Hướng Dẫn Chăn Dắt Thiên Địch

Contents

Hướng Dẫn Chăn Dắt Thiên Địch **3**

1. Chương 1: Chuột Đồng Tinh Thư Thư . . . 3
2. Chương 2: Đọa Thú Edgar . . . 6
3. Chương 3: Có Người Mang Mồi Tới . . . 9
4. Chương 4: Người Tốt . . . 12
5. Chương 5: Nỗ Lực Trong Tu Luyện . . . 15
6. Chương 6: Người Tốt Bụng Là Rắn . . . 18
7. Chương 7: Trị Thương Cho Thiên Địch . . . 21
8. Chương 8: Cùng Về Nhà . . . 24
9. Chương 9: Váy Cỏ Nhỏ . . . 27
10. Chương 10: Á Thú Nhân Phát Sốt . . . 29
11. Chương 11: Cho Xà Bự Tu Luyện Cùng . . . 31
12. Chương 12: Dạy Rắn Bự Chuyện Trò . . . 34
13. Chương 13: Chuột Đồng Nuôi Rắn . . . 37
14. Chương 14: Nửa Đêm Đạp Phải Xà . . . 39
15. Chương 15: Chuột Đồng Ăn Thịt Hươu . . . 41
16. Chương 16: Thú Nhân – Á Thú Nhân . . . 43
17. Chương 17: Ngủ Đông Và Tu Luyện . . . 45
18. Chương 18: Rắn Bự Là Thiên Tài . . . 48
19. Chương 19: Cùng Chung Sống . . . 50
20. Chương 20: Tinh Linh Trong Rừng . . . 52
21. Chương 21: Gặp Được Đồng Loại . . . 54
22. Chương 22: Chuẩn Bị Rời Đi . . . 57
23. Chương 23: Cùng Nhau Lấy Lòng . . . 59
24. Chương 24: Rời Đi Và Bê Bối . . . 62
25. Chương 25: Báo Tinh Jones . . . 64
26. Chương 26: Xem Video Khai Sáng . . . 66
27. Chương 27: Dàn Xếp Lại . . . 68
28. Chương 28: Tu Luyện . . . 71
29. Chương 29: Ghen . . . 73
30. Chương 30: Cùng Bị Sét Đánh . . . 76
31. Chương 31: Rắn Bốn Chân . . . 80
32. Chương 32: Tu Luyện Thành Người . . . 84
33. Chương 33: Dạy Tắm Rửa . . . 87
34. Chương 34: Edgar Làm Sáng Tỏ . . . 93
35. Chương 35: Đi Tới Thủ Đô Tinh . . . 99
36. Chương 36: Không Phải Á Thú Nhân . . . 106
37. Chương 37: Cướp Thuyền Tinh Đạo . . . 113
38. Chương 38: Cùng Xem Phim . . . 118
39. Chương 39: Còn Muốn Quyết Đấu Không? . . . 125
40. Chương 40: Tiến Vào Hoàng Cung . . . 131
41. Chương 41: Ta Thật Sự Có Tiền . . . 137

http://tieulun.hopto.org

42. Chương 42: Còn Là Hoàng Thái Tử . . . 144
43. Chương 43: Thư Thư Sắp Độ Kiếp . . . 150
44. Chương 44: Edgar Tỏ Tình . . . 156
45. Chương 45: Vượt Tâm Ma Kiếp . . . 160
46. Chương 46: Tức Phụ Là Thú Nhân . . . 163
47. Chương 47: Hoàng Thái Tử Bất Lực . . . 166
48. Chương 48: Được Ăn Thú Châu . . . 170
49. Chương 49: Thẳng Thắn Và Tiệc Rượu . . . 174
50. Chương 50: Có Tình Địch Qua Lại . . . 177
51. Chương 51: Meillet Và Thư Thư . . . 180
52. Chương 52: Tình Địch Bại Lui . . . 184
53. Chương 53: Thư Thư Say Rượu . . . 187
54. Chương 54: Chuột Đồng Bị Đùa Giỡn . . . 190
55. Chương 55: Chúng Ta Kết Hôn Đi . . . 193
56. Chương 56: Chọn Ngày Lành Tháng Tốt . . . 199
57. Chương 57: Đêm Động Phòng Hoa Chúc . . . 205
58. Chương 58: Nổi Cái Nhọt . . . 211
59. Chương 59: Nhọt Bự Lên . . . 216
60. Chương 60: Thái Tử Phi Đến . . . 222
61. Chương 61: Cho Ăn Thú Châu . . . 227
62. Chương 62: Thư Thư Mang Thai . . . 232
63. Chương 63: Nhọt Và Hài Tử . . . 239
64. Chương 64: Sinh Được Một Trứng . . . 246
65. Chương 65: Dưỡng Thai . . . 252
66. Chương 66: Có Người Muốn Bắt Cóc . . . 258
67. Chương 67: Chuyện Cũ . . . 263
68. Chương 68: Tất Cả Cùng Chết . . . 267
69. Chương 69: Thoát Thân . . . 270
70. Chương 70: Chuột Mang Hũ Gạo . . . 275
71. Chương 71: Thư Thư Hóa Chuột Đồng . . . 279
72. Chương 72: Đọa Thú Vương Renault . . . 283
73. Chương 73: Bất Ngờ Gặp Gỡ . . . 287
74. Chương 74: Hùng Sư Xui Xẻo . . . 290
75. Chương 75: Đọa Thú Vui Mừng . . . 294
76. Chương 76: Mọi Người Vờn Quanh . . . 298
77. Chương 77: Sinh Nhầm Thiên Địch . . . 302
78. Chương 78: Phương Pháp Biến Hình . . . 305
79. Chương 79: Renault Biến Thành Người . . . 309
80. Chương 80: Ác Mộng . . . 312
81. Chương 81: Hoàng Đế Tìm Người . . . 316
82. Chương 82: Dùng Thú Châu Hống Người . . . 320
83. Chương 83: Chris Đến . . . 323
84. Chương 84: Gặp Lại Sau Bao Ngày Xa Cách . . . 327
85. Chương 85: Đọa Thú Khôi Phục . . . 331
86. Chương 86: Thư Thư Lợi Hại . . . 333
87. Chương 87: Ồn Ào Trên Thế Giới Ảo . . . 336
88. Chương 88: Thật Nhiều Chỉ Đọa Thú . . . 339
89. Chương 89: Lãng Mạn Thành Lãng Xẹt . . . 342
90. Chương 90: Đi Tìm Linh Thảo . . . 344
91. Chương 91: Học Lái Phi Hành Khí . . . 347
92. Chương 92: Khôi Phục Và Sinh Nở . . . 351
93. Chương 93: Tìm Được Linh Thạch . . . 354
94. Chương 94: Xem Biểu Diễn Xiếc Thú . . . 357
95. Chương 95: Có Phi Thuyền Tới . . . 360

http://tieulun.hopto.org

96. Chương 96: Tiểu Thú Nhân Chuột Đồng 363
97. Chương 97: Tiểu Chuột Đồng Tham Ăn 367
98. Chương 98: Tiểu Thú Nhân Tàn Tật 370
99. Chương 99: Bắt Chước Thú Nhân 374
100. Chương 100: Jones Mang Thai 377
101. Chương 101: Chính Văn Kết Thúc 381
102. Chương 102: Phiên Ngoại 1: Chuyện Làm Hoàng Hậu (1) 385
103. Chương 103: Phiên Ngoại 1: Chuyện Làm Hoàng Hậu (2) 388
104. Chương 104: Phiên Ngoại: Cô Dâu Nuôi Từ Bé (1) 392
105. Chương 105: Phiên Ngoại: Cô Dâu Nuôi Từ Bé (2) 395
106. Chương 106: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (1) 397
107. Chương 107: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (2) 400
108. Chương 108: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (3) 404
109. Chương 109: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (4) 407
110. Chương 110: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (5) 410
111. Chương 111: Phiên Ngoại : Hoàng Đế Ăn Thịt Chuột 414
112. Chương 112: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (1) 418
113. Chương 113: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (2) 423
114. Chương 114: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (3) 430
115. Chương 115: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (4) 435
116. Chương 116: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (5) 438
117. Chương 117: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 6 440
118. Chương 118: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 7 445
119. Chương 119: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 8 450
120. Chương 120: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 9 454
121. Chương 121: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 10 457
122. Chương 122: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 11 460
123. Chương 123: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 12 463
124. Chương 124: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (13) 466
125. Chương 125: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 14 467
126. Chương 126: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 15 471
127. Chương 127: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 16 476
128. Chương 128: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 17 479
129. Chương 129: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 18 484
130. Chương 130: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 19 487

Hướng Dẫn Chăn Dắt Thiên Địch

Giới thiệu

Thể loại: Ngọt, xuyên không, viễn tưởng, thú nhân, sinh tử. Nguyên tác: Quyết TriệtThư Thư vốn là một con chuột đồn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/huong-dan-chan-dat-thien-dich

1. Chương 1: Chuột Đồng Tinh Thư Thư

Thiêm Tư tinh cầu là một hành tinh xa xôi của đế quốc Thú nhân, khoa học kỹ thuật lạc hậu, nhưng vì hoàn cảnh ở đây rất tốt, lục địa có độ che phủ thực vật 90%, cho nên có không ít thú nhân không ưa thành thị sẽ chọn ở lại đây, nơi này thậm chí còn có cả viện dưỡng lão lớn nhất đế quốc Thú nhân, dành riêng cho các vị FA thâm niên.

http://tieulun.hopto.org

Dân di cư mỗi năm một nhiều, nhưng vì quá mức xa xôi, tới giờ tổng cộng mới có 1 triệu người, kỳ thực chỉ tập trung ở một góc nhỏ trên Thiêm Tư tinh cầu thôi.

Rừng rậm nguyên sinh và biển xanh bao trọn lấy tinh cầu này, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy một màu lục lam xen kẽ đẹp đến nao lòng.

Đây là địa phương tuyệt đẹp lại tràn ngập sức sống. Một ngày kia, phía trên rừng rậm nguyên sinh không gian bỗng trở nên vặn vẹo, mới đầu chỉ là một khu vực nhỏ, sau đó mở rộng ra, dần dần, một vòng xoáy không gian đường kính mấy ngàn mét xuất hiện, một chiếc cơ giáp sắp tan tành đột nhiên rơi xuống, lao thẳng vào hồ nước.

Một lát sau, từ trong vết nứt không gian có một tia sét chém xuống, thứ tiếp theo rơi xuống… là một bé chuột đồng lớn chừng lòng bàn tay.

Thần kỳ nhất chính là, bé chuột đồng vừa chạm đất xong, bỗng dưng biến thành một người… nhẵn nhụi trơn láng!

Bầu trời nhanh chóng yên ả trở lại, một con chim đậu trên nhánh cây, bình tĩnh nhìn bầu trời kêu lên vài tiếng, phát hiện không còn loại khí tức khiến nó sợ sệt kia xong, liền vỗ cánh bay đi, sung sướng giương cánh giữa không trung chao liệng.

Tất cả như chưa hề có gì xảy ra.

2 tháng sau.

Những cây cổ thụ cao lớn cơ hồ vô biên vô hạn, các loại hoa cỏ không rõ mọc lan trên mặt đất, khiến cho thảm thực vật này dường như chưa ai từng đặt chân lên.

Rừng rậm hoang sơ chưa được người khai phá này, bất quá, hôm nay xuất hiện một người mới tới.

Đây là một thiếu niên có gương mặt bầu bĩnh ước chừng 15-16 tuổi, mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt đen long lanh như có nước, má hồng nộn nộn thật đáng yêu, nhưng cũng có chỗ hơi kì quặc – từ bên trong tóc lộ ra hai tai nhỏ lông xù, hiển nhiên cậu không thuộc về loài người.

Thư Thư lấy lá cây bọc vài lớp lên chân, bên hông là váy cỏ giản dị ngắn ngủn, hướng sâu vào rừng rậm bước tới, đôi mắt to tròn không ngừng nhìn trái nhìn phải, trông như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên chạy trốn mất ý.

Cậu tới đây 2 tháng rồi, nhưng vẫn không biết chỗ này là chỗ nào, dù sao hiểu biết của cậu không nhiều lắm, chỉ biết là gần đây có người ở thôi.

Tuy 2 tháng nay chưa đụng phải người nào, nhưng có lần cậu thấy trên trời có trực thăng bay qua, kiểu dáng thực kỳ quái.

Lúc đó Thư Thư theo bản năng muốn kêu cứu, nhưng rồi từ bỏ ý nghĩ này.

Cậu quyết không thể để người khác thấy mình đâu, chịu thôi, dáng vẻ hiện tại của cậu kỳ cục quá mà…

Nhìn đi, có tay chân của con người, trên đầu lại có thêm một đôi tai xù lông, trên mông còn có một mẩu đuôi ngắn ngủn, Thư Thư không nhịn được thở dài một hơi.

Chẳng phải nói chỉ cần vượt qua lôi kiếp là có thể biến thành người sao? Cậu chờ ngày này lâu lắm rồi, luôn mong ngóng được hóa thành người rồi sẽ được giống các chủ nhân, tìm công việc gì đó kiếm tiền, sau đó muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.

Kết quả thì sao chớ?

Không biết có chuyện gì xảy ra, lôi kiếp đáng ghét kia không những ném cậu tới rừng sâu, mà còn chém cậu thành bộ dáng nửa người nửa chuột, huhuhu!

Để người khác nhìn thấy được chắc chắn sẽ biết cậu là yêu tinh a! Cậu làm sao còn dám cầu viện nữa chứ?

Nếu như bị con người bắt về, nhất định sẽ bị đưa đến phòng thí nghiêm nghiên cứu! Nghe nói chỗ kia đáng sợ ghê lắm!

http://tieulun.hopto.org

Không thể biến thành con người thì thôi cũng đành chịu, nhưng là, vì sao cậu không vận dụng được yêu lực, cũng không thể biến lại thành chuột đồng a?

Bây giờ thậm chí ngay cả tìm một chủ nhân để làm sủng vật cũng không được, Thư Thư tủi thân cực kỳ.

Không sai, Thư Thư chính là yêu tinh, một chú chuột đồng tinh.

Cậu cũng chẳng biết sao mình lại thành tinh nữa, hồi còn là chuột đồng hoang dã, có một hôm ra ngoài kiếm ăn không cẩn thận nuốt phải một viên hồng ngọc, sau đó biến thành như vậy.

Chưa đầy 1 tháng tuổi đã phải sống tự lập, trước kia cả ngày chỉ có ăn với ngủ, nhìn anh chị em chẳng qua vì mùi có chút tương tự với mình nên không thèm đánh nhau với bọn họ thôi, một khắc kia, cậu đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện, cảm giác được chính mình phi thường nhỏ bé, trong đầu lóe lên một ý nghĩ… Phương pháp tu luyện?

Đương nhiên, rốt cục cậu cũng chỉ là một con chuột đồng, cho nên sau đó sinh hoạt không khác đồng loại là bao, cậu nỗ lực thu lượm hạt giống, đào giun trong bùn để ăn, 2 tháng sau đủ lớn, bắt đầu tìm bạn kết đôi cho mình.

Nhưng đúng lúc này lại xảy ra một chuyện.

Mẹ của cậu, chuột cái đã sinh ra cậu, nuôi cậu lớn lên rồi sinh hai lứa tổng cộng 12 cái đệ đệ muội muội xong, chết rồi.

Chuột đồng vốn sinh sôi rất nhanh, có lúc mới sinh xong hai tuần sau là có thể đẻ thêm ổ nữa, nhưng cứ sinh sản kiểu đó cũng rất tổn hại thân thể, cho nên mẹ cậu mới đó đã qua đời.

Cũng như bao chuột đồng khác, đệ đệ muội muội mau chóng tự lập, cha cậu nhe răng giơ vuốt đánh đuổi cậu luôn túc trực cạnh mẹ đi… Khi đó, đột nhiên cậu cảm thấy mình không thể tiếp tục như vậy được.

Cậu không đi tìm chuột cái để sinh chuột con nữa, cậu bắt đầu tu luyện.

Vòng đời chuột đồng ngắn ngủi hơn 1 năm, lúc tu luyện, bạn bè bên cạnh đã thay hết lớp này tới lớp khác, có lúc nhìn thấy một đồng loại muốn chào hỏi, rồi bỗng thấy không đúng, tính toán thời gian… Khéo khi lại là cháu chắt chút chít gì của người kia ấy chứ!

Chuột sống thực sự cô quạnh như tuyết.

Chuột chết cung chẳng dễ chịu gì. Dù có móng vuốt cào bới được chút đỉnh, cùng lắm là đào được giun nhỏ này kia, các động vật khác, bất kể là mèo, diều hâu hay cú vọ đều có thể biến chúng nó trở thành bữa tối béo bở.

Đương nhiên, đáng sợ nhất vẫn là rắn!

Mấy loài kia vẫn còn có thể tránh được, nhưng rắn thì… Loài bò sát đáng ghét kia còn chui được vào hang tụi nó nữa chứ!

Có vài lần cậu cảm nhận được nguy hiểm tới gần đột nhiên giật mình tỉnh giấc, phát hiện có con rắn đang há to miệng ngay trước mắt muốn nuốt mình xuống a a a!

Đây tuyệt đối là động vật cậu ghét nhất!

Chuột đồng xưa nay đều là món ăn trên bàn người khác, cho nên cậu phát hiện mình thông qua tu luyện có thể nâng cao cảnh giác, tránh thoát thiên địch, liền muốn rủ chuột đồng xung quanh tu luyện cùng mình, tương lai có đồng loại thì có thể giúp đỡs lẫn nhau.

Tiếc là mọi nỗ lực bấy lâu đều hoàn toàn vô dụng, thậm chí cậu tiếp cận càng làm đồng loại tưởng rằng cậu muốn cướp địa bàn rồi công kích đánh đuổi. Mùa động dục chuột cái có khi sẽ tới gần cậu, nhưng chúng nó đều quá "hung hăng", cậu chỉ có thể chạy trối chết.

Là một yêu tinh hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, trước khi tu luyện thành công, tốt nhất không nên tìm đối tượng, miễn cho tu vi khó tiến thêm…

Đành chịu thôi, tư chất tu luyện của chuột đồng quá kém cỏi!

http://tieulun.hopto.org

Tuổi thọ ngắn cộng thêm vóc dáng nhỏ nhắn khiến chuột đồng muốn bước vào con đường tu luyện khó khăn hơn nhân loại gấp ngàn vạn lần, trên Trái đất linh khí cực kỳ mỏng manh, nếu không chú tâm dù chỉ một chút cũng sẽ sớm đi đời nhà ma.

Đương nhiên, dù hắn có chú tâm thì vẫn phải chịu xui xẻo…

Thư Thư không nhịn được thở dài, liền nhớ lại chuyện lúc trước.

Khi đó cậu ngốc trong nhà chủ nhân 1 năm rưỡi liền dự định giả chết, để chủ nhận ném đi sau đó sẽ trà trộn vào cửa hàng thủ cưng tìm một chủ nhân mới.

Cậu tu luyện nhiều năm, tuy pháp lực thấp kém, nhưng điểm ấy vẫn làm được.

Nhìn thấy cậu "tứ chi cứng ngắc" nằm trong lồng, chủ nhân cậu quả nhiên lấy cậu ra, thả vào hộp giấy nhỏ ném đi, kết quả cậu mới từ hộp giấy bò ra ngoài, phủi mông sạch sẽ xong định tới cửa hàng thú cưng liền phát hiện, lôi kiếp mà mình đã đợi rất lâu rất rất lâu đến rồi.

Lôi kiếp này dĩ nhiên không phải là cái có thể biến người ta thành tiên, vẻn vẹn chỉ có thể biến thành người thôi, bất quá cậu nào dám hi vọng xa xôi, chỉ nhiêu đó thôi, cậu đã đủ hài lòng lắm rồi!

Thật muốn được thưởng thức đồ ăn của con người a!

Cậu chạy đến, một lòng nghênh đón lôi kiếp kia, sau đó liền bị vùi dập te tua không sót chỗ nào, sau đó… Cậu không còn ý thức được gì nữa.

Nhìn cây cối xung quanh, Thư Thư thở dài.

Rõ ràng là độ kiếp trong rừng cây nhỏ ở ngoại thành a! Sao đột nhiên lại rơi đến rừng cao núi sâu thế này? Nếu không phải từng có kinh nghiệm sinh tồn mấy trăm năm ngoài vùng hoang dã, mũi tinh nhạy, tìm được các loại quả có vỏ cứng với ít hạt giống, có lẽ giờ sẽ phải chịu chết đói mất.

Đùa à, giờ không biến lại được, sức ăn tăng lên khủng khiếp lắm luôn!

Về phần tu luyện bổ sung… Giờ pháp lực mất hết, bổ cái gì mà sung a?

Thư Thư đi thêm đoạn nữa, sau đó nhìn thân cây gần đấy, thuần thục trèo lên.

Loại cây này thường kết trái từa tựa hạt dẻ, dạo này Thư Thư toàn hái lượm chúng, dự định giấu trong động tầm mấy ngàn đi.

Nhìn cây hạt dẻ, Thư Thư cong khóe miệng, đôi mắt sáng lấp lánh, chỉ cần thấy đồ ăn, tâm tình cậu sẽ khá lên ngay.

Cứ thế, nhất định cậu sẽ tích trữ được rất nhiều lương thực, dù mùa đông có đến cũng không lo thiếu ăn!

Võ vỗ váy cỏ quấn quanh hông, Thư Thư tiếp tục leo cây.

Trong bụi cỏ dưới tàng cây, một con rắn có cái đầu còn to hơn cả eo Thư Thư, dài tới mười mấy mét chậm rãi tới gần, đúng lúc thấy cảnh tượng "mát mẻ" dưới váy chuột tinh, lập tức không đành lòng nhìn thẳng quay mặt đi.

2. Chương 2: Đọa Thú Edgar

Thư Thư đứng trên cành cây, không ngừng hái lượm.

Lột bỏ vỏ ngoài, từng cái hạt dẻ to nhỏ chừng trái bóng bàn lộ ra, Thư Thư cầm lấy bỏ 1 hạt vào miệng, lại nhét thêm 1 hạt nữa. nhét thêm nữa… Cái miệng của cậu cứ như cái động không đáy, nháy mắt đã nhét đến mười mấy hạt dẻ rồi.

Đây là kỹ năng thiên phú đó nha!

http://tieulun.hopto.org

Hai bên má chuột đồng có hai túi, lúc còn là chuột đồng bình thường, có thể ngậm rất nhiều đồ ăn, sau đó bắt đầu tu luyện, đồ ăn ngậm được ngày càng nhiều lên, bên ngoài không thấy rõ, cậu cũng không cảm giác được trong lượng bên trong nữa.

Đến giờ, một lần chứa được hơn trăm cân đồ ăn đấy, tin hông?

Thư Thư không ngừng nhét hạt dẻ vào miệng, tuy rằng hiện tại không dùng được pháp lực, nhưng kỹ năng thiên phú thì vẫn còn, cuối cùng, dựa vào nó, cậu tạm thời thu thập đủ đồ ăn.

Phía trước có nhiều hạt dẻ quá đi! Ánh mắt Thư Thư sáng lên, cận thận bò vài bước, hái được hạt dẻ tiếp tục nhét vào miệng… Nhét nhét nhét, đột nhiên cậu cảm thấy, có cái gì không ổn lắm.

Phía trước Thư Thư, trên một nhánh cây, một con rắn nhỏ màu lục bích đang quấn lấy, con rắn kia dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Thư Thư, lưỡi thè ra tìm tòi tìm tòi.

"A A A A A!!!" Thư Thư khắc chế không nổi hét rầm lên, tiếng kêu bén nhọn khiến động vật nhỏ trong rừng tứ tán, chạy loạn bay tung cả lên.

Thư Thư từ trên cây nhảy xuống một cái, giống như động vật nhỏ vội vội vã vã muốn trốn về động của mình, không ngờ đúng lúc đó bụi cỏ bên cạnh loạt xoạt, sau đó một con rắn còn lớn hơn cả đầu cậu từ trong đó chui ra.

Đây là con rắn lớn chưa từng thấy trong đời cậu a a a!

Trên đời này còn có rắn lớn đến vậy sao?

Hảo đáng sợ a a a!

Thư Thư nhìn con rắn to, sợ điếng người, kêu cũng kêu không nổi nữa, hai mắt mở lớn rồi dại đi, lăn ra đất cứng đờ không nhúc nhích.

Edgar nhanh chóng di chuyển thân thể đến trước mặt Thư Thư, lo lắng xem xét, lúc phát hiện ở khu vực này bỗng dưng xuất hiện một tiểu á thú nhân xong liền đuổi hết những động vật tương đối nguy hiểm ở khu vực này đi, đáng lý tiểu á thú nhân sẽ không bị thương mới phải, cậu ấy bị gì vậy?

Tiểu á thú nhân cả người cứng ngắc, không còn miếng hơi thở nào, đây là… Chết rồi?

Thân rắn to lớn của Edgar run lên… Cả người, không, cả rắn cứng đờ.

Từ khi thú hạch vỡ vụn, hắn không còn tiếp tục biến thành người được nữa, trở thành đọa thú bị người ta chán ghét, vốn dĩ vô tình phát hiện tiểu á thú nhân này xong, hắn tốt xấu gì còn có mục tiêu để sống tiếp, đó là bảo vệ tốt cái tiểu á thú nhân này cho tới khi có người tìm thấy nhóc, thế nhưng tiểu á thú nhân trước mặt hắn chết rồi…

Thân thể Edgar run lên, chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể vì không còn thú hạch ràng buộc nên hỗn loạn hơn, vết thương không khỏi hẳn âm ỉ đau, hắn cố kìm lại mới tỉnh táo được chút, sau đó dùng thân thể của mình cuốn toàn bộ cơ thể tiểu á thú lên.

Hắn lè lưỡi cảm thụ được khí tức chung quanh, cũng cảm thụ được tình trạng á thú nhân.

Chung quanh căn bản không có chút nguy hiểm nào, dù có vật sống, nhưng không đe dọa tính mạng, tỷ như rắn nhỏ xanh lục trên đầu, cũng là loại không có độc, thường là đồ ăn các á thú thích nhất.

Về tình trạng á thú nhân… Toàn thân không sứt sẹo.

Nếu như vậy, tiểu á nhân bị sao đây… Edgar rất thích tiểu á thú nhân mắt to này, thực sự không muốn tiểu á thú nhân không rõ vì sao lạc trong rừng rậm, không biết tự chăm sóc bản thân này cứ thế chết đi.

Edgar dùng đầu dụi dụi túi bên má tiểu á thú nhân, sau đó cũng cảm giác được tiểu á thú nhân bị mình cuốn lấy đột nhiên giật giật.

Tiểu tử không có chết! Edgar đột nhiên ý thức được điểm này, đồng thời nhớ lại một chuyện.

Dựa theo việc tiểu á thú nhân có thể nhét vào miệng nhiều đồ ăn như vậy, đây hẳn là bộ gặm nhấm đi.

http://tieulun.hopto.org

Mà á thú nhân thuộc bộ này… Tựa hồ biết giả chết ha?

Thế tiểu á thú nhân này, là bị hù dọa nên mới giả chết? Là cái gì hù dọa cậu ấy đây?

Thân rắn lần 2 cứng đờ.

Nơi này không có thứ gì nguy hiểm, tiểu á thú nhân có kêu lên thảm thiết cũng chưa bị dọa "chết", cho nên… là tại hắn?

Giờ hắn đã không còn là thú nhân có thể bảo vệ á thú nhân nữa, thú hạch vụn nát rồi, trở thành đọa thú, sau đó có lẽ sẽ quên đi những gì khi còn là thú nhân, rồi trở thành thú hoang làm hại á thú nhân…

Thư Thư vừa khôi phục ý thức, cũng cảm giác được thân thể mình bị thứ gì quấn lấy, loại cảm giác băng lãnh dính nị này… Là rắn? Nghĩ tới đây, Thư Thư nhất thời thấy lông khắp người dựng hết cả lên.

Con rắn kia vẫn chưa đi! Không, không chỉ chưa đi, nó còn cuốn lấy mình, tức là… Muốn ăn mình a!

Trong lúc hoảng hốt Thư Thư chợt nhớ tới trước đây bị rắn đuổi tới đường cùng, cậu sợ những thứ này lắm luôn, nếu khỏng phải vậy cậu đã chẳng bỏ qua nơi linh khí dồi dào thích hợp tu luyện để chạy tới thành phố cho người ta bắt làm sủng vật.

Trước kia cậu còn tưởng biến thành người rồi thì rắn sẽ không làm gì được mình nữa, ai dè lại gặp một con rắn có thể nuốt cả cái đầu cậu a…

Thế giới này tại sao lại tàn nhẫn như vậy?

Thư Thư run rẩy, cậu muốn điều động pháp lực chạy trốn, nhưng căn bản không tụ được dù chỉ một chút xíu, chân nhũn ra một tí khí lực cũng không có…

Chết chắc rồi, mới vừa biến thành người đã thành mồi ngon…

Thư Thư nhắm chặt mắt, chờ đợi cái chết đến gần, nhưng không ngờ rắn lớn quấn quanh cậu, thế mà lại buông lỏng ra.

Qua một hồi lâu, Thư Thư mới dám xác định con rắn to kia bỏ đi thật, đột nhiên cậu bật người dậy, nhanh chóng chạy về sơn động của mình.

Edgar trốn ở cách đó không xa, thấy hết tất cả, đang đinh rời đi, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

Tiểu á thú nhân chạy trốn mông trần! Hai đám thịt trắng toát cứ rung rinh theo từng bước chạy của tiểu á thú nhân, bên trên còn có đuôi nhỏ ngắn ngủn đáng yêu lắc lắc.

Mãi đến tận khi tiểu á thú nhân biến mất khỏi tầm mắt, Edgar mới hồi phục tinh thần lại, đồng thời cảm thấy vảy mình mơ hồ có chút không thoải mái, hắn nhìn sang, quả nhiên thấy trên vảy mình có một cái váy nhỏ được đan từ cỏ mây.

Hắn đã thấy một á thú nhân lõa thể, không chỉ vậy, vừa nãy hắn còn đem á thú nhân kia cọ qua cọ lại nhiều lần… Hắn có cần vui mừng vì á thú nhân kia không biết hắn là thú nhân không?

Không, giờ hắn không còn là thú nhân nữa, chỉ là một dã thú mà thôi…

Hang động Thư Thư cư trú cách đó không xa có một khối đá tảng.

Đá tảng che lại một nửa cửa động, hơn nữa cậu có ngụy trang một chút, bình thường khó mà nhìn ra được ở đây có một hang động, mà động này mặt trước mặt sau Thư Thư đều phải mất cả tháng trời đào bới, trong một tháng ấy, cậu chỉ có một hốc cây để dung thân.

Chạy về tới động, Thư Thư thả mình ngã lên cỏ khô góp nhặt chất chồng.

Hang động chỉ có mùi vị thuộc về mình, nằm trong đống cỏ hết chà xát lại cọ, trái tim bé nhỏ của Thư Thư cuối cùng cũng coi như tạm bình tĩnh lại.

Không ngờ trong núi còn có rắn lớn như thế! Lông tơ trên vành tai Thư Thư dựng cả lên, da đầu tê rần rần.

Từ giờ phải làm sao mới tốt a, có con rắn lớn như thế bên ngoài, làm sao đi kiếm ăn đây? Thư Thư đau khổ đào ra ngách nhỏ chuyên đựng đồ ăn tích trữ, phun từng viên hạt dẻ trong miệng vào.

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm nay mới thu hạt dẻ chưa được bao lâu, Thư Thư tổng cộng hái được chừng 20 cân, chất đống xong xuôi liền kiểm tra lại số đồ ăn một lượt.

Vốn dĩ cậu định xế chiều hôm nay đem đồ ăn đi phơi một chút, nhưng bây giờ… Bên ngoài có rắn kìa!

Lấy ra một ít đồ ăn không dễ ngửi gặm a gặm, Thư Thư ưu thương xoay xoay trong động, cuối cùng đâm đầu vào cỏ, ngủ.

Thư Thư tròn 3 ngày không ra khỏi cửa, mắt thấy đồ ăn ngày một ít đi, mới hít sâu một hơi, lên tinh thần xông pha ra ngoài.

Nhưng mà vừa ra khỏi động, cậu lại bị lạnh đến run lập cập… Gió lớn quá đi!

Thư Thư theo bản năng co vào trong hang, sau đó cau mày nhìn lại bản thân, cơ thế trơn láng này, lông bay đâu hết rồi?

Váy cỏ không thể giữ ấm, nhưng cậu chả bận tâm… Thư Thư lần 2 chui vào ổ rơm, sau đó nhớ lại những gì đã học, ngón tay đan lát mây tre và lá lại với nhau.

Ngoài động, cũng không biết có phải vì quá lạnh hay không, thân thể Edgar cương trực cứng còng.

Tiểu á thú nhân kia, vừa nãy trần truồng ra khỏi hang động! Trần truồng đó!

Edgar hồi lâu sau mới khôi phục tinh thần, nghĩ đến dáng vẻ tiểu á thú nhân run lẩy bẩy trốn trong hang động, có chút đau lòng.

Á thú nhân này đáng lẽ phải được nâng niu trong lòng bàn tay, ở trung ương tinh các á thú nhân mỗi ngày đều thay một bộ khác nhau, tiểu á thú nhân này ngay cả một cái quần lót cũng không có…

Rắn lớn chậm rãi lùi về sau, lặng yên không tiếng động ly khai.

3. Chương 3: Có Người Mang Mồi Tới

Khi tiết trời chuyển lạnh, Thư Thư đan váy dài hơn một chút, cuối cùng đan thành thảm cỏ dài rộng đều hơn một thước.

Quấn thảm cỏ lên người, dùng dây cột lại, lần này Thư Thư có một bộ váy cỏ đan liền dài từ ngực xuống, chắn gió tốt lắm. Đương nhiên, cỏ này cũng có khuyết điểm, cỏ bình thường chất đống hỗn độn trong hang phi thường mềm mại, nhưng một khi đem bện lại với nhau thì có hơi cứng, cọ vào người không mấy dễ chịu đâu.

Trước đây trên người có lông, không sợ bị cọ, nhưng hôm nay bị váy cỏ cắt ra vài vết thương, cũng may cậu không yếu đuối, có thể chịu đựng được.

Làm xong xuôi, lúc này đã xế chiều, Thư Thư lần thứ hai đẩy cửa động ra chuẩn bị xuất môn, nhưng ai dè trời lại đổ mưa, lúc đầu lắc rắc vài hạt rồi lớn dần.

Trời mưa to rồi.

Hai tháng nay Thư Thư chẳng gặp được mấy lần trời mưa, lần ngày tạm nghỉ không ra ngoài, hé một cái khe nhỏ ở cửa động, quan sát tình hình bên ngoài thật cẩn trọng.

Mưa tí tách rào rào lao xuống, lúc to lúc nhỏ, nhưng không chịu ngớt, cảm nhận cái ẩm ướt nồng đậm trong không khí, Thư Thư có chút nôn nóng.

Mưa này hẳn sẽ không ngừng trong chốc lát được đâu, nếu cứ liên tục thế này thì cậu không thể ra ngoài kiếm ăn được rồi!

Tuy mùa đông chưa tới, nhưng từ trước tới giờ cậu thích tích trữ đồ ăn, một khi đồ ăn không đủ liền cảm thấy bất an vô cùng…

http://tieulun.hopto.org

Hang động Thư Thư đào không lớn, cậu có thể đứng thẳng người trong động, nhưng không có cách nào chạy tới chạy lui giảm bớt nôn nóng trong lòng, cuối cùng chỉ có thể xoay vòng vòng, sau đó thỉnh thoảng chạy ra cửa động ngó một cái.

Thời gian trôi qua, đã tối trời mà mưa vẫn không có ngớt… Thư Thư cắn cắn môi, cuối cùng lấp kín cửa động, chui vào trong ổ rơm.

Một ngày mới lại đến, Thư Thư chạy tới cửa, vội vã mở một khe nhỏ ngó ra ngoài. Cậu đang mong được thấy bầu trời trong trẻo, nhưng bên ngoài trời vẫn cứ mưa a.

Đôi tai Thư Thư ủ rũ cụp xuống, cả người đều không có tí tinh thần nào, nhưng rồi chỉ một lát sau, cậu liền đề phòng nhìn về phía ngoài cửa động.

Cậu ngửi thấy khí vị xa lạ không thuộc về mình!

Có động vật gì đến trước cửa động cậu? Thư Thư thò đầu ra, không ngờ trong bụi cỏ cách đó không xa có một con gì ẩm ướt nằm úp sấp… Gà? Hẳn là gà rừng đi? Đủ màu lòe loẹt, to hơn cả gà nuôi tăng trọng ý…

Thư Thư thấy gà, nước miếng tràn dâng, chủ nhân trước kia từng cho cậu ăn miếng ức gà, thơm thiệt là thơm! Đương nhiên ngon nhất vẫn là miếng gà rán của chủ nhân, nhưng đáng tiếc chủ nhân không cho cậu nếm thử.

Nơi này sao tự dưng lại có gà? Thư Thư nhìn chằm chằm con gà kia một hồi, cuối cùng quyết định mặc kệ nguồn gốc xuất xứ, trước tiên chộp lấy ăn cho no đã rồi tính.

Thư Thư chạy nhanh ra ngoài nhào tới con gà kia, lúc này mới phát hiện cánh gà với chân gà đều gãy mất rồi, cho nên mới không động đậy được, mà cánh này chân này, hình như là bị người ta cố ý làm gãy?

Với kinh nghiệm sống hoang dã mấy trăm năm của một chú chuột đồng, Thư Thư có thể khẳng định, con gà này khẳng định không ngu tới mức tự hại mình thành ra nông nỗi này đâu!

Hơn nữa, trên người gà có mùi "không phải gà".

Có người bắt được gà này, làm tổn thương gà này, vậy mà vẫn để gà chạy mất? Hay là, người kia cố ý đem gà đến tặng cho cậu? Con ngươi Thư Thư khẽ động, mau chóng xách gà vào sơn động.

Mục tiêu của Thư Thư chính là tu luyện thành người, bởi vậy cũng phải cố gắng dùng tiêu chuẩn của con người để yêu cầu bản thân không nói "không", chỉ có bánh mỳ là cậu kiêng ăn thôi.

Nếu không ăn tươi nuốt sống, vậy gà đương nhiên phải luộc lên rồi mới ăn… Tiếc là cậu vẫn chưa từng thử tự luộc đồ ăn bao giờ…

Từ lúc tới rừng sau này, Thư Thư vẫn luôn ăn các loại trái cây, mặc dù vỏ có hơi cứng trực tiếp gặm cũng không thấy hương vị gì, nhưng quen dần thì thấy chả sao, cho nên bây giờ không biết đánh lửa a…

Thư Thư suy nghĩ một hồi, quyết định chờ chút nữa thử xem – cậu từng có một chủ nhân phi thường yêu thích chương trình sinh tồn nơi hoang dã, phương pháp nhóm lửa cậu xem TV rồi nên học được chút đỉnh.

Tuy pháp lực không dùng được nhưng tốt xấu gì cũng là yêu tinh, bản lãnh gì không có chứ móng vuốt trời sinh sờ sờ ra đây, duỗi tay ra quơ quơ vài nhát, móng vuốt nhỏ liền lộ ra, Thư Thư rải vài phiến lá lớn lên mặt đất, bắt đầu dằn vặt con gà kia.

Bẻ gãy cổ, lột da lông, phanh bụng ra, moi nội tạng… (kinh dị!!!) Thư Thư làm xong tất cả, dùng lá lớn bao hết lông gà da gà nội tạng gà, sau đó cởi váy cỏ trên người ra, thân thể trần truồng vọt vào trong mưa.

Bên ngoài cơn mưa mùa hạ xối xả rất lạnh, nhưng Thư Thư dù gì cũng là yêu tinh nên vẫn chịu đựng thấu.

Chạy nhanh đến bờ sông, đem gà rửa sạch, tất cả những thứ không ăn được đều ném xuống dưới. Mấy thứ này có mùi, nếu bỏ trong động sẽ dẫn dụ một số kẻ săn mồi, nhất định phải ném đi chỗ khác.

Cậu không muốn đang ngủ tỉnh dậy lại thấy rắn bự theo mùi máu tanh mò đến ngay cạnh mình đâu!

Thư Thư chạy nhanh đi rồi chạy nhanh về, cả người bị mưa xối ướt đẫm, cậu không để ý điểm ấy, nhưng Edgar nhìn tiểu á thú nhân mông trần chạy tới bờ sông rửa gà lại như bị sét đánh.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ hắn là rắn, không tiện xử lý con mồi, lại sợ con mồi chết thì tiểu á thú nhân không dám mang về ăn, cho nên mới đưa gà còn sống tới, không ngờ chỉ vì vậy mà lại phải thấy cảnh này…

Hóa ra thân thể á thú nhân đều phấn nộn thế này a, cái đuôi nhỏ ngắn tũn kia dễ thương thật đó…

Edgar cuộn lại thân mình, sau đó thả lỏng, lặp lại vài lần, một lát sau, hắn quyết tâm trở lại trước cửa động Thư Thư, sau đó buông một cái hộp trên miệng xuống.

Xong xuôi lập tức ly khai, tiểu á thú nhân sợ hắn, hắn không thể để tiểu á thú nhân nhìn thấy mình được…

Thư Thư còn đang bận đánh lửa.

Cậu xem TV thấy người ta làm tưởng đơn giản lắm, nhưng đến mình làm thì… Xuyên gỗ nửa ngày, một đốm lửa nhỏ cũng chưa thấy.

Chuyện gì vậy na!

Thư Thư mài đến độ tay tê rần rần, lửa chả thấy đâu, phiền muộn muốn chết, mà không biết phải làm sao, đành tạm thời gác lại, chạy tới cửa hang xem bên ngoài thế nào.

Cửa động lại có thêm ít đồ, một hộp nhỏ bằng kim loại.

Lúc trước không hề có vật này, hay là nói có người mang tới… Thư Thư nhìn mãi không thấy ai, do dự một tí, đến cùng vẫn nhặt cái hộp lên.

Mùi vị trên hộp với trên gà giống nhau, chắc cùng một người mang tới, nhưng là, ai sẽ tặng đồ cho cậu đây? Bên trong rừng rậm này còn có người khác ở ha?

Người kia dù không có ác ý với mình cũng đâu cần tặng đồ cho mình thế này, bất quá con gà kia ăn được, còn cái hộp này thì dùng để làm gì?

Còn nữa, hộp kim loại hắn là con người mới cầm được đi? Có "con người" tặng đồ cho mình a?

Chẳng lẽ… Chẳng lẽ là có người thấy cậu, yêu thích cậu, cho nên đưa lễ vật tới?

Thư Thư cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ. Trên TV có rất nhiều người thích yêu tinh, có người thích cậu cũng đâu kỳ quái, cậu vốn là Thư Thư mà người gặp người thích kia mà, những chủ nhân trước đây đều rất thích cậu đó!

Thư Thư nhìn chung quanh vẫn không thấy ai, có hơi thất vọng, nhưng vẫn vui vẻ ôm hộp kim loại quay về động.

Ngồi bên gỗ đánh lửa, Thư Thư bắt đầu xem xét hộp quà, không biết động trúng chỗ nào, hộp kim loại trên tay đột nhiên phun lên một cột lửa nhỏ.

Thư Thư bị dọa sợ hết hồn, theo bản năng ném hộp kim loại ra ngoài, vứt xong mới kịp phản ứng lại - đây là bật lửa nè!

Người kia biết mình không có đồ ăn cho mình một con gà, biết mình hun lửa không nổi cho mình bật lửa, quả đúng là một người tốt!

Bật lửa bị dập mất, Thư Thư nhặt về, sau đó dùng nó đốt đám củi lửa trước mặt, sau đó đẩy vào hố nhỏ trong động.

Bật lửa này cực kỳ cực kỳ tốt, gỗ châm cái là cháy, Thư Thư hài lòng chọt chọt, lấy gà ra.

Trong bụng gà cậu nhồi thêm ít hạt dẻ lột vỏ sẵn, dùng lá cây bọc lại, trát thêm một lớp bùn bên ngoài, sau đó bỏ vào đống lửa, dự định làm món gà nung đất nhồi hạt dẻ.

Luộc thì không có nồi, gà quay thì cháy mất, vẫn để nung lên thì hơn, có bùn ngăn rồi chắc không nung thành than cốc được đâu… Thư Thư nhìn chằm chằm đống bùn trong lửa nóng, không ngừng nuốt nước miếng.

Một nơi khác, rắn khổng lồ bắt được một con heo rừng nhỏ, hiện đang chật vật dùng răng lột da con mồi.

http://tieulun.hopto.org

Á thú nhân không nên tự xử lý con mồi đẫm máu, để hắn làm vẫn hơn, chỉ là… Thú nhân hình rắn không có móng vuốt, làm loại chuyện này thiệt có hơi phiền phức.

Edgar bỏ bao công sức, cuối cùng heo rừng tạm coi như chuẩn bị xong, hắn mang heo nhỏ rửa trong nước sạch sẽ rồi mới hướng về phía hang động Thư Thư bò tới.

4. Chương 4: Người Tốt

Thư Thư sợ gà không chín, chờ tận 2 giờ đồng hồ mới gẩy gẩy cục đất nung trong lửa ra, rồi đợi thêm tí nữa cho nguội mới gõ bể.

Đất nung "boong" nứt mở, hương vị mê người tỏa ra nghi ngút, mùi thịt gà hòa quyện cùng hạt dẻ thơm ngọt khiến người ta hận không thể nuốt vào bụng hết ngay lập tức… Thư Thư nhìn thịt gà trước mắt, cảm động muốn khóc.

Lâu lắm rồi cậu không được ăn thịt a!

Trước đây cậu ngoan cực kỳ, còn thân thiết với chủ nhân nữa, biết cậu ở trong lồng hoài đáng thương lắm, cho nên chủ nhân đối xử với cậu rất tốt, ngoài lương thực còn hay cho cậu ăn canh thịt canh trứng, từ khi tới đây, cậu chưa từng được ăn miếng thịt nào a!

Thư Thư sợ nóng, chờ thịt gà nguội bớt mới xé một miếng nhỏ ra nhấm nháp, sau đó hai mắt sáng rực cả lên.

Ăn ngon quá ngon quá đi nha!

Thư Thư ăn liền vài miếng, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng động.

Lại chạy ra lần nữa, cậu phát hiện ngoài đó có một con heo rừng bị lột da rửa sạch sành sanh, trên đó còn có mùi vị quen thuộc.

Vị hảo tâm kia lại đưa mồi tới! Siêu bự, siêu nhiều thịt!

Chính là… Heo rừng bị mổ bụng sao còn có nhiều vết cắn loang lổ thế na? Vị hảo tâm kia xử lý con mồi?

Thư Thư ngó ra ngoài, mưa vẫn đang rơi, cũng không có dấu hiệu dừng, không khỏi cảm động – dưới thời tiết thế này còn bắt mồi cho cậu, thậm chí giúp cậu tẩy rửa sạch sẽ, thật sự là một người vô cùng vô cùng tốt!

Hồi trước Thư Thư vẫn được người ta nuôi, hoàn toàn không cảm thấy nhận đồ người khác cho có cái gì không đúng, vui sướng kéo heo rừng vào động, sau đó bắt đầu cân nhắc.

Ăn đồ ngon, nếu thích nhất định phải thể hiện ra ngoài, như vậy lần sau chủ nhân sẽ cho thêm, nếu không, chủ nhân tưởng mình không ưa, về sau muốn nữa ấy à, mơ đi!

Nhưng giờ ai là người đưa đồ tới cậu cũng không biết, hiển nhiên không thể cọ cọ người ta biểu đạt sự yêu thích của mình…

Thư Thư đắn đo suy nghĩ, chạy về hang, sau đó đem gà nung mới ăn một nửa, cộng với ít hạt dẻ trong bụng gà, dùng lá cây gói kỹ, sau đó đặt ở cục đá cạnh cửa chỗ không bị mưa xối tới.

Con gà kia lớn quá, cậu ăn một nửa là đủ rồi, nửa kia nên đem tặng nhà hảo tâm đi.

Thư Thư đợi ở cửa động một hồi, muốn chờ cho được người kia, nhưng rồi lâu thiệt lâu sau cũng không một bóng người xuất hiện.

Người kia đi rồi? Hay không muốn gặp mình?

Thư Thư băn khoăn, chỉ đành để gà lại, quay về hang động.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ chờ có thế, một con rắn rất nhanh liền lội tới, sau đó mang gói lá Thư Thư để lại kia đi.

Edgar vội vã trở về hang động cách đó không xa của mình. Từ lúc bị thương nặng tới nơi này xong, hắn chưa từng được ăn thịt nấu chín, giờ ngấm nghía thịt gà một hồi lâu sau mới bắt đầu chậm rãi ăn.

Chỉ là, đã biến thành thú hoang rồi, ăn đồ ăn chín lại có chút không quen.

Edgar ăn xong, cuộn thân thể lại nằm xuống.

Thư Thư một lát sau đi tới cửa động liền phát hiện thịt gà biến mất rồi, cậu vui vẻ trở lại trong động, tiếp tục chế biến heo rừng loang lổ.

Trông không đẹp mắt lắm, hình như bị thứ gì cắn hay sao ý, nhưng mà Thư Thư không để ý đâu.

Trước đây cậu chưa từng nấu ăn, không có nồi, con heo rừng lớn thế nào biết phải làm sao đây?

Suy nghĩ hồi lâu, Thư Thư lấy một phiến đá tới, dùng hai tảng đá đặt trên lửa, sau đó dùng móng vuốt cắt từng mảng từng mảng thịt xuống. đặt trên phiến đá nướng lên. Đợi chín rồi, cậu dùng cây mây xâu lại rồi treo trên một đống lửa khác, tranh thủ nhiệt lượng trên đống lửa nướng chúng thành thịt khô.

Bỗng dưng Thư Thư thấy thật sung sướng vì đã thu thập đủ thứ đồ về, còn trang trí cho hang động nữa, nếu không nào có thể kiếm được đồ cùng củi lửa như vậy đâu.

Hơn nửa heo rừng bị Thư Thư làm thành thịt khô, phần còn lại cậu nung đất như món gà mới rồi, gọi là heo nung.

Thịt heo xắt thành từng khối, gói chung với hạt dẻ bằng lá cây, sau đó để cạnh đống lửa cho chín từ từ, mấy tiếng sau mở ra, thịt bên trong đã chín rồi.

Còn về chuyện không nêm mắm muối hay gia vị... Thư Thư vẫn ăn "nguyên chất" thế mà, mùi vị tươi ngon hoàn hảo.

Trong sơn động có hai đống lửa, xua đi cái lạnh và ẩm ướt quẩn quanh không khí, Thư Thư thả mình vào đống cỏ khô, an tâm ngủ thiếp đi.

Ngủ nhanh như vậy một phần là vì được ăn thịt no nê, hai là vì trong rừng rậm này, cậu cũng không phải cô đơn một mình. Người tốt bụng kia tuy không chịu lộ diện, nhưng vẫn tặng đồ cho cậu cơ mà!

Giữa trưa ngày thứ hai, Thư Thư thấy trước cửa động có một con mồi loang loang lổ lổ không rõ là thứ gì nữa, rồi cậu lấy phân nửa đồ ăn đã làm xong đặt ở cửa động, để dành cho người tốt bụng.

Người kia nhất định không lộ tung tích, cậu vừa đi, thịt lợn nung hạt dẻ rất nhanh liền biến mất, nhưng đáng tiếc người kia cũng không để lại dấu chân nào, cũng chẳng có mùi chi nồng đậm, khiến Thư Thư không cách nào lần theo được.

Mưa lớn kéo dài 4 ngày liền, khí trời lạnh đi trông thấy, nhưng thịt khô Thư Thư làm đã xong rồi.

Thịt khô đúng nghĩa thịt khô, bay sạch hơi nước gọi là thịt khô, cứng cứng nên hơi khó cắn... Nhưng Thư Thư là ai a, một chú chuột đồng tinh rảnh rỗi liền ôm nhánh cây lý sự đó! Thịt khô như vậy người khác không thích thì thôi, cậu thích là được!

Đem thịt khô bỏ vào kho tích trữ, kiểm lại đồ ăn một lượt, Thư Thư quyết định rời khỏi hang động, lần thứ hai ra ngoài kiếm ăn.

Mấy ngày nay người tốt bụng cứ đều đặn mang mồi tới mỗi ngày, nhưng cậu đâu thể cứ dựa dẫm hết vào người khác được.

Quấn váy cỏ lên người, Thư Thư rời khỏi hang, dự định tiếp tục đi thu thập hạt dẻ.

Hạt dẻ rất lớn, ăn ngon, luộc lên càng thơm ngào ngạt, còn no bụng, cậu thích lắm luôn ý!

Lúc Thư Thư tới chỗ thường hái hạt dẻ, có một bầy khỉ đã chầu chực sẵn ở đó rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mưa lớn gió to thổi hạt dẻ bay xuống dưới tàng cây, Thư Thư không khỏi cẩn thận từng tí một, kẻo lại bị dẫm phải gai, mấy con khỉ kia có lông dày cho nên không sợ, có lăn qua lộn lại trên mặt đất cũng sẽ bình yên vô sự.

Thư Thư dùng ánh mắt hâm mộ nhìn lông trên người chúng, rồi lại nhìn cánh tay trơn láng của mình mà thở dài, thân thể hiện tại của mình thật dễ bị thương!

Còn nữa, ngày xưa khi cậu mới mọc lông, mùa đông lạnh chịu không thấu, giờ không lông làm sao mà qua nổi a…

Những con khỉ kia ăn hạt dẻ thật khoái trá, căn bản không đếm xỉa gì tới Thư Thư, Thư Thư liền kiếm hạt dẻ ở khu vực gần đấy.

Hạt dẻ rơi xuống đa số đều nứt vỏ rồi, Thư Thư dễ dàng tách ra, lấy hạt dẻ bên trong rồi nhét vào miệng, túi đồ ăn hai bên má càng lúc càng nhiều, tâm tình cậu cũng tốt lên theo, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Nhưng thật không ngờ, trên người cậu đột nhiên một trận mát lạnh, rồi rất nhiều hạt dẻ lẫn nước mưa bắn tới.

Thư Thư "ai u" một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy phía trên, một con khỉ đang nhảy nhảy nhót nhót trên cành cây, động tác của nó khiến mấy hạt dẻ cùng nước mưa lưu lại trên cành lá rơi xuống, nện cho cậu tối tăm mặt mũi.

Bên ngoài hạt dẻ có gai nhọn, cào lên da cậu mấy vết rách, cậu đau chịu hết thấu, con khỉ điên kia còn nhảy cà tưng trên cành cây, tỏ vẻ rất đắc ý.

Thư Thư tức không nhịn nổi, nhặt một hạt dẻ lên ném về phía con khỉ kia, kết quả con khỉ kia hái được hạt dẻ, ném lại cậu! Mấy con bên cạnh thấy thế bắt chước hùa theo răm rắp!

Thư Thư đánh không lại bầy khỉ này, sợ bị ném cho thương tích nhiều thêm, ôm đầu vội vã chạy khỏi đó, thoắt cái đã không thấy đâu nữa.

Đàn khỉ đuổi được dị loại kỳ quái rồi, tiếp tục khoái trá ăn hạt dẻ, ngay lúc đó, bên cạnh đột nhiên có tiếng động, một con rắn khổng lồ xuất hiện ngay trước mắt bọn nó.

Con rắn này vô cùng vô cùng lớn, cái đuôi lướt qua gốc cây hạt dẻ, cây kia liền rung lên kịch liệt, một con khỉ bị lắc rụng, còn chưa kịp chạm đất đã bị đuôi rắn quất văng đi…

Bầy khỉ nhất thời loạn cả lên, cả nhóm hò hét gào lên chạy trốn, nhưng vẫn có mấy con chạy chậm bị đuôi rắn quật cho túi bụi…

Edgar đánh đuổi dạy dỗ cho đám khỉ một trận, lần theo mùi của tiểu á nhân trườn qua thì thấy tiểu á thú nhân đang dùng móng vuốt đào rễ cây của một loại thực vật.

Tiểu á thú nhân bị mấy con khỉ kia bắt nạt, trên người có không ít vết máu, tóc và váy cỏ cũng bị nước vẩy ướt hết, thoạt nhìn chật vật vô cùng, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, tựa hồ rất hài lòng khi thu thập được đồ ăn.

Edgar nằm nhoài trong bụi cỏ, thấy có chút đau lòng.

Từ nhỏ hắn đã được giáo dục vì để bảo vệ á thú nhân, ở thủ đô tinh á thú nhân được cưng vô cùng, có sự nghiệp không kém gì thú nhân, nào có phải cực khổ kiếm ăn như vậy…

Loại thực vật này số lượng thân củ không ít, tiểu á thú nhân chốc lát liền đào lên một đống, Edgar đang tò mò xem tiểu á thú nhân định mang nhiêu đó về kiểu gì thì thấy cậu sảng khoái cởi bỏ váy cỏ trên người, sau đó dùng nó bao thân củ lại, cõng lên lưng mang về hang động.

Edgar: "…"

Hắn vừa nhìn thấy cái đuôi ngắn ngủn trên cái mông tròn, đương nhiên cũng thấy cả vật phấn nộn non non phía trước… Khụ khụ!

Thư Thư là chuột đồng tinh mà, tuy muốn làm người đó, nhưng không coi thân thể trần trụi là chuyện gì to tát cả, dù sao mấy trăm năm trước kia cũng chưa từng mặc quần áo nha!

http://tieulun.hopto.org

Váy cỏ chủ yếu để phòng lạnh với lại bảo vệ một số bộ vị trọng yếu, hiện tại đã bị dính ướt không thể giữ ấm, cách cửa động có một khúc à, không mặc thì có sao đâu!

Thư Thư góp nhặt được nhiều củ, cõng nặng ơi là nặng, vừa đi vừa thở hồng hộc, đi được vài bước lại phải thả xuống, sau đó nhìn về phía hoa dại ngay gần đấy.

4 ngày nay cậu nhận bao nhiêu con mồi của người tốt bụng, còn trữ được thịt khô… Thư Thư ngẫm nghĩ, chắc có lẽ mình cũng nên có chút lễ vật tặng người tốt bụng đi!

Có nhiều người rất thích hoa, hay cậu cũng tặng một bó đi ha?

5. Chương 5: Nỗ Lực Trong Tu Luyện

Thư Thư hái được rất nhiều hoa dại, hái thêm chút cỏ dại, đặt bó hoa lên trên thân củ, sau dó vác chỗ củ còn lại tiếp tục lên đường.

Ngoài kia còn có một người tốt bụng chăm sóc cho mình… Thư Thư đang rất vui, chỉ là đồ trên lưng hơi nặng chút…

"Tay trái một con gà, tay phải một con vịt, trên lưng lại địu khoai, la la la… Khoai béo mập khoai thơm ngon ai nha, ê a y đến đây!" Hát lên mấy ca từ lộn xộn, mắt thấy hang động càng lúc càng gần, nụ cười trên gương mặt Thư Thư càng sáng lạn hơn.

Edgar đi theo sau, nhìn tiểu á thú cả người trần trụi có vài vết thương đã chảy máu, đau lòng không thôi.

Tuy chỉ là vết thương ngoài da, những nhiều như vậy hẳn là đau lắm, nhóc còn có tâm tư ca hát sao… Còn nữa, ngôn ngữ tiểu á thú này nói, hắn tựa hồ nghe không hiểu mô tê gì?

Ngoài ngôn ngữ thông dụng thú nhân dùng, Edgar còn tinh thông vài ngôn ngữ khác, thế mà lại nghe không hiểu tiểu á thú nhân hát cái gì, thiệt buồn bực.

Thấy Thư Thư đã vào hang, đóng cửa động cẩn thận, sẽ không gặp nguy hiểm gì, Edgar mới chậm rãi rời đi.

Kỳ thực lúc mới thấy tiểu á thú nhân mang vác bao nặng về hắn đã định xông lên hỗ trợ, nhưng hắn biết tiểu á thú nhân sợ hắn cỡ nào mà…

Nhớ tới mấy vết thương trên người tiểu á thú nhân, Edgar tiến vào rừng cây, vận dụng kinh nghiệm sinh tồn phong phú của mình tìm kiếm thảo dược trị thương.

Biến thành rắn thật bất tiện đủ đường, Edgar tốn không ít công sức mới đào được thảo dược, dùng miệng cẩn thận ngậm lấy, mang tới trước cửa động tiểu á thú nhân.

Cửa động lấp kín, xung quanh cũng không có mùi của cậu, hẳn là ở trong chưa có ra. Edgar bò tới gần, đặt thảo dược ở đấy rồi tính rời đi, lại phát hiện cửa động có một bó hoa dại dùng dây bằng cỏ cột lại đặt ở chỗ tiểu á thú nhân hay để phần ăn cho hắn.

Bó hoa này trông thật xinh xắn… Đây là muốn tặng mình a?

Edgar lúc trước có nhìn thấy tiểu á thú nhân hái hoa, còn tưởng cậu muốn trang trí cho hang động, dù sao tiểu á thú nhân rất thích hoa, hóa ra không phải là…

Cẩn thận cuốn bó hoa trên đất lên, Edgar vui vẻ ly khai.

Thư Thư không lâu sau phát hiện thấy những thảo dược kia, mang vào trong, cầm một gốc lên nhai nhai nhai… Mùi gì lạ ghê nha!

Người tốt bụng kia cố ý giày vò cậu sao? Thư Thư phun đám thảo dược trong miệng ra, hai bên nước mắt lưng tròng, đồ ăn khó nuốt như thế, cậu không cần đâu!

http://tieulun.hopto.org

Ngươi mắc gì đưa thứ này tới? Nhìn kỹ chồng thảo dược kia, Thư Thư buồn bực nằm nhoài bên cạnh.

Edgar bên kia chợt nhớ tới một chuyện – tiểu á thú nhân liệu sẽ biết kia là thảo dược sao?

Cau mày nghĩ một hồi, Edgar đem bó hoa tươi để gọn gàng, sau đó ra ngoài bắt được một con thỏ. Hắn dùng răng tạo một vết thương trên người nó, rồi đắp thảo dược lên, tiếp đó dứt khoát đánh gãy chân nó, đặt trước cửa động tiểu á thú nhân.

Sau khi rời đi, Edgar lại có chút thấp thỏm, con thỏ kia thật đáng yêu, nếu tiểu á thú nhân thích nó, rồi nghĩ rằng hắn quá tàn nhẫn với con thỏ đó thì biết làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy, Edgar quay lại định đem con thỏ kia đi, sau đó thay thế bằng động vật mẫu khác! Nhưng chưa kịp hành động gì thì tiểu á thú nhân đã nghe thấy động tĩnh từ con thỏ, lập tức chui ra khỏi động.

Nhìn thấy con thỏ kia, Thư Thư cuối cùng tạm hiểu ra thảo dược này kia dùng để làm gì.

Cậu vui vẻ nhai thảo dược rồi bôi lên vết thương của mình, trùm váy cỏ lên hơ cho khô, sau đó mang thỏ ra bờ sông - làm thịt.

Thấy thỏ dễ thương rồi mềm lòng không nỡ giết ấy à, mơ đi nha, Thư Thư sẽ không như vậy đâu! Thỏ lớn như thế rồi còn đáng yêu chỗ nào, lúc còn ở trong cửa hàng thú cưng có con thỏ còn ăn hết sạch đồ ăn của đám chuột đồng bọn cậu ý!

Giết thỏ bỏ da rửa qua một lần nước, Thư Thư khoái chí mang về hang ổ, dựa theo phương pháp cũ làm món thịt thỏ rừng nướng.

Kỳ thực cậu rất muốn có một cái nồi, nhưng đáng tiếc không tìm được cục đá giống thế, móng vuốt cậu cắt da thịt con mồi không thành vấn đề, nhưng để nạo đá thì thực sự bó tay…

Đem nửa con thỏ để ngoài hang động cho người tốt bụng xong, Thư Thư lại sửa sang kho lương thực lần nữa.

Trời lạnh, thân củ đông hỏng mất, muốn dùng cỏ quấn lấy chôn trong bùn để bảo quản, hạt dẻ cũng phải có hầm tích trữ riêng, thịt khô phải đặt chỗ thoáng mát…

Đem chỗ thức ăn có mùi lạ bỏ đi xong, Thư Thư cuối cùng bận đến tối khuya mới đi ngủ.

Những ngày kế tiếp trải qua thật thoải mái.

Mỗi buổi sáng cậu đều ra ngoài kiếm ăn kiếm củi, chuẩn bị dần cho mùa đông, buổi chiều thì lại thu thập được mồi ngon từ người lạ kia, sau đó bắt đầu xử lý con mồi, sửa sang hang động…

Người tốt bụng kia tốt bụng cực kỳ, về sau, không chỉ có mồi mà con đem củi lửa đến cho cậu nữa.

Từ lúc đến đây vẫn luôn lo âu thấp thỏm, thế mà bây giờ có người tốt bụng kia, Thư Thư lại thấy thật an tâm.

Đáng tiếc cậu vẫn chưa biết mặt mùi người ta thế nào a…

Thời gian trôi qua mau, bất tri bất giác đã hết một tháng rồi.

Cậu và người tốt bụng ngày càng hiểu ý nhau hơn. Khí trời chuyển lạnh, may mà Thư Thư tích trữ đủ đồ ăn, không sợ mùa đông đến.

Cũng chính lúc này, Thư Thư mới phát hiện nơi này kỳ thực rất an toàn, một bóng thú hoang đáng sợ cũng không có, ngay cả bầy khỉ từng tấn công cậu cũng đi đâu mất dạng.

Nơi này đúng là lý tưởng mà! Thư Thư trước đây vẫn phải cẩn thận từng li từng tí một, không dám tùy tiện ra ngoài, hiện tại lá gan đã lớn hơn nhiều rồi, mỗi ngày sau khi ra ngoài xong còn chạy vài vòng để làm nóng thân thể nữa.

Tối đến, chạy vài vòng rồi về hang tu luyện.

Không sai, chính là tu luyện.

http://tieulun.hopto.org

Hồi mới tới cả ngày lo lắng đề phòng, căn bản ngủ không ngon được, tất nhiên đâu dám tu luyện chuyên tâm, hơn nữa khi ấy tự dưng biến thành người, bao nhiêu linh lực vất vả lắm mới có được cứ thế biến mất, quả thật quá bối rối, không biết phải tu luyện tiếp thế nào mới tốt.

Nhưng bây giờ lương thực sung túc rồi, có thịt ăn mỗi ngày, cả người bóng loáng không dính nước, bên ngoài không có nguy hiểm gì, liền nhớ tới chuyện tu luyện.

Cậu muốn tu luyện thật tốt, mau chóng thu hồi hai tai và đuôi của mình lại, chỉ có như vậy mới có thể hòa nhập với xã hội loài người, sau đó có thể nổi tiếng uống rượu say rồi!

Còn có người tốt bụng kia… Nếu câu biến thành con người, người kia nhất định sẽ bằng lòng gặp mặt cậu!

Tu luyện trong hang vài ngày xong, Thư Thư sửa sang lại địa điểm tu luyện, mỗi tối đều ra ngoài chạy vài vòng, sau đó bò đến lỗ nhỏ đào trên đỉnh núi tu luyện.

Thân là yêu tinh, muốn hấp thu ánh sáng mặt trăng mặt trời để tu luyện, mà buổi tối xem ra hiệu quả cao hơn ban ngày rất nhiều.

Mấy ngày đầu một chút cảm giác cũng không có, ít lâu sau cậu mới cảm nhận được dòng khí nóng đang chậm rãi lưu chuyển, đồng thời phát hiện, nơi này linh lực dồi dào như vậy a!

Năm đó nuốt nhầm hạt châu màu đỏ cất chứa phương pháp tu luyện hoàn chỉnh, Thư Thư đã luyện xong công pháp biến hóa thành người, bây giờ tìm ra phương pháp tu luyện sau khi hóa thành người, bắt đầu nỗ lực tập trung.

Kỳ thực cậu cũng chưa thành thạo lắm, nhưng có hạt châu kia dẫn đường, nếu sai nó sẽ báo động nhắc nhở, cho nên chưa phạm sai lầm lớn nào, có điều tiến triển hơi chậm, bị sét đánh cũng chẳng biết có chuyện gì xảy ra, mà sao lại bị đánh nhỉ?

Ngồi ở trên đỉnh núi, Thư Thư nhắm mắt lại, lại một lần nữa bắt đầu tập trung tu luyện.

Edgar còn đang núp trong bụi cỏ cách đó không xa ngủ gà ngủ gật, tình cờ nghe được động tĩnh gì sẽ tỉnh dậy, cảnh giác nhìn xung quanh, lại nhìn tiểu á thú nhân đang ngồi thẳng kia.

Hắn là Hoàng thái tử đế quốc Thú Nhân, thực lực mạnh mẽ vẻ ngoài anh tuấn, xưa nay đều là á thú nhân theo đuổi hắn, nào ngờ lại có một ngày hắn lặng lẽ bảo vệ một tiểu á thú nhân thế này…

Edgar nhớ lại chuyện lúc xưa.

Ba tháng trước, hắn mang người đi thăm dò phát hiện một tinh cầu mới, kết quả không biết có chuyện gì xảy ra, máy truyền tin trên người bị hỏng, còn gặp phải động vật thực lực mạnh mẽ trên tinh cầu kia vây lấy tấn công.

Đế quốc Thú Nhân bọn họ hiện tại tuy đã sớm không còn chế độ chuyên quyền như trước, thậm chí hoàng thất tồn tại mang tính chất tượng trưng là chính, nhưng hoàng thất vẫn là những thú nhân mạnh nhất đế quốc.

Rất rất nhiều năm về trước, bọn họ dựa vào thực lực mạnh mẽ trở thành Thú Nhân quân vương, dù cho sau đó thú nhân rời khỏi tinh cầu của mình, tiến vào không gian, bọn họ vẫn giữ được địa vị của mình nhờ nó.

Cho nên lúc đó, hắn biến về nguyên hình, điều chỉnh cơ giáp thành hình thái thú, lao vào chiến đấu cùng đám động vật ấy.

Hắn mơ hồ biết mình e đã phạm sai lầm, nhưng tình huống lúc đó không cho hắn suy nghĩ nhiều, chỉ có thể tính toán hết tất cả các biện pháp thoát thân, nhưng hắn vẫn không tài nào chạy thoát được.

Biết mình không sống nổi nữa, hắn quyết định tự phá thú hạch định liều chết cùng đám dã thú kia.

Hắn nghĩ mình cầm chắc cái chết rồi, không ngờ vẫn sống, rồi bị rơi đến đây…

Lúc vừa tỉnh lại, Edgar cảm thấy mình biến thành thú hoang, vậy thì thà chết đi còn hơn, thế nhưng giờ đây, hắn ngược lại cảm thấy vui mừng vì mình còn sống, nếu không tiểu á thú nhân phỏng chừng sống không nổi mất.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn tiểu á thú nhân ngơ ngác cách đó không xa đang ngơ ngác ngồi trên đỉnh núi không biết đang làm cái gì, Edgar chỉ thấy trái tìm của mình dần bình tĩnh lại.

Trên tinh cầu này hắn là có thú nhân cứ trú, chờ vết thương khá hơn hắn sẽ tìm người trên tinh cầu giúp đỡ, dù thế nào cũng không thể để tiểu á thú nhân ở trong rừng rậm mãi được…

Còn bản thân hắn thì… Tuy không thể trở về, nhưng vẫn phải báo lại cho cha mẹ mới được.

Edgar đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên tiểu á thú nhân hắt hơi một cái, sau đó đứng lên, phát run chạy thật nhanh xuống núi, trốn vào trong hang.

Trời lạnh thế này mặc có mỗi cái váy cỏ liền chạy ra ngoài, không sợ đông đến sao… Edgar lắc lắc đầu rắn, quyết định đi kiếm củi lửa cho tiểu á thú nhân.

6. Chương 6: Người Tốt Bụng Là Rắn

Ngày hôm sau thu được một đống củi lửa xong, Thư Thư ngửi thấy mùi quen thuộc trên củi, vui vẻ nướng khoai, sau đó cầm ít cỏ bện, ra ngoài kiếm cỏ khô.

Mấy ngày nay, Thư Thư ở trong hang lớn đào ra 3 cái hang nhỏ, trong đó 2 cái dùng để giấu thức ăn, cái còn lại để ẩn nấp.

Động nhỏ sau cùng không lớn lắm, bò xuống mới đi vào được, nhưng cậu thích!

Đào xong, Thư Thư dùng lửa hong khô động chừng mấy ngày, hiện tại muốn dùng cỏ khô lấp kín, như vậy mùa đông chui vào sẽ thiệt là ấm áp.

Thư Thư một mực thu thập cỏ dại, trong chốc lát đã chất đầy, cỏ lớn chưa sử dụng được, phải mang về phơi nắng rồi làm thủ công.

Đáng tiếc quanh đây không có cây bông, nếu không lót bông cho hang động nhất định là sẽ rất thoải mái.

Nghĩ vậy, Thư Thư lại càng ngóng trông xã hội loài người, cậu nhớ tới cây bông kia có bao nhiêu tiện nghi, khi đó mỗi lần chủ nhân vệ sinh lồng, ổ nhỏ của cậu sẽ được đổi nệm bông mới.

Ước gì giờ cũng có bông thì tốt biết mấy!

Nhìn rừng cây tươi tốt xanh um, Thư Thư thở dài, tiếp tục thu thập cỏ dại.

Loại cỏ dài này trong rừng không thiếu, Thư Thư nhanh chóng lượm đủ loại, sau đó quấn dây cõng mang về.

Túi ăn trong miệng chứa được nhiều thứ, chỉ cần nhét vào miệng, hạt dẻ thì ổn, nhưng thân củ dính bùn, cỏ dại gì đó… Thôi khỏi, dẹp đi!

"Nhỏ như là sói con, cắp sách đi tới trường, không sợ mặt trời chói chang, chẳng ngại cuồng phong bão táp, chỉ sợ ta biếng lười, không học vấn không dám nhìn cha mẹ…" Thư Thư vừa nhẹ giọng hát lên, chân bước đều tiến bước.

Khi còn chưa biến thành người, không biết nói chuyện cũng không dám nói lời nào, hiện tại khó khăn lắm xung quanh chỉ có một mình…

Thư Thư đã thành thói quen đi bộ trong rừng, đi rất nhanh, bỗng dưng lông tơ trên vành tai đều dựng lên, da đầu tê rần rần.

Tình huống này quá quen thuộc, khi xưa còn là chuột đồng sống hoang vẫn luôn có cảm giác này, điều này đại biểu có kẻ săn mồi đang theo dõi cậu.

Gặp nguy hiểm rồi! Thư Thư không hề nghĩ ngợi, bỏ chạy thục mạng. Mà cậu vừa nhấc chân chạy, phía sau liền truyền tới một trận gió lớn tanh hôi.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư vội vã ném bó cỏ dại về phía sau, sau đó không quay đầu lại tiếp tục chạy về phía trước.

Dựa theo kinh nghiệm cậu tích lũy mấy trăm năm, giờ có ngó nghiêng gì cũng chỉ phí thời gian, thà cắm đầu chạy về phía trước, may ra thoát.

Đáng tiếc mới tu luyện, linh lực trong cơ thể có tí tẹo, lúc này dùng để chạy nhanh thêm một tí cũng không được…

Lẽ nào thật sự phải bỏ mạng ở đây sao? Thư Thư cắn răng, không hiểu chỗ an toàn này sao đột nhiên lại xuất hiện kẻ săn mồi tấn công mình.

Không, chỗ này cũng không tính là tuyệt đối an toàn, lúc trước còn gặp phải một con rắn to, lần này thứ đuổi theo mình, không lẽ cũng là nó?

Trong đầu Thư Thư chợt lóe lên ý nghĩ này, sau đó đột nhiên cảm giác nguy hiểm tới gần lắm rồi.

Theo bản năng câu co người lại, nhào tới trước lăn lắn đi.

Trên mặt đất là lá cây mềm mại, nhưng cũng có nhiều bụi gai nhọn, Thư Thư lăn một vòng này dính vài vết trầy xước, đồng thời cậu thấy được thứ truy đuổi mình rốt cuộc là cái gì.

Kia không phải con rắn lần trước cậu gặp, mà là lão hổ, to hơn nhiều so với các loài thú hoang khác. Cự hổ kia một đòn đập hụt lập tức vung trảo lần thứ hai đập tới.

Tiêu rồi! Thư Thư thấy trái tim mình ngừng đập mất, nếu hiện tại là chuột đồng nhỏ, có khi đã có cơ hội chui vào bụi cây phía dưới chuồn mất, nhưng thân thể hiện tại không thích nghi được với sinh hoạt rừng rậm, hành động không đủ linh hoạt thì phải làm sao a!

Thật vất vả mới tu luyện thành người, cuối cùng cũng có chút thành tựu, trở nên cao lớn hơn là để làm mồi cho dã thú ăn no nê hay sao a…

Thư Thư cảm thấy mình bị dọa chết điếng, tay chân cứng ngắc không nhúc nhích nổi, xung quanh tất cả chậm lại, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn cự hổ há cái miệng lớn như chậu máu hướng tới mình…

Ngay khi tim Thư Thư suýt ngừng đập, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái đuôi rắn, vả ngang miệng hổ điên.

Đuôi rắn với miệng hổ va chạm nhau "ầm" một tiếng, mùi máu tanh lập tức ngập trong không khí.

Cự xà bị rụng vảy, cự hổ bị rụng răng, tiếp đó, không cần nhiều lời, hai cự thú lao vào nhau cắn xé.

Cự xà vững vàng cuốn lấy cự hổ, miệng rộng hướng gáy hổ táp tới, cự hổ cũng không cam lòng yếu thế, vừa giãy dụa vừa cắn xé thân thể cự xà.

Hai bên chiến đấu triền miên, nơi chúng quét qua thì ngay cả cây cối thân to như miệng chén bát cũng dễ dàng bị đụng gãy, cơ hồ không lâu sau, xung quanh đã chỉ còn là đống đổ nát.

Thư Thư cứng ngắc ở bụi cây bên cạnh, vẫn chưa nhúc nhích được, tay chân giống như không còn là của mình nữa, nhìn hai con cự thú chiến đấu ở đó, nhiều lúc cậu cũng muốn xông lên can, nhưng chúng đánh càng lúc càng xa dần…

Con rắn kia tựa hồ tha con cọp cách xa khỏi cậu? Còn nữa, con rắn kia chính là rắn khổng lồ bữa trước dọa cậu sợ giả chết, nhưng lại không làm gì thương tổn cậu đó sao?

Thư Thư vắt óc suy nghĩ, không phân biệt nổi đúng sai, không thèm nghĩ nữa. Cậu thử vận chuyển linh lực ít đến đáng thương trong cơ thể, muốn mau chóng khôi phục bình thường, chỉ tiếc càng sốt ruột càng vô ích, cuối cùng đành ngơ ngác nằm đó nhìn hai con thú kia choảng nhau.

Đánh tới đánh lui hồi lâu, rốt cục từ từ phân thắng bại – cự xà kia cao hơn một bậc, đánh hổ kia tới chết, chỉ là trên người hắn cũng đầy vết thương, nhìn như đang thoi thóp.

Đúng lúc đó, Thư Thư phát hiện mình năng động trở lại.

Tay chân vẫn hơi cứng ngắc, liền từ từ bò dậy, bò tới, bò một đoạn, đột nhiên cảm thấy không đúng – cậu ngửi thấy mùi của vị hảo tâm kia!

http://tieulun.hopto.org

Người tốt bụng ở đây a?

Thư Thư dừng bước, cắn răng, lại bò trở về, nhìn về phía hai cự thú, muốn tìm người tốt bụng.

Cự hổ đã chết, cự xà nằm đó không động đậy, thân rắn còn nhẹ nhàng chập trùng, đoán chừng là cảm thấy Thư Thư tới gần, tròng mắt hắn hơi động, nhìn về phía Thư Thư.

Thư Thư quỳ trên mặt đất cả người run lên, hàm răng trên dưới không ngừng đánh cầm cập, lỗ tai dựng thẳng, móng vuốt cũng xòe ra, một bộ sẵn sàng bỏ chạy thoát thân bất cứ lúc nào, dù vậy vẫn cúi xuống ngửi một cái, tìm kiếm người tốt bụng giúp cậu vui vẻ kia.

Một giây sau, Thư Thư liền kinh ngạc trợn tròn mắt.

Mùi nồng đậm của người tốt bụng, là truyền đến từ trên người rắn khổng lồ!

Sao lại thế được?

Thư Thư nhìn con rắn kia, cả người run lợi hại hơn, ngây ra chưa hoàn hồn lại, cảm thấy có cái gì sai sai rồi đó.

Lần đầu tiên gặp phải con rắn kia, nó không những không gây thương tích gì cho cậu, còn nhanh chóng thả cậu đi, vừa nãy… Vừa nãy con cọp kia muốn ăn cậu, cũng là con rắn kia tới cứu.

Con rắn kia đang yên đang lành, không lý gì lại phải chiến đấu với cọp cả, ngoài cứu cậu ra đâu còn lý do khác, vì cứu cậu, rắn giờ đã da tróc thịt bong, tựa hồ sẽ chết mất.

Thư Thư nhìn đại xà rơi mất thật nhiều vảy, cả người run rẩy không ngừng, nước mắt cũng không kìm được tuôn rơi.

Cậu sợ rắn lớn cực kỳ, nhưng đâu thể để mặc ân nhân cứu mạng như vậy được.

Đại xà vẫn luôn ở bên cậu, cậu chưa từng có cảm giác "nguy hiểm", nghĩ tới việc hắn chưa từng muốn ăn cậu, ngày ngày còn mang tới nhiều mồi ngon như thế…

Thư Thư run run một hồi, đột nhiên lau sạch nước mắt, bám lấy cái cây bên cạnh đứng lên, xoay người bỏ chạy.

Thấy Thư Thư chạy mất, Edgar cúi đầu, dựa lên thi thể cự hổ đã bị mình quật chết, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Hắn có chút mất mát, rồi lại thấy đây là chuyên đương nhiên.

Lúc trước còn là Hoàng thái tử, tuy được á thú nhân hoan nghênh, nhưng tuyệt đại đa số đều không thích thú hình lạnh như băng của hắn, chớ nói chi hiện tại hắn đã không còn là thú nhân, chính thức thành thú hoang rồi…

Ai lại yêu thích một con dã thú đây? Á thú nhân trước giờ đều phi thường chán ghét đọa thú không còn thú hạch…

Huống chi… Tiểu á thú nhân ngay cả chuyện hắn đã từng là thú nhân cũng không biết, ở trong mắt cậu ấy, mình phỏng chừng chỉ là một con rắn không hơn.

Toàn thân hắn đau nhức lợi hại, tim nhói nhói thương tâm.

Dùng thực lực trước đây, cự hổ này hoàn toàn có thể thoải mái giết chết, nhưng giờ không còn thế nữa.

Thú hạch tự bạo còn bị thương nặng, thực lực giảm xuống còn chưa đến 1/10. Dưới tình huống như vậy, đối phó với cự hổ tuy thắng nhưng bản thân cũng phải đánh đổi rất nhiều.

Vốn dĩ vết thương đang chuyển biến tốt, lần này hẳn là nghiêm trọng hơn rồi.

Nhưng vẫn may là, khí tức của hắn và cự hổ sẽ xua đuổi được đám dã thú kia đi, hắn cũng có thể nghỉ ngơi một chút, tiểu á thú nhân tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm gì…

Edgar nằm trên mặt đất, chậm rãi khôi phục thể lực, ngay lúc đó, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng bước chân tiểu á thú nhân.

http://tieulun.hopto.org

Hắn không dám tin ngẩng đầu lên, thấy tiểu á thú nhân trở lại, cầm theo thảo dược trên tay.

Tiểu á thú nhân bị động tác ngẩng đầu của hắn dọa sợ, rưng rưng nước mắt, cả người run rẩy, trông thật tội nghiệp đáng thương.

Edgar nhìn bộ dáng này, khắc chế không nổi muốn phì cười, nhưng rắn muốn phì cười thì…

Sợ hù dọa tiểu á thú nhân, Edgar gục đầu xuống, sau đó liền thấy tiểu á thú nhân vẫn run bần bật, đi vòng ra phía sau hắn, nhích tới từng tí một, còn lẩm bẩm một mình gì đó hắn nghe không hiểu.

"Đừng ăn ta nha, tuyệt đối đừng ăn ta đó, ta ăn không ngon đâu…" Thư Thư không ngừng niệm chú, nhai qua loa thảo dược trong miệng mấy lần, sau đó ném lên vết thương của đại xà.

7. Chương 7: Trị Thương Cho Thiên Địch

Thư Thư tay run lợi hại, bộ dáng này mà ném thuốc chuẩn chỗ cần đắp mới là lạ!

"Lạch cạch" một tiếng, thảo dược rơi trên đất cạnh chỗ đại xà nằm, còn cách đại xà xa lắm.

Thư Thư bị dọa sợ chết khiếp, vô thức lùi lại mấy bước mới tỉnh táo lại, chợt phát hiện rắn lớn không còn nhúc nhích.

Đại xà không xảy ra chuyện gì chứ? Thư Thư lo lắng nhìn sang, thấy trên người rắn đủ loại vết thương, đôi mắt cay cay chua xót.

Trước đây cậu từng nghĩ, khu vực này sở dĩ an toàn như vậy hắn là có liên quan với người kia, bằng không bờ sông là nơi động vật thường tụ tập, sao một bóng động vật cỡ lớn cũng không có?

Nhất định là người tốt bụng giúp cậu, khi đó thật sự rất rất vui, nhưng không ngờ người kia lại là con rắn trước mặt này… Con rắn này không phải sắp chết đó chứ?

Đưa tay dụi mắt một cái, Thư Thư lại lấ ra ít thảo dược nhai nhai.

Thảo dược đắng cực kỳ, lông mày Thư Thư nhíu chặt lại, lần này nhai kỹ hơn mới phun thảo dược ra tay. Nhai xong cũng không dám vứt nữa, đánh bạo tới gần, chậm rãi tới gần rắn khổng lồ kia.

Mùi vị quen thuộc càng dày đặc, Thư Thư cuối cùng không còn sợ sệt như vậy nữa, cậu ngồi xổm xuống, đắp thuốc lên vết thương gần đuôi rắn, nhẹ nhàng tán ra.

Lúc tán thuốc không cẩn thận, Thư Thư đụng phải vảy rắn trắng mịn.

Cậu nhảy dựng lên, bỏ chạy, chạy được một đoạn mới đứng lại, sau đó sợ hãi không thôi quay lại nhìn con rắn lớn, cảm giác hai chân muốn nhũn ra rồi.

Cậu thật sự rất sợ rất sợ rắn… Thật là đáng sợ!

Thư Thư không khỏi nhớ lại lần đầu gặp nhau cậu còn bị rắn to cuốn lấy có bao nhiêu kinh hãi, khi đó bị dọa sợ chết khiếp, dĩ nhiên không nhớ nổi mùi rắn kia, nếu biết trước…

Biết trước cũng chẳng có tác dụng gì…

Rắn lớn không động đậy nằm yên đó, trên người không nhiệt độ, bụng có vết thương máu rỉ chưa dừng… Thư Thư trầm mặc một hồi, từ từ tiến lên phía trước, lần này bôi thảo dược cho vết thương trên bụng rắn.

Lúc bôi, bụng rắn nhẹ nhàng chập trùng trên dưới… Thư Thư kêu lên một tiếng sợ hãi, lại rút lui vài bước. Chậm rãi bình phục lại mới dám tiến lên lần nữa, tiếp tục bôi thuốc cho rắn khổng lồ.

Edgar nằm trên mặt đất, cảm nhận cái tay kia đang đắp thuốc cho mình mà run rẩy không ngừng, nhất thời im lặng.

http://tieulun.hopto.org

Đây là lần bôi thuốc lâu nhất trong đời hắn, quả thực là giày vò mà, bất quá... Hắn ngược lại không tức giận, còn thấy rất tức cười nữa.

Tiểu á thú nhân sợ hắn muốn chết, không ngờ thế mà còn có thể kiên trì bôi thuốc cho hắn...

Chỉ là, tiểu á thú nhân như vậy, hắn cũng không dám động đậy... Cả người cứ quấn lấy lão hổ kỳ thực chẳng dễ chịu gì cho cam.

May mà ngay lúc chịu hết thấu, tiểu á thú nhân coi như tạm thời dừng thoa thuốc, một lần nữa chạy thật xa.

Edgar thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận tránh cọ rơi thảo dược trên vết thương, thả con hổ bị vặn chết ra, vận động thân thể lựa một tư thế thoải mái nằm xuống.

Tiểu á thú nhân còn trở lại nữa không? Edgar đột nhiên có chút mong đợi.

Thư Thư không muốn quay lại chút nào.

Vừa rồi cầm thảo dược tới cho con rắn đó, thực ra là của rắn kia mang tới cho cậu, người tốt bụng cho cậu rất nhiều thảo dược, mình cậu dùng mãi không hết, liền trồng trước cửa, thế mà đám thảo dược đó sống được thật.

Đương nhiên, hiện tại đã dùng hết, còn không đủ... Thư Thư đành phải đi tìm.

Tìm thảo dược cũng không khó, Thư Thư rất nhanh kiếm được một ít, thế nhưng... Cậu không muốn quay lại a.

Thậm chí chỉ cần nghĩ tới phải đến gần con rắn bự kia, cậu liền cảm thấy bắp chân mình nhũn cả ra rồi ý.

Nếu cậu không quay lại, con rắn kia xảy ra vấn đề gì thì sao? Thư Thư đấu tranh tư tưởng một hòi, cuối cùng vẫn run run đi đến chỗ cự xà và cự hổ vừa đại chiến.

Mới tới gần, Thư Thư liền thay vị trí đại xà đã thay đổi.

Đại xà cử động được rồi? Thư Thư lại muốn trốn chạy, may là nhịn được, cuối cùng từ từ cọ đến cạnh rắn lớn, sau đó tay run run giúp nó bôi thuốc những chỗ còn lại.

Làm xong xuôi, Thư Thư liền vội vội vã vã... Chạy trốn lần nữa.

Mặc dù biết mình phải đi cứu con rắn to, nhưng Thư Thư vẫn là vừa nhìn thấy hắn liền không nhịn được muốn chạy.

Nhưng cậu chạy rồi, lại không khỏi lo lắng, con rắn kia hình như không chuyển động nổi nữa, nằm ở đó nhỡ có thú hoang đi qua xơi tái thì làm sao bây giờ?

Trước vẫn tưởng là khu vực này an toàn, giờ lại xuất hiện cự thú. Nơi đó một con hổ chết, có mùi máu tanh, nếu động vật khác đánh hơi thấy... Hơn nữa, để rắn lớn chịu đói cũng không ổn... Xoắn xuýt một hồi, Thư Thư cắn răng đau khổ trở về.

Vòng qua rắn lớn nằm yên bất động, Thư Thư duỗi móng vuốt ra, dự định dọn dẹp con cọp kia cùng vết máu xung quanh, thuận tiện xẻ thịt hổ cho rắn ăn.

Xà hoang không ăn vật chết, đương nhiên tự nó vừa giết xong không tính, nếu không, lần đầu Thư Thư nhìn thấy nó đã không lăn đùng ra giả chết thế.

Phải biết, trước đây cậu dựa vào tuyệt chiêu này mà thoát khỏi miệng rắn đó nha.

Bất quá con rắn này hẳn là khác với rắn thông thường.

Vừa là người tốt bụng, vừa tặng cậu mồi ngon thuốc tốt, chắc chắn rất thông minh, phỏng chừng sắp thành tinh rồi!

Nếu là xà tinh, nhất định có thể câu thông, sẽ không như rắn thường chỉ ăn đồ sống... Dù sao nó cũng ăn đồ cậu nấu mà.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như đại xà ăn lão hổ, liền khẳng định sẽ không ăn mình nữa… Thư Thư vừa nghĩ vừa muốn tha cự hổ ra xa khỏi rắn khổng lồ để tiện xử lý, đáng tiếc… Không di chuyển được chút nào luôn.

Nhìn con rắn to kia, thấy nó vẫn không nhúc nhích, Thư Thư liền không kéo nữa, định lột da hổ tại chỗ.

Một chân đạp trên người hổ, một tay cầm áo da hổ liều mang xé, lại xé không ra, ngược lại bản thân không cẩn thận bị văng ra sau, dập mông chổng vó, móng vuốt cũng đau nữa!

Nhìn móng vuốt mình, Thư Thư bĩu môi: "Con hổ này da dày như thế làm cái gì a!"

Té lộn nhào một cái rồi, Thư Thư chỉ đành từ bỏ ý định ban đầu, đổi thành rạch lớn lỗ hổng bị đại xà xé sẵn ra để lấy thịt bên trong.

Thịt hổ cuối cùng không khó dằn vặt như da của nó… Thư Thư chuyên tâm bắt đầu công tác khai thác thực phẩm của mình.

Edgar mở mắt, cẩn thận quan sát tiểu á thú nhan, cảm thấy bộ dáng đấu vật của cậu thật đáng yêu. Á thú không thể hóa thú, chỉ có một ít đặc thù trên người, trong đó số ít còn biến ra được móng vuốt, mà móng vuốt á thú lắm khi cũng chỉ là đồ trang sức, cào lên mặt thú nhân cũng không thành vấn đề, muốn xé da thú lớn như thế tuyệt đối không thể - tiểu á thú nhân thật sự quá ngây thơ mà.

Nhìn tiểu á thú nhân đang cong cái mông nhỏ đào ra từng khối thịt trên người cự hổ, quang cảnh dưới váy cỏ như ẩn như hiện, Edgar đột nhiên cảm thấy trên người mình có chút nóng lên.

Trước đây hắn không thích á thú nhân, đặc biệt là dáng vẻ nhát gan nhu nhược, nhưng bây giờ… hắn cảm thấy tiểu á thú nhân này đáng yêu thế không biết!

Chỉ tiếc… Nghĩ đến tình huống hiện tại của bản thân, Edgar phảng phất như bị giội gáo nước lạnh, từ đầu tới đuôi đều nguội lạnh.

Hắn đã biến thành dã thú rồi.

Thế nhưng, nếu lần này hắn không bị trọng thương, liệu tiểu á thú nhân động tí là cởi đồ này có nhìn hắn với cặp mắt khác trước không?

Edgar hít sâu một hơi, không biết mình có nên nhắc nhở tiểu á thú nhân không đây, chỉ quấn váy cỏ tạm bợ thế rất dễ bị nhìn trộm.

Thư Thư bỏ rất nhiều công sức mới đào được khối thịt lớn trên người hổ, móng vuốt đã tê dại cả rồi.

Đem thịt hổ chất chồng từng mảng từng mảng trên lá cây, chồng thịt cao cao liền lộ ra biểu tình thỏa mãn. Rút cỏ khô bên hông ra xoa xoa lau vết máu trên tay, Thư Thư đang muốn nghỉ ngơi, bỗng quay đầu liền thấy rắn lớn đang nhìn mình chằm chằm, cặp mặt lạnh lùng như băng, sợ quá đi!

Thư Thư tim đập ầm ầm, không biết lần thứ mấy bỏ chạy.

Chạy vài bước, nhịp tim mới chầm chậm lại, quay đầu nhìn về phía rắn bự: "Ngươi đừng ăn ta, thịt lão hổ ăn ngon hơn nhiều, thật đó!"

"Nhanh ăn đi, ăn no rồi thương thế của ngươi sẽ tốt lên nhanh thôi!"

"Nha… Trên người ta toàn là lông, ăn vào khó tiêu lắm…"

Edgar vẫn không động đậy nằm đó, tỏ vẻ không còn khí lực, Thư Thư nói một hồi, run rẩy đi tới, đem thịt hổ trên lá cây đẩy tới rồi lập tức chạy xa ra một quãng.

Edgar quả thật có chút đói bụng, hắn bị thương, trước mắt phải ăn nhiều đồ dưỡng thương một chút…

Liếc nhìn Thư Thư một cái, Edgar cúi đầu, há miệng cắn thịt hổ nuốt xuống.

Thư Thư thấy cảnh này, mừng muốn khóc luôn, hắn ăn thịt hổ rồi, khẳng định sẽ không ăn mình nữa!

Edgar ăn sạch thịt Thư Thư đã lấy ra, bụng rắn hơi phồng lên.

Thư Thư biết rắn ăn no sẽ không đi săn, hơn nữa rắn này cử động khó khăn, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

http://tieulun.hopto.org

Đem ruột lão hổ chôn phía xa, dùng móng vuốt bới đất qua lại rồi đốt sạch cỏ khô xung quanh hòng che dấu mùi khó chịu„,

Làm xong tất cả những thứ này, Thư Thư mệt không đứng lên nổi, cuối cùng cũng dọn dẹp xong thì trời đã tối mất rồi.

Sáng sớm ra khỏi cửa chưa ăn, Thư Thư đói bụng cực kỳ, nhưng cậu thực sự không có tâm tư ăn gì hết.

Đem thảo dược thu lượm được ném chi chít lên người rắn bự xong, Thư Thư cuối cùng cũng tạm hài lòng.

Lôi kéo con hổ chỉ còn da bọc xương ra ngoài, Thư Thư định ném lão hổ đi, thuận tiện kiếm chỗ tắm rửa… Đương nhiên không quên kéo theo bọc lá cây cuộn phân hổ, đề phòng đám dã thú kia tới gần.

Nhìn Thư Thư kéo thi thể lão hổ đi xa, Edgar bị thảo dược bọc kín người chui ra khỏi bụi cỏ dại, lừ đừ theo sau.

Tiểu á thú nhân rõ là sợ hắn, nhưng không vứt bỏ hắn mà đi, nếu như vậy, liệu có thể nào, dần dần, tiểu á thú nhân sẽ không sợ hắn nữa?

Nếu đã bại lộ, hắn liền quang minh chính đại đi theo bên người tiểu á thú nhân đi…

Hắn tuyệt đối hữu dụng hơn đống phân thối của lão hổ nhiều.

8. Chương 8: Cùng Về Nhà

Tuy rằng cự hổ chỉ còn tấm da, xương cốt dính không ít thịt, nhưng Thư Thư vẫn thấy nặng, kéo đuôi lão hổ đi một đoạn liền thở hồng hộc.

Thấy đã được một quãng đủ xa, phỏng chừng không ảnh hưởng tới rắn bự bên kia nữa, cậu vội vã ném da hổ đi, sau đó thoải mái đi ra bờ sông.

Edgar theo phía sau, thấy vậy liền câm nín.

Tiểu á thú nhân nhọc nhằn biết bao công sức thu thập cỏ dại, sao cứ vậy đem bỏ da hổ ấm áp kia đi? Thế nhưng có lẽ cậu ấy không biết nên xử lý da hổ làm sao, làm vậy cũng chẳng có gì là lạ…

Tuy rằng trên người đầy rẫy vết thương, nhưng Edgar từ nhỏ đã quen rồi, nhẫn nhịn đau nhức, quá lắm là ít vảy bị cọ vì ăn quá no nên cử động hơi bất tiện thôi.

Cầm da hổ bị tiểu á thú nhân ném đi, Edgar lại tiếp tục lần theo mùi cậu mà đi theo.

Thư Thư đi thẳng một mạch tới nguồn nước, đó là một cái hồ nhỏ dẫn nước từ thương nguồn, cậu không dám tùy tiện xuống nước, cậu từng xem thế giới động vật với chủ nhân rồi, lỡ có cá sấu đột nhiên xông tới thì nguy to, cho nên cứ ngồi cạnh vũng nước nhỏ bên hồ múc nước lên tẩy rửa tay chân thôi.

Hồ nước lạnh lẽo thật, Thư Thư vừa rửa vừa run lập cập mấy cái, tẩy rửa sạch sẽ xong liền giơ tay giơ chân để tự làm nóng người.

Mỗi ngày cậu đều hoài niện cuộc sống trước kia, luôn có người nuôi nấng không cần lo ăn lo mặc, còn có da lông giữ ấm, có vị chủ nhân còn đặc biệt chuẩn bị ổ nhỏ ấm áp, đâu phải ăn đói mặc rách bao giờ, tuy nói phạm vi sinh hoạt chỉ gói gọn trong lồng tre, hơi chật chội chút, nhưng cậu không có ngại a.

Hơn nữa… Thỉnh thoảng cậu từng nhân lúc chủ nhân không có nhà hay lúc ngủ quên khóa lồng, lẻn ra ngoài tản bộ nha.

Hồi ức tràn về, Thư Thư thở dài tiếc nuối, đúng lúc đó, cậu nghe thấy phía sau có tiếng rắn trườn tới, cũng có mùi vị quen thuộc dẫn theo.

Người tốt bụng! Rắn to! Rắn!

http://tieulun.hopto.org

Thân thể phản xạ có điều kiện cứng ngắc, Thư Thư quay đầu lại, liền thấy rắn bự mới vừa rồi còn thoi thóp giờ đã ngậm da lão hổ tiến tới.

Vết thương trên mình rắn nhìn vẫn dữ tợn, dù được đắp thuốc lên, hắn vẫn trườn như thật, vung đầu một cái liền ném da hổ vào hồ nước cái ầm.

Khí lực này, mạnh hơn mình nhiều lắm… Thư Thư có chút mông lung.

Vứt da hổ vào nước xong, Edgar quay đầu nhìn tiểu á thú nhân, sau đó liền thấy tiểu á thú nhân kia đột nhiên nhảy dựng, tiếp đó chạy biến không thèm ngoái đầu.

Hôm nay tiểu tử này bỏ chạy tới mấy lần rồi? Edgar tính tính, đột nhiên phát hiện không đếm xuể.

Tiểu á thú nhân này chạy tới chạy lui như vậy không mệt sao?

Edgar liếc nhìn da hổ ngâm trong hồ, xoay người bò tới chỗ tiểu á thú nhân.

Da lông động vật không xử lý cẩn thận sẽ có mùi, căn bản không sử dụng được, nếu tiểu á thú nhân không xử lý, để hắn làm cho.

Bước đầu tiên là làm sạch, thịt nát phải róc hết, sau đó ngâm trong nước mấy ngày, mà hắn định đồng thời làm luôn hai việc.

Lúc trước tỉnh lại ở nơi này chính là trong hồ nước, sinh vật nguy hiểm trong hồ đã bị ăn hết rồi, chỉ còn dư lại ít tôm tép nhỏ bé. Đám liu tiu đó sẽ giúp hắn ăn nốt chỗ thịt hổ vụn kia, lại không phạm tới da hổ được, vừa khéo có thể lấy ra dùng, việc vệ sinh da hổ giao cho chúng làm đi.

Thư Thư không biết ý định của Edgar là gì, chỉ cảm giác mình đang bị lừa gạt.

Cậu cứ tưởng con rắn kia bị trọng thương, lo lắng không thôi, kết quả? Con rắn to kia căn bản không có tí vấn đề nào, nó còn có thể ngậm da hổ nặng như thế cơ mà!

Thư Thư tức giận cắn răng bất bình, thấy hang động mình lập tức chui vào, đồng thời quăng ý định ngày mai đi kiếm thuốc trị thương cho rắn bự lên 9 tầng mây.

Con rắn ngốc kia có tinh thần lắm mà, căn bản nào có cần cậu thay thuốc cho đâu!

Bị thương nặng như thế mà hắn còn chạy loạn!

Ra ngoài thu thập cỏ dại mà lại không mang được thứ gì về, tâm trạng Thư Thư không tốt lắm, bụng ùng ục réo lên!

Hiện tại đã muộn lắm rồi, nhưng cậu dứt khoát không kiếm ăn nữa, chui vào ổ ngủ, sau đó lấy tay đẩy gò má mình một cái, từ trong túi má lấy hạt dẻ và thịt khô ra ăn.

Thịt khô không có nước ngâm thì rất cứng, vừa hay có thể lôi ra trút giận, Thư Thư từ từ ăn, gặm cắn một hồi, phun hạt dẻ ra tiếp tục gặm, phun tiếp trái cây lớn chừng trứng gà gặm tiếp.

"Răng rắc răng rắc răng rắc…" Thư Thư gặm tới không biết trời trăng gì luôn, tâm tình có khá hơn một chút, đúng lúc đó chợt nghe bên ngoài có tiếng động gì.

Hình như là… có người mở "cửa" động của cậu?

Động tác gặm trái cây của Thư Thư dừng lại, từ "phòng ngủ" bò ra, ngó ra ngoài "phòng khách".

Làm một chú chuột đồng, ban đêm thị lực phải tốt, hơn nữa còn ngửi được mùi vị…

Mùi vị quen thuộc quẩn quanh chóp mũi, Thư Thư thấy phòng khách có thêm một con quái vật khổng lồ, một con rắn cực lớn.

Lúc trước không thấy nó còn dám oán giận, lý trí nói cho cậu biết rắn kia không ăn cậu còn cư xử rất đứng đắn, cho nên không thấy sợ sệt, nhưng giờ gặp được, Thư Thư lại trải nghiệm cảm giác da đầu tê dại tim đập bình bình rồi.

Đây là khắc chế không nổi bản năng mà.

http://tieulun.hopto.org

Nằm nhoài ở cửa phòng ngủ, Thư Thư cứng ngắc không dám động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn rắn to an ổn dừng ở phòng khách khá rộng rãi, trong đêm tối, cặp mắt rắn lập lòe như thể đang phát sáng vậy.

Tóc gáy lẫn lông trên tai Thư Thư đều dựng cả lên, người run lẩy bẩy, đầu óc trống rỗng… May mà con rắn kia cuộn mình nằm xuống xong cũng chưa có động tác gì khác, cuối cùng mới để cậu tìm lại cảm giác trên cơ thể mình.

Chậm rãi bò trở về, dùng tảng đá chặn lại cửa động nhỏ phòng ngủ, Thư Thư không nhịn được

Cậu thích đào hang, còn thích đào ngách nhỏ, cái ngách này thật nhỏ vô cùng, chỉ vẻn vẹn có chỗ đặt mông, hoàn toàn không thể làm được gì để giải tỏa căng thẳng mà…

Giá có cái vòng lăn thì tốt quá, cậu có thể chạy 4h không ngừng nghỉ!

Thư Thư ngồi ngay ngắn trong cỏ dại một hồi, cuối cùng đem cỏ dại chất ở cửa động, sau đó quay qua bên kia, duỗi móng vuốt, đào bới!

Đào a đào, đào đào đào…

Thư Thư không ăn không ngủ, bắt đầu quơ móng vuốt đào hang, hận không thể đào xuyên núi.

Bụi đất bay mù mịt, tình cờ còn đào phải đá, móng vuốt rất đau, nhưng cậu không có từ bỏ tiếp tục công việc, vùi đầu vào mà làm.

Cứ nhìn thấy con rắn kia là cậu lại sợ chết đi được, biết rắn kia cạnh mình càng sợ hơn, giờ có việc để làm mới tạm thời quên đi nỗi sợ hãi ấy.

Động tác đào càng nhanh hang động càng sâu, đống bùn đất phía sau trở thành chướng ngại vật, còn cho cậu cảm giác an toàn, thậm chí là đắc ý.

Hừ, bị chiếm hang động thì đã sao? Bất cứ lúc nào cậu cũng có thể đào ra cái mới nhá!

Tiểu á thú nhân trốn trong ngách nhỏ vẫn luôn có âm thanh linh tinh gì đó, nhưng Edgar không hơi đâu quan tâm làm gì.

Hang động tiểu á nhân khá rộng, phi thường ấm áp, hắn nằm xuống xong liền thấy thật uể oải, muốn ngủ một giấc… Ngửi được mùi tiểu á thú nhân, Edgar nhanh chóng chìm vào giấc mộng, thậm chí ngủ thật say, chớp mắt cái trời đã sáng rồi.

Bên kia, Thư Thư phấn đấu cả buổi tối đào đào, dùng móng vuốt cào đất, hết đường!

Cuối cùng thì…

Cậu có thể rời khỏi con rắn đáng sợ kia rồi!

Thế nhưng…

Nhìn lỗ thông hơi nhỏ trước mặt, Thư Thư lại xoắn xuýt.

Đào xong thì thế nào đây? Lẽ nào muốn chạy sao?

Trước tiên không cần biết cậu chạy được bao xa, chỉ cần nghĩ đến đống đồ ăn trong sơn động, cậu đã không nỡ từ bỏ, còn con rắn to kia… Tuy nói trước kia cậu có cảm giác bị rắn bự lừa gạt, nhưng kỳ thực cậu biết rõ, con rắn kia thật sự bị trọng thương…

Cậu chạy xong, rắn bự liệu có gặp nguy hiểm không?

Thư Thư loay hoay không thôi, đôi tay vẫn đào, chẳng mấy chốc đục thông cả tường phía trước.

Cậu lại ngửi thấy mùi quen thuộc, biểu tình cứng đờ, vốn tính đảo qua hướng khác, coi như thêm cửa sau thông ra sườn núi, hiện tại… Chẳng lẽ đào vòng lại trong động rồi?

Không, chắc không phải đâu… Thư Thư ngửi lại lần nữa mới phát hiện nơi này chỉ có mùi xà bự, không có mùi của mình.

Cho nên… Nơi này không phải hang của mình, là ổ rắn a?

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư đột nhiên nổi lên tò mò.

Tiểu kịch trường:

Thư Thư: Ta biết con rắn kia nhiều bí mật lắm mà!

Edgar: Tiểu á thú nhân thật nhiệt tình, thức trắng đêm đào thông động hai chúng ta.

Chính thức sống chung rồi.

9. Chương 9: Váy Cỏ Nhỏ

Rắn bự chiếm "phòng khách" của mình đang ngủ, nói cách khác hang ổ của hắn không có rắn, cậu không cần phải sợ…

Thư Thư đào cửa động lớn hơn một chút, nhìn xuống, lập tức thất vọng bĩu môi.

Nơi này thật… quá tồi tệ.

Động của Thư Thư đào cẩn thận từng ly từng tí, sinh hoạt hoang dã mấy trăm năm giúp nó có kinh nghiệm đào bới, tất nhiên làm tốt công việc này, dù trời có mưa, hang động cũng sẽ không ẩm ướt, còn chỗ này…

Hẳn trước kia đây là một khe núi nứt ra, bị rắn bự chiếm cứ, qua bao năm tháng tất nhiên sẽ thấm ẩm, có khi còn bị xối nước ầm ầm ấy chớ.

Ẩm ướt sinh vi khuẩn, cũng là môi trường lý tưởng cho nhiều sinh vật kinh dị… Mùi thì khó chịu, trên vách mọc rêu xanh, con rết với sâu nhỏ ở bên cạnh bò tới bò lui… Nơi này mà cũng ở được à?

Thư Thư bò từ cửa động ra ngoài, vẩy vẩy móng vuốt đào lâu đã tê dại, ghét bỏ nhìn xung quanh.

Bỗng dưng cậu có chút thông cảm cho con rắn bự, tuy rằng nó rất mạnh, nhưng chỉ có thể ở chỗ như thế này, còn không sánh được với cậu!

Khe núi rắn bự ở nhỏ hơn phòng khách của Thư Thư rất nhiều, cậu còn phải khom người mà đi, vừa đi được một đoạn đã đạp phải vảy rắn.

Nhìn thấy đám vảy này, Thư Thư lại tê cả da đầu, nhớ ra con rắn kia không có ở đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Đối với chuột hoang mà nói, rắn tuyệt đối là động vật đáng sợ nhất, nỗi sợ hãi đã ở trong máu rồi… So với nó, Thư Thư lại không sợ mèo đến vậy, tới đây rồi cũng chưa từng gặp mèo, cú mèo thì có quan sát cậu ghê lắm… Chủ nhân trước đây cũng từng nuôi mèo, mèo kia chỉ ăn thức ăn riêng cho nó, mặc dù có hứng thú nhìn lồng quay cậu chạy, nhưng chắc chỉ coi cậu là đồ chơi, chứ không phải là muốn ăn cậu.

Đương nhiên, cậu không sợ mèo, không đồng nghĩa cậu thích chúng nó, qua sự việc ngày hôm qua cậu thấy con hổ giống giống với mèo kia đặc biệt đặc biệt đáng ghét!

Cậu quyết định từ này về sau sẽ ghét hổ.

Thư Thư tức giận bất bình đạp lên vảy rắn mấy cái, kết quả chân của cậu lại bị tê đau… Thư Thư nhấc chân lên nhìn, phát hiện chân mình bị vảy cắt ra một vết thương.

Thân thể nhân loại quá yếu ớt, nếu là trước đây, dù có chạy tới chạy lui trên đá cũng chẳng thể rách được miếng da nào.

Thư Thư định liếm liếm chân mình, nhưng nhìn mặt đất bẩn thỉu, dẹp luôn ý định, bỗng dưng cậu phát hiện, bên cạnh có một cục đá đẹp đẽ trái ngược hoàn toàn với khung cảnh xung quanh.

http://tieulun.hopto.org

Cục đá bóng loáng này rõ ràng cần phải xuôi theo nước vào hồ nhỏ mới có, lại xuất hiện ở đây, nhất định là con rắn kia dụng tâm làm ra, mà hắn mang một tảng đá như thế về… Thư Thư nhìn vị trí của nó, liền đoán tảng đá này hẳn là mang về che chắn đây.

Thư Thư đẩy tảng đá kia, quả nhiên đằng sau có ngách nhỏ, bên trong thực sạch sẽ, tựa hồ chứa đồ này kia.

Đồ ăn của rắn a? Hay là bảo bối gì?

Liếc mắt nhìn vào trong một cái, đột nhiên Thư Thư cảm thấy có cái gì không đúng lắm.

Trong hang nhỏ kia, sao lại có váy cỏ lần đầu cậu đan?

Từ lúc biến thành người chưa có làm bao giờ, trước kia bên váy cỏ mất bao công sức, đan rồi bỏ biết bao nhiêu lần, cuối cùng hoàn thành vui ơi là vui, nhưng đáng tiếc lần đầu gặp rắn bự thì đánh mất.

Chiếc váy cậu cực nhọc bện thành, con rắn kia nhặt được mà không chịu trả lại, còn dùng để lót ổ bên trong!

Thư Thư rút váy cỏ ra, không quản trên đó có vụn vặt này kia, trước đây cậu còn áy náy với rắn bự, giờ bắt được nhược điểm của nó rồi, tự dưng thấy dương dương tự đắc.

Edgar vừa về đến cửa động nhà mình, đúng lúc thấy tiểu á thú nhân đòi về váy cỏ, bộ dáng đắc ý, cả mình rắn đều cứng ngắc.

Lúc trước thật hắn cũng không biết làm sao lại mang váy cỏ về, đã vậy thì thôi đi, lại còn để tiểu á thú nhân bắt được!

Edgar lăng lăng nhìn tiểu á thú nhân, nhất thời quả thực không biết nên làm thế nào mới phải, vạn phần ăn năn hối lối về hành vi của mình.

Sáng sớm hôm nay tỉnh dậy trong động Thư Thư, không thấy tiểu á thú nhân đâu có hơi tiếc nuối, sau đó nhận ra thân thể mình nghỉ ngơi một đêm đã khỏe hơn nhiều rồi.

Tối qua tuyệt đối là giấc ngủ thoải mái nhất của hắn, phải biết dù bản thể là rắn, nhưng đâu phải rắn nước, hắn cũng không thích chỗ ẩm ướt chút nào… Cho nên hắn định về động lấy đồ đạc dọn qua nhà tiểu á thú nhân ở, sau đó định cư bên đó luôn.

Kết quả… Tiểu á thú nhân mới vừa không thấy đâu đang ở trong động của hắn, còn lục được đồ trong hang nhỏ kia!

Tiểu á thú nhân sẽ nghĩ gì về hắn đây?

Lớn đến từng này tuổi, lần đầu tiên Edgar kích động muốn đào cái lỗ chui xuống cho rồi.

Đương nhiên, hiện tại không tay không chân, hắn không cách nào làm vậy được… Cuối cùng, Edgar chỉ có thể tiếp tục cứng đơ nhìn Thư Thư thôi.

Thư Thư bị Edgar nhìn chằm chằm, ý nghĩ trong đầu bay sạch không còn một mống, đầu óc hỗn loạn cả lên… Con rắn này đáng sợ quá đi!

"Ta không cố ý… Ta thật sự không cố ý mà… Xin lỗi…" Thư Thư theo bản năng bắt đầu xin lỗi rối rít, rắn bự nhìn mình xin lỗi bằng đôi mắt lạnh băng đó, cậu quả thực muốn khóc luôn, thân thể vô thức run theo.

Ném nhanh váy cỏ trên tay, Thư Thư đột nhiên nhảy dựng, sau đó chui vào hang động đã đào trốn mất dạng.

Edgar vốn đang chột dạ, thấy cảnh này bất giác sa mạc lời.

Hành vi chạy trối chết của tiểu á thú nhân khiến hắn không nhịn được cười, thế mà lại không cười được, so với việc tiểu á thú nhân bị hắn dọa sợ chạy mất, hắn càng hi vọng cậu có thể chỉ vào mũi hắn răn dạy đủ điều…

Nhưng bây giờ đang trong hình dáng loài rắn, tiểu á thú nhân sợ hắn là đương nhiên, nào có gan la lớn a.

Nghĩ tới đây, Edgar nhất thời không còn tinh thần.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu á thú nhân đã chạy rẽ đất, Edgar chăm chú nhìn thông đạo kia một hồi, đột nhiên cảm thấy chuyện mình làm có chút quá phận.

Hắn biết rõ tiểu á thú nhân sợ hắn, thế mà còn chiếm nhà cậu, cho nên tiểu á thú nhân mới bỏ trốn suốt đêm dài…

Edgar tìm nơi khô ráo nằm xuống, rõ ràng tình hình chuyển biến tốt lại thành ra bết bát hơn… Bỗng, hắn ngửi thấy mùi máu tanh.

Mùi tiểu á thú nhân, cậu bị thương sao?

Edgar nhất thời bối rối, hắn xoay người rời khỏi hang động, tìm chút thảo dược, bò tới chỗ tiểu á thú nhân.

Lúc này Thư Thư đã về đến phòng ngủ của mình, hôm qua ban ngày thì kinh hãi, bận rộn suốt buổi trưa, đã muốn mệt bở hơi tai rồi, rốt cuộc buổi tối còn phải đào động không dám nghỉ…

Chịu không nổi nữa, trước còn cứng rắn chống đỡ, giờ đành vùi mình vào cỏ khô mềm mại mà nghỉ thôi.

Tay đau, chân cũng đâu, sớm biết biến thành người sẽ nát như vậy, cậu thà làm chuột còn hơn…

Thư Thư thấy khóe mắt cay cay, tựa hồ có nước mắt chảy ra, nhưng cậu đang mơ mơ màng màng, căn bản không mở mắt ra được, thậm chí cũng không quệt nổi nước mắt nữa.

Lạnh quá đi… Chủ nhân lần này không chuẩn bị ổ bông ấm áp cho cậu sao? Thư Thư cuộn mình tròn một cục, có chút nháo không hiểu tình huống trước mắt.

Edgar mang thảo dược về, nhưng chờ trong phòng khách Thư Thư thật lâu cũng không thấy tiểu á thú nhân đâu, đang tính rời đi, đột nhiên nghe thấy tiếng cậu rên rỉ.

Trong lòng nhói lên một cái, Edgar lo lắng quên mất có thể hù dọa đến tiểu á thú nhân, vội vàng dùng đuôi cạy cục đá chặn cửa hang nhỏ, phát hiện cậu đang phát sốt, người nóng hừng hực bắt đầu mê man.

10. Chương 10: Á Thú Nhân Phát Sốt

Hai tai cậu đều cụp xuống, khuôn mặt đỏ ửng bất thương, thực yếu ớt, khiến Edgar nhìn mà đau lòng.

Edgar lo lắng, thân thể á thú nhân thường không khỏe, trong thành phố nếu bị bệnh sẽ được trị liệu ngay nên sẽ ổn thôi, nhưng nơi này là chốn hoang vu a!

Tiểu á thú nhân phát sốt, nếu không nghĩ cách hạ nhiệt độ xuống, khéo khi… Edgar căn bản không dám nghĩ tiếp nữa, đồng thời hối hận không thôi.

Hắn không nên cùng tiểu á thú nhân về chung hang động, không, hôm qua cứu tiểu á thú nhân xong, nên nhanh chóng rời đi, như vậy sẽ không khiến cậu hối hả gấp gáp…

Gian ngủ của cậu rất nhỏ, Edgar ra vào không tiện, đành thò đầu vào, nhìn chăm chú tiểu á thú nhân một hồi, thấy cậu mê man nhỏ giọng thút thít, nước mắt tuôn rơi, bỗng muốn liếm đi những giọt nước mắt ấy.

Nhưng hắn hé miệng, thứ duỗi ra chính là lưỡi rắn.

Hắn đã là thú hoang, không phải thú nhân…

Edgar đưa cằm dưới đụng cái trán nóng hổi của tiểu á thú nhân, cười khổ. Tiếp xúc với cậu nhiều như vậy, lần nào tiểu á thú nhân cũng bị hắn dọa sợ chạy trối chết, chỉ có khi hôn mê, mới chịu để hắn tới gần…

Nhưng hắn tình nguyện không có cơ hội tiếp cận tiểu á thú nhân cũng không muốn cậu sinh bệnh.

Edgar loay hoay ngoài phòng khách một vòng, tìm thấy một cái thùng gỗ đựng nước, bên trong có cái muôi gỗ, hắn dùng miệng cắn chặt muôi lớn muốn đút cho tiểu á thú nhân uống, nhưng chưa kịp tới bên người tiểu á thú nhân, nước đã văng hết sạch trơn.

http://tieulun.hopto.org

Edgar không quản trên đuôi mình còn vết thương chưa khép miệng, dùng đuôi cuốn lấy thùng nước kéo lại gần bên tiểu á thú nhân, sau đó lại dùng đuôi cuốn muôi gỗ lên, cẩn thận từng li từng tí đưa muôi nước tới bên mép cậu.

Tiểu á thú nhân vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nhưng nước đến bên mép lại theo bản liếm lên, uống vào không ít.

Edgar uy nước thêm mấy lần, thấy đủ rồi mới dùng đuôi đập nát trái cây tiểu á thú nhân mang về, sau đó thoa lên trán cậu.

Loại trái cây này chưa nhiều nước, ít nhiều gì cũng có tác dụng hạ nhiệt, điều hiện giờ hắn có thể làm cũng chỉ có nhiêu đây.

Nhìn tiểu á thú nhân thật lâu, Edgar xoay người bò ra bên ngoài. Cơ giáp hắn dù đã hỏng, chỉ còn ít máy móc vụn vặt không phát được tín hiệu đi, nhưng hắn từng thấy trên bầu trời có máy bay bay qua, biết rằng trên tinh cầu này có người cư trú.

Hắn có thể đi tìm người ở đây, nhờ họ đưa tiểu á thú nhân đến bệnh viện.

Edgar bò rất nhanh, không hề để ý đến vết thương trên người lại vỡ ra, hắn bò 2 tiếng đồng hồ xong mới ra khỏi phạm vi hoạt động thường ngày.

Ở đây, hắn đã ngửi được mùi các dã thú khác, đó là mùi con hổ lớn khác, không phải con kia.

Động tác Edgar dừng lại.

Con cọp kia vốn là hàng xóm của hắn, bọn họ vốn vẫn nước giếng không phạm nước sông, hôm qua đột nhiên nó lại chạy tới, thậm chí muốn thương tổn tiểu á thú nhân kia…

Trước hắn không hiểu vì sao con cọp kia tại sao lại đi tới chỗ hắn, hiện tại ngửi được mùi rồi, mới vỡ lẽ.

Mãnh thú đều có địa bàn riêng, nơi này vốn thuộc về lão hổ bị hắn giết chết kia, hiện tại thuộc về một con khác.

Hắn muốn ngang qua đây, không tránh khỏi phải chiến đấu lần nữa, nếu thắng, sẽ còn phải đi qua địa bàn của con thứ hai thứ ba thậm chí con thứ tư nữa.

Edgar trầm tĩnh lại.

Hắn đã sớm nghĩ muốn đem tiểu á thú nhân đưa tới nơi có người, rồi lại thôi, hoàn toàn là vì biết trong rừng sâu có rất nhiều nguy hiểm rình rập.

Thú hạch vỡ vụn thì thực lực hắn cũng chỉ còn một phần, bây giờ…

Nhìn vết thương trên người sâu tới tận xương, Edgar dứt khoát quay trở về.

Cuộc chiến hôm qua đã lấy đi nửa cái mạng hắn, đi ra ngoài kiếm người chính là tự sát, nếu hắn chết rồi, để lại tiểu á thú nhân một mình ở đây chỉ có nguy hiểm hơn thôi…

Edgar trở về còn nhanh hơn so với lúc đi, nhưng đáng tiếc thân thể bị thương nghiêm trọng ảnh hưởng ít nhiều tới tốc độ của hắn, khi về đến động tiểu á thú nhân, cậu vẫn đang hôn mê.

Thấy vậy, Edgar không biết là nên đau lòng hay khó chịu nữa, suýt chút nữa hóa đá.

Tiến lên kiểm tra thử tình trạng tiểu á thú nhân, phát hiện nhiệt độ cậu vẫn cao như cũ, Edgar có cảm giác, thật bất lực làm sao!

Hắn biết một ít thảo dược đơn giản, mà đều là để trị thương, không thể đem ra hạ sốt… Edgar đành lấy thay vụn trái cây trên trán cho tiểu á thú nhân, sau đó lấy đuôi cuốn lấy muôi gỗ, uy cho cậu chút nước.

Thư Thư nóng quá, cả người khó chịu vô cùng, đúng lúc này lại có nước vào làm dịu cổ họng cậu chút, nhưng vẫn nóng a.

Bên người hình như có cái gì lành lạnh, Thư Thư duỗi móng vuốt ôm chặt lấy, hướng mặt lên cọ cọ, cảm giác thật mát mẻ, đồng thời mơ thấy ác mộng.

http://tieulun.hopto.org

Trong mơ, cậu biến lại thành một chú chuột đồng nho nhỏ, mà phía sau lại là một con rắn đang đuổi theo.

Con rắn kia bám rất sát, dù cậu đã dồn hết khí lực toàn thân để chạy trốn, còn vận chuyển cả pháp lực hỗ trợ, nhưng vẫn không cách nào thoát nổi, thậm chí còn rắn kia càng đuổi càng gần...

Rốt cục cậu bị rắn chộp được, nó há to mồm, muốn nuốt cậu vào... Hồi nãy còn chạy được, bây giờ, căn bản là không thể nhúc nhích gì nữa.

Miệng rắn nhìn thế mà lớn khủng khiếp, nhanh chóng bọc lấy đầu của cậu... Cậu bị ăn mất rồi!

Thư Thư sợ quá khóc lên, một giây sau, cậu liền trở về ban đầu ác mộng.

Cậu vẫn là chuột đồng, phía sau vẫn có con rắn, con rắn kia vẫn theo sát không ngừng nghỉ.

Lần trước chứng thực, con đường chạy thoát thân cũng căn bản trốn không nổi, lần này Thư Thư thay đổi tuyến đường. Cậu chạy a chạy, chạy chạy chạy, chui vào lỗ nhỏ, chui vào đống cỏ, lướt qua núi nhỏ, chạy cực kỳ lâu, nhưng vẫn không thoát...

Lại bị ăn tươi nuốt sống vào bụng rắn, bị dịch dạ dày hòa tan đi.

Chờ đến khi bình tĩnh lại, cậu lại trở về điểm ban đầu, vẫn chỗ ấy, vẫn con rắn kia.

Thư Thư có chút sững sờ, nhưng phía sau rắn đang đuổi tới, cậu lại chạy theo bản năng.

Đương nhiên.. vẫn không thoát.

Rất nhanh, lại trở về ban đầu...

Thư Thư cũng không biết tới tới lui lui bao nhiêu lần, cuối cùng, cậu mệt bở hơi tai, có chút nhàm chán, thậm chí ngừng chạy, trực tiếp nằm vật xuống chờ bị rắn ăn cho rồi.

Thế mà, vẫn không nhịn được bật dậy chạy về phía trước, còn rắn vẫn đuổi theo sau.

Rõ ràng không nên ngoái lại nhìn, Thư Thư đột nhiên phát hiện con rắn truy đuổi phía sau đột nhiên biến đổi, biến thành thứ quen thuộc – rắn bự.

Thư Thư nhìn rắn bự, cứ thấy sai sai chỗ nào... Cậu đã rơi đến chỗ nào không rõ, biến thành nửa người nửa chuột, sao mà biến về chuột đồng bé tẹo được, còn bị đuổi giết gì chứ?

Nghĩ thế, Thư Thư đột nhiên tỉnh táo lại, sau đó phát hiện mình ngửi thấy mùi quen thuộc, thậm chí có cả mùi thịt thối rữa.

Mùi này là từ đuôi rắn bự cậu đang ôm truyền đến, mùi hư thối cũng từ nó mà ra – vết thương của hắn bắt đầu hoại tử rồi.

Con rắn ngu ngốc này sao lại không chú ý như thế? Thư Thư nhíu mày, một giây sau, mới nghĩ tới điểm mấu chốt – rắn kìa! Cậu đang ôm đuôi rắn a!

Vội vàng quăng cái đuôi rắn trong lồng ngực đi, Thư Thư nhanh chóng lùi ra sau, bị rắn ăn hết lần này tới lần khác trong giấc mộng giờ cậu vẫn còn đang sợ hãi, cả người run lẩy bẩy lên.

Thế nhưng, cậu lại không bị dọa ngất đi...

11. Chương 11: Cho Xà Bự Tu Luyện Cùng

Edgar mệt mỏi chừng mấy ngày, vốn đang mơ màng muốn ngủ thiếp đi, trong nháy mắt đuôi bị quăng di, lập tức tỉnh táo lại.

Tiểu á thú nhân đã hôn mê 3 ngày, 3 ngày nay hắn luôn túc trực bên người cậu, sợ cậu có chuyện gì, giờ tiểu á thú nhân tỉnh rồi, đương nhiên là hắn sẽ thấy vui hơn ai hết.

http://tieulun.hopto.org

Vui thì có vui, nhưng Edgar cũng hiểu, đã đến lúc mình nên rời đi rồi.

3 ngày nay tiểu á thú nhân vẫn gặp ác mộng, cả ngày lẩm bẩm "đừng ăn ta", tuy hắn không hiểu ngôn ngữ cậu nói vậy nghĩa là chi, nhưng trước kia khi thấy hắn, cậu cũng từng hô lên như vậy.

Tiểu á thú nhân trong mộng run lẩy bẩy, thậm chí có lúc cả người cứng ngắc, đều vì sợ hãi, mà đối tượng cậu sợ hãi, chính là hắn.

Biết được điều đó, Edgar không khỏi đắng lòng, nếu không phải tiểu á thú nhân cần có người chăm sóc, còn hết lần này tới khác nắm đuôi hắn không cho đi, hắn nhất định sẽ không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa.

Hiện giờ tiểu á thú nhân đã tỉnh lại, hắn cũng nên đi thôi… Thu hồi đuôi mình, Edgar bò ra khỏi hang động.

Thư Thư hoàn toàn không chú ý tới rắn bự đang đi khỏi, giờ cậu vẫn còn hơi mơ màng, bởi vì lúc tỉnh dậy chưa hết kinh hãi, trong đầu đột nhiên hạt ngọc hồng lại truyền tin tức cho cậu.

Hạt ngọc hồng vẫn thường như vậy, tỷ như phương pháp bắt đầu tu luyện, hay những thứ linh tinh cần chú ý khi tu luyện, thế nhưng từ lúc tới thế giới này, viên hồng ngọc hoàn toàn không động tĩnh, tới tận giờ mới truyền thông tin, Thư Thư cũng coi như biết tại sao mình lại gặp ác mộng, tại sao lại biến thành bộ dạng này.

Hóa ra, cậu căn bản chưa vượt qua được "độ kiếp người".

Yêu tinh muốn hóa thành người, hay còn gọi là độ kiếp, phải qua 2 bậc. Một là lôi kiếp, Thư Thư bị đánh cháy đen thui, miễn cưỡng vượt qua, nhưng cái còn lại cậu suýt chút đã thất bại, bị hồng ngọc cưỡng chế dừng lại, cho tới giờ vẫn chưa vượt qua, đó chính là kiếp tâm ma.

Thân là một con yêu tinh, tuy nói Thư Thư rất vô dụng, nhưng không đến nỗi mệt mỏi liền hôn mê, theo lý ngủ 2 ngày là hồi phục, cho nên trước cậu phát sốt rồi mơ thấy ác mộng, kỳ thực là do hồng ngọc mô phỏng cảnh tượng này kia, muốn rèn luyện cho cậu nhiều một chút, mau chóng vượt qua kiếp tâm ma… Không sai, tâm mà của cậu chẳng liên quan miếng nào tới tình yêu đâu, cũng chả phải ân oán báo thù gì đó, mà, nó chính là nỗi sợ hãi.

Tức là muốn qua kiếp tâm ma thì nhất định phải để rắn đuổi a? Thế thì thê thảm quá đi! Thư Thư nghĩ vậy, không nhịn được muốn khóc, muốn biến thành người sao mà khó vậy không biết!

Rõ đầu đuôi sự tình rồi, Thư Thư cuối cùng cũng coi như tỉnh táo lại, sau đó mới phát hiện rắn bự đâu không thấy nữa.

Con rắn to kia biến mất, Thư Thư đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó ôm tim – trước kia hình như cậu thấy… Vết thương của hắn hoại tử rồi?

Thế không phải con rắn kia nên đi tìm thảo dược sao? Sao lại để vết thương trở nặng như thế?

Thư Thư nhíu mày, quãng thời gian mê man ngủ xong thân thể cậu khá hơn nhiều rồi, dứt khoát bò ra phòng khách, sau đó đột nhiên phát hiện tình hình không ổn.

Trái cây cậu hái bị khô quắt hết rồi a!

Cậu… Rốt cục hôn mê mấy hôm rồi? Nếu không hôn mê mấy ngày mà chỉ ngủ một hôm thôi, chắc vết thương rắn bự cũng không đến mức thối rữa.

Cho nên, rắn bự chăm sóc cậu tận mấy ngày rồi cơ à?

Thư Thư đột nhiên có chút đứng ngồi không yên.

Cậu sợ rắn là do bản năng rồi, kỳ thực rất cảm kích nó, lúc không biết rắn bự là người tốt bụng kia, cậu thậm chí còn yêu thích lẫn muốn thân cận người kia, cảm thấy coi người tốt bụng như chủ nhân mình cũng không có vấn đề gì.

Rắn bự vốn đã bị thương nặng, giờ vết thương còn nghiêm trọng hơn, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Thư Thư không khỏi lo lắng, thế mà cậu lại không biết đi đâu để tìm rắn kia bây giờ.

http://tieulun.hopto.org

Đẩy má phun ra hạt dẻ trong túi, Thư Thư vừa gặm, vừa thở dài, con rắn to kia sao cứ phải là rắn a! Nếu nó mà là người, cậu nhất định sẽ rất thích nó…

Không phải rắn mà là người?

Thư Thư nghĩ tới đây, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đó chính là, rắn bự thực ra có thể tu luyện thành người a!

Trước kia cậu là một con chuột đồng, hiện tại đã tu luyện thành người… một nửa rồi, rắn bự hẳn cũng có thể đi!

Thư Thư nhất thời thông suốt.

Chờ rắn bự biến thành người, cậu cũng đâu cần sợ hắn nữa! Lúc đó cho hắn ở trong phòng khách cũng được! Cho hắn làm chủ nhân mình cũng không tồi… Không không, giờ cậu là người, đâu thể lại tìm chủ nhân chứ.

Rắn bự thông minh lắm, còn biết làm nhiều chuyện, có lẽ linh trí đã mở, tu luyện sẽ nhanh thôi, khẳng định không quá khó khăn như chuột đồng mãi mới câu thông đâu, rắn bự thích bộ dáng nửa người nửa chuột của cậu hiện giờ, chắc vì muốn biến thành người đây mà…

Thư Thư cân nhắc, cảm thấy quyết định của mình không có vấn đề, chờ cậu bắt đầu giáo dục rắn bự làm sao để tu luyện, trở thành sư phụ hắn, cậu nói gì mà hắn chả phải nghe!

Thư Thư lại đắc ý, đúng lúc này, rắn bự đột nhiên xuất hiện ở cửa động.

Đầu rắn to đùng thò vào trong động, phản xạ có điều kiện đầu tiên của Thư Thư chính là hét lên một tiếng, nhảy dựng chui vào phòng ngủ.

Phát hiện tiếng Thư Thư, Edgar lại cười khổ, nhưng không còn quá thương tâm.

Vốn định đi rồi, không quay lại đây nữa, nhưng đột nhiên hắn nhớ tới tấm da hổ kia.

Bây giờ khí trời càng lúc càng lạnh, tiểu á thú nhân lại sợ lạnh, sau này chắc chịu không nổi mất… Edgar lo tiểu á thú nhân bị đông cứng, suy nghĩ một chút liền đi tới hồ nước, đem da hổ ngâm tròn 3 ngày không còn thịt nát vớt lên.

Da hổ giờ vẫn chưa thể dùng, phải xử lý thêm… Nhưng vì lo cho tiểu á thú nhân, hắn vẫn cầm sang.

Tiểu á thú nhân trước vẫn luôn hôn mê, nói không chừng giờ còn đang ngủ trong ngách nhỏ, hắn chỉ cần lặng lẽ xử lý nốt da hổ là được…

Edgar nghĩ kỹ rồi mới đến hang tiểu á thú nhân cư trú, ai dè cậu đã tỉnh dậy, còn bị hắn hù thêm lần nữa.

Làm thú nhân đáng lẽ nên cố gắng bảo vệ á thú nhân mới phải, thế mà hắn lại năm lần bảy lượt "dọa sợ" tiểu á thú nhân…

Tiểu á thú nhân trốn trong ngách rồi, Edgar ngậm da hổ đến bên đống lửa.

Mấy ngày tiểu á thú nhân luôn kêu lạnh, cho nên hắn đốt sẵn đống lửa, cuối cùng nung được nhiều than, hiện tại đã đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Đem da hổ đặt trong đống tro than, Edgar dùng đuôi quất tung lên, để tro dính đều lên da hổ.

Trong rừng sâu không có thuốc khử trùng, chỉ có thể xử lý đơn gian chút… Edgar sớm đoán trước, cho nên đã đốt sẵn củi lửa, lấy than thay thế.

Thoa tro đều lên da hổ, dùng đuôi nắn bóp, chà chà, đuôi Edgar càng ngày càng không khí lực, đột nhiên thấy trước mắt có hơi chút lao đao.

Hắn bị thương nặng tuy đã đắp thuốc ngủ một giấc nhưng rồi lại phải gấp rút chạy ngược chạy xuôi mấy lần, 3 ngày nay trông chừng tiểu á thú nhân không dám ngủ, hiện tại dĩ nhiên không trụ nổi nữa.

Lảo đảo hai cái, Edgar đột nhiên ngã lăn vào đống tàn tro.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư tuy trốn vào phòng ngủ, nhưng vẫn tỉnh táo lắm, ít nhất… Cậu còn dám nhô đầu ra ngó rắn bự mà.

Lúc cậu bị hôn mê rắn bự không ăn cậu còn chăm sóc cậu, điều này làm cậu càng cảm thấy hắn sẽ không thương tổn cậu đâu.

Lúc đầu thấy đại xà dùng tro xoa nắn da hổ, Thư Thư còn thấy kỳ quái, rất nhanh sau đó liền đoán ra là hắn đang xử lý tấm da kia.

Hóa ra da động vật phải xử lý như vậy, biết thế, đống da thỏ trước đó cậu đã chẳng bỏ đi!

Rắn bự… không, đồ đệ tương lai của cậu thật thông minh, không chỉ biết săn hái thảo dược, da lông xử lý làm sao cũng am tường, tương lai có một người như thế bên mình, nhất định cậu có thể sống thật thoải mái đi.

Đáng tiếc bây giờ vẫn còn là rắn…

Thư Thư nhìn chằm chằm rắn bự mà thở dài, dự định tiếp tục học làm lông, liền thấy rắn bự đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

"Rắn bự! Này! Ngươi làm sao thế?" Thư Thư kêu lên vài tiếng, nhưng rắn bự vẫn hôn mê, một chút phản ứng cũng không có.

Tuy rằng còn sợ sệt, nhưng Thư Thư cuối cùng ngồi không yên, nhảy ra khỏi phòng ngủ, đi tới bên người rắn, lúc này mới phát hiện tình trạng của hắn còn tệ hơn tưởng tượng nhiều.

Mấy vết thương do chiến đấu giờ mưng mủ rồi.

Chân cậu nhỏ bôi thuốc còn được, vết thương của rắn lớn thế kia dĩ nhiên không kín thuốc… Hơn nữa đã bị thương thành như vậy còn đi mò da hổ làm gì, để vết thương bị dính nước!

Thư Thư vừa tức vừa gấp, đi đến kiểm tra vết thương rắn.

Tới gần một con rắn lớn như vậy, Thư Thư sợ lắm chứ, nhưng trước đây từng đắp thuốc giúp rắn bự một lần rồi, cho nên cũng tạm thích ứng được.

Nhiều vết thương như vậy, rắn bự có biết không đây? Sao còn đi chăm sóc mình? Trong lòng Thư Thư phi thường khó chịu, suy nghĩ một hồi, quay người ra ngoài hái thuốc.

Lần trước từng hái rồi, lần này coi như quen đường quen lối, nhanh chóng hái mang về rất nhiều thảo dược, sau đó hung dữ dùng móng vuốt cắt xuống một miếng thịt thối rữa trên vết thương của rắn kia.

Rắn bự run rẩy cả người, Thư Thư theo bản năng định chạy, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

"Đây là đồ đệ ta, đây là đồ đệ ta…" Không ngừng niệm chú, Thư Thư một lần nữa giúp rắn bự bôi thuốc, hoàn đem linh lực không đáng kể của mình truyền vào miệng vết thương.

12. Chương 12: Dạy Rắn Bự Chuyện Trò

Cũng không biết có phải do tâm lý hay không, khi truyền linh lực vào xong, Thư Thư cảm thấy vết thương rắn bự khá lên rất nhiều.

Linh lực có hiệu quả trị thương a? Thư Thư tỏ vẻ mừng rỡ, sau đó… Cậu đang định cho rắn bự thêm một ít linh lực nữa, liền phát hiện linh lực ít ỏi của mình dùng hết mất rồi.

Thư Thư đau khổ nhìn xuống tay mình, phiền muộn vạn phần, trước đây còn là chuột đồng, linh lực có nhiều lắm, còn giúp mình điều hòa thân nhiệt, bây giờ lại thành như vậy…

Thư Thư thở dài, ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ linh lực cậu nắm giữ vô cùng ít ỏi, nhưng chỉ cần thường xuyên tu luyện thì sẽ khôi phục ngay lập tức, chờ lúc đó lại truyền linh lực cho rắn sau vậy.

Cứ thế qua lại mấy lần, vết thương trên người rắn bự đã tốt lắm rồi, Thư Thư cảm thấy như vậy thật tẻ nhạt, nghĩ nghĩ, đào trong "hầm" ra một cành cây to chừng ngón tay, sau đó vừa nhai vừa truyền linh lực trị thương cho rắn.

Loại cây này Thư Thư tìm được lúc ra ngoài kiếm ăn, khi ấy ngửi thấy mùi này liền thấy thật thơm, không nhịn được cắn về một cành non, sau đó nếm thử quả nhiên thiệt ngọt, có lẽ cũng bổ dưỡng nữa.

Phát hiện điểm này xong, Thư Thư liền hái rất nhiều về cất trữ trong nha, lấy một ít ăn liền, còn lại hong khô, buồn miệng lấy ra nhai – tuy giờ đã biến thành người, nhưng răng còn tốt chán, miệng lúc nào cũng nhai không ngớt!

Cành cây hong khô mùi vị không còn ngon như lúc tươi non nữa, nhưng nhai lâu vẫn thấy ngọt, còn đỡ ngứa răng, Thư Thư nhai đến ghiền, trị thương cho rắn bự cũng nhai, ngày cả lúc tu luyện, miệng cũng hoạt động không ngừng, không bao lâu, bên cạnh đã chất đầy bột gỗ nhai nát.

Khi Edgar mở mắt, liền đúng lúc thấy Thư Thư đang "ăn" khúc gỗ cây.

Hắn có chút mông lung, không hiểu bản thân mình bị sao, qua hồi lâu mới tạm tỉnh táo lại, trong đầu đột nhiên nghĩ – tiểu á thú nhân đói đến mức phải ăn gỗ sao?

Edgar ý thức được điều đó, đau lòng khôn xiết.

Thân thể á thú nhân không so được với thú nhân, cho nên từ xưa đến nay, á thú nhân luôn được thú nhân bảo vệ, dù khoa học kỹ thuật giúp cho họ không thua kém gì thú hà, các thú nhân vẫn duy trì thói quen che chở chăm sóc, nhất là với á thú nhân của mình.

Đây là thiên tính khắc trong cốt tủy, dù hiện tại Edgar có biến thành thú hoang cũng vẫn giữ gìn nó.

Đương nhiên, nếu trước mắt là một á thú nhân hắn chưa quen, cùng lắm cũng chỉ tùy thời hỗ trợ, nhưng bây giờ người ngồi cạnh hắn lại là tiểu á thú nhân hắn thích.

Trong mấy ngày chăm sóc cậu vừa rồi, Edgar rõ ràng nhận thực được một chuyện, đó chính là hắn thích tiểu á thú nhân.

Lúc mới phát hiện điều này, Edgar có chút không hiểu nguyên nhân, sau đó tỉ mỉ ngẫm lại, hắn lại thấy chuyện này hết sức bình thường.

Trên người tiểu á thú nhân này, không có điểm nào mà hắn không yêu thích.

Lớn lên dễ thương, làm việc cẩn thận, không yếu đuối, lại dễ nuôi, tâm tư đơn thuần…

Ngay cả bộ dáng sợ sệt cũng rất… Đáng tiếc thứ tiểu á thú nhân sợ lại chính là hắn.

Bất quá điều này cũng không thể trách tiểu á thú nhân, hắn là con rắn khổng lồ đáng sợ như thế, ai có thể không sợ đây? Tiểu á thú nhân sợ hắn nhưng không ghét bỏ hắn, thậm chí bất chấp sợ hãi chăm sóc hắn, đã là đáng quý lắm rồi…

Edgar đang nghĩ miên man thì bắt gặp ánh mắt tiểu á thú nhân nhìn sang.

Đôi mắt to tròn, trong mắt ánh lên nỗi sợ hãi, nhưng rất hiếm thấy không chạy trốn, chỉ mở to hai mắt, lí nhí câu gì mà hắn nghe không hiểu.

Không, cũng không hẳn là tất cả đều không hiểu, tiểu á thú nhân có nhắc tới chữ "rắn" – chắc là chỉ hắn rồi.

Edgar lo dọa đến tiểu á thú nhân, vốn muốn tỉnh dậy sẽ rời đi, hiện giờ cậu ấy lại dùng giọng nói lanh lảnh êm tai nói chuyện với hắn, khiến người lưu luyến không nỡ xa rời.

Rõ ràng sợ như vậy, cả người căng thẳng, lúc này hắn không nên lộn xộn gì đi, miễn cho hù dọa tiểu á thú nhà, hơn nữa hắn bị thương rất nặng, quả thực muốn động cũng không nổi… Tìm cho mình vài cái lý do, Edgar lưu lại, sau đó chăm chú nhìn Thư Thư.

http://tieulun.hopto.org

"Rắn... rắn bự... Nể mặt ngươi... cứu ta một mạng, ta thu ngươi làm đồ đệ, giúp ngươi tu luyện thành người!" Thư Thư nói, cậu lúc nói chuyện không khắc chế nổi run rẩy, âm thanh đứt quãng, dần dần cũng trôi chảy hơn: "Ngươi yên tâm, hồng ngọc của ta rất lợi hại, nhất định ngươi sẽ tu luyện thành công!"

Thư Thư nói xong còn vỗ vỗ lồng ngực nhỏ.

Vỗ rồi mà sao, Thư Thư phát hiện rắn ngốc cứ nhìn mình mãi, một tí phản ứng cũng không có.

Cặp mắt rắn khiến Thư Thư có chút sợ, nhưng rắn không nhúc nhích, cuối cùng cậu khống chế được hai chân không xoay người chạy, rồi lại nhớ đến một chuyện – rắn bự là rắn, có mở linh trí chưa chắc đã học được ngôn ngữ loài người, nếu thế... Có phải nó nghe không hiểu mình nói gì không?

Đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra con rắn trước mắt này mù chữ a, nỗi sợ hãi của Thư Thư với con rắn này ít đi một chút.

Hừ, đừng tưởng con rắn này to lớn mà lợi hại nha, thực ra ngôn ngữ con người nghe cũng không hiểu, so với cậu thì còn kém xa nhá!

Thư Thư lại đắc ý, tâm lý sợ hãi tiêu tán không ít, chỉ vào rắn bự: "Rắn."

Nói xong lại chỉ vào mình: "Thư Thư."

"Rắn." "Thư Thư." "Rắn." "Thư Thư."...

Thư Thư không ngại phiền lặp đi lặp lại, là một con chuột đồng tinh cả ngày ăn no chờ chết không có chuyện gì làm, cậu có thừa nhẫn nại.

Edgar: "..." Ta học được rồi mà. Thế nhưng... Tên tiểu á thú nhân là Thư Thư? Thật dễ nghe.

Thư Thư lặp lại mấy chục lần, cảm thấy hơi đói bụng, liền há miệng nhả ra một hạt dẻ, tiếp đó chỉ vào hạt dẻ nói: "Hạt dẻ!"

"Hạt dẻ. Hạt dẻ. Hạt dẻ."... Thư Thư từng lần từng lần lặp lại từ này, cắn vỏ hạt bỏ vào miệng, sau đó nói: "Thư Thư, ăn, hạt dẻ.

Rồi nhai, nhấn mạnh từng chữ: "Thư Thư ăn hạt dẻ."

Edgar trầm mặc nhìn tiểu á thú nhân trước mắt.

Tiểu á thú nhân đang dạy hắn nói chuyện?

Edgar hiểu rõ, tiểu á thú nhân không biết hắn là thú nhân, có lẽ nghĩ mình là động vật hoang dã, vì vậy càng không hiểu, vì sao cậu lại dạy một con dã thú nói chuyện làm gì?

Chẳng lẽ cậu cảm thấy dạy dỗ thú hoang, thú hoang sẽ học nói được sao? Rốt cuộc là đơn thuần tới mức nào chứ?

Nếu có thể biểu hiện được ra ngoài, Edgar cảm thấy mình nhất định sẽ phì cười mất.

Tiểu á thú nhân đây là chấp nhận hắn rồi? Bằng không... Cớ chi dạy mình trò chuyện?

Thư Thư vừa dạy rắn, vừa ăn hạt dẻ và trái cây, còn gặm cành cây kia.

Đến lúc này, Edgar mới hiểu, tiểu á thú nhân không phải gặm cành cây vì đói bụng, mà là vì nó có vị ngọt.

Á thú nhân ở thủ đô tinh thích là có bánh ngọt thơm ngon, tiểu á thú nhân nhà hắn lại chỉ có thể gặm cành cây... Edgar chua xót không thôi, có chút hổ thẹn.

Trước đây hắn còn muốn chờ có á thú nhân hắn thích, nhất định sẽ cho người đó trở thành á thú nhân hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng bây giờ, á thú nhân của hắn đến đường cũng không được ăn...

Thư Thư ăn no, mới nhớ ra Edgar chưa có gì bỏ bụng.

Edgar thường mang thịt tới cho cậu cả tháng trời, Thư Thư đã làm rất nhiều thịt khô, giờ lo Edgar đói bụng liền lấy một miếng từ trong túi ra, đưa tới trước mặt rắn: "Ăn. Rắn ăn thịt. Rắn, ăn, thịt."

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư cất nhiều đồ ăn trong động, nhưng túi ăn cũng nhiều không ít đâu, bất cứ lúc nào đói bụng cũng có thể lấy ra ăn.

Lúc lấy đồ ăn trong túi ra cho Edgar, Thư Thư không nghĩ gì nhiều, Edgar nhìn khối thịt kia, hơi đắn đo không dám cắn – thịt này là phun từ miệng tiểu á thú nhân ra, hắn mà ăn, không phải là gián tiếp "ăn thịt" Thư Thư sao?

Ánh mắt Edgar nhìn chằm chằm khối thịt thực quá mãnh liệt, Thư Thư theo bản năng ném thịt khô ra rụt tay lại, sợ lúc cho rắn ăn tay mình bị cắn mất, cho nên dứt khoát giữ gìn tay mình đi – mùi vị của mình chắc chắn thơm ngon hơn thịt khô mà.

Edgar bị mất đi cơ hội được người yêu cho ăn, chỉ có thể yên lặng tiến lên ăn thịt khô.

Bất quá bộ dáng này của hắn lại khiến tiểu á thú nhân yên lòng không ít – rắn bự nguyện ý ăn thịt khô, nghĩa là không ăn thịt cậu nha!

Thư Thư tươi cười, sau đó đứng dịch ra xa, cả người căng thẳng chỉ vào thùng gỗ đựng nước: "Thùng gỗ, nước."

13. Chương 13: Chuột Đồng Nuôi Rắn

Thư Thư là muốn đồ đệ nhanh tiến bộ, cho nên dạy dỗ rất tận tâm, hết thảy đều lặp lại mấy chục lần.

Edgar dù gì cũng từng là người, học qua vài lần là nhớ, căn bản không cần Thư Thư dạy bảo, nhưng hắn thích nghe Thư Thư nói chuyện, ngoan ngoãn cuộn mình lại nằm đấy.

Thư Thư dạy rắn hết đồ vật trong nhà một lượt, nói đến miệng khô lưỡi khô, mới chịu ngưng lại, đang tính ra ngoài xem tình hình thế nào, còn kiếm đồ ăn về, còn động rắn kia…

Rắn bự hình như có cất vài thứ ở đấy, giúp nó mang qua đây luôn đi!

Vốn chuyện như vậy phải để rắn cùng đi, nhưng vết thương còn nặng lắm, không thể lộn xộn được… Liền để sư phụ đi giúp đi!

Thư Thư nghĩ thế, đứng trước mặt rắn bự nhảy loạn lên phất tay phát tay, đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm: "Động, động, động,…"

Tiếp đó nhảy thêm lần nữa: "Động động động." Sau đó đứng im: "Bất động bất động."

Như vậy mấy lần, Thư Thư nhảy mệt rồi, mới nói: "Rắn, động."

Edgar đã hiểu ý cậu, nghe xong, lập tức lắc lắc đuôi.

Thư Thư thấy vậy thì mừng rỡ, cậu dạy lâu như vậy là vì sợ rắn không hiểu, bây giờ nhìn lại, kỳ thực nó đâu có ngốc a! Thật tốt quá!

"Rắn, bất động!" Thư Thư lại nói.

Edgar nghe vậy, lập tức dừng.

Thư Thư chưa vừa lòng, liền thí nghiệm: "Nước."

Rắn bự dùng đuôi chỉ chỉ nước bên cạnh.

"Hạt dẻ."

Rắn bự chỉ chỉ hạt dẻ Thư Thư để một bên.

"Lửa."

Rắn bự chỉ chỉ đống lửa.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư thấy rắn bự không sai câu nào, vui quá đi mất, lại nói: "Thư Thư."

Rắn bự chỉ chỉ Thư Thư.

"Thật thông minh!" Thư Thư tươi cười, muốn làm gì đó khích lệ rắn bự, nhưng cậu vẫn sợ rắn lắm, không dám tới gần, cuối cùng cân nhắc một chút liền lấy thịt khô trong túi ra, sau đó dùng lá cây bọc lại ném cho hắn: "Thưởng cho ngươi nè!"

Edgar yên lặng gặm thịt khô.

Chờ Edgar ăn xong, Thư Thư lên đường: "Rắn. Bất động. Rắn. Bất động."

Edgar nghe theo, nằm im.

Thư Thư thấy thế, cẩn thận chút một tới gần Edgar, truyền linh lực vào vết thương, còn không ngừng lẩm bẩm phân tán sự chú ý của mình: "Ta phải ra ngoài, ngươi ở yên đây đừng có chạy loạn biết chưa? Nếu ngươi chạy loạn sẽ bị người ta ăn mất, ta liền không còn đồ đệ!"

Thư Thư nói Edgar cũng không hiểu hết, nhưng hắn cảm giác được có một cỗ khí ấm áp lưu thuận từ tay Thư Thư tiến vào thân thể mình, làm cho hắn phi thường phi thường thoải mái.

Edgar liếc nhìn tiểu á thú nhân, vừa vui mừng, vừa lo lắng.

Vui là vì tiểu á thú nhân dù có sợ hắn, cũng vẫn kiên trì vì hắn trị thương, lo lắng lại bởi vì… Tiểu á thú nhân tựa hồ không biết che giấu bản thân thì phải?

Trước kia tiểu á thú nhân có thể giấu được nhiều đồ ăn trong miệng như thế, hẳn là kỹ năng trời ban, hiện tại còn có năng lực trị thương nữa… Cậu không biết giấu mình một chút sao?

Đang nghĩ tới đó thì Edgar liền phát hiện cậu đã dừng lại, trông có vẻ mệt mỏi… Được rồi, tuy tiểu á thú nhân có thể trị thương giúp người, nhưng hiệu quả không tốt lắm, đỡ phải lo bị người dòm ngó đi.

Thư Thư căn bản không biết đồ đệ mới thu nhận không phải là một con rắn tinh mới mở mang linh trí, mà là một thú nhân, tất nhiên không có ý giấu mình, cậu đem tất cả linh lực truyền cho đại xà xong, lại nói vài câu "bất động", lúc này mới chui vào phòng ngủ của mình.

Edgar nằm trên đất, xác thực bất động.

Thư Thư thông qua phòng ngủ đào cái lối đi, không bao lâu đã tới hang ổ của Edgar.

Nơi này vẫn bừa bộn dơ bẩn như thế, váy cỏ lần trước bỏ lại với ít đồ vật vẫn ở chỗ cũ, chắc rắn bự chưa về lần nào… Thư Thư cúi người nhặt đồ lên, lúc này mới phát hiện ngoài váy cỏ của mình ra, bên trong đều là ít kim loại chế phẩm, so với bật lửa kim loại rắn bự từng cho cậu không khác là mấy.

Có lẽ rắn bự nhặt được ít đồ đạc con người đánh rơi, liền đem nó giấu đi bảo bối, nhưng mà công nhận rất hữu dụng đi…

Túi ăn Thư Thư đựng được rất nhiều thứ, bỏ vào không có cảm giác gì, nhưng nó ở trong miệng a… Thư Thư đã sớm quyết định nơi đó chỉ chuyên đựng đồ ăn, nên giờ không đựng mấy thứ này được, mà là dùng váy cỏ bọc chúng lại cõng trên lưng.

Làm xong xuôi Thư Thư chui ra khỏi cửa lớn hang rắn, giờ cậu mới để ý, hang này cách chỗ mình không xa, nhưng bên ngoài cửa động âm trầm, thực vật sinh trưởng nhanh chóng che kín nó, cậu cũng chưa tới tra xét bao giờ.

Rời khỏi hang động, Thư Thư tản bộ xung quanh, thỉnh thoảng ngửi ngửi tìm đồ ăn.

Cuối cùng… Còn thật sự bắt được vài con ếch mập mập, sau đó hái vài trái cây có thể ăn không biết tên.

Trói ếch lại mang theo, giấu trái cây trong túi, Thư Thư cõng váy cỏ đựng đồ sưu tập của rắn bự về tới hang động của mình, sau đó thấy rắn bự quả nhiên còn nằm ở đó, không nhúc nhích chút nào.

Rắn bự thật nghe lời! Thư Thư hơi đắc ý, sau đó đứng xa xa ném váy cỏ tới: "Đồ của ngươi này, ta cầm qua cho ngươi đó."

http://tieulun.hopto.org

Edgar nhìn thấy cái váy cỏ kia biểu tình hơi cứng ngắc, thấy bên trong váy cỏ có mấy đồ vật còn dùng được tháo từ cơ giáp ra, mới hiểu, tiểu á thú nhân có lẽ hoàn toàn không biết chuyện thú nhân với á thú nhân, cũng không biết mình cất giữ váy cỏ của cậu là có ý đồ riêng đi…

Tiểu á thú nhân đơn thuần như vậy, càng làm hắn thấy mình có chút xấu xa.

"Cái này cho ngươi ăn. Rắn, ăn đi." Thư Thư lấy con ếch ra: "Con ếch. Con ếch… Rắn, ăn con ếch."

Thư Thư dạy rắn bự con ếch nhiều lần xong, liền thả ếch trên tay xuống, để chúng nó nhảy loạn trong động, chờ Edgar ăn – cửa động đóng kín rồi, chúng nó không trốn cũng không thoát.

Edgar nhìn đám ếch nhảy tưng tưng xung quanh mình, không bị lay động chút nào nghiêng đầu qua chỗ khác.

Trước kia hắn ăn đồ sống vì sinh tồn, nhưng giờ trước mặt á thú nhân mình thích, làm sao còn làm thế được?

Rắn ăn no một lần bỏ đói một năm cũng kệ, hắn không đói, thà không ăn còn hơn.

14. Chương 14: Nửa Đêm Đạp Phải Xà

Rắn bự không ăn ếch a? Thư Thư khó hiểu nhìn Edgar, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng kết luận rằng là vì rắn bự không bắt được ếch để ăn thôi.

Cũng phải, bị thương nặng như vậy, chắc hết động đẩy nổi rồi, không thấy lúc trước hỏi gì rắn bự cũng chỉ dùng đuôi chỉ điểm sao?

Thư Thư đầy cảm thông nhìn rắn bự, nắm lấy một con ếch bẻ chân nó, sau đó nắm tới bên mép rắn: "Rắn, ăn con ếch."

Edgar nhìn con ếch dính nhơm nhớp đang giãy dụa ngay đầu mình, nhích xa ra tránh né.

Edgar hơi cử động, Thư Thư lại sợ hết hồn, lùi về sau vài bước dựa trên vách động, phát hiện rắn bự chỉ là muốn tránh con ếch, không có ý tấn công mình mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, bị đồ đệ hù dọa thật có chút mất mặt… Thư Thư làm bộ có việc nên mới dịch qua một bên, nắm lấy chân con ếch khác, bắt đầu nói chuyện cho bình tĩnh lại: "Ngươi không muốn ăn ếch a… Tại sao lại không ăn vậy?"

"Kiêng ăn không tốt đâu, như vậy rất khó nuôi có biết hay không?"

"Ta không bắt được con mồi khác, bắt được ếch là may lắm rồi, ngươi còn muốn ăn gì a!"

"Nếu ngươi không ăn, ta sẽ để ngươi chết đói đó!"

…

Thư Thư ỷ vào việc rắn không hiểu tiếng mình, liên tục răn dạy người ta, đương nhiên, vì sợ rắn quá nên hầu hết là không dám quay qua nhìn đối phương, sau đó bắt hết ếch lại, mang ra cửa động làm thịt.

Thư Thư lười ra hồ, giết ếch xong cũng chỉ đem đồ thừa chôn trong bùn gần đấy, sau đó mang thịt ếch về trong động, rửa trong chậu gỗ nhỏ rửa sơ qua.

Ếch ở đây so với chỗ của Thư Thư trước đây lớn hơn, mỗi con đều chừng bàn tay, thịt cũng nhiều, Thư Thư rửa xong thèm không chịu được, muốn ăn tươi nuốt sosongs chúng nó, đương nhiên chỉ nghĩ thôi chứ không làm đâu.

Chỉ là con ếch này phải luộc làm sao, đây là cả một vấn đề…

Suy nghĩ một hồi, Thư Thư lấy thịt khô trên phiến ra.

http://tieulun.hopto.org

Phiến đá này trước đây chuyên dùng để làm thịt khô, trên đó đã dính mỡ bóng loáng béo ngậy rồi, Thư Thư gác phiến đá lên lửa, đặt từng con ếch lên, sau đó điều chỉnh lửa bên dưới.

"Ếch nướng trên đá, ngươi chắc mới thấy lần đầu đi? Ta làm xong, nhất định ăn sẽ rất ngon!" Thư Thư nói với rắn, cậu thích trò chuyện, trước kia chỉ có một mình thì hát mấy câu, giờ có thêm đồ đệ, lại bắt đầu liên miệng: "Trên đời ếch chính là ngon nhất, ta nấu xong sẽ còn ngon hơn!"

"Thịt ếch quá non, nướng quá tay sẽ teo lại, cứ vậy thì không ổn... Rưới nước lên được không a? Làm sủi cảo không phải cũng phải bỏ nước hấp sao?" Thư Thư lẩm bẩm, dùng muôi gỗ tưới lên mỗi con ếch một ít nước, lại dùng đũa lật ếch lại.

Hơi nước bay lên nghi ngút, nấu ếch quen rồi mới thấy cũng chỉ có nhiêu đó thôi. Đừng nói tới cái gì thiên hạ đệ nhất mỹ vị, tình huống hiện tại ngay cả ngon hay không cũng còn chưa biết đâu.

"Ta ăn không hế, có muốn một ít không a? Thịt ếch non lắm, làm khô co lại chẳng còn bao nhiêu?" Thư Thư nhìn đám ếch trước mặt có chút phát sầu, đột nhiên nghe thấy ít động tĩnh, lúc này mới phát hiện rắn bự cách đó không xa mắt lom lom nhìn mình, còn dùng đuôi đánh lên mặt đất.

Ánh mắt tha thiết mong chờ chứ không hung ác!

Ánh mắt kia, hệt như trước đây cậu từng đòi chủ nhân cho ăn, đương nhiên, lúc đó động tác của cậu phong phú hơn nhiều, còn có thể khép hai móng vuốt lại chắp tay cơ! Tuyệt đối đáng yêu hơn rắn bự gấp trăm ngàn lần.

"Ngươi muốn ăn?" Thư Thư hỏi, hỏi xong mới thấy bản thân thiệt ngốc, rắn chưa hiểu hai chữ "Ngươi muốn" được đâu.

Kết quả... Rắn bự thế mà gật đầu một cái.

Rắn hiểu kìa! Hay là, nghe hiểu từ "ăn"? Thư Thư có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng mặc kệ - đồ đệ mình thông minh là chuyện tốt mà!

Thư Thư tổng cộng bắt được 8 con ếch, cậu để lại 2 con, còn lại bọc hết lại trong lá cây đẩy tới chỗ rắn bự gần đấy.

Kỳ thực bọn họ là thú hoang, ném xuống đất thì đồ ăn vẫn là đồ ăn thôi, nhưng Thư Thư là một con chuột đồng tinh ưa sạch sẽ, cho nên mỗi lần cho người tốt bụng hay cho rắn bự đồ ăn đều lấy lá cây làm bộ như, ưm, chén gỗ cậu sẽ dùng khi thực sự trở thành người đi!

Sáu con ếch đối với Edgar chỉ đủ tráng miệng thôi, nhưng lần này hắn ăn đặc biệt thỏa mãn, nhìn tiểu á thú nhân đang nướng hạt dẻ bỏ vào đống lửa sắp tắt, trong lòng ấm áp hẳn lên.

Thú nhân không phát triển khoa học kỹ thuật, thậm chí khi còn ở xã hội nguyên thủy, nghe đâu nhiều chỗ thú nhân và á thú nhân cùng sống trong hang núi, khi thú nhân ra ngoài săn thú, á thú nhân sẽ ở nhà, chuẩn bị đồ ăn, hai người thân mật sống chung một chỗ...

Đáng tiếc ếch không phải do hắn bắt về... Edgar đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, mình... hình như đang ăn đồ ăn tiểu á thú nhân khổ cực kiếm về?

Rõ ràng phải là hắn nuôi tiểu á thú nhân mới đúng, làm sao lại để cậu nuôi hắn đây!

"Không ngờ rắn bây giờ lại không thích ăn sống, không thích ăn một mình, đây là thói quen tốt, rắn bự ngươi nhất định phải duy trì nha, như vậy mai ta sẽ đi bắt thêm cho ngươi ăn." Thư Thư chẳng biết Edgar đang nghĩ gì trong đầu, cậu vừa liến thoắng vừa dọn dẹp hang động, đâu vào đấy xong bắt đầu đào, mở rộng hang động.

Vốn dĩ cậu thấy đủ lớn rồi, nhưng thêm một con rắn lại thành ra hơi nhỏ...

Đêm xuống thiệt nhanh, đương nhiên chẳng ảnh hưởng tới Thư Thư mấy, dù sao lúc nào trong hang động cũng mờ mờ, mà kể ra... So với ban ngày cậu thích buổi tối hơn.

Lúc trước cậu sẽ chọn khi tối trời ra ngoài hấp thu ánh trăng để tu luyện, hôm nay mệt nhọc nên tạm gác lại vào hang nhỏ ngủ đã.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên trước khi ngủ không quên đem linh lực truyền vào cơ thể rắn kia.

Vùi đầu vào nệm cỏ, Thư Thư vốn nghĩ mình sẽ mất ngủ đi, dù sao bên ngoài có con rắn lù lù ra đấy… Thậm chí cậu còn nghĩ, lần này mà mất ngủ, cậu sẽ không đào lỗ nữa mà sẽ tu luyện thật chuyên tâm…

Kết quả… mới nghĩ tới đó đã ngáy khì khì rồi.

Edgar ở bên ngoài, cũng nhanh chóng say giấc nồng…

Chỉ là ngủ thì ngủ, Edgar đột nhiên cảm giác có người tới gần, còn dẫm lên người mình nữa… Là ai đột nhiên tiếp cận? Edgar theo bản năng muốn bắt lấy người kia, thân rắn vô thức cuốn chặt, sau đó mới phát hiện mình đang quấn tiểu á thú nhân đang nhắm mắt mơ màng, đúng lúc đó, tiểu á thú nhân mở mắt ra.

Hai người dò xét tướng mạo trong bóng tối, sau đó tiểu á thú nhân vốn đang tính đi nhà cầu hét lên một tiếng, chạy về trong động.

Edgar dùng đuôi vỗ lên mặt đất, có chút buồn bực, tiểu á thú nhân sẽ không sợ hắn thêm đi? Đúng rồi, vừa nãy tiểu á thú nhân hình như ở trần…

Kỳ thực Thư Thư cũng không có sợ rắn bự hơn, thậm chí còn phát hiện mình nợ rắn bự một lần nữa – con rắn kia cuốn cậu lại nhưng đâu có ăn cậu, nhất định là hắn không nỡ làm thế.

Nhưng cậu vẫn bị giật mình a! Đêm hôm khuya khoắt đạp trúng một con rắn khi đi trong nhà mình thiệt kinh dị!

Là đồ đệ lại đi hù dọa sư phụ, thật không ngoan! Thư Thư cảm thấy nhất định phải cho rắn bự một ít giáo huấn mới được!

Về phần giáo huấn kiểu gì…

Bây giờ cậu còn run lẩy bẩy đây này, còn không dám ra khỏi cửa đi tiểu, hay là đi tiểu tạm bên hang rắn đi ha…

15. Chương 15: Chuột Đồng Ăn Thịt Hươu

Sinh hoạt của Thư Thư, từ khi có thêm một con rắn trong động không thay đổi nhiều… mới là lạ!

Là chuột đồng tinh thì khi trong động mình có thêm một con rắn vĩnh viễn không thể quen nổi!

Cho nên chuyện tu luyện phải nhanh chóng tiến hành đi!

Chờ rắn bự biến thành người rồi sẽ không phải sợ nữa, không biết rắn bự biến thành người trông sẽ thế nào nhỉ? Đúng rồi, rắn bự chắc không phải giống cái chứ? Như vậy có phải sẽ hóa thành mỹ nữ không? Nếu không thì… Một vài yêu tinh phát triển không tốt sẽ biến thành đứa bé, rắn bự liệu có vậy hay không đây?

Tượng tượng rắn bự lại biến thành đứa trẻ mềm nhũn, tùy ý mình nhào nặn xong, Thư Thư bật cười, móng vuốt vẫn cào cào khúc gỗ trước mặt làm thành một cái chén lớn, hay là nói… chậu rửa mặt?

Đương nhiên không phải để rửa mặt rồi, nó để đựng đồ ăn cho rắn đấy.

Thư Thư đục đẽo xong liền bỏ vào đấy vài con ếch nướng sẵn, mấy miếng thịt khô rồi đặt dưới đất, đẩy về phía rắn bự, lúc đó còn không nhịn được nuốt nước miếng.

Giờ cậu còn không được ăn thịt, phải để phần rắn ăn… Thư Thư tội nghiệp gặm hạt dẻ nướng.

Chén gỗ lớn đẩy tới trước mặt Edgar, hắn nhìn một hồi, bắt đầu chậm rãi ăn.

Xưa nay hắn không nghĩ tới, mình cũng có một ngày phải để một tiểu á thú nhận nuôi…

Hắn biết là không đúng, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng hắn rất mơ hồ, cũng có chút vui sướng…

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi ở yên đây không được chạy lung tung biết không? Chờ ta mang đồ về cho ngươi ăn." Thư Thư ăn xong gói ghém đồ đạc định ra ngoài, trước khi đi còn sợ Edgar không hiểu mình nói gì, nhấn mạnh mấy lần: "Rắn, bất động. Rắn, bất động."

Edgar không nhúc nhích, cứng ngắc ở đó."

Thư Thư hài lòng, lúc này mới đi ra.

Vừa ra khỏi hang động, Thư Thư liền bị gió bên ngoài thôi run lên, nhưng vẫn cắn răng chịu gió rét đi tìm đồ ăn về uy rắn bự.

Không cho con rắn kia no căng bụng, cậu thật lo lắng hắn sẽ xơi tái cậu luôn!

Thư Thư nhảy nhảy vài cái cho ấm người mới đi, mà cậu vừa đi khỏi, Edgar cũng chui khỏi động, đi theo.

Edgar đã ở lại hang của Thư Thư 7, 8 ngày rồi, trước đó mấy lần Thư Thư ra ngoài hắn đều không có đi cùng, ngoan ngoãn dưỡng thương, nhưng bây giờ vết thương đã khá hơn rất nhiều, cũng đâu thể dựa dẫm vào cậu mãi?

Hơn nữa… Ếch xung quanh đây có phải sắp bị bắt sạch rồi không?

Nghĩ tới các loại phản ứng mấy ngày qua của tiểu á thú nhân, trong mắt Edgar không khỏi hiện lên ý cười. Càng hiểu rõ tiểu á thú nhân, hắn càng cảm thấy tiểu á thú nhân đáng yêu thú vị.

Đúng rồi, nhờ tiểu á thú nhân cả ngày nhắc tới, những lời cậu nói hắn đã hiểu đa phần…

Thư Thư căn bản không biết mình bị một con rắn bám đuôi, cậu đang cầm nhánh cây gõ đông gõ tây muốn bắt con ếch.

Kết quả… Tìm nửa ngày một con ếch cũng không thấy đâu!

Không bắt được ếch, biết cho rắn bự ăn gì mới được đây… Thư Thư cau mày nhìn hai tay trống rỗng, buồn thiu.

Chờ chút, cậu có thể đặt bẫy a!

Cậu không biết làm dây trói hay gì đó, nhưng có thể đào hầm.

Nhưng bên này ít động vật quá, đào rồi chưa chắc đã có mà lọt, hơn nữa phải chờ mấy ngày… Có rồi!

Thư Thư đột nhiên nảy ra một ý. Cậu tới gần hồ nước, đào một cái hố không sâu nhưng khá rộng, rồi đào thông với hồ, sau đó nước trong hồ liền chảy vào hố.

Sau đó bóp nát hạt dẻ nướng thơm ngào ngạt vào chỗ vũng nước tương thông, thảy vào trong…

Rất nhanh liền có không ít cá từ hồ nước bơi tới, dần dần, số cá trong vũng nước ngày càng nhiều.

Thư Thư thấy vậy phi thường đắc ý, cậu nèn bùn cắt đứt lối thông nhau, để cá không thể bơi lại về hồ, sau đó tát nước, chuẩn bị bắt cá.

Chỗ cá này hơn hẳn đám ếch lần trước, nụ cười của Thư Thư càng không che lấp được, nhanh nhẹn bắt cá lên tay.

Kết quả, cậu vừa bắt đầu thu thập, đột nhiên lại ngửi thấy mùi máu tanh.

Mùi máu nồng quá! Gặp nguy hiểm rồi! Thư Thư đang định chạy trốn, liền thấy một con rắn to ngậm một con hươu sao tới trước mặt cậu.

"Rắn rắn rắn… rắn bự?" Giọng Thư Thư run run, rắn này… Phải rắn bự không?

Edgar thả hươu sao xuống bên cạnh, lắc lắc đuôi với Thư Thư, khi còn bé cha mẹ đùa sao hắn cũng không chịu làm động tác này, thế mà giờ lại thuần thục đến lạ.

"Không phải ta bảo ngươi bất động chờ trong động sao? Sao lại chạy ra ngoài?" Thư Thư phát hiện đây chính là rắn nhà nuôi, không còn sợ nữa.

Rắn bự nhìn Thư Thư, cứng đờ không nhúc nhích.

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi làm sao vậy?" Thư Thư lo lắng hỏi, đột nhiên nhớ ra hình như mình có nói 2 chữ "bất động".

Rắn bự vẫn nghe lời sao... Tâm trạng Thư Thư nhất thời khá lên, không giận chuyện rắn bự chạy tới đây nữa – bất quá chỉ là một con rắn mù chữ thôi ấy mà, có khác gì hài tử đâu, tính toán cái gì chứ? Hơn nữa hươu sao lớn thế này, nhiều thịt nha!

Mấy ngày nay không bắt được ếch, cậu liền không có thịt ăn, còn phải cống nạp nhiều thịt khô cho rắn...

"Rắn, giỏi lắm!" Thư Thư giơ ngón tay cái lên với Edgar, nụ cười càng thêm sáng lạn.

Edgar thấy bộ dáng này của Thư Thư liền biết mình đánh trống lảng thành công, sau này chắc hẳn không cần phải bị Thư Thư quan sát cả ngày, rồi còn yêu cầu "bất động" nữa.

Trời càng ngày càng lạnh, hắn dù là rắn nên cũng bị ảnh hưởng, giờ nên tích trữ mồi dần đi là vừa.

Chờ mùa đông này qua đi, xuân năm sau đến, hắn sẽ đưa tiểu á thú nhân tới khu dân cư của con người.

Để rắn kia đi uống nước bên hồ, Thư Thư lại thoải mái xử lý con hươu sao.

Lột da xong, thịt hươu để một bên, da hươu thì dùng dây quấn rồi bỏ vào nước, đầu dây kia cột lên cây, nội tạng hươu cũng thu dọn, tim gan thì mang theo nên rửa thật sạch, còn ruột xử lý phiền phức lại không có chỗ luộc, liền ném đi...

Xử lý xong hươu, lại dùng dây xâu cá lại, bỏ chung với bọc tim gan hươu, để rắn bự ngậm hươu không còn da, trở về động.

"Trên cây chim nhỏ kết thành đôi, nước biếc Thanh Sơn soi miệng cười, từ nay chẳng còn khổ ải nô dịch, phu thê cùng nhau xây dựng gia đình, ngươi cày ruộng ta bên khung cửi, ta nấu nước ngươi chăm vườn cây..." Thư Thư ngân nga vài câu, hát lên rồi mới thấy không đúng... Phu thế ở đâu ra a? Kệ đi, tùy tiện hát chút xíu, bài này lần cuối hát hình như là lúc về nhà mẹ đẻ...

Trở về hang động, Thư Thư và rắn bự cùng nhau nướng thịt hươu ăn.

Thịt hươu thiệt thơm, Thư Thư đã mấy ngày rồi chưa ăn thịt, cậu ăn rất nhiều, ăn xong lại bắt đầu vội vàng làm thịt khô, thỉnh thoảng còn ăn vụng mấy miếng.

Bận rộn cả ngày như thế, Thư Thư cuối cùng mệt lả co quắp nằm xuống, cố tình nơi kia lại bừng bừng phấn chấn...

Vén váy cỏ lên nhìn một chút, Thư Thư khẽ cau mày, hình như cậu... phát tình rồi?

Tiểu kịch trường:

Edgar: Câu dẫn! Đây tuyệt đối là câu dẫn!

a"

16. Chương 16: Thú Nhân – Á Thú Nhân

Thư Thư không lạ gì chuyện động dục nữa, chuột đồng đực rất dễ động dục, chuột cái lúc động dục thì lại rất nhiệt tình, trước đây thân là chuột đồng cậu cũng động dục mấy lần, nhưng vì sự nghiệp thành người, phải nhịn xuống!

Đương nhiên, đây cũng là vì cậu không muốn có con với chuột cái chưa mở ra linh trí... Ở với chuột cái không hiểu chuyện và một đám tiểu chuột đồng, lại trơ mắt nhìn bọn họ từng người một chết đi, này đối với cậu mà nói cũng quá tàn nhẫn...

Bởi vậy, dù trước đây chủ nhân cậu kiếm về một con chuột đồng nhốt vào lồng với cậu, sớm tối ở chung nhưng cậu vẫn thờ ơ không động lòng, khiến chủ nhân tưởng cậu là chuột vô sinh.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư hơi hoài niệm chuyện trước kia, sau đó nhìn bộ vị nào đó của mình một chút.

Từ khi tới đây, biến thành bộ dáng nửa người nửa chuột, vì trong lòng luôn lo lắng nên chưa từng động dục bao giờ, hiện tại đột nhiên lại… Thư Thư thiệt muốn tìm chỗ nào đấy cọ xát một tí.

Dù phải giữ vững thân thể trong sạch, chà xát vẫn có thể, cũng thoải mái nữa…

Đang nghĩ thế, Thư Thư chẳng biết vì sao đột nhiên cảm thấy không khỏi có chút sợ hãi, cậu ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn thấy rắn bự nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia, quả thực chính là muốn ăn tươi mình mà!

Thư Thư cứng đờ, bộ vị nào đó đang cương lập tức mềm nhũn, tâm tư kiều diễm mới bay lên từ đáy lòng cũng tiêu tan trong chớp mắt. Lúc này cậu đã quên sạch ý niệm tìm nơi cọ xát rồi, chỉ muốn chôn kín mình trong đống cỏ thôi.

Thực tế, cậu quả thật đã làm như vậy.

Chôn mình trong đống cỏ trong phòng ngủ xong, Thư Thư cảm thấy mất mặt cực kỳ, cậu lại bị đồ đệ hù nữa, quả thực không nhẫn nhịn được mà!

Edgar thấy Thư Thư hoảng quá trốn vào hang động, cả mình rắn như bị xối nước lạnh, đông cứng tại chỗ, ý nghĩ mới rồi vừa dâng lên hóa thành tro.

Hắn yêu tiểu á thú nhân mang dòng máu chuột này, mới vừa nhìn thấy tiểu á thú nhân vén vảy cỏ lên, lộ ra bộ vị riêng tư kia, chỉ cảm thấy có dòng khí nóng vọt thẳng lên đầu, thân thể rắn cũng có phản ứng, sau đó cũng không nhớ có chuyện gì khác nữa.

Một khắc kia, hắn thật sự rất muốn đè tiểu á thú nhân ra làm chuyện cầm thú, may mà dáng vẻ kinh hoảng của cậu đã giúp hắn khôi phục thần trí.

Dù vậy, Edgar vẫn còn đang lo – cứ tiếp tục như thế, liệu một ngày kia có khi nào hắn không khống chế được mình nữa không?

Ở đế quốc Thú Nhân, chia ra làm hai loại người, thú nhân và á thú nhân, thú nhân phụ trách bảo vệ quê hương, á thú nhân phụ trách sinh con đẻ cái.

Dù là á thú nhân hay thú nhân cũng đều đẻ trứng, trứng á thú nhân sinh ra một thời gian sau sẽ nở, hài tử bên trong phá vỏ chui ra.

Nếu chui ra là động vật thì là thú nhân, vừa ra đời đã mang hình thú, một thời gian sau có thể tùy ý chuyển đổi hình thái, thân hình cao lớn thực lực cường hãn, còn có vài năng lực thiên phú, am hiểu chiến đấu, giữa vũ trụ, đế quốc Thú Nhân có được địa vị như bây giờ, có thể nói, đều là nhờ có các thú nhân.

Nếu chui ra từ trong trứng là đứa trẻ con người, chỉ lộ ra chút hình thú, ví như tai hay đuôi, đó chính là á thú nhân.

Thân thể á thú nhân không bì được với thú nhân, đa số đều chết yểu, hiện tại tuy có khoa học kỹ thuật hỗ trợ đã khá hơn, bọn họ vẫn rất gầy yếu, nhưng vì các thú nhân đã khắc trong cốt tủy là phải bảo vệ họ, cho nên mới không bị bắt nạt.

Đương nhiên, á thú nhân hiện tại đã không còn sinh hoạt như trước chỉ có thể dựa dẫm thú nhân nữa, nhiều á thú nhân gặt hái nhiều thành tựu ở nhiều lĩnh vực khác nhau, thậm chí về phương diện khoa học, thiên phú của họ cao hơn hẳn thú nhân, dù sao nhiều thú nhân chỉ là "đầu óc ngu si tứ chi phát triển" thôi.

Thú nhân và á thú nhân bù đắp cho nhau cùng sinh sống, phi thường hài hòa, cũng sẽ có bất ngờ.

Mỗi thú nhân từ khi sinh ra đều mang trong mình hai viên thú hạch, giống như ngọc của thú vậy.

Thú hạch dùng để ký kết hôn ước giữa thú nhân và á thú nhân. Mà nó cũng là cội nguồn sức mạnh, giúp cho thú nhân có thể chuyển đổi hình thái giữa người và thú.

Không còn thú hạch, thú nhân không còn là thú nhân, chỉ còn là thú hoang, tới lúc đó, ý chí không đủ kiên định thú nhân sẽ nhanh chóng bị bản năng khống chế, nếu ý chí vững vàng thú nhân vẫn sẽ nhớ mình không phải thú hoang, nhưng sẽ phải chịu ảnh hưởng từ một vài bản tính hoang dã, ví dụ như thời kỳ động dục.

http://tieulun.hopto.org

Sở dĩ đọa thú (thú nhân mất tinh hạch) từ xưa đến nay vẫn luôn bị thú nhân và á thú nhân bài xích là vì từng có rất nhiều đọa thú từng xâm hại á thú nhân.

Thậm chí hơn 50 năm về trước, đế quốc Thú Nhân đã xảy ra một vụ thảm án – một thú nhân mạnh mẽ vì bảo vệ á thú nhân của mình mà thú hạch vỡ vụn, á thú nhân của hắn không đành lòng trục xuất hắn, liền giấu hắn trong nhà, lúc đầu hai người này sinh hoạt phi thường yên ổn, nhưng 5 năm sau, con thú trong thân thể thú nhân dần khôi phục bản tính hoang dã, gặp phải thời kỳ động dục rốt cục khắc chế không nổi, cưỡng ép xâm phạm á thú nhân của chính mình.

Thân thể á thú nhân căn bản không thể chịu nổi hành động ấy, á thú nhân kia thoi thóp suýt chết, thú nhân tỉnh táo lại thấy cảnh tượng này, thống khổ vạn phần, cuối cùng thú nhân biến thành đọa thú ấy đưa bạn đời đến bệnh viện xong liền lựa chọn tự sát.

Thực ra, như vậy là tốt nhất, vài thú nhân biến thành đọa thú rồi lại thống hận thú nhân và á thú nhân, còn chủ động giết người… Cho nên bây giờ, tất cả các đọa thú đều sẽ bị đưa đến một tinh cầu tách biệt, để bọn họ sinh sống ở đó.

Các thú nhân sẽ không chủ động giết người từng là đồng loại, nhưng cũng không cho phép bọn họ xuất hiện trước mặt mình, á thú nhân càng phi thường chán ghét bọn họ.

Trước kia, Edgar vẫn cảm thấy mình tự chủ đủ kinh người, nhất định sẽ khắc chế được bản năng, nhưng tới giờ, hắn lại không chắc chắn.

Đứng trước tiểu á thú nhân dáng vẻ dụ hoặc, suýt chút nữa hắn đã mất khống chế lao tới.

Nếu hắn thực sự làm thương tổn tiểu á thú nhân… Bây giờ trong dạng rắn, to lớn vô cùng, chỉ một lần dây dưa cũng đủ làm tiểu á thú nhân mất mạng!

Trước đó Edgar còn muốn bồi tiếp tiểu á thú nhân tới tận mùa xuân sang năm, nhưng giờ lại không dám nữa.

Lặng lẽ thở dài, Edgar bò ra phía cửa động.

Chờ Thư Thư khôi phục tâm tình từ trong phòng ngủ đi ra thì đã thấy rắn bắt cho mình một con mồi, thậm chí mang da hổ dính đầy tro rửa lại sạch sẽ về, đặt ở cửa động.

"Rắn bự ngươi thiệt lợi hại!" Thư Thư kính nể nhìn Edgar.

Edgar có chút ảm đạm trốn trong góc, không dám nhìn Thư Thư.

17. Chương 17: Ngủ Đông Và Tu Luyện

Qua 3, 4 ngày sau, da hổ mới hoàn toàn khô ráo.

Edgar tuy rằng đã xoa tro nhiều lần, nhưng da hổ vẫn không đủ mềm mại, ít nhất muốn dùng làm quần áo thì không thích hợp, nếu dùng làm nệm giường… càng không.

Thư Thư chờ da hổ khô xong, liền đem nó trải trong phòng ngủ, còn vuốt ve tỉ mỉ, trong mắt tràn ngập si mê.

Da hổ a! Đây chính là da hổ a!

Động vật quý hiểm cần được bảo hộ, trên thế giới này có mấy người được nằm trên da hổ đâu?

Trên TV chỉ là nhân vật ghê gớm mới có thảm da hổ, hiện giờ cậu cũng có rồi!

Thư Thư có thể chán ghét lão hổ, nhưng đối với da hổ một chút phản cảm cũng không có… Thật là ấm áp dễ chịu, cậu muốn cởi hết ra cọ cho đã!

http://tieulun.hopto.org

Phòng ngủ Thư Thư thông với đại sảnh, buổi tối khi ngủ sẽ đóng kín cửa, nhưng ban ngày không được. Edgar bắt được lợn rừng trở về đúng lúc thấy tiểu á thú nhân đang dụi dụi da hổ.

Tâm tình Edgar lập tức sa sút, quả nhiên á thú nhân vẫn thích thú nhân lông dài hơn… Mẫu thân hắn thân mật như thế còn có lúc ghét bỏ bản thể phụ thân hắn, cảm thấy chính mình không thể biến thành nguyên hình mà ôm người mình yêu ngủ thật thiệt thòi.

Tiểu á thú nhân sau này sẽ gặp được rất nhiều người, trong đó có cả những thú nhân cao lớn, uy mãnh, suất khí sao?

Không cần biết ra sao, chắc chắn không tới lượt một con thú hoang như hắn.

"Ngươi về rồi!" Thấy Edgar trở về, Thư Thư nhô đầu ra khỏi phòng ngủ, sau đó cười với hắn.

Cậu vẫn sợ rắn bự lắm, nhưng không có chán ghét hắn, thậm chí rất thích rắn bự, dù sao hiện tại cũng chỉ có hắn để chuyện trò.

Thấy nụ cười của tiểu á thú nhân, Edgar vô thức cong đuôi, vẫy trái vẫy phải, vẫy xong mới cảm thấy mình có chút ngốc, chóp đuôi nhất thời cuốn lên.

Thư Thư chú ý tới tình cảnh này, mới vừa thấy hơi đáng yêu, ai dè đuôi rắn vươn ra, đành quay sang xem con mồi hắn mới mang về.

"Rắn bự à, mấy ngày nay ngày nào cũng bắt mồi về, khiến cho ta cả ngày ngoài làm thịt khô không còn thời gian làm việc khác!" Thư Thư nói xong, nhảy xuống, "Còn nữa, bỏ hết nội tạng rồi à? Đồ tốt cả đó…"

Da lông của lợn rừng không mấy hữu dụng, Edgar đã lột rồi, hiện tại mang thịt rửa sạch về, còn lại vứt hết, điều này khiến cậu tiếc hùi hụi.

Phải biết những thú hoang khác bắt được mồi đều thích ăn từ giữa ăn ra, bởi vì nội tạng nhiệt lượng cao, cũng bởi vitamin nhiều dinh dưỡng phong phú, trong đó có vitamin A rất bổ mắt.

Rắn bự ăn chay không hiểu, muốn bổ sung vitamin phải ăn nhiều nội tạng một chút sao?

Edgar chăm chú nghe Thư Thư giảng giải. Mặc dù cậu cho là hắn không hiểu gì hết, thao thao bất tuyệt không kiêng dè, thực tế, hắn có thể nghe hiểu được đa phần rồi.

Tiểu á thú nhân đang tiếc nội tạng lợn rừng? Nhưng hắn cũng thương tiểu á thú nhân a, không muốn thấy cậu phải vất vả xử lý đám nội tạng ấy, còn hắn thì… Bây giờ hắn là rắn, không tay chân dựa cả vào miệng, bất tiện lắm…

Edgar nằm bên cạnh, làm bộ không hiểu gì hết nhìn tiểu á thú nhân bận đến bận đi.

Tiểu á thú nhân tích trữ càng ngày càng nhiều lương thực, qua ít ngày nữa, hắn nên rời đi thôi. Hắn là rắn, mùa đông có thể ngủ đông, lúc đó về hang ổ của mình, tránh xa tiểu á thú nhân được chút nào hay chút ấy.

Bằng không… Nếu cả mùa đông sớm chiều bên nhau, hắn thật sự không dám chắc liệu mình có làm gì cậu ấy hay không.

"Lợn rừng lớn như vậy a, rắn bự ngươi thật lợi hại! Hôm nay chúng ta ăn một nửa, còn lại làm thịt khô!" Thư Thư vừa làm thịt vừa nói với rắn. Vốn cậu không có dao, xử lý con mồi hoàn toàn dùng móng vuốt, 2 hôm trước Edgar có mang về cho cậu một con dao sắc, cậu cầm dùng luôn.

Thư Thư cắt lát thịt ra, sau đó thả lại trong miếng đá giả làm nồi luộc, cũng do rắn kiếm về, một cục đá lòng sâu.

Vì nồi đá khá dày, luộc thịt hơi lâu, không thể xào rau, nhưng mà yêu cầu của Thư Thư với đồ ăn không cao, Edgar hiện tại không có nhu cầu, hai bọn họ đều hài lòng rồi.

Thư Thư ăn một miếng thịt heo thật to, ăn xong lăn xuống nằm trên da hổ, vừa thỏa mãn xoa bụng mình, vừa câu được câu không nói chuyện với rắn.

Trước đây lúc cậu nói chuyện, rắn dù không nói được cũng sẽ dùng đuôi đập đất đáp lại, rất nể mặt nha, nhưng mấy bữa nay sao cứ trầm mặc, ít nói thế nào ấy.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, Thư Thư không khỏi buồn bực: "Rắn bự, ngươi làm sao vậy? Dạo này uể oải lắm nha!"

Edgar liếc nhìn tiểu á thú nhân một cái, hắn biết tiểu á thú nhân muốn được mình đáp lại, nhưng hắn không có hứng…

Suốt khoảng thời gian sau đó, Edgar càng ngày càng chán nản, đồ ăn mang về vẫn nhiều như thế, khiến Thư Thư chỉ có thể nghĩ biện pháp mở rộng kho lương mới có đủ chỗ chứa thịt khô.

"Rắn bự, rốt cục ngươi bị sao vậy a?" Thoắt cái một tháng đã trôi qua, cất trữ lương thực xong, Thư Thư băn khoăn nhìn Edgar đang lười biếng, sốt sắng hỏi thăm.

Rõ ràng rắn bự ăn rất nhiều mà, sao đột nhiên… trở nên chán chường như vậy?

Edgar tuy lo lắng nhưng vẫn đứng cách xa Thư Thư liếc qua một cái, lắc lắc đuôi.

"Ngươi là… Muốn ngủ đông sao?" Thư Thư suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ ra.

Rắn bự là rắn a! Là rắn thì nhất định phải ngủ đông, cho nên chắc là vì vậy đi.

Rắn là động vật máu lạnh, giờ trời lạnh rồi nên không có tinh thần cũng phải. Về phần bắt mồi nhiều thế, đây là vì vỗ béo mình cộng với tích trữ lương thực đi!

Edgar nghe Thư Thư nói, hơi sững sờ, sau đó gật gật đầu.

Thư Thư đã dạy Edgar gật đầu lắc đầu, giữa hai người có thể giao lưu đơn giản một chút, thế nhưng… Thư Thư nghĩ nghĩ, mình hình như không có dạy Edgar từ "ngủ đông" mà?

Cậu không biết rằng Edgar nghe cậu từng nói những từ liên quan đến mùa đông, giấc ngủ các loại, khi nghe cậu nói ếch ngủ đông, đã đoán được nghĩa của từ "ngủ đông" rồi. Cậu tiếp tục hỏi: "Ngươi buồn ngủ sao? Lạnh, ngủ?"

Edgar lại gật đầu một cái.

"Ta đào hang cho ngươi! Đào cái động!" Thư Thư nói.

Edgar có chút vui mừng, lại lắc đầu, hắn về hang cũ ngủ là được rồi, tuy nơi đó hoàn cảnh không tốt lắm, nhưng ngủ đông cũng tạm ổn.

Nghĩ thế, Edgar bò ra ngoài.

Gần đây Thư Thư có thêm vài miếng da lông, thấy Edgar ra ngoài, liền lấy lông hươu choàng lên người, sau đó phủ thêm miếng da, đi cùng Edgar.

Bên ngoài hơi lạnh, da lông tuy rằng vừa dày vừa ấm áp nhưng có chỗ hở, Thư Thư rụt cổ lại, khó hiểu hỏi: "Rắn bự, trời sắp tối rồi, ngươi còn muốn đi đâu a?"

Edgar đương nhiên không thể trả lời, Thư hỏi xong mới nhớ ra, liền nói tiếp: "Ngươi muốn đi săn à?"

Edgar lắc lắc đầu.

"Ngươi muốn đi bài tiết?"

Edgar lắc lắc đầu.

Thư Thư hỏi liền mấy cái, Edgar đều lắc đầu, đột nhiên nhớ tới đề tài lúc trước: "Đừng nói ngươi muốn đi ngủ nha?"

Edgar gật đầu.

Thư Thư giờ mới phát hiện, Edgar đúng là đang bò về phía hang rắn, nhất thời cả kinh.

Gần đây cậu cảm thấy ra khỏi động để đi cầu quá lạnh đi, mà lại không thích làm bẩn hang nhà mình, cuối cùng… Mỗi lần đều chạy tới hang rắn a!

Cậu cứ tưởng rắn bự sẽ không về ở nữa, cho nên biến nó thành nhà cầu của mình luôn, bây giờ rắn bự làm sao quay lại được nữa?

http://tieulun.hopto.org

"Chờ đã!" Thư Thư chạy lên ngăn cản: "Ngươi theo ta trở lại đi." Tuyệt đối không thể để rắn bự nhìn thấy bên trong hang động hắn có bao nhiêu dơ bẩn được!

Thấy rắn bự không phản ứng lại, Thư Thư lại nói: "Thư Thư, rắn bự, ngủ chung. Trở lại, ngủ!"

Thư Thư thấy rắn bự lắc đầu, càng xoắn xuýt, không biết làm sao ngăn rắn bự được đây, mãi tới khi nhớ ra một chuyện mình đã suy nghĩ rất lâu rồi.

Tu luyện! Cậu còn muốn dạy rắn bự tu luyện mà! Có thể dùng nó dụ rắn bự trở lại!

18. Chương 18: Rắn Bự Là Thiên Tài

"Rắn bự, ta dạy ngươi tu luyện, chúng ta trở lại đi." Thư Thư vui vẻ nói: "Ngươi tu luyện đi, đừng ngủ đông nữa, đừng ngủ."

Rắn tu luyện, khỏi ngủ đông được không? Ân, kể cả giờ không được, sau này chắc chắn sẽ được!

Edgar không để ý tới "tu luyện" nghĩa là gì, khó hiểu nhìn Thư Thư, mơ hồ có chút thích thú – Thư Thư ngăn không cho hắn trở về, chứng tỏ cậu rất coi trọng hắn.

"Rắn bự, bất động!" Thư Thư nói với Edgar.

Edgar ngoan ngoãn làm theo.

Một trận gió lạnh thổi qua, Thư Thư theo bản năng run lên, vội vã trùm kín da lông, sau đó vòng tới bên Edgar, duỗi một tay ra đặt lên mình rắn.

Thư Thư đã sớm muốn dạy rắn bự tu luyện rồi, trước kia chưa bắt tay vào làm là vì giao lưu có chút khó khăn, cũng là vì… Cậu không biết phải dạy thế nào.

Việc tu luyện của chính cậu lúc đầu cũng mơ mơ màng màng, ai biết phải dạy người khác thế nào đâu!

Thế nhưng bây giờ, cậu xem như là bị tức nước vỡ bờ rồi…

Trước đó vài ngày trị thương cho rắn bự, đã biết kinh mạch của hắn, cấu tạo cơ thể của rắn với chuột hoàn toàn khác nhau, cậu thực sự không biết nên vận hành linh lực trong cơ thể rắn theo đường nào…

Thư Thư yên lặng truyền linh lực cho thân thể rắn, dù hiện tại cậu chưa thể dạy rắn bự tu luyện, nhưng vẫn có thể để hắn cảm thụ sự tồn tại của linh lực một chút.

Hồng ngọc ơi! Ngươi có thể giúp ta tu luyện, vậy có thể giúp cả rắn bự không? Thư Thư buồn bực dùng tinh thần lực đâm đâm hạt châu trong cơ thể mình.

Đúng lúc đó, trên bề mặt hồng ngọc toát ra một luồng khí nóng hết sức quen thuộc với Thư Thư, sau đó thuận theo tay cậu, tiến vào cơ thể rắn khổng lồ.

Đây chính là… Luồng khí nóng giúp ngươi tu luyện a!

Lúc trước chỉ là chuột đồng, căn bản không biết phải tu luyện thế nào, cũng không muốn mỗi lần tu luyện dòng khí này sẽ nhảy nhót lung tung trong người, bất tiện lắm, có khi đang đi cầu đột nhiên luồng khí này lại lưu động, thế là cậu liền tiểu không ra…

Bất quá, luồng khí nóng này cuối cùng cũng hữu dụng, nó lưu động trong cơ thể cậu xong, cậu liền dẫn vào cơ thể rắn, làm cho rắn thông minh ra sẽ dễ tu luyện hơn, biến hắn thành yêu tinh giống cậu.

Khí nóng vào đến cơ thể rắn bự, rắn bự cũng có thể tu luyện, chỉ không biết là phải lưu động bao lần mới có thể học được đây.

Dù thế nào, rắn bự cũng nên học được đi, rồi không cần về hang…

http://tieulun.hopto.org

Khí nóng không có Thư Thư khống chế nữa, Thư Thư hơi thất thần, Edgar thì còn đang khiếp sợ chưa hoàn hồn.

Hắn biết tiểu á thú nhân có một loại sức mạnh thần kỳ có thể giúp người trị thương, tuy kỳ quái nhưng không đáng sợ gì, bất kể là á thú nhân hay thú nhân đều có một ít kỹ năng thiên phú, đủ loại đủ kiểu, khống chế gió lửa, trị liệu, xói mòn, thôi miên, phun độc… Không thiếu món nào, tiểu á thú nhân cũng không tính là trường hợp cá biệt.

Nói đến mới nhớ, kỹ năng thiên phú trước đây của hắn chính là điều khiển gió và nước, hoàng thất thú nhân bọn họ xưa nay đều có thể đạp sóng cưỡi gió.

Chỉ là thú nhân muốn triển khai kỹ năng thiên phú cần có thú hạch, cho nên hiện tại hắn… Không dùng được gì cả.

Tiểu á thú nhân có thiên phú không lạ gì, nhưng cái luồng khí này rốt cuộc là cái gì?

Edgar lúc cảm nhận được nó lưu chuyển trong cơ thể mình, tựa hồ có thứ gì truyền cho mình sức mạnh như tiểu á thú nhân từng làm, nhưng không tiêu tán giống vậy mà cứ lưu lại trong cơ thể hắn trêu đùa.

Khí nóng chạy qua thân thể một lần, lần nữa, lần đầu còn chưa hiểu tình hình, lần thứ hai hắn đã nhớ kỹ tất cả con đường nó chảy qua.

Sau đó hắn liền cảm nhận trong cơ thể có một khối không khí nho nhỏ, không biết có ích gì không, nhưng hắn biết mình có thể khống chế nó, nhất định là thứ tốt.

Khí nóng bắt đầu lưu đồng lần thứ ba.

Edgar không chế được khối không khí và cả luồng khí nóng đang lưu động, mà hắn làm vậy xong, năng lượng tràn vào cơ thể ngày càng nhiều, khối không khí cũng lớn dần lên.

Lần thứ tư, thứ năm rồi thứ sáu…

Không biết từ lúc nào, luồng khí nóng đã rời khỏi thân thể, nhưng Edgar vẫn đang tu luyện, hết lần này tới lần khác.

Khí nóng trở về với Thư Thư, cậu trợn tròn mắt.

Ai mau tới nói cho cậu biết, tại sao rắn bự mới tiếp xúc có một lần đã tiến nhập tu luyện rồi đi? Còn nữa, linh lực xung quanh đều đang bị hắn thu hút?

Thật nhiều linh lực! Nhiều quá, tốt quá rồi!

Trước đây ở địa cầu, linh lực ít ỏi, dù cậu có cố gắng thế nào cũng không hấp thụ nhiều được, ở đây có nhiều hơn, nhưng cậu mới độ kiếp có một nửa, thân thể không thích hợp, cho nên hấp thu không vào!

Nhìn nhận lại bản thân rồi lại nhìn rắn bự trước mắt dang nhanh chóng hấp thụ linh lực xung quanh, Thư Thư cảm thấy thật đắng lòng.

Không, kỳ thực chưa tới mức ấy, đây là đồ đệ mình mà, đồ đệ lợi hại nhất định là do sư phụ dạy dỗ tốt, hơn nữa rắn bự tu luyện nhanh như vậy, có thể sớm biến thành người hơn a!

Thư Thư nghĩ vậy xong cảm thấy thiệt thỏa mãn, tiếp đó lại run lập cập!

Quá lạnh đi!

Thư Thư rất trở về động nhỏ của mình, nhưng rắn bự lại tu luyện giữa đường, còn rất nhập tâm, cho nên nhất định phải có người canh chừng cho hắn…

Thư Thư thở dài đào một cái hố nhỏ cạnh rắn bự vừa đủ để chui vào tránh rét, lại trùm da lông lên chắn gió nữa, nhàm chán ngồi tu luyện cùng.

Mà vừa tu luyện liền phát hiện ra một vấn đề - linh lực xung quanh đều phóng tới người rắn bự, còn thế mà không cướp được một miếng nào! Thật sự là một chút cũng không!

Làm đồ đệ sao có thể ngăn cản sư phụ tu luyện như thế?

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư hết cách rồi, cuối cùng chỉ có thể ủy ủy khuất khuất làm ổ tại chỗ, chờ rắn bự tu luyện xong.

Vô số linh lực tràn vào cơ thể Edgar, hắn khống chế chúng lưu chuyển xong, khối không khí trong người sẽ phồng ra. Chờ nó đạt tới trình độ nhất định lại bắt đầu thu nhỏ, thời gian trôi qua, cuối cùng nó ngưng tụ thành một hạt ngọc nước nho nhỏ.

Edgar chấn động, đột nhiên tỉnh táo hẳn, hắn phát hiện vết thương cũ đều đã triệt để khỏi hẳn rồi.

Thân thể của hắn trước đây chưa từng khá hơn, tự khống chế cũng chưa ổn lắm. Trước đây bị bản tính hoang dại ảnh hưởng ít nhiều, giờ gần như không còn nữa.

Tiểu á thú nhân đến cùng là dạy hắn cái gì vậy?

Edgar giật giật thân thể, nhìn xung quanh mới phát hiện thế giới này rõ ràng hơn không ít, tâm tình kích động cực kỳ.

Thực lực của hắn sắp khôi phục rồi!

Tiểu á thú nhân ngay bên cạnh mình… Edgar nhìn về phía hố đất bên người, rồi thiếu niên ngồi bên trong, chỉ cảm thấy trái tim lần nữa được lấp đầy.

Tiểu tử này tại sao lại thành thật như thế? Công pháp này cứ vậy cho đi sao?

19. Chương 19: Cùng Chung Sống

Thư Thư cảm giác có động tĩnh, tỉnh lại liền nhìn thấy một cái đầu rắn to khủng khiếp đang nhìn mình chằm chằm.

Theo bản năng cậu thu mình trốn xuống đáy hố, một lát sau mới sực nhớ đây là đồ đệ mình không cần sợ hãi, lập tức mạnh miệng nói vọng từ dưới lên: "Nhìn cái gì! Ngươi mau tránh ra để ta ra ngoài!"

Edgar yên lặng lùi về sau, tránh sang một bên, sau đó thấy tiểu á thú nhân nhanh chóng nhảy khỏi hố chạy mất.

Chạy một hồi, tiểu á thú nhân liền trở lại: "Ngươi theo ta về đi."

Về ư? Chóp đuôi Edgar cao hứng cuốn lên, kỳ thực hắn đâu muốn đi như vậy đâu… Hắn dự định mấy ngày nữa mới đi, nhưng giờ đột nhiên luyện được môn công pháp này, thương thế khỏi hắn thực lực khôi phục rồi, cảm thấy mình thu được ít tin tức từ tiểu á thú nhân, liền theo tiểu á thú nhân trở về.

Về tới nơi, Thư Thư bắt đầu giải thích chuyện tu luyện cho Edgar hiểu.

"Ngươi rèn luyện xong sẽ trở nên rất rất lợi hại! Sau này có thể biến thành giống ta như này nè!" Thư Thư nói tới nói lui mấy lần, nỗ lực khoa tay múa chân.

Edgar tin tưởng rằng, nếu không phải năng lực ngôn ngữ của mình cực kỳ xuất chúng, chắc chắn chẳng thể hiểu nổi ý tứ mấy lời truyền đạt này đâu.

Thế nhưng dù hắn nghe hiểu, nhưng vẫn còn thắc mắc, hắn chịu khó tu luyện sẽ biến thành bộ dáng tiểu á thú nhân bây giờ? Biến thành một á thú nhân sao? Chuyện gì vậy a?

Tiểu á thú nhân nói như vậy thật mơ hồ, tuy nhiên công pháp này nếu luyện tuyệt đối giúp ích hắn nhiều lắm, chưa bàn tới chuyện khác, chỉ riêng khả năng ghi nhớ của hắn thôi cũng đã tăng lên rất nhiều rồi!

Trước đây trí nhớ của hắn đã rất siêu việt, gặp qua là không quên được, nhưng khi trở thành đọa thú thì không còn giữ được nữa, giờ phút này đây, trí nhớ nguyên bản của hắn đang dần trở về.

Mỗi một câu nói của tiểu á thú nhân hắn không cần dụng tâm phân tích cũng có thể hiểu và ghi nhớ rõ ràng… Edgar thấy thật mừng rỡ - điều này liệu có phải là, hắn sẽ không giống các đọa thú khác, dần quên đi mình đã từng là một thú nhân?

http://tieulun.hopto.org

"Ta muốn qua xem chút, ngươi tu luyện tới đâu rồi." Thư Thư nói, thì thầm vài câu "bất động", mãi đến tận khi Edgar bất động xong mới tới bên cạnh hắn.

Đặt tay lần nữa lên mình rắn, Thư Thư cẩn thận săm soi.

Lúc trước khí nóng trong người phun trào gần năm trời, mới luyện được một khối khí bé xíu xiu, xem như chính thức bước vào con đường yêu tinh tu luyện, thế mà rắn bự thì…

Thiên phú thật tốt, hôm qua hấp thụ nhiều tinh lực như vậy, sợ là đã luyện được khối không khí kia rồi đi?

Linh lực tiến nhập thân thể rắn, nhanh chóng tìm được đan điền, nhưng không có gì bất thường.

Xem ra thiên phú cũng chỉ nhiêu đó, còn cần cậu chỉ bảo dài dài!

Khoan đã, đó là cái gì?

Thư Thư đột nhiên thấy một giọt chất lỏng linh lực ngưng tụ ra đang treo trong đan điền rắn! Cậu phải tu luyện một năm mới ngưng tụ được linh lực, tu luyện 200 năm mới đem nó hóa thành chất lỏng.

Gần 200 năm mới đạt tới cảnh giới, rắn bự một buổi tối liền hoàn thành!

Này không khoa học!

Thư Thư trợn tròn hai mắt, lại cảm thấy oan ức quá đi, cuộc đời sao nỡ bất công như vậy, mặc dù vẫn biết chuột đồng thiên phú tu luyện rất kém cỏi, nhưng không kém đến mức đó chớ!

Yêu tinh tu luyện so với người thường thì gian nan hơn rất nhiều, trong quá trình đó phải thông qua cửa ải đầu tiên đó chính là suy nghĩ thông suốt, trên đời này động vật có thể khai thông cũng chỉ vài con mà thôi.

Thông suốt xong, bọn họ phải học luyện khí, chính là khối không khí tuần hoàn trong người, tương đương Luyện Khí kỳ của nhân loại, sau đó để khí ngưng tụ thành chất lỏng, liền tiến vào Trúc cơ kỳ.

Đối với Thư Thư Luyện Khí kỳ dài 200 năm, Trúc cơ kỳ sẽ còn dài hơn, cho nên có khi là cả đời không có cơ hội luyện đan hóa thành hình người, dứt khoát trở thành sủng vật cho con người đi.

Tuy nói sủng vật không được tự do, nhưng cậu tự do đã mấy trăm năm rồi, cho nên không để ý chút nào hết.

Kết quả, sau nhiều năm làm sủng vật, không biết là cơ duyên nào đột phá, ngưng kết ra yêu đan cho chính mình!

Nắm giữ yêu đan liền vượt qua thiên kiếp của yêu tinh, có thể biến thành hình người, nhưng đáng tiếc cậu mới độ đến một nửa, yêu đan đã hết sạch không thấy tăm hơi, biến hình lỡ dở…

Thư Thư nghĩ tới đây không khỏi thở dài, sau đó ghen tỵ liếc nhìn rắn bự.

Một buổi tối ngươi đã nhảy từ Luyện Khí kỳ tiến nhập Trúc cơ kỳ, có phải thêm một tối nữa liền luyện xong yêu đan biến thành người luôn không?

Làm sao có thể nhanh như vậy!

Thư Thư tức giận trừng rắn bự hồi lâu, lại nghĩ, rắn biến thành người thì mình sẽ không sợ hắn nữa, liền cao hứng trở lại, còn cọ cọ vào người rắn, cố nén xúc động muốn chạy đi vỗ vỗ đầu rắn to: "Ngươi tu luyện cho tốt vào nha!"

Edgar chỉ trỏ đầu mình, ý nói đã hiểu rồi.

Thư Thư càng thêm hài lòng với tên đồ đệ này.

Thư Thư cho là rắn bự chưa tới mấy ngày sẽ biến được thành người, nhưng điều này hiển nhiên là không thể.

Mấy ngày kế tiếp, Edgar mỗi ngày rảnh rỗi liền chuyên tâm tu luyện, nhưng cũng chỉ tăng được một ít thực lực thôi, muốn kết đan thì còn xa lắm.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vậy, Thư Thư lúc đầu còn đố kị tốc độ tu luyện của hắn giờ lại hơi buồn bực: "Ngươi luyện gì mà chậm vậy a?"

Nghe tiểu á thú nhân nói vậy, Edgar không khỏi hổ then, hắn lo lắng bản thân sinh tâm tư khác với tiểu á thú nhân cho nên cứ có thời gian rảnh đều dùng để tu luyện, thật không ngờ vẫn chậm chạp quá.

Nhưng mà, công pháp này tốt thật đây, hắn cứ bắt đầu tu luyện thì cả người liền tỉnh táo hơn rất nhiều, cũng có thể đè xuống bản năng lẫn dục vọng được, bởi vậy, hắn không cần lo lắng mình sẽ thương tổn đến tiểu á thú nhân nữa.

Hắn có thể yên tâm thoải mái ở lại, thật tốt.

Cái động trước kia là Edgar tùy tiện chọn đại một cái, một miếng tình cảm gắn bó cũng không có, từ khi được ở lại chỗ Thư Thư xong, hắn cũng không nghĩ sẽ về xem làm gì, còn Thư Thư…

Không ngửi thấy mùi rắn bự trong "nhà vệ sinh" của mình, cậu rốt cục cũng an lòng.

Rắn bự đi sẵn thú hàng ngày, thậm chí còn dùng đuôi cuộn bó củi lửa mang về động, Thư Thư không cần chạy khắp nơi kiếm đồ như trước nữa.

Cứ để rắn bự làm hết mọi việc đi, cậu càng thoải mái hơn, thậm chí có thể cả ngày không cần ra khỏi cửa.

Đối với việc này, Thư Thư cực kỳ thỏa mãn, mùa đông dài không muốn ra ngoài đây, có người nuôi là tốt nhất!

Không, bây giờ không phải là có người nuôi, phải nói là có người hầu hạ mới đúng!

"Rắn bự, ngươi đục mấy cái lỗ cho ta đi." Lấy ra khối da tương đối mềm mại mới có gần đây, chỉ vào sát mép da mà nói, thả xuống xong liền chạy ra xa.

Rắn bự liếc mắt nhìn tiểu á thú nhân không dám áp sát quá gần mình, hé miệng dùng hàm răng cắn mấy cái trên miếng da lông.

Thư Thư cầm về, dùng cỏ dài sợi chắc xuyên qua mấy cái lỗ, may hai tấm da lại với nhau thành một bộ y phục cho mình, rồi lại làm tới cái khác.

Edgar nằm nhoài bên cạnh đống lửa, nhìn tiểu á thú nhân làm quần áo, trong lòng thấy ấm áp hẳn.

Hắn vẫn luôn không ưa nổi á thú nhân, hiện tại mới phát hiện có tiểu á thú nhân bên người hóa ra lại là chuyện tươi đẹp như vậy…

Thư Thư làm quần áo cho mình, sau đó sửa sang lại cho ngủ cho rắn bự một lần.

Rắn bự tu luyện xong, quả nhiên không ngủ đông nữa, nhưng nhiệt độ quá thấp sẽ khiến hắn khó chịu, Thư Thư cũng làm cho hắn một cái ổ ấm áp vậy.

Vốn là cậu thấy còn nhiều da lông, muốn làm thêm vài bộ quần áo, nhưng đáng tiếc rắn bự cứ thẳng đuột một đường thế kia, quần áo nào mặc vào cũng trôi tuột hết thôi, bò sát mà mặc quần áo thì bò thế nào đây… Cuối cùng Thư Thư đành bỏ qua ý định này.

Edgar nghe Thư Thư lẩm bẩm chuyện này, chỉ cảm thấy tiếc đứt ruột.

Nếu hắn có chân tay thì tốt biết mấy… Nhưng mà, rắn thì mọc chân tay chỗ nào được đây?

Cà cà tảng đá bên cạnh cho đỡ ngứa bụng, Edgar thầm thở dài.

20. Chương 20: Tinh Linh Trong Rừng

Khoảng thời gian này, Edgar luôn thấy trong bụng mình ngưa ngứa sao ấy.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đầu chỉ là có hơi không khỏe, sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, hắn cọ cọ trên tảng đá, thậm chí lén lút thả một tảng đá lên ổ mình, tiện lúc nào gãi lúc đó.

Hắn không hiểu mình bị làm sao, mùa này không lột da chứ, kỳ thực đã lâu lắm rồi hắn không lột da…

Edgar hiện tại mỗi tối đều tu luyện chăm chỉ, hắn có thể cảm giác được chuyện này đối với hắn có bao nhiêu tác dụng.

Hôm nay đang tu luyên, tự dưng ngứa quá lại phải ngưng, cuốn cục đá trong ổ tới, vừa cọ vừa gác đầu lên cỏ lau tiểu á thú nhân chuẩn bị cho hắn, hơi buồn buồn.

Cọ không biết bao lâu sau, Edgar liền thấy có ánh sáng từ cửa thông gió chiếu vào – một ngày mới lại đến, tiểu á thú nhân cũng nên tỉnh rồi.

Nghĩ vậy, Edgar nhìn vào hang động tiểu á thú nhân nằm, quả nhiên thấy tiểu á thú nhân đang mơ mơ màng màng bò ra.

Trên người cậu mặc một tấm áo da thú khâu may đơn giản, hai cánh tay trắng trẻo non nớt lộ ra ngoài, tuy da thú kia hình trụ thẳng đuột, nhưng Edgar vẫn thấy cậu rất xinh đẹp.

Đột nhiên hắn rất muốn đưa đuôi tới, cho tiểu á thú nhân đạp một cước… tiểu á thú nhân luôn đi chân trần trong động, cái chân nho nhỏ kia đạp lên đuôi hắn nhất định phi thường thoải mái.

Có thể như vậy sẽ hù dọa tiểu á thú nhân mất… Edgar cuối cùng chỉ có thể dẹp ý định này qua một bên.

Không biết liệu có thể nào, đến một ngày kia, tiểu á thú nhân sẽ không còn sợ hắn nữa…

Thư Thư mắt nhắm mắt mở ra khỏi động, đi thẳng một mạch ra cửa, sau đó xốc mành cỏ lên, nhấc hòn đá trước cửa rồi ra ngoài.

Gió lạnh thổi tới giúp cậu tỉnh táo lại không ít, sau đó háo hức ngó ra ngoài: “Tuyết rơi rồi!”

Đúng vậy, bên ngoài tuyết rơi rồi, hoa tuyết bay bay trên không trung, chạm xuống mặt đất, biến toàn bộ thế giới thành một màu trắng xóa, thoạt nhìn mỹ lệ cực kỳ.

Thư Thư trước đây không thích tuyết rơi, dù sao nó cũng biểu hiện cho giá rét, nhưng lúc này nhìn thấy tuyết trắng tinh khôi như vậy, không khỏi có chút thích thú.

“Có tuyết rồi có thể đắp người tuyết, ném tuyết, chờ tuyết ngừng, chúng ta ra ngoài chơi đi!” Thư Thư nói với rắn bự bên cạnh, sau đó mới nhớ, Edgar hẳn là sẽ không thích tuyết đông lạnh mình thành cây cột băng đâu, liền nói lại: “Đúng rồi chắc ngươi không thích ra ngoài, vậy ta đi một mình cũng được!”

Cứ tưởng tượng ra bộ dáng con rắn động vật máu lạnh kia bị đông cứng thành cây cột dài dài, Thư Thư lại cười khúc khích.

Edgar quả thực không ưa lạnh, hắn đã mấy ngày rồi không ra ngoài đi săn, bởi vì con mồi xung quanh cũng ít đi, mà bên ngoài lại lạnh thế, ảnh hưởng tới hành động của hắn ít nhiều.

Bất quá… Tiểu á thú nhân muốn chơi ở gần đây, hắn vẫn có thể phụng bồi!

Edgar nhìn tiểu á thú ngắt một nắm tuyệt ở cửa động mang vào trong, sau đó nặn hình này hình kia, ném qua ném lại quả cầu tuyết chơi đùa, biểu tình ngày càng nhu hòa.

Thư Thư bắt được quả cầu tuyết, chơi một hồi, cầu tuyết trên tay sơ sẩy liền nện xuống đất, cậu có chút ủy khuất bĩu môi, liền ngắt một nắm tuyết nữa trở về chơi tiếp.

Edgar vừa nhìn Thư Thư, vừa cọ bụng mình, cọ cọ, hắn đột nhiên thấy có gì đó không đúng.

Cúi đầu nhìn, Edgar bối rối – vảy hắn bị cọ rụng luôn rồi, mà rụng khá nhiều nữa!

Vảy của hắn rất cứng, trước kia chiến đấu cùng lão hổ, nếu không phải trên người vốn có thương tích, chưa mọc vảy, con cọp kia chắc chắn không thể nào phạm được tới hắn.

Nhưng bây giờ, vảy hắn bị cọ xuống, hơn nữa không thấy đau… Hắn đây là… Thoát xác?

Rụng tóc quá độ thì trọc đầu, hắn đây thoát xác xong sẽ biến thành “côn thịt” mất!

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư không phát hiện thấy bất thường ấy, chủng tộc khác nhau nên không hiểu được biểu tình của rắn, bây giờ cậu còn đang bận làm điểm tâm cho rắn đây.

Thịt đun trong nước một chút, để phần rắn bự ăn, còn cậu, thịt khô không luộc kèm khoai lang nướng.

Khoai lang để càng lâu nướng càng ngọt, Thư Thư thích vô cùng, ăn một củ hết sạch, sau đó bắt đầu lôi thịt khô ra cắn cho đỡ ngứa răng, răng rắc, răng rắc…

Edgar ăn xong thịt khô đun sôi, lẳng lặng nhìn tiểu á thú nhân đang gặm khí thế.

Chạng vạng tối, tuyết ngừng rơi, trên đất phủ một tầng dày.

Thư thư hoan hô một tiếng bước ra ngoài, một lát sau liền run rẩy chạy trở về, đem tất cả da thú trong hang động đắp lên người.

Mãi tới khi cuộn tròn một cục, Thư Thư mới ra khỏi động lần nữa, vì thân hình "mập mạp" nên phải nói là nhích từng bước ra ngoài.

Giữa nền tuyết, một người trùm da thú xuất hiện, trùm kín đến độ chỉ lộ ra hai con mắt, thoạt nhìn xấu hề hề nhưng Edgar vẫn cảm thấy cậu đẹp như một tinh linh.

Ngày hôm nay trời lạnh như vậy, tiểu á thú nhân chơi xong tốt nhất là nên uống canh thịt nóng… Thịt khô luộc xong nước không ngon lắm, hay là hắn đi săn mồi?

Nếu có thể bắt được con gà, tiểu á thú nhân sẽ được uống canh gà rồi!

Vận chuyển linh lực toàn thân, cảm thấy bản thân không bị lạnh lắm, Edgar nhanh chóng vọt ra ngoài.

Rừng rậm sau khi tuyết phủ còn yên tĩnh hơn bình thường nhiều, nhưng vẫn có động vật hoạt động, Edgar bắt gặp một con sói gầy trơ xương tách khỏi đàn, ra uy một cái nó liền sợ cong đuôi chạy mất, hắn lại tiếp tục bò đi.

Một bụi cây bị tuyết bao trùm lấy mơ hồ truyền ra tiếng gà gáy, Edgar cẩn thận tới gần, vẫy đuôi một cái, đập bụi cây kia nát tươm.

Vài con gà rừng từ trong bụi cây bay ra, tẩu tán tứ phía, Edgar nhìn lướt qua, chọn con béo nhất túm lấy, đang muốn rời khỏi chợt nghe thấy tiếng người.

"Đại ca, phía trước có tiếng động!"

"Gà rừng, gà rừng bay tới kìa, mập ghê!"

"Phía trước liệu có ổ gà hay không?"

…

Ngôn ngữ quen thuộc của đế quốc Thú Nhân văng vẳng bên tai, Edgar cứng ngắc tại chỗ, mãi tới khi con gà rừng hắn ngậm trong miệng chưa bị cắn chết giãy lên, hắn mới thức tỉnh, sau đó, mấy nam nhân cao lớn đã xuất hiện trước mắt.

Đây là những thú nhân chuyên săn thú trong rừng sâu.

Hắn vẫn muốn mang tiểu á thú nhân tới gặp thú nhân, nhưng không ngờ còn chưa đưa cậu ra ngoài thì đã có người tìm tới…

Hắn và tiểu á thú nhân phải chia tay nhau tại đây rồi sao?

21. Chương 21: Gặp Được Đồng Loại

Edgar nhìn thấy những thú nhân kia, những thú nhân kia cũng phát hiện ra hắn.

http://tieulun.hopto.org

Trong rừng rậm đột nhiên nhìn thấy một con rắn khổng lồ, nhóm người kia lập tức đề phòng, đồng thời trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Tuy nói hiện tại thú nhân đã không cần phải chém giết tranh giành thức ăn với thú hoang nữa, nhưng bọn họ vẫn rất hiếu chiến, thậm chí thích tay không vật lộn mới vui, bây giờ gặp được một con thú hoang mạnh mẽ, bản tính ấy bỗng nhiên như được kích phát từ bên trong.

"Đại ca, lần này tới lượt ta!" Một thú nhân trong đó lớn tiếng nói, hắn gào thét một tiếng, tháo y phục trên người, liền biến thành một cự lang.

Thu quần áo vào nhẫn không gian xong, hắn lập tức hướng chỗ Edgar vọt tới.

Edgar mới vừa lấy lại tinh thần liền phát hiện người kia xông lên, đầu hắn vung qua ném gà trong miệng ra ngoài, há miệng nỗ lực câu thông với đối phương, sau đó mới nhớ ra mình giờ chỉ là một con rắn, căn bản không cách nào nói chuyện được, tình huống trước mắt không cho phép hắn nghĩ được biện pháp nào khác chậm rãi giao lưu đâu.

Gà bị Edgar văng qua đập vào một cái cây, liền rơi xuống đất, không rõ sống chết, Edgar vẩy đuôi một cái, bay thẳng tới chỗ con sói lớn, một rắn một sói đánh tới bất phân thắng bại.

"Các ngươi nói xem Jeka có thể thắng không?" Thủ lĩnh đám thú nhân nhìn hai bên đánh nhau, quay sang nói với chiến hữu bên cạnh.

Bọn họ đều là trú quân tại Thiêm tư tinh cầu, mấy ngày nay tới phiên bọn họ nghỉ ngơi, liền vừa vặn đụng trúng đợt tuyết lớn, cho nên nhất thời nổi hứng đi săn.

Mùa đông con mồi ít ỏi, bọn họ đi săn dĩ nhiên không phải để bắt mấy con vật béo tốt, mà là tìm kiếm mãnh thú trong rừng, thống khoái đánh với nó một trận.

Mãnh thú khi tới lúc hiếm mồi càng thêm hung ác, chiến đấu càng hăng càng khiến họ hả hê, đương nhiên, bọn họ chỉ muốn tìm chúng để chiến đấu chứ không hề tùy ý sát hại những mãnh thú kia, trước kia hắn chiến đấu với cự hổ kia xong còn cho nó ít thịt bồi thường.

"Thiếu tá, Jeka tuy động thủ không động não, nhưng lực chiến đấu hơn hẳn chúng tôi, một con rắn thế này hẳn là có thể giải quyết được." Người bên cạnh cười đáp, không chút nghi ngờ – hiện giờ sói đang chiếm thế thượng phong rồi.

Mấy người này đều có lòng tin với cự lang, nhưng không ngờ mới dứt lời, tình hình trận chiến đột nhiên lại thay đổi – chớp mắt, Jeka vốn đang thắng thế lại bị cự xà chế trụ!

Cự xà quấn chặt cự lang, răng nanh trong miệng đang kề ngay cổ Jeka, chỉ cần nó há mồm cắn xuống, Jeka liền đi đời.

Mấy thú nhân bên cạnh đều biến sắc. Jeka là một thú nhân thân kinh bách chiến, sao có thể bị một con cự xà dễ dàng bắt lấy như vậy?

Còn nữa… Con rắn này đang giấu giếm thực lực đấy à? Nếu ngay từ đầu nó chiếm thế thượng phong, bọn họ nhất định sẽ giúp Jeka một tay, kết quả… Con rắn này cố ý để bọn họ lơ là, ngay lúc vừa thả lỏng liền hành động bắt lấy Jeka… Từ lúc nào thú hoang lại trở nên thông minh như vậy?

Những người này không chút do dự móc ra vũ khí nóng, nhìn rắn lớn đề phòng, không ngờ lại bắt gặp đôi mắt của cự xà.

Nam nhân dẫn đầu chẳng biết vì sao, đột nhiên hai tay khắc chế không nổi run lên, có loại cảm giác không thể ngang hàng với cự xà trước mắt, hắn thấy có hơi mất mặt, nhìn những người bên cạnh, lại phát hiện họ cũng như vậy, mà Jeka đang bị quấn lấy kia còn run rẩy hơn.

Con rắn này rốt cục có lai lịch thế nào? Người này thầm kinh hãi, đúng lúc đó, con rắn kia lại làm một việc khiến tất cả bọn họ đều phải bất ngờ.

Cự xà không thả Jeka, mà dùng đuôi viết lên đất: "Bỏ vũ khí xuống."

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ nhìn rõ mấy chữ kia xong, loại sợ hãi khắc chế không nổi kia liền biến mất, thú nhân dẫn đầu đột nhiên nghĩ ra cái gì: "Ngươi là đọa thú!"

Edgar không gật cũng không lắc đầu, chỉ là thấy đối phương bỏ vũ khí xuống xong, cũng buông lang thú nhân đang bị cuộn xuống.

Cự lang không còn hăng hái như trước nữa, bị Edgar thả ra thì trầm thấp kêu một tiếng, vội cong đuôi chạy tới giữa đám bạn đồng hành của mình.

Nhìn thấy tình huống này, thú nhân dẫn đầu lập tức xác định điều mình phán đoán, rốt cục rơi vào trầm mặc.

Thú nhân sau khi biến thành đọa thú, dù mất đi lý tính, thậm chí thương tổn á thú nhân, nhưng trong đó, đa phần đọa thú ban đầu đều không có ác ý.

"Xin chào, tên ta là Jesis, là Sư tộc thú nhân." Thú nhân dẫn đoan chủ động chào hỏi, hắn là quân nhân, đã tham gia chiến đấu, từng tận mắt chứng kiến một chiến hữu bị thương trong chiến đấu mà biến thành đọa thú, cho nên không quá ác cảm với hắn, còn có chút cảm thông.

Jesis đã như vậy, mấy thú nhân bên cạnh cũng thuận theo, còn Jeka… Thậm chí một đọa thú mất thú hạch hắn còn đánh không lại, thật mất mặt, bây giờ căn bản không dám biến về hình người, còn quắp đuôi càng chặt, cúi đầu núp sau Jesis.

Edgar muốn chào hỏi, nhưng rồi lại bỏ qua, hắn vui vẻ vẫy đuôi trước mặt Thư Thư, nhưng tuyệt đối không muốn làm "chuyện ngu ngốc" như vậy trước mắt người khác. Đuôi rắn giật giật, cuối cùng hắn viết xuống một hàng chữ: "Trong rừng có một tiểu á thú nhân, các ngươi mang cậu ấy đi đi."

Trong rừng này có á thú nhân? Thậm chí còn gặp nguy hiểm? Đám người Jesis biến sắc, Edgar đã xoay người bò tới chỗ mình, bò một đoạn, hắn quay lại cầm con gà vừa quăng đi lên.

Trên đường về nha, Edgar có hơi hoảng hốt, lúc trước chiến đâu, đột nhiên hắn phát hiện, công pháp tiểu á thú nhân dạy hắn còn cường đại hơn hẳn tưởng nhiều.

Trước kia hắn đã là một thú nhân 8 sao, cũng là Chí Cường giả trẻ tuổi tại đế quốc, mất đi thú hạch xong, thực lực tụt xuống rất nhiều, dù có khôi phục lại một ít, nhưng cùng lắm là 3 sao thôi, vừa rồi lang thú nhân kia là một thú nhân 4 sao.

Một thú nhân 4 sao như vậy, với thể trạng và kinh nghiệm chiến đấu của hắn tuy không đến nỗi để bị thua, nhưng không thể thắng nhẹ nhàng như vậy được. Vậy mà khi hắn vận dụng sức mạnh trong cơ thể xong, cơ hồ trong nháy mắt liền giành được chiến thắng áp đảo.

Hắn trở nên mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc hiện tại đã thành thú hoang rồi…

Edgar gặp phải chuyện gì Thư Thư không hề hay biết.

Cậu mặc da thú đặc thù, đắp được gần cửa động một người tuyết, bên cạnh là một con rắn.

Đắp nặn xong, trải qua một phen vận động toát mồ hôi, liền dứt khoát kéo da thú trùm đầu xuống, đúng lúc đó, cậu đột nhiên nhận ra mình có một tật xấu – đắp người tuyết thì đắp rồi đi, cậu đắp thêm con rắn vào làm gì a!

Một cước đạp đầu rắn xuống, trên đó liền lủng một lỗ to, Thư Thư đắc ý nở nụ cười, tiếp đó đạp lên toàn bộ thân rắn.

Đang vùi dập vui sướng, cậu nghe thấy vài tiếng động, rồi thấy rắn bự ngậm một con gà xuất hiện.

Nhớ ra mới đạp cho "rắn bự" một trận, Thư Thư có chút chột dạ, nhìn trái ngó phải, nỗ lực đánh trống lảng: "Rắn bự, ngươi bắt gà về a, chờ chút ta làm gà đất nung cho ngươi ăn…"

Lời còn chưa dứt, đột nhiên cậu thấy phía sau rắn bự có một con soi ngơ ngác nhìn minh, tiếp đó xuất hiện thêm vài người nữa.

Con người! Thư Thư nhìn đám người kia, trong mắt không giấu được phấn khởi, sau đó nháy mắt tái nhợt đi.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ cậu còn hai tai chuột trên đầu đây này! Sẽ bị những người này coi là yêu quái mất!

Bọn họ biết cậu là yêu quái xong liệu có bắt cậu nhốt vào phòng thí nghiệm hay không? Có giải phẫu cậu không? Hay là cứ thế đem cậu đi thiêu chết?

Thư Thư chết cứng, nhìn chằm chằm đám người kia không dám động đậy.

Jesis theo chân đọa thú tới đây, phát hiện thật sự có một tiểu á thú nhân tồn tại, bọn họ đều kinh ngạc đến hoảng hốt.

Bất quá, tiểu á thú nhân này tròn tròn nhìn thật đáng yêu…

Bất kể là Jesis hay người khác đều có ấn tượng tốt với tiểu á thú nhân, bây giờ thấy tiểu á thú nhân bị dọa sợ… Jesis đá cho Jeka vẫn còn là hình sói một cước: "Mau biến lại đi!"

Tiểu á thú nhân thấy con rắn kia thì chào hỏi bằng thứ tiếng gì nghe không hiểu, sau đó nhìn thấy bọn họ mới lộ ra biểu tình hoảng sợ, không thể nào là bọn họ dọa cậu được, chắc chắn là hình sói của tên Jeka này!

Jeka vừa nãy thấy tiểu á thú nhân liền sững sờ, bị đá một cước mới hồi thần, vừa lấy y phục ra vừa biến thành hình người.

"Yêu quái!" Thư Thư vui mừng nhìn Jeka, người này không phải con người, mà là yêu tinh!

Rốt cục cũng tìm thấy đồng loại rồi!

Biểu tình sợ sệt của Thư Thư biến mất không còn tăm hơi, nhìn lang nhân đầy thân mật: "Ngươi cũng là yêu tinh sao?"

22. Chương 22: Chuẩn Bị Rời Đi

Trời mới biết Thư Thư hy vọng được thấy yêu tinh cỡ nào, nhưng sống đã nhiều năm như vậy, một con yêu tinh cậu cũng chưa từng gặp.

Từ khi bắt đầu tu luyện xong, cậu đã không còn là chuột đồng bình thường, không chơi được với đồng loại, cậu mong biến thành người, nhưng đến cùng lại không phải…

Rất nhiều năm trước kia, kỳ thực cậu vẫn luôn cô độc, không có lòng trung thành, mãi tới cách đây không lâu gặp được rắn bự mới có cảm giác có bạn có bè, thế nhưng rắn bự vẫn là rắn hoang, cậu không dám tới quá gần.

Hiện tại đột nhiên thấy một lang yêu, Thư Thư vui lắm, không còn sợ mấy người kia nữa – những người này đi cùng lang yêu, hẳn là không ghét yêu tinh đâu nhỉ?

Đương nhiên, dù con người không có ác ý, Thư Thư vẫn thích nhất lang yêu kia thôi.

"Xin chào, ta tên Thư Thư, ngươi tên gì vậy?" Thư Thư cười vui vẻ, lại nhìn về phía lang yêu.

Jeka thấy nụ cười ấy, nhất thời có chút lâng lâng.

Thiêm tư tinh cầu là một khỏa tinh cầu xa xôi, truyền tin bất tiện mua sắm bất tiện nốt, người nhập cư cũng ít, cơ bản đều là thú nhân yêu thích hoàn cảnh nguyên thủy, bởi vậy á thú nhân là phi thường hiếm hoi.

Bọn họ được sắp xếp trú quân tại đây, trừ mấy á thú nhân trong quân đội còn lợi hại hơn cả thú nhân ra, quanh năm suốt tháng không gặp á thú nhân được mấy lần, có thể tưởng tượng ra tiểu á thú nhân trước mắt này đối với họ là cỡ nào hiếm lạ.

Tuy nghe không hiểu tiểu á thú nhân nói gì, nhưng Jeka vẫn cảm thấy giọng nói của cậu ấy nhẹ nhàng khiến người ta phải mê say.

http://tieulun.hopto.org

Mấy người bên cạnh cũng đều thấy vậy.

Tiểu á thú nhân bao bọc trong mấy tầng da thú này thoạt nhìn vô cùng khả ái, bọn họ cơ hồ đều khắc chế không nổi muốn thân thiết với cậu, nhưng mà… Tiểu á thú nhân tựa hồ chỉ có hứng thú với Jeka thôi thì phải?

Chuyện gì thế này? Jeka dung mạo giống ai? Chẳng lẽ… Tiểu á thú nhân thích thú hình a?

Jesis suy nghĩ một chút, đột nhiên biến thành một con sư tử.

Cự đại hùng sư vẩy vẩy đầu mình, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt Thư Thư. Jesis là người mạnh nhất trong đám, Jeka thực lực vượt trội hơn người khác, nhưng đánh không lại hắn, thú hình của hắn phi thường uy mãnh.

"Đại ca!" Jeka nhìn thấy hành vi của lão đại, khóc không ra nước mắt, đại ca nhà hắn làm vậy, tiểu á thú nhân nhất định sẽ trêu chọc đại ca, làm lơ hắn đi? Sao có thể như vậy a!

Sư tử liếc nhìn Jeka không lên tiếng, tâm tư không khó đoán đâu – muốn theo đuổi á thú nhân phải xem bản lãnh của chính mình!

"Oa!" Thư Thư kinh hô một tiếng, so với con sói kia, cậu quả thực thích sư tử hơn nha.

Sư tử lớn như vậy, lợi hại như vậy, căn bản không thèm để mắt tới chuột đồng! Sói đói còn ăn quàng, chứ còn sư tử… Hình như chưa bao giờ ăn loài nhỏ xíu như chuột đồng?

Thư Thư chỉ thích động vật như thế!

"Hóa ra ngươi cũng là yêu tinh a!" Ánh mắt Thư Thư dời đến trên người sư tử, so với vừa nãy còn cháy bỏng hơn, cậu muốn sờ sờ bộ lông hùng sư, nhưng không dám động thủ, tỏ vẻ xoắn xuýt rối rắm hết sức!

Sau đó, những người khác ở đây đột nhiên đều biến thành động vật! Tiểu á thú nhân thích thú hình, lúc này không biểu diễn một chút thì còn chờ tới lúc nào?

Sư tử, sói, linh dương, gấu đen… Một đám động vật vây quanh Thư Thư, nỗ lực lấy lòng.

Thư Thư thấy cảnh này sung sướng cực kỳ - những người này đều là yêu tinh hết a!

Cậu không cảm nhận được chút ác ý nào trên người bọn họ, ấn tượng càng tốt thêm, ríu ra ríu rít nói chuyện cùng bọn họ.

Ngôn ngữ của tiểu á thú nhân bọn họ tựa hồ nghe không hiểu? Jesis nghe tiểu á thú nhân nói hồi lâu, đột nhiên phát hiện điều này, lập tức biến về hình người, nỗ lực giao lưu với cậu.

Thư Thư rất thích con sư tử này, đối phương có biến thành người cũng không ghét chút nào hết, chỉ là hai bên "trao đổi" hồi lâu, cậu mới để ý, cậu với nhóm yêu tinh đó ngôn ngữ không liên quan.

Đối với việc này, Thư Thư nghĩ, trên thế giới này có bao nhiêu ngôn ngữ như vậy, đa số cậu đều không hiểu, mấy người này không cùng ngôn ngữ với cậu cũng hết sức bình thường!

Jesis cũng không coi đây là chuyện gì to tát, chỉ đoán chắc vì sống trong rừng quá lâu nên cậu mới không biết nói chuyện: "Một mình cậu sống trong rừng rậm quá nguy hiểm."

"Phải a, nơi này quá nguy hiểm, cho dù có đọa thú trông chừng, cũng không chắc sẽ bảo vệ tốt được cho cậu, cậu nên theo chúng tôi đi!" Jeka cũng nói, không ngừng quơ hai tay mình, cố gắng diễn tả bằng ngôn ngữ hình thể cho Thư Thư hiểu.

Thư Thư vẫn không hiểu lắm, nhưng từ tay của người này đoán chừng người này muốn đưa mình đi đâu đó… Chẳng lẽ là nơi ở của yêu tinh?

Thật ra cậu không thích chốn đông người, nhưng bây giờ không biết gì về nơi đây cả, cậu có chút bất an, muốn biết bên ngoài rốt cuộc là như thế nào.

Thư Thư gật gật đầu, đồng ý nhìn ra ngoài: "Ngươi muốn đưa ta ra ngoài chơi sao? Ta muốn đi!"

http://tieulun.hopto.org

Edgar đứng bên cạnh nhìn, thấy cậu gật đầu, chỉ cảm thấy tấm thân mình bị băng tuyết lạnh lẽo đông lại tựa hồ càng lạnh hơn.

Gà rừng trong miệng vẫn chưa bị hắn cắn chết, giờ đang kịch liệt giằng co, Edgar dường như lại không phát hiện thấy.

Thư Thư lúc này chợt nhớ tới Edgar.

"Rắn bự, rắn bự, ngươi tới đây." Thư Thư vẫy tay.

Edgar ngậm gà rừng bò qua chỗ cậu, hắn lo tới gần Thư Thư sẽ lùi về sau, cách Thư Thư chừng 2-3 mét liền dừng – chung sống đã lâu như vậy, khoảng cách này Thư Thư hẳn sẽ chấp nhận được, không sợ hãi.

Tiểu á thú nhân, đây là muốn cáo biệt mình sao?

"Đồ đệ ngoan, sư phụ mang ngươi đi tiếp xúc với xã hội đi!" Thư Thư vui vẻ nói với rắn bự, sợ hắn không hiểu, liền cặn kẽ giải thích: "Ta mang ngươi, ra ngoài chơi!"

Edgar sững sờ, trong nháy mắt có loại cảm giác từ địa ngục bay tuốt lên tận thiên đàng.

Nghĩ tới đây, Edgar lập tức vẩy vẩy con gà trong miệng kia, sau đó đem đặt trước mặt Thư Thư, tỏ vẻ tranh công không kém.

"Rắn bự thật lợi hại! Hôm nay chúng ta có canh gà để ăn rồi!" Thư Thư vui mừng nói, phất tay với đám Jesis, ý mời bọn họ cùng ăn cơm.

Nhiều người như vậy, một con gà rừng chắc chắn không đủ chia, đây là đồ đệ bắt được để hiếu kính với sư phụ, mình và đồ đệ chia nhau là được, nhưng còn hạt dẻ và khoai kia đem chiêu đãi người ta đi, thịt khô cũng có thể cống hiến một ít…

23. Chương 23: Cùng Nhau Lấy Lòng

Tiểu á thú nhân quý giá lại ở trong một hang động tối tăm, chỉ có da thú cỏ lau để sưởi ấm, một cục đá giả nồi để nấu cơm…

Đám người Jesis vừa vào hang núi liền đau lòng quặn thắt.

Mấy người đó như vậy, Thư Thư lại chẳng cảm thấy hang động của mình có gì không tốt hết.

Bây giờ cậu là hình người, sửa sang hang động thật cẩn thận, lại có rắn giúp sức đã sắm thêm không ít thứ, so với hang chuột trước đây tốt hơn nhiều lắm, chỉ hơi tiếc là, ở đây không có TV xem thôi.

Cậu rất thích coi TV, trước kia chủ nhân cứ bật là cậu chăm chú xem không rời mắt.

Tiến vào hang động, Thư Thư liền đến bên đống lửa, bỏ thêm củi để cho nó cháy lớn lên, tuy nhiên dù có đống lửa, hang động vẫn rất mờ tối. Vốn ưa tối, năng lực nhìn xuyên màn đêm của Thư Thư và Edgar đã tập thành quen, nhưng mấy thú nhân kia thì khác.

Trời lạnh thế này, chỉ có đống lửa nhỏ để sưởi ấm… Tiểu á thú nhân thật quá đáng thương.

Đám người kia tổng cộng 6 người, thân hình đều cao to, hang đông Thư Thư đã chật kín, cửa động bị hai người chắn, bên trong càng thêm tối tăm.

Thấy thế, Jesis nhanh lấy lấy ra một chiếc đèn cắm trại nho nhỏ.

Đèn cắm trại không lớn, nhưng vừa mở ra, ánh sáng dìu dịu liền soi rọi toàn bộ hang động thật rõ ràng.

Thư Thư thích thú nhìn nó, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ - trên tay yêu quái tựa hồ có nhiều sản phẩm công nghệ cao? Vậy sau này có phải cậu cũng có thể mang một ít về? Cậu vẫn thích đồ công nghệ cao của con người lắm.

http://tieulun.hopto.org

Thấy rõ động tác của Thư Thư, đám người Jesis mới biết tiểu á thú là muốn nấu nướng cho họ ăn, liền có chút thụ sủng nhược kinh.

Thú nhân ăn nhiều lắm, để á thú nhân chuẩn bị sẽ rất mệt, cho nên từ xưa tới nay toàn là thú nhân tự làm tự ăn, hiện tại nhiều á thú nhân sử dụng lò nướng nướng thật nhiều thịt cho thú nhân ăn, nhưng chỉ đến thế mà thôi… Á thú nhân này lại muốn tự tay làm cho bọn họ ăn a!

Đương nhiên, một nồi nhỏ như thế, muốn làm được đủ cho 6 người ăn có khi sẽ mất hơn nửa ngày, mệt bở hơi tai mất…

Jeka nghĩ đến mình sắp có cơ hội được ăn món do chính tiểu á thú nhân chuẩn bị, kích động tột đỉnh, Jesis lại đứng dậy ngay: "Ta đến giúp một tay!"

Dứt lời lấy ra mấy cái nĩa trong nút áo không gian, mười mấy cân thịt thú rồi dùng nĩa xiên xong nướng lên, thậm chí lấy cả ấm nước dã ngoại đun nước – bình nước này dùng nguyên thạch để đun nên phi thường thuận tiện.

Thư Thư nhìn thấy tất cả, thán phục không thôi, Jeka lại có chút buồn bực – thiếu tá không hổ là thiếu tá, thông minh hơn hẳn bọn họ, bọn họ ở đây đần ra chờ tiểu á thú cho ăn, thiếu tá đã tranh thủ lấy lòng người ta rồi.

Bọn họ chậm một chút, rồi rất nhanh noi theo Jesos, dồn dập lấy ra các loại vật phẩm giúp đỡ nấu nướng.

Lúc này, Jesis đã nhanh hơn một bước, bắt đầu giúp Thư Thư xử lý gà rừng Edgar mang về.

Thú nhân trời sinh đã có ý muốn bảo hộ á thú nhân, dù trước mắt có là một á thú nhân già yếu, bọn họ cũng sẽ hỗ trợ, chớ nói chi đây không phải lão nhân, mà là một thiếu niên xinh đẹp…

Đây chính là một á thú nhân chưa có chủ a!

Nếu tiểu á thú nhân thích một người trong số bọn họ, chừng hai năm nữa tiểu á thú nhân thành niên là bọn họ có thể kết hôn rồi!

Hiện tại số lượng á thú nhân đã giảm đi rất nhiều do chết trẻ, nhưng vẫn được chừng 2/10 so với thú nhân, trên viên tinh cầu này cũng không có mấy… Trời mới biết bọn họ muốn kết hôn sắp phát điên rồi, hận không thể gặp á thú nhân liền đem thú hạch quý giá nhất của mình dâng lên cho người ta luôn.

"Tay nghề nướng thịt của ta là số 1 đấy."

"Các ngươi mau tránh đường, chừa chỗ để ta thêm rau dưa, nấu canh cho tiểu á thú nhân uống!"

"Ta có nồi lẫn bếp, có thể nấu lẩu được đấy!"

…

Năm người ngươi chen ta ta chen ngươi, hang động vốn đã không lớn giờ trở thành vô cùng chật chội, Thư Thư cũng bị bọn họ chen lấn đẩy tới sát đống lửa.

Đột nhiên hết việc để làm, Thư Thư chỉ có thể đẩy đẩy rắn bự bên cạnh: "Rắn bự, không ngờ trên đời này còn có nhiều yêu tinh như vậy!"

Bởi vì trong động giờ có rất nhiều người, còn đều là yêu tinh nữa, Thư Thư không còn sợ rắn bự chút nào, ngồi sát vào thân rắn: "Bọn họ lấy ra nhiều đồ thật đó, thế giới ngoài kia hẳn là vô cùng tươi đẹp, ta thật muốn ra ngoài xem sao."

Tiểu á thú nhân dựa bên mình, Edgar rất muộn chạm vào cậu, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, chỉ yên lặng nghe tiểu á thú nhân nói chuyện thôi.

"Nếu bên ngoài cực kỳ tốt, chúng ta liền không trở lại nữa…" Thư Thư nói nhỏ, cũng không nhịn được hấp hấp cái mũi, ngửi cái mùi hương mê người trong không khí.

Những món ăn này mùi vị thật thơm, rời khỏi rừng rậm rồi, có thể sẽ luôn được ăn như vậy không? Nghĩ thế, nước miếng Thư Thư suýt chút thì không nhịn được chảy xuống.

http://tieulun.hopto.org

Nghe tiểu á thú nhân nói, tâm trạng Edgar suy sụp, tiểu á thú nhân có thể trở về xã hội loài người, nhất định như vậy, hắn cũng sẽ không ngăn cản.

"Gà xoay đã xong, mau nếm thử tay nghề của ta đi." Jesis không những không để Thư Thư phải nấu cho mình mà còn chuẩn bị xong xuôi đâu ra đấy, sau đó đưa tới cho cậu.

Để tránh việc bị tiểu á thú nhân từ chối, hắn vẫn là đưa gà rừng đọa thú kia bắt về đã.

Gà quay lên phi thường phi thường thơm, Thư Thư tứa cả nước miếng, tuy nghe không hiểu Jesis nói gì nhưng vẫn rõ ý tứ Jesis, lập tức đáp: "Cảm ơn."

Nhân lấy gà quay, Thư Thư xé một cái đùi gà ăn, giống như thường ngày, đặt phần còn lại vào chén gỗ cho Edgar.

Edgar yên lặng nuốt chỗ gà quay còn lại, ngẩng đầu lên liền thấy những người khác đều đã vây quanh trước mắt tiểu á thú nhân, không ngừng lấy lòng cậu.

Canh nóng thơm ngon, thịt nướng mỹ vị, lẩu cay hấp dẫn… Đồ ăn bày ra đầy trước mặt tiểu á thú nhân.

Hắn hi vọng hắn cũng có thể vì tiểu á thú nhân mà làm chút gì đó, nhưng lại làm không được.

Edgar vốn đang nghĩ thế, đột nhiên phát hiện chén gỗ trước mặt có thêm một miếng thịt nướng.

"Đồ đệ ngoan, ngươi ăn nhiều một chút đi!" Thư Thư căn bản không ăn hết chỗ đồ ăn này, phát hiện từ chối không được, mỗi món thử một ít, còn lại gắp hết cho đồ đệ mình.

Edgar quét mắt một vòng, phát hiện đám thú nhân đưa đồ ăn cho tiểu á thú nhân đang nhìn mình chằm chằm, tâm tình bỗng dưng tốt hơn hắn.

Hắn ăn sạch tất cả chỗ đồ ăn này, ăn đến phồng cả bụng lên.

Thư Thư đứng dậy, xoa bụng mình, vô cùng hài lòng, cảm thấy những người kia thật hòa đồng.

Mọi người đều là người tốt a! Thư Thư vui vẻ híp cả mắt.

Ăn uống no say, trời đã sẩm tối, Thư Thư không vội vã rời đi, liền khoa tay múa chân với đám yêu tinh kia, ý bảo bọn họ ngủ lại trong động mình một buổi tối.

Đám Jesis không chút do dự mà đồng ý.

Thư Thư bò vào sơn động riêng, thấy phòng khách đột nhiên nhiều người chen nhau như vậy, liền vẫy vẫy tay với sư tử mình thích nhất, rồi vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, bảo hắn ngủ cùng mình: "Bên ngoài chật quá, ngươi có thể ngủ chung với ta cũng được."

"!!!" Jesis trợn tròn mắt, tiểu á thú nhân đang mời gọi hắn đấy a? Chuyện này… Chuyện này…

Edgar cũng trợn tròn mắt, hắn vừa mới phẫn nộ, rồi lại nhớ ra, tiểu á thú nhân chưa chắc đã hiểu "ngủ chung" là ý chỉ cái gì.

Không cần biết thế nào, hắn không thể để người khác bắt nạt tiểu á thú nhân được!

Nhanh chóng che trước phòng ngủ tiểu á thú nhân, Edgar lạnh lùng nhìn Jesis.

Jesis lần nữa cảm nhận được uy thế đáng sợ từ đọa thú, giật mình tỉnh lại, vừa vặn đối mặt với ánh mắt đơn thuần và nụ cười sáng lạn của cậu. Lúc này hắn mới kịp phản ứng, tiểu á thú nhân rõ ràng cái gì cũng không hiểu, có lẽ giữa thú nhân với á thú nhân có quan hệ thế nào cũng không biết…

Lấy túi ngủ ra, Jesis trùm vào rồi nằm gọn trong góc, những người khác thấy thế cũng làm theo, tránh được lời mời từ tiểu á thú nhân – bọn họ đâu thể chiếm tiện nghi một tiểu á thú nhân vị thành niên được.

Thư Thư thấy mấy người này thà chen chúc với nhau cũng không chịu ngủ cùng mình, chỉ đành mặc kệ, chui vào ổ cỏ ngủ mất.

Buổi tối này cậu ngủ rất ngon, mơ hồ cảm giác được có người rời khỏi hang động, nhưng ngay cả mắt cũng mở không lên – chắc mấy người kia đi tiểu đêm ấy mà, cũng chả có gì hay ho đâu…

http://tieulun.hopto.org

Hành động bên ngoài:

Edgar bò được một đoạn thì dừng lại, nhìn những người theo sau, dùng đuôi viết xuống một hàng chữ: "Ngày mai các ngươi dẫn hắn đi, ta đi cùng, xác nhận cậu ấy an toàn sẽ trở về."

24. Chương 24: Rời Đi Và Bê Bối

Jesis đã sớm quyết định mang tiểu á thú nhân đi khỏi đây, bất luận thế nào, tiểu á thú nhân cũng không nên sinh sống ở một nơi nguy hiểm như thế này, trước đó, hắn cần tìm hiểu hoàn cảnh của cậu và cả đọa thú bên cạnh cậu nữa.

Vì sao bọn họ lại sinh sống trong rừng rậm?

Tiểu á thú nhân và hắn bất đồng ngôn ngữ, Jesis muốn tìm hiểu đọa thú bên người cậu trước…

Thấy dòng chữ đọa thú viết xuống, Jesis thở phào nhẹ nhõm, đọa thú này biết điều chịu rời đi là tốt rồi, bất kể làm sao, á thú nhân cũng không nên giữ lại bên người một đọa thú.

"Á thú nhân này tại sao lại sống trong rừng rậm, tại sao ngôn ngữ lại không thông, lẽ nào từ nhỏ đã sống ngoài hoang dã?" Jesis hỏi, tiểu á thú nhân nói không sõi thì thôi, các phương diện khác đều không hiểu gì, thậm chí chuyện thú nhân và á thú nhân thế nào cũng không biết, chuyện này không hợp lý chút nào.

Edgar liếc nhìn Jesis, dùng đuôi viết lên đất: "Từ nhỏ cậu ấy đã sống ở đây, cho nên không biết gì về thế giới bên ngoài." Hắn biết tiểu á thú nhân từ nơi nào đó khác tới, nhưng không tiện giải thích, thà nói mấy lời vô hại này thì hơn.

Còn nữa, hắn muốn theo mấy người này rời rừng rậm một chuyến, ngoài việc bảo vệ thú nhân còn muốn liên hệ với cha mẹ, để cha mẹ hắn đưa tiểu á thú nhân về chăm sóc, giúp tiểu á thú nhân tìm người thân, nếu đã vậy, sự tình tiểu á thú nhân cũng không cần trình bày với mấy thú nhân trước mặt này nhiều làm gì.

"Từ nhỏ sống trong rừng sâu? Giống "Người sói Tạp Nhĩ" a?" Jesis có chút kinh ngạc, "Người sói Tạp Nhĩ" là tên một cuốn sách bán chạy tại đế quốc Thú Nhân, kể về một cặp vợ chồng thú nhân mang theo đứa con mới ra đời, dọc đường gặp bất trắc nên qua đời, tiểu thú nhân được bầy sói thu dưỡng, còn dựa vào thực lực cường đại trở thành đầu đàn, sau đó gặp được đoàn thú nhân đi thám hiểm mới biết hóa ra mình không phải lang nhân mà là thú nhân…

Edgar đương nhiên cũng biết cuốn sách này, cân nhắc một chút, gật đầu.

Jesis càng nghĩ càng không hiểu, tiểu á thú nhân muốn tiếp tục sống ở trong rừng là rất khó khăn, cho nên hiện tại sống tốt được như vậy, hẳn không thể giống người sói kia dựa vào thực lực bản thân được…

"Chẳng lẽ ngươi là phụ thân của tiểu á thú nhà? Luôn ở bên chăm sóc cậu ấy?" Jesis kính nể nhìn đọa thú trước mắt, quả thật là người cha quật cường, đọa thú này vẫn còn giữ được tỉnh táo, là vì bảo vệ con trai mình đi? Đương nhiên, chuyện này chắc không liên quan tới thực lực của đọa thú… Có thể chỉ dựa vào uy thế mà đủ khiến mình phải sợ hãi, điều này chứng tỏ thực lực của đọa thú này sâu không lường được, trước khi bị biến thành đọa thú, nhất định là một chiến sĩ thú nhân vô cùng mạnh mẽ!

Phụ thân? Edgar đối mặt với ánh mắt sùng bái kính nể của Jesis, hóa đá toàn tập.

"Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ hài tử của ngài thật tốt, nhất định không để cho cậu ấy phải chịu bất kỳ thương tổn nào." Jesis có chút kích động mà bảo đảm.

Edgar không do dự vung đuôi quất tới.

Jesis né đòn theo bản năng, lại có chút chột dạ, thú nhân phụ thân từ trước đến giờ không có thiện cảm với người dám tơ tưởng tới con trai á thú nhân của hắn, lời bảo đảm của y hồi nãy thật thèm đòn mà… Nếu không, y đứng yên để ngài ấy đánh một trận cho bớt giận ha?

http://tieulun.hopto.org

Tuy rằng mới vừa gặp tiểu á thú nhân, tình cảm đối với cậu cũng chưa đến mức tình yêu, nhưng y rất thích tiểu á thú nhân, còn dự định theo đuổi cậu ấy…

Jesis đứng lại, quyết định không né nữa, nhưng đọa thú kia lại không tiếp tục đánh y, trái lại lặng lẳng nằm nhoài trong tuyết, không động đậy.

Ngày tiếp theo, Thư Thư mang theo đồ đệ rắn của mình, cùng một đám "yêu tinh" rời khỏi sơn động nửa năm cư trú.

Trước khi đi, cậu còn lén nhét đồ ăn vào túi trong miệng, còn những gì không muốn nhét trong đó thì đều lấy ra đem tặng đám người Jesis.

Cậu ăn của người ta một bữa no, cũng nên trả lễ lại chớ.

Đám Jesis nhận một túi khoai lang lớn tiểu á thú nhân đưa cho, cảm động cực kỳ - tiểu á thú nhân tặng quà cho bọn họ kìa!

"Chúng ta đi mau lên đi!" Thư Thư quấn hết da thú lên người, vừa run cầm cập vừa háo hức nói.

Jesis gật đầu, sau đó dùng máy truyền tin liên lạc trụ sở quân đội.

Chưa tới mười mấy phút sau, một chiếc trực thăng đã tới giữa khoảng không, dừng trước mặt bọn họ.

Thư Thư nhìn máy bay trực thăng, có hơi ngây ngẩn, hóa ra muốn rời khỏi đây đơn giản vậy a?

"Chúng tôi dùng máy truyền tin, dù ở rừng rậm cũng có thể phát tín hiệu ra ngoài được." Jesis giải thích, trú quân trên tinh cầu này không nhiều, tín hiệu phủ sóng không toàn diện, rừng nguyên sinh bên này càng không có đội tuần tra, chắc chắn chính vì vậy, tiểu á thú nhân mới không thể cầu cứu để ra khỏi đây được.

Kỳ thực bọn họ không có quyền điều động máy bay quân đội tới đón người, nhưng trong rừng sâu có á thú nhân thì lại khác, dựa theo quy định cứu viện, á thú nhân gặp nạn, không quân dù dưới bất kỳ tình huống nào cũng phải dốc sức cứu viện.

Về phần tại sao hôm qua bọn họ không liên lạc với bên ngoài… Bọn họ muốn để tiểu á thú nhân có thời gian thu thập hành lý mà… Được rồi, thực ra là muốn ở chung với cậu lâu hơn một chút.

Máy bay trực thăng đưa đoàn người Jesis đi, Edgar là đọa thú, thân phận ban đầu đang bị nghi ngờ, nhưng xét tình hình hiện tại đang có rất nhiều thú nhân ở đây, không lo đọa thú này phát điên thương tổn đến á thú nhâ, lại là người thân của cậu, bọn họ đành mang hắn đi cùng.

Khi máy bay cất cánh, bay thẳng tới nơi cư ngụ của thú nhân, thủ đô tinh của đế quốc Thú Nhân lại xảy ra một vụ bê bối.

Đế quốc ngày nay là nền dân chủ lập hiến, quân chủ không nhiều, dù vậy, hoàng thất vẫn luôn bị chú ý tới, hiện tại vị quý tộc duy nhất còn chưa kết hôn, hoàng tử Edgar chính là tình nhân trong mộng của vô số á thú nhân, là thần tượng của vô số thú nhân bấy giờ.

Nhẹ nhàng đạt 8 sao, còn gây dựng bao nhiêu công lao, một người tuổi trẻ tài cao như thế, làm sao người ta không sùng bái cho được?

Thế mà bây giờ, hắn lại thành kẻ bị xem thường.

Hoàng thái tử Edgar phát hiện động vật nguy hiểm trên một tinh cầu, vì tự cao tự đại rời khỏi hộ vệ bên cạnh mà rơi vào khốn cảnh, bị bao vây, cuối cùng còn phá hủy thú hạch, biến thành đọa thú.

Mới biến thành đọa thú, vẫn còn lý trí đó, thế mà hắn đã thương tổn á thú nhân rồi! Hoàng thất nỗ lực che giấu chuyện này, hãm hại người thân á thú nhân!

Nếu không phải á thú nhân kia trốn thoát, chỉ sợ căn bản sẽ không ai biết được chuyện tày trời này!

Tin tức và hình ảnh, video kèm theo lan truyền trên mạng, rất nhiều dân chúng đều tức giận bất bình, bộ dáng thê thảm của á thú nhân bị hại càng khiến bọn họ thất vọng về Edgar đến cực điểm, cũng hi vọng hoàng thất sẽ cho bọn họ một câu trả lời hợp lý.

Đương nhiên, hung thủ Edgar phải bị xử phạt mới được!

http://tieulun.hopto.org

Edgar: Ta bị oan a, rõ ràng là ta rất an phận ở trong rừng rậm nuôi tiểu chuột đồng mà. T_T

25. Chương 25: Báo Tinh Jones

Vụ bê bối của hoàng thất nhanh chóng truyền ra ngoài, chuyện á thú nhân bị hại khóc lóc kể lể, khắp nơi đâu đâu cũng thấy, Hoàng thái tử trong quân đội không coi ai ra gì, ức hiếp lính mới có video làm chứng cứ được tung lên mạng, còn có người đồn rằng Hoàng thái tử đùa bỡn á thú nahan, hãm hại đồng học thiên phú cao, thậm chí cũng không ít người tự nhận là trong cuộc đứng ra làm chứng.

"Không ngờ Thái tử điện hạ lại là người như vậy, thật khiến người ta quá thất vọng!"

"Lầu trên có người còn gọi hắn là Thái tử điện hạ? Người như vậy căn bản không xứng làm Thái tử."

"Hình tượng hoàn mỹ trước đây đều do một tay hoàng thất đắp nặn nên đi?"

"Nếu như hắn thật sự là chiến sĩ 8 sao, dễ gì lại bị mấy con dã thú bao vây tấn công được, ngay cả thú hạch cũng mất? Thực lực của hắn quá nửa cũng là giả đi?"

...

Trên internet, đủ loại chỉ trích Edgar hiện lên tầng tầng lớp lớp, cũng có người muốn thay hắn biện giải, nhưng trước những chứng cứ rành rành, đành bất lực vô năng.

Mà quan trọng là, hoàng thất vẫn chưa đưa ra lời giải thích nào.

"Thái tử điện hạ không phải người như vậy, các ngươi đừng để bị lừa!"

"Trước đây ta là bạn học với Thái tử, hắn thật sự rất xuất sắc, căn bản chưa từng hãm hại ai bao giờ!"

"Thái tử điện hạ nhất định sẽ không biến thành đọa thú đâu!"

...

"Mấy người nói Edgar là người tốt, có phải mắt mù không nhìn thấy chứng cứ kia?"

"Nếu hắn thật sự không làm những việc này, lấy ra chứng cứ đi! Có bản lãnh cùng những người kia đối chất?"

"Đọa thú hại người kia giống Edgar y như đúc, không phải hắn thì còn ai vào đây?"

...

Trong hoàng cung đế quốc Thú Nhân, hoàng hậu xem ngôn luận trên internet, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Edgar thăm dò hành tinh khác rồi đột nhiên mất tích, bọn họ vẫn còn đang tìm người, kết quả lại không thấy đâu, trên mạng lại tung lên tin đồn như thế.

Nếu như Edgar vẫn ở đây, để hắn đứng ra giải thích một chút cũng không sao, nhưng mấu chốt là, Edgar bây giờ lại mất tích, thậm chí gần nửa năm rồi.

Edgar không có mặt, bọn họ có giải thích thế nào cũng không ai tin tưởng, chớ nói chi sau lưng tựa hồ đã có kẻ chuẩn bị sẵn, lấy ra bất kỳ "chứng cứ" gì cũng khó mà đối phó được.

Ví dụ như video Edgar bắt nạt lính mới, đó là thật, chỉ là binh sĩ kia vì làm sai cho nên mới bị trách phạt, nhưng không phải như họ nói, chỉ vì không cung kính với Edgar liền bị đánh cho một trận. Chân tướng là như vậy, nhưng nếu giờ hoàng thất nói ra, liệu có mấy người sẽ nguyện ý tin tưởng?

Huống chi...

"Đọa thú hình rắn này, rốt cuộc có phải Edgar hay không?" Hoàng hậu phát đi phát lại video kia, sắc mặt nghiêm nghị.

http://tieulun.hopto.org

Có rất nhiều thú nhân hình rắn, hoàng thất bọn họ tuy thiên phú kinh người, nhưng dáng dấp lại phổ thông, có rất nhiều thú nhân lớn lên trông giống họ, thú nhân trong video này, lại vô tình giống Edgar y như đúc.

Thậm chí… Có khi nào hắn chính là Edgar?

Edgar trong lúc thi hành nhiệm vụ bị ám hại, chỉ để lại một ít mảnh vỡ cơ giáp trên chiến trường, linh kiện hạt nhân bên trong đều biến mất, năng lượng điện trường mạnh mẽ cho thấy, rất có thể là kết quả của tự bạo thú hạch… Bọn họ vẫn tin chắc hắn không chết, cảm thấy nếu hắn còn sống, liệu có phải tự bạo thú hạch sau đó bị người khống chế chăng?

Đọa thú hại người kia, không lẽ thực sự là Edgar?

"Chỉ xem video không thể khẳng định, nhưng Edgar sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy." Hoàng đế chính trực tráng niên của đế quốc Thú Nhân, nửa năm trước còn rất hăng hái, bây giờ lại hiện ra vẻ già nua.

Nhi tử xuất sắc đột nhiên có chuyện, đây đối với hắn là đả kích vô cùng lớn.

"Edgar thì không, nhưng nếu bị người ta khống chế, nếu bị tiêm dược vật thì sao?" Hoàng hậu nói.

Hai người nhìn nhau, rốt cục rơi vào trầm mặc.

Nếu thực sự là hài tử của bọn họ, bọn họ biết phải làm sao đây?

Vụ bê bối của hoàng thất ở thủ đô tinh càng lúc càng kịch liệt, trực thăng mang theo Edgar và Thư Thư rốt cục bay đến khu dân cư tại Thiêm tư tinh cầu.

Khu vực này thuộc bán cầu bắc, rừng rậm lúc trước bọn họ ở là bán cầu nam, hai đầu cách nhau vạn dặm, còn có một eo biển… Đám người Jesis tự dưng lại chạy nơi xa xôi như vậy để săn thú, coi như là một chuyện lạ kỳ.

Vừa xuống khỏi máy bay, Thư Thư đã thấy đủ các loại nhà cao tầng, còn có các sản phẩm công nghệ cao, thậm chí còn thấy có người đứng trên xe bay trên không.

Khoa học kỹ thuật phát triển đến vậy từ bao giờ thế? Thư Thư mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng lắm, nhưng chưa kịp nghĩ gì thêm, đám người Jesis đã đủ làm cho cậu không khỏi cảm thấy xa lạ, cuối cùng không tự chủ được chạy đến bên người Edgar.

"Rắn bự, nơi này lớn thật nha!" Thư Thư trầm trồ.

Edgar trầm mặc, hắn hiện tại không cách nào nói chuyện được, hơn nữa… Nơi này đối với hắn mà nói không tính là lớn, nếu nói ra, thủ đô tinh to hơn gấp trăm lần, đẹp hơn gấp trăm lần.

"Ta thấy hơi sợ." Thư Thư lại nói, giọng rất nhỏ, chỉ có Edgar nghe được, cũng chỉ có Edgar hiểu.

Edgar liền duỗi đuôi ra, vỗ vỗ vai Thư Thư.

Được trấn an, Thư Thư đột nhiên nhớ ra thứ đang vỗ mình chính là đuôi rắn… Hình như càng sợ hơn thì phải!

Thư Thư nhìn rắn bự đang dần tiến lại gần mình, lông trên người đều dựng đứng, đúng lúc đó, cậu nghe thấy một giọng nam phi thường ôn hòa: "Cậu chính là tiểu á thú nhân bọn họ nhặt được trong rừng?"

Người kia nói gì Thư Thư nghe không hiểu, nhưng bộ dáng người kia khiến cậu phi thường phi thường an tâm – người kia giống cậu, nửa người nửa động vật!

Đó là một nam tử thoạt nhìn chừng 30, không cuồn cuộn cơ bắp như đám Jesis, y có hơi gầy, nhìn rất nho nhã, nụ cười cũng lịch thiệp, khiến người ta không khỏi sinh hảo cảm trong lòng.

Đương nhiên, Thư Thư thích nhất là lỗ tai tròn tròn trên đầu y… Đây là tai báo thì phải? Trước mặt cậu là báo tinh?

"Ngươi cũng giống ta, tu luyện có vấn đề sao?" Thư Thư hỏi.

Thanh niên hình báo kia nghe không hiểu gì, nhưng đã nghe Jesis kể sơ qua tình hình, cũng không lấy làm lạ, ôn hòa cười với Thư Thư: " Xin chào, ta là Jones, một bác sĩ, để ta dẫn cậu đi kiểm tra nha?"

http://tieulun.hopto.org

Jones vẫy tay với Thư Thư, Thư Thư đi theo vài bước, lại nhìn về phía đại xà.

Edgar liếc nhìn Jones, đuôi vỗ lên đất mấy lần.

"Hắn cũng có thể đi cùng." Jones nói với Thư Thư.

"Bác sĩ Jones, không được đâu, đây là một đọa thú đó!" Jesis lập tức phản đối, bác sĩ Jones dù có lợi hại tới đâu cũng chỉ là á thú nhân, nếu như bị đọa thú này thương tổn thì phải làm sao bây giờ?

"Ngươi cảm thấy ta ngay cả đọa thú cũng không đối phó được?" Bác sĩ Jones híp mắt nhìn Jesis.

"Không… Đương nhiên không phải…" Jesis đáp đứt quãng, lộ ra vẻ sợ sệt.

Báo tinh này thoạt nhìn rất lợi hại a! Thư Thư kính nể nhìn sang, đồng thời tự động viên mình, cậu tin tưởng mình nhất định cũng sẽ trở nên thật lợi hại, dù không thể như vậy, đồ đệ của cậu cũng nhất định sẽ trở nên lợi hại!

"Đi thôi." Bác sĩ Jones xoay người đi về phía trước.

Thư Thư có chút thấp thỏm đi theo.

"Mấy người Jesis tìm được một tiểu á thú nhân trong rừng đấy!"

"Thoạt nhìn thực đáng yêu! Cũng khéo léo nữa!"

"Ta muốn nói chuyện với tiểu á thú nhân ngay lập tức!"

…

Một đám thú nhân chen nhau ở gần đấy xì xào bàn tán, nhìn Thư Thư chảy nước miếng, rốt cục có người không nhịn được, đứng lên đi về phía Thư Thư.

Đó là một thú nhân vóc người cao lớn lạ thường, hắn mặc bộ đồ tác chiến bó sát, phô bày cơ thịt cường tráng, bước tới khí thế mười phần.

Thư Thư lần đầu tiên trong đời thấy một người cao to như vậy, nhìn đến sững sờ, giật mình nữa, đối mặt với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình xong, càng không nhịn co rúm, trốn sau "báo tinh" – con yêu tinh này thoạt nhìn thật hung ác, có phải ghét mình không?

Sau đó, Thư Thư liền thấy một cảnh tượng hãi hùng.

"Báo tinh" ấn công tác trên tay một cái, cây châm liền bắn về phía kẻ cơ bắp kia, kẻ cơ bắp mắt nhằm nghiền, cuối cùng đổ ầm xuống đất, ngủ say như chết.

Ám khí lợi hại thật! Báo tinh cũng lợi hại luôn!

Thư Thư kính nể không thôi, á thú nhân tên Jones bị cậu cho là báo tinh cười, quét mắt một vòng nhìn các thú nhân rục rịch quanh đấy: "Á thú nhân này còn nhỏ, các ngươi tốt nhất đừng có tâm tư gì không nên có."

Thú nhân xung quanh nhớ tới thủ đoạn trước đó của bác sĩ Jones, nhất thời giật thon thót, không dám suy nghĩ nhiều, Jesis vốn muốn theo sau cũng đau khổ mà dừng bước.

Jones trực tiếp đưa Edgar và tiểu á thú nhân vào phòng y tế, biểu tình đột nhiên ngưng trọng: "Hoàng thái tử điện hạ, sao ngài lại xuất hiện ở đây? Rồi tại sao lại… biến thành đọa thú?"

26. Chương 26: Xem Video Khai Sáng

Trên đường đi cùng tiểu á thú nhân tới khu dân cư thú nhân Edgar đã suy nghĩ rất nhiều, tỷ như giải quyết thân phận mình và tiểu á thú nhân thế nào, tỷ như làm sao liên lạc với cha mẹ đây, rồi làm sao tìm được

http://tieulun.hopto.org

nội gián, bao nhiêu vấn đề hiện ra trong đầu mà lại đều chưa có biến pháp nào thỏa đáng, mãi đến tận khi nhìn thấy Jones, mới tạm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Jones là bạn của cha mẹ hắn.

Y sinh ra ở một tinh cầu xa xôi, gia cảnh bình thường, mà còn từng là bạn học của hắn.

Hoàn cảnh của Jones cực kỳ khó khăn, còn kém hơn cả cha mẹ y nữa. Thuở nhỏ gia cảnh bần hàn, không có tiền học đại học, nhưng không từ bỏ chuyện học hành, 18 tuổi nhập ngũ trở thành một y tá học tập quân y, chuyên tâm nghiên cứu y thuật, lại được quân đội đề bạt đi tới các bệnh viện nổi danh học tập, 20 năm trước đã là một thầy thuốc có tiếng, còn nghiên cứu ra phương pháp thúc nhanh quá trình biến hình của thú nhân, đồng thời rất am hiểu giải phẫu sau biến hình, là giáo sư nhất nhì trong lĩnh vực này của đế quốc.

Edgar nhìn á thú nhân thoạt nhìn trẻ tuổi trước mắt. Cha mẹ hắn có quan hệ rất thân thiết với Jones, mấy năm trước bác sĩ Jones trở về thủ đô tinh hắn cũng từng gặp qua y một lần, thậm chí còn nghe lời cha mẹ biến hình cho hắn lấy số liệu…

Nghe nói bác sĩ Jones vì muốn nghiên cứu chữa trị các loại bệnh cho thú nhân mà vẫn luôn ở một tinh cầu xa xôi, xem ra quả là như vậy.

"Thái tử điện hạ?" Jones liền hỏi một câu. Rất nhiều á thú nhân khong am hiểu về thú hình của thú nhân, nhưng hắn thì khác, lăn lộn trong quân đội 30 năm nay, gặp qua bao nhiêu thú hình, y đã sớm có cách phân biệt, còn chuẩn xác từng li, chớ nói chi đây là vị Hoàng thái tử trước đây đã từng bị y "nghiên cứu" tỉ mỉ.

Trước kia y không tỏ vẻ gì, kỳ thực tâm trong lòng đã nổi sóng – Hoàng thái tử thành đọa thú rồi!

Nửa năm trước nghe tin Edgar mất tích, nghe đâu còn bị trọng thương, cho nên chỉ cần nghe phong thanh có đọa thú hình rắn xuất hiện liền chạy tới xem xét, không ngờ thật sự là Edgar.

Tay Jones không nhịn được hơi run, bộ dáng khiếp sợ của y làm Thư Thư thắc mắc, phát hiện ánh mắt y đặt trên người rắn bự xong, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Có phải rắn bự có vấn đề gì không?" Rắn bự tu luyện nhanh như vậy, chẳng lẽ là chủng tộc thượng cổ hay có huyết thống thần thú gì? Chuyện gì khiến bao tinh kinh ngạc vậy a? Đồ đệ của cậu quả nhiên không bình thường mà.

Edgar lại không biết Thư Thư nghĩ thế, hắn giơ giơ đuôi chỉ Jones, sau đó lại chỉ Thư Thư. Động tác này hắn lựa lúc Thư Thư xoay lưng lại nên cậu căn bản không thấy, còn đang bận tò mò nhìn Jones.

Jones cuối cùng tạm tỉnh táo lại, y nhìn Thư Thư, tươi cười: "Cậu hình như chưa hiểu rõ về thế giới này thì phải, tôi cho cậu xem cậu một ít video khoa học phổ cập cho nhi đồng nha." Nói rồi kéo Thư Thư tới ghế salon bên cạnh, ấn ấn nút lệnh, đối diện liền xuất hiện một màn hình, trên đó bắt đầu trình chiếu một vài video khai sáng cho trẻ em.

Thư Thư mơ hồ cảm giác được nơi này không giống như cậu tưởng tượng lắm, ít nhất địa cầu mà cậu biết hoàn toàn khác, lúc này xem video càng chăm chú hơn, vừa xem vừa cố gắng học ngoại ngữ.

Tuy thực lực không đủ, chưa thể kết yêu đan, nhưng khả năng ghi nhớ vẫn tốt lắm, gặp qua là nhớ, cho nên học đặc biệt nhanh.

Tiểu á thú nhân say mê nghiên cứu video khai sáng, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngoảnh lại ngó Edgar, thấy vậy, Jones cũng không đưa Edgar ra chỗ khác, chỉ là cho Edgar một khối gì cứng nhắc.

Thư Thư vẫn luôn chú ý Edgar, thấy cảnh này chỉ nghĩ chắc Jones cho hắn đồ chơi hay công cụ học tập gì đó, không ý kiến gì, chỉ là dư quang vẫn không rời khỏi rắn bự dù chỉ một chút.

Rắn bự giờ đã mở linh trí, có thể học tập nhiều tri thức của nhân loại, hi vọng hắn có thể học mau mau một chút, như vậy sau này hai người bọn học có thể hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau.

Đúng rồi, cậu phải học tập cẩn thận chứ, không thể để đồ đệ vượt xa mình được.

Thư Thư nghiêm túc nghiên cứu video, Edgar nhanh chóng sử dụng máy giao tiếp cứng ngắc trao đổi cùng Jones.

http://tieulun.hopto.org

Nếu hiện giờ bọn họ đang ở thủ đô tinh, kỳ thực có thể dùng mũ bảo hiểm, nhưng Thiêm tư lại là tinh cầu xa xôi, căn bản không lên mạng nhiều, internet thậm chí không phủ sóng toàn câu, tất nhiên bọn chỉ có thể dùng loại máy phổ thông lỗi mốt này.

Bất quá nhiêu đây cũng đã đủ để bọn họ giao tiếp với nhau.

Edgar dùng thân thể chắn đi tầm mắt Thư Thư, chóp đuôi không ngừng gõ lên cỗ máy, trong chốc lát liền kể hết những chuyện mình đã trải qua. Cha mẹ nếu đã biết Jones và để y ghi chép dữ liệu về hắn, vậy Jones nhất định là đáng tin cậy, hơn nữa hắn giờ đã lộ hành tung, không cần phải che giấu nữa.

Jones nhìn văn tự hiển ra trước mắt, sắc mặt phi thường khó coi, thành viên hoàng thất vốn đã ít ỏi, bây giờ hoàng đế và hoàng hậu chỉ có Edgar là đứa con duy nhất, hiện tại lại bị người ta hãm hại thành đọa thú, đối với bọn họ là đả kích lớn cỡ nào?

Rốt cuộc là ai đã ra tay hãm hại Edgar? Những người này liệu có nhắm tới hoàng đế và hoàng hậu không?

Vẻ mặt Jones ngày càng nghiêm nghị, cuối cùng chỉ có thể viết lên máy: "Ta sẽ báo lại tin tức của cậu cho bệ hạ và hoàng hậu." Mới rồi còn xưng hô "ngài" gọi Edgar, lúc này vì quá nóng ruột lo lắng lại quên dùng kính ngữ.

"Đừng để người khác biết." Edgar gõ ra một câu như vậy, tâm tình đặc biệt phức tạp.

Hắn đương nhiên muốn trở về xã hội loài người, nhưng đã biến thành như vậy, nếu trở về thực sự sẽ rất phiền phức, chi bằng để người khác nghĩ hắn đã chết còn hơn.

Jones nhìn đại xà trước mắt, vốn định nói gì, cuối cùng chỉ đành cười khổ.

Y nghiên cứu đọa thú đã nhiều năm, vẫn luôn hy vọng có thể giúp đọa thú lần nữa trở lại thành người, nhưng vẫn chưa thu hoạch được gì cả.

Truyền thuyết kể rằng, thần linh chứng kiến á thú nhân sinh hoạt gian khổ, mới để thú hoang hóa thành thú nhân, bảo về cho á thú nhân, mà thú hạch chính là điểm mấu chốt giúp họ làm được điều đó, nếu như nó không còn nữa… Bọn họ cũng chỉ là thú hoang mà thôi.

Đọa thú không thể biến lại thành người, đây là điều tất cả người trong đế quốc đều biết, mà đã là thú hoang, nào có cách nào sinh tồn chung với xã hội?

Cầm máy giao tiếp đi ra ngoài, Jones hít sâu một hơi, khẽ cau mày.

Thiêm tư cách thủ đô tinh quá xa, dù có thông đạo của quân đội cũng phải thông qua tầng tầng cửa ải, vô cùng khó khăn, dựa vào cách ấy mà truyền tin, e là cuối cùng chuyện của Edgar sẽ truyền đi đâu đâu cũng thấy mất.

Rốt cuộc Jones dùng máy truyền tin của mình gửi tin bảo mật, thông qua các trạm trung chuyển, có lẽ mấy ngày sau sẽ tới được thủ đô tinh.

Tuy tốc độ hơi chậm, nhưng tốt xấu gì cũng đảm bảo bí mật… Edgar mất tích đã nửa năm, thêm vài ngày nữa cũng không nghiêm trọng thêm được.

Xong xuôi, Jones trở lại phòng, đúng lúc thấy con rắn to kia đang ngồi bên người tiểu á thú nhân, cùng cậu xem ti vi, hai người thoạt nhìn phi thường hài hòa.

Không, đay không phải là hai người, mà là một người, một dã thú.

27. Chương 27: Dàn Xếp Lại

Thư Thư xem TV, càng lúc càng thấy không đúng.

http://tieulun.hopto.org

Trước kia cậu còn tưởng mình vẫn đang ở trên địa cầu, lần này bị mấy người kia tìm tới còn cho là mình đụng phải một đám yêu quái, giờ ngẫm lại, hình như có cái gì sai sai rồi đó!

Cậu nhất thời không nói ra được rốt cuộc là sai sai chỗ nào, nhưng tóm lại tất cả những thứ trước mắt này đều khác xa so với tưởng tượng của cậu.

Thư Thư đang nghĩ miên man, đột nhiên thấy trong video, một "tiểu yêu tinh" được cha mẹ đưa lên một chiếc phi thuyền.

Trong phim hoạt hình "Cậu bé ca-cao", ngân nga tiếng hát "Cây ca-cao ngồi phi thuyền, cây ca-cao muốn ngồi trên phi thuyền, cây ca-cao đi du lịch, cây ca-cao muốn đi lịch" kèm theo những điệu nhảy trông cực kỳ vui nhộn, Thư Thư choáng váng.

Phi thuyền! Nơi này thậm chí có cả phi thuyền kìa! Cái video này giảng giải các loại sinh hoạt thường thức, trong đó có cả phi thuyền!

Nơi này… Không phải địa cầu?

Lúc rơi xuống rừng rậm, bởi vì trước kia từng sống trong rừng một thời gian, tuy sợ sệt nhưng tốt xấu gì cũng không thấy không hợp với môi trường xung quanh, còn bây giờ…

Thư Thư mơ hồ có cảm giác mình bị cả thế giới này vứt bỏ.

Nơi này… Không phải địa cầu cậu thường sinh sống.

Tuy rằng trên địa cầu linh lực ít ỏi, ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, không thấy được hành tinh bên ngoài, nhưng dù sao cũng là quê hương cậu, là nơi cậu sống nhiều năm như vậy rồi, còn nơi đây… Rốt cục đây là đâu? Những người kia, thật sự là yêu tinh sao?

Thư Thư khủng hoảng rồi, toàn thân cứng ngắc, thỉnh thoảng lại run lên.

Edgar vẫn luôn để ý Thư Thư, phát hiện điểm này, lập tức tới trước mặt cậu, lo lắng quan sát.

Mùi vị quen thuộc đột nhiên xuất hiện, Thư Thư theo bản năng ôm chầm lấy, túm lấy đầu Edgar nói: "Rắn bự à, đây rốt cuộc là nơi nào a!" Ánh mắt đau thương, lệ nóng tuôn trào.

Tiểu á thú nhân đột nhiên thân cận với mình như vậy, Edgar có chút bối rối, cảm giác được nước mắt rơi trên người mình xong, hắn càng đau lòng không thôi, nhưng ngay cả một bàn tay để giúp cậu lau nước mắt hắn cũng không có.

"Làm sao bây giờ a…" Thư Thư lại nói, nơi này mọi thứ đều xa lạ, chỉ có rắn bự là cậu còn quen biết một chút… Đợi đã, rắn?

Thư Thư đột nhiên phản ứng lại, mình tựa như… đang ôm một cái đầu rắn?

Lớp vảy trắng cứng rắn tinh mịn, miệng rắn cực lớn ngay bên cạnh mình…

Trước đây tình huống này nhất định sẽ dọa Thư Thư sợ "chết", hoặc là trực tiếp cứng ngắc, nhưng giờ cậu đã miễn dịch rồi, cho nên tốt xấu gì cũng không phản ứng như hai trường hợp trên, chỉ đẩy rắn bự ra, sau đó sợ hãi nhảy dựng trên salon.

Hình như… Hơi quá đáng? Thư Thư thấy rắn bự bị mình đẩy ra không thấy nhúc nhích, thật ái ngại: "Xin lỗi xin lỗi…" Cậu cũng đâu muốn vậy, chẳng qua bản năng phản xạ vô điều kiện thì biết làm sao đây…

Edgar ngược lại đã quen từ lâu rồi, tiểu á thú nhân nhút nhát lắm, còn sợ rắn, phản ứng như vậy thật bình thường, đâu thể trách được.

Dù sao, tiểu á thú nhân đã cố gắng hết sức khắc chế sợ hãi để tiếp cận mình.

Tuy rằng nghĩ vậy nhưng trong lòng Edgar không khỏi đắng chát.

"Rắn bự a, chờ ngươi biến được thành người, ta khẳng định sẽ không sợ ngươi nữa." Thư Thư nhìn rắn bự, cười lấy lòng.

http://tieulun.hopto.org

Cậu hiện giờ chỉ còn có rắn bự, rắn bự không có ác ý còn bảo vệ cậu, cậu thật sự đâu muốn không tiền đồ như thế đâu, nhưng không kìm được…

Nhất định phải giúp rắn bự mau chóng tu luyện thành người! Tới lúc đó sẽ không còn gì đáng sợ nữa rồi!

"Ngươi… Đừng nhúc nhích, để ta xem ngươi tu luyện đến đâu rồi." Thư Thư nói, vừa nói vừa vươn tay chạm lên thân rắn, sau đó đem linh lực trong cơ thể mình truyền qua.

Dùng linh lực đi xem xét thể trạng người ta thực ra là rất không lễ phép, người bình thường sẽ không để người khác làm vậy với mình, bất quá Thư Thư không biết điều này, Edgar cũng không cần phòng bị cậu, cho nên linh lực thi triển thông suốt, nhanh chóng kiểm ta một lượt tình trạng bên trong cơ thể Edgar.

Nhiều linh lực thật a! Hơn nữa… Thật giống như sắp biến hình rồi?

Khéo khi lôi kiếp của rắn bự sắp tới!

Tâm tình buồn bực của Thư Thư bị quét sạch sành sanh, cậu hưng phấn vỗ đầu bự của hắn, động viên: "Đồ đệ ngươi thật lợi hại! Sắp biến hình tới nơi rồi, nhanh hơn sư phụ ngươi gấp mấy trăm lần ấy!" Không, hình như không chỉ mấy trăm đâu, cậu tu luyện mấy trăm năm, rắn đây mới tu luyện chưa tới trăm ngày a!

Nhưng mà, đây là chuyện tốt mà, chờ rắn bự biến thành người rồi, cậu sẽ có người đồng hành, nếu nơi này sống không nổi, cùng lắm thì về rừng núi cùng sống với đồ đệ đi.

Tới lúc đó để đồ đệ đi săn thú, cậu ở nhà làm cơm, cũng tốt đẹp lắm chứ.

Đương nhiên, nếu như có thể, cậu vẫn mong ở lại nơi này, dù sao có các sản phẩm công nghệ cao cũng đỡ… Nghĩ vậy, Thư Thư tiếp tục kéo rắn bự đi coi video tiếp: "Hai chúng ta phải cố gắng học cho tốt, như vậy sau này sẽ tìm được công việc tốt, ngươi sẽ có cái ăn."

Edgar: "…"

Edgar bồi tiếp tiểu á thú nhân xem hết các loại video cho trẻ nhỏ, dần bình tĩnh lại, đồng thời có chút khúc mắc, tiểu á thú nhân vừa nói sau này hắn sẽ biến được thành người, là có ý gì?

"Người" trong câu của cậu có phải là á thú nhân không? Tiểu á thú nhân mỗi lần nói đều tự chỉ mình mà.

Năng lực học tập của Thư Thư rất cao, chờ Jones sắp xếp một vài chuyện trở về, Thư Thư đã có thể nói được vài câu đơn giản: "Xin chào, ta tên là Thư Thư."

Jones cười với cậu, nghe Edgar kể chút chuyện về cậu, theo như giải thích của hắn thì, tiểu á thú nhân này là ân nhân cứu mạng của hắn, nhưng đơn thuần quá mức.

Nghe xong, Jones vốn định cho tiểu á thú nhân này làm một vài kiểm tra, sau đó đem gen tới kho so sánh một chút, xem liệu có phải một á thú nhân mất tích nào đó không, kết quả lại bị Edgar từ chối.

Liệu trên người cậu phải chăng có điều gì bí mật, thế nhưng thoạt nhìn rất đơn thuần a, cho dù có bí mật cũng tuyệt đối không có ý đồ gì xấu.

Liếc mắt nhìn tiểu á thú nhân nghĩ gì cũng hiện hết lên mặt, Jones đột nhiên cảm thấy thả lỏng: "Xin chào Tô Tô, ta là Jones."

Vốn từ nghèo nàn? Thư Thư cười trộm.

Tên mình có gì kỳ quái sao? Jones có chút khó hiểu, sau đó sắp xếp nơi ở cho cậu – Thư Thư và Edgar, giờ đã do hắn quản lý.

Trong rừng rậm đột nhiên xuất hiện một tiểu á thú nhân, việc này tuy đáng ngạc nhiên, nhưng thực ra không đến mức cần tới bác sĩ Jones ra tay, vì cân nhắc đến Edgar, lần này hắn lại ôm việc vào người, lý do thì dễ kiếm thôi – tiểu á thú nhân đáng yêu khẳng định không thể giao cho đám người thô thiển trong quân doanh chăm sóc được.

Còn chuyện Edgar là đọa thú… Y nói muốn kiểm tra nghiên cứu thân thể hắn, những người khác lập tức hiểu ra.

http://tieulun.hopto.org

"Các cậu tạm thời ở đây đi, cần gì cứ nói với ta, còn con chip thân phận của các cậu, ngày mai ta sẽ cho người đưa tới." Jones nói với Thư Thư, biết cậu không hiểu còn ra hiệu bằng vài động tác, để Thư Thư an tâm ở lại.

Phòng ở Jones chuẩn bị tuy không giống trên địa cầu lắm, nhưng có vài chỗ tương tự, Jones làm mẫu các thiết bị gia dụng một lần, Thư Thư học xong, ngay cả đồ bếp cũng muốn thử.

"Bọn họ chuẩn bị thật nhiều đồ ăn!" Thư Thư phát hiện trong bếp có một cái tủ lạnh, bên trong chứa rất nhiều thịt, hai mắt tỏa sáng.

Mấy ngày này Edgar đều ăn thịt do Thư Thư nướng, nhưng cậu chưa từng sử dụng lò nướng bao giờ, lần thứ nhất chỉ dám để 2 phút, sau đó lấy ra xem, phát hiện chưa chín kỹ, lại trả về đặt 5 phút, sau năm phút thấy vẫn chưa được, lại bỏ vào nướng 10 phút nữa…

Cứ thế nướng đi nướng lại mùi vị đương nhiên không ngon, nhưng cả Edgar và Thư Thư đều phi thường thỏa mãn, ăn xong, Thư Thư liền nói: "Chúng ta mau đi tu luyện đi!"

28. Chương 28: Tu Luyện

Thiêm tư tinh cầu hoang vắng, lại có máy móc hỗ trợ xây dựng, mọi người hầu hết đều ở biệt thự, chỗ ở Jones chuẩn bị cho Thư Thư và Edgar cũng tương tự.

Hai tầng dưới là phòng khác và phòng ăn, trên lầu có hai phòng ngủ và thư phòng cộng với sân thượng rất lớn, Thư Thư liền kéo Edgar lên đó: "Nào, chúng ta bắt đầu tu luyện thôi!"

Edgar nghe theo, nhưng mới được một hồi, hắn lại thấy chỗ lúc trước rơi mất vảy bắt đầu ngứa.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tu luyện đối với hắn mới có lợi, điểm ấy là chắc chắn, chỉ là… Vì sao hắn cứ thấy ngứa vậy?

Edgar ngứa đến không tài nào tập trung tu luyện nổi, kết quả vừa mở mắt ra đã thấy tiểu á thú nhân đang nhìn mình chằm chằm.

Thư Thư vốn muốn cùng rắn bự đồng thời tu luyện, nhưng hiện tại cậu đang kẹt ở trình độ không trên không dưới, linh lực trong cơ thể còn chút xíu, cơ bản không thể tu luyện được, liền dứt khoát ở bên cạnh quan sát đồ đệ đi.

Phát hiện đồ đệ không chuyên tâm, cậu lại thúc giục: "Tu luyện đi a, mau lên!"

Edgar nhìn tiểu á thú nhân, nhẫn nhịn cơn ngứa bắt đầu tu luyện lại, thời gian hai người bên nhau không nhiều, hắn không muốn cự tuyệt yêu cầu của tiểu á thú nhân.

Thư Thư nhìn bộ dáng nỗ lực không ngừng của rắn bự, thỏa mãn gật đầu. Chờ rắn bự hóa thành người rồi, bọn họ sẽ bên nhau thường xuyên hơn!

Rồi, Thư Thư có hơi buồn ngủ, liền dặn dò vài câu, mặc cho rắn bự nỗ lực tu luyện, cậu quay về phòng làm một giấc đã.

Giường ngủ của con người thật thoải mái, mềm mại, tốt hơn giường cậu tự làm nhiều lắm…

Edgar tu luyện hết một buổi tối, cảm thấy thực lực lại khôi phục thêm một ít, chỉ là trên người ngứa hơn, năng lượng trong cơ thể thêm dồi dào, dường như muốn phóng ra ngoài.

Lúc đầu là khối khí, hiện tại ngưng tụ thành nước, sau này không phải biến thành thể rắn đó chứ? Đáng tiếc hắn không biết vật này ngoài tác dụng chữa thương thì còn công dụng gì đặc biệt không.

Sau này một mình sống trong rừng rậm rồi, hắn có thể lôi ra nghiên cứu giết thời gian.

http://tieulun.hopto.org

Edgar vận chuyển linh lực trong cơ thể xong, liền thấy tiểu á thú nhân đang mắt nhắm mắt mở mơ mơ màng màng từ trong nhà đi ra, còn khịt khịt mùi đi về phía mình.

Edgar đứng yên tại chỗ, muốn thấy tiểu á thú nhân chạy vào trong lồng ngực mình… Được rồi, hắn hiện giờ không thể ôm ấp được, tiểu á thú nhân có thể tới cạnh hắn đã là tốt lắm rồi.

Nhưng mà sự tình hiển nhiên không tốt đẹp như vậy. Tiểu á thú nhân mới vừa đi vài bước đã tỉnh rồi, cậu hơi sợ hãi nhìn xung quanh, chạy về phòng.

Một lát sau, mặc quần áo tử tế xong tiểu á thú nhân mới đi ra, lần thứ hai đi tới trước mặt hắn: "Để ta xem ngươi tu luyện thế nào rồi!"

Edgar ngoan ngoãn để tiểu á thú nhân kiểm tra tình trạng của mình, tiện thể nhích nhích che đi chỗ vảy rụng mất kia.

Thư Thư rất nhanh sau đó đã kiểm tra xong, phát hiện Edgar đã gần tới mức thăng cấp hơn một bước, trên mặt lộ vẻ vui mừng: "Rắn bự ngươi giỏi quá!"

Edgar nhất thời cảm thấy ngứa một chút cũng đáng. Mà ý niệm này vừa xuất hiện, hắn lại thấy có chút tức cười… Hắn vẫn không ngờ được mình cũng có lúc vì sắc đẹp ai đó mà choáng váng mất cả ngày.

Tiểu á thú nhân kỳ thực không quá xinh đẹp, chỉ đáng yêu thôi, nếu là trước đây hắn căn bản sẽ không chú ý tới, nhưng bọn họ lại vào thời điểm thích hợp nhất gặp được nhau…

Edgar phát hiện mình lại có chút muốn cọ cọ tiểu á thú nhân, còn muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ phúng phính của cậu.

Thu cái đuôi hết lần này tới lần khác muốn chạy tới chỗ tiểu á nhân lại, Edgar cắn răng vỗ đuôi 3 lần – đây là ám hiệu quy ước giữa hai người, chỉ cần hắn vỗ đuôi 3 lần, nghĩa là hắn nói mình đói bụng.

Hiện tại hắn cần dời sự chú ý của bản thân, vẫn là ăn một chút gì đi!

"Ta đi làm đồ ăn cho ngươi ngay đây!" Thư Thư vội vã chạy xuống bếp, nhanh chóng bắt tay vào làm cơm, sợ dùng lò nướng quá lâu, còn cắt nhỏ thịt ra, sau đó luộc từng miếng một, nhúng qua nước lạnh cho nguội rồi đưa rắn bự ăn.

Edgar nhìn Thư Thư bận rộn liên tục, vui sướng vô cùng, tiểu á thú nhân quan tâm hắn thế cơ mà.

Thư Thư đang hận không thể nhanh lên một chút mau hơn tí nữa mới tốt, cậu cái gì cũng không sợ, chỉ sợ tên đồ đệ này của mình đói bụng. Nếu đồ đệ đói bụng đột nhiên cảm thấy sư phụ ăn thật ngon thì biết làm sao bây giờ?

Kỳ thực Thư Thư cũng biết, rắn bự không thể đột nhiên chạy tới ăn mình, nhưng cậu không khống chế được suy nghĩ nhiều… Mau biến thành người đi, mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa!

Thư Thư làm một đống đồ ăn lấp bụng cho rắn bự, tiện thể ăn một chút, sau đó lại đốc thúc đồ đệ đi tu luyện.

Thư Thư nghĩ đến chuyện rắn bự biến thành người mới nhớ ra… Trong nhà toàn đồ mình dùng hàng ngày? Nếu rắn bự thực sự biến thành người, có thể nào quần áo cũng không có mà mặc không? Có nên đi mua một ít? Không có tiền thì biết sao giờ?

Thư Thư xoắn xuýt một hồi, đột nhiên phát hiện mình lo nghĩ quá rồi, rắn bự còn chưa biến hình, ai biết quần áo lớn bao nhiêu mà mua? Khéo khi lại biến thành một đứa bé ý!

Nhìn rắn bự rồi lộ ra một nụ cười cổ quái, Thư Thư quyết định tiếp tục cố gắng học tập trước rồi tính.

Bất quá, Thư Thư chưa học được bao lâu thì có người tới, vẫn là Jesis mang cậu ra khỏi rừng rậm kia: "Chào cậu, Tô Tô!"

"Chào." Thư Thư nở nụ cười thật tươi với đối phương, cậu quen dần với khẩu ngữ ở đây rồi, lại nói: "Ngươi tên gì?"

"Ta là Jesis!" Jesis dùng ngôn từ đơn giản giao lưu với tiểu á thú nhân.

http://tieulun.hopto.org

Edgar yên lặng ở bên nhìn chằm chằm hai người kia, tâm tình có chút buồn bực.

"Đồ đệ ngoan, ngươi tiếp tục tu luyện đi a!" Thư Thư nhìn Edgar bên cạnh không nhúc nhích, bèn thúc giục.

Edgar càng buồn bực, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người.

Jesis chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh gáy, liếc nhìn con rắn khổng lồ đang nhìn mình chằm chằm, đột nhiên có chút chột dạ.

Dám qua mặt người cha thú nhân mà tán tỉnh con trai á thú nhân của ngài ấy, đây tuyệt đối là muốn ăn đòn mà.

Bất quá tiểu á thú nhân thật sự rất đáng yêu! Dù theo đuổi không được thì hắn vẫn rất muốn được nói chuyện với cậu…

Jesis kiên cường ở lại.

Thư Thư chẳng có cảm giác gì, luyện khẩu ngữ một hồi xong, phi thường kiên định lôi rắn bự đi tu luyện.

29. Chương 29: Ghen

Jesis rất kiên nhẫn trò chuyện cùng Thư Thư. Dựa vào năng lực ghi nhớ mạnh mẽ của yêu tinh, Thư Thư nói chuyện ngày càng có trật tự, nhanh chóng bắt kịp trình độ của… ừm, tiểu thú nhân 2 tuổi.

Tuy là tiểu thú nhân 2 tuổi nói không được bao nhiêu, dù còn nhiều điều nghe chưa hiểu, nhưng Thư Thư tin rằng tất cả mọi chuyện rồi sẽ khá lên. Trước đây chưa hề nói chuyện với ai bao giờ, biến thành người rồi cũng chỉ độc thoại suốt ngày với một con rắn sắp thành tinh, làm sao có thể học ngôn ngữ nơi này ngay đây?

Cho nên Thư Thư vẫn tự tin lắm.

Lúc Jones tới tìm Edgar thì thấy Thư Thư đang nói chuyện với Jesis rất phấn khởi, mà nội dung tán gẫu thì… Phỏng chừng giống mấy nhóc trong vườn trẻ chăng?

"Chào buổi sáng." Jones tươi cười, lặng lẽ quan sát tiểu á thú nhân. Tinh thần của cậu rất tốt, chắc do tối qua đã được nghỉ ngơi, đã thích nghi được với môi trường mới, thật hiếm thấy.

Kỳ thực trường hợp của tiểu á thú nhân không nên ở một mình, cần tìm ai chăm sóc hay gia đình nào nhận nuôi cậu mới đúng, nhưng Edgar nói bọn họ muốn sống riêng, cậu ấy lại không phản đối.

Y tin Edgar tự chủ được, hơn nữa bọn họ e là chỉ ở chung với nhau được thêm mấy ngày nữa, vì cớ gì mà phải chia cách bọn họ ngay lúc này.

"Cậu có muốn ta ngoài đi dạo không? Để Jesis đi cùng cậu." Jones nói, sau đó nói lại cho dễ nghe dễ hiểu hơn: "Đi dạo phố? Đi mua đồ? Jesis dẫn cậu đi."

Ra ngoài dạo phố sao? Thư Thư hai mắt sáng rực, mãnh liệt gật đầu: "Muốn!" Gật xong mới nhớ ra gì đó: "Tiền, ta không có tiền." Vừa nãy có hỏi Jesis "tiền" nói thế nào, dù sao cũng phải mua vài vật dụng cần thiết.

"Cái này cho cậu, Jesis sẽ chỉ cậu cách dùng." Jones lấy ra một tấm thẻ đưa cho Thư Thư.

Thư Thư nhìn thê, hai mắt sáng lấp lánh, lại cảm thấy không nên tùy tiện lấy đồ của người khác như vậy, cuối cùng vỗ ngực nhỏ nói: "Mai mốt ta nhất định sẽ cho lại ngươi."

Jones biết đứa nhỏ chắc muốn trả tiền nhưng không biết "sau này" nói thế nào, không nhịn được ngoắc ngoắc khóe miệng. Thiêm tư tinh cầu vốn xa xôi nên chủ yếu là tự cung tự cấp, ở đây hoa không đáng mấy đồng, mà y cũng không thiếu chút tiền cỏn con ấy, lập tức nói: "Không cần đâu."

http://tieulun.hopto.org

"Muốn muốn." Thư Thư nói, lại dùng tiếng mẹ đẻ nói với đồ đệ: "Đồ đệ, sau này nhớ làm việc chăm chỉ, kiếm tiền về có biết không?" Cậu ra ngoài chủ yếu để mua đồ cho đồ đệ, sau này đương nhiên đồ đệ phải giúp cậu làm việc trả nợ chứ.

Tiểu á thú nhân nguyện ý tiêu tiền của mình chứ không muốn dùng tiền người khác? Edgar hài lòng nha.

"Đi, chúng ta đi mua đồ." Thư Thư lại dùng ngôn ngữ ở đây nói, vẫy vẫy tay gọi rắn bự theo.

"Chờ đã, hắn không đi cùng được." Jones ngăn cản, thấy Thư Thư khó hiểu, liền giải thích: "Không tiện."

Rắn bự còn chưa tu luyện thành người, đúng là không tiện thật, có khi còn hù dọa người khác… Thư Thư chấp nhận lý do này, nhưng cứ nghĩ đến rắn bự không thể đi cùng, nhất thời lại không muốn đi nữa.

"Nơi này có rất nhiều đồ chơi hay." Jesis bên cạnh khuyên nhủ, hắn thật sự rất muốn dạo phố cùng tiểu á thú nhân nha.

"Phải đó, nơi này còn có nhiều quần áo đẹp nữa." Jones cũng dỗ dành, tiểu á thú nhân lúc tới còn quấn da thú, hiện tại tuy đổi lại thành quần áo rồi, nhưng hình thức vẫn là quần áo bình thường, giờ có thể mua thêm vài bộ đẹp đẽ về mặc đi.

"Còn có nhiều đồ ăn ngon cơ!" Jesis lại nói.

Thư Thư không quá để ý đến chuyện trang phục, nhưng nghe có đồ ăn ngon thì không nhịn được nữa. Nuốt nước miếng đánh ực một cái, cậu kiên định: "Đi, ta đi!"

"Rắn bự, chờ ta mua đồ ăn ngon về cho ngươi nha!" Trước khi đi còn nói với rắn bằng tiếng mẹ đẻ.

Edgar nhìn Thư Thư và Jesis rời đi, tâm trạng vô cùng không tốt, nhưng hắn biết Jones tách cậu ra khỏi hắn cũng là vì có chuyện cần nói, tự nhiên không ngăn cản gì.

Jones đúng là có chuyện, còn định kiểm tra thân thể Edgar một chút. Hôm qua vừa biết Edgar biến thành đọa thú, trong lòng không yên nên quên mất việc này, hiện giờ đương nhiên phải làm bù.

"Tiểu á thú nhân ta đáp ứng cậu không kiểm tra, nhưng thân thể cậu ta phải xem qua một chút mới được." Jones nhìn Edgar không muốn phối hợp nói.

Edgar cân nhắc, đến cùng vẫn gật đầu, không khỏi nhớ tới tiểu á thú nhân. Cậu ấy xa lạ với mọi thứ ở đay, nhưng cũng chịu mặc quần áo, chịu tìm tòi sử dụng các thiết bị trong nhà… Chẳng lẽ trước đây nơi cậu ấy sống cũng là một tinh cầu xa xôi nào đó? Nếu vậy tại sao không biết chuyện giữa thú nhân và á thú nhân?

Edgar đang bị Jones kiểm tra, Thư Thư thì đang dạo phố.

Trước đây là một chú chuột đồng rất nhỏ, tất nhiên không dám ra đường lớn, bây giờ lần đầu tiên được ngắm phố phường náo nhiệt, quả thực hưng phấn tột đỉnh.

Có quần áo, đồ ăn, đồ chơi… Thư Thư ngắm nghía từng cửa hàng, càng xem càng kích động.

Có rất nhiều thứ cậu muốn mua, nhưng nghĩ tới tiền trong tay cũng không phải của mình, tiêu nhiều tương lai trả không nổi, cậu chỉ có thể nhịn!

Cậu có một chủ nhân luôn tiêu xài phung phí mua đủ thứ đồ này nọ, sau đó rỗng túi đến mỳ cũng không có mà ăn, thậm chí yến mạch hạt ngô hạt gạo vốn là đồ ăn cho cậu cũng lấy ra nấu cháo ăn, thật không thể nhẫn nhịn nổi mà!

Cậu tuyệt đối không muốn rơi vào cảnh ấy đâu!

Nhưng mà, thịt nướng bên cạnh thơm thiệt thơm a… Thư Thư cuối cùng vẫn đưa thẻ ra, mua 10 xâu thịt nướng.

"Tôi mời cậu được mà." Jesis có hơi nóng vội, đưa tiểu á thú nhân đi chơi còn để cậu tự trả tiền đồ ăn vặt, hắn sẽ bị các thú nhân khác khinh bỉ mất!

"Không cần không cần." Thư Thư lắc lắc đầu, nợ nần thì dễ trả lại khó, tương lai phải làm sao… Nói xong cắn một miếng thịt thật to.

http://tieulun.hopto.org

Thịt nướng này ngon hơn mình tự làm nhiều lắm ý, nhất định phải cho rắn bự nếm thử mới được… Thư Thư giấu thịt nướng vào túi ăn không để chút dấu vết.

Túi ăn của cậu là nơi thần kỳ lắm nha, có thể bỏ vào bao nhiêu đồ ăn mà không hỏng, không mất hương vị, quả thực giống như không gian thần kỳ trong tiểu thuyết, khuyết điểm duy nhất chính là… Lối vào lại là miệng của cậu.

Cho nên mặc dù có, cũng chỉ để đựng đồ ăn riêng cậu thôi, và phải nho nhỏ vừa cửa miệng, còn… bộ quần áo, muốn nhồi cũng nhồi không lọt.

Thư Thư vui vẻ gặm thịt nướng, ăn một ít, bỏ túi một ít, chẳng mấy chốc, chỗ xâu thịt nướng đã hết sạch.

Vừa khéo bên kia có người bán trái cây, cậu lại muốn học gọt cắt để ăn thế nào, tiếp tục về thực hành.

Mãi đến khi ăn no căng bụng, túi ăn cũng bỏ kha khá đồ rồi, Thư Thư mới nhớ ra việc chính – cậu phải mua đồ dùng hàng ngày cho rắn bự a!

Cùng Jesis tiến vào siêu thị, bắt đầu đi dạo vòng quanh.

Phòng ngủ cậu đang ở chỉ có drap trải giường và chăn nệm, phòng khác chưa có, phải mua; đồ đánh răng rửa mặt chỉ có một bộ, cái này cũng cần mua; dép ở nhà mới có một đôi, cái này càng phải mua… Cân nhắc tới việc có thể rắn bự đùng cái biến thành người cần quần áo nhưng không biết cỡ lớn nhỏ thế nào, Thư Thư cuối cùng mua một áo ngủ cỡ bự.

Cậu không biết chữ, mua áo ngủ cũng chỉ chọn đại cỡ lớn nhất, thậm chí dùng hai dây lưng buộc vào cởi ra thật thuận tiện, tính toán lúc đó dù đồ đệ mặc quá rộng thì lôi ra làm chăn đắp, chẳng hề hay biết mình mua trúng bộ áo ngủ thú nhân hay dùng.

Jesis không hiểu tiểu á thú nhân mua mấy thứ này để làm gì, nhưng những món đồ này không quá mắc tiền, chỉ là đồ dùng hàng ngày, hắn không nhiều lời, trái lại hỗ trợ đóng gói cân thận, sau đó xách hết đồ cậu mua lẫn đồ hắn mua về chỗ ở kia.

"Cảm ơn ngươi." Thư Thư nhìn Jesis giúp mình đem đồ vật chuyển vào, lòng tràn đầy cảm kích.

"Không cần cảm ơn, tôi chưa làm được gì cho cậu mà." Jesis nói ngay, đối với thú nhân chưa có bạn đời mà nói, có thể bồi á thú nhân đi dạo phố chính là vinh hạnh lớn!

"Ngày mai, ngươi quay lại đây, ta mời ngươi ăn cơm!" Thư Thư đề nghị.

"Được, mai tôi lại tới." Jesis nhất thời phấn khích.

Edgar để Jones kiểm tra giúp mình cho bị rụng vảy, nhưng không tra được là vấn đề gì, hắn vốn còn đang xoắn xuýt không biết mình rụng vảy là vì sao, thấy vậy đành thôi không bận tâm nữa.

Tiểu á thú nhân còn mời Jesis kia tới dùng cơm!

Hắn thật sự không muốn để người khác được ăn món do tiểu á thú nhân tự làm, nhưng mà… Hắn dựa vào cái gì mà đi ngăn cản đây?

Edgar thả lỏng, chờ tới khi ngó thấy đồ tiểu á thú nhân mua về liền như bị sét đánh.

Phòng Jones chuẩn bị giúp họ các loại đồ vật đều vô cùng đầy đủ, tuy chỉ có một người dùng, nhưng đã đủ cho tiểu á thú nhân dùng một thời gian dài rồi, tại sao đột nhiên lại mua thêm nhiều thứ như vậy?

Câu mua mấy thứ này về là cho ai dùng?

Nhìn tiểu á thú nhân sắp xếp chỗ ngủ xong, còn đem áo ngủ lớn cho thú nhân xếp vào tủ quần áo, Edgar có chút bối rối.

Tiểu á thú nhân liệu có phải đã chấp nhận để Jesis theo đuổi rồi không? Jesis kia tuy dưới cái nhìn của hắn thì rất kém cỏi, nhưng ở hành tinh xa xôi này thì đã là rất tốt rồi, tiểu á thú nhân còn thích thú hình của hắn, có nhận lời hắn thì cũng thật thường tình.

Sớm biết thế hắn đã không để tên kia dẫn cậu đi dạo phố rồi!

http://tieulun.hopto.org

Nhưng hắn có cản thì ích gì? Hắn là một đọa thú, không thể chăm sóc tốt cho tiểu á thú nhân, tiểu á thú nhân nhất định sẽ tìm một thú nhân để cùng chung sống, mà người kia tuyệt đối không thể là hắn.

Hắn không muốn làm thú hoang, muốn biến thành người, nhưng hiện tại…

Cảm giác không cam lòng càng lúc càng đậm, linh lực trên người vô thức luân chuyển nhanh hơn.

Trong lòng hắn mơ hồ có cảm giác có gì đó sắp xảy ra, chỗ rụng vảy càng lúc càng ngứa, lại không biết rốt cuộc là cái gì, cuối cùng buồn bực vỗ đuôi ba cái, muốn tiểu á thú nhân chuẩn bị đồ ăn cho mình, chứ không phải chuẩn bị đồ đạc như thế.

"Ngươi đói bụng?" Thư Thư nhìn Edgar dùng đuôi gõ ba lần, lập tức chạy xuống bếp, chỉ sợ chậm một chút rắn bự sẽ xơi tái mình.

Tiểu á thú nhân sau này có bạn đời cũng sẽ đối xử với người đó giống vậy đi? Nhìn đồ ăn này kia, Edgar không tâm tình nào nuốt nổi.

"Ngươi mau ăn đi, lấp đầy cái bụng, tuyệt đối đừng để bụng đói." Thư Thư vội vàng đẩy đồ ăn về phía trước, thấy rắn bự nhìn mình chằm chằm không phản ứng, lại nói: "Ngươi yên tâm, ta lấy trong túi ăn ra đấy, đảm bảo sạch sẽ, không có dính nước miếng của ta đâu."

Edgar kỳ thực chẳng để tâm chuyện ăn vào tí nước miếng của tiểu á thú nhân, nhưng chỉ cần nghĩ tới tương lai sẽ có người được tiểu á thú nhân chăm sóc như hắn lúc này liền cảm thấy nóng nảy.

Linh lực trong người hừng hực bốc lên, rất khó diễn tả, hắn còn cảm thấy giữa bầu trời có cái gì đang đè nén áp bức mình.

Thư Thư cũng cảm thấy có gì đó không đúng, mặt đầu khó hiểu nhìn bầu trời, hơi nghi hoặc: "Sao cứ như sắp có chuyện vậy ha?"

Ngay lúc ấy, bầu trời bỗng nổ vang, mây trên cao bắt đầu vần vũ tụ lại.

30. Chương 30: Cùng Bị Sét Đánh

Này sao giống lúc độ kiếp thế nhỉ? Thư Thư hơi rối rắm, lập tức nhớ ra điều gì, quay sang Edgar.

Nhìn chằm chằm rắn bự một hồi, Thư Thư chạy ra ngoài, nhìn mây đang thành hình xong, kích động kêu lên: "Lôi kiếp! Là lôi kiếp đó!"

Đám mây cuồn cuộn giữa trời kia nhìn hoàn toàn khác với mây bình thường, kia… Đó chính là lôi vân a!

Cậu biết lôi kiếp của đồ đệ sắp tới, nhưng sao lại nhanh như vậy a?

Đồ đệ, sắp biến thành người?

Thư Thư vừa mừng vừa sợ, mà Edgar đã ra ngoài, cùng Thư Thư nhìn xem.

Giữa bầu trời sao đột nhiên lại xuất hiện một đám mây đen lớn thế kia?

Edgar nhìn giữa đám mây đen thỉnh thoảng còn hiện điện quang, luôn có cảm giác sấm sét sắp đánh về phía phòng bọn họ.

"Rắn bự, ngươi sắp độ kiếp rồi, mau ra ngoài độ kiếp đi, ta ở đây chờ ngươi…" Thư Thư biết được nhiều thứ nhờ viên hồng ngọc, trong đó nói độ kiếp là việc của một người, để đạt hiệu quả tối đa, cậu nhất định phải rời đi.

Chỉ là, còn chưa kịp dứt lời, rắn bự đột nhiên dùng đuôi cuốn lấy cậu, sau đó trườn thật nhanh về phía chỗ trống trải xa xa.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu á thú nhân tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng Edgar không rảnh nghe nữa rồi – sấm sét trên trời sắp đánh xuống, hắn phải nhanh chóng đưa tiểu á thú nhân tránh đi.

Cuốn lấy tiểu á thú nhân, Edgar dùng tốc độ nhanh chưa từng thấy đưa cậu tới thao trường trống trải cách đó không xa.

Chỗ trống thế này, đứng né sét là thích hợp nhất… Edgar thở phào nhẹ nhõm muốn thả tiểu á thú nhân xuống, đột nhiên phát hiện, đóa lôi vân kia bay theo bọn họ tới tận chỗ này, còn lớn thêm một ít.

Chạy tới đây rồi mà vẫn bị sét đánh à? Edgar không kịp nghĩ nhiều, cuốn lấy tiểu á thú nhân tiếp tục chayj về phía trước.

"Thả ta xuống!" Thư Thư bị đuôi rắn cuốn lấy rồi chạy nhanh như thế, chỉ cảm thấy đồ ăn trong bụng sắp phun hết ra ngoài mất. Lôi kiếp sắp bắt đầu rồi, không thả cậu ra, lôi kiếp này sẽ cuốn cả cậu vào, sau đó cả hai cùng bị sét đánh đó!

Lần trước bị chém một nhát đau ơi là đau, giờ không muốn hưởng thụ lần nữa đâu.

Mau thả cậu ra đi!

Edgar căn bản không hiểu ý Thư Thư, mơ hồ thấy lôi vân trên trời rất nguy hiểm, hiện tại một lòng một dạ muốn đưa tiểu á thú nhân chạy thoát thân.

Hắn chạy trốn cực nhanh, trong chốc lát lại tới một nơi trống trải khác.

Lôi vân vẫn theo sát bay tới, lần nữa tụ lại trên đầu họ.

Không kịp nói chuyện hay suy nghĩ gì nhiều, Edgar đổi hướng tiếp tục chạy.

Tốc độ hắn cực nhanh, cho nên Thư Thư bị gió thổi phồng miệng, không nói nổi một câu, nhưng dù vậy vẫn cố hét: "Ngươi… Ngươi ngốc a!"

Tên đồ đệ này đúng là ngu dại mà, lôi vân đến, phải ngồi tại chỗ nghỉ ngơi chuẩn bị thật tốt, nghênh đón lôi kiếp mới đúng, hắn lại còn cuốn cả sư phụ chạy khắp nơi hòng tránh khỏi lôi kiếp, thật ngu ngốc!

Trên đời này sao lại có kẻ ngu ngốc như vậy?

Thư Thư bị cuốn chặt, tựa hồ sắp bị lôi kiếp cuốn vào luôn, khóc không ra nước mắt.

Rắn bự sao lại hại cậu vậy a! Được rồi, chuyện này cũng không thể tránh nó, hôm nay thành ra như vậy cậu cũng có một phần trách nhiệm, đều do cậu không nói rõ chuyện độ kiếp cho đồ đệ… Nhưng rắn bự vẫn nghe không hiểu cậu nói gì, cậu nói cũng bằng không a…

Hơn nữa cậu thật sự không biết lôi kiếp lại tới nhanh như vậy! Lúc trước kia khi cậu cảm giác lôi kiếp sắp tới, đợi một ngày sau lôi kiếp tới thật, ai ngờ của Edgar lại thần tốc như vậy?

Nhìn lôi vân giữa trời càng lúc càng lớn, bắt đầu phun ra sấm sét, Thư Thư nhất thời muốn khóc luôn.

Đồng thời, động tĩnh bên này cũng khiến mọi người chú ý tới.

Đám người Jesis còn chưa hết hạn nghỉ phép, mà nếu đã trở về, đương nhiên không đi săn thú nữa mà ở lại trong quân doanh tiếp tục huấn luyện.

Vốn dĩ bọn họ đang muốn kể cho người khác nghe chuyện đã trải qua lần này, tiện thể lấy ảnh ra khoe, đột nhiên phát hiện bầu trời đang sáng sủa đột nhiên xuất hiện đám mây đen, không khỏi kinh ngạc.

"Đó là thứ gì? Dự báo thời tiết không phải nói hôm nay không mưa sao?" Jeka nhìn mây đen cuối chân trời đầy khó hiểu.

"Nếu có mưa đi chăng nữa, mây đen cũng không thể tụ một đám thế kia." Bên cạnh có người chau mày nói, mây đen này nhìn thế nào cũng không bình thường mà.

"Bên trong mây đen còn có sấm sét?" Lại có người nói.

Bọn họ nhìn đám mây kia không hiểu gì, Jesis nhìn vị trí của nó, cau mày nói: "Chúng ta đi xem xem.

http://tieulun.hopto.org

Vừa dứt lời đã vội vã chạy tới.

Nhóm người khác cũng chạy theo, Jones cũng đã sớm tới, nhưng bọn họ vẫn không đuổi kịp – đám mây kia bay nhanh khủng khiếp.

"Mịa nó, mây này biết suy nghĩ à? Chạy trốn như thần ấy!" Jeka không nhịn được phun một câu, đúng lúc đó, một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, sau đó đám mây kia phóng ra một cột sét cực lớn, chém thẳng xuống đất.

Người ở đây nhìn sấm sét, đều bị chấn động cả rồi.

Sau đó, đám mây đen kia cuối cùng cũng chịu ngừng lại.

Mọi người hơi dừng chân một chút, sau đó đồng thời chạy tới bên kia.

Bọn họ nhanh chóng tới được nơi bị sét chém xuống, lúc này mới phát hiện cột sét kia tựa hồ chém trúng người... Là thú nhân hình rắn?

Người kia thật khờ a! Mây đen tới còn không biết đường chạy, còn đứng yên cho nó chém thế!

Người ở đây đều có chút cảm thông với thú nhân bị sét đánh, ngay lúc đó lại thấy trên không trung, một cột sét nữa đánh xuống, tiếp tục bổ lên thú nhân kia.

Bọn họ không kịp nhiều lời chạy tới hỗ trợ tránh sét, đối phương đã bị sét đánh trúng lần hai rồi, khắp toàn thân đều bốc lên ánh điện, ngay lúc đó, đột nhiên có người hô: "Phía trong có á thú nhân!"

Vừa nãy lúc sét đánh xuống lần nữa, thú nhân hình rắn đã chủ động đón lấy, sau đó lộ ra một á thú nhân chính giữa hắn đang nằm bên trong.

Dưới mây đen còn có á thú nhân!

"Mau đi cứu người!" Jesis vội hô, hắn nhận ra đó là á thú nhân và đọa thú mình đưa về, lập tức muốn chạy tới.

Nhưng mới chạy được vài bước, liền không cách nào tiến tới nữa – một áp lực đáng sợ đang khóa chặt lấy chan hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Jesis nhất thời thất thanh, hắn nhìn xung quanh, lúc này mới phát mọi người cũng gặp vấn đề tương tự - bọn họ không cách nào tới được chỗ dưới mây đen kia.

"Gọi máy bay tới, bắn tan mây đen kia!" Jones nhìn đám mây kia nói, y đứng cách xa hơn so với đám Jesis, nhưng cũng không thể tiến xa hơn.

Dù là một bác sĩ, quân hàm của Jones không hề thấp, y vừa nói, tức khắc liền có phi cơ tới, mà lúc đó, cột sét thứ ba từ đám mây kia đã phóng ra, chém thẳng xuống dưới.

Mắt thấy một cột sét nữa lại bắn xuống, Thư Thư không nhịn được co chặt người.

Bị sét đánh đau ơi là đau, trước kia hai cột sét dù đã được rắn bự chặn lại, nhưng ít nhiều gì cậu cũng bị ảnh hưởng, tóc đã bị cháy xém, quần áo cũng rách bươm.

Cứ tiếp tục thế nữa, cả người cậu cũng sẽ cháy luôn, tới lúc ấy có khi còn tỏa ra mùi thịt nướng dụ người... Thư Thư càng nghĩ càng tủi thân, nghẹn ngào khóc nấc lên.

Edgar nghe tiếng cậu cũng không dám phân tâm, hắn ngẩng đầu nhìn cột sét, lao tới đón đầu. Đầu tiên là đầu bị đau nhức, sau đó lôi quang lan khắp người hắn, khiến cho hắn từ đầu tới đuôi thống khổ không sót chỗ nào.

May là tiểu á thú nhân không sao... Liếc mắt thấy cậu vẫn chịu ít ảnh hưởng, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, Edgar thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc đó, lại có một cột sét tiếp tục bổ xuống.

Dùng thân thể lẫn đuôi mình che cho tiểu á thú nhân, Edgar lần nữa dùng đầu đón lấy tia lửa điện.

Vảy của hắn phi thường cứng rắn, nhưng giờ đã bị đánh rụng rất nhiều, lộ ra da thịt bị cháy đen, nếu không có linh lực tu luyện trong người chống đỡ, Edgar cảm thấy mình chắc chắn sẽ bị đánh chết.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là, sao đột nhiên lại có sét tới chém hắn?

Sấm sét tới nhanh, chém cũng nhanh! Thư Thư nhìn sấm sét giữa trời, trợn tròn mắt, lúc trước cậu bị đánh một lần, lần thứ hai phải một giờ sau mới tới, đồ đệ sao lại bị liên hoàn cước thế này a!

Mây đen càng lúc kéo đến càng nhiều, xung quanh nhanh chóng đổ mưa, xối cho đám thú nhân xem náo nhiệt ướt đẫm. Đồng thời, sét lại chém xuống trúng đầu rắn kia.

Rắn bự lần nào cũng chủ động đón lấy sấm sét, cho nên Thư Thư từ đầu tới giờ chưa từng trực diện lôi kiếp, nhưng điện có thể dẫn truyền, cho nên trên người không những bị cháy đen mà còn đau vô cùng.

Nếu có cách nào ngăn sấm sét lại một chút thì tốt quá, tiếc là cậu lại không có thứ gì.

Nhưng là, hồng ngọc nói, để sấm sét đánh vào người cũng tốt, sấm sét này giúp thân thể cứng rắn hơn… Đồ đệ trước đây đã cứng lắm rồi, vượt qua lôi kiếp xong lại cứng hơn, chắc phải lợi hại lắm!

"Đã là cột sét thứ chín rồi! Chờ nó đánh xuống nốt là xong!" Thư Thư nhìn cột sét to bằng bắp đùi chớp chớp trong đám mây, kích động.

Người ta nói hai người nếu cùng độ kiếp được sẽ vô cùng vô cùng lợi hại, giờ ngẫm lại – tuy lôi kiếp này mạnh hơn của cậu rất rất nhiều, nhưng xem ra là muốn chém đồ đệ cơ!

Edgar đã bị sét đánh 8 lần liên tiếp đến da tróc thịt bong, hắn nằm trên mặt đất, vừa vặn nghe được tiểu á thú nhân nói, không khỏi kinh ngạc.

Tiểu á thú nhân biết mây đen sấm sét là chuyện gì? Bọn họ vì sao lại bị sét đánh? Tại sao trốn cũng không xong?

"A a a! Ngươi chuyên tâm chút đi a!" Thư Thư vội vàng kêu lên, sét sắp đánh xuống nữa kìa!

Edgar ngẩng mặt nâng người dậy, phóng tới đón lấy cột sét. Cột sét này so với trước còn kinh khủng hơn, đánh cho đầu hắn máu tươi tung tóe, may mà hắn còn cố chống đỡ được.

Thư Thư bị điện giật cứng người, một lát sau mới đỡ, sau đó liền nói với Edgar: "Ngươi… Ngươi mau… Mau tu luyện đi." Sau khi độ kiếp, tốt nhất là củng cố tu vi… Chỉ là, lôi vân sao vẫn còn đó chưa tan?

Edgar theo bản năng vận chuyển linh lực, mới bắt đầu đã thấy vết thương trên người chuyển biến khá hơn trông thấy, thậm chí mơ hồ cảm thấy thực lực mạnh hơn một chút.

Sấm sét đánh xong, bắp thịt của hắn tựa hồ cũng cứng rắn hơn – công dụng không nhỏ nha!

Edgar còn đang muốn nghiên cứu kỹ một chút, đột nhiên phát hiện đám mây trên đỉnh đầu uy thế không giảm mà lại tăng, bỗng, một tia sét đột ngột bổ xuống.

"Sao vẫn còn nữa?" Thư Thư nhìn cột sét bối rối, không phải chém 9 nhát là xong a?

Ngay khi đang lo lắng phiền muộn, hồng ngọc lại cho cậu đáp án.

Yêu tinh muốn kết yêu đan hóa thành người, phải vượt qua thiên kiếp, trong đó thấp nhất là 9 cột sét, không quá mạnh, chịu đựng được là qua, còn tỷ như lần cậu độ kiếp trước kia là do yêu tinh tư chất kém cỏi chuẩn bị chưa kỹ càng.

Nếu thiên phú cực mạnh, hiển nhiên không chỉ có 9 cột sét kia, đánh xong 9 nhát có thể thêm vài lần 9 nhát nữa, đánh tới 9 lần, đánh lại 9 lượt…

Đương nhiên, xét thấy kết yêu đan không phải thăng thiên, cho nên cùng lắm là 36 lượt thiên kiếp thôi.

Đồ đệ cậu rất lợi hại, tu luyện cực nhanh, còn cuốn cả cậu vào, nếu vậy… Sẽ không đến mức chém đủ 36 nhát chớ?

Nếu trúng ngần ấy tia sét thật, đồ đệ cậu còn sống nổi sao? Thư Thư nhìn đầu rắn bự đã tróc hết vảy, đôi môi run lên.

Edgar lại bị sét đánh, so với lúc trước lại nặng thêm.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng hắn ngược lại thấy dễ chịu hơn chút, bởi vì hiện tại hắn đã ý thức được, thân thể mình cứng cỏi hơn, tác dụng của linh lực trong cơ thể cũng phát huy.

Dùng linh lực che chở đầu mình, Edgar nhìn mây đen, trong mắt tràn đầy kiên định.

Dù có thế nào hắn cũng không để sấm sét thương tổn đến tiểu á thú nhân mình yêu.

31. Chương 31: Rắn Bốn Chân

Rắn bự dùng đầu đón lấy tia sét, nhưng Thư Thư nằm cùng một chỗ với hắn, tất nhiên không thể may mắn thoát khỏi, một lượt sét trôi qua, ngoài da đã cháy khét, cậu khẽ giật giật, một mảng da bị đốt rơi xuống, lộ ra máu thịt đỏ thẫm bên trong, cực kỳ đau đớn.

Chờ khi sét chém xuống tiếp, thịt bên trong cũng cháy mất thôi…

Thư Thư cảm thấy, bây giờ mình đã không còn nhìn ra hình người nữa rồi.

Nhưng cậu chưa muốn chết, cậu còn muốn sống tiếp mà…

Thư Thư xem qua một ít tiểu thuyết tu chân, người trong đó thường bày trận pháp, nhưng tới giờ cậu chưa thử cái nào.

Bởi vậy, cậu luôn độ kiếp trong tình trạng co thành một cục, giờ đến Edgar cũng bất lực theo.

Thế nhưng, cậu có thể giúp mình dễ chịu hơn một chút.

Khoanh chân ngồi xuống, Thư Thư ngửi mùi cháy khét trên da thịt, bắt đầu vận chuyện linh lực yếu ớt trong cơ thể, cố gắng làm mình quên đi đau đớn.

Thư Thư phi thường thống khổ, Edgar cũng chẳng dễ chịu gì, trước đây rụng vài cái vảy hắn đã rất lo lắng, còn giờ, vảy đã sắp tróc sạch.

Vốn dĩ đã xấu xí, giờ da tróc thịt bong lại càng xấu xí hơn.

Sét đã chém xuống 18 lần, lôi văn chưa tan đi, nhưng cuồn cuộn hồi lâu chưa thấy phóng xuống cột sét thứ 19, bọn họ có được giây phút nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Edgar dành thời gian tiến hành khôi phục, tranh thủ để ý xung quanh. Lúc này mới phát hiện trên không có máy bay qua lại, còn ném vào lôi vân cái gì, đại khái muốn mây tan đi, tuy vậy, hiển nhiên là đang làm chuyện vô ích.

Lôi vân này, xem ra không hề đơn giản…

Tốc độ tu luyện của Edgar nhanh, bây giờ linh lực xung quanh lại dồi dào, linh lực tiêu hao sạch sẽ lúc trước trong nháy mắt liền bù lại.

Bỗng, lôi văn lại phun ra sấm sét, vòng lôi kiếp thứ ba sắp tới.

Người bên ngoài nhìn lôi vân không những tiêu tán mà còn lớn thêm, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Quá tà môn, sao đánh chém lâu như thế còn chưa chịu dừng? Còn cứ nhằm con rắn kia mà đánh?

Bọn họ muốn đánh tan mây, dẫn bớt điện ra ngoài, hai máy bay phía trên đã ném vào đám mây kia rất nhiều thứ, nhưng lại không có tác dụng gì mấy.

Chuyện gì đang xảy ra?

Xung quanh mưa như trút nước, bị máy bay ảnh hưởng đã tạnh rồi. Jones vuốt mặt, lau hết nước mưa, biểu tình ngưng trọng dị thường, rốt cục hạ quyết tâm: “Phóng tên lửa vào đám mây kia!”

http://tieulun.hopto.org

Vừa rồi không dám dùng vật công kích, chỉ muốn thổi tan đám mây kia, nhưng chút thủ đoạn này không hề phát huy tác dụng, hiện tại đành phải thử cách khác vậy.

Jones vừa dứt lời, máy bay phóng thẳng tên lửa tới.

Đạn pháo nhanh chóng xẹt qua không trung, đập vào lôi vân rồi nổ liên hồi, thành công đánh tan đám mây đang chuẩn bị phóng xuống cột sét thứ 19.

Edgar thấy vậy, mừng rỡ, bắt đầu tu luyện lại, đúng lúc đó, đám mây trên trời tụ lại, hiển nhiên, sấm sét còn chưa đánh xuống nó còn chưa chịu tan, chỉ là, mới vừa tụ lại thì lại bị đạn pháo nổ tung, cho nên chỉ có thể tụ lại lần nữa.

Thư Thư chờ thật lâu không thấy có sét chém xuống, thực tò mò, mở mắt liền thấy một màn này, nhất thời câm nín.

Hồng ngọc vừa nói cho cậu biết, lôi vân không thể dùng linh lực đánh tan, nó sẽ hấp thụ và còn có xu hướng bành trướng.

Nhưng là… Nhưng người này không dùng linh lực mà dùng vũ khí công nghệ cao, lôi vân bị đánh tan không lớn thêm nữa, ngược lại nhỏ đi một chút…

Lôi văn hóa ra lại có thể dùng vũ khí công nghệ cao để triệt tiêu a?

Edgar đang tu luyện, Thư Thư không tranh được linh lực với hắn, liền dứt khoát nhìn lôi vân trên không hết tan lại tụ.

Lần độ kiếp này của đồ đệ cậu thật thú vị làm sao…

Đang nghĩ miên man, Thư Thư đột nhiên phát hiện có một cỗ linh lực tiến nhập thân thể mình, nhìn kỹ mới phát hiện hóa ra rắn bự dùng đuôi đặt trên người cậu, giúp cậu trị thương.

Thu dưỡng đồ đệ này thật không tệ, độ kiếp còn biết quan tâm đến cậu, nhưng mà nếu lúc trước đừng túm lấy cậu rồi bỏ chạy, để cậu đỡ phải cùng độ kiếp thì tốt quá…

Thư Thư rốt cuộc có kinh nghiệm chịu bị sét đánh, lần này ít nhiều miễn dịch được, hiện tại có linh lực vào cơ thể, ngay lập tức cậu dùng tốc độ cực nhanh khôi phục lại.

Lần này máu khô bong mất, lộ ra da dẻ trắng trẻo mịn màng, quần áo đã nát hết, lần này có thể nói là thân thể trần trụi ngồi trong vòng tròn nhỏ rắn cuộn thành.

Edgar mất tự nhiên quay đi chỗ khác, Thư Thư lại chẳng cảm thấy gì nói: “Ngươi đúng là đồ đệ ngoan! Sau này ta sẽ chuyên tâm dạy dỗ ngươi hơn.”

Bây giờ đang ở gần rắn bự thế mà cậu hiếm thấy không sợ sệt, rắn bự lần nào cũng đỡ sét, che chở cho cậu, đương nhiên không thể thương tổn cậu rồi.

Nhưng mà, nếu rắn bự không phải rắn vẫn tốt hơn…

Chờ sét đánh xong, rắn bự sẽ biến thành người, Thư Thư không khỏi vui sướng, ngay lúc ấy, cậu đột nhiên phát hiện trên người rắn bự xuất hiện một vài chỗ không hài hòa.

“Đồ đệ, ngươi mọc tay này!” Thư Thư kinh ngạc chỉ bụng rắn bự.

Edgar đang giúp tiểu á thú nhân trị thương, đột nhiên nghe vậy, lập tức nhìn lại bản thân, quả nhiên thấy bụng mình trái phải mọc ra hai cái móng vuốt.

Không, không phải hai cái, bụng dưới cũng có hai cái đang mọc dài ra.

Lúc là rắn hắn thấy thật bất tiện, chỉ mong có mình có chân, mà giờ lại mọc chân thật…

Thư Thư và Edgar để ý thấy, người bên ngoài cũng nhìn thấy.

“Con rắn kia, nó đột nhiên mọc đâu ra chân thế?” Jeka không dám tin nhìn Jesis: “Đại ca, kia rõ ràng là một con rắn đi? Sao mọc chân được vậy?”

“Ta cũng không rõ.” Jesis cau mày.

http://tieulun.hopto.org

"Ta xưa nay chưa từng nghe rắn mọc chân bao giờ." Jeka lại nói.

"Không, có vài thú nhân hình rắn vẫn có thể mọc chân được." Jesis nói.

"Cái gì?" Jeka sửng sốt.

"Ngươi còn nhớ Hiệu trưởng Học viện hoàng gia ở thủ đô tinh không? Đó chính là ví dụ điển hình."

Jeka xưa giờ đã học ở đó bao giờ đâu, nhưng mà Hiệu trưởng thì có biết, nghe đâu huy hiệu trường có lai lịch rõ ràng, mang ý nghĩa lịch sử, mà Hiệu trưởng của họ, đúng thật là thằn lằn.

Đương nhiên, trên thằn lằn đó là cả người vàng óng, quý khí bức người, chứ đâu như thằn lằn trước mặt, đen thùi lùi một đống, còn rụng vảy tứ tung, thoạt nhìn thực nguy khốn.

"Nghe nói thú nhân hoàng thất trước đây cũng là rắn mọc chân, nhưng sau đó không biết vì sao lại tiêu biến." Jesis nói. Tuy hắn cực lực giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Phụ thân của á thú nhân chẳng lẽ là thành viên hoàng thất? Nếu vậy, tiểu á thú nhân cũng là dòng dõi quý tộc ư?

Hoàng thất không phải con cháu hiếm muộn chi có độc đinh sao? Sao tự dưng lại mọc đâu ra thêm một đọa thú?

Nếu á thú nhân thực sự là người hoàng thất, hắn khẳng định không xứng với người ta… Jesis đột nhiên có chút ưu thương.

Ngoài Jeka và Jesis ra, những người khác đều đã thấy tình trạng của thú nhân hình rắn, đồng thời bắt đầu bàn luận, trong đó cũng nhắc tới hoàng gia.

Những người khác tuy có nhắc nhưng không dám khẳng định, Jones nghe được xong, tâm tình càng phức tạp hơn.

Edgar có thiên phú vô cùng vô cùng tốt, nhưng trước kia chưa từng nghĩ có thể thức tỉnh được dòng máu của tổ tiene… Đáng tiếc, một thú nhân thiên phú trác tuyệt như vậy lại bỏ mình, biến thành đọa thú.

"Bác sĩ Jones, đám mây đen kia hắc ám kinh người, đánh cũng không tan, vẫn tiếp tục sao?" Có người hỏi.

"Đánh, không thể để nó hại người được." Jones nói.

Đạn pháo tiếp tục phóng đi, một lần nữa đánh trúng lôi vân.

Tới lúc này, móng vuốt Edgar đã dài thêm.

Phát hiện thấy mình giống tổ tiên, Edgar rối rắm, hơn vạn năm qua, thành viên hoàng thật rất ít người có hiện tượng này, mà những người đó đều cực kỳ mạnh mẽ, không ngờ mình cũng có một ngày được trở thành một trong số họ, hơn nữa còn không phải bẩm sinh, mà sau khi thành đọa thú làm được…

Cười khổ trong lòng một cái, Edgar nhìn tiểu á thú nhân trước mặt, đúng lúc thấy một miếng da cháy khét từ chóp mũi cậu rơi xuống, lộ ra chiếc mũi nhỏ trắng trắng xinh xinh.

Thư Thư thấy người ngưa ngứa, đưa tay lau lau da chết, sau đó nhìn rắn bự: "Ngươi khôi phục tới đâu rồi?"

Edgar dùng đuôi gõ gõ thân thể mình, rụng hết một tầng da, lộ vảy kim quang bên trong.

"Tốt lắm, để lôi kiếp tới đi, chúng ta nhất định phải để tất cả đều đánh trúng mới được." Thư Thư vẻ mặt đau khổ nói.

Sấm sét trên đó muốn chém ai mới được chứ? Nếu không cẩn thận chém trúng tiểu á thú nhân thì phải làm sao?

Edgar không muốn để tiểu á thú nhân bị thương, nhưng Thư Thư rõ ràng hôm nay chỉ sợ mình cũng phải hứng sét: "Đánh nhanh cho xong đi! Nếu không chịu nổi thì để họ đánh nó tan đi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, vậy là ổn!"

Edgar đại khái hiểu lời Thư Thư nói, xác đinh không tránh nổi xong, suy nghĩ một chút, cuối cùng nhấc đuôi viết.

http://tieulun.hopto.org

"Hắn đang viết chữ kìa!" Người chung quanh đều chú ý tới động tác này, cũng thấy rõ ý tứ muốn biểu đạt của hắn.

Đừng bắn đạn pháo nữa? Chờ chút nữa lại tiếp tục hỗ trợ đánh tan mây? Jones liếc mắt nhìn lôi vân đang khóa chặt Edgar, lệnh cho phi công làm theo lời đối phương.

Lôi vân nhanh chóng tụ lại với nhau, lôi kiếp vòng ba tiếp tục nổi lên, sấm sét lớn như thùng nước chém xuống đầu hai người, xuống tới nơi còn tách làm hai, lớn phóng tới Edgar, nhỏ hướng về Thư Thư.

"A!" Thư Thư ôm đầu, tia sét tuy nhỏ, nhưng so với cột sét lớn nhất cậu phải chịu trước đây còn lớn hơn a!

Cậu chết mất! Thư Thư muốn khóc, nhưng tiếp đó cột sét đều không trúng người cậu nữa – rắn bự đã cả lấy rồi.

Đồ đệ ngươi giỏi lắm, nhất định phải cố gắng lên! Thư Thư cảm thán một tiếng, sau đó vụn điện quang lại nướng khét cậu lần nữa.

Edgar vỗ đuôi lên măt đất, thấy cảnh này, Jones lệnh cho máy bay đánh tan mây.

Đám mây vốn đang không ngừng chém cho con rắn dưới kia biến thành than cốc lại lần nữa bị vũ khí nóng đánh tan, cuối cùng chỉ có thể giãy giụa ngưng tụ lại lần nữa.

Edgar tiếp tục tu luyện, thân thể cảm nhận dòng điện này có thể hấp thu được, vẫn có chỗ tốt.

Thiên kiếp mặc dù sẽ đánh người tới chết, nếu không chết sẽ có được rất nhiều mặt lợi. Edgar hiện tại có đủ thời gian để khôi phục, chiếm được càng nhiều lợi thế, thậm chí Thư Thư cũng cảm nhận được mình đang mạnh dần lên…

Chờ hai bọn họ nghỉ ngơi xong, Edgar phát ra ám hiệu, phi cơ không dằn vặt đám lôi vân kia nữa, tức thì, một cột sét nữa tiếp tục đánh xuống.

Edgar vẫn chặn lại cột sét như trước, sau đó tu luyện…

Thiên kiếp chuyện đánh chết người, cứ như vậy thành một công cụ tu luyện… Cũng không biết lôi vân trên kia có cảm thấy uất ức không cam lòng hay không.

"Jones, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?" Chấp chính quan Thiêm tư tinh cầu Justin kéo thân thể tròn vo chạy đến, chưa thấy người đã nghe tiếng hỏi.

Tình hình bên này mới chỉ có người trong quân doanh biết, chưa lan truyền ra ngoài, nhưng Jones một lần điều động nhiều đạn pháo như vậy, Justin không thể không biết chuyện này.

"Chỉ là chút chuyện thôi." Jones nói.

"Chuyện gì mà khiến ngươi phải thuyên chuyển nhiều đạn pháo như vậy? Jones, dù ngươi có chỗ dựa cũng không được làm điều xằng bậy!" Justin cau mày.

"Ta đang cứu người." Jones đáp.

"Cứu người mà lại dùng những nhiêu đó đạn pháo? Bên trong chưa ra được sao?" Justin đã nghe báo cáo sơ bộ tình hình, nhưng căn bản không tin bắn tên lửa mà chưa đánh được mây đen – không phải chỉ là một đám mây thôi sao? Cho ít gió là thổi tan hết!

Nói vậy chứ, đến lúc nhìn qua…

Á thú nhân ở giữa được thú nhân hình rắn cuộn ở giữa, chỉ thấy cái đầu, còn thú nhân bên ngoài…

"Rắn mọc móng vuốt? Chuyện này… Chuyện này… Hoàng thất? Hoàng thái tử điện hạ?" Hoàng thái tử nửa năm trước đột nhiên mất tích, tin tức này nhiều người đã biết, Justin không ngoại lệ.

Lúc đó hắn nghĩ nếu mình tìm được người thì tốt quá, lúc đó nhất định sẽ được ban thưởng, nhưng không quá chú ý, dù sao Hoàng thái tử chạy tới tận hành tinh xa xôi chim không buồn ị kia, nhưng bây giờ… Hắn đang thấy gì? Chẳng lẽ đó chính là Hoàng thái tử?

http://tieulun.hopto.org

Nghe nói Jones và hoàng thất có quan hệ không tầm thường, y khẳng định đã sớm biết, cho nên mới dám một lần điều động nhiều bom như thế… Justin cân nhắc một hồi, vỗ đùi: "Đừng dùng ít đạn pháo như thế! Bắn đi! Cần bao nhiêu dùng hết bấy nhiêu! Không cần tiết kiệm!"

Jones liếc nhìn Justin, liền đoán ngay ra ý nghĩ trong bụng lão, nhưng giờ không phải lúc để so đo mấy việc này.

Có chuyện gì, chờ giải quyết xong lôi vân hãy nói.

32. Chương 32: Tu Luyện Thành Người

Justin nhìn mọi người bị vây khốn, Hoàng thái tử thì hơi hơi nghỉ một lát lại bị sét đánh tơi bời, khóe mắt vô thức co giật, thân thể cũng run lên.

Bị sét to thế kia đánh vào người, chắc đau lắm đấy!… Hoàng thái tử cũng thật lợi hại!

Có cần báo lại tin tức cho Hoàng thất không? Justin cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn bỏ qua.

Nếu để Hoàng đế và hoàng hậu biết Hoàng thái tử bị sét đánh ở chỗ hắn, tâm tình chắc sẽ không tốt hơn là bao… Vẫn là chờ người bình an vô sự rồi báo sau đi…

Nghĩ thế, Justin càng chăm chú vào tình hình trước mắt hơn.

Jones biết tạm thời Justin sẽ không nói chuyện này ra ngoài, còn lát nữa… Tới lúc đó biết Edgar đã thành đọa thú, hắn uy hiếp Justin một chút, với lá gan của người này, nhất định sẽ bảo thủ bí mật giúp.

Hoàng thái tử tại Thiêm tư tinh cầu bị sét đánh thành đọa thú, tin tức như thế Justin khẳng định không muốn để người ở tinh cầu khác biết được đâu.

Jones tiếp tục quan sát tình hình hai người bên kia.

Không như sở liệu của Thư Thư, đồ đệ lần này xác thực phải đón ải thiên kiếp khó khăn nhất, chính là 36 cột sét trong truyền thuyết.

Tứ Cửu Thiên Kiếp, 18 cột sét ban đầu cực kỳ nhanh, suýt chút nữa hắn đi toi cái mạng, 18 cột sét sau đó từ từ chém xuống, lần sau mạnh hơn lần trước, nhưng nhờ nghỉ ngơi tốt, còn mượn thiên kiếp rèn luyện thân thể, cảm giác so với trước thoải mái hơn nhiều.

Đương nhiên, thời gian kéo dài, chờ tới khi cột sét thứ 36 xuống tới nơi, người vây quanh bên ngoài đã ăn điểm tâm ngày hôm sau xong rồi.

Vảy trên người rắn bự bị sét đánh rụng rắn nhiều, bốn phía xung quanh hai người đều là vảy, kỳ thực chúng đều đã bị sét đánh đen sì.

Hiện giờ, vảy trên rắn bự chuyển thành màu vàng óng, bốn chân móng vuốt cường tráng mạnh mẽ, trên đầu chỗ nào bị sét đánh rụng vảy chảy máu giờ còn u lên, tựa hồ muốn mọc sừng…

Rắn bự hiện giờ không còn là rắn nữa, dáng vẻ này giống như biến thành… Rồng?

Thư Thư nhìn đồ đệ mình, đau đớn qua đi chỉ còn có kinh ngạc. Dựa theo những gì hồng ngọc nói, chỉ có khi trong người có sẵn máu rồng mới có thể biến đổi từ rắn hóa rồng… Huyết thống đồ đệ hóa ra tốt đến vậy cơ à, hậu duệ của thần thú, khó trách tự minh khai thông linh trí, tu luyện lại nhanh được như vậy.

Thư Thư tuy sợ rắn, sợ vảy rắn, nhưng màu vàng rực rỡ này cậu lại rất thích… Thật muốn đưa tay sờ một cái, nhưng lôi vân trên trời đã tụ lại lần nữa.

Lần này ngưng tụ xong nó mãi mà không phun sét, tuy vậy lại mang theo uy thế lớn trước nay chưa từng thấy.

http://tieulun.hopto.org

Người xem náo nhiệt xung quanh vốn không cách nào tới gần, lôi vân ngưng tụ xong, càng không tự chủ được lui về sau, quan chấp chính Justin càng cuống lên, bánh nhân thịft trên tay cũng để rơi mất.

"Đây thật sự là lần cuối cùng rồi." Thư Thư nói. Bị sét đánh 35 lần xong, da thịt đều đã bị đốt cháy không chừa chỗ nào, đau đến tận cùng, nhưng tất cả cuối cùng đã đi đến hồi kết…

Vừa rồi Thư Thư còn khóc chứ giờ không khóc đâu, hít sâu một hơi tu luyện lần nữa, Edgar ngẩng đầu nhìn trời cao.

Cột sét này không chỉ lớn nhất mà còn mạnh nhất, thậm chí khiến hắn có cảm giác sẽ tan xương nát thịt mất, nhưng Edgar vẫn không lùi bước, mà vọt tới đỡ lấy nó, đồng thời dùng thân thể của mình bảo vệ cẩn thận cho tiểu á thú nhân.

Cột sét quá mạnh, hắn còn choáng váng, đừng nói tới tiểu á thú nhân, dù được bảo vệ kỹ càng, chỉ bị lan tới chút xíu nhưng trước mắt cậu đã tối sầm lại, da tróc thịt bong triệt để mất đi ý thức.

Nhất định không thể để tiểu á thú nhân xảy ra chuyện được! Edgar không chút nghĩ ngợi truyền linh lực vào cơ thể tiểu á thú nhân.

Lôi vân trên trời chậm rãi tiêu tan, nơi bị sét điện đánh tạo thành một cái hố lớn, có một con rắn cực lớn cùng một á thú nhân đang nằm ở đó, cả hai cùng mất đi ý thức.

Edgar không biết qua bao lâu sau mới tỉnh lại.

Lôi vân tản đi, hắn bình yên vô sự, tiểu á thú nhân cũng không sao, khác biệt duy nhất chính là hắn mọc ra 4 cái chân, giống như thủy tổ của mình.

Cho dù có vậy đi chăng nữa, hắn vẫn là thú hoang.

Trước mắt mọi người lộ ra dáng dấp thế này, thân phận hắn rốt cuộc giấu không nổi nữa, mọi người đều sẽ biết Hoàng thái tử Edgar biến thành đọa thú.

Người chung quanh đều dùng ánh mắt cảm thông để nhìn hắn,đòng thời, vũ khí đều chĩa về phía hắn, ai ai cũng lo sợ hắn sẽ nổi điên hại người.

Jones nói cho hắn biết tiểu á thú nhân vẫn ổn, nhưng hắn không thấy tiểu á thú nhân đâu, ngược lại phụ hoàng và mẫu hậu lại ngàn dặm xa xôi từ thủ đô tinh chạy tới đây thăm hắn.

Tin tức hắn biến thành đọa thú lan ra, mọi người đều tiếc hận, nhưng vẫn cảm thấy hắn cần được đưa tới tinh cầu đọa thú cư trú. Hắn muốn ở lại Thiêm tư tinh cầu, nhưng vì hắn quá mạnh, yêu cầu này liền bị bác bỏ.

Cũng chính lúc này, hắn nghe được tin tức tiểu á thú nhân và Sư tộc thú nhân xác định quan hệ, hai người sắp thành bạn đời rồi!

Khi hắn rời khỏi Thiêm tư tinh cầu để tới đọa thú tinh cầu, tiểu á thú nhân cuối cùng cũng chịu đến gặp, sợ hãi nhìn hắn.

Tiểu á thú nhân sợ sệt như vậy, đứng cách hắn xa xa, khiến trong lòng hắn đau đớn, giày vò thống khổ.

"Hoàng thái tử điện hạ…" Tiểu á thú nhân tiểu tâm dực dực nhìn hắn, run rẩy nói, bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể chạy mất: "Ngươi, ngươi chớ tới tìm ta nữa, van cầu ngươi…"

Không phải như vậy, tiểu á thú nhân đã không còn sợ hắn như thế nữa, hơn nữa, hắn biết dù tiểu á thú nhân có sợ hắn, cũng không chán ghét hắn đâu, chắc chắn không nói ra lời đó.

Ý niệm chợt lóe trong đầu, Edgar đột nhiên cảm thấy tất cả những trải nghiệm thật quá nhiều sơ hở.

Hắn hình như, tiến vào ảo giác?

Edgar mở mắt, sau đó đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng.

Hắn tựa hồ đè lên cái gì… Edgar nhìn xuống, thấy tiểu á thú nhân bị chèn bên dưới, hắn giật mình nghĩ hình dạng này của mình sẽ đè chết cậu mất, đột nhiên phát hiện mình bị thu nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Không, không phải thu nhỏ, hắn biến lại thành người.

Hắn lại biến thành người rồi!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Edgar theo bản năng dùng linh lực kiểm tra tình trạng tiểu á thú nhân, phát hiện không nguy hiểm đến tính mạng thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nhìn tay mình mà ngây ngẩn cả người.

Edgar có cảm giác không dám tin, lập tức nghĩ đến mình không phải rơi vào ảo ảnh chứ?

Ảo ảnh trước mắt này quá đẹp, hắn không muốn tỉnh lại…

Quần áo tiểu á thú nhân đã bị sét đánh không còn một mảnh nguyên vẹn, Edgar có chút khó chịu, sau đó liền thấy có người mập mạp kéo Jones chen tới: "Hoàng thái tử điện hạ, người thấy thế nào rồi?"

"Ngươi là…" Edgar nhìn tên mập mạp, hắn hoàn toàn không biết người này.

"Ta là quan chấp chính Thiêm tinh, Justin, Hoàng thái tử điện hạ, người không sao chứ?" Justin cười nhìn Hoàng thái tử, sau đó liếc nhìn tiểu á thú nhân mà Hoàng thái tử đang cố che chở.

Á thú nhân này không lẽ là Thái tử phi Hoàng thái tử chọn? Hình như còn nhỏ nha…

Edgar nhìn kỹ xung quanh, cũng thấy người vây quanh mình, hiện tại đều tới gần, đột nhiên phát hiện tất cả những thứ này tựa hồ cũng không phải ảo giác.

Về phần vì sao biến thành người… Edgar đột nhiên nhớ lại chuyện tiểu á thú nhân đã nói trước đây.

Tiểu á thú nhân luôn thúc giục hắn tu luyện, nói là tu luyện xong sẽ biến thành "người", nhưng không nói rõ "người" là gì, hắn còn tưởng là á thú nhân, bởi vậy thấy rất khó hiểu, bây giờ ngẫm lại… Ý của tiểu á thú nhân là, hắn cố gắng tu luyện sẽ biến về thú nhân được sao?

Edgar cảm thụ linh lực trong cơ thể, quả nhiên trong người lại có một cái thú hạch nữa, nó không giống với cái cũ, nhưng chắc chắn chính là thú hạch.

"Bác sĩ Jones, có thể lấy cho ta bộ quần áo không?" Hắn nhìn Jones nói, hiện tại quần áo đều do Jones cấp, mà chỉ một bộ hiển nhiên không thể che cho hai người.

Jones còn chưa kịp làm gì, Justin đã lấy ngay một bộ trong nút áo cho Edgar: "Điện hạ, đồ mới đó, ta còn chưa mặc bao giờ đâu."

Justin cao hơn Jones một cái đầu, quần áo cũng lớn hơn một cỡ, Edgar nhận bộ quần áo kia, nhanh chóng bọc tiểu á thú nhân lại rồi ôm lấy, mới phát hiện thân thể mình tốt hơn bao giờ hết.

Mới bị sét đánh trọng thương mà giờ đã khỏi rồi!

Đương nhiên, giờ không phải lúc nghiên cứu vết thương của mình… Edgar quay sang Justin, cười nói: "Cảm ơn."

"Không cần không cần." Justin cười to, nhìn Edgar như thấy mỏ vàng cực lớn.

Đây đúng là mỏ vàng a, hoàng thất mặc dù quyền lợi không còn nhiều như thời trước, nhưng vẫn không hề nhỏ, quân đoàn chuyên biệt của hoàng gia không nói, tài sản riêng của hoàng thất càng nhiều vô cùng…

"Lần này ta vì tăng thêm thực lực nên mới tới Thiêm tư tinh cầu, đã gây phiền toái tới ngươi rồi." Edgar lại nói. Hắn không định đem chuyện biến thành đọa thú lộ ra, Jones hẳn cũng sẽ giúp hắn giữ bí mật.

Còn đám Jesis… Hắn chưa từng nói với người khác mình là đọa thú, không phải sao? Hắn chỉ là bị thương chưa biến lại thành người thôi.

"Không phiền không phiền chút nào hết." Justin vội nói, nào có phiền đâu a? Đây rõ ràng là chuyện tốt mà.

Hoàng thái tử thức tỉnh huyết thông tổ tiên ngay trên địa bàn của hắn, tinh cầu của hắn nhất định sẽ vô cùng nổi tiếng cho xem!

Thấy Justin bị dao động, khóe miệng Edgar khẽ câu lên, ôm tiểu á thú nhân đi về chỗ ở Jones sắp xếp trước đó.

http://tieulun.hopto.org

Đi mấy bước, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện – tiểu á thú nhân biến hắn sẽ biến thành người, nếu vậy, quần áo và dụng cụ tiểu á thú nhân mua, là để cho hắn dùng đi?

Nghĩ tới đây, Edgar đi càng mau, hận không thể trở về ngay lập tức mới tốt.

33. Chương 33: Dạy Tắm Rửa

Bóng lưng Edgar vừa biến mất khỏi tầm mắt, Justin lập tức xoay người lại, kéo kéo Jones: "Bác sĩ Jones, Hoàng thái tử điện hạ rốt cuộc tới thiêm tư tinh cầu từ khi nào? Chuyện quan trọng như vậy sao không báo trước cho ta?"

Vừa rồi Edgar bị sét đánh túi bụi, Justin quên khuấy mất, giờ mới sực nhớ ra.

Hoàng thái tử điện hạ tới tinh cầu của hắn mà hắn không hề hay biết, sao có thể?

Trong số bao nhiêu người ở đây, Jones chắc chắn là người kinh hãi nhất, hôm qua y mới kiểm tra cho Edgar xong, xác định thú hạch Edgar thật sự vỡ vụn, thế mà còn trúng 36 cột sét, vảy trên người bị lột sạch vài lần, rồi từ một đọa thú thức tỉnh huyết thống, còn biến lại thành người!

Không khoa học chút nào!

Bất quá, tuy nghĩ vậy nhưng không thể biểu lộ ra ngoài, nháy mắt y thu hồi hết cảm xúc kinh ngạc của mình, mới quay qua Justin: "Điện hạ đến Thiêm tư từ khi nào ta cũng không rõ, ngài ấy mới tới chỗ ta 2-3 ngày nay thôi!"

"Điện hạ tới những 2-3 ngày rồi sao ta không biết?" Justin lại hỏi, độ phủ sóng của gương mặt thương hiệu Edgar cỡ đó, không lý nào tới không gây xôn xao cho được.

Hoàng thái tử của Đế quốc, đã độc thân còn thực lực mạnh mẽ… Mỗi ngày á thú nhân con hắn đều si mê nhìn áp phích quảng cáo trong nhà, xem video của ngài ấy học kỹ thuật chiến đấu, dù cho không nhận ra Hoàng đế thì cũng phải nhận ra ngài chớ.

"Lúc điện hạ tới đã sắp thức tỉnh huyết thống, chỉ có thể duy trì thú hình, cho nên tất cả mọi người đều tưởng ngài là đọa thú." Jones cười nói: "Mấy ngày trước đám Jesis chẳng phải đưa về một đọa thú và một tiểu á thú nhân sao? Chính là điện hạ và á thú nhân ngài vừa che chở đó."

Thiêm tư dù là một tinh cầu nhưng dân số không bằng một góc của thủ đô tinh, Justin hết sức quen thuộc với nơi đây, có chuyện gì phát sinh cũng đều biết hết, thiếu tá Jesis hắn có biết, chuyện á thú nhân mà họ mang về từ rừng sâu hắn cũng biết.

Lúc đó nghe qua thì tính giao việc cỏn con đó cho Jones xử lý là được, không ngờ chuyện bé tẻ ra to, rõ ràng là chuyện lớn bằng trời a!

Hoàng thái tử là người có địa vị cao nhất từ trước tới nay từng đến Thiêm tư! Hắn muốn xin cho phi thuyền công cộng hàng năm ghé qua đây 1 chuyến đều phải trông cậy vào Hoàng thái tử rồi!

Không, mất công xin xỏ, 1 chuyến không đủ, 2 chuyến mới được đi!

"Hóa ra là vậy à… Đúng rồi vừa nãy điện hạ bị sét đánh… Khụ khụ, thức tỉnh huyết thống, các ngươi không ghi hình lại sao? Ta muốn Thiêm tư tinh cầu của chúng ta được lên mạng xã hội! Ha ha, điện hạ thức tỉnh huyết thống ngay trên tinh cầu của ta, sau này sẽ có rất nhiều cường giả tới đây tu luyện cho coi!" Justin đột nhiên nhìn thư ký phía sau.

"Mau, còn phải tìm người chỉnh sửa lại bản video, chỉ cần cắt ghép biên tập xử lý một chút là có thể tuyên truyền quảng bá trên mạng rồi!" Tên thư ký nói, cũng kích động không kém.

Bọn họ phát video lên mạng xong, liệu thủ đô tinh bên kia có xem được ngay hay không a?

http://tieulun.hopto.org

Chỉ có thể truyền tin nội bộ, không thể lên mạng xem tin tức mới nhất, không thể mua sắm trực tuyến, tin tức lạc hậu thật phiền phức.

Khó trách nhiều người có con nghiện game đều đưa chúng tới tinh cầu xa xôi…

"Chúng ta mau chuẩn bị đi, xong hết thì đi xin phép điện hạ một tiếng." Justin nói, Hoàng thái tử vất vả rồi, có lẽ phải nghỉ ngơi dài dài, chờ khi nào xong tới tìm Hoàng thái tử thì hơn.

Justin rời đi, nhưng có rất nhiều người vẫn đứng yên tại chỗ, ví dụ như đám Jesis.

Đoạn đối thoại giữa Jones và Justin, bọn họ ít nhiều cũng nghe được chút xíu, giờ mới thấy kinh hãi làm sao.

"Đọa thú kia té ra lại là Hoàng thái tử! Không phải chỉ là đọa thú thôi sao?" Jeka giọng run run.

"Từ đầu tới giờ hắn chưa từng nói mình là đọa thú, chỉ có chúng ta tự cho là vậy thôi." Jesis đáp, trên mặt hắn không tỏ vẻ gì, nội tâm kỳ thực đã muốn phát điên.

Hắn vẫn nghĩ đọa thú kia là phụ thân của tiểu á thú nhân, còn chạy tới nói với y sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy… Kết quả? Cái con rắn kia lại là Hoàng thái tử! Mới vừa bị sét đánh xong Hoàng thái tử đã chạy đi ôm ấp tiểu á thú nhân rồi!

Dám cướp tiểu á thú nhân của Hoàng thái tử, no đòn chắc luôn!

"Hóa ra hắn không phải đọa thú, như vậy rất nhiều chuyện liền sáng tỏ, uy thế của hắn lần đầu tiên gặp, không phải là loại mà đọa thú có thể có được." Một người khác trong đám nói.

"Phải a, Hoàng thái tử thật không hổ là Hoàng thái tử, lúc đó chẳng cần động thủ cũng áp chế chúng ta nói không ra lời!"

Những người này bắt đầu nghị luận, cảm khái vạn phần, kính nể Hoàng thái tử không thôi, còn tiểu á thú nhân đáng yêu kia… Không phải thất tình đâu, bọn họ quen rồi!

Vừa lúc đó, bọn họ đột nhiên bị các chiến hữu bao vây.

"Jesis, nghe nói các ngươi từng ở chung cùng Hoàng thái tử điện hạ, chuyện là sao vậy?"

"Jeka, thực lực của điện hạ mạnh lắm ha?"

"Jesis, tiểu á thú nhân kia là bạn đời được tuyển chọn của Hoàng thái tử sao? Chúng ta sắp có Thái tử phi rồi a?"

"Điện hạ rốt cục thức tỉnh huyết thống thế nào các cậu biết không?"

…

Jesis: Ta thật ra không biết gì hết, ta còn lo mình sắp bị đánh tới nơi đây này!

Bên này vô số người đang túm tụm với nhau, Justin cũng gấp rút cho người biên tập video, còn đích thân chỉ đạo: "Điện hạ thụ thương chỗ này nặng như vậy, trọng điểm đó, phóng lớn lên, để người ta biết vì thực lực điện hạ phải hy sinh cỡ nào!"

"Chỗ này tư thế oai hùng bảo vệ á thú nhân cũng phải giữ lại!"

"Đúng rồi, trọng điểm là cuối cùng! Cảnh điện hạ hôn môi với á thú nhân quá cảm động, ta xem còn muốn khóc đây, nhất định phải lồng ghép âm nhạc tình sầu triền miên vào rõ chưa!"

…

"Đại nhân ngài yên tâm, ta đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Phụ trách biên tập đầy kích động, Hoàng thái tử điện hạ vốn là thần tượng của hắn, trước đây hắn chỉ có thể ngắm ngài qua những bức hình trên tin tứ, bây giờ có thể giúp biên tập video của Hoàng thái tử, hắn phấn khích chết mất!

Thấy cấp dưới bắt đầu bận túi bụi, lại được biết Hoàng thái tử vào phòng nói muốn nghỉ ngơi không để người khác vào, Justin muốn nhân lúc rảnh rỗi đi xử lý ít công vụ.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng căn bản không cách nào bình tĩnh mà xử lý cái gì nữa mà…

"Đúng rồi, thủ đô tinh có gửi tin tới phải không? Đưa ta xem." Justin đột nhiên nói.

"Đại nhân, vừa tới nơi xong! Bên thủ đô tinh hình như xảy ra chuyện lớn rồi, tin tức lần này đặc biệt nhiều đó." Thư ký đáp ngay, sau đó giải nén tin tức trong máy tính.

Vừa giải nén xong, dòng đầu tiên chính là "Hoàng thái tử điện hạ biến thành đọa thú, ức hiếp á thú nhân."

"Cái quỷ gì đây, điện hạ biến thành đọa thú lúc nào chứ, ta mới vừa tận mắt chứng kiến ngài thức tỉnh huyết thống đây này!" Justin nói, tử nhủ ức hiếp á thú nhân thì có thể đi, kiểu như thừa dịp tiểu á thú nhân kia hôn mê mà lén lút hôn hôn người ta mấy cái… Lúc đó hắn còn chụp hình gửi con hắn kia, cho nên giờ thay con hắn ngồi đoán mò chút chuyện nhà người ta.

"Ở đây cũng có một số tin tức liên quan, còn nói Hoàng thái tử biến thành đọa thú xong còn tập kích rất nhiều người…" Thư ký đọc tin tức xong cũng hết chỗ nói nổi.

"Thủ đô tinh cách chỗ chúng ta quá xa, phi thuyền nhanh nhất cũng phải mười mấy ngày mới tới được, Hoàng thái tử lại có thể ức hiếp một á thú nhân ở thủ đô tinh vào mấy ngày trước, sau đó hôm qua tới chỗ chúng ta thức tỉnh huyết thống sao?" Justin đột nhiên bật dậy: "Đây là hãm hại, là có người muốn hãm hại Hoàng thái tử điện hạ! Chúng ta nhất định phải nhanh chóng báo chuyện này lại cho ngài ấy, sau đó giúp ngài làm sáng tỏ mọi việc!" Một tay cầm máy tính, Justin di chuyện thân hình mập mạp chạy ra ngoài: "Phi hành khí! Phi hành khí đâu!"

Người bên ngoài đều đang bàn tán chuyện Edgar, Edgar ôm tiểu á thú nhân trở về phòng xong, nhưng một mực đóng chặt cửa phòng lại, sau đó bắt đầu kiểm tra tình trạng cơ thể tiểu á thú nhân.

Cuối cùng trải qua thiên kiếp 2 trong 1 khủng bố kia, suýt chút nữa hắn bị đánh chế, nhưng xong xuôi hắn lập tức cảm nhận được luồn linh lực khổng lồ tiến nhập vào cơ thể, giúp thương thế nháy mắt khỏi hẳn, lần nữa có được thú hạch, lần nữa biến lại thành người, cũng giúp thân thể tiểu á thú nhân khôi phục được trạng thái tốt nhất.

Tiểu á thú nhân hiện tại đã khỏe lên rồi, không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng vẫn chưa chịu tỉnh… Hình như là đang ngủ.

Edgar thu hồi linh lực đang kiểm tra tình trạng của cậu, cẩn thận gọi: "Thư Thư, Thư Thư."

Tiểu á thú nhân có tên thật dễ nghe… Cái tên này mình đã từng thầm gọi trong lòng biết bao nhiêu lần, vẫn tưởng rằng cả đời sẽ không còn được gọi nữa, Edgar bỗng thấy lòng mình ấm áp, khắc chế không nổi mà muốn thử hôn môi á thú nhân trước mắt lần nữa.

Đúng rồi, tiểu á thú nhân đã sớm bị sét đánh rách hết quần áo, hiện tại tuy có quấn tạm một bộ, nhưng bên trong vẫn trống trơn… Edgar kiềm lòng không đặng nhớ lại, trước đây mình có từng nhìn thấy thân thể tiểu á thú nhân, nhất thời không tránh khỏi có phản ứng.

Mình quá cầm thú đi! Vận chuyển linh lực giữ thanh tỉnh một hồi, Edgar mới mở mắt ra lần nữa, sau đó liền thấy tiểu á thú nhân trên giường đã tỉnh rồi.

Thư Thư tỉnh lại, phát hiện mình đã về tới chỗ ở Jones chuẩn bị cho.

Lôi kiếp kia cuối cùng cũng chịu xong rồi hả? Không cần chịu khổ nữa? Thư Thư xác nhận xong, đột nhiên cảm thấy gian phòng mình vốn không quen bỗng trở nên cực kỳ thân thiết, sau đó liền phát hiện, trong phòng, ngoài mình ra còn có một người xa lạ.

Một nam nhân cực đẹp trai cực tuấn tú!

Thư Thư từng có rất nhiều chủ nhân, đa số đều là nữ, dĩ nhiên đều yêu thích soái ca, chỉ là gu thẩm mỹ khác nhau thôi.

Nhưng Thư Thư tin tưởng rằng, nam nhân trước mắt này nếu để các chủ nhân cũ thấy được, nhất định ai cũng sẽ phải cảm thán người nọ thật quá suất, quá ngầu, quá đẹp trai đi!

http://tieulun.hopto.org

Dung mạo phi phàm, đôi chân dài thẳng tỷ lệ hoàn hảo với vóc người, khuôn mặt góc cạnh kiểu Âu Mỹ, thế mà lại tóc đen mắt đen, đôi mắt thâm thúy kia đột nhiên chuyên qua nhìn cậu, cậu thậm chí còn có cảm giác mình được yêu thương tha thiết…

Dừng! Miêu tả trong tiểu thuyết ngôn tình không cần lôi ra đây đâu, đực rựa với nhau, người ta là đại soái ca thì sao lại đi yêu mình được?

Hiện tại mấu chốt là… Người này rốt cuộc là ai đây? Đồ đệ cậu đâu rồi?

Thư Thư ngồi dậy nhìn xuống giường, hy vọng có thể thấy đồ đệ biến thành bé con nằm bên giường, nhưng mà lại không có gì hết…

"Xin chào, ta là Thư Thư, anh tên gì?" Thư Thư dùng ngôn ngữ đế quốc Thú Nhân mới học được, hỏi.

"Thư Thư, ta là rắn bự đây." Đại soái ca nở nụ cười với Thư Thư.

"!!!" Rắn bự? Vị suất ca này là đồ đệ của mình, con rắn kia á? Thư Thư không dám tin nhìn người trước mắt, nghiên cứu một hồi lâu, vẫn chưa thể tin đây là sự thực.

Người trước mắt này có mùi giống đồ đệ của cậu.

Làm sao có thể như vậy! Tại sao đồ đệ cậu có thể cao như vậy, còn vóc dáng của mình lại thấp bé như thế? Cũng vì nguyên hình cậu rất nhỏ còn nguyên hình của hắn rất lớn sao?

Không công bằng gì hết!

Thư Thư cảm thấy phiền muộn cực kỳ, nhưng lại không có biện pháp nào, chỉ có thể nhìn đồ đệ của mình, bất mãn mài răng, đồng thời tạm hiểu vì sao bộ dáng người này lại đẹp mắt như vậy.

Rõ ràng là nhờ cậu mà! Yêu tinh lớn lên đều đẹp hết á, cậu giúp người này biến thành yêu tinh, người này đương nhiên sẽ ưa nhìn rồi.

Nghĩ tới đây, Thư Thư có chút đắc ý: "Rắn bự, hóa ra là ngươi a! Độ kiếp ổn không?"

Độ kiếp chính là bị sét đánh chăng? Edgar gật gật đầu.

"Khá lắm khá lắm, mà lần này ngươi có lỗi đó, biết không?" Thư Thư nhìn Edgar, nói: "Độ kiếp là chuyện của cá nhân ngươi, kéo ta theo làm gì? Hại ta bị đánh một trận… Lúc ta độ kiếp cũng không bị đánh kinh khủng như vậy!" Cậu càng nói càng oan ức, đồ đệ trước mắt lại không còn là hình rắn, cậu không biết sợ…

Càng lúc càng bạo dạn hơn, răng vốn đang ngứa Thư Thư đột nhiên cắn tay đồ đệ đang đặt bên giường một cái.

Tiểu á thú nhân đột nhiên ngậm tay mình… Edgar run lên trong lòng, suýt chút nữa thì quên tìm hiểu tiểu á thú nhân đang nói gì.

Đương nhiên, hắn vẫn có thể hiểu một chút… Ý cậu là, người chịu sét đánh đáng ra chỉ có mình hắn? Cho nên… Lúc đó hắn ôm tiểu á thú nhân "thoát thân", thực ra lại là phiền đến tiểu á thú nhân?

"Xin lỗi." Edgar áy náy, tiểu á thú nhân khi đó tróc mất mấy lớp da, hẳn là đau lắm… Nào có á thú nhân nào phải chịu qua khổ cực như vậy đâu?

"Không sao, cũng tại ta không nói rõ ngay từ đầu." Thư Thư há miệng buông tay đồ đệ vốn dĩ cắn không nổi ra, có chút đau lòng thương cho hàm răng của mình.

Đúng là não cũng bị sét đánh mà, còn tưởng dùng răng chuột cắn phá thân thể thần thú hay sao chứ…

Thư Thư buồn bực một giây, rồi vui vẻ trở lại – cậu thu nhận được một thần thú làm đồ đệ, thật quá uy phong quá tuyệt vời mà!

Tiểu á thú nhân không cắn tay mình, Edgar có chút tiếc nuối, lại hỏi: "Sao ta lại biến thành như vậy?"

"Ngươi tu luyện thành người a! Sau đó biến thành giống như mấy người kia!" Thư Thư đáp, đồng thời khen ngợi một câu: "Đồ đệ thật là lợi hại, mới vừa biến thành người đã nói chuyện trôi chảy được như ta rồi!"

"Đều nhờ em dạy giỏi." Edgar biết nghe lời phải nhận xét.

http://tieulun.hopto.org

"Đó là... Đúng rồi, sư phụ còn chưa ban tên cho ngươi..." Thư Thư rất muốn giả bộ một chút, sau đó phát hiện vẫn không được, nên thôi không giằng co nữa, ngước đầu nhìn gương mặt đẹp trai kia nói: "Ta cho ngươi chọn đấy. Xà xà? Xà đặc xá?"

Thật là phế phẩm, đặt tên sao mà nhức não thế không biết, chẳng biết ở đây có phần mềm đặt tên không nhỉ... Thư Thư rối rắm.

"Ta là Edgar." Edgar đột nhiên nói.

"Gì?" Thư Thư có chút không rõ.

"Tên ta là Edgar." Edgar lặp lại lần nữa.

"Edgar? Đây là tên nước ngoài mà, có ý gì a... Nhưng thôi người ở đây đều dùng tên kiểu đó, vậy dùng đỡ đi..." Thư Thư thì thầm, quyết định dùng cái tên đồ đệ tự đặt: "Vậy gọi ngươi là Edgar, chúng ta đi tắm đi!"

Một đại soái ca vẫn còn để quả đầu "nổ tung" như thế kìa!

"Em tắm trước đi." Edgar vội vàng nói.

"Không cần không cần, chúng ta cùng nhau tắm, ta dạy ngươi tắm rửa mà." Thư Thư nói. Tuy đồ đệ rất đẹp trai, nhưng mới biến thành người hẳn sẽ có rất nhiều thứ không biết làm, cậu nhất định phải hỗ trợ chứ.

Dạy tắm rửa? Edgar bối rối, trước tiên phải đè nén phản ứng thân thể lại xuất hiện lần nữa.

"Đi thôi!" Thư Thư kéo người vào buồng tắm, lộ ra thân thể nhẵn nhụi và da thịt trắng nõn, thoạt nhìn cực kỳ mê người.

Edgar trợn tròn mắt, Thư Thư căn bản không có ý định che đậy gì, còn tự mình giúp đồ đệ cởi quần áo bên hông.

Đột nhiên Edgar nhảy dựng lên, chạy một mạch không dám quay đầu.

Còn ở trong phòng tắm một phút giây nào, hắn nhất định sẽ mất khống chế mà làm ra chuyện không thể cứu vãn mất!

Hắn và tiểu á thú nhân còn chưa kết hôn mà, không thể chiếm tiện nghi của tiểu á thú nhân được.

"Xấu hổ sao?" Thư Thư nhìn theo bóng lưng đồ đệ có chút thắc mắc, nhưng không đuổi theo.

Hiện tại người cậu cũng khó chịu lắm, đồ đệ chạy rồi thì mình tắm trước vậy.

Nghĩ thế, Thư Thư mở vòi sen, vừa hát vừa tẩy rửa.

Lôi kiếp thật thần kỳ, cậu còn tưởng chết tới nơi, qua rồi liền thấy hoàn toàn khôi phục, không những thế còn khỏe hơn rất nhiều, da dẻ cũng đẹp hơn, toàn thân không thấy cái lỗ chân lông nào luôn.

Nếu để chủ nhân trước đây thấy được, nhất định sẽ đố kị chết mất!

Đương nhiên, các nàng hẳn sẽ càng đố kị với bản lĩnh ăn bao nhiêu cũng không mập của cậu hơn, hahaha!

Lấy ra mấy hạt dẻ trong túi ăn ra, Thư Thư vừa gặm vừa tắm rửa, đồng thời tính toán phải mau mau kiếm việc làm, kiếm nhiều tiền mua đồ ăn bỏ vào túi ăn bù lại, đồ đệ cũng thế. Cái tên này lớn như vậy rồi, khí lực cũng lớn, tới lúc đó không chừng còn kiếm được nhiều tiền hơn cả cậu ấy chớ!

Nghĩ đến các loại mỹ vị từng được ăn, Thư Thư nuốt nước miếng, xoa xoa khắp cơ thể nhộn nhạo một lần!

Thư Thư rất thích sạch sẽ, cũng thích tắm rửa, tẩy mình sạch sành sanh xong, tâm tình cũng tốt lên, lập tức ra ngoài gọi đồ đệ tới tắm.

Nhưng tới khi cậu ra ngoài, lại phát hiện đồ đệ của mình đã tắm xong từ bao giờ, thậm chí đã thay áo ngủ cậu mua trước đó rồi.

http://tieulun.hopto.org

Áo ngủ kia lớn như thế, hồi trước cậu còn muốn dùng làm chăn đắp, thế mà… Đồ đệ mặc vào sao cứ thấy hơi nhỏ sao ấy!

Thư Thư cau mày nhìn đồ đệ vài lần, trong lòng lại có chút sôi trào, bất quá không kéo dài được bao lâu, nhìn đồ đệ lớn lên đẹp trai như vậy, không nhịn được cười rộ lên: "Đồ đệ thật là lợi hại! Lớn lên đẹp trai lại còn thông minh, không cần dạy cũng biết dùng buồng tắm."

Edgar nghe xong không khỏi có chút lúng túng, tiểu á thú nhân tới giờ vẫn còn nghĩ hắn thực sự chỉ là một con rắn ngu ngốc, không biết có nên giải thích một chút không đây?

Còn đang nghĩ xem nên giải thích thế nào, bên ngoài Justin đột nhiên lên tiếng: "Hoàng thái tử điện hạ! Điện hạ! Xảy ra chuyện lớn rồi!"

Edgar đã phong tỏa phòng này, hắn biết Justin là người biết nhìn sắc mặt người khác, chắc chắn sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt mà tới quấy rầy hắn, nhưng giờ Justin lại tới đây…

Chỉ sợ đúng như lời y nói, có chuyện lớn thật rồi.

"Điện hạ là tên ai?" Thư Thư cũng nghe thấy, mờ mịt hỏi.

Edgar nghe cậu hỏi, càng lúng túng hơn, nhưng vẫn nhanh chóng đứng lên mở cửa.

Đưa đầu lãnh một đao, rụt đầu cũng lãnh một đao, có một số việc, tiểu á thú nhân sớm muộn cũng sẽ biết.

Edgar vừa mở cửa, Justin đầu đầy mồ hôi từ bên ngoài chạy vào, nhanh chóng đặt máy tính trước mặt Edgar: "Điện hạ, thủ đô tinh xảy ra chuyện rồi, có người hãm hại ngài!"

Edgar nghe vậy cau mày, lập tức nhớ tới chuyện nửa năm trước mình bị mưu hại.

Trước kia bị biến thành đọa thú, còn bị thương nặng nằm trong rừng rậm, có bị đoạt quyền cũng không sao, chỉ có thể trông cậy vào phụ hoàng và mẫu hậu, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Có người ở thủ đô tinh hãm hại mình… Những người kia còn giở trò trên cơ giáp của hắn, kẻ muốn hắn mất mạng liệu có trà trộn trong bạn bè chiến hữu chăng?

Edgar tiếp nhận máy tính, xem xét.

Thư Thư vẫn đang nói chuyện với Edgar bằng tiếng Trung, giờ nghe hai người nói qua lại bằng ngôn ngữ đế quốc Thú Nhân thì không hiểu gì, ngơ ngác nhìn, đồng thời thầm kính nể đồ đệ mình thêm vài phần.

Đồ đệ hắn thật là lợi hại a, mới có vài ngày đã học được nhiều như vậy…

Tiến đến bên người Edgar, Thư Thư nhìn máy tính đầy chữ trên màn hình mà cậu hoàn toàn không hiểu… Cậu chưa từng nhìn thấy loại chữ kia, đồ đệ của cậu tại sao lại như hiểu hết vậy? Còn những người này tại sao lại cung cung kính kính với đồ đệ như thế?

Thư Thư mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, bỗng thấy đồ đệ mở lên một video, trong đó có một con rắn đang truy đuổi một á thú nhân.

"A! Con rắn này giống ngươi thật đấy!" Thư Thư nói: "Nhưng mà chỗ vảy dưới đầu mọc khác kìa!" Cậu nói, còn chỉ chỉ một cái vảy trên người con rắn kia.

Lúc Edgar thấy con rắn trong video, liền cảm thấy đối phương quá giống mình, thậm chí lẫn lộn không phân biệt nổi, khó trách nhiều người không nhìn ra…

Kết quả, ngay lúc hắn còn chưa nhận rõ tình hình, tiểu á thú nhân đã nhìn thấu điểm khác biệt giữa hắn và con rắn kia, thậm chí còn là một chiếc vảy bé xíu như vậy… Trong lòng Edgar ngọt xì xì, loại cảm giác được người khác để ở trong lòng thật là tốt.

Đương nhiên, hiện tại quan trọng nhất không phải cái này, mà là phải nghĩ cách giải quyết kẻ hãm hại mình ở thủ đô tinh.

Những tin tức này chắc chắn sẽ khiến cha mẹ hắn phải chịu đựng áp lực rất lớn, hơn nữa cũng đã là chuyện của 3 ngày trước, 3 ngày qua cha mẹ phải trải qua những gì, hắn không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể tưởng tượng ra được.

http://tieulun.hopto.org

Hắn còn sống, hắn không biến thành đọa thú, hắn thậm chí đã thức tỉnh huyết thống, hắn phải xem xem những kẻ sau bức màn kia có thể nói ra cái gì nào!

34. Chương 34: Edgar Làm Sáng Tỏ

Đế quốc Thú Nhân đã có kỹ thuật mạng khác biệt, mà mạng tổng bộ tiêu hao quá nhiều nhân lực vật lực để giữ gìn, cho nên tinh cầu xa xôi sẽ không kết nối được với mạng tổng, cơ bản đều dựa vào các điểm truyền tin trong vũ trụ kết nối với nhau.

Tốc độ truyền tin như vậy phi thường chậm, nếu điểm truyền tin bị phá hoại, thông tin còn có khả năng bị thất lạc, nếu có tình huống khẩn cấp tỷ như bị xâm chiếm, tới lúc đó nếu dùng tới cái này không được thì quân đội mới dùng thông đạo liên lạc khẩn cấp.

Loại liên lạc này bình thường đều đóng, mỗi lần khai thông cần hao phí rất nhiều rất nhiều năng lượng, nhưng có thể truyền tín hiệu phát video trực tiếp từ tinh cầu xa xôi đến thủ đô tinh, có thể nói là phi thường tiện ích.

Edgar đang ở Thiêm tư tinh càu, phương pháp liên lạc nhanh nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là thông đạo liên lạc kia.

Justin chưa bao giờ dùng qua loại thông đạo này, căn bản sẽ không dùng, ngược lại Edgar trước đây từng đi linh ở quân đội, trên chiến hạm cũng có một thông đạo như vậy, hắn từng dùng nhiều lần rồi, bởi vậy sử dụng vô cùng thành thạo.

Nhìn Edgar nhanh chóng bỏ thêm năng lượng vào máy truyền tin, nhập mật mã, Justin trước nay chưa từng hiểu sách hướng dẫn viết gì đã bị dọa cho sững sờ rồi.

Vì để tránh cho người khác nhìn ra mình kỳ thực dùng thông đạo, hắn ho nhẹ một tiếng, đem sách hướng dẫn ném qua một bên không nhìn tới nó nữa.

"Cần quét đồng tử, lại đây." Edgar gọi Justin.

Còn có chuyện này sao? Justin vội vã ghé qua, nhìn cơ khí phức tạp rốt cục cũng mở ra, thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình thực quê quá đi…

Không, hắn còn tốt chán, á thú nhân Hoàng thái tử mang về mới thực sự là nhà quê… Liếc mắt nhìn á thú nhân ngơ ngác kia, Justin tự nhiên sinh ra cảm giác bản thân thật chi là ưu việt.

Thư Thư đúng là mù tịt về nơi đây, không những đồ vật xem không hiểu, thậm chí ngay cả những người này nói cái gì nghe cũng không hiểu nốt.

Đương nhiên, thứ khó hiểu nhất chính là, tại sao đồ đệ một tay cậu nuôi dạy lại có vẻ cái gì cũng biết thế kia?

Đều là yêu tinh tại sao lại khác biệt đến thế chớ!

Hay là… Edgar thực ra không phải là yêu tinh bình thường? Thư Thư nhìn vẻ tự tin của Edgar, nghiêm túc tự hỏi.

Cũng phải a, Edgar là thần thú cơ mà! Thần thú đó! Nghe đâu vừa sinh ra đã khai mở linh trí, thậm chí có sẵn Kim đan tu vi nghịch thiên kia!

Nói không chừng trước đây đã có ai đó dạy Edgar rồi… Còn về chuyện tại sao hắn lại một mình sống trong rừng rậm, có lẽ vì không thể biến thành người nên bị bỏ rơi chăng?

Thư Thư liên tục tự biên tự diễn, lúc này Edgar đang chờ thông đạo kết nối.

Cùng lúc đó, tại thủ đô tinh.

http://tieulun.hopto.org

Ba ngày trước vụ bê bối của hoàng thất vì không có lời giải thích, tình hình càng lúc càng trở nên căng thẳng, mọi người phát hiện không tìm được đọa thú hại người kia đâu, càng hoài nghi hoàng thất bao che mà phẫn nộ tột cùng.

Á thú nhân bị xà thú nhân dùng thú hình xâm phạm, tổn thương thân thể, sau này không thể có hài tử được nữa, tâm lý lại bị chấn động nặng nề, tương lai e không cách nào sinh hoạt bình thường được.

Dân chúng nổi dậy 3 ngày không áp chế nổi, giống như núi lửa bạo phát thi nhau phun trào, nhất thời hoàng thất bị nghi ngờ càng sâu.

Hoàng đế và hoàng hậu đều hiểu rõ những việc này, những không biết phải đứng ra giải thích làm sao, bản thân họ cũng hoài nghi không biết thú nhân kia có thật sự là Edgar hay không, hiện giờ chẳng hay Edgar đang ở nơi nào.

Nhưng tới giờ, bọn họ không thể không ra mặt.

Hoàng thất triệu tập nhà báo và chuyên gia tới để phân trần vụ việc này.

"Họp báo rồi chúng ta biết nói gì đây?" Hoàng hậu Đế quốc Thú Nhân là Ian, trước kia là một quân y, quen biết với Hoàng đế Chris trong quân đội, cuối cùng tiến tới hôn nhân.

Sau khi gả vào hoàng thất, hoàng hậu cũng không hề từ bỏ sự nghiệp của mình, không chỉ mở một bệnh viện làm từ thiện, bản thân còn thường xuyên tới làm giải phẫu, là một á thú nhân rất kiên cường.

Nhưng bây giờ, hắn thoạt nhìn đặc biệt yếu đuối.

"Tất cả mọi thứ. Chúng ta cứ dựa theo tình hình thực tế nói." Hoàng đế Chris nói, biểu tình có chút khó coi. Sau khi Edgar mất tích, hắn tốn không ít công sức tìm kiếm, vốn tưởng rằng đây chỉ là chuyện đơn giản, thật không ngờ… Có người thừa dịp Edgar mất tích làm ra chuyện như vậy.

"Nếu như dựa trên tình hình thực tế mà nói, để bọn họ biết Edgar mất tích đã nửa năm, có lẽ đã biến thành đọa thú, vậy nước bẩn đều dội lên người nó sao!" Ian đáp, con trai là người thế nào hắn rõ ràng nhất, lần này chuyện đọa thú rất khó nói, chuyện trước kia bắt nạt lính mới, hãm hại bạn học tuyệt đối không hề có!

"Có người đã lên kế hoạch từ trước, chúng ta nói dối chỉ có thể bị người ta tóm được nhược điểm, chẳng thà nói ra sự thật!" Chris đáp, hắn đã phái người đi thăm dò kẻ giật dây, thậm chí tra được một ít manh mối… Tiếc là hắn không có chứng cứ, không thể cho dân chúng một câu trả lời thỏa đáng.

"Thưa Bệ hạ, đã tới giờ rồi." Có người phía ngoài nói.

Chris đứng lên chỉnh lại quần áo, đưa tay đỡ bạn đời của mình: "Chúng ta đi thôi."

Hai người đang muốn đi ra ngoài, máy truyền tin trên tay Ian đột nhiên vang lên.

"Là tin từ Jones, ta xem xong hãy đi." Ian theo bản năng muốn kéo dài thời gian.

Chris cũng đứng lại, chờ xem chuyện gì.

Mở máy truyền tin xong, Ian đầu tiên là mừng rỡ, sau đó sắc mặt lại trắng nhợt.

"Sao vậy?" Chris lập tức hỏi.

"Jones nói Edgar đang ở Thiêm tư tinh cầu." Ian nói: "Nó còn sống, không bị người ta khống chế cũng không hại người, nhưng thực sự bị biến thành đọa thú."

Ánh mắt Chris sáng lên sau câu nói đầu tiên, nhưng ngay lập tức biến mất không còn tăm tích, nếp nhăn xuất hiện nửa năm nay lại thêm rõ ràng.

"Edgar nói chúng ta có thể công bố tin nó đã qua đời." Tay Ian run rẩy.

"Với tình hình hiện tại mà nói, đây lại là một biện pháp tốt." Chris nói: "Nhưng đó lại là con trai ta, nếu nó còn sống, vậy nên sống tốt, không được chết!"

"Chúng ta phải nói thật sao?" Ian hỏi.

Chris gật gật đầu: "Đúng!"

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, Chris nhanh chân đi về phía trước, sau khi đi mấy bước, lại nói: "Con trai ta không phải ai cũng có thể vu tội, chuyện lần này, ta nhất định sẽ điều tra cháy nhà ra mặt chuột! Kẻ nào phản bội, ta sẽ bắt kẻ đó phải trả giá đắt!"

Nơi hoàng thất dùng để tổ chức họp báo là một lễ đường hoàng cung, bọn họ đã từng đứng đây công bố nhiều chuyện, nhưng không có cái nào gay go căng thẳng như ngày hôm nay.

Nhìn phóng viên nhà báo cùng các loại thiết bị quay chụp phía dưới, Ian có cảm giác muốn chạy khỏi ngay lập tức, nhưng cuối cùng vẫn chọn đứng lại.

"Ngày hôm nay mọi người chúng ta đứng tại nơi này, cũng là vì chuyện Edgar, đối với chuyện này, ta muốn giải thích một chút." Chris nhìn xuống dưới khán đài, nói.

Các ký giả nghe xong đều tĩnh lặng, Chris vẫn luôn là hoàng đế được người người tôn kính, dù lần này chuyện của Edgar huyên náo một trận, nhưng dân chúng vẫn kính nể vị hoàng đế này vô cùng.

Kỳ thực Edgar… Nếu như hắn không biến thành đọa thú, loại lên án kia, dân chúng kia phỏng chừng cũng không tin tưởng.

Nhưng vị Hoàng thái tử nửa năm không tin tức gì, lần này chuyện xôn xao như vậy cũng không thấy lên tiếng… Dù cho có muốn tín nhiệm hắn đi chăng nữa, cũng không biết phải tin tưởng thế nào.

Những phóng viên kia im lặng, nhưng lại có người không muốn yên tĩnh.

"Giải thích, bệ hạ đang muốn giúp Edgar giải vây sao?" Một thú nhân trẻ tuổi đứng dậy, lớn tiếng hỏi.

Tên thú nhân này vốn ít người biết đến, nhưng thì giờ ngược lại, hắn chính là người đầu tiên đã đứng ra tố cáo Edgar.

Người này thiên phú rất tốt, đã từng lấy thân phận bình dân thi vào học viên hoàng gia, bây giờ còn là thú nhân 7 sao, nhưng hắn tỏ ra mình đáng lẽ có thể phát triển hơn thế nữa. Ban đầu ở học viện hoàng gia, nghi ngờ Edgar đố kị thiên phú của hắn, mấy lần chèn ép hãm hại, mới khiến hắn bỏ lỡ nhiều cơ hội, cho nên thú nhân đẳng cấp 8 sao như hắn tới tận giờ còn chưa thăng cấp được.

Đây là một thú nhân hình hổ, thân hình cao lớn tướng mạo anh tuấn, còn trẻ như vậy đã là thú nhân 7 sao, thực lực không hề kém, cho nên không ít phóng viên thân thiết nhìn sang, e sợ hắn quá chính trực thẳng thắn sẽ chọc giận hoàng thất.

"Hoàng thất tổ chức họp báo chẳng lẽ chỉ vì muốn Edgar thoát tội? Nếu đúng là như vậy, ta thực quá thất vọng về hoàng thất rồi!" Tên thú nhân này đứng dưới đài nhìn lên Hoàng đế và hoàng hậu phía trên, không có ý định lùi bước, mà hành vi của hắn thông qua máy thu hình phát sóng trực tiếp truyền ra ngoài, người trên mạng có quan tâm nhìn thấy xong, không khỏi phẫn nộ theo, còn có vô số người trên mạng mở topic chống đỡ cho hắn.

Cả hội trường yên lặng như tờ.

"Bệ hạ, ta cũng muốn có được một đáp án." Ngay lúc đó, một á thú nhân ngồi xe lăn mở miệng. Á thú nhân này chính là nạn nhân bị xà thú nhân xâm phạm mấy ngày trước.

"Đọa thú xâm phmaj ta bên người có mặc trang phục đội hộ vệ hoàng gia, hắn trắng trợn không kiêng dè như vậy, dám làm ra chuyện như vậy với ta… Hắn rốt cuộc có phải là con của các người không?" Á thú nhân lại hỏi.

Á thú nhân này lớn lên phi thường đẹp đẽ, hiện giờ mắt ngấn lệ ngồi xe lắn, thoạt nhìn thực yếu ớt, thế nhưng vẫn không chút yếu thế ngước lên nhìn hoàng đế đứng trên đài.

Dù bề ngoài có nhu nhược cỡ nào, nội tâm bên trong vẫn thực mạnh mẽ! Hai loại khí chất trái ngược đặc biệt cùng xuất hiện trên một người khiến ánh hào quang của hắn càng tỏa ra bốn phía, các thú nhân xem phát sóng trực tiếp đều tràn ngập tức giận, các á thú nhân khác cũng vì tao ngộ bị thảm mà rơi nước mắt đồng cảm.

"Không phải!" Chris không chút do dự mà trả lời.

http://tieulun.hopto.org

"Vậy kẻ đó là ai? Súc sinh được bao che đó là ai? Lúc đó ta đã báo cảnh sát, tại hắn còn có thể chạy thoát?" Á thú nhân trên xe lăn bắt đầu run rẩy, song quyền nắm chặt, ngẩng đầu nhìn về phía Chris, ngẩng cao đầu lộ ra cần cổ xinh đẹp: "Edgar hắn đang ở đâu? Bảo hắn ra đây đi, để hắn nói với ta rằng đó không phải hắn!"

Á thú nhân nói xong, đột nhiên thất thanh khóc rống, Chris hơi nhíu mày.

Hắn không ngờ người này sẽ tới chất vấn mình, sự tình bỗng chốc trở nên khó khăn hơn.

Edgar không thể đứng ra giải thích được, hắn đã biến thành đọa thú mất rồi.

Nếu như bây giờ thực sự nói chuyện này ra… Cho dù giờ Edgar đang ở Thiêm tư tinh cầu, chỉ sở tất cả mọi người đều sẽ mặc định cho rằng kẻ phạm tội kia không ai khác chính là Edgar.

Về phần sự thực rằng Edgar bây giờ không có mặt ở thủ đô tinh… Mọi người sẽ cho là hắn đang chạy trốn mất thôi.

Hơn nữa, Edgar đã mất tích nửa năm trước, đúng thực là nửa năm, hoàng thất vẫn chưa từng công bố chuyện Edgar biến thành đọa thú, càng không có chuyện đưa hắn tới đọa thú tinh cầu, bọn họ biết phải giải thích làm sao đây?

Nói rằng bọn họ kỳ thực vẫn chưa tìm được Edgar sao? Ai mà tin chứ?

Chris đột nhiên phát hiện, không thể ăn ngay nói thật được.

"Bệ hạ, có thật là Hoàng thái tử Edgar đã biến thành đọa thú rồi không?"

"Bệ hạ, Hoàng thái tử từ nửa năm trước đã bắt đầu không thấy tin tức gì, tài khoản mạng xã hội cũng không ai ghé qua, liệu có phải từ nửa năm trước đã biến thành đọa thú rồi không?"

"Bệ hạ, về việc á thú nhân bị đọa thú xâm phạm, đọa thú kia còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, ngài thấy thế nào?"

"Bệ hạ, rốt cuộc có phải hoàng thất đang bao che cho đọa thú kia hay không?"

…

Các nhà báo dồn dập đặt câu hỏi, Chris không trả lời bất kỳ một vấn đề nào.

Ian đứng bên y, biểu tình càng bi phẫn.

"Nói hươu nói vượn! Thái tử điện hạ căn bản không thể nào làm chuyện như vậy được!" Một đội viên đội hộ vệ hoàng gia đột nhiên tức giận quát lớn: "Điện hạ không có ở đây, các người liền được thể tác oai tác quái phải không? Thực lực ngài ấy mạnh như vậy, đâu cần phải cướp đoạt cơ hội từ người khác làm gì? Về phần á thú nhân, bao nhiêu á thú nhân chủ động tới cầu thân điện hạ cũng không cần, sao có thể đi đùa giỡn á thú nhân kia? Dù cho có biến thành đọa thú đi chăng nữa, điện hạ cũng không bao giờ làm ra chuyện như vậy!"

Dân chúng không rõ chân tướng liền bị một vài thứ trên mạng lừa gạt, nhưng phàm là những ai đã từng sống chung với Edgar đều tin tưởng hắn, người đội viên này cũng là một trong số đó.

Cậu chỉ là muốn nói giúp Edgar, thế nhưng lại lập tức bị nghi vấn.

Á thú nhân ngồi xe lăn kia nhìn về phía đội viên: "Nói vậy, là ta vu oan cho hắn sao?"

"Ai biết ngươi ở đâu ra chứ!" Cái đội viên kia lập tức đáp trả: "Ngươi có chứng cớ gì mà nói đọa thú xâm phạm ngươi là điện hạ?"

"Chứng cứ? Ngươi đòi chứng cứ của ta? Nếu ngươi cảm thấy ta đang hãm hại hắn, vậy ngươi kêu hắn ra đây đối chất với ta đi!" Á thú nhân tức giận đứng dậy khỏi xe lăn, nhưng rồi lại kiệt sức ngã phịch xuống: "Ngươi nghĩ ta đánh đổi trả giá lớn như vậy, chỉ vì muốn vu oan cho hắn?"

Bộ dáng á thú nhân thực sự đáng thương, đội viên kia nghĩ tới á thú nhân nghe đâu không còn khả năng sinh sản, nhất thời cảm thấy mình có chút quá phận: "Chưa chắc đã là ngươi hãm hại điện hạ, có khi là do kẻ khác muốn mượn ngươi làm vật hy sinh thôi."

http://tieulun.hopto.org

"Nếu như hắn thực sự bị hãm hại, tại sao đã 3 ngày rồi còn không ra giải thích? Chẳng lẽ cũng mất tích giống đọa thú kia sao?" Á thú nhân ngồi xe lăn cười nhạo nói.

Đội viên đội hộ vệ hoàng gia nhất thời nghẹn lời.

Chris nhìn á thú nhân thật sâu, lại nghĩ, Edgar bị hãm hại, mà tình hình này, y càng không thể tẩy sạch tiếng xấu về con trai mình.

Hắn hít sâu một hơi, định theo ý Edgar, nói hắn đã chết.

Con trai y đã thành đọa thú rồi, y không thể để nó lại bị lên án thêm nữa.

Thế nhưng, dù đã hạ quyết tâm, y vẫn không thể mở lời nói ra được. Chris liếc nhìn Ian, trong mắt cả hai đều có chút chần chờ.

Vừa lúc đó, đột nhiên có người từ bên ngoài chạy vào: "Bệ hạ! Bệ hạ! Có tin báo khẩn cấp từ quân đội Thiêm tư tinh cầu!"

"Thiêm tư tinh cầu?" Chris mặt không biến sắc nhưng trong lòng đã cả kinh, lẽ nào là Edgar?

"Là điện hạ, là tin tức từ điện hạ." Người cầm máy truyền tin vui sướng reo lên.

Đại đa số người trong quân bộ đều phi thường sùng bái Edgar, vậy mà bên trong lại xuất hiện mấy kẻ sâu mọt, mượn chút chuyện làm chứng cứ lên án hắn…

Bây giờ điện hạ trở lại rồi, để xem đám người còn dở trò gì nào!

Đế quốc Thú Nhân chỉ có một vị điện hạ, đó chính là Edgar, Edgar lại truyền tin từ Thiêm tư tới? Các nhà báo đều nhìn sang, máy thu hình phụ trách phát sóng trực tiếp cũng nhắm ngay người kia.

"Là Edgar sao?" Ian nhỏ giọng hỏi.

"Nhìn kỹ rồi hãy nói." Chris đáp.

Tình hình này, y không thể không mở máy truyền tin… Chris suy nghĩ một lát, dứt khoát kết nối với máy vi tính lớn treo tường.

Y và Edgar đều không thẹn với lương tâm mình, rồi một ngày nào đó chuyện này cũng sẽ được đưa ánh sáng!

Kết nối vừa thông, Chris và Ian nhìn màn hình phía sau lóe lóe, một bóng người liền xuất hiện.

Phải, là Edgar!

Tất cả mọi người ở đây đều kinh sợ, hơn ai hết là Chris và Ian. Không phải nói Edgar đã biến thành đọa thú rồi sao? Sao người vẫn sờ sờ ra trước mắt vậy?

Nhìn con trai trên màn ảnh không chút tổn hại, Ian kích động suýt khóc òa lên.

Thông đạo quân đội đảm bảo việc truyền phát video, Edgar liếc nhìn chung quanh, lập tức hiểu ra tình hình của cha mẹ: "Phụ hoàng, Người đã nói gì rồi?" Cha hắn còn chưa kịp nói gì là tốt nhất, nếu lỡ nói gì đó rồi, hay là nói hắn đã chết, vậy phải nghĩ xem nên ứng phó thế nào đây.

Chris ngay lập tức hiểu rõ ý tứ, nở nụ cười đầu tiên trong ngày: "Ta còn chưa kịp nói gì đâu."

"Vì mấy người kia dây dưa không rõ sao?" Edgar hỏi.

Tất cả cánh nhà báo trong hội trường đều có cảm giác bị Edgar nhìn thẳng, nhất thời xấu hổ vô cùng tận.

Bọn họ cứ tưởng Edgar đã thành đọa thú, còn tưởng Edgar xâm phạm một á thú nhân nên chạy tới chất vấn, ai dè… Người ta còn khỏe mạnh sờ sờ kia kìa.

"Nửa năm trước ta gặp nạn, phải nán lại Thiêm tư tinh cầu rèn luyện thêm, ở đây tin tức lạc hậu, nghe tin thủ đô tinh truyền tới thì đã là 3 ngày sau." Edgar nhìn sang bên kia màn hình nói: " Bây giờ ta mới biết, ta đang huấn luyện ở Thiêm tư, thế mà lại có thể cùng lúc xâm phạm á thú nhân ở Thủ đô tinh cơ đấy!"

Cánh phóng viên càng lúng túng hơn, có mấy người thậm chí cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

http://tieulun.hopto.org

"Thực vô cùng xin lỗi, ta tự ý mở thông đạo quân đội, phí tổn lần này ta sẽ tự mình gánh chịu." Edgar lại nói: "Nhưng mà ta cảm thấy, sử dụng phương thức liên lạc này để giải thích một chút là rất cần thiết."

"Lời giải thích này của con tới rất đúng lúc." Chris đáp, vừa nãy hắn còn hoài nghi liệu có phải người khác giả trang không, hiện tại đã vững tin đây chính là con trai mình, tâm trạng khá lên trông thấy.

"Đều nhờ chấp chính quan Justin phải vất vả rồi." Edgar nhìn sang Justin.

Justin vội vã chen lên, muốn diện kiến bệ hạ, nhưng đáng tiếc hắn quá béo, tuy lộ mặt nhưng không cách nào lộ cả người: "Đây là chuyện ta phải làm! Phải làm! Tiếc là tin tức nơi đây lạc hậu quá, hại điện hạ giờ này mới biết tin, không kịp thay quần áo đã vội tới đây rồi." Cho nên mau mau cho Thiêm tư hòa mạng toàn quốc đi a!

Justin vừa dứt lời, mọi người mới để ý Edgar còn đang mặc áo ngủ.

Trên mạng, những người mới đó còn thảo phạt Edgar, vừa thấy hắn xuất hiện, lập tức đổi chiều gió.

"Điện hạ rõ ràng vẫn ổn, rốt cuộc đứa mất nết nào nói ngài biến thành đọa thú hả?"

"Không phải có người trong quân đội lời thề son sắt rằng điện hạ thành đọa thú rồi a? Là ai thế?"

"Có người muốn hãm hại điện hạ? Đám người kia thực quá đáng ghê tởm, quả không thể nhẫn nhịn!"

"Điện hạ đẹp trai quá đi!"

...

Đương nhiên, cũng có vài người còn cố giãy dụa: "Nói không chừng chỉ là chiêu bài của hoàng thất thôi, các ngươi có xác định ngươi kia thực sự là Edgar hay không?"

"Lầu trên, điện hạ dễ giả trang lắm sao? Hơn nữa nếu là ngụy trang sớm muộn cũng lộ sơ hở, hoàng thất sẽ đi làm cái việc ngu ngốc đó à?"

"Ta mới tìm hiểu về Thiêm tư tinh cầu, người mập mạp kia đúng là chấp chính quan Thiêm tư, trang web này còn có tin tức ở đó, mới nhất là 3 ngày trước."

"Thông tin liên lạc giữa Thiêm tư và Thủ đô tinh lạc hậu không tuowgnr, dùng phi thuyền di chuyển qua lại còn lâu hơn, mập mạp kia không rảnh 3 ngày trước còn trên Thiêm tư, 3 ngày sau bỏ chạy tới Thủ đô tinh mà hầu đóng kịch đâu."

"Điện hạ đẹp trai quá đi!"

...

Mọi người vừa nãy còn ủng hộ á thú nhân kia, nhưng bây giờ đều đồng loạt đứng về phía Edgar. Đã phải chịu khổ trên tinh cầu xa xôi còn bị vu oán giáng họa, điện hạ thật đáng thương!

Về phần tại sao mọi người đều khẳng định Hoàng thái tử điện hạ bị oan uổng... Nếu không biến thành đọa thú, hắn muốn á thú nhân nào mà chẳng được? Cần phải đi bắt á thú nhân này mà xâm phạm sao?

Người trên mạng đều nghĩ vậy, phóng viên ở đây tất nhiên cũng đồng tình.

Á thú nhân ngồi xe lăn vừa rồi còn muốn gặp Edgar đối chất, hiện tại hắn xuất hiện thật, sắc mặt xấu đi rồi bật khóc, nhưng lại che mặt giấu đi những giọt nước mắt tủi hờn.

Thú nhân từng rêu rao nói Edgar bắt nạt mình ở học viện hoàng gia đảo mắt láo liên, tức nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên lớn tiếng nói: "Edgar, ngươi không biến thành đọa thú, vậy chuyện hại người gần đây không phải do ngươi làm, nhưng ngươi khi đó đố kỵ ta, ỷ vào thân phận của mình mà cướp đoạt cơ hội của ta là sự thật!"

Người này vừa nói xong, mọi người đều sửng sốt.

Đúng đó, Edgar ngoài chuyện tổn thương á thú nhân ra, vẫn còn "phạm" nhiều tội lỗi lắm.

Ví như ức hiếp bạn học này, cưỡng ép á thú nhân nọ, đánh đập lính mới kia...

http://tieulun.hopto.org

Bất quá... Nhìn Edgar kiên cường anh tuấn mặc áo ngủ thế kia, rất nhiều người cảm thấy mấy chuyện kia không phải sự thật...

"Mấy chuyện khác ta không biết, nhưng nói điện hạ cưỡng ép á thú nhân thì chắc chắn là nói dối... Ta lớn lên xinh đẹp hơn hẳn, điện hạ không cần cưỡng ép ta cũng nguyện ý theo điện hạ, nhưng tiếc là ngài ấy không tới tìm ta..." Có một á thú nhân trên mạng nói một câu như vậy, tức thời "triệu like".

Edgar cũng không biết chuyện trên mạng ra sao, đối mặt với nghi vấn trước mắt, hắn lập tức ứng đáp: "Ta cũng đã thấy có lời lên án khác liên quan đến mình, giờ ta sẽ trở về thủ đô tinh giải thích rõ ràng hết thảy!"

"Tất cả chờ ta trở về rồi hãy nói." Thời gian liên lạc của thông đạo không kéo dài được, nói xong câu này, Edgar liền đóng cửa sổ.

35. Chương 35: Đi Tới Thủ Đô Tinh

Thư Thư lăng lăng nhìn Edgar mặc bộ áo ngủ tiện nghi nhất mình mua được ở siêu thị đứng nói chuyện đẳng kia khí thế mười phần, cả người có chút ngây ngốc.

Người này thực sự là đồ đệ mình sao? Đồ đệ của cậu sao lại khí phách như thế, rõ ràng là một tổng tài bá đạo a!

"Thư Thư?" Edgar hơi thấp thỏm nhìn về phía tiểu á thú nhân, hắn vẫn chưa nói rõ thân phận của mình cho cậu, tiểu á thú nhân liệu có tức giận hay không? Sẽ không cho là mình lừa gạt cậu ấy chứ?

Edgar đột nhiên nhớ tới một bộ phim mình đã từng xem.

Năm ấy phụ thân vô cùng vô cùng bận, thậm chí ngày sinh nhật hắn cũng không về được, mẫu phụ liền kéo hắn đi xem phim.

Bộ phim kia, thực sự khắc sâu ấn tượng trong ký ức hắn.

Nội dung kể về một Hoàng thái tử của Đế quốc nào đó che giấu thân phận ra ngoài vi hành, thích một á thú nhân bình thường mà mỹ lệ, cũng nhận lại được tình yêu từ đối phương.Nửa đầu bộ phim cực kỳ ngọt ngào, nhưng sau khi thân phận bại lộ, tình huống liền lập tức thay đổi càng lúc càng xấu đi.

Á thú nhân cảm thấy bị lừa gạt, không muốn chung sống với Hoàng thái tử nữa, dù cho Hoàng thái tử có khẩn cầu thế nào cũng không làm cho hắn hồi tâm chuyển ý được.

Nửa sau bộ phim chỉ xoay quanh những hiểu lầm dây dưa, nếu không phải sau đó Hoàng thái tử vì cứu á thú nhân mà bị thương, phỏng chừng á thú nhân sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho hắn.

Trong bộ điện ảnh kia có một câu nhắc đi nhắc lại "Hoàng thái tử" cùng cảnh tượng mẫu phụ nhìn hắn rồi cười không ngớt đã để lại bóng ma tâm lý trong sâu thẳm ký ức của cậu bé mới 10 tuổi đã được phong làm Hoàng thái tử như hắn, từ đó về sau hắn cũng không muốn bước vào rạp chiếu phim thêm nữa, có chút sợ sệt á thú nhân xung quanh. Sau khi lớn hơn một chút, tất cả những thứ này hắn đều giấu kín đi, thế mà bây giờ lại nhớ đến.

Edgar đột nhiên có chút thống hận trí nhớ xuất chúng của mình.

Trải nghiệm của hắn và vị Hoàng thái tử kia rất giống nhau, có thể nào cũng sẽ gặp phải sự tình tương tự?

Nhưng hắn thực sự không biết nên dỗ dành tiểu á thú nhân thế nào.

Edgar mặt vô vọng đứng thẳng tắp chịu trận, trong lòng lo lắng không thôi.

"Anh rốt cuộc là ai vậy?" Thư Thư nhìn chằm chặp Edgar một hồi, hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Ta là..." Edgar không biết dùng tiếng Trung nói ba chữ "Hoàng thái tử" làm sao, cũng không muốn bị tiểu á thú nhân chỉ trích mình lừa gạt người khác, dò xét xong, cuối cùng nói: "Chúng ta về rồi hãy nói được không?"

Tiểu á thú nhân nên nguyện ý trở về cùng hắn, đừng để hắn phải dỗ dành đi?

"Được đó được đó! Tôi đói rồi!" Thư Thư trả lời ngay, cậu rất tò mò về thân phận của Edgar, nhưng chút hiếu kỳ này chắc chắn không hấp dẫn bằng đồ ăn đâu. Hơn nữa trông Edgar có vẻ khó xử thế kia, e là thân phận khó nói, thôi thì để về rồi bàn tiếp cũng có sao đâu.

Thân là một thần thú mà lại bị vứt bỏ, lưu lạc tới rừng rậm tự sinh tự diệt... Dựa theo vô số tiểu thuyết lẫn phim truyền hình cậu từng xem qua, đồ đệ hắn là có quá khứ vô cùng thê thảm rồi.

Thư Thư đồng cảm nhìn Edgar, rồi sờ sờ bụng mình, tỏ vẻ tiếc nuối: "Lúc đó bao nhiêu đồ ăn ngon tôi mang cho anh còn chưa kịp ăn đã gặp phải thiên kiếp, giờ để lãng phí thế, tiếc quá đi nha."

Edgar cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, thế mà không được nếm đồ ăn tiểu á thú nhân cất công chuẩn bị cho mình... Nhìn sang Justin, Edgar nói: "Justin, ngươi có trợ lý nào rảnh rỗi? Ta muốn tìm người giúp ta làm ít chuyện."

"Đương nhiên là có." Justin kéo thư ký phía sau ra: "Đây là thư ký của tôi, phi thường có năng lực, tôi tin tưởng hắn nhất định có thể làm tốt việc ngài giao phó."

"Đa tạ." Edgar đáp, sau đó để tên thứ ký giúp mình chuyện thứ nhất – mua đồ ăn vặt: "Các loại khẩu vị mỗi thứ một ít, quả có vỏ cứng thì mua nhiều một chút." Thư Thư tựa hồ rất thích gặm quả vỏ cứng, nhưng tiếc là trong rừng không có nhiều loại có thể ăn cho lắm.

"Điện hạ, tôi lập tức đi mua ngay." Thư ký nhận mệnh, ra ngoài mua đồ ăn.

Thư Thư nghe hiểu từ "đồ ăn vặt", phấn khởi hỏi Edgar: "Mua cho tôi sao? Anh có tiền a?"

"Đúng vậy, có tiền." Edgar nói.

"Anh thật tốt!" Thư Thư thấy đồ đệ trước mắt càng nhìn càng hài lòng nha.

Biến thành người được, còn có tiền có thể mua cho mình đủ thứ đồ ăn... Đây không phải là chủ nhân... không, đồ đệ cậu hằng mong ước thiết tha sao?

Còn về chuyện... Chuyện gì Thư Thư không rảnh nhớ tới nữa: "Đồ ăn này kia khi nào thì mua về được vậy?"

"Rất nhanh thôi, sẽ đưa tới tận nhà cho chúng ta." Edgar lại nói.

"Vậy chúng ta mau mau về thôi!" Thư Thư hối thúc.

Thư ký của Justin quả nhiên phi thường được việc, Edgar và Thư Thư ngồi phi hành khí về tới chỗ ở đã thấy hắn xách mấy túi đồ ăn vặt tới rồi.

Vừa thở hồng hộc chạy đến trước mặt hai người, thư ký tiên sinh nở nụ cười công thức hóa: "Điện hạ, đồ ăn vặt ngài cần đã mua xong, thời gian gấp rút, tôi không mua được nhiều loại..."

"Đa tạ." Edgar đáp, nhận lấy túi đồ ăn.

"Không dám không dám." Thư ký tiên sinh vội vàng nói, nhìn theo hai người vào nhà, tiếp tục thu thập đồ ăn. Mới nãy hắn cho người hỗ trợ đưa tới ít đồ ăn vặt thông thường, bản thân cũng khám phá ra nhiều chỗ đặc sắc...

Thư Thư vừa vào phòng liền bắt đầu lay lay lắc lắc túi đồ trên tay Edgar, lấy ra vài thứ, vừa nhai vừa nhét vào túi ăn.

Ăn một hồi, Thư Thư mới ngước nhìn Edgar: "Đúng rồi, anh nói phải nói cho tôi biết anh là ai, rốt cuộc là ai vậy?"

Vẫn không thể nào tránh thoát a... Edgar có chút đau khổ.

http://tieulun.hopto.org

Tuy rằng đã học rất nhiều ngôn ngữ trên địa cầu, nhưng Edgar và Thư Thư nói chuyện vẫn có chút vấn đề, cân nhắc một chút, Edgar liền dứt khoát lên mạng tìm vài video, chuyển sang chiếu trên màn hình tivi để Thư Thư có thể xem rõ.

Trong số những video này có tư liệu về hoàng thất, có các hoạt động mà hắn từng tham gia, có kiến thức giáo dục về thể chế quốc gia cho trẻ nhỏ… Thư Thư rất thông minh, hắn tin chỉ cần xem xong, cậu nhất định sẽ hiểu ra thân phận của hắn.

Còn về bản thân hắn thì…

"Thư Thư, ta muốn về rừng rậm, chúng ta về hang động xem đi." Edgar nói.

"Ồ." Thư Thư đáp một tiếng, có chút thắc mắc, đồ đạc trong rừng đã mang theo cả rồi không phải sao? Còn về đấy xem cái gì? Nhưng mà Edgar… Đúng rồi, Edgar lúc trước có thể lấy ra bật lửa, chắc trong tay còn thứ gì khác chăng?

Phất phất tay, Thư Thư tỏ vẻ "đồ đệ ngươi có thể lui, ta phải tiếp tục xem tivi ăn đồ ăn" – 2 thứ này cậu thích nhất thích nhất!

Edgar hơi đau lòng.

Đúng là tự đi lấy đồ của mình, lúc rơi xuống Thiêm tư mang theo cơ giáp của mình, tuy nó đã hỏng bét nhưng dù sao cũng làm từ nguyên liệu tốt, hoàn toàn có thể thu hồi tái sử dụng.

Trước kia vì để tránh bị bại lộ thân phận mới không lấy cơ giáp kia ra, hiện tại xem ra không cần nữa, nhất định phải mang đi, ngoài ra, trong hang động của hắn và Thư Thư còn nhiều thứ nữa, cũng phải mang về cho bằng hết.

Ngồi máy bay trực thăng tới nơi ở nửa năm trước, Edgar cảm giác như đang mơ, trước kia hắn còn nghĩ sau khi đưa tiểu á thú nhân rời khỏi sẽ một mình quay lại đây sống nốt quãng đời còn lại, thật không ngờ ngay cả mình cũng phải rời đi…

"Nửa năm trước ngài vẫn ở chỗ này?" Jones nhìn xung quanh, tâm tình có chút phức tạp, hắn biết chuyện Edgar mất tích, nhưng dù có thế nào cũng không nghĩ tới Edgar lại phải sống trong rừng sâu thế này.

"Đúng vậy." Edgar nhàn nhạt gật đầu, chui vào hang động nơi từng sống với Thư Thư, sau đó đem chén đũa gỗ và cả cục đá Thư Thư dùng làm cơm tất tần tật bỏ vào nút áo không gian, không bỏ sót một cái gì.

Jones nhìn hắn thu dọn đồ đạc bằng gương mặt vô cảm, nhìn thế nào cũng thấy không hài hòa.

Thu thập xong đồ đạc trong sơn động của Thư Thư, Edgar tiện thể ghé qua sơn động của mình một chút.

Trước kia tiểu á thú nhân luôn không cho hắn trở lại, hắn cũng nghe theo, nhưng bây giờ phải đi rồi, hắn đột nhiên muốn về thăm cái sơn động ẩm ướt mình từng sinh sống cả một quãng thời gian dài.

Trong hang động kia, hắn đã vượt qua những tháng ngày tột cùng u ám thống khổ, cũng coi như là một nơi đáng tưởng niệm.

Edgar một mình đi tới hang núi, ngồi xổm xuống tính đi vào, liền phát hiện trong sơn động… tràn ngập mùi tiểu á thú nhân.

Khó trách cậu ấy không cho mình trở về, hèn chi sau này không thấy tiểu á thú nhân nửa đêm đi cầu không đạp phải hắn nữa.

Khóe miệng Edgar không tự chủ được khẽ nhếch, sau đó tới bên kia hồ, nhảy thẳng vào nước.

Trong hồ nhỏ có nhiều cá bơi qua lại, mà dưới đáy lại có một chiếc cơ giáp cũ nát nằm đó.

Kéo cơ giáp dưới hồ lên, Edgar cẩn thận từng tí một lau khô rồi thu vào nút áo không gian.

Cơ giáp này đã theo hắn nhiều năm, sau này, cũng sẽ tiếp tục theo hắn.

Đem tất cả đồ đạc tới xong, Edgar suy nghĩ một lát, liền đi bắt hai con gà rừng… Con mồi đầu tiên mà hắn đưa cho tiểu á thú nhân chính là gà rừng, tiểu á thú nhân còn rất thích ăn gà rừng, dùng nó để bồi tội rất tốt phải không?

http://tieulun.hopto.org

Hoàng thái tử điện hạ, anh tuấn kiên cường, gương mặt lạnh lùng cương nghị nhấc theo hai con gà rừng không ngừng đập cánh đi lên máy bay trực thăng, lại lạnh lùng mở miệng: "Trở về."

Jones nhất thời câm nín, lát sau không nhịn được mới nói: "Ngài thật giống phụ hoàng mình!" Đều muộn tao! Vị hoàng đế kia lúc trước chẳng phải cũng trưng lên bộ mặt đứng đắn như thế rồi thông đồng Ian sao?

Máy bay trực thăng dừng trước nơi ở của Edgar và Thư Thư.

Edgar xuống máy bay, nhìn cửa phòng đóng chặt có hơi khó chịu trong lòng.

Lại nhớ tới bộ phim kia, dựa theo tình huống trong phim thì… Lần này trở về nhất định hắn sẽ bị đánh đuổi, sau đó Thư Thư sẽ gào khóc: "Tại sao không nói cho tôi biết anh là Hoàng thái tử? Anh lừa gạt tôi, tên khốn kiếp này, anh cho rằng tôi gặp được Hoàng thái tử thì lạ lắm sao?"

Ném đống lời thoại trong phim ra khỏi đầu, Edgar tự mình mở cửa, nhấc gà rừng theo.

Thư Thư đang nằm trên ghế salon sờ bụng mình, mấy túi đồ ăn vặt bên cạnh đã trống rỗng rồi: "Anh về rồi a?"

"Ta về rồi." Edgar nói.

"Gà rừng! Hôm nay chúng ta ăn thịt gà sao?" Hai mắt Thư Thư sáng rực cả lên, sau đó liền ảm đạm: "Tiếc là tôi ăn quá no rồi, không nổi nữa…" Cậu không đơn thuần là ăn quá no, mà là cực kỳ cực kỳ no không động đậy được nữa.

"Vậy thì để mai ăn." Edgar nói.

"Được đó được đó." Thư Thư gật đầu liên tục, đột nhiên nghĩ ra cái gì: "Edgar, trước kia anh là người à?"

Edgar hơi trầm xuống, im lặng gật đầu.

"Nếu trước kia là người, tại sao sau đó lại tới rừng sâu?" Thư Thư lại hỏi, cậu xem hết các video, thế mới biết Edgar trước kia thế nào, là một người có bản lĩnh, thân phận cũng rất cao quý nữa.

Chẳng trách người khác cung cung kính kính với hắn, nhưng nếu lợi hại như vậy, vì sao lại phải sống một mình thui thủi trong rừng sâu?

Vấn đề này khó trả lời, nói ra thì dài dòng lắm, Edgar suy nghĩ một chút mới nói: "Lúc đó ta bị thương biến thành thú hoang, không trở lại thành người được, đành sống trong rừng rậm."

"Chỉ vì không trở lại thành người được, bọn họ liền vứt bỏ anh?" Thư Thư nhìn Edgar thương cảm. Vừa nãy xem video cậu có thấy Edgar có phụ thân, lớn lên thật giống y đúc, thế mà chỉ vì Edgar không biến lại thành người được, phụ thân hắn liền không cần hắn nữa?

Cũng gần như là thế đi. Edgar gật gật đầu.

Thấy Edgar gật đầu, Thư Thư càng đồng cảm, trong nháy mắt não bổ một bộ cung đấu hoành tráng, còn có riêng vở kịch riêng.

Edgar trước đây rất lợi hại, cũng có thể biến thành người, sau đó bị thương liền biến trở về thú hoang quá nửa là bị người hãm hại… Hắn thật thê thảm mà!

Chính mình thân là sư phụ, sau này có cơ hội nhất định phải thay hắn đòi lại công đạo! Còn phải hỏi phụ thân hắn xem có đứa con trai tốt như vậy tại sao lại vứt bỏ.

Còn chuyện trước đây Edgar không tự kể cho mình về bản thân… Trước đây hắn là rắn mà, đúng là không biết nói…

Thư Thư căn bản không hề vì chuyện che giấu gì đó mà sinh khí, ngược lại lập tức nghĩ tới một vài thứ khác.

Ví dụ như trước kia Edgar là người, nhất định không ăn thịt người, hẳn cũng không ăn chuột đồng đâu, tuyệt thật!

http://tieulun.hopto.org

Thí dụ như trước đây Edgar rất lợi hại, hiện tại phỏng chừng cũng rất lợi hại, vậy hẳn giàu có không lo thiếu tiền… Tiền cậu mượn Jones không cần trả lại có thể trực tiếp giao cho Edgar rồi!

Còn nữa… Edgar có thể tu luyện thành người phần lớn là nhờ công của cậu, ngay tại thời Edgar chịu thảm nhất có cậu hỗ trợ, giúp hắn lấy lại mọi thứ như hiện tại, Edgar không phải nên cảm kích cậu lắm sao?

Nếu đã như vậy, cậu có thể thoải mái ăn uống chùa của người này rồi!

Thư Thư càng nghĩ càng cao hứng, nhịn không được cười ha ha.

Edgar nhìn Thư Thư đầu tiên là nhìn mình đồng cảm, sau đó đột nhiên tươi cười, đầu đầy hỏi chấm.

Đương nhiên, đây đối với hắn là chuyện tốt… Tiểu á thú nhân mà hắn thích không giống như trong phim, tuyệt đến không thể tuyệt hơn nữa!

Trái tim Edgar rốt cục thả lỏng, ở thủ đô tinh, Hoàng đế và hoàng hậu đến giờ vẫn chưa bình tĩnh nổi, kích động không thôi.

"Edgar thật sự không có chuyện gì chứ?" Ian hỏi bạn đời của mình lần thứ 100.

"Nó vẫn ổn." Chris nói: "Con trai ta đương nhiên dễ gì xảy ra chuyện được!"

Hai người bọn họ từ lúc tắt máy truyền tin liền rời khỏi hội trường, sau đó không gặp ai khác nữa – bọn họ còn lo lắng mình quá kích động sẽ lỡ lời mất.

"Edgar không sao, thật tốt quá rồi…" Ian lau nước mắt, rồi lại che mặt khóc òa lên.

"Yên tâm đi, nó sẽ về sớm thôi." Chris nói: "Ta đã cho người đi đón nó rồi." Y không tiện ra ngoài, nhưng đã nhanh chóng nhắn cho tâm phúc đi ứng đón, tránh cho lại gặp chuyện xấu dọc đường.

Ian gật đầu, cố tươi cười, thậm chí rảnh rỗi còn lên mạng xem tin tức.

Hiện giờ trên mạng hầu hết tin tức đều liên quan tới Edgar, đoạn video có Edgar xuất hiện được tung lên, lại càng có xu hướng nhiều thêm.

Edgar không biến thành đọa thú, những lời lên án trước đó tuyệt đại đa số là không tồn tại, hoàng thất bao che đọa thú cũng là lời nói vô căn cứ…

"Điện hạ đẹp trai quá đi!"

"Điện hạ dù mặc áo ngủ cũng đẹp như vậy!"

"Trước đây chỉ nhìn thấy ngài ấy mặc quân trang, không ngờ ta cũng có ngày được thấy ngài mặc áo ngủ."

"Không biết điện hạ khi nào mới trở về đây…"

"Điện hạ ta sai rồi, lúc trước ta lại nghĩ ngài thật sự biến thành đọa thú…"

Rất nhiều người ngắm Edgar mắt hoa si, các loại ngôn luận chửi bới Edgar trước đó, giờ không thấy một bóng.

Chuyện trên mạng cái gì cũng nhanh mà.

Thậm chí, cuối cùng mọi người thảo luận tới tới lui lui, đề tài bắt đầu chuyển hướng sang quần áo Edgar mặc trên người nữa kìa.

"Áo ngủ Điện hạ mặc mua ở đâu vậy? Nhãn hiệu trên ngực kia sao ta chưa từng thấy bao giờ?"

"Ta vào lục soát trong mạng riêng của Thiêm tư, đó là một nhãn hiệu riêng của xứ đó, hình như còn nổi tiếng giá rẻ ấy…"

"Người này thực sự là Hoàng thái tử điện hạ sao? Vì sao lại mặc quần áo tiện nghi như vậy? Không phải giả mạo chứ?"

"Lầu trên, người ta nếu có giả mạo, cũng đâu thể mặc thứ quần áo này, ta cảm thấy nếu đã mặc như vậy hẳn là người đó!"

http://tieulun.hopto.org

"Cứ nói là quần áo tiện nghi, tới chỗ nào mua được đây? Trên mạng kiếm hoài không thấy bán?"

"Trên mạng đương nhiên không bán, loại áo ngủ này động não một chút liền biết không bán ra thị trường bên ngoài mà."

...

Sau đó không lâu.

"Các vị! Ta lướt mạng, tìm được một cửa hàng bán đặc sản Thiêm tư này, trong đó có áo ngủ đó!"

...

La Ân là một tiểu thương vô cùng bình thường, mở một tiệm tạp hóa, buôn bán không nóng không lạnh.

Nhưng mấy hôm nay, hắn đang dùng cơm, trên mạng lại có người đặt đơn hàng, âm báo đột nhiên liên tiếp reo lên.

Chuyện gì thế này? Máy tính mình dính virus a? La Ân tò mò mở máy lên coi, đột nhiên phát hiện hàng hóa trên kệ bị hốt sạch, còn có mấy kiện hàng khác cũng vậy.

Kiện hàng được "đặt trước" kia là lô áo ngủ lúc đi du lịch ở một tinh cầu xa xôi mua chút đặc sản mang về. Những thứ đồ này trước kia chả ai thèm mua, sao giờ đột nhiên nhiều người chạy tới tranh cướp thế? La Ân trợn tròn mắt.

Ngay lúc đó, hắn thấy thú nhân con trai hắn chạy từ trên lầu vọt xuống dưới: "Ba! Ba! Có phải người mới mua áo ngủ Thiêm tư về không? Mau cho con đi!"

"Áo ngủ Thiêm tư? Bán hết rồi..." La Ân nói.

"Ba!" Con trai La Ân mặt đầy tuyệt vọng.

"Nhưng ta có dành vài cái định để mặc, áo ngủ này tuy giá rẻ, nhưng chất liệu hoàn toàn từ thiên nhiên! Nếu không phải cây bông được trồng rộng rãi ở Thiêm tư, nào có rẻ được như vậy, trước kia con còn ghét bỏ kiểu dáng không đẹp không chịu mặc..."

"Ba, con muốn mặc! Phải mặc ngay bây giờ, người mau đưa quần áo cho con đi!" Con trai La Ân vội vã thúc giục. Cuối cùng lại nói: "Đúng rồi ba, còn thừa bao nhiêu áo ngủ, người tăng giá lên đi! Hoàng thái tử cũng mặc đó!"

Một bộ đồ ngủ rẻ tiền làm sao Hoàng thái tử mặc được? La Ân nhìn món đồ vừa cháy hàng kia, vẫn chưa thể hoàn hồn lại.

Hiện giờ rất nhiều người đều cho là Edgar bị người rắp tâm hãm hại, mà còn có vài người vẫn cho rằng dù không biến thành đọa thú, chuyện trước đây hắn làm vẫn tồn tại, thậm chí vài người còn chăm chỉ tuyên bố vài lời không hay.

Hổ thú nhân trong buổi họp báo từng đứng ra nói Edgar cướp đoạt cơ hội và hãm hại mình ở học viên hoàng gia, lên mạng rêu rao muốn đòi công đạo.

Tên thú nhân đó là Jack, đúng là từng cùng học với Edgar, nhưng chuyện Edgar đố kị thiên phú của hắn rồi làm này kia không hề tồn tại.

Thân là thành viên của hoàng thất, Edgar muốn gì mà chẳng được? Cần gì phải cướp đoạt của người khác? Về phần đố kị thiên phú của hắn còn tức cười hơn, ai mà chẳng biết, thiên phú thú nhân hoàng thất là mạnh nhất?

Tuy nhiên, chuyện Jack bị khai trừ khỏi học viện hoàng gia, đúng là sự thật.

Gia cảnh của Jack bình thường, thi vào học viện hoàng gia xong mới phát hiện bản thân và các học sinh quý tộc khác biệt quá lớn, vốn dĩ chẳng có gì, học viện hoàng gia hiện nay cũng có rất nhiều bình dân vào học, nhưng hắn không thể chịu được cảnh người ta thì có thể tới phòng ăn giá cả đắt đỏ ăn cơm, hắn lại chỉ có thể dùng bữa ngoài đường như thế.

http://tieulun.hopto.org

Hắn bắt đầu nghĩ ra đủ cách đòi tiên trong nha, còn dùng cả thân phận học sinh học viện hoàng gia của mình, ra ngoài nói có quen biết học sinh quý tộc trong trường làm lí do lừa gạt tiền người khác, đồng thời dụ dỗ một á thú nhân cho hắn tiền boa.

Mới đầu học viện hoàng gia cũng không chú ý tới việc này, mãi tới khi người nhà á thú nhân hắn dụ dỗ tìm tới tận trường học, bọn họ mới biết hắn đã làm những gì.

Một học sinh quý tộc từng có quan hệ khá tốt với hắn khi biết Jack mỗi lần mời hắn ăn cơm kỳ thực đều là đang "dắt gái bán dâm" xong, càng ghê tởm không chịu nổi.

Học viện hoàng gia trước nay phi thường chú trọng giáo dục phẩm đức học sinh, bắt buộc phải khai trừ Jack.

Thế nhưng, đúng là thiên phú của hắn không tệ, vận khí cũng không tệ, bị khai trừ xong liền gia nhập một đội mạo hiểm, thực lực còn tăng lên rất nhiều.

Chuyện bị buộc thôi học hắn vẫn nói với người khác là do bị bạn học có quyền thế hãm hại, lần này chuyện Edgar vừa ồn ào lên, hắn nhất thời nóng nảy, nói là Edgar hãm hại hắn.

Hiện tại, hắn đã cưỡi hổ rồi khó xuống lắm.

Thấy tài khoản của mình phía dưới vốn dĩ có nhiều người an ủi đột nhiên lại thành chất vấn mình, kêu hắn phải đưa ra chứng cứ, trong mắt Jack lóe lên lửa giận.

Hắn cắn răng viết lên một đoạn: "Edgar không phải đọa thú, nhưng chuyện hắn làm với ta là thật, chờ hắn trở về, ta sẽ cùng hắn đối chất!"

Khi hắn bị khai trừ là ngay trước cuộc thi đấu quan trọng, cuối cùng lại bỏ lỡ cơ hội… Mà chuyện hắn lừa gạt tiền bạc, học viên cũng đâu có chứng cứ gì…

"Hoàng thái tử điện hạ mà phải đố kỵ với ngươi sao? Ta thấy thật khó tin."

"Có gì mà khó tin? Jack chỉ là ăn ngay nói thật thôi!"

"Jack nổi lên không cẩn thận đắc tội với người hoàng thất, ta thấy có vẻ Edgar đố kị hắn thật đấy!"

"Jack, ta tin là ngươi nói thật!"

…

Nhìn những lời nói đỡ cho mình, Jack thở phào nhẹ nhõm, cân nhắc một chút, hắn quyết định chờ Edgar trở về rồi sẽ đi tìm hắn quyết đấu, dùng nó để giải quyết chuyện này đi.

Edgar là thú nhân tám sao, thực lực mạnh hơn hắn, nhưng người này thân là Hoàng thái tử, chỉ e đã từng trải qua tranh đấu sinh tử rồi, nếu thực sự đánh nhau, chưa chắc hắn đã là đối thủ của y… Cho dù cuối cùng có thua đi chăng nữa, kỳ thực hắn cũng có thể nói đó là vì Edgar có điều kiện tốt mới có thể trong vài năm nay vượt qua hắn.

Hiện tại nhiều người như vậy đều đã biết hắn, Edgar không thể sau khi quyết đấu với hắn mà ném đá giấu tay được.

Càng nghĩ càng thấy chủ ý này hay, cuối cùng Jack viết lên: "Edgar trở về, ta sẽ đón phi thuyền! Tìm hắn quyết đấu!"

Edgar nào hay biết ở quê nhà có một người đang "ngóng trông" hắn đến thế, cũng không biết phụ hoàng phái người đi đón mình, hắn đang bận rộn chuẩn bị phi thuyền để trở về.

"Điện hạ, Thiêm tư tinh cầu của bọn ta, ngoài một vài phi thuyền quân dụng thì cũng chỉ có một chiếc phi thuyền vận chuyển hàng hóa thôi." Justin vô cùng lúng túng nhìn Edgar.

Phi thuyền quân dụng không thể tùy tiện động vào, nhưng chiếc phi thuyền vận chuyển hàng hóa kia thì…

Một chiếc phi thuyền cồng kềnh bụng lớn cứ tưởng chỉ xuất hiện trong những bộ phim xưa cũ xuất hiện trước mắt Edgar.

http://tieulun.hopto.org

Phi thuyền này được bảo quản thật sạch sẽ, nhưng là... Có thể dùng thiệt sao? Kiểu dáng tựa hồ mấy trăm năm trước đi?

"Tuy hơi cũ, nhưng năm ngoái ta còn dùng nó tới tận Tạp Nhĩ tinh cầu đó, rồi kiểm tra lại một lần ở đó rồi, xác nhận phi thuyền này còn có thể dùng thêm 100 năm!" Justin quẹt tay lau mồ hôi trên trán

36. Chương 36: Không Phải Á Thú Nhân

Thiêm tư vẫn có nhiều người lui tới, nhưng đều trên phi thuyền công cộng hoặc du lịch, hoặc một vài phi thuyền vận chuyển hàng hóa của các công ty lớn, càng hiếm gặp chiến hạm quân binh, cho nên trên tinh cầu cũng chỉ còn một chiếc phi thuyền cũ nát này là có thể sử dụng được.

Kỳ thực cũng là tốt lắm rồi, có những tinh cầu xa xôi khác, nhân số cư trú thua xa Thiêm tư, đến một chiếc phi thuyền thuộc về mình cũng không có.

Phi thuyền không phải là phi hành khí, nó vô cùng quý giá, dù cho giàu có cũng phải dành dụm một số tiền rất lớn mới có được.

"Không được, điện hạ người cần chiến hạm để rời đi sao?" Justin thấy Edgar không biểu hiện gì, hơi chột dạ, nhẹ nhàng hỏi.

"Không cần tới chiến hạm, chiếc này đi, nhưng để ta kiểm tra trước đã." Edgar đáp. Trước kia hắn bị đặt bẫy mới mất đi thú hạch, hiện tại hành sự càng thêm cảnh giác đề phòng. Chiến hạm có đánh số, nếu dùng thì sẽ bị phát hiện, còn loại phi thuyền cũ kỹ này thì ngược lại.

Lại nói, phi thuyền tốn kém đủ loại chi phí, tuy phi thuyền này kiểu cũ hiếm thấy, vậy mà còn có người dùng, hắn đã từng dẹp tan một đoàn tinh đạo, chính bằng loại phi thuyền này, bởi vì kiểu mẫu đặc biệt bền chắc.

Đương nhiên, đến cùng có thể dùng hay không, cứ phải kiểm tra mới biết được.

Edgar tốt nghiệp xong liền gia nhập quân đội, đến nay đã hơn 10 năm, đại đa số các loại phi thuyền hắn đều đã gặp qua, khá hiểu biết về hệ thống bên trong, lúc này muốn kiểm tra đương nhiên không thành vấn đề.

Phi thuyền này xác thự rất cũ, nhưng giữ gìn rất chu đáo, hoàn toàn có thể đảm bảo hành trình dài, sau khi xem xét, Edgar liền biểu thị: "Chiếc này đi."

Thấy Edgar không hề ghét bỏ chiếc phi thuyền này, Justin thở phào nhẹ nhõm, dò hỏi Edgar có muốn mang theo ít người cùng đi hay không.

"Ngoài thuyền viên ra, tuyển 200 người từ trong quân đội đi theo ta, bác sĩ Jones nữa, có được không?" Edgar hỏi.

"Không thành vấn đề." Justin vô ngực, nếu để Edgar lái chiến hạm đi y thật không dám, nhưng tuyển 200 quân nhân hộ tống Hoàng thái tử về thủ đô tinh thì không thành vấn đề.

"Đa tạ, chờ về tới thủ đô tinh, ta nhất định sẽ đề nghị khai phá Thiêm tư tinh cầu." Edgar đáp, hiện tại hắn chẳng có đồng nào, Justin hỗ trợ vẫn là ghi ơn.

Justin mừng đến mặt đỏ lên, càng thêm nhiệt tình. Y biết Edgar nếu đã nói vậy, Thiêm tư tinh cầu khẳng định có tương lai rồi.

Dù cho thủ tướng đàm phán hòa bình bên kia có không đồng ý đi chăng nữa, hoàng thất dùng tiền cũng đủ khai phá Thiêm tư rồi!

Hoàng thất nhân số ít ỏi nhưng đều dũng mãnh thiện chiến, trước đây chủ động đề nghị chế độ quân chủ lập hiến càng khiến họ ra sức bảo vệ tài sản, tích lũy hơn vạn năm tài phú đến độ xứng đáng xưng là thủ

http://tieulun.hopto.org

phủ của Đế quốc, chỉ riêng tinh cầu tư nhân cũng đã có hơn trăm cái… Trong đó có rất nhiều tinh cầu giàu tài nguyên cũng có khả năng cư trú lâu dài.

Justin nhìn Edgar, quả thực giống như đang nhìn một vị đại phật vàng chói lọi.

Xế chiều ngày hôm đó, Justin liền cho người chuẩn bị xong tất cả đồ vật Edgar cần, chiếc phi thuyền vận chuyển đã sẵn sàng lên đường bất cứ lúc nào.

"Chúng ta lập tức xuất phát." Edgar nói với Thư Thư.

"Nhanh như vậy đã đi rồi?" Thư Thư có chút không nỡ, cũng thấp thỏm lo cho tương lai.

"Thủ đô tinh đẹp đẽ hơn nơi này gấp trăm lần, hội tụ toàn bộ món ngon trên đế quốc Thú Nhân đó." Edgar mặt nghiêm túc nhìn Thư Thư.

"Đi mau thôi!" Thư Thư lấy đồ ăn vặt thư ký Justin mang tới nhét nhanh vào miệng, động tác dứt khoát quyết đoán.

Edgar giật giật khóe miệng, đưa Thư Thư lên phi thuyền.

Xem qua chỗ ở, lại nhìn những chỗ khác, xong xuôi phát hiện… Phi thuyền cực đại có một kho chứa hàng rất lớn, chất đầy đồ ăn nước uống.

Bọn họ tổng cộng chưa tới 300 người, đồ ăn thức uống nhiều như vậy, đủ ăn 10 năm a. Dù cho cách thủ đô tinh hơi xa, tốc độ phi thuyền có chậm đi chăng nữa, cùng lắm khoảng hơn 1 tháng thôi mà.

Edgar liếc nhìn kho, rồi nhìn Justin bên cạnh.

"Thiêm tư sản vật phong phú đồ ăn đa dạng chủng loại, ta chỉ là muốn cung cấp cho điện hạ mỗi thứ một ít, kết quả hơi quá tay một tí." Justin ngượng ngùng cười cười.

Edgar không hỏi lại gì hết, xem qua phi thuyền xong thì quyết định lên đường.

Justin đứng nhìn theo, phi thuyền vừa khuất khỏi tầm mắt, hắn lập tức nhìn sang thư ký: "Sao ngươi chuẩn bị nhiều đồ ăn thế?"

"Đại nhân, chuẩn bị thừa hơn thiếu, ta phát hiện Hoàng thái tử điện hạ sức ăn hơn người." Thư ký nói.

"Có việc này sao?" Justin hiếu kỳ, trước kia hắn có từng ăn cơm với Edgar, đâu thấy ngài ấy ăn nhiều đâu.

"Đương nhiên là có rồi! Đại nhân, điện hạ nhờ chuẩn bị đồ ăn vặt cho á thú nhân kia, ta đã chuẩn bị rất nhiều rất rất nhiều, kết quả loáng cái đã hết bay, sau đó ta mang tới đồ ăn cho cả tháng, thế mà 1 ngày sau đã sạch láng!" Thư ký nói: "Ta cảm thấy chắc là điện hạ ăn khỏe quá."

"Hóa ra còn có chuyện này sao?" Justin hơi kinh ngạc.

"Ta nghĩ, điện hạ nếu đã căn dặn, nhất định phải chuẩn bị thật nhiều, hơn nữa thức ăn nước uống nhiều như vậy, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất ngờ…" Cũng có thể chống đỡ một thời gian để chờ cứu viện không phải sao?

"Vẫn là ngươi suy nghĩ thấu đáo." Justin nói, phi thuyền của bọn họ vô cùng cổ lỗ sĩ, nếu giữa đường có dở chứng thật, nhiều đó đồ ăn có thể giúp họ chờ cứu viện mấy năm luôn ấy chớ! Tốt quá rồi.

Trước đây chẳng phải cũng từng có chuyện như vậy sao? Một chiếc phi thuyền vận chuyển hàng hóa hỏng giữa vũ trụ bao la, mấy người bên trong nhờ có số hàng hóa trên thuyền chờ mấy năm, cuối cùng tới lúc được cứu trợ thì một đôi phu thê trong đó đã sinh được hai đứa bé rồi…

Edgar không biết Justin và thư ký lại cân nhắc "chu đáo" đến độ đó, hắn chỉ nghĩ Thư Thư có lẽ thích nhìn thấy đồ ăn đầy ắp như vậy, cho nên mới không sai người lấy bớt đi.

Thư Thư đúng là rất thích chỗ đồ ăn này, Edgar và phi thuyền viên sau khi xác định tuyến hành trình xong thì khỏi cần đi tìm Thư Thư đâu xa, cứ thẳng một đường đến kho lương là được rồi, Thư Thư ngồi đó lấy chỗ đồ lúc trước cất trong túi ăn ra, say sưa kiểm kê đồ ăn.

http://tieulun.hopto.org

"Edgar, nhiều đồ ăn thế này, đủ để tôi ăn cả đời luôn ấy! Buổi tối tôi ngủ ở đây được không?" Thư Thư nhìn Edgar, hai con mắt sáng lấp lánh.

"Không được." Edgar cự tuyệt, thấy hai tai tiểu á thú nhân tiu nghỉu cụp xuống, lập tức nói: "Nhưng có thể mang đồ ăn về phòng, mang nhiều một chút cũng được."

"Edgar, anh tuyệt nhất đó!" Thư Thư cao hứng nhào tới cọ cọ.

"Ta giúp em chuyển đồ." Edgar không ngờ tiểu á thú nhân càng thêm gần gũi với mình, cho nên… Cọ thêm nữa đi!

"Không cần, Edgar anh rất bận đi? Để mấy người Jesis chuyển là được rồi." Thư Thư nói, lúc lên phi thuyền cậu có thấy Jesis và Jeka đi cùng mà.

"Ta thong thả, bọn họ mới bận." Edgar nói. Tuyển 200 quân nhân, hắn không muốn chọn Jesis, thế nào mà tên này lại là thú nhân mạnh nhất Thiêm tư, có thể khởi động điều khiển cơ giáp, thậm chí bản thân y còn xuất thân từ thủ đô tinh… Cuối cùng vẫn đi theo.

Quan trọng là, y còn tự tin là tiểu á thú nhân nhất định sẽ thích y nữa.

"Hóa ra họ bận a, chả trách không tới tìm tôi." Thư Thư nói, tiện tay nâng một cái rương nhỏ lên: "Vậy chúng ta tự làm, chuyển đi nhanh lên!"

Thư Thư chất đầy các loại đồ ăn trong phòng thuyền trưởng rồi, từ gầm giường tới hai bên giường, sau đó mới hài lòng xem tivi, hoặc là nói, học tập.

Những gì Thư Thư xem đều là do Edgar chọn lọc, muốn cậu học được ngôn ngữ ở đây, chí ít cũng phải học giao tiếp cơ bản đã.

Có lẽ lúc đó hắn có thể theo giúp Thư Thư được nữa không, một mình cậu tự lo liệu, hẳn sẽ cô quạnh lắm.

Thư Thư đang chuyên tâm xem tivi, Edgar nhìn cậu một cái, ngồi bên cạnh thử tu luyện.

Kết qua, trước kia tu luyện ở Thiêm tư thuận lợi bao nhiêu, ở đây căn bản không mần ăn được gì.

Đang trên phi thuyền nên không có linh lực chăng?

Edgar suy nghĩ một chút, dứt khoát không tu luyện nữa, bắt đầu tìm tòi phương pháp sử dụng linh lực. Trải qua đợt lôi kiếp xong, hắn phát hiện linh lực có tác dụng chữa thương vượt xa người thường.

Chỉ là đến cùng công dụng là gì, nhất thời hắn không lần ra manh mối.

Huyết thống thức tỉnh, nắm giữ thú hạch một lần nữa, nhưng kỹ năng thiên phú điều khiển gió và lửa giờ không còn, phải nhanh chóng tìm ra đòn công kích cho riêng mình mới được.

Bằng không… Chỉ có vượt qua thân thể cường hãn của thú nhân 9 sao mà không có thực lực, cũng thật khổ sở.

Hai người mỗi người một phòng làm việc riêng của mình, đến giờ cùng nhau ăn cơm, buổi tối hắn sẽ về phòng ngủ, không cần nói với nhau lời nào nhưng Edgar vẫn cảm thấy không khí giữa bọn họ đang cực kỳ ấm áp.

Edgar rất thích cuộc sống như thế này, ngày thứ hai vừa ăn trưa xong, hắn ngưng tụ linh lực trên tay quan sát, đột nhiên bị Thư Thư đẩy ngã, hoặc là nói hắn bị Thư Thư nhào tới đè xuống đất.

"Edgar!" Thư Thư ngồi trên người Edgar, mặt kinh hoàng.

"Làm sao vậy?" Edgar lo lắng hỏi, tự dưng lại được hưởng thụ cảm giác tiểu á thú nhân quấn lấy mình thế này thật tốt.

"Không có nữ nhân! Nơi này không có nữ nhân!" Thư Thư đáp, cậu bị dọa thật rồi, cậu vừa thấy gì vậy? Cậu thế mà nhìn thấy nam nhân sinh con, hay đúng hơn là đẻ trứng!

Đứa trẻ được sinh ra bởi một người đàn ông, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

http://tieulun.hopto.org

Trước kia cậu đã thấy có gì đó bất thường rồi, nhưng vì có quá nhiều chuyện xảy ra liên tiếp lại bận ăn nên không để ý lắm, chỉ cho là đang trong quân doanh nên mới không gặp nữ nhân, kết quả? Nam nhân lại có thể sinh con, những hài tử kia còn có thể tùy ý chuyển đổi hình thái từ thú sang người nữa.

Người nơi này chẳng phải là yêu quái hết sao?

Người ở đây sao tốt số quá vậy! Mới sinh ra đã có thể biến thành người rồi…

Trí tưởng tượng của Thư Thư lại bắt đầu mở rộng vô hạn, nhưng rất nhanh liền quay lại vấn đề chính: "Nam nhân có thể sinh còn! Người ở đây, nam nhân sinh con kìa!"

Thư Thư nói bằng ngôn ngữ Trái đất, vừa nói vừa săm soi bụng Edgar.

Edgar bị dòm toàn thân cứ thấy quái quái, rồi dùng ngôn ngữ đế quốc Thú Nhân chậm rãi giải thích: "Á thú nhân có thể sinh con, thú nhân thì không."

"Em không thể biến thành thú hoang, là á thú nhân, ta có thể bị biến thành thú hoang, là thú nhân."

"Thú nhân và á thú nhân có thể lập gia đình, sinh ra những tiểu bảo bảo đáng yêu."

…

Edgar lấy video "Hài tử được sinh ra như thế nào?" chiếu cho Thư Thư xem, vừa xem vừa giải thích.

Thư Thư vẫn mờ mịt.

Cậu là á thú nhân? Sẽ sinh con sao?

Nói hươu nói vượn!

Rõ ràng cậu là yêu tinh mà, cũng có thể chuyển đổi giữa hình người và động vật mà, chỉ cần vượt qua tâm ma là được! Về lý mà nói, cậu dù thế nào cũng là thú nhân đó!

Lại nói, thú nhân với á thú nhân, cái này quen lắm nha… Cậu từng có một chủ nhân thích xem nam nhân với nam nhân yêu nhau, gọi là đam mỹ, trong đó có thể loại hình như là thú nhân văn thì phải?

Lúc cậu bò tới trước máy vi tính của chủ nhân xem một chút, còn phun tào không khoa học nữa mà, hiện tại lại đến lượt mình gặp phải…

"Thư Thư, ta biết em không phải người ở đây, hẳn từ nơi khác tới, nhưng em là một á thú nhân, điều này không sai đâu." Edgar nói, hắn không biết Thư Thư nói "nữ nhân" là cái gì, nhưng bộ dáng của Thư Thư tuyệt đối là á thú nhân rồi.

"Tôi không phải á thú nhân!" Thư Thư không do dự phản bác: "Tôi là thú nhân!"

Rõ ràng là một tiểu á thú nhân, làm sao thành thú nhân được? Edgar không nhịn được khẽ cười thành tiếng, hoàn toàn không coi chuyện Thư Thư nói là việc gì to tát.

Tại thủ đô tinh, có rất nhiều á thú nhân muốn trở thành thú nhân, khi chơi trò chơi gì đó, có 2/3 á thú nhân sẽ chọn nhân vật là thú nhân, sau đó đi tìm 1/3 số á thú nhân còn lại giữ gìn mối quan hệ trong game trở thành tình nhân, cho nên các thú nhân muốn tìm á thú nhân trong game để lấy lòng là vô cùng khó khăn.

Đương nhiên, cũng vẫn có một số thú nhân may mắn kết bạn trên mạng, sau đó gặp offline thì phát hiện đối phương hóa ra lại là á thú nhân.

"Anh cười gì chứ? Tôi là thú nhân thiệt mà." Thư Thư nhấn mạnh.

"Được rồi, em là thú nhân." Edgar thu liễm nụ cười trên môi, dỗ ngọt. Mẫu phụ của hắn lúc cố tình gây sự, phụ thân hắn đều sẽ tỏ vẻ "em là nhất, không có sai", thậm chí còn phối hợp đi làm một số chuyện… Hắn muốn học tập theo phụ thân nha.

"Tôi vốn là thú nhân!" Thư Thư nói: "Tuy bây giờ thân thể có chút vấn đề mới không thể biến thân, kỳ thực tôi cũng có thể biến đổi giữa hai hình thái người và động vật, giống như anh vậy đó!" Cậu mới không cần là á thú nhân biết sinh con đâu!

Edgar "tán đồng" gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư thật cao hứng vì Edgar đã bị mình thuyết phục, lúc này mới biểu thị: "Chờ sau này thân thể khôi phục biến thành thú nhân, tôi nhất định sẽ báo cho anh đầu tiên."

"Được." Edgar gật đầu, cũng không cho là chuyện gì to tát, Thư Thư thì đang suy nghĩ xem làm thế nào để nhanh chóng biến hình cho Edgar nhìn.

Lần thứ hai biết được nơi đây và Trái đất khác xa nhau đến thế, Thư Thư có chút bất mãn, nhất thời không còn hứng xem tivi nữa, dự định sai bảo đồ đệ một chút: "Gần đây anh tu luyện không có vấn đề gì chứ?"

"Có, ta không biết dùng linh lực thế nào." Edgar nói.

"Không dùng được linh lực? Không sao, tôi dạy cho anh." Thư Thư đáp, sau đó ngưng tụ linh lực trong cơ thể ra một tia lửa nho nhỏ: "Xem đi, dùng thế đó!" Trước đây linh lực trong cơ thể cực kỳ ít, cái gì cũng không làm nổi, nhưng bây giờ đã nhiều hơn một chút rồi, còn có thể dùng phép nữa.

Thấy Edgar kinh ngạc nhìn mình, Edgar lại duỗi ra một đầu ngón tay, hươ hươ, tạo thành một trận gió mát: "Xem đi, còn có thể làm thế này nữa!" Hai phép thuật này, một cái để sưởi ấm trong giá rét đêm đông, một cái làm dịu oi bức ngày hè, là thứ Thư Thư giỏi nhất!

Edgar thấy Thư Thư thong thả phô bày năng lực thiên phú, mặt đầy khiếp sợ, đồng thời không quên ghi nhớ thời điểm sử dụng sóng linh lực thể hiện hai loại năng lực của Thư Thư.

Hóa ra linh lực còn có thể dùng như vậy? Edgar cảm giác như vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

Thư Thư còn đang mải mê phô diễn phép thuật, ho nhẹ một tiếng nói với Edgar: "Linh lực chính là dùng như vậy, thấy rõ rồi chứ?"

"Rất rõ ràng." Edgar đáp.

"Anh thật thông minh! Nhưng mà dù không nhìn kỹ, tôi cũng chỉ biểu diễn một lần thôi, tôi lười biểu diễn nhiều lần cho anh xem lắm!" Thư Thư nói, linh lực cậu giờ ít lại rồi, chỉ đủ để biểu diễn một hồi, nếu không cậu thiệt muốn khoe khoang thêm chút nữa.

Hừ! Chờ sau này vượt khỏi tâm ma kiếp, có thể sử dụng toàn bộ linh lực, nhất định sẽ biểu diễn đàng hoàng cho Edgar xem, để cho Edgar biết cậu lợi hại đến mức nào!

Thư Thư đang nghĩ miên man như thế thì đã thấy trên tay Edgar đột nhiên xuất hiện Hỏa Diễm rất lớn, bên trong ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ, khiến cậu cảm thấy phi thường nguy hiểm, hận không thể xoay người chạy trốn ngay mới tốt.

Thư Thư: "…" Không công bằng không công bằng! Cái tên này không phải thần thú mà là cái gì thú nhân sao? Làm sao lại lợi hại như thế a!

Thư Thư bi phẫn nhìn Edgar, sau đó liền thấy Edgar rất nhanh sau đó liền tạo ra một cơn gió khoét được một lỗ hổng sâu hun hút.

"Ta mới dùng có một chút linh lực, không ngờ lại lợi hại tới vậy…" Edgar phát hiện mình vừa phá hư gian phòng, áy náy nhìn Thư Thư.

"A a a a a!" Thư Thư vồ tới, cắn một cái lên cánh tay Edgar, sau này có vẻ cậu sẽ thường xuyên dùng gặm tay người này cho đỡ ngứa răng rồi!

"Thư Thư cậu không sao chứ?" Đột nhiên nghe thấy tiếng Thư Thư thét chói tai, Jesis dẫn người đá tung cửa chạy vào, kết quả nhìn thấy á thú nhân đáng yêu đang nhào lên người Hoàng thái tử, cầm lấy tay Hoàng thái tử, cắn.

Edgar quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía cửa phòng.

Jesis chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh nháy mắt hạ thấp, chân mình cũng không nhịn được nhũn ra, hắn tin là nếu ánh mắt Hoàng thái tử điện hạ có thể giết người, chắc chắn mình sẽ chết không toàn thây đâu.

Hắn thế mà lại quấy rầy Hoàng thái tử và á thú nhân đang thân mật đùa giỡn…

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên đóng cửa lại, Jesis mang người chuồn đi thật nhanh, chạy tới đất trống xong, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Uy thế của điện hạ thật mạnh, vừa nãy chân ta suýt chút không đứng nổi nữa." Có người vỗ ngực nói, hiện giờ hắn có cảm giác như vừa sống sót sau tai nạn vậy.

"Không biết điện hạ mấy sao đây."

"Trước kia điện hạ 8 sao, hiện tại đã thức tỉnh huyết thống, ít nhất cũng phải 9 sao đi?"

"Điện hạ mạnh thật!"

Mấy người cảm thán thực lực của Edgar, liền nghĩ tới tình cảnh hồi nãy.

"Á thú nhân kia thật là lợi hại nha."

"Lại dám bạo lực gia đình với điện hạ a!"

"Các ngươi bị ngốc sao, á thú nhân thì được bao nhiêu khí lực? Kia căn bản không phải là bạo lực gia đình, đó gọi là ve vãn có biết không? Ta còn đang muốn có á thú nhân cắn mình đây này!"

...

Jesis ở bên cạnh không nói lời nào, hắn còn đang mừng là tính khí của điện hạ không tệ, chưa đánh mình đây!

Edgar quả thực rất muốn đập Jesis, thế nhưng đánh một trận đau hai ngày, không khéo lại làm tiểu á thú nhân mất vui, nếu vậy, nhịn đi thì hơn.

So với đánh người, hắn càng hi vọng tiểu á nhân có thể cắn mình nhiều hơn một chút...

Bị đám Jesis nhìn thấy mình cắn người, Thư Thư có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh lại khôi phục, thậm chí quên mất chuyện chính mình vì thiên phú Edgar quá tốt mà phi thường đố kỵ, lại lôi kéo Edgar nói: "Edgar, anh lợi hại lắm đó biết không?" Nói rồi lại nêu ra vài loại phép thuật nữa.

Edgar thử một chút, tạo thành một khối băng, còn làm được một cái sâm sét lóng lánh giữa các ngón tay.

Thư Thư phục sát đất – thật không hổ là thần thú thú nhân a!

Nghĩ thế, Thư Thư lại nhớ tới một chuyện: "Này, sau khi vượt qua thiên kiếp anh vẫn chưa cho tôi xem dung mạo anh ra sao, giờ cho nhìn chút đi!" Cậu nhớ Edgar hình như là vàng chóe lọe?

"Em sẽ sợ đó." Edgar nói.

"Không đâu." Thư Thư đáp, hiện tại cậu đã biết Edgar không phải là rắn, làm sao mà phải sợ?

Được rồi, có lẽ sẽ sợ thật... Thư Thư suy nghĩ một chút, cuối cùng nảy ra một ý: "Tôi sợ là vì đầu anh quá lớn thôi, biến nhỏ một chút, tôi sẽ không sợ anh đâu."

"Nhỏ đi? Nhỏ thế nào được?" Edgar có chút rối rắm, chưa từng nghe nói thú nhân có thể nhỏ đi nha.

"Anh nghĩ nhỏ đi, vận chuyển linh lực là được mà." Thư Thư đáp, có yêu đan rồi, yêu tinh có thể biến thành người, đương nhiên cũng có thể nhỏ đi.

Tuy Edgar là thú nhân, nhưng lại dùng phương pháp yêu tinh tu luyện, lẽ ra phải biết điểm này chứ?

Thư Thư nói quá mức không rõ ràng, Edgar chỉ nghĩ chắc em ấy đang nói đùa cho vui.

Thú hình đâu thể tùy ý nhỏ đi được?

Nhưng căn cứ vào truyền thống tốt đẹp của nhà hắn, á thú nhân dù cho cố tình gây sự đi chăng nữa, phối hợp một chút cũng không sao, để á thú nhân vui, tốt nhất vẫn nên phối hợp một chút, không nên chuyện bé xé ra to...

Edgar đứng lại, vận chuyển linh lực, vừa nghĩ phải biến đổi nguyên hình, vừa nghĩ phải biến nhỏ lại.

Hắn chuyên chú tâm niệm, sau đó cũng cảm giác được bản thân phát sinh biến hóa.

http://tieulun.hopto.org

Là biến về nguyên hình? Cảm giác này giống y như trước đây, không biết tiểu á thú nhân có sợ hắn hay không…

Edgar mở mắt nhìn sang, kết quả nhìn thấy một á thú nhân thật lớn.

"…" Hắn biến nhỏ thật đấy à? Nếu có thể nhỏ đi, vậy có phải sẽ biến lớn lên được không?

Edgar chưa kịp hoàn hồn, đã cảm giác được mình bị tiểu á thú nhân sờ sờ lưng.

Thư Thư rón rén sờ rắn nhỏ mọc chân nằm dài trên mặt đất: "Giờ anh biến nhỏ lại rồi, tôi không sợ đâu! Anh chắc chắn không thể một nhát nuốt chửng tôi được, ha ha!"

Cho nên tiểu á thú nhân luôn lo lắng mình sẽ ăn cậu ấy sao? Rốt cuộc cậu ấy nghĩ gì vậy chứ? Edgar có chút cạn lời. Lại nghĩ, nếu bây giờ mình nhỏ lại như vậy, tiểu á thú nhân liệu có phải sẽ ôm lấy mình không?

Thư Thư mới không đi ôm một con rắn đâu.

Dù có mọc chân đi chăng nữa, nhìn thân thể dài ngoẵng này đi, rõ ràng vẫn cứ là rắn a… Lý sự trong lòng thôi, dĩ nhiên không thân thủ đi ôm rắn, chỉ nói: "Anh xem, anh biến nhỏ rồi đúng không? Tôi đã bảo mà, linh lực đa năng lắm, ngoài biến nhỏ, anh cũng có thể biến lớn, có thể ẩn mình, nói chung có thể làm rất nhiều chuyện.

Dùng linh lực quả nhiên tiện trăm bề.

Phi thuyền vận chuyển hàng hóa cũ kỹ chầm chậm di chuyển trong vũ trụ, Edgar ngày ngày thử nghiệm công dụng của linh lực trong phòng thí nghiệm, quả nhiên khám phá thêm không ít.

Chiêu thức công kích càng miễn bàn, dùng linh phủ kín toàn thân, camera trên phi thuyền còn không thu được hình ảnh của hắn nữa mà!

Phát hiện điểm này, Edgar liền dùng hết thời gian để nghiên cứu tầm quan trọng của linh lực trong chiến đấu.

Nếu hắn biến mình nhỏ đi, sau đó mượn linh lực lẻn vào phía sau kẻ địch… Có phải sẽ rất dễ dàng, bắt giặc phải bắt vua trước?

Edgar nghiên cứu linh lực càng thêm nghiêm túc.

Lúc Edgar nghiên cứu, Thư Thư luôn học giao tiếp không ngừng, xem tivi và trò chuyện với Jones, sau 10 ngày cậu đã nói được rất nhiều rất nhiều câu, cho nên Jones khen cậu thông minh không chỉ một lần.

Thư Thư đắc ý cực kỳ, nhưng đắc ý rồi lại có chút buồn chán.

Lúc trước khi lên phi thuyền, cậu còn tưởng sẽ được ngắm rất nhiều các vì sao, kết quả? Phi thuyền này căn bản không có cửa sổ nhìn ra ngoài, mặc dù có hệ thống giám sát, nhưng camera chỉ toàn ghi lại cái gì linh ta linh tinh, còn có dữ liệu gì đó, cậu căn bản xem không hiểu gì.

"Trong tivi phi thuyền tuyệt lắm mà, có phi thuyền chuyên dụng để trôi nổi trong không gian, người trên đó có thể ngắm sao, thăm thú đủ các loại tinh cầu, vui chơi trên phi thuyền nữa, thế mà phi thuyền này ngay cả một cái cửa sổ cũng không có!" Thư Thư không nhịn được oán giận với Edgar.

Loại phi thuyền vận chuyển này trước đây thiết kế kiên cố vững chắc, hơn nữa năm ấy pha lê sử dụng trên phi thuyền giá cả cực kỳ đắt đỏ, đương nhiên không thể dùng tới… Edgar đã ngắm sao chán rồi, nên không thấy có vấn đề gì, bây giờ thấy tiểu á thú nhân muốn ngắm sao, lại không khỏi cảm thấy có lỗi với cậu.

"Chờ sau này tới thủ đô tinh rồi, ta nhất định sẽ dẫn em đi xem."

"Được rồi." Thư Thư gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy có chút tẻ nhạt, gần đây Edgar bận tu luyện không chơi với cậu, cậu càng không biết chơi gì cho bớt chán nữa.

Edgar thấy bộ dáng phờ phạc của tiểu á thú nhân, bắt đầu cân nhắc xem loại phi thuyền nào phù hợp để ngắm sao nhất, ngay lúc đó, Jones vội vội vàng vàng chạy đến: "Edgar, bọn ta phát hiện có một chiếc phi thuyền tinh đạo!"

"Thuyền tinh đạo? Kiểu dáng ra sao?" Edgar hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Hẳn là 100 năm trước." Jones đáp, tinh đạo cũng không phải dễ gì cướp được thuyền, cho nên thường khá cũ kỹ.

Chính bởi vậy, bọn chúng cũng không dám đánh phi thuyền hiện đại, chuyên nhắm tới những phi thuyền rách nát giống vầy… Làm sao đây?

"Thế nó có cửa sổ không?" Edgar giật mình.

Tác giả có lời muốn nói: Edgar, ngươi đừng chủ quan, ngươi cưng nựng á thú nhân như vậy, cậu ta sẽ biến thành "thú nhân" thật đó!

37. Chương 37: Cướp Thuyền Tinh Đạo

Ở đế quốc Thú Nhân, tinh đạo cũng không nhiều.

Đế quốc mạnh mẽ lại hưng thịnh, nào có thể khoan nhượng cho đạo tặc hoành hành ngang ngược trong địa bàn của mình.

Tuy ít nhưng vẫn là có, trong số đó có những tội phạm không muốn nhận tội liền cướp bóc phi thuyền du đãng giữa không gian, kỳ thực cũng có người có chút thân phận, vì không muốn làm mà muốn hưởng thì lén đi cướp của người khác, cũng có vài kẻ là do tinh đạo sinh ra, đời đời kiếp kiếp đều là tinh đạo, ở lại trên vài tinh cầu chưa khai phá…

Khởi nguồn tinh đạo thì nhiều vô kể, nhưng bất kể thế nào cũng không thể phát triển quá lớn mạnh, dù sao hơi lớn một chút liền bị quân đội theo dõi, đồng thời, bọn họ cũng không dám tùy ý làm bậy.

Bọn chúng cướp bóc tài vật trên phi thuyền, phe đế quốc hẳn không rảnh tốn cả đội quân đi đối phó đâu, nhưng nếu dám cả gan giết người hại người, hoặc làm chuyện gì tàn nhẫn gây phẫn nộ, quân đội tuyệt đối có thể trong thời gian ngắn nhất đánh thẳng vào sào huyệt bọn chúng.

Tỷ như Edgar từng tiêu diệt một phi thuyền tinh đạo nắm giữ rất nhiều hàng hóa vận chuyển, bọn chúng vốn là đời sau của một đám bỏ việc mấy trăm năm trước, lúc đó đế quốc Thú Nhân thế cuộc tương đối hỗn loạn, có rất nhiều tinh cầu tư nhân thiếu quản lý, cho nên chuyện bỏ việc là không thể chấp nhận được, bọn chúng cướp khoáng sản rồi trở thành tinh đạo. Lúc này rất có chừng mực, không cướp phi thuyền buôn lậu hay phi thuyền từ các tinh cầu, cũng không giết người, phe đế quốc khong có phái quân đi chèn ép làm gì, kết quả mấy trăm năm trước chúng đổi thủ lĩnh, tự cho là lợi hại, thiếu á thú nhân liền cả gan làm loạn cướp một phi thuyền lữ hành, còn giết vài thú nhân rồi đoạt đi á thú nhân trong đó.

Cuối cùng á thú nhân trốn thoát, liên lạc với quân đội khẩn cấp kể hết đầu đuôi giúp Edgar đưa người tới tiêu diệt.

Những người khác trên phi thuyền chưa từng gặp tinh đạo bao giờ, hiện tại dù sao cũng hơi sợ sệt, nhưng Edgar thật không thể lo lắng nổi… Lại đi coi trọng phi thuyền rách nát này hẳn chẳng có bản lĩnh gì, phi thuyền bọn họ tuy là phi thuyền vận chuyển hàng hóa nhưng trang bị không ít vũ khí, trên phi thuyền còn có quân nhân biết sử dụng cơ giáp, muốn đẩy lùi đối phương đâu có khó.

Bất quá bây giờ, hắn lại không muốn đẩy lùi đối phương.

Đi đến buồng lái, Edgar nhìn bản đồ quét sóng.

Đám tinh đạo kia còn cách bọn họ khá xa, chỉ là một lão phi thuyền vọng cổ, mà sở dĩ Jones biết bọn chúng là tinh đạo là vì… Là vì chủ thuyền tinh đạo chủ động phát tin tức nói cho bọn họ biết.

Vậy xem như là chiêu đe dọa phủ đầu đi, chờ cho người trong phi thuyền bị cướp sợ hãi cùng cực rồi, bọn chúng có thể cướp hàng dễ như ăn cháo.

"Điện hạ, để chúng tôi đánh cho đám tinh đạo kia chạy cong đuôi đi!"

http://tieulun.hopto.org

"Điện hạ, ta có cơ giáp, thỉnh cầu xuất chiến!"

"Điện hạ, ta cũng thỉnh cầu xuất chiến!"

Hai trăm quân nhân từ Thiêm tư tinh cầu đều tỏ vẻ háo hức, kích động muốn ra quân.

Bọn họ từ lúc được phân tới Thiêm tư còn chưa từng được chiến đấu thực sự bao giờ, nhiều nhất cũng chỉ là bắt giữ động vật có lực sát thương khá lớn thôi, hiện tại biết mình có cơ hội đi giết tinh đạo, có thể tưởng tượng là hưng phấn cỡ nào a.

"Tạm thời không xuất chiến, chờ bọn chúng tới đã." Edgar nói.

"Chờ bọn chúng tới rồi một mẻ lưới bắt hết sao?" Jeka không nhịn được hỏi, hắn đang đứng mà kích động run người, sắp biến thành thú hình tới nơi, nếu không phải biết kích động biến thành thú hình là biểu hiện không thuần thục, sẽ bị cười chê, hắn khẳng định đã không nhịn được rồi.

"Ừm." Edgar nhàn nhạt gật đầu.

Đám người đang chờ càng kích động.

Thư Thư căn bản không hiểu sao bọn họ lại thế, đó là tinh đạo a! Cậu chưa thấy tinh đạo bao giờ, nhưng chắc không kém cướp biển trên Trái đất là bao đi?

Bình thường xem tiểu thuyết hay xem phim cậu đều rất thích đề tài cướp biển, thậm chí có lần còn cảm thấy cướp biển một mắt rất tuấn tú, nhưng nếu thực sự gặp phải… Cậu nhất định sẽ sợ chết, không muốn gặp chút nào hết, cũng không muốn bị cướp bóc đâu!

Edgar vừa định sắp xếp cho Thư Thư cẩn thẩn, liền thấy bộ dáng lo lắng đề phòng của cậu: "Thư Thư, em về phòng đi, yên tâm, nhất định không xảy ra việc gì đâu."

"Thật sự không sao chứ?" Thư Thư vẫn còn hơi thấp thỏm, tuy Edgar thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng ai biết được lỡ như có kẻ lợi hại hơn thì sao?

"Không sao, ta sẽ về với em mà." Edgar dịu dàng nói, nhìn sang Jones: "Bác sĩ Jones có thể chơi với Thư Thư không?"

"Được." Jones gật đầu, vừa nãy gặp phải tinh đạo y cũng hơi sợ, nhưng bây giờ hết rồi, thậm chí rất muốn ra ngoài nhìn xem, nhưng tình hình lúc này, vẫn là thôi đi, đi chơi với Thư Thư vui hơn.

Tố chất thân thể y không bì được với thú nhân, dù có chút thủ đoạn, nhưng đám tinh đạo kia sẽ lộ ra sơ hở cho y bắn trúng thuốc gây mê sao? Đừng đi chuốc lấy phiền toái thì hơn.

Edgar đưa Thư Thư và Jones về phòng, phái người bảo vệ trước cửa, còn phân phó đám quân nhân còn lại: "Chờ lát nữa 2 phi thuyền kia tiếp cận, các ngươi núp trong tối chờ bọn chúng lên một lưới bắt hết. Chú ý đừng để thuyền viên bị thương." Kỳ thực để tổ lái đi thực thi nhiệm vụ cũng được, nhưng bọn họ chỉ là thú nhân phổ thông, thực lực thấp kém, Edgar tất nhiên sẽ không để bọn họ mạo hiểm làm gì.

"Điện hạ, vậy còn ngài?" Có người hỏi.

"Ta có chuyện khác cần làm." Edgar đáp.

Bố trí xong xuôi, Edgar chọn một phòng trống, biến về nguyên hình, vẫn là thu nhỏ về hình dáng Thư Thư vừa gặp qua to bằng ngón cái.

Edgar nhìn đuôi mình mình, lại một lần nữa cảm nhận được sự thần kỳ của linh lực.

Phương pháp tu luyện kia cũng không biết tiểu á thú nhân tìm ở đâu ra, giúp hắn có thể tùy ý lớn lên nhỏ đi… Nếu như càng ngày càng nhiều người học theo phương pháp này, nếu như đọa thú có thể học được…

Đương nhiên điều này còn quá sớm để nói trước, đợi tới thủ đô tinh bàn lại với tiểu á thú nhân đã.

Hiện tại… Hắn còn chuyện quan trọng hơn cần làm.

Nghĩ thế, Edgar lại nhìn móng vuốt của mình, sau đó cảm thấy bản thân mình hiện tại vẫn còn hơi lớn.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như có thể nhỏ hơn tí nữa thì tốt quá… Nhắm mắt lại, Edgar bắt đầu vận chuyển linh lực, mà theo đó, quả nhiên biến nhỏ lại một vòng, chỉ lớn hơn que tăm chút xíu.

Bộ dáng nhỏ bé thế này lại khiến Edgar có chút không quen, nhưng hắn biết với hình dáng hiện tại, người khác rất khó chú ý tới hắn, chớ nói chi là hắn còn có thể dùng linh lực phủ kín toàn thân để giấu mình.

Trên người một tầng linh lực quấn lấy, Edgar đi tới cửa nơi bọn họ vận chuyện hàng hóa, đám tinh đạo kia vẫn chưa tới, nhưng xung quanh đây quân nhân đều đã mai phục cả rồi.

Giờ này hẳn thuyền tinh đạo đã tới gần lắm rồi.

Thuyền trưởng bên kia tên Camus, là một thú nhân hình rắn, cũng là thủ lĩnh tinh đạo này, đoàn tinh đạo cũng không phải một tay hắn thành lập mà là kế thừa từ cha hắn.

Lão trung đoàn trưởng tinh đạo có quyền kiểm soát tuyệt đối với phi thuyền này, trước khi chết giao lại cho con trai độc nhất Camus, ngoài hắn ra không ai có thể thúc đẩy thuyền tinh đạo này, Camus nghiễm nhiên trở thành tân thủ lĩnh.

Nhưng lần này là lần đầu tiên Camus dẫn quân đi cướp bóc từ sau khi kế nghiệp.

Không ngờ vận may của bản thân không tệ, lần đầu ra quân đã gặp được chiếc thuyền cũ kỹ này, vừa nhìn đã biết sẽ không ai đi quan tâm, cướp đoạt cũng không gây ồn ào lắm!

Thấy phi thuyền vận chuyển hàng hóa kia không tỏ vẻ phản kháng, Camus cảm thấy cao hứng cực kỳ.

"Thuyền trưởng, chúng ta vẫn nên cẩn trọng một chút, kẻo rơi vào bẫy của đối phương." Bên cạnh có người nhắc nhở Camus.

"Có bẫy sao? Có thể gạt ai chứ? Chẳng qua chỉ là một chiếc phi thuyền vận chuyển hàng hóa già nua, nhìn không giống như có sức phản kháng…" Thủ hạ của Camus tuy mơ hồ thấy có chút không ổn, nhưng không nói thêm gì, trái lại có phần nóng lòng muốn xông lên.

Tinh đạo không có thân phận, không thể lên mạng không thể tới tinh cầu phồn hoa, kỳ thực sống qua ngày cũng không tốt lắm, chỉ là trên người cơ bản đều có án cũ, đời này chỉ có thể làm tinh đạo, dù muốn thay đổi cũng chẳng được…

Bây giờ có thể cướp được một chiếc phi thuyền vận chuyển hàng hóa, nói không chừng còn có thể tìm được chút đồ mới mẻ… Bọn họ tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Hai chiếc phi thuyền cập tới xong, nhóm tinh đạo võ trang đầy đủ, gào thét vọt vào chiếc phi thuyền vận chuyển kia.

Ô? Không có người?

Nhóm tinh đạo nhất thời sửng sốt, nhưng cẩn thận hơn, đáng tiếc đã không còn kịp nữa…

Đám lên trước chỉ là nhãi nhép, thực lực kém, dùng để thăm dò do thám mở đường, đều đã bị quân chính quy bắt gọn.

Đám Jesis phí công chờ đợi, đem đám tinh đạo lẻn lên phi thuyền bắt được lôi về, sau đó đột nhiên phát hiện ra… Nhiệm vụ Hoàng thái tử giao phó đã làm xong rồi, tiếp theo phải làm gì đây?

Bọn họ đều có chút mờ mịt, đúng lúc đó, tinh đạo trên thuyền truyền tín hiệu tới.

"Ta đầu hàng, ta đầu hàng, đừng giết ta!" Một tiếng kêu thảm thiết đau đớn trên thuyền tinh đạo vang lên, một lát sau biến thành khóc lóc cầu tha: "Ta không cố ý đâu mà, sau này sẽ không bao giờ cướp của người khác nữa, xin ngươi thả ta đi…"

Ai đang kêu vậy? Jesis có chút ngạc nhiên.

Người kia hình như là thuyền trưởng Camus của bọn chúng… Nhóm tinh đạo bị bắt có chút câm nín.

Camus tuy thực lực thường thường nhưng cũng là thú nhân 4 sao, bên cạnh còn có thú nhân 5 sao bảo vệ, quan trọng hơn là… Hắn đang ở trên phi thuyền của mình, muốn qua đó phải qua tầng tầng cửa ải, tại sao lại bị bắt được? Những người này rốt cuộc làm thế nào vậy?

http://tieulun.hopto.org

Đám tinh đạo kia thấy phiền muộn cực kỳ, Edgar thì lại cảm thấy sự tình quá sức thuận lợi.

Hắn lợi dụng lúc thuyền tinh đạo đột nhập, lén trườn qua đó, trực tiếp tới thẳng buồng lái phòng thủ nghiêm ngặt nhất, quả nhiên thấy tên thủ lĩnh tinh đạo, sau đó đột nhiên hắn biến lớn, dễ dàng bắt sống tên kia…

Thủ lĩnh tinh đạo rít gào khiên đám tinh đạo kia không dám phản kháng, thực ra, thủ lĩnh bị Edgar uy hiếp hạ gục rất thức thời mà dùng quyền hạn củ mình nhốt đám còn chưa rời thuyền lại, bọn chúng cũng đành khoanh tay chịu trói… Vì vậy bên này đám Jesis tiến quân thần tốc, cuối cùng thấy được một số tinh đạo bị Edgar đánh ngất, còn có tên thủ lĩnh bị Edgar trói lại kia.

Tất cả những thứ này và những gì bọn hắn tưởng tượng là khác nhau một trời một vực, gặp phải tinh đạo không phải nên hứng trí bừng bừng đánh một trận thật sảng khoái sao? Sao đang vui chưa gì đã kết thúc thế?

Còn nữa, điện hạ rốt cuộc là làm sao đã bắt được thủ lĩnh tinh đạo rồi?

Đám Jesis nghi hoặc không thôi, sau đó lại không khỏi cảm khái – điện hạ thật quá lợi hại!

Edgar không quản đám lính đang nghĩ gì, hắn còn đang bận dùng đuôi gõ các nút lệnh.

Phá bỏ kiểm soát của tên thủ lĩnh, phong tỏa triệt để một vài khu vực trong phi thuyền, sau đó dùng đuôi quật cho thủ lĩnh tinh đạo hôn mê, rồi quét đuôi đẩy y tới trước mặt Jesis.

Thấy Jesis tóm lấy tên kia rồi, Edgar trở lại thuyền mình, mặc y phục lại cho đàng hoàng.

Trước tiên đến chỗ tiểu á thú nhân, báo cho Thư Thư mình đã tóm gọn hết tinh đạo rồi, sau đó mang theo 200 quân nhân nhốt nhóm tinh đạo bị bắt lúc đầu, đồng thời tước hết vũ khí của bọn chúng.

Jeka yêu thích chiến đấu, cũng thích các tiểu thuyết và phim ảnh thể loại này, tuy là một người linh, nhưng thần tượng mà hắn sùng bái nhất thật là "Tinh đạo vương" thuyền trưởng.

Tinh đạo trong lòng hắn, anh dũng bất khuất phi thường mạnh mẽ, nhưng bây giờ… Nhìn nhóm tinh đạo bị tước hết vũ khí lẫn y phục chỉ còn lại đồ lót, cuộn tròn rúc vào một chỗ, trên người tỏa ra từng luồng từng luồng thối hoắc, hắn cảm thấy các loại ảo tưởng về thần tượng đều sụp đổ hết rồi.

"Tinh đạo sao lại như vậy chứ?" Jeka không nhịn được hỏi.

"Tinh đạo không thế này thì còn thế nào?" Jesis đáp, nhóm tinh đạo cơ bản đều lưu lạc trong vũ trụ, điểm dừng chân cũng là tinh cầu chưa bị khai phá… Có vài tinh đạo và người tinh hệ xa xôi móc nối với nhau sinh sống tốt, nhưng đại đa số tinh đạo kỳ thực đều thiếu thốn rất nhiều thứ, khó mà được tắm một cái cho thoải mái.

Nhắc tới… Chiếc phi thuyền tinh đạo này sử dụng tuy có lịch sử 100 năm, đối với phi thuyền vận chuyển hàng hóa mà nói thì còn mới chán, nhưng bị đám tinh đạo này dày vò xong thì bẩn kinh hồn, y có chút không nhìn nổi nữa rồi.

"Đưa đám này đi tắm đi, tắm xong lại về đây." Edgar nói. Hắn thường xuyên gặp phải cảnh tượng này, không cảm thấy những kẻ này hay phi thuyền bẩn thỉu gì lắm… Nhưng phi thuyền này có cửa sổ, hắn còn dự định cho tiểu á thú nhân tới ngắm sao, nếu vậy, trước tiên phải dọn sạch nơi này đã.

Đám tinh đạo được người của quân đội đưa đi tắm xong, mỗi người đều được đưa một khăn lau, sau đó bị yêu cầu trong một canh giờ phải quét dọn phi thuyền sạch sẽ, nếu không sẽ ném bọn chúng ra khỏi phi thuyền!

Tuy có điều tới vài người máy hỗ trợ, tuy nhiều người, nhưng 1 canh giờ mà muốn quét dọn cả phi thuyền có phải quá khó khăn hay không a?

Đám tinh đạo muốn nói mà nghẹn họng, căn bản không dám phản kháng, chỉ có thể vội vội vàng vàng đi làm việc.

Camus vốn bị đánh ngất xỉu, hiện tại đã tỉnh rồi, hắn cầm khăn lau và thùng nước bắt đầu lần tổng vệ sinh lần đầu tiên trong đời, cả khuôn mặt đều uất ức: "Mấy người này rốt cuộc là ai? Đã lừa gạt chúng ta còn đòi phá phi thuyền, bọn họ không thấy ngại à?" Người lợi hại như thế, có thể lẻn vào phi thuyền phòng ngự

http://tieulun.hopto.org

chặt chẽ không bị phát hiện làm sao lại dùng tới một chiếc phi thuyền vận chuyển cũ nát chứ? Căn bản là cố ý hãm hại bọn chúng đi?

"Nếu như ta đoán không sai, thủ lĩnh của những người này, là Hoàng thái tử Edgar." Người đứng cạnh Camus nói.

"Ngươi... ngươi nói cái gì?" Camus khiếp sợ nhìn người kia.

"Ngài không phải từng thấy dáng dập của Edgar rồi sao? Đáng lẽ phải nhận ra rồi chứ?" Người kia nhìn Camus.

"Ta chỉ nghĩ là khá giống thôi, hơn nữa thú hình của hắn không phải rắn, đúng không?"

"Hoàng thất nếu thức tỉnh huyết thống sẽ biến thành dáng vẻ kia." Người kia lại nói, đồng thời nhanh chóng chà cọ vách tường.

"Hoàng thái tử tại sao lại muốn sống mái với ta a..." Camus cảm thấy ưu thương cực kỳ, sau đó hắn liền bị đánh một roi, người quất hắn cả giận nói: "Ngươi mau làm việc đi, đừng có biếng nhác!"

Camus ủy ủy khuất khuất bắt tay vào việc.

Người hồi nãy nói chuyện với Camus nhìn hắn vậy thì thở dài, sớm biết người này chỉ cần bắt lấy đe dọa một phen là giao ra quyền kiểm soát, hắn đã sớm cướp phi thuyền về tay lâu rồi!

Bất quá, cho dù có cướp được đi chăng nữa, nếu thấy chiếc phi thuyền vận chuyển này thì cũng vẫn đi cướp đoạt, đến lúc đó lại rơi vào hoàn cảnh như bây giờ...

Chỉ là Hoàng thái tử đến cùng là bị sao vậy? Tự dưng lại bắt bọn chúng tẩy sạch phi thuyền...

Sau một giờ, Edgar lên phi thuyền xem xét một lượt, điều khiển linh lực tạo ra nước tẩy sạch lại mấy cửa sổ lần nữa, cuối cùng coi như hài lòng, sau đó gọi Thư Thư tới: "Em muốn ngắm sao phải không, nơi này có thể nhìn thấy đó."

"Tuyệt quá!" Thư Thư nằm nhoài trên cửa sổ, vui mừng nhìn ra bên ngoài.

Thật không ngờ làm một con chuột đồng nhỏ mà còn có cơ hội được ngắm trời cao!

Thư Thư cảm thấy mình đã không còn là chuột đồng bình thường nữa, hiện giờ nó là chuột đồng va chạm xã hội nhiều nhất thế giới này!

Được rồi, người trên thế giới này va chạm xã hội nhiều lắm, cho nên cậu cũng chẳng lợi hại gì cho cam...

Bất quá đồ đệ của cậu không tệ: "Edgar, anh thật là lợi hại! Tôi vừa nói muốn nhìn thấy sao trời, liền giúp tôi nhìn thấy."

Khóe miệng Edgar hơi cong lên.

Đám người Jesis thật không còn lời nào để nói, lúc trước bọn họ thật tò mò, không hiểu Hoàng thái tử điện hạ sao đột nhiên muốn cướp chiếc thuyền tinh đạo này, hóa ra là vì muốn lấy lòng á thú nhân?

Hoàng thái tử điện hạ đã lợi hại rồi, còn có nhiều trò để lấy lòng tiểu á thú nhân như thế... Bọn họ nhất định phải học hỏi, sau này không lo không cưa đổ được á thú nhân rồi!

Thư Thư kéo Edgar cùng ngắm sao, Edgar còn cố ý dặn người lái phi thuyền tới gần mấy hành tinh dọc đường, để cậu có thể thấy được cảnh tượng trên cao của chúng, cậu càng kích động ôm lấy cánh tay Edgar.

Mặc dù đã ngồi phi thuyền chừng mấy ngày, nhưng cho tới giờ phút này, Thư Thư mới được có cảm giác đang bay trên trời cao, trôi nổi giữa vũ trụ.

Cùng lúc ấy, cách đó không xa, có một chiếc phi thuyền phát hiện tình huống bên này, thấy hai phi thuyền cập vào một phi thuyền khác.

"Thuyền trưởng, phía trước có hai phi thuyền!"

"Trong đó một là của Camus, cha hắn chết chưa được mấy ngày đã đi đánh cướp, còn đụng tới một phi thuyền vận chuyển hàng hóa, vận may không tệ."

http://tieulun.hopto.org

"Thuyền trưởng, tên Camus kia không có bản lãnh gì, bọn hắn bây giờ mới đánh cướp được một phi thuyền hàng hóa, phỏng chừng đang hỗn loạn, chúng ta có nên…"

Cũng không biết là Edgar số may hay là xui xẻo nữa, chiếc phi thuyền kia cũng là tinh đạo.

Bấy giờ bên kia đang bàn mưu tính kế, mà người thuyền trưởng kia nghe thủ hạ nói đủ thứ xong, lộ ra vẻ mặt đắc ý: "Chúng ta hôm nay tới đây còn không phải vì tên Camus kia sao?"

Cha Camus chết, hắn lại chẳng có uy vọng gì… Lúc này tuyệt đối là cơ hội nuốt trọn tốt nhất.. Hắn mang thủ hạ tới đây, chính là vì phi thuyền trong tay Camus.

Đoàn tinh đạo này không vội tiếp cận như Camus, phi thuyền bọn chúng tốt hơn, trang bị vũ khí cũng cao cấp, vừa xuất hiện đã bắn vài phát về phía phi thuyền bên này.

Đạn pháo để lại trên phi thuyền Camus một ít vết tích, phi thuyền chao đảo một hồi, sau đó, âm thanh đầu hàng của Camus vọng ra…

"Camus kia đúng là thứ vô dụng!" Trung đoàn trưởng tinh đạo bên kia khinh thường nói, sai thủ hạ qua tiếp quản phi thuyền Camus.

Thuyền vừa cập bến, thủ hạ của hắn đã như sói đói xông lên, sau đó chỉ thấy đám Camus hạ vũ khí, quần áo đơn bạc đứng trước cửa khoang thuyền chờ đầu hàng.

"Camus, làm khá lắm, ngươi không phải nên sớm dựa vào chúng ta sao?" Đám tinh đạo mới tới cười ha ha, thậm chí đùa giỡn Camus: "Ha ha, Camus tẩy rửa thuyền thật sạch sẽ, quả là giống y như á thú nhân vậy, phi thuyền giữ gìn sạch sẽ nhìn là biết ngươi rất ngoan hiền… Hay là làm á thú nhân để ta được sảng khoái đi? Tới lúc đó nhất định ta sẽ từ từ "yêu thương" ngươi!"

Camus run lên, nhưng nghĩ tới điều gì xong lại không tức giận, trái lại có chút thương cảm cho tên kia.

Đúng như dự đoán, chẳng được bao lâu, có tiếng thủ lĩnh tinh đạo truyền tới.

Tên thủ lĩnh này không có mất mặt xin tha như Camus, nhưng cũng nói: "Hỏa Diễm tinh đạo đoàn, toàn bộ hạ vũ khí, phi thuyền của chúng ta bị bắt sống rồi."

Tên vừa trêu chọc Camus mặt lơ ngơ, bọn chúng đang định bắt người khác, sao lại thành bị người ta bắt sống rồi? Hắn còn chưa kịp nghĩ rõ ràng, đột nhiên quân chính quy vọt ra, trong đó còn có ngươi mặc cả cơ giáp!

Gay to! Rơi vào mai phục rồi!

Bên kia, Edgar đang vận dụng tất cả các kỹ năng mấy ngày nay học được sảng khoái đánh ngất thuyền trưởng tinh đạo.

Phát hiện thấy thuyền tinh đạo này cao cấp hơn cái kia, hắn lại một lần nữa bắt bọn chúng quét tước sạch sẽ phi thuyền, tính toán trước lộ trình, dùng phi thuyền này mở đường, phi thuyền Camus sẽ theo sau, thẳng tiến tới thủ đô tinh.

Bởi vậy, tốc độ đã nhanh hơn rất nhiều, chẳng mấy ngày nữa mà tới nơi rồi.

38. Chương 38: Cùng Xem Phim

Đổi phi thuyền, từ tàu hàng sang phi thuyền có cửa sổ xong, Thư Thư rất là vui, kết quả… Phi thuyền mới đột nhiên chao đảo, bị công kích?!

Trong nháy mắt phi thuyền lay động đó, Thư Thư chỉ hận không có cái hang cho mình chui ngay vào, mặt mũi trắng bệch… May là chỉ rung lắc một lát, sau đó có người báo cho cậu biết, có một phi thuyền còn tốt hơn đã bị hạ, chờ bên kia dọn dẹp sạch sẽ rồi, cậu có thể qua đó chơi.

http://tieulun.hopto.org

Hóa ra chấn động hồi nãy là đánh nhau thiệt a! Edgar… tựa hồ còn đi cướp thuyền của người khác.

Là một con chuột tinh nhát gan, Thư Thư không kìm nổi sợ hãi, tay chân run rẩy không thôi…

Không, cậu không thế như vậy được! Thân là thú nhân, á thú nhân Jones đây còn không sợ sệt gì, cậu làm sao có thể sợ hãi được?

Thư Thư chống đỡ, nhưng không lâu sau, cậu được dẫn tới một phi thuyền lớn hơn.

Phi thuyền vận chuyển hàng hóa kia ngoài kho hàng cực lớn tích trữ đồ ăn thì chẳng còn gì, phi thuyền của Camus thì trống rỗng không có đồ đạc gì mấy, nhưng chiếc phi thuyền mới nhất này thì lại có thật nhiều thứ mới lạ làm sao!

Thư Thư đảo mắt một vòng, sắp sợ ngây người: "Ở đây nhiều đồ thật đấy!"

"Không tính là nhiều đâu, sau này ta sẽ dẫn em đi xem nhiều thứ còn đẹp hơn." Edgar nói, cha mẹ hắn có một chiếc phi thuyền tư nhân, đồ chơi trên đó mới gọi là nhiều, còn có đoàn văn nghệ chuyên biểu diễn hàng ngày… Sau này nhất định phải đưa Thư Thư đi chơi mới được.

Phi thuyền tốt như vậy mà nói không đáng là gì cả? Thư Thư đột nhiên có chút căm hận đám nhà giàu…

"Tôi đã nói được kha khá rồi, phần lớn lời nói đều nghe hiểu, chúng ta đi xem phim đi?" Thư Thư chỉ chỉ cái phòng chiếu có âm thanh phát ra. Có rất nhiều thứ cậu sẽ không chơi, nhưng xem phim thì không thành vấn đề.

Trước kia cậu từng xem TV ở Trái đất nhiều rồi, chỉ là chất liệu màn hình khác nhau thôi… Ở đây xem những sản phẩm giáo dục cho trẻ nhỏ, cũng không dùng tới kỹ xảo nhiều lắm.

Nhưng phim cho người trưởng thành chiếu lên thì khác, phòng chiếu phim sử dụng công nghệ 3D4D theo tuyến, người xem có thể trực tiếp hòa mình vào cảnh tượng trong phim.

Tới lúc đó, bọn họ có lựa chọn bàng quan tại chỗ nhìn mọi việc xảy ra xung quanh, hay làm theo động tác của diễn viên để thể nghiệm tất cả cảm xúc trong đó.

Trường hợp đầu phù hợp với thể loại điện ảnh, cái sau thì là mạo hiểm chiến đấu, nếu sức khóe không đảm bảo không thể áp dụng cái sau… Lên núi xuống biển cùng chiến đấu với các loại quái vật cùng vai chính không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Thế mà… Tất cả các cuộn phim trên phi thuyền này đều là thể loại thứ hai.

Edgar thử hết cái này tới cái khác, tất cả đều vô cùng mạo hiểm, lập tức cau mày.

Tiểu á thú nhân không bạo dạn lắm, hồi nãy phi thuyền chấn động đã sợ như thế rồi, nếu cho cậu ấy trải nghiệm cảm giác bị rơi tự do, không phải là giày vò cậu ấy sao? Đây căn bản không phải phim á thú nhân có thể xem mà!

Đang quy kết như vậy, Edgar đột nhiên tìm thấy mấy bộ… Phim tình cảm?

Edgar từng xem và kết luận là cực kỳ không thích thể loại này, nhưng á thú nhân hẳn sẽ thích lắm, suy nghĩ một chút, Edgar quyết định chon "Tựa bên nhau trong làn gió xuân".

Bộ phim này hắn không hề biết, nhưng xem chừng là về tình yêu thanh mai chúc mã đi? Bất kể thế nào, đại khái cũng không không đến nỗi xuất hiện các tình tiết xoắn xuýt như trong "Thái tử phi Tê La".

Bỏ chip vào máy truyền tin chọn đọc, Edgar ngồi xuống chỗ của mình, cùng Thư Thư chuẩn bị coi phim.

"Chúng ta không cần đeo kính, không cần đội mũ bảo hiểm sao?" Thư Thư tò mò hỏi.

"Đây là phòng xem phim gia đình nên không dùng tới, nhưng ở rạp chiếu lớn sẽ phải đeo/" Edgar đáp, đúng lúc này, phim đã bắt đầu phát hình rồi.

Công nghệ điện ảnh hiện đại cho phép không cần diễn viên vẫn có thể dựng thành phim, thông thường phong cảnh sẽ rất được chú trọng. Bây giờ các tác phẩm lớn đều lấy cảnh quan ngoài đời, còn có khi phải tốn không ít tiền tổng hợp tài nguyên, phong cảnh.

http://tieulun.hopto.org

Phong cảnh trong bộ phim này lại vô cùng đẹp đẽ, đập vào mắt là một hồ nước, bên trên nở đầy hoa tươi, cánh hoa theo gió phiêu phiêu đáp xuống mặt hồ, rơi trên thân thể á thú nhân giữa hồ nước, cảnh tượng thật đẹp không sao kể xiết.

Thư Thư cảm giác mình nhẹ bẫng như cánh hoa đậu trên người y, bật thốt lên: "Thật là đẹp!" Nơi này quả thực chính là tiên cảnh ở nhân gian, còn nữa, điện ảnh thật là vi diệu! Cậu không cần phải ao ước được xem 3D ở Trái đất nữa rồi!

Thư Thư ở đó xem cảnh sắc, nhưng Edgar lại có chút khó chịu… Chuyện gì thế này? Sao trong phim lại có cảnh á thú nhân tắm rửa?

Á thú nhân này không thích thú nhân tới làm phiền, tỏ vẻ không hứng thú với tên kia, Edgar quay sang nhìn Thư Thư chằm chằm không rời mắt, kiên quyết không xem phim có á thú nhân đang tắm – rạp chiếu phim gia đình này, người xem phim có thể nói chuyện với nhau mà.

"Anh nhìn tôi chằm chằm làm gì?" Thư Thư thấy khó hiểu.

"Y không đẹp bằng em." Edgar nghiêm túc nói.

"Phải vậy không? Ha ha!" Thư Thư đắc ý ưỡn ngực, tiếp tục xem phim.

Á thú nhân kia tắm xong, đứng dậy từ hồ nước, lộ ra đường cong cơ thể tuyệt đẹp.

Vóc dáng người này đẹp thật đấy! Bụng mình thịt vù vù, tuy không đến nỗi eo thô, nhưng tuyệt đối không dụ người được đến thế! Thư Thư cảm thán một câu, cũng chả buồn thúc giục Edgar đi xem phim… Đồ đệ cậu mà phát hiện có người tốt hơn cậu, vậy không hay lắm đâu?

Nhắc mới nhớ, đồ đệ hình như nhìn mình khỏa thân hơi bị nhiều lần?

Thư Thư tiếp tục xem, sau đó, cậu thấy một con sói đi ra từ dưới tàng cây bên hồ.

Nội dung bộ phim bắt đầu rồi? Con sói này không phải muốn ăn á thú nhân kia chứ? Tiếp đó không có tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân đó chớ? Hai mắt Thư Thư tỏa sáng, xem đến vui vẻ - hóa ra là giả hết sao?

Tiểu á thú nhân vui vẻ khiến Edgar càng khó xử, bộ phim này… Có tiếng bọt nước, hẳn là cảnh phi lễ chớ nhìn đây mà.

"Oa…" Thư Thư sợ hãi than một tiếng – con sói kia biến thành hình người rồi! Còn là người trần trụi nha! Vóc dáng người này so với người trong hồ nước còn tốt hơn, từng khối từng khối cơ bụng khiến cậu thật muốn sờ một cái, còn bên dưới nữa… Hừ! Cậu ghét mấy kẻ hùng tráng này ghê!

"Edgar, cứ tiếp tục ngắm tôi đi, đừng xem phim nữa." Thư Thư nói với đồ đệ, bo-đì người này đẹp hơn! Vẫn là không nên để đồ đệ thấy cho chắc.

Tiểu á thú nhân đang ghen? Edgar không khỏi vui sướng.

Lúc này, thú nhân hình sói trong phim đã nhảy vào hồ nước, sau đó ôm lấy á thú nhân trong hồ kia, bọn họ hôn môi, tiếp đến thú nhân còn ôm á thú nhân lên bờ…

Ở đây đúng là phóng khoáng thật, phim ảnh thế này mà không bị cấm, còn cho xem tại nhà nữa chứ… Thư Thư kính nể tột cùng.

Trên trái đất, chủ nhân muốn xem phim này là phải "vượt rào" luôn đó!

Thư Thư xem càng nghiêm túc, muốn quan sát xem thú nhân với á thú nhân thì phải làm sao, đúng lúc đó, Edgar cuối cùng cũng cảm thấy có điều bất thường.

Vì sao hắn đột nhiên nghe thấy có âm thanh rên rỉ?

Đột nhiên ngoảnh lại nhìn, Edgar vừa vặn thấy bộ phim kia đi vào điểm chính yếu…

Hóa ra là thể loại này! Tiểu á thú nhân lại xem phải cái này! Edgar không kịp nghĩ xem bộ phim hay ở chỗ nào, sốt ruột biến về thú hình dùng đuôi đập tới.

http://tieulun.hopto.org

Rạp chiếu phim gia đình nào xứng đang để một thú nhân 9 sao đập một cái đây? Hết thảy hình ảnh trong nháy mắt đều biến mất, trước mắt Thư Thư giờ chỉ còn lại một rạp chiếu phim mini nát tanh bành.

"Anh làm gì vậy?" Thư Thư tức giận nhìn Edgar, còn một chút nữa thôi là xem được khúc quan trọng rồi.

"Loại phim này không thể xem được." Edgar nói.

"Tại sao?" Thư Thư cau mày: "Đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Có gì xấu đâu?" Cậu đã từng xem rất nhiều động vật giao phối rồi, rắn với rắn cũng không ít đâu nha… Hai còn rắn quấn quýt lấy nhau, cũng đâu đáng sợ lắm.

"Em còn nhỏ, không xem được." Edgar mặt nhìn vô cảm, thực ra đầu đã nóng sắp bốc hơi.

Tiểu á thú nhân lại xem phải thể loại phim kia!

Edgar thoạt nhìn khá hung dữ, tuy Thư Thư còn chưa phục, nhưng cũng không dám phản đối. Đồng thời thầm thở dài – đồ đệ cậu còn ngây thơ quá, thế này thì kiếm đối tượng khó lắm đây!

"Ta dẫn em đi ăn, phi thuyền này có đầu bếp biết làm rất nhiều món!" Edgar nỗ lực dời lực chú ý của Thư Thư.

Thư Thư lập tức quên mất chuyện không vui mới nãy, cậu không phải quá yêu thích hai nam nhân kia, đồ ăn đương nhiên quan trọng hơn rồi!

Edgar dẫn Thư Thư tới phòng ăn, để Jones cùng cậu ăn trưa, bản thân thì xuống kho hàng kiểm tra xem xét.

Trong tay Edgar hiện có ba phi thuyền, nhưng không dám nhốt đám tinh đạo kia trên phi thuyền khác, tránh cho bọn chúng giở trò cướp thuyền bỏ chạy, cuối cùng đem nhốt tất cả tinh đạo xuống kho hàng phi thuyền này.

Đám tinh đạo kia bị tước hết vũ khí, chỉ có thể mặc quần áo đơn bạc được phát cho, tuy trên người còn giấu vài thứ, nhưng dưới sự trông coi nghiêm ngặt của bọn họ, muốn chạy trốn e là khó hơn cả lên trời…

Edgar xuống lầu, nhìn đám Jesis đang canh gác ở cửa kho hàng, bọn họ trấn giữ ở đây, đồng thời dùng camera theo dõi tình hình trong kho, người ở đó làm gì bọn họ đều thấy rất rõ.

"Điện hạ!" Thấy Edgar lại gần, bọn họ chào một tiếng.

"Các ngươi cực khổ rồi." Edgar gật đầu với bọn họ, đẩy cửa đi vào.

Đám tinh đạo bị Edgar bắt được đều vô cùng phiền muộn, cũng rất phẫn nộ, không sao ngờ tới lại đột nhiên bị bắt làm tù nhân.

Đám Camus thì bình thường, vốn thực lực kém cỏi, bị bắt dù bất mãn nhưng thấy Hỏa Diễm cũng bị bắt, liền thấy chuyện mình bị bắt cũng không hề gì. Bên Hỏa Diễm thì còn chưa chấp nhận nổi hiện thực phũ phàng trước mắt.

"Chúng ta chưa kịp giao chiến đã thất bại, đời ta chưa từng gặp chuyện gì xui xẻo đến mức này!"

"Edgar kia rốt cuộc là chạy tới buồng lái từ lúc nào?"

"Hệ thống phòng ngự lần trước tốn bao nhiêu tiền chẳng lẽ là giả sao? Bằng không Edgar kia sao vào dễ thế được?"

…

Hỏa Diễm tinh đạo nghị luận sôi nổi, nếu không phải trung đoàn trưởng thực lực mạnh mẽ tạo được ảnh hưởng khá lớn, bọn họ phỏng chừng còn có thể không nhịn được đi chất vấn – vì sao bị bắt quá dễ dàng, còn đầu hàng như vậy?

Cũng như, muốn bắt bọn chúng làm tù binh cũng phải đại chiến một trận đi?

Bọn chúng không mở miệng chất vấn, nhưng đều là những kẻ không biết che đậy cảm xúc, trung đoàn trưởng là một người thông minh, đâu thể nào không thấy được?

http://tieulun.hopto.org

Đoán ra suy nghĩ của thuộc hạ, mặt hắn đã đen thùi rồi.

Đương nhiên không ngờ lại bị tóm, hắn tự nhận là biện pháp phòng ngừ đã làm tốt, thực lực bản thân lại mạnh, nhưng Edgar kia… Lặng yên không tiếng động đi tới cạnh hắn, sau đó dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tay một lưới bắt gọn bọn chúng rồi!

Lúc đó hắn không té xỉu chứ, dù bị tóm, nhưng người này muốn đám tinh đạo nghe lời cũng không dễ, dù sao phi thuyền bọn họ muốn khống chế cũng không dễ dàng như vậy, nhưng có khi, người này đã làm xong việc ấy lâu rồi.

Mãi cho tới tận giờ, hắn còn nhớ người kia đã dùng gương mặt vô cảm nói một câu làm cho hắn hận không thể chém y ra thành trăm mảnh: "Đối với các ngươi thì nhiêu đó gọi là kỹ thuật cao siêu, nhưng đặt trong quân đội, chỉ e mỗi người đều phải chuẩn bị kỹ năng nữa mới đủ."

Chuẩn bị kỹ năng cái khỉ khô!

Hệ thống phòng ngự giá cao mua về không phát huy được tác dụng, dù hắn có kỹ năng gì đi chăng nữa cũng vô ích!

Vị trung đoàn trưởng của tinh đạo hiện giờ đã hận chết Edgar ròi.

Đám tinh đạo kia không khác hắn là bao, trên người đều treo án cũ, bị bắt rồi hẳn không thể trở lại làm bình dân ở đế quốc, có lẽ sẽ bị bắt đi lính ở tinh cầu khoáng sản, sau đó cả đời không cách nào rời đi…

Đế quốc Thú Nhân hiện tại vẫn còn hình phạt xử tử, nhưng người bị phán tử hình không nhiều, thú nhân nhân phạm tội xong hình phạt đều giống nhau là mang theo thiết bị chuyên dụng tới tinh cầu khoáng sản khai thác mỏ, á thú nhân thì ngồi tù.

Làm tinh đạo dù nhiều bất tiện, nhưng so với bị đưa đi đào mò vẫn đỡ hơn, những người này tự nhiên bụng đầy oán giận đối với Edgar.

Edgar vừa.lúc này tới.

"Hoàng thái tử điện hạ?" Mấy kẻ này vẻ mặt quái dị nhìn Edgar, không hiểu sao hắn lại một thân một mình tới đây.

Edgar lạnh lùng nhìn qua: "Đánh một trận không?"

Những kẻ này dám tàng trữ thể loại phim đồi trụy trong phòng chiếu, để tiểu á thú nhân nhìn thấy thân thể thú nhân khác… Quả thực không thể nhẫn nhịn!

Còn nữa… Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh vừa nãy và cả âm thanh rên rỉ kia, lại đang nhìn ngắm tiểu á thú nhân, Edgar liền cảm thấy trong người có một ngọn lửa hừng hực bốc lên… Hắn đang cấp thiết muốn phát tiết một chút tinh lực dồi dào đây.

Ngoài ra, hắn đã biết vận dụng thuần thục sức mạnh của mình, bây giờ lấy mấy kẻ này ra luyện tập chút mới có lợi cho thân thể…

Đánh nhau? Đám tinh đạo kia mắt sáng lên nhìn Edgar, chính hắn đã cướp ngược lại bọn chúng, bọn chúng đều đang muốn đánh hắn một trận đây!

"Đánh thế nào?" Trung đoàn trưởng Hỏa Diễm hỏi.

"Tất cả các ngươi cùng xông lên." Edgar đáp. Đám tinh đạo mạnh nhất cũng chỉ có trung đoàn trưởng kia, thú nhân hình voi thôi, thật không yên tâm nổi mà.

Hơn nữa, cho cả đám cùng xông lên, chỉ đủ đẩy hắn vài cái thôi, kỳ thực không lo lắng mấy trăm nắm đấm cùng thụi mình chút nào.

"Thái tử điện hạ, quá tự tin không phải chuyện tốt đẹp gì!" Trung đoàn trưởng tinh đạo cười lạnh một tiếng, sau đó không hề báo trước biến thành thú hình phóng tới vồ lấy Edgar. Trước đó hắn bị tóm là vì chưa kịp biến về thú hình, nhưng lần này, hắn muốn ra tay kiềm chặt đối thủ trước.

http://tieulun.hopto.org

Có trung đoàn trưởng dẫn đầu, những kẻ khác cũng dồn dập biến thành thú hình phóng về phía Edgar, bọn chúng vốn là một đám người liều mạng, hiện tại nếu đã có cơ hội, chi bằng đánh cho Hoàng thái tử một trận cho bõ tức đi!

Những kẻ này dùng thú hình công kích, Edgar thì không, trái lại dùng chính thân thể mình nghênh tiếp.

Kể từ khi lần nữa biến lại thành người, đây là lần đầu tiên hắn tràn trề vui sướng mà tiến hành chiến đấu.

Thân thể bị sét đánh tới 36 lần đã vô cùng cứng rắn, linh lực trong người lại giúp hắn không biết mệt mỏi… Tuy rằng bị rất nhiều người vây đánh, nhưng hắn không rơi xuống thế hạ phong chút nào.

Trung đoàn trưởng tinh đạo Hỏa Diễm dùng thú hình voi lớn, với đôi ngà nhọn sắc, vẫn không thể nào đâm thủng da thịt Edgar, đã vậy còn bị Edgar túm lấy quăng ra ngoài!

Y là một thú nhân 7 sao còn vậy, kẻ khác thảm khỏi cần nói… Tinh đạo đầy một bụng tức, há to miệng muốn cắn chặt Edgar, cuối cùng đều bị đánh suýt văng cả răng ra ngoài!

"Điện hạ… Quá lợi hại…" Đám Jesis luôn ở ngoài quan sát qua camera theo dõi, thấy cảnh này đều sắp trợn tròn mắt.

Hoàng thái tử điện hạ còn chưa biến về thú hình đã đánh bại được nhiều người như vậy, thật là lợi hại!

"Sau này điện hạ mãi mãi là thần tượng của ta!" Jeka kích động kêu lên.

Jesis sờ sờ cổ mình, lại mừng vì điện hạ không có thù dai.

"Đúng rồi, sao điện hạ đột nhiên lại chiến đấu với đám tinh đạo này làm gì?" Có người không hiểu hỏi.

"Nghe nói điện hạ vừa nổi giận, đập nát cả phòng chiếu phim, có liên quan không vậy?" Lại có người hỏi.

Quân nhân bọn họ trên cùng phi thuyền có thể dùng máy truyền tin liên lạc với nhau, Jesis hỏi thăm hảo hữu tuần tra trên thượng tầng, rất nhanh liền biết được đáp án.

"Phòng chiếu bị đập xong, có người vào nhìn thì thấy bên trong đang phát "Tựa sát bên nhau trong gió xuân".

"Gió xuân? Cái bộ phim người thật đóng, diễn viên duy mỹ kia?

"Chính là bộ gió xuân đó, á thú nhân trong đó là diễn viên ta yêu nhất."

"Toàn tinh tế không có mấy bộ phim người thật đóng đâu, mà đây là bộ hay nhất rồi đó!"

…

"Phim này rất nổi tiếng, chẳng lẽ điện hạ không biết, sau đó đưa á thú nhân đi xem?" Đột nhiên có người nói.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Người đang nói thì vội vội vã vã che miệng lại, loại phim này bọn họ lén lút xem thì không sao, nếu để á thú nhân biết bọn họ xem á thú nhân khác, nhất định sẽ giận dỗi cho xem!

Hơn nữa nhìn bộ dáng điện hạ với á thú nhân kia, điện hạ rõ ràng còn chưa có đắc thủ, giờ mà mang á thú nhân xem cái thể loại này… Á thú nhân không giận mới là lạ đó!

Xem ra điện hạ theo đuổi người yêu thất bại, tới đây phát tiết đây mà… Nhưng thú thật, điện hạ thật quá lợi hại a! Bọn họ đều như mới vào nghề, còn điện hạ đã ngang với "thánh chiến" rồi!

"Chờ điện hạ đánh xong, chúng ta phải chấn chỉnh lại bản thân, mỗi người đều phải rèn luyện thật chăm chỉ." Jesis nói, sau đó mọi người đều tán thành.

Edgar bỏ ra ba, bốn tiếng, năm, sáu trăm tên tinh đạo đã bị đánh gục.

Không, trong số đó kỳ thực cũng không phải hắn đánh gục, tỷ như Camus. Tên này vừa bắt tới làm tù binh mấy ngày còn chưa chờ Edgar tới gần đã chủ động gục xuống. Edgar còn chưa hề nhấc hắn lên đánh một trận sảng khoái, liền bỏ qua hắn.

http://tieulun.hopto.org

Đánh xong một trận, Edgar tinh thần sảng khoái, cũng hiểu rõ linh lực hơn, hắn vận chuyển linh lực tự chữa khỏi vài vết trầy da trên người, sau đó ra ngoài như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Mau tới giờ cơm tối đi, hắn còn phải bồi Thư Thư ăn cơm.

Phía sau Edgar, trung đoàn trưởng Hỏa Diễm không nhịn được mắng một tiếng. Mà bên cạnh hắn, đoàn tinh đạo đều bưng mặt sưng húp ứ máu nói: "Trung đoàn trưởng, cuối cùng ta đã hiểu vì sao tên Edgar này lại dễ dàng bắt được các ngài như vậy rồi!"

Trung đoàn trưởng Hỏa Diễm từ voi lớn biến thành người, mặt tối sầm ngồi bất động trong góc.

Sỉ nhục, đây tuyệt đối là sỉ nhục, bọn họ nhiều người chọi một như vậy mà đánh không lại!

Cùng lúc đó, Edgar đã tìm được Thư Thư, cùng cậu ăn cơm, thuận tiện một lần ăn hết mấy cân đồ ăn.

Ăn một bữa nhiều như vậy, tích thịt toàn thân a... Thịt mình chắc chỉ đủ cho hắn ăn một bữa thôi... Thư Thư nghĩ vậy, đột nhiên thấy không đúng. Sao cậu lại nghĩ tới chuyện đáng sợ như vậy chứ!

Ba chiếc phi thuyền vững vàng tiến về thủ đô tinh, theo lộ trình vạch sẵn không gặp phải phi thuyền khác, dù tình cờ gặp cũng tránh khỏi từ xa.

Ngày thứ hai, Edgar lại tìm đến đám tinh đạo trong kho hàng, lần thứ hai cùng đánh với chúng một trận coi như luyện tập.

Lần này, số tinh đạo chủ động nằm sấp xuống không muốn bị hắn đánh ngày càng nhiều.

Ngày thứ ba, hắn rời khỏi.

Chờ Edgar đi rồi, bọn tinh đạo thiệt khóc không ra nước mắt: "Ta đột nhiên hi vọng bọn họ có thể nhanh đưa ta tới tinh cầu khoáng sản..."

"Tới đó rồi, có phải chúng ta sẽ không cần phải ăn đập thay cơm không?" Lại có người nói.

Bọn chúng thở dài phiền muộn, nếu Edgar mà có tới nữa, bọn chúng tin là hắn sẽ tiếp tục động thủ cho xem. Tên gia hỏa kia mặt nhìn không ra cảm xúc giờ đến thú hình cũng không thèm lộ đúng là khinh người quá đáng mà!

Edgar càng lúc càng quen thuộc với linh lực trong thân thể, còn tướng quân Leval được hoàng đế phái đi tiếp đón Edgar đã sắp vội muốn chết.

Hắn nhận được mệnh lệnh xong lập tức không quản ngày đêm một đường thẳng tới Thiêm tư, kết quả lại được báo lại Hoàng thái tử điện hạ đã cưỡi một chiếc thuyền vận chuyển trở về rồi.

Hắn chỉ có thể dọc đường đi về tìm kiếm con tàu tạo nghiệt mà Hoàng thái tử đang cưỡi kia.

Hắn cũng không phải cứ tự thân vận động đi tìm, mà là phái quân theo dõi các hạm trinh sát, tin tức truyền về, nói đã tìm được phi thuyền Hoàng thái tử.

Đúng là tin đáng mừng, nhưng nếu thành phi thuyền vận chuyển đó bị hai thuyền tinh đạo kẹp lấy, vậy tiêu rồi!

"Các ngươi nói Hoàng thái tử bị tinh đạo bắt sống?" Tướng quân Leval đen mặt.

"Hắn là vậy không sai!" Người ở hạm trinh sát nói: "Trong đó một là của Hỏa Diễm tinh đạo, trung đoàn trưởng phe đó là thú nhân hình voi 7 sao, thủ hạ nhiều cường giả, quan trọng nhất là bọn chúng trang bị nhiều vũ khí, thuyền vận chuyển chắc chắn ngăn không nổi."

"Mau! Mở hết tốc lực! Chúng ta đi cứu điện hạ!" Leval lập tức nói. Hoàng thái tử điện hạ tuy rằng rất mạnh, nhưng binh sĩ mang theo đều khá yếu, phi thuyền cũ nát thì được bao nhiêu vũ khí chứ...

Hắn phải mau chóng cứu Hoàng thái tử trở về.

Vì vậy, khi Edgar vừa đánh với đám tinh đạo một trận xong, định tắm rửa nghỉ ngơi cho khỏe thì nghe thuộc hạ báo lại, 3 chiếc phi thuyền của họ đã bị rất nhiều rất nhiều chiến hạm bao vây.

"Điện hạ, bên kia gửi tin tới, ngài có muốn thông qua không?" Trong buồng lái có người hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Chuyển qua đây." Edgar đáp, những phi thuyền kia đều đánh số, hẳn là tướng quân Leval?

Tin truyền tới nhanh chóng thông qua, hình ảnh tướng quân Leval xuất hiện ngay trước mắt Edgar.

"Hỏa Diễm tinh đạo! Các ngươi… Điện hạ?" Leval đã thấy rõ Edgar.

"Tướng quân Leval." Edgar gật đầu với đối phương.

39. Chương 39: Còn Muốn Quyết Đấu Không?

Tướng quân Leval khi biết Hoàng thái tử điện hạ bị tinh đạo bắt đi thì trái tim như treo lên lơ lửng, phát hiện người đối diện máy truyền tin bên kia là Edgar xong, cuối cùng mới nhẹ nhõm được phần nào.

"Điện hạ, sao ngài lại ở trên thuyền tinh đạo vậy?" Leval lại hỏi, thuyền tinh đạo này khá có tiếng, quân độ từng vây quét, nhưng đáng tiếc mục tiêu quá nhỏ vũ trụ quá lớn, truy đuổi sẽ tốn rất nhiều chi phí quân sự.

"Trên đường có tinh đạo muốn cướp bọn ta." Edgar nói.

Leval sững sờ, lập tức phản ứng lại. Vì tinh đạo muốn cướp bóc điện hạ, điện hạ liền dứt khoát cướp ngược lại a?

Quả không hổ là điện hạ cầm quân! Leval nhìn Edgar tán thưởng.

Vốn là hoàng gia hạm đội, dù có quân hàm đế quốc, nhưng chi phí quân sự do hoàng gia cấp, tự nhiên cũng sẽ trung thành với hoàng thất thôi.

"Edgar, bên ngoài rốt cục xảy ra chuyện gì vậy? Anh…" Thư Thư ló đầu ra khỏi cửa, rụt rè nhìn Edgar. Đồ đệ không phải nói bản thân là Hoàng thái tử sao? Sao còn bị quân đội vây bắt? Chẳng lẽ lại là Hoàng thái tử triều trước? Hay là hoàng thất và đế quốc xích mích nhau? Hay là… có huynh đệ không muốn để hắn trở lại, liền phục kích giữa đường?

"Á thú nhân?" Leval kinh ngạc thấy một á thú nhân chạy tới nói chuyện với Edgar. Trên phi thuyền lại có cả á thú nhân nữa, có tùy ý ra vào buồng lái, gọi thẳng tên Edgar…

Leval còn chưa kịp nói gì thêm, liền bị Edgar đóng máy truyền tin mất rồi.

"…" Leval ghi lại hình ảnh truyền tin, cả đoạn có á thú nhân xuất hiện, gửi về cho hoàng đế bệ hạ.

Hoàng thái tử tốt nghiệp học viện hoàng gia đã 10 năm, rất nhiều quý tộc từng đã đính hôn khi còn học tại học viện, ra trường liền kết hôn, Hoàng thái tử lại nhiều năm như vậy không tìm một á thú nhân nào, bên người cũng chưa từng xuất hiện bóng hồng a… Hiện tại vất vả lắm mới có một cơ may, nhất định phải mau chóng báo lại mới được.

Bệ hạ và hoàng hậu nhất định sẽ vui lắm đây!

Edgar cũng không biết Leval làm gì, hắn quay đầu lo lắng nhìn Thư Thư, an ủi: "Không cần sợ, hạm đội này tới đón chúng ta về thủ đô tinh."

Hạm đội lớn như vậy, chỉ để đón Edgar về thôi sao? Thư Thư nhìn Edgar đầy kính nể. Đồ đệ cậu là cao phú soái a! Sau này không cần khổ cực đi làm công, có người nuôi rồi?

Là một chú chuột đồng tinh vì sinh hoạt ngoài hoang dã quá cực khổ mà chạy đi tìm con người để được người ta nuôi làm sủng vật, trong lòng Thư Thư không hề có tí áp lực nào về chuyện cầu bao dưỡng đâu.

Cậu chỉ cần ăn no là được, thiệt dễ nuôi mà!

Edgar nhìn ánh mắt lấp lánh của á thú nhân, đột nhiên có chút đắc ý.

http://tieulun.hopto.org

Giữa những chiến hạm sáng long lanh của hạm đội hoàng gia, ba chiếc phi thuyền này nhìn hoàn toàn không hợp chút nào, trong nó còn một chiếc phi thuyền vận chuyển xấu không để đâu cho hết… Hình ảnh này không khỏi thu hút sự chú ý của tất cả các phi thuyền gặp dọc đường.

Chờ hạm đội tới gần thủ đô tinh, chỉ còn một hai ngày đường xong, bên thủ đô tinh đã nhận được tin tức.

Hạm đội hoàng gia của tướng quân Leval đã đón được Hoàng thái tử điện hạ trở về.

Kể từ buổi họp báo lúc trước tới giờ đã qua thêm ngày nữa, nhưng chuyện này vẫn chưa thể bình ổn lại.

Bất qua chuyện bấy giờ mọi người nghị luận, không phải là Edgar có phải đã biến thành đọa thú được lén lút nuôi dưỡng ở thủ đô tinh hay không, mà là… Hoàng thái tử có phải thường ngày không coi ai ra gì hay không? Có phải từng chèn ép bạn học và lính mới?

Về phần cưỡng ép á thú nhân… Khi biết Edgar không bị biến thành đọa thú xong, liền có rất nhiều á thú nhân cảm thấy Edgar không lý nào đi làm chuyện này, tiện thể cãi lộn với cái á thú nhân đã chỉ trích Edgar chổng vó lên trời.

Dựa vào… Á thú nhân này căn bản không thể tiếp xúc với Edgar được!

Hoàng thái tử học tập tại học viện hoàng gia từ nhỏ, tốt nghiệp lại đầu quân ngay, số lần trở về thủ đô tinh vô cùng ít ỏi, lấy đâu ra thời gian mà trêu ghẹo á thú nhân?

Nhưng là, chuyện này đã giải thích rồi, hai việc kia thì chưa có chứng cớ, đặc biệt là trong tình cảnh lời thề son sắt mà Jack từng nói muốn quyết đấu với Edgar.

"Điện hạ căn bản không cần phải chèn ép tên Jack kia làm gì, thiên phú của ngài đã hơn xa Jack rồi!"

"Nếu đúng là như vậy, việc gì Jack phải quyết đấu với Edgar? Hắn đắc tội với hoàng thất không phải triệt hết đường lui của mình sao?"

"Ta tin tưởng điện hạ nhất định không làm loại chuyện này đâu."

"Nói không chừng bản thân điện hạ cũng không biết, người bên cạnh điện hạ làm thì sao?"

…

Internets đủ các loại thảo luận, liên tục không hồi kết.

Hai thú nhân mạnh mẽ quyết đấu, nhất định sẽ đặc sắc lắm đây!

Cho nên, khi tin Hoàng thái tử điện hạ sắp trở lại thủ đô tinh truyền ra, mọi người đều vây xem tài khoản của Jack, muốn hỏi xem hắn tính làm thế nào.

Jack thấy có nhiều người chú ý tới mình như vậy, không khỏi kích động, lập tức tuyên bố lần hai trên tài khoản mạng xã hội, nhất định sẽ nghênh đón phi thuyền, đối chất với Edgar, cùng quyết đấu.

Phát xong thông tin, Jack không khỏi có chút đắc ý.

Hoàng thất thì đã sao nào? Bây giờ là thời đại công nghệ thông tin mà, hoàng thất muốn giữ thể diện, không thể ném đá giấu tay, nói không chừng còn bảo vệ hắn kẻo bây giờ hắn có việc gì, sau này hoàng thất lại thêm oan ức!

Về phần quyết đấu..

Jack nhìn các loại dụng cụ mấy ngày nay chuẩn bị, liền thấy tự tin thêm mấy phần.

Hắn nhất định sẽ khiến đám người đó nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Nghe được lời xác nhận của Jack, mọi người đều rất hưng phấn.

Các nhà báo đã sớm ngồi xổm chờ đợi phi thuyền hạ cánh, còn có rất nhiều người muốn đi coi náo nhiệt và cả người những người theo đuổi "ngôi sao" (người nổi tiếng).

Các vị này phần lớn muốn tới xem Hoàng thái tử điện hạ, phần nhỏ muốn xem Jack, đại khái đều là á thú nhân.

http://tieulun.hopto.org

Vì vậy, ngày mà phi thuyền Edgar về tới thủ đô tinh, điểm hạ cánh của phi thuyền chính là nơi có mật độ á thú nhân cao nhất toàn hành tinh.

Đại truyền đương nhiên không thể buông tha tình cảm "long trọng" như vậy, liền dứt khoát tiến hành phát sóng trực tiếp.

"Hiện tại ta đang chiếu hình ảnh trên không. Hạm đội hoàng gia chỉ còn cách thủ đô tinh nửa giờ đường nữa, chúng ta đã chụp lại hình ảnh hạm đội, mọi người có thể thấy hạm đội trong hình, còn có ba chiếc phi thuyền khác, mà Hoàng thái tử điện hạ đang ở trên một trong số ba chiếc đó." Phóng viên chính cười nói.

"Một chiếc phi thuyền vận chuyển kia tương đối cũ kỹ, nghe nói chính là phi thuyền ban đầu mà điện hạ cưỡi về. Thiêm tư tinh cầu xa xôi hẻo lánh, chiếc phi thuyền vận chuyển này là chiếc duy nhất bọn họ có thể sử dụng."

"Hoàng thái tử điện hạ dùng chiếc phi thuyền như thế rời Thiêm tư, nửa đường bị tinh đạo theo dõi, tinh đạo nỗ lực cướp bóc điện hạ, không ngờ Hoàng thái tử điện hạ lại cướp ngược lại bọn chúng… Đây chính là lai lịch hai chiếc phi thuyền còn lại."

Người chủ trì là một á thú nhân, giọng nói lanh lảnh bắt tai, nhiều người nghe y thuyết minh xong, không nhịn được âm thầm cảm thán – điện hạ thật là lợi hại! Vậy mà còn có thể cướp ngược lại tinh đạo sao?

Jack cũng xem phát sóng trực tiếp, nhưng lại thầm cười nhạo, Edgar lại đi cướp thuyền tinh đạo? Đây hẳn là có người thoa vàng lên mặt hắn đi? Hơn nửa là hạm đội hoàng gia tiện tay tiêu diệt hai đoàn tinh đạo, rồi cho Edgar một cái công lao.

Tinh đạo nào phải dễ dàng tiêu diệt như vậy?

Nghĩ thế, Jack không xem nữa, mà nhìn lên không, quan sát ba chiếc phi thuyền chậm rãi hạ xuống kia.

Hạm đội hoàng gia sẽ không tiến vào thủ đô tinh, bọn họ dừng lại trên một vệ tinh gần nhất, nhưng ba chiếc phi thuyền mà Edgar kiểm soát lại đáp thẳng xuống thủ đô tinh.

Nhân viên công tác sớm đã chuẩn bị xong trạm dừng, vì vậy phi thuyền hạ cánh vô cùng thuận lợi.

"Đi thôi nào." Edgar nói với Thư Thư.

Lúc hạ cánh Thư Thư còn đang nằm nhoài trên cửa sổ nhìn cảnh tượng bên ngoài, bấy giờ mặt hưng phấn nói: "Ừm! Edgar, thủ đô tinh thật xinh đẹp! Nơi này náo nhiệt thiệt đó!"

Edgar gật gật đầu, cũng đồng thời mày khẽ nhíu.

Tới thủ đô tinh, hắn có thể kết nối với mạng xã hội, tự nhiên cũng biết các loại tin tức gần đây, thí dụ như có người muốn quyết đấu với mình, thí dụ như rất nhiều người sẽ tới xem trò vui.

Nếu lúc này để Thư Thư bị chú ý đến sợ là không ổn… Cân nhắc một chút, Edgar đột nhiên dừng bước, sau đó cho người kiếm cho Thư Thư một chiếc mũ chụp đầu, một cặp kính mát, rồi để cậu và tổ lái đi chung với nhau.

Lo lắng Thư Thư sẽ không vui, Edgar đề nghị xong cũng hơi thấp thỏm, nhưng Thư Thư căn bản không nghĩ tới mức ấy, trái lại còn hưng phấn hơn: "Tôi phải che giấu thân phận sao?" Minh tinh lúc xuống máy bay tựa hồ cũng vậy đi, không ngờ cậu cũng có một ngày được như vậy!

"Đúng, bọn họ nếu chú ý tới em, cuộc sống sau này sẽ bất tiện lắm." Edgar nói. Hắn thích Thư Thư, nhưng Thư Thư còn quá nhỏ, dù cho muốn lấy cậu ấy, cũng phải chờ thêm mấy năm nữa chờ Thư Thư lớn hơn một chút mới được, nếu đã vậy, tạm thời không nên để cậu ấy ra ngoài sáng, vài ngày nữa tính sau đi.

Thư Thư vốn chẳng thích bị người ta dòm ngó chút nào, nghe vậy gật đầu: "Tôi nhất định sẽ trốn kỹ."

Tiểu á thú nhân thật nghe lời, Edgar mỉm cười hài lòng.

Thật là một á thú nhân ngoan ngoãn! Thuyền viên và quân nhân đều hâm mộ nhìn Edgar.

Mọi người chuẩn bị xong mới rời phi thuyền, tiện thể lôi đám tinh đạo kia theo, chuẩn bị giao cho cảnh sát đang chờ bên ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì chút chuyện này mà tốn thêm ít thời gian.

Số ít người ủng hộ Jack nhất thời đắc ý, trong đó thú nhân vốn ác cảm với hoàng thất càng tỏ vẻ Edgar nhất định là đang sợ, cho nên mãi mà chưa chịu xuống dưới.

"Nói hươu nói vượn, điện hạ việc gì phải sợ chứ!"

"Điện hạ nhất định là có việc đột xuất."

Mấy á thú nhân xung quanh nghe lời thú nhân này nói xong, dồn dập thay người phân bua.

Bị á thú nhân phản ứng lại, tên thú nhân này xem chừng rất vui vẻ, nhưng nghe thấy mấy á thú nhân lại nói đỡ cho Edgar, hắn đen mặt: "Á thú nhân các ngươi đều ham giàu. Edgar là Hoàng thái tử, các ngươi liền cảm thấy hứng thú chứ gì? Ta nói cho các ngươi nghe, người có tiền chẳng có gì tốt hết, Edgar tới giờ còn chưa kết hôn, chỉ e là vì chơi đùa đến mấy á thú nhân cùng lúc!"

"Ngươi..." Một á thú nhân dẫn đầu bị chọc tức, nhưng không sao phản bác được.

"Ngươi ngươi cái gì? Á thú nhân tâm tư gì ta rõ nhất, không phải đều muốn gả cho người có tiền, hoặc là ve vãn mấy kẻ có tiền kia, chơi đùa đủ lại tìm người đàng hoàng gả cho sao?" Thú nhân kia khinh bỉ nhìn á thú nhâ, ánh mắt không khắc chế được quét á thú nhân từ đầu tới chân: "Ngươi cho là bọn họ sẽ thật sự kết hôn cùng ngươi ư, chắc chắn chỉ là vui đùa một chút thôi cưng à!"

Á thú nhân kia tức tối mặt, y chỉ thích ngắm trai đẹp chút thôi, người này lại nói cái gì vậy chứ!

Á thú nhân muốn mắng người, nhưng chưa kịp nói gì, lúc này, một thú nhân khác chen lại đây, sau đó vỗ vai thú nhân nói năng tùy tiện một cái, vỗ đến độ thú nhân kia ngã bẹp xuống đất.

"Ai đánh lén ta?" Thú nhân kia ôm vai đau đớn nói.

"Ta." Một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu thú nhân kia, hắn ngẩng đầu lên, liền phát hiện mình đang nói chuyện với cảnh sát, một thú nhân tướng mạo anh tuấn.

"Ngươi thân là cảnh sát lại đi tập kích dân chúng, ta phải kiện ngươi!" Thú nhân run rẩy bò dậy.

"Hắn tập kích ngươi lúc nào, rõ ràng là tự ngươi ngã sấp xuống!" Á thú nhân bên cạnh con ngươi đảo một vòng nói.

"Đúng, rõ ràng là tự ngươi ngã mà!" Một á thú nhân khác cũng nói.

"Ngươi muốn vu oan cho cảnh sát! Chúng ta còn phải kiện ngươi! Ngươi đang xúc phạm chúng ta kìa!"

Mấy á thú nhân dồn dập nói, sau đó nhìn thú nhân cảnh sát đầy sùng bái.

Thú nhân bị đánh tức tối, còn muốn nói gì kia, vừa định mở miệng, liền bị thú nhân cảnh sát tóm lấy.

Vị cảnh sát này khí lực lớn vô cùng, nắm cánh tay của hắn như muốn bẻ gãy, nhất thời ngoài kêu đau ra, hắn không thể làm gì cả.

Cảnh sát kéo tay hắn, cứ vậy lôi hắn ra khỏi đoàn người, xong xuôi còn cười nói: "Ta thật hi vọng có thêm vài tên thú nhân như ngươi, như vậy sẽ có càng nhiều á thú nhân thích ta."

Nói xong, một lần nữa đi vào đoàn người, mỉm cười tao nhã với mấy á thú nhân hồi nãy: "Chào các bạn, tôi là Calvin."

"Chào anh, Calvin tiên sinh." Mấy á thú nhân kia không chen lên xem phi thuyền Edgar nữa, dồn dập trò chuyện với thú nhân phong độ này, Calvin luôn giữ vẻ mặt thân thiện, pha trò cho các á thú nhân cười không ngừng.

Cũng chính lúc này, Edgar từ trên phi thuyền đi xuống.

Edgar đi đầu, vừa xuống đã quét mắt nhìn một vòng, sau đó bước ra ngoài.

Nhân viên công tác thấy thế, vội vàng mở đường giúp hắn – người bên ngoài thực sự quá nhiều, đều chen tới chỗ Edgar, nhất định không chịu ra ngoài: "Điện hạ! Điện hạ!"

http://tieulun.hopto.org

"Điện hạ ra kìa!"

"Đẹp trai quá đi!"

...

Vừa thấy Edgar cái, bao nhiêu người đồng thanh kêu lên. Edgar còn trẻ, anh tuấn lại có quân hàm, một năm trước có người thống kê thú nhân được hoan nghênh nhất đế quốc Thú Nhân, không hề đáng ngạc nhiên khi hắn là người đầu bảng.

Ở đế quốc Thú Nhân, minh tinh nổi tiếng nhất cũng chưa chắc bì được với hắn.

Bên ngoài quá nhiều người ồn ào, Edgar nóng lòng đi theo lối khác rời khỏi, nhưng nhịn xuống, tình hình hôm nay khác với thường lệ, hắn nhất định phải đi ra từ lối này.

Trước tình cảnh náo loạn như vậy, hắn phải lộ diện để người khác biết hắn không hề gì, hơn nữa, nghe nói còn có người muốn quyết đấu với hắn mà?

Edgar đi về phía trước, lúc này kỳ thực nên nói gì đó, nhưng hắn từ trước tới giờ không rõ lắm, cho nên khỏi đi.

"Điện hạ!"

"Các ngươi chớ đẩy ta!"

"Ai u!"

"Điện hạ tới đây a a a!"

...

Quá nhiều người liền không ổn, có người chen lên, may mà nhân viên công tác đã sớm dự liệu trước tình hình, lắp đặt phòng bị, cũng không xảy ra vấn đề gì lớn.

Nhưng không ngờ lúc này, bất ngờ đột nhiên phát sinh.

Một thú nhân từ trong đám người đột nhiên biến thành thú hình!

Thú nhân hình người và thú hình thể tích khác xa, vốn đã chen lấn rồi, lúc này đột nhiên biến hình như thế, tất nhiên người xung quanh đều bị đẩy ngã sấp xuống.

Xung quanh thú nhân kia, tiếng sợ hãi liên tục vang lên, một thú nhân bị ngăn chặn phía sau cũng biến thành thú hình!

Không chỉ vậy, những nơi khác có vài thú nhân cũng làm theo, tình hình càng lúc càng hỗn loạn.

Nếu nơi này đều là thú nhân thì chả sao, tình cảnh có loạn mấy cũng không đến nỗi có chuyện, nhưng đại đa số người ở đây lại là á thú nhân, không khéo lại bị thú hình của thú nhân thương tổn mất.

Edgar thấy cảnh này, mắt hơi nheo lại.

Mới sinh ra thì thú nhân còn không khống chế được hai hình thái, nhưng đến khoảng năm, sáu tuổi thì hoàn toàn có thể điều khiển được bản thân, bọn họ nếu kinh hãi qua, cũng có thể đột nhiên biến thành thú hình.

Nhưng... Thú nhân thành niên đương nhiên khống chế bản thân tốt, dù có bị thương đi chăng nữa, cũng không đến nỗi đột nhiên biến thành thú hình, chớ nói chi đây chỉ chen lấn một chút.

Đây là... Có người quấy rối?

Liên tiếp vài thú nhân đột nhiên biến thành thú hình, đoàn người đột nhiên loạn cả lên, tình huống này phải có người biến thành thú hình tiến hành trấn áp sơ tán mới đúng, nhưng với tình hình lúc này, nếu có người biến thành thú hình nữa, e chỉ càng loạn thêm.

Edgar đột nhiên nghĩ tới bản lĩnh phát hiện được trên phi thuyền – áp chế đẳng cấp.

Thú nhân vốn chia sẵn đẳng cấp, thú nhân đẳng cấp cao thường có thể áp chế thú nhân đẳng cấp thấp hơn, trước đây lúc giao chiến hắn cũng từng lợi dụng điều này để kéo dài thời gian.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng lúc đó năng lực này của hắn còn rất yếu, cơ bản cũng chỉ có thể phóng thích khi đấu một chọi một, sau khi bắt đầu tu luyện, tình trạng đã có cải thiện hơn.

Khi đó còn là một con rắn, chưa thức tỉnh huyết thống cũng không biến lại thành người, gặp phải đám Jesis, đã có thể áp chế một nhóm mấy người, sau đó…

Hắn có thử qua khi chiến đấu với đám tinh đạo, với năng lực hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể khiến bọn chúng bị áp chế triệt để… Đương nhiên, khi đó chỉ là để trợ giúp, hắn không dùng nhiều, khi phóng thích cũng có chừng mực.

Hiện tại, nếu hắn triệt để phóng thích… Edgar khẽ cau mày, đến cùng không nắm chắc.

Edgar còn đang cân nhắc có nên dùng áp chế đẳng cấp hay không, liền thấy đoàn người đã chen chúc càng xô đẩy, có xu hướng tới gần mình.

Thư Thư ở bên đó! Thấy cảnh này, Edgar rốt cuộc không có thời gian nghĩ gì thêm, vận chuyển linh lực trong cơ thể bắt đầu phóng thích uy thế trên người.

Trước kia chỉ là vô thức đã có thể khiến đám Jesis sợ hãi, hiện tại toàn lực ứng phó…

Đám người hỗn loạn xung quanh đều cảm nhận được áp lực này, tất cả đều kinh hãi.

Kẻ thực lực thấp thì cả người cứng ngắc không dám chuyển động, người thực lực cao trong lòng đều bốc lên sợ hãi, hành động chậm chạp dần.

Calvin đang che chở các á thú nhân bên người không bị đẩy ngã, lúc này cảm nhận được luồng áp lực này, không khỏi hít sâu một hơi: "Tên kia đã trở nên mạnh vậy rồi sao… Vận may tốt thật!"

Hắn còn có khoảng không nói chuyện, á thú nhân bên cạnh hắn đều đã run lẩy bẩy rồi.

Edgar phóng ra uy thế xong, tất cả mọi người yên tĩnh lại, thú nhân biến thành thú hình chủ yếu nhắm vào Edgar, hiện tại đã không cách nào quấy rối được nữa, trái lại đang nằm run lẩy bẩy trên mặt đất.

Toàn bộ thế giới đột nhiên an tĩnh lại, chỉ còn máy thu hình phát sóng trực tiếp còn đang bay tới bay lui quanh Edgar vang lên tiếng ong ong, chúng ghi lại dáng vẻ Edgar, cũng ghi lại dáng vẻ sợ hãi của người chung quanh.

Á thú nhân vốn đang chủ trì phát sóng trực tiếp hơi dừng một chút, lập tức cười rộ lên: "Tình hình đã được ổn định, hẳn là Hoàng thái tử sử dụng cấp bậc của mình để tiến hành áp chế. Không đẳng cấp thú nhân có thể tạo thành cảnh tượng như vậy, cũng không biết thực lực Hoàng thái tử hôm nay đã đạt tới trình độ nào, có thể đột phá lên cấp chín hay chưa?"

"Ta vừa biết được một tin ngầm, nghe nói Hoàng thái tử điện hạ đã thực tỉnh huyết thống tại Thiêm tư!"

"Đế quốc Thú Nhân chúng ta lại nghênh đón một cường giả."

Người chủ trì mỉm cười nói xong, phía dưới đã có vô số bình luận đẩy lên.

"Hoàng thái tử điện hạ đã thức tỉnh huyết thống, thật lợi hại!"

"Các ngươi chú ý không, không thấy Jack trong đám đông, hắn bị chế trụ!"

"Chưa gì đã bị chế trụ như vậy, hắn có bản lãnh gì mà đố kị với Hoàng thái tử chứ?"

"Trời ạ, điện hạ đã lợi hại vậy rồi sao?"

…

Vô số người trên mạng đều ngợi khen Edgar, nhưng Edgar còn đang quay đầu nhìn về phía Thư Thư cách đó không xa. Hắn dùng áp chế phạm vi lơn, Thư Thư liệu sẽ cảm thấy không thoải mái không?

Edgar có chút bận tâm, lại không ngờ vừa nhìn sang, Thư Thư lại nhìn qua bên này, vẫy vẫy tay với hắn, tựa hồ không chịu ảnh hưởng gì, Edgar nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thư Thư mới đầu có hơi ảnh hưởng, đây chính là uy thế của thần thú a! Chú chuột đồng nho nhỏ như cậu nào chịu nổi chớ?

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mà cậu chịu không nổi, chứ hồng ngọc trong người cậu lại không coi ra gì, hồng ngọc trào ra một dòng nước nóng, chảy vòng quanh thân thể của cậu một lượt, cậu liền không còn cảm thấy được cỗ uy thế kia nữa.

Hồng ngọc quả nhiên vẫn là lợi hại nhất, còn Edgar thì đẹp trai nhất! Thư Thư nhìn Edgar cách đó không xa, đôi mắt sau kính râm tỏa sáng, không nhịn được nhảy lên vài cái, muốn xuyên qua đám người nhìn thấy Edgar.

Cậu bị quân nhân và tổ lái vây quanh, người ngoài không nhìn thấy cậu, nhưng người bên cạnh đều thấy được động tác của cậu, nhất thời đều phục sát đất.

Á thú nhân này thật lợi hại, vậy mà không bị ảnh hưởng! Chẳng trách điện hạ lại thích cậu ấy đến thế!

Mọi người đều đã an tĩnh lại, không rối loạn nữa, Edgar mới thu hồi uy thế về.

Jack vừa thấy Edgar xuất hiện liền muốn tới tìm, kết quả quá nhiều người nên chen không vào được, sau đó… Phát hiện có biến, hắn hơi hưng phấn, ước gì Edgar không giải quyết được tình huống liên lụy này.

Kết quả, Edgar chỉ dựa vào áp chế đẳng cấp đã dẹp yên mọi bề? Còn hắn dưới áp chế của Edgar, có cảm giác không thể nào phản kháng?

Edgar lợi hại tới mức đó sao?

Jack đang sợ, không còn muốn tìm Edgar nữa.

Thế mà Edgar lúc này lại nhớ ra hắn: "Ta nhớ có người muốn quyết đấu với ta, người đâu?"

Người bên cạnh đồng loạt nhìn về phía Jack, có người còn huých một cái, đem y đẩy ra ngoài.

Chân Jack đã mềm nhũn, cả người xụi lơ, ngồi dưới đất không ngừng run lên, răng đánh vào nhau cầm cập, quả thực là làm trò cười cho thiên hạ. Hắn đang cực kỳ sợ hãi…

Edgar liệu có giết hắn luôn không? Hắn chưa muốn chết!

"Uy thế của thần thú, có phải người bình thường sẽ không trụ nổi…" Thư Thư nhảy lên một cái, thấy cảnh tượng bên kia thì cực kỳ tự hào – Edgar là đồ đệ của cậu đó nha!

"Còn muốn quyết đấu không?" Edgar nhìn Jack hỏi, lúc trước còn định tranh thủ giáo huấn cái kẻ thừa dịp cháy nhà hôi của này, nhưng giờ… Có còn cần thiết sao?

"Không muốn, không cần đâu!" Jack vội vã trả lời, đến giờ thì hắn không muốn mặt thêm nữa, chỉ cần mau mau trốn khỏi đây thôi.

Thật là đáng sợ, Edgar thực quá đáng sợ mà!

Sao lúc trước hắn lại đi vu hại người này làm gì không biết?

40. Chương 40: Tiến Vào Hoàng Cung

Chung quanh không còn náo loạn, chuyện quyết đấu giải quyết xong, hết việc rồi…

Edgar nhìn về phía đoàn người: "Calvin."

"Có!" Calvin từ trong nhóm á thú nhân vọt ra ngoài, đi tới trước mặt Edgar, gương mặt anh tuấn tươi cười sáng lạn.

"Đám tinh đạo giao cho ngươi, còn cả những thú nhân biến hình hôm nay, bắt hết lại." Edgar lệnh. Calvin là phó giám độc cục cảnh sát thủ đô tinh, cũng từng là bạn tốt hồi còn đi học của hắn. Trước khi về tới nơi hắn đã báo cho Calvin, để y duy trì trật tự tiện thể giải đám tinh đạo kia đi, đương nhiên, với tình hình hiện tại, người cần bắt xem ra nhiều hơn nhiều đó.

http://tieulun.hopto.org

"Không thành vấn đề." Calvin lập tức nói, tò mò nhìn Edgar, chuyện đột nhiên Edgar trở nên mạnh mẽ như vậy y rất tò mò, nhưng tiếc là chỗ này không tiện hỏi, tán gẫu nhiều không tốt.

Calvin vẫy vẫy tay, trước tiên những cảnh sát duy trì trật tự cố gắng đứng dậy, kính nể nhìn Edgar, sau đó bắt giữ kẻ quấy rối và đám tinh đạo.

Đám tinh đạo bị Edgar dọa sợ, kẻ nào kẻ ấy vô cùng biết điều, quá trình tiếp nhận tù binh suôn sẻ, nhưng mấy thú nhân biến thân kia lại không hề dễ xử lý chút nào.

"Tê giác kia, to như thế đeo còng tay thế nào được, biến trở lại mau." Mấy cảnh sát nói.

Con tê giác vẫn nằm ủy khuất trên mặt đất nhìn cảnh sát, không nhúc nhích nổi, hắn vô tội a, hắn cũng không biết tại sao đột nhiên mình lại biến về nguyên hình, đến giờ còn chưa biến lại thành người được đây này…

Cảnh sát thúc giục mấy lần, chỉ thấy tê giác không phản ứng gì, không khỏi nhíu mày, ngay lúc đó, Calvin đi tới, tóm lấy tê giác cực lớn, ước chừng vài tấn giơ cao qua đầu rồi đi ra ngoài, rồi nhẹ nhàng ném thẳng tê giác vào một chiếc xe tải vừa lái tới.

Dễ dàng xử lý xong việc, Calvin tươi cười mang các thú nhân bị biến hình khác chất lên xe.

Dám làm càn ngay dưới mí mắt y ư… Nụ cười của Calvin càng sâu thêm.

Đám cảnh sát kia thấy nụ cười này lập tức run lên, lão đại của bọn họ mỗi lần nở nụ cười đều không phải chuyện tốt!

Cách đó không xa, mấy á thú nhân còn đang kích động nhìn Edgar và Calvin:

"Điện hạ thật đẹp trai!"

"Vị cảnh sát kia cũng thật khí phách, trước đó anh ấy còn giúp chúng ta."

"Ta vẫn thích điện hạ hơn."

"Điện hạ quá lạnh lùng, vừa nãy ta sợ chết khiếp… Ta cảm thấy vị cảnh sát kia dễ gần hơn đó!"

…

Thú nhân lúc trước bị Edgar áp chế giờ đã khá hơn rồi, á thú nhân không như thú nhân, thú nhân mạnh mẽ kỳ thực sẽ không để bọn họ phải sợ hãi, giờ nãy cũng dần khôi phục lại.

Nhưng tình hình vừa nãy quả thực làm bọn họ sợ rồi, không ai dám lộn xộn gì, chỉ dám thầm nghị luận vài câu.

Đám tinh đạo Camus nhìn bộ dáng Calvin vứt thú nhân rõ ràng xong, rồi lại cảm nhận được uy thế còn tản mát trên người Edgar, nhất thời kẻ nào cũng như chim cun cút ngoan ngoãn cực kỳ.

Người thủ đô tinh thật lợi hại, bọn chúng ngàn vạn lần không thể dằn vặt bản thân thêm nữa!

Nhắc đến mới nhớ, trước đây bọn chúng quả là quá tự cao tự đại, đào thoát khỏi truy bắt của quân đội được mấy lần thì tưởng bản thân lợi hại lắm, thực tế… Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà!

Đúng rồi, vừa nãy hình như mới nghe, có ai tìm Edgar quyết đấu?

Lúc đi qua Jack, đám tinh đạo ai cũng liếc Jack một cái, sau đó không khỏi cau mày khinh bỉ. Một thú nhân không đáng để vào mắt, cũng đòi quyết đấu với người kia? Đầu óc có vấn đề a!

Bọn chúng tuy thực lực có kém Jack đi chăng nữa cũng là lăn lộn trong vũ trụ bấy lâu, trên người ít nhiều có sát khí, thế mà còn bị Edgar đánh te tua…

Jack vốn đã bị uy thế trên người Edgar dọa sợ rồi, hiện tại lại bị đám hung thần ác sát trừng cho càng run lẩy bẩy.

Dáng vẻ hắn lúc này đang phát trực tiếp trên internet, cơ hồ ai nấy đều chú ý tới. Nhất thời những người trước còn nói đỡ cho hắn không dám lên bình luận thêm lời nào.

http://tieulun.hopto.org

Cùng lúc đó, có người trên mạng bắt đầu phân tích tâm lý Jack. Người bình thường đương nhiên sẽ không hiểu chuyện đi đắc tội với hoàng thất, nhưng có lẽ Jack là kẻ hám danh, muốn thông qua ít chuyện "biểu diễn" một phen, liền đứng ra…

Mọi người bàn về Jack, rồi lại nhắc tới người lính mới kia, ngay lúc đó, quân đội công bố tư liệu, cho thấy người lính đó trước kia luôn không chấp hành mệnh lệnh, đã sớm bị yêu cầu giải ngũ.

Nếu chứng cứ như vậy đưa ra từ trước e là mọi người sẽ nghĩ quân đội muốn bao che Edgar, nhưng thời điểm này lại tạo hiệu ứng cần nhất.

"Ta đã ở hiện trường lúc đó, ta là thú nhân 4 sao, nhưng uy thế điện hạ vừa phóng tới, ta hoàn toàn không nhúc nhích nổi."

"Điện hạ lợi hại như vậy, còn cần đám thất bại kia tìm ra điểm yếu sao?"

"Cũng không biết kẻ nào nhắm vào điện hạ, mưu hại hoàng thất, thật ác độc!"

"Đúng thế! Chuyện lúc trước nhất định có kẻ bày mưu!"

…

Hoàng thất giàu có thỉnh thoảng sẽ khiến người ghen ghét, nhưng đại đa số dân chúng không có ác cảm với hoàng gia, trước kia nổi giận là vì hoàng thất thật sự có thể một tay che trời, lo rằng Edgar biến thành đọa thú hại người còn an ổn không bị xử lý…

Hiện tại, phát hiện hoàng thất mà cũng bị người ta vu cáo, lo lắng lúc trước không còn, nhất thời có chút đồng cảm với quý tộc.

Điện hạ thật xui xẻo, lại bị kẻ khác hãm hại!

Edgar không biết phản ứng cư dân mạng lại như thế, giờ phút này, hắn đã cùng Thư Thư lên phi hành khí bay về hoàng cung rồi.

Quân nhân và tổ lái đi cùng đều được dẫn tới khách sạn sắp xếp chỗ nghỉ, còn Thư Thư cứ nhất định đòi đi chung với hắn… Lên phi hành khí phụ hoàng và mẫu hậu phái tới xong, Edgar còn đang suy nghĩ xem nên giới thiệu Thư Thư thế nào, kết quả lại phát hiện tài xế đưa hắn và Thư Thư về không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào.

Mọi người thản nhiên như vậy, là vì, hoàng hậu đã sớm dặn dò, Hoàng đế và Hoàng hậu còn đang xem hình ảnh Thư Thư đây!

Bao nhiêu máy thu hình như thế, có một cái là bọn họ đưa tới, lúc đầu quay Edgar, sau đó theo ánh mắt hắn quay tới Thư Thư.

"Lúc trước nhìn ảnh Leval gửi, ta còn cảm thấy cậu ta hơi nhút nhát, bây giờ nhìn lại, lá gan cũng lớn ghê, lại hoạt bát đáng yêu nữa." Ian hài lòng nhìn video trên tay, trên màn hình Thư Thư đang nhảy nhảy ngó Edgar.

Chris bệ hạ gật gật đầu: "Chỉ là hơi nhỏ một chút."

Ian thở dài: "Là nhỏ tuổi một chút a…" Đứa nhỏ này nhìn như trẻ vị thành niên, hoặc là vừa thành niên thôi… Hi vọng đứa bé kia chỉ là mặt con nít nên thoạt nhìn nhỏ tuổi, phải hỏi cho rõ mới được.

Chris nhìn á thú nhân của mình xoắn xuýt, lập tức nói: "Nhỏ một chút có sao, lúc trước Jones có báo tin, không phải nói lai lịch đứa nhỏ này có chút quái lạ, không biết cả ngôn ngữ đế quốc sao? Vừa vặn có thể đi học hai năm, tìm hiểu đế quốc trước đã."

"Đúng vậy." Ian gật đầu.

Lần đầu bọn họ biết Thư Thư, là qua tin báo từ Jones, thông tin kia thực ra là Edgar viết, lúc đó Edgar nói mình đã thành đọa thú, còn nói có một á thú nhân giúp hắn, hi vọng bọn họ sẽ chăm sóc á thú nhân kia thật tốt, mà á thú nhân kia, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là Thư Thư.

Bọn họ vừa biết tin này, chưa kịp tiêu hóa, thì lại đến chuyện họp báo biết Edgar không hề gì.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó đợi 3 ngày, bọn họ lại nhận được ít thông tin.

Edgar lời ít ý nhiều báo hắn không sao, sẽ về sớm, Jones lại gửi cho bọn họ một video, Edgar bị sét đánh.

Trong video kia, á thú nhân bị sét đánh tới mặt lấm lem, sau đó Edgar còn hôn á thú nhân kia…

Con trai bọn họ, cảnh tượng này là sao đây?

Bọn họ đang cào tim nạo phổi trông ngóng tin tức về á thú nhân kia, nhận được bức ảnh Leval gửi thì mừng rỡ vô cùng, sau đó phát hiện á thú nhân kia nhìn khá lắm, nhưng tới lúc phi thuyền Edgar tới gần thủ đô tinh, liên lạc với Jones xong, lại biết chuyện về cậu, ví dụ như, chuyện Edgar có thể lần nữa biến về hình người, có liên quan tới Thư Thư.

Là á thú nhân này cứu con trai bọn họ!

Dù cho con trai bọn họ có không thích á thú nhân này đi chăng nữa, bọn họ cũng sẽ rất cảm kích, chớ nói chi con trai còn thích á thú nhân này như vậy…

Chris và Ian nhìn nhau, chuẩn bị tâm lý gặp bạn đời của nhi tử.

Phi hành khí chở Edgar tiến thẳng vào trong cung, dừng lại trước một căn nhà đẹp đẽ, Edgar vừa bước xuống đã thấy hai người đứng chờ mình rồi.

"Phụ hoàng, mẫu hậu." Edgar kêu lên.

Thư Thư đứng cạnh Edgar, cậu chỉ là một chú chuột đồng chưa từng có kinh nghiệm chào hỏi trưởng bối, lúc này có chút lắp bắp: "Chào hai vị."

"Chào cậu." Chris và Ian đồng thời quên luôn Edgar, chăm chú nhìn á thú nhân bên cạnh hắn.

Hoàng thất mấy ngàn năm nay không sinh được á thú nhân, lúc sinh Edgar, hai người đều còn trẻ, nghĩ rằng tương lai có thể sinh thêm một đứa, sau đó… Đã nhiều năm như vậy rồi, Edgar sắp ngoài 30, bọn họ vẫn chưa sinh hạ được đứa thứ hai, càng khỏi nói tới sinh á thú nhân làm gì.

"Tên cậu là Tô Tô phải không? Đứa nhỏ ngoan ngoãn." Ian cười nói.

"Không phải Tô Tô, là Thư Thư." Edgar nhắc: "Cậu ấy cứu con, còn giúp con biến lại thành người, thậm chí thức tỉnh huyết thống."

"Cảm ơn cậu." Chris nói với Thư Thư.

Con trai vừa về đã bênh người ta chằm chặp, rõ ràng vô cùng coi trọng Thư Thư, Ian nhìn cậu cũng nhu hòa hơn: "Ngàn dặm xa xôi tới đây, còn gặp phiền toái, hai con đều mệt rồi phải không? Mau vào đi, ta chuẩn bị bữa ăn cho các con."

Nghe thấy có ăn, Thư Thư vốn được Edgar quảng bá thủ đô tinh có nhiều mỹ vị tỏ ra thiệt mong đợi, Ian liếc mắt thấy, mỉm cười, tiến lên kéo tay cậu vào trong.

Thư Thư không quen bị người khác dắt đi, nhưng Ian khí chất ôn hòa, lại khiến cậu không khỏi có thiện cảm, sau đó bắt đầu suy đoán.

Cậu cứ tưởng Edgar ở trong rừng một mình là vì bị cha mẹ ghét bỏ, nhưng giờ nhìn lại hình như không phải a?

Thân là sư phụ của Edgar, sau này có cơ hội nhất định phải hỏi rõ ngọn ngành mới được… Edgar lúc trước ở trong rừng rậm chỉ có thể ăn đồ sống, thật sự rất đáng thương đó.

Thư Thư theo Ian tới phòng ăn, liền thấy một bàn mỹ thực.

Còn chưa động đũa, chỉ cần nhìn màu sắc món ăn, ngửi mùi hương đồ ăn thôi đã không nhịn được chảy nước miếng, hận không thể vồ tới chén no nê một bữa ngay lập tức.

"Con đói rồi." Edgar chủ động nói.

Ian buồn cười liếc nhìn con trai mình, biết ngay con trai để tâm á thú nhân này cỡ nào mà.

http://tieulun.hopto.org

Con trai đã cực kỳ lâu rồi chưa nói một câu đói bụng, y còn tưởng sẽ chẳng bao giờ được nghe cơ, không ngờ nó lại vì người nào đó mà nói ra như thế.

Món ăn ở đây quả nhiên ngon vô cùng!

Thư Thư ăn đến vui vẻ, ba người cùng bàn thấy cậu ăn ngon miệng như thế, khẩu vị bất giác cũng tốt lên.

Lần này Thư Thư không giấu đồ ăn vào túi nữa, còn khắc chế bản thân, cho nên ăn cũng không nhiều… Đương nhiên, nhiêu đó cũng hơn mức ăn của đại đa số á thú nhân rồi. Sau khi ăn xong, rốt cuộc không nhịn được hiếu kỳ, hỏi Ian đối xử với mình rất tốt kia: "Tại sao trước kia Edgar lại phải ở trong rừng rậm? Là tại các vị không cần anh ấy nữa nên ném đi sao?"

Ian sững sờ, lập tức bật cười: "Dĩ nhiên không phải, sao con lại nghĩ vậy?"

Chris cũng kinh ngạc nhìn Thư Thư, ấn tượng đối với á thú nhân này tốt hơn một chút, á thú nhân này không giấu được tâm sự, là một người đơn thuần, dám hỏi ra vấn đề này mà không sợ đắc tội với bọn họ, xem ra cũng là thật lòng đối với Edgar.

"Bởi vì trước đây anh ấy sống một mình trong rừng rậm không tốt lắm." Thư Thư nói: "Nhưng nếu không phải do hai người thì tốt rồi."

"Chúng ta vẫn luôn tìm nó, chỉ là không ngờ nó lại ở trong vùng rừng rậm kia." Ian đáp, thấy Thư Thư đã ăn xong, lập tức kéo Thư Thư ra nói chuyện, cũng giải thích chuyện Edgar mất tích: "Nó mất tích trên một tinh cầu khác, ta không hiểu sao lại thành chạy tới Thiêm tư tinh cầu."

"Có lẽ xuyên qua không gian nào đó!" Lúc trước Thư Thư nghĩ Edgar là Hoàng thái tử thì nhà hắn hẳn phải rất lớn, quy củ rất nghiêm, rồi cha mẹ hẳn khó ở chung, nhưng tới nơi rồi, lại phát hiện hoàn toàn khác xa với tưởng tượng, lập tức thở phào nhẹ nhõm, tới giờ càng không còn quá cảnh giác nữa.

Dù cho xem qua rất nhiều phim truyền hình, Thư Thư kỳ thực chưa từng giao tiếp cùng ai, nói chuyện với Ian không lâu sau đã bị Ian dụ nói ra rất nhiều thông tin, cậu không nói ra chuyện trước đây mình là chuột đồng tinh, nhưng lại kể hết tất cả những chuyện khác, cũng may Ian và Chris không quá để ý chuyện này.

Thư Thư nếu đã không có ác ý với bọn họ, vậy cậu từ đâu tới cũng không quan trọng nữa.

Lúc bọn họ về tới hoàng cung đã không còn sớm, ăn cơm xong hàn huyên một lúc thì đã tối trời.

"Các con đi đường dài, giờ nên ngủ một giấc, mau đi nghỉ đi." Ian cười nói: "Edgar, ta cho người dọn dẹp một phòng sát vách phòng con rồi, để Thư Thư vào ở đi."

"Thưa mẫu phụ, chúng con đi." Edgar đáp, khóe miệng vô thức cong lên, mẫu phụ thật hiểu ý hắn mà.

"Phòng anh ở đâu?" Thư Thư nhìn cầu thang, nhà này tuy không giống hoàng cung trong tưởng tượng, nhưng vẫn vô cùng vô cùng đẹp đẽ, trên lầu còn có ban công rộng cực kỳ…

Trước đây cậu không thích ánh mặt trời không tắm nắng, nhưng biến thành người rồi thì lại khác, cậu cảm thấy thực ra tắm nắng cũng thoải mái lắm.

"Chúng ta ngồi phi hành khí về." Edgar nói.

"Ngồi phi hành khí?" Thư Thư có chút thắc mắc, không phải lên lầu sao?

"Chỗ ở của ta có hơi xa," Edgar liếc nhìn Thư Thư, nhớ tới cậu mới đến nên không biết, bèn giải thích: "Cả đảo này đều là của hoàng thất, cha mẹ ta ở chỗ này, ta ở chỗ khác."

Thư Thư trước kia còn tưởng nhà giàu từ cửa vào nhà phải đi thật lâu thật lâu mới tới nơi, ai dè… Mọi người chắc là đi không xong, cho nên dùng phi hành khí để vào nhà sao?

Cùng Edgar đi tới nơi ở của hắn xong, nhìn thấy một tòa nhà đẹp không kém, phòng ngủ lầu hai không chỉ có ban công cực rộng mà còn có cả phòng vệ sinh, thư phòng, phòng sấy quần áo xong, Thư Thư càng không nhịn được âm thầm tặc lưỡi.

Lúc trước cứ tưởng rắn bự chỉ cần một khu vực nhỏ để làm chốn dung thân thôi, thật ngại quá…

http://tieulun.hopto.org

Thăm thú khắp gian phòng của mình một lượt xong, Thư Thư tiến vào chăn bông mềm mại, ngủ một giấc tới sáng hôm sau, vừa ra khỏi cửa đã tới có người máy đi tới: "Thư Thư tiên sinh, Edgar tiên sinh đang tập luyện ở phía sau, tôi đã chuẩn bị bữa sáng cho ngài…"

"Ngươi tên là gì?" Thư Thư nhìn người máy kim loại đầy ngạc nhiên, nhớ tới chủ nhân trước đây có từng nhắc tới khoa học kỹ thuật gì đó, lập tức hỏi.

"Tên tôi là KM006." Người máy đáp.

"Ngươi nhiêu tuổi rồi?" Thư Thư lại hỏi.

"Tôi xuất xưởng đã 5 năm."

"Ngươi thích gì?" Thư Thư tiếp tục hỏi.

"Tôi thích làm việc nhà."

"Ngươi có ăn đồ ăn được không? Có biết yêu không? Có buồn ngủ không?" Thư Thư hỏi liên tiếp.

Ngày xưa Thư Thư chưa được tiếp xúc với khoa học kỹ thuật, chưa từng thấy người máy biết nói chuyện bao giờ, cho nên vô cùng vui thích, dùng khẩu ngữ trò chuyện một hồi xong mới thấy đói bụng.

Nhưng có đói cũng không thể mặc kệ Edgar rồi ăn trước được…

Thư Thư nghĩ nghĩ, nói: "006, dẫn ta đi tìm Edgar đi!"

Người máy 006 suýt chút nữa bị hỏi tới hỗn loạn chương trình lắc lư đưa cậu tới phía sau nhà, ở đó có một… nhìn như là phòng gym?

Thư Thư đẩy cửa vào, đúng lúc thấy Edgar hóa thú đang dùng đuôi đánh lên một khối màu đen trên tường, trên đó liền hiện ra một ít số liệu, hẳn là tính toán lực độ của Edgar.

"Sao em lại tới đây?" Edgar biến thành hình người thật nhanh, hắn đã mở hết tất cả quyền truy cập cho Thư Thư, nhưng không ngờ Thư Thư lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

"Tôi tới tìm anh đi ăn cơm!" Thư Thư đáp, vừa nói vừa nhìn vách tường: "Đó là cái gì?"

"Là máy kiểm tra lực độ của thú nhân." Edgar đáp, đập lên đó một quyền, nhất thời xuất hiện con số 1129.

"Tôi cũng muốn thử xem!" Thư Thư cảm thấy hứng thú vô cùng, đi tới đập một cái, sau đó chờ đợi sản phẩm công nghệ cao tính toán kết quả.

"21." Màn hình xuất hiện một con số, lập tức có một thanh âm vang lên: "Sản phẩm có kèm theo phản lực, không phù hợp cho á thú nhân, xin ngừng sử dụng."

"Sao lại có thể như vậy a!" Thư Thư bất mãn, sức mạnh của cậu thậm chí không bằng 1/10 của Edgar?

"Tôi thử lại." Thư Thư vận dụng linh lực, một đòn giáng tới.

Nắm đấm dùng quá sức, tay hơi đau, nhưng dữ liệu lần này không tệ: "119, thú nhân 1 sao."

"Anh xem, nó cũng cảm thấy tôi là thú nhân đó!" Thư Thư vui vẻ nhìn Edgar.

Edgar yên lặng gật đầu.

Thư Thư lại hỏi: "Kỷ lục của anh là bao nhiêu?"

"Còn chưa thử, nhưng nếu dồn hết sức thì phải dùng thú hình." Edgar đáp.

"Vậy anh mau thử đi a!" Thư Thư nói.

"Chúng ta đi ăn trước đi?" Edgar nói, trước kia luyện tập hắn luôn phải khống chế sức mạnh của mình, nếu dùng toàn lực chẳng phải… Hắn cảm thấy mình sẽ đập nát bức tường này mất.

"Trên người tôi có đồ ăn, hay là anh ăn rồi đập nha?" Thư Thư lấy trong túi ra rất nhiều thứ, lại nói: "Tôi thực sự muốn nhìn thấy anh lợi hại cỡ nào, Edgar, tôi cảm thấy anh chính là thú nhân khỏe nhất!" Đây là thần thú cơ mà!

http://tieulun.hopto.org

Đôi mắt á thú nhân sáng lấp lánh… Edgar không do dự hóa thú, dùng đuôi đánh vào vách tường rất chi là tàn nhẫn.

Vách tường lóe điện quang, con số không thấy đâu, chỉ có âm thanh nói: "Sản phẩm không thích hợp cho thú nhân 9 sao trở lên, đề nghị mua bản chuyên dụng."

"…" Cứ thế báo hỏng/ Chả trách hồi nãy Edgar không muốn ra tay. Thư Thư có chút ngượng ngùng, áy náy nhìn Edgar, đánh bạo sờ sờ đuôi hắn, cẩn thận hỏi: "Anh có đau không? Vật này rò rỉ điện, không bị giật chứ?"

"Không đau, không sao đâu." Edgar đáp, tí điện thế nhằm nhò gì? Hắn từng bị sét đánh 36 lần, điện chẳng làm gì nổi hắn, nhưng mà… Tiểu á thú nhân xoa xoa lại làm hắn bỗng thấy, toàn thân rắn mềm nhũn.

Á thú nhân thật lợi hại, quả thực trong nháy mắt làm cho thú nhân mất hết sức chiến đấu mà.

Edgar mang vảy vàng chói lọi, sờ thích thật, Thư Thư tưởng tượng vảy này kia đều là vàng, không nhìn toàn cảnh Edgar thì sẽ không thấy đáng sợ, còn sờ sờ thêm mấy lần, thậm chí sờ tới phần bụng khá mềm của Edgar nữa.

Edgar được vuốt ve, thoải mái lộ ra vùng hiểm yếu trước mặt Thư Thư – tay Thư Thư mềm mại, nếu sờ nhiều chút càng tốt.

"Ô, đây là cái gì?" Thư Thư đột nhiên phát hiện mình sờ thấy một chỗ như nứt ra cái lỗ, bên trong hình như có… hai viên thịt? Viên thịt kia còn lớn thêm một chút?

Edgar đột nhiên lấy lại tinh thần, mới phát hiện chỗ bài tiết không biết mở ra từ lúc nào, tuy bộ phận kia chưa duỗi ra, nhưng tiểu á thú nhân đang nhìn kìa!

"Hai cái gì đây? Trông đáng yêu quá đi." Thư Thư lấy ngón tay gảy một cái, vật kia lại lớn thêm, hoặc là nói hơi dài ra một chút, con vật nhỏ sắp lộ ra rồi.

Edgar nhanh chóng trốn tránh, dùng tốc độ nhanh nhất biến thành người, mặc quần áo vào.

Tác giả có lời muốn nói:

Đêm động phòng hoa chúc.

Tiểu chuột đồng (cao hứng): Hô… Cuối cùng cũng kết thúc…

Rắn lớn (mặt than): Ta còn một cái nữa chưa dùng tới.

41. Chương 41: Ta Thật Sự Có Tiền

Edgar mặc xong quần áo, cả người sắp nóng đến bốc hơi.

Thế mà hắn lại để á thú nhân thấy… của hắn.

Được rồi, thú nhân biến thành thú hình xong, đa số là "trần trụi", muốn thấy rất đơn giản, nhưng bộ phận kia của thú nhân hình rắn giấu ở trong người, tới giờ hắn chưa bao giờ để lộ cho á thú nhân thấy, ngay cả mẫu phụ hắn còn chưa thấy bao giờ kia!

Huống chi, tiểu á thú nhân còn sờ soạng hắn!

Edgar hóa đá đứng đó, dù biến thành người rồi, một bộ vị nào đó vẫn nóng hầm hập khác thường.

Suy nghĩ đang tung bay, đột nhiên nhớ ra, tiểu á thú nhân nói hắn đáng yêu?

Nghe đâu thú nhân họ mèo hóa thú xong, "đản đản" rất được lòng á thú nhân, có một á thú nhân còn tổ chức liên minh, chuyên giao lưu nhưng thú nhân hình rắn thì… Cho tới bây giờ chưa ấy nói bộ vị đó của họ đáng yêu bao giờ, còn có á thú nhân ghét bỏ bộ dáng hình thú của bọn họ nữa.

http://tieulun.hopto.org

Dù sao có những hai cái, khác vời người thường.

Nếu tiểu á thú nhân đã khen đáng yêu, là không chê dáng vẻ hiện tại của hắn sao?

Suy tư của Edgar càng lúc càng bay xa, còn Thư Thư giờ mới ý thức được mình vừa chạm vào cái gì.

Lúc sống ngoài hoang dã thấy rắn là bỏ chạy, chưa từng chú ý tới bộ phận sinh dục của rắn, nhìn thấy hai con rắn quấn lấy nhau còn tưởng tụi nó đang âu yếm, nhưng sau đó, tốt xấu gì cũng xem Thế giới động vật rồi a.

Nghe nói, rắn có tới 2 cái… khụ khụ.

Mình lại đi động vào bộ vị trọng điểm của đồ đệ, ngại ghê… Thư Thư áy náy nhìn Edgar: "Xin lỗi, tôi…"

"Không sao." Edgar vội vàng ngắt lời Thư Thư, lại nói: "Ta dẫn em đi ăn đã."

Thư Thư cũng cảm thấy còn đứng xin lỗi thì sẽ rất lúng túng, lập tức im lặng theo Edgar ra ngoài.

Kỳ thực, nam nhân với nhau cả ý mà, có liếc nhìn hay chạm thử cũng đâu có gì a? Hơn nữa còn trong trạng thái hóa thú… Trước kia khi còn là chuột đồng, cậu còn bị nữ nhân bắt tay xem đản đản kìa.

Nghĩ thế, Thư Thư thoải mái hơn nhiều, chỉ là Edgar đi trước, nhìn thế nào cũng thấy cứng ngắc. Cũng có thể nhìn nhầm rồi, Edgar là một người lính, dáng đi có lẽ vẫn thường như vậy chăng?

Lấy quả vỏ cứng trong túi ra, Thư Thư bắt đầu chậm rãi gặm, cậu cảm thấy tác dụng lớn nhất của tu chân chính là ăn nhiều không lo hỏng bụng, chuột đồng thì ăn cái này không được ăn cái kia không xong, ăn nhiều bánh mỳ sẽ bị nóng người, còn cậu thì chẳng cần lo lắng.

"Răng rắc răng rắc", "Răng rắc răng rắc"… Phía sau truyền tới âm thanh á thú nhân gặm nhấm đồ ăn, Edgar vốn dĩ cả người không thoải mái, cuối cùng từ từ khôi phục bình thường.

Á thú nhân không khó chịu, mình không khó chịu làm gì? Nhưng mà, chuyện theo đuổi á thú nhân là cấp bách nhất.

Dù sao á thú nhân này đã xem qua của hắn rồi.

"Thư Thư, tới thủ đô tinh rồi, em cần có thân phận, ta định sắp xếp em thành họ hàng bên mẫu phụ, em thấy thế nào?" Lúc ăn điểm tâm, Edgar hỏi.

"Được a." Thư Thư gật đầu, có chút hưng phấn. Rốt cuộc có chứng minh thư rồi? Trên trái đất nếu vượt qua thiên kiếp thành người còn tính không có hộ khẩu thì làm giả số chứng minh, không ngờ bây giờ không cần chứng minh thư giả vẫn được chứng nhận, thiệt a?

"Cứ quyết định vậy đi, họ tên Thư Thư, còn tuổi tác?" Edgar lại hỏi, tiện thể đề một câu: "Ở tại đế quốc Thú Nhân, á thú nhân 18 tuổi mới thành niên."

"Tôi…" Thư Thư rất muốn nói với Edgar "chúng ta bằng tuổi đó", nhưng nghĩ tới khuôn mặt này không giống 30 tuổi cho lắm, chỉ có thể ủy khuất nói: "Em chưa 18." (tên phim chiếu rạp Việt Nam nha)

Edgar cẩn thận thực hiện: "Ta cho người làm chip thân phận rồi, mai sẽ đưa cho em."

"Được." Thư Thư gật gật đầu.

"Cơm nước xong, ta dẫn em đi mua ít đồ." Edgar lại nói.

Tối hôm qua hắn liên lạc với người của mình ở thủ đô tinh, dựa theo tình hình hiện tại, về tới nơi phải nói rõ ràng, gặp phóng viên, đồng thời làm sáng tỏ chuyện lúc trước, mà chuyện hôm qua đã để nhóm bạn trên mạng tự động chứng minh sự trong sạch của hắn, khỏi tốn công làm chuyện dư thừa, lại rảnh được mấy hôm.

Hắn đã kể với Thư Thư thủ đô tinh tốt đẹp nhường nào, đương nhiên mấy ngày nay phải tranh thủ dẫn cậu ấy đi thăm thú xung quanh rồi.

Tiểu á thú nhân bây giờ vẫn mặc quần áo giá rẻ mua ở Thiêm tư, phải mua thêm cho cậu ấy mới được… Calvin mỗi lần theo đuổi á thú nhân, hình như đều dẫn họ đi mua quần áo?

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Thư Thư sáng lên, tốc độ ăn cơm mau hơn hẳn.

Cơm nước xong, Edgar đưa Thư Thư lên phi hành khí, sau đó tới thẳng trung tâm thương mại phồn hoa nhất thủ đô tinh.

Cùng lúc đó, Chris và Ian ăn sáng xong, tới thăm Edgar.

Thú nhân đều không thích có thú nhân khác trong địa bàn của mình, á thú nhân cũng không muốn có á thú nhân khác bên thú nhân của y, cho nên dù là hoàng đế hoàng hậu đi chăng nữa, bên người cũng không có người hầu, đương nhiên, hộ vệ, người làm vườn, đầu bếp, trợ lý thì vẫn có, nhưng ở khá xa, quanh hoàng đế và hoàng hậu cũng chỉ có người máy.

Chris và Ian đang hỏi người máy.

"Edgar điện hạ đã rời khỏi hoàng cung chừng 2 phút trước bằng phi hành khí, mục tiêu: trung tâm thương mại." Người máy 001 nói.

"Cái thằng này hơi lớn một tí đã không chịu theo ta tới trung tâm đi dạo phố, giờ lại theo người ta đi mất rồi." Hoàng hậu Ian cười nói.

Dục vọng độc chiếm của thú nhân rất mạnh, sớm đã đẩy con trai ra ngoài ở từ lâu, Chris lập tức tỏ vẻ: "Ta có thể đi cùng em mà."

"Được a." Ian đáp.

Chris cứng đờ, hắn còn nhiều công chuyện chưa xử lý lắm… Nhưng nếu đã đồng ý rồi, đương nhiên phải liều mình bồi á thú nhân thôi.

Mở phi hành khí, hoàng đế và hoàng hậu cùng đi về phía trung tâm thương mại.

Edgar ít khi đến đây, dù sao cũng chẳng cần mua quần áo nhiều, lại không cầu kỳ ăn uống, cũng chả có đồ gì muốn mua… Nhưng khi còn bé từng được dẫn tới đây, mẫu phụ mỗi lần tới trung tâm liền thẳng tới các cửa hàng, an ninh vô cùng tốt.

Hắn vừa mới định tới cửa hàng kia, kết quả…

"Ở Thiêm tư Jesis từng dẫn tôi đi dạo phố, chơi cũng vui, nhưng tiếc là tôi không có tiền… Nơi này có phải có nhiều đồ ăn ngon không? Chúng ta ở đây có ăn được đặc sản vùng khác không, nếm thử mỗi thứ một ít được không?" Thư Thư nói.

Edgar: "…" Chỗ hắn định tới, hình như không có bán đồ ăn vặt thì phải?

Thấy bộ dáng Thư Thư hắn mới thấy mình lo chưa tới nơi tới chốn, Thư Thư không quen lễ nghi ở đây, đưa cậu tới chỗ quá xa hoa, sợ là cậu ấy sẽ không quen.

Nhưng nếu tới chỗ đi dạo thông thường, với thân phận của hắn…

Mở nút áo không gian ra, Edgar lấy một chiếc lọ, bắt đầu phun lên mặt mình.

Chất lỏng phun xong, hắn lấy tay lau một cái, màu da liền tối đi một tông. Hắn lại lấy ra một bình khác phun lên tóc, tóc đen biến thành tóc nâu.

Làm xong xuôi, Edgar thay đổi kiểu tóc, đeo kính mát lên.

"Anh ra ngoài phải hóa trang sao? Tôi thấy để như cũ đẹp hơn a." Thư Thư nói.

"Không phải hóa trang, chỉ là để người khác không nhận ra ta thôi." Edgar đáp, sau đó lấy phi hành khí bay hai vòng dừng ở trạm dừng chân lớn nhất – phi hành khí lần này dùng không quá đặc thù, không sợ bị ai phát hiện.

Người tới khu trung tâm mua sắm rất đông, cơ bản đều đậu xe ở đây, cho nên bên ngoài vô cùng náo nhiệt, quả thực đạt tới trình độ bon chen.

Thư Thư xưa nay chưa từng tới chỗ như thế bao giờ, nhất thời hơi ngây ngốc.

http://tieulun.hopto.org

Edgar vừa lơ là một chút, giữa hai người lại có người chen lên, hắn trầm mặc chốc lát, đẩy mấy người bên cạnh Thư Thư ra, kéo tay cậu.

"Sao đột nhiên lại nắm tay?" Thư Thư có chút không quen, hai đại nam nhân lại đi nắm tay nhau, thật kỳ quái.

"Ở đây đông người, sợ đi lạc." Edgar nói: "Hơn nữa người khác cũng nắm tay nhau mà."

Thư Thư nhìn xung quanh, quả nhiên là như vậy, trong số họ còn có người dắt theo con cái hay thú cưng, nói ví dụ như hai nam nhân đi trước không chỉ nắm tay nhau cùng đi, mà trước ngực nam nhân cao to kia còn đeo một đứa bé, sau lưng lại có một con báo nhỏ.

Chỗ này nuôi cả báo làm thú cưng a... Thư Thư nhìn lại mấy lần, sau đó đột nhiên nhớ ra gì đó.

Người ở đây đều là thú nhân, suy ra con báo kia... Có lẽ không phải thú cưng mà là con nhỏ?

Vừa nghĩ xong thì thấy con chó nhỏ trên vai một nam nhân khác đột nhiên biến thành một đứa con nít nhảy xuống, may là trước khi rơi xuống đất được nam nhân kia tiện tay túm trở về. Nam nhân cao lớn không có ôm lấy đứa nhỏ, hắn tùy tiện lấy cái chăn bọc đứa bé lại, cấp nách tiếp tục tiến về phía trước.

Thần kỳ a! Thư Thư phấn khởi nhìn quanh, lại phát hiện có người giống mình, trên người xuất hiện vài đặc điểm của nửa người nửa thú, còn đặc biệt được quan tâm chăm sóc.

Tỷ như á thú nhân tai mèo, nhìn chừng năm, sáu tuổi rồi còn được bế đi, còn thú nhân biến được thành thú hoang thì dù còn rất nhỏ cũng phải đi xuống như cha mẹ... Đang nghĩ miên man, Thư Thư đột nhiên thấy một á thú nhân bụng lớn đi qua.

Đúng rồi, á thú nhân sinh con đươc mà! Thật không còn gì bằng!

Thư Thư không nhìn nữa, bắt đầu ngó nghiêng các cửa hàng đồ ăn.

Đồ ăn thật thơm, trông ngon quá đi!

"Ta có thẻ này, em muốn ăn gì thì cứ mua." Edgar dứt khoát dâng hiến thẻ của mình.

Trước kia vay tiền người ta nên Thư Thư mới kìm nén, nhưng bây giờ là tiền của Edgar mà, không cần khách sáo, bắt đầu không ngừng quẹt thẻ.

Muốn thịt nướng muốn ruột nướng, bao nhiêu công sức làm ra, xoát cái tốn hơn chục đồng, vài lần gộp lại chỉ hơn 1000 điểm tín dụng.

Hắn nhớ bạn học ở học viện, riêng món ăn điểm tâm ngọt đã tốn nhiêu đó tiền rồi, thế mà tiểu á thú nhân mới dùng chút tiền đã ăn căng bụng rồi, chắc là còn để dành trong túi ăn rất nhiều đi.

Không chỉ vậy, đồ ăn này hắn cũng ăn không ít.

"Chim nhỏ nướng ăn thiệt ngon, anh cũng nếm thử xem." Thư Thư mua một xiên chim nướng, lại không ăn nổi nữa, xé một đùi nếm thử mùi vị, còn lại đưa cả cho Edgar.

Edgar dọc đường được Thư Thư nhét cho không ít đồ ăn, nhưng không nỡ từ chối, tiếp nhận xong bắt đầu nhai nhai.

Lực chú ý dồn hết trên người tiểu á thú nhân, đến mình nhai cả xương mà cũng không biết.

"Này, nhìn thú nhân đeo kính râm kia xem, có phải rất giống Edgar điện hạ không?" Một á thú nhân đột nhiên nói với bạn mình.

"Đường viền khá giống, nhưng điện hạ chắc chắn không như vậy đâu." Người bạn này nhìn sang, đúng lúc thấy Edgar ăn không nhả xương cứ thể bỏ xiên nướng vào miệng nhai.

"Thì vốn nói là khá giống thôi mà." Người nói chuyện ban đầu nhìn Edgar vài lần, tiếc nuối rời đi.

Thư Thư cũng đang thấy tiếc đây: "Cuối cùng vẫn không được ăn."

"Ăn không nổi thì đừng ăn, lần sau lại tới, giờ đi mua quần áo được không?" Edgar nói.

http://tieulun.hopto.org

"Được a." Thư Thư gật đầu, liếm liếm môi mình: "Đồ ăn ở thủ đô tinh đúng là ngon hơn ở Thiêm tinh, nhưng quá mắc, thịt nướng ở Thiêm tinh 2 đồng một xiên, ở đây nhưng 6 đồng."

Nói xong lại thấy đau lòng.

Đưa ra tấm thẻ có tới mấy trăm triệu điểm tín dụng, chỉ hận tiêu hao nhiều hơn, Edgar nhất thời câm nín.

Tuy không định tiếp tục mua đồ ăn, nhưng Thư Thư vẫn cầm theo một bao bỏng ngô, đồng thời không ngừng xem xét cửa hàng xung quanh.

Về phần Edgar, hắn đang gửi tin cho Calvin: "Rảnh không? Có việc muốn hỏi ngươi."

"Hỏi chuyện hôm qua? Thú nhân hóa thú hôm qua đều trong sạch, đều ăn đồ ăn ở một quầy hàng di động, hấp thu thứ khả nghi nên thú hóa… Còn chưa tra ra ai đứng đằng sau." Calvin nhanh chóng đáp lời.

"Ai hỏi cái này, ta đang muốn hỏi nhãn hiệu quần áo cho á thú nhân." Edgar nói.

"Edgar, ngươi mua quần áo cho Ian thúc thúc à? Mấy ngày nay chú rất lo lắng cho ngươi, phải mua ít đồ đi, người có thân phận tuổi này thường thích trang phục Mông tiên sinh thiết kế, không thì chính là quần áo nhãn hiệu XXX, XX, XXXX." Calvin nhanh miệng trả lời.

"Ta muốn mua quần áo cho á thú nhân trẻ tuổi kia." Edgar nói.

"Á thú nhân trẻ tuổi? Edgar có đối tượng rồi?" Calvin suýt thì nhảy dựng lên.

"Ừm, đang theo đuổi." Edgar đáp.

"Dẫn tới trung tâm thương mại, dứt khoát qua bên cao ốc hoàng gia, cứ để thích gì mua đó!" Calvin hồi phục, cao ốc hoàng gia là sản nghiệp đàng ấy, hàng hiệu xa xỉ nhất đế quốc đều ở đấy, biện pháp an ninh lại tiên tiến nhất, Edgar thân là Hoàng thái tử càng có thể ghi nợ…

Ở đó tùy tiện lấy món nào cũng đều là hàng đáng tha thiết ước mơ! Đáng tiếc hoàng thất không có á thú nhân, nếu không hắn đã đi ở rể lâu rồi.

Cao ốc hoàng gia chính là chỗ Edgar định tới lúc trước, hắn nhớ là bên trong còn có mấy chỗ để dùng cơm… Rồi đột nhiên bị kéo một cái, tạt vào một cửa tiệm bên cạnh.

"Quần áo ở đây nhìn đẹp thật." Thư Thư nhìn quần áo bày bên trong, cho nên kéo Edgar vào bằng được.

Edgar nhìn xung quanh một lượt, phát hiện tiệm này khá lớn, có bán quần áo thú nhân, cũng có cho á thú nhân, còn có quần áo cho tụi nhỏ, bảng chỉ dẫn bên cạnh nói còn có lầu hai, hình như bán giày, bên cạnh cầu thang lên lầu còn có ba lô.

Tuy vừa hỏi Calvin chỗ nào để dẫn á thú nhân đi mua quần áo, nhưng thực ra mua quần áo chỉ là thứ yếu, á thú nhân phải vui vẻ mới là quan trọng nhất… Thấy Thư Thư tràn đầy phấn khởi xem quần áo, Edgar yên lặng chạy theo, tiện thể hỏi nhãn hiệu cửa tiệm bán.

Không có cái nào trong số những cái Calvin liệt kê, nhưng vẫn có rất nhiều đồ để lựa chọn, thấy cũng quen mắt, chắc là không sai đâu ha?

Edgar yên tâm, lại không biết, cái nhãn hiệu nhìn quen mắt là vì nó chính là nhãn hàng có giá cả ổn định nhất đế quốc được nhiều người ghé mua.

Đương nhiên, dù có là hàng hiệu giá ổn định thì vẫn là hàng hiệu, có phong cách thiết kế riêng và các loại cửa hàng chuyên kinh doanh, chất lượng quần áo hoàn hảo, giá cả cũng không phải dạng vừa.

Đối với người bình thường đúng là không rẻ thật. Quần áo tiệm này mấy trăm đồng một bộ, trong đó món quý nhất là 2000 điểm tín dụng, lễ phục thì phải hơn triệu tín dụng, đối với hoàng thất mà nói, vừa tầm.

Thư Thư nhìn á thú nhân vóc người gần với mình mặc một chiếc áo khoác của bộ đồ tây, kéo thế nào cũng vẫn thấy eo rất nhỏ, thế là cầm lấy một bộ cùng kiểu, mặc vào người.

Một yêu tinh, dù không có cơ bụng, nhưng vóc người Thư Thư khá hoàn mỹ, y phục mặc lên người cậu, thoạt nhìn rất đẹp mắt.

http://tieulun.hopto.org

"Ai…" Thư Thư muốn gọi Edgar, nhưng đột nhiên nhớ tới Edgar muốn che giấu thân phận, lập tức đổi thành: "Đồ đệ, mau nhìn xem ta mặc có đẹp không?"

"Rất đẹp." Edgar đáp. Á thú nhân trước kia chỉ mặc thường phục, không thấy được vóc người, hiện giờ mặc một bộ… Thoạt nhìn quá cuốn hút đi.

Thư Thư cười, liếc nhìn á thú nhân cùng tới mua quần áo, phát hiện đối phương mặc thêm quần cùng màu, hình như cùng bộ với chiếc áo khoác, vội vã tìm một cái quần giống đối phương, tiến vào phòng thay đồ đổi lại.

Mặc xong một bộ quần áo đầy đủ, tự thấy đáng tự hào! Thư Thư đắc ý thưởng thức bộ dáng của mình.

Edgar nhìn Thư Thư, lại nhớ tới bộ phim xem trên phi thuyền, rồi nhớ tới chuyện hồi sáng mới phát sinh, rõ ràng thân nhiệt thú nhân hình rắn luôn thấp, thế nhưng lúc này càng ngày càng nóng lên.

Thư Thư lúc này vẫn còn chăm chú nhìn á thú nhân kia lựa đồ, á thú nhân kia cởi âu phục, thay một cái áo gió vàng nhạt, không chỉ vậy, ngay cả quần áo bên trong cũng thay đổi.

Tiệm này mỗi kiểu quần áo có vài bộ, Thư Thư nhìn một chút, tìm đủ nguyên bộ giống hệt, sau đó vào phòng thay đồ đổi lại.

Trước đây cậu chưa đi mua quần áo bao giờ, hoàn toàn không có khiếu thẩm mỹ, chỉ có thể nhìn người khác rồi học tập.

"Bộ này thì sao? Nhìn được không?" Thư Thư thay xong lại chạy tới trước mặt Edgar.

Càng hấp dẫn… Edgar đột nhiên có chút hối hận, hắn không nên đưa tiểu á thú nhân đi mua quần áo, tiểu á thú nhân càng thay đồ càng đẹp, người khác cứ nhìn chằm chằm phải làm sao bây giờ?

Mặc dù hắn đã quyết định về sau sẽ ở lại thủ đô tinh, nhưng xem chừng trước mắt sẽ rất bận, không chắc có thời gian để bồi tiếp tiểu á thú nhân không nữa…

Mà nói dối thì không hay… Edgar gật gật đầu: "Đẹp lắm."

"Ha ha, tôi mặc gì cũng dễ nhìn hết!" Thư Thư có chút đắc ý, liền chạy tới xem á thú nhân mình vừa bắt chước hai lần.

Á thú nhân kia trừng Thư Thư một cái, rồi chọn một bộ quần áo, đi vào phòng thay đồ.

Thư Thư đột nhiên bị trừng, có chút không rõ vì sao, nhưng cậu cảm thấy á thú nhân kia sẽ thay quần áo, cậu hoàn toàn không biết nên mua gì, cuối cùng chọn đại vài cái.

Chờ Thư Thư mặc xong đi ra, liền thấy á thú nhân kia mặc một bộ tương tự ra ngoài.

Thấy Thư Thư, sắc mặt á thú nhân kia rất khó coi, hắn nhìn chằm chằm Thư Thư một hồi, rốt cục đi tới chỗ cậu: "Này! Cậu có thể đừng bắt chước tôi nữa được không?"

Á thú nhân này tên Frank, gia cảnh phổ thông, luôn mặc quần áo bình ổn giá, nhưng rất có mắt nhìn, luôn có thể phối hợp ra trang phục cá tính.

Nhưng hôm nay đột nhiên lại có người bắt chước hán, Frank cảm thấy thực khó chịu! Hắn không muốn mặc giống ai hết! Nhất là mặc giống từ trong ra ngoài.

"A?" Thư Thư có chút ngượng ngùng: "Tôi không biết phối đồ nên học theo cậu, như vậy không tốt sao?"

Thư Thư trông không lớn lắm, thái độ lại tốt, Frank cũng không nỡ tức giận nữa: "Đương nhiên không tốt, mặc áo trong còn lúng túng như vậy! Hơn nữa quần áo hợp với từng người khác nhau, tôi mặc hợp không có nghĩa cậu cũng mặc được."

"Nhưng tôi cũng không biết mặc cái gì mới hợp… Cậu dạy tôi được không?" Thư Thư lại hỏi.

Thư Thư tràn đầy thiện chí, Frank lại nghiêng đầu qua chỗ khác cau mày: "Nào có ai tùy tiện giúp người qua đường lựa quần áo? Cha mẹ cậu đâu?"

http://tieulun.hopto.org

"Cha mẹ? Đã sớm chết rồi." Thư Thư nói, dung mạo chuột đồng sinh ra cậu ra sao cậu đã không còn nhớ rõ nữa.

Frank vừa rồi còn tức giận, giờ thấy bộ dáng này của Thư Thư, lại có chút thương cảm: "Thôi, tôi giúp cậu lựa mấy bộ đi… Bây giờ cậu đang đi giày thể thao, không tiện mặc quần áo, chờ chút tôi dẫn cậu đi mua hai đôi giày." Nói rồi lại liếc nhìn Edgar một cái.

Tiểu á thú nhân trước mắt là do thú nhân kia đưa tới mua quần áo, coi bộ dáng thú nhân kia, quá nửa là theo đuổi á thú nhân này, nếu vậy, những món quần áo á thú nhân này mua sẽ do tên này phụ trách chi trả đây.

Kéo Thư Thư đi, lật qua lật lại quần áo đã xấu lại còn không có nhãn hiệu mua ở Thiêm tư của cậu, Frank giúp cậu chọn một lần 5 bộ, Thư Thư mặc bộ nào cũng rất bắt mắt.

Edgar: Thật muốn đem tiểu á thú nhân giấu đi không cho ai nhìn thấy!

"Được rồi đó, đi thanh toán đi." Frank nói, chính hắn cũng chọn hai bộ, định cùng Thư Thư đi trả tiền.

"Nhiều quần áo như vậy có phải sẽ tốn rất nhiều tiền không?" Thư Thư hơi bối rối, lúc thử quần áo cậu rất vui, nhưng lúc mua thì lại thấy hơi nhiều.

Cậu xem qua mác giá rồi, ví dụ riêng cái áo sơ mi kia, đã tốn 499 đồng, không rẻ a… Trước kia bộ đồ ngủ mua cho Edgar chỉ tốn 29 đồng thôi.

"Đâu thấm tháp gì, không phải cậu nói chưa có đồ mặc sao?" Frank nói, hắn vừa tán gẫu hàn huyên xong mới biết, người này vừa tới thủ đô tinh, không có y phục để mặc, cho nên thú nhân tên "Đồ đệ" kia mới dẫn cậu đi mua quần áo.

"Nhưng mà rất đắt…" Thư Thư lại nói, năm bộ quần áo đều đầy đủ áo trong áo lót áo khoác quần rồi cả giày nữa, ngay cả tất Frank đang cầm giúp cậu nữa.

Frank cau mày nhìn Edgar.

Edgar đã yên lặng đợi rất lâu rồi, nếu không phải Frank là á thú nhân, hắn cảm thấy nhất định hắn sẽ vì tiểu á thú nhân tán gẫu với người khác vui vẻ thế liền nhào tới cắn xé người ta rồi.

Còn giờ thì…

Nhấc quần áo bên người Thư Thư lên, Edgar mang tới quầy thu ngân: "Mua hết."

"Xin chào, tổng cộng 10425 điểm tín dụng." Á thú nhân thu ngân nói.

"Hơn 1 vạn?" Thư Thư cả kinh, nhiêu đó đủ mua bao nhiêu thịt nướng a!

Quần áo tuy đẹp đấy, nhưng chỉ để cho người khác nhìn, cậu thấy thoải mái nhất vẫn là da lông, nếu đã vậy, nào cần tới vạn đồng mua quần áo làm chi?

"Nhiều quá, chúng ta bớt lại vài thứ đi." Thư Thư bắt lấy cái túi kia, tuy muốn để Edgar nuôi mình, nhưng không thể tiêu hoang quá được… Cậu đã được ăn nhiều rồi mà!

Frank đứng bên cạnh, có hơi xấu hổ, hắn nghĩ thú nhân trả tiền, lúc lựa đồ giúp Thư Thư chỉ xem có hợp hay không, không để ý giá cả… Một lần tốn hơn 1 vạn mua quần áo, hình như đúng là hơi nhiều.

Hết cách, ai bảo á thú nhân ngay cả đồ lót cũng không có? Nghe nói giày chỉ có một đôi!

"Không hề gì, đâu tốn bao nhiêu tiền, em mua cả tiệm này cũng được nữa." Edgar nói.

"Nhiều lắm đó!" Thư Thư vẫn không nỡ bỏ nhiều tiền như vậy mua đống quần áo không mấy hữu dụng kia.

"Nếu không… Bỏ lại hai đôi giày với hai cái áo sơ mi lại?" Frank chen lời.

"Không cần, tôi có tiền mà." Edgar rất khí thế nói, dứt lời lại có chút đau lòng, rõ ràng á thú nhân mua cái khẩn thôi cũng đã tốn hơn vạn! Thư Thư tại sao cứ phải tiết kiệm như vậy?

http://tieulun.hopto.org

"Ha ha, có tiền hả? Đứng trong cửa hàng này mà đóng giả tổng tài bá đạo cái nỗi gì chớ?" Á thú nhân xinh đẹp từ bên ngoài tiến vào, khinh bỉ liếc Frank: "Frank, đã biết ngươi nghèo, không ngờ bạn ngươi còn nghèo hơn."

Edgar: Ta thật sự có tiền mà.

Tiểu kịch trường:

Thư Thư: Edgar đưa ta đi XXXX, chọn được rất nhiều quần áo và giày dép, lúc soi gương ta còn không nhận ra đứa bé trong gương là ai kia.

Edgar:...

Calvin: Các ngươi mau tỉnh lại đi! Ta tìm các ngươi nửa ngày trong cao ốc hoàng gia mà sao các ngươi lại ở đây! Vì sao lại đi ghét bỏ trang phục sang quý! Đến cùng là tại sao!

42. Chương 42: Còn Là Hoàng Thái Tử

"Justin, lại là ngươi." Thấy á thú nhân vào cửa, sắc mặt Frank có chút khó coi, nghiến răng nói: "Ta nghèo mắc mớ gì tới ngươi?"

"Ngươi nghèo không liên quan tới ta, nhưng là ngươi nghèo, lẽ nào không cho người ta nói?" Á thú nhân Julian kia là một á thú nhân cực kỳ xinh đẹp, mặt nhỏ tinh xảo, hai mắt thật to, cái mũi nhỏ nhắn, tướng mạo được thú nhân cực kỳ yêu thích, nhưng hiện tại đang ác ý nhìn Frank: "Quỷ nghèo, người như ngươi căn bản không nên xuất hiện ở học viện hoàng gia, làm bạn học với ngươi quá mất mặt."

"Ngươi..." Frank tức giận nhìn Julian, hắn biết Julian không ưa mình, nhưng không ngờ lại nói mình trước mặt người khác như vậy.

"Lẽ nào ta nói sai sao, quần áo ở đây còn mua không nổi, quỷ nghèo." Julian lại nói, đột nhiên liếc qua Edgar, cười nhạo nói: "Ha, đúng rồi, ngươi giờ còn quen được một thú nhân đòi mua cả cửa tiệm cơ mà, chúc mừng nha." Là một thú nhân, mang á thú nhân tới đây mua đồ thì thôi đi, lại còn ra vẻ ta đây có tiền, thật nực cười, nhưng Frank cũng chỉ quen được dạng này mà thôi.

"Julian, ngươi chớ nói hươu nói vượn, thú nhân này không có quan hệ gì với ta hết!" Frank liếc qua Thư Thư, vội vã nói rõ – hắn không muốn bị cậu ấy hiểu lầm.

"Cho nên ngươi có quan hệ với á thú nhân từ quê mới lên này? Họ hàng nghèo kiết xác của ngươi đây a?" Julian lại nhìn Thư Thư.

Thư Thư không ngờ tự nhiên lửa lại bén sang bên mình và Edgar, dùng tay vuốt vuốt áo, cả giận nói: "Ngươi mới nghèo, cả nhà ngươi đều nghèo!"

Julian căn bản không thèm đặt Thư Thư vào trong mắt, liếc nhìn bộ đồ thể thao xấu hề hề và hộp bỏng ngô 10đ một cái trên tay cậu, giễu cợt nói: "Ta nghèo! Dù thế nào cũng nhiều tiền hơn ngươi!"

Thư Thư đúng là không có tiền, một đồng cũng không có, nhất thời có chút chột dạ, Edgar cũng nhíu mày. Á thú nhân đấu khẩu, hắn là một thú nhân không nên chấp làm gì, nhưng trơ mắt nhìn á thú nhân nhà mình chịu thiệt, thật không thể nhẫn nhịn.

Chỉ là, đại khái đâu thể ỷ mình là thú nhân mà lôi á thú nhân kia ra đánh một trận được... Edgar nhíu mày, nhìn máy truyền tin.

Vừa nãy hắn có gửi tin hỏi Calvin, đưa á thú nhân đi mua quần áo mà gặp kẻ xem thường mình thì phải làm sao, hiện giờ Calvin hồi đáp: "Dùng tiền đập nó! Cho thằng dám xem thường ngươi biết ngươi có bao nhiêu tiền! Mang á thú nhân của ngươi đi mua mua mua!"

http://tieulun.hopto.org

Chiêu này thao tác làm sao? Edgar còn chưa nghĩ ra phương pháp, bên ngoài có tiếng thú nhân vang lên: "Julian, ở đây à?" Một thú nhân cao lớn từ bên ngoài bước vào.

"Ta thấy Frank nên vào chào hỏi." Thấy thú nhân kia, Julian liền nhu hòa lại, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, tiến lên kéo tay thú nhân kia, lên đường: "Chúng ta đi thôi, không phải anh muốn đưa em tới cao ốc hoàng gia sao?"

Thú nhân kia liếc nhìn Frank một cái, kéo Julian ra ngoài, đi mấy bước, Julian quay đầu lại, khiêu khích nhìn Frank.

"Người gì thế không biết!" Thư Thư nhíu mày.

"Hắn là bạn học của tôi." Frank có chút xấu hổ: "Xin lỗi, liên lụy tới các cậu."

"Không có gì, tôi còn chưa cảm ơn cậu đã giúp tôi lựa đồ mà." Thư Thư nói, sau khi nói xong mới phát hiện Edgar đã thanh toán hết rồi… "Này, sao đã trả tiền rồi!"

"Em thích thì mua thôi." Edgar tiện tay thanh toán luôn hai bộ của Frank, sau đó kéo Thư Thư lại: "Đi thôi, chúng ta lên cao ốc hoàng gia."

"Cái cao ốc tên gia hỏa kia nhắc tới đó hả? Đó là nơi nào vậy?" Thư Thư thắc mắc.

"Là chỗ ta vốn định dẫn em tới." Edgar nói.

"Các cậu chờ đã, tôi trả tiền lại cho các cậu." Frank cầm máy truyền tin, muốn chuyển khoản lại cho Edgar.

"Không cần." Edgar nói, hắn muốn đi cho nhanh, đột nhiên nhớ ra điều gì, liền cau mày quay sang Frank: "Cậu cũng đi cùng đi, giúp cậu ấy lựa quần áo." Hắn đúng là không biết tí gì về thời trang, hơn nữa để Thư Thư có mấy người bạn á thú nhân cũng tốt.

Frank này, nghe chừng là học sinh học viện hoàng gia.

"A?" Frank ngẩn người, khó hiểu nhìn Edgar: "Các cậu không định tới đó thật chứ? Nơi đó chỉ có người có thể hội viên mới vào được, tôi không có thì không được đâu." Cân nhắc từ phương diện an ninh, cao ốc hoàng gia không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, nhất định phải quét thẻ hội viên mới được, mà thẻ đó không chỉ xác nhận thân phận, còn phải kiểm chứng tài sản.

Cao ốc hoàng gia không chỉ bày bán các loại hàng xa xỉ, mà còn có thể đặt mua trước sản phẩm từ các hành tinh khác.

"Ta có thẻ hội viên." Edgar nói.

Bộ dáng không giống như nói khoác, Frank hơi xoắn xuýt: "Vậy anh…" Sao lại đưa á thú nhân tới đây? Đi cao ốc hoàng gia mới trải nghiệm hết cảm giác mua sắm chớ.

Đương nhiên là vì Thư Thư muốn vào, nhưng không cần giải thích nhiều với á thú nhân này làm gì.

"Cao ốc hoàng gia… Hoàng gia… Anh…" Thư Thư suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ ra Edgar là Hoàng thái tử, như vậy cao ốc hoàng gia…

"Quyền sở hữu cao ốc hoàng gia mười mấy năm trước Hoàng đế đã trao cho Hoàng thái tử làm lễ thành nhân rồi." Edgar nói. Hắn không tiếp nhận sản nghiệp hoàng thất, nhưng có cao ốc hoàng gia trong tay, hàng năm có thể lấy một khoản lãi rất lớn… Khoản để dành của hắn chính là từ đó mà ra.

Cho nên cao ốc hoàng gia kia là của Edgar rồi? Edgar sao không nói sớm một tí cho người cần mua đồ là cậu đây!

Thư Thư không biết rõ cao ốc hoàng gia cho lắm, lập tức nói: "Vậy chúng ta đi cao ốc hoàng gia thôi, mau lên mau lên."

Frank vẫn xoắn xuýt đứng bên cạnh, hai người kia rốt cuộc là ai? Phản ứng này không đúng lắm!

Khu thương mại có một loại xe bay nhỏ, dùng máy truyền tin gọi một tiếng, nó sẽ lập tức xuất hiện trước mắt đưa ta đến bất cứ nơi nào… Edgar tới cửa tiệm, tìm một chiếc.

http://tieulun.hopto.org

"Là màu đen! Có người lái!" Frank khiếp sợ nhìn loại xe bay kia, loại xe bay này thường là màu trắng, lái tự động, giá cả tiện nghi, nếu chịu khó tốn thêm tiền, có thể kiếm được cả màu khác, tỷ như đỏ, lục, lam, tím.

Nhưng trong bao nhiêu chiếc như vậy, hiếm nhất vẫn là màu đen.

Xe bay màu đen nhất định phải có phi công chuyên môn điều khiển, người bình thường căn bản muốn gọi cũng không được.

Tên thú nhân này… Hắn thậm chí có bản lĩnh gọi được cả xe bay đen!

Frank dù là bình dân nhưng thi đậu học viện hoàng gia, trà trộn giữa đám á thú nhân nhà không nhiều tiền thì nhiều quyền. Tuy không có nhiều tiền, nhưng có nhiều kiến thức, thấy chiếc xe bay màu đen kia, liền biết thân phận Edgar khẳng định không tầm thường.

Frank kinh ngạc, Thư Thư thì chẳng cảm thấy gì… Cậu căn bản còn chẳng biết xe bay còn phân cấp, càng không biết có người điều khiển là biểu trưng cho sự cao quý, phải biết rằng trên Trái đất, xe taxi đều cần có người điều khiển a.

"Đi thôi." Edgar nói, dẫn Thư Thư lên trước.

Frank cắn răng một cái, cũng lên theo, hắn là một người có tham vọng, mong muốn tương lại mình sẽ lột xác, tự gây dựng nên sự nghiệp vẻ vang, hiện tại gặp được hai người vừa nhìn đã thấy không tầm thường, đương nhiên muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp.

Xe bay màu đen nhanh chóng di chuyển trên không trung, nhanh đến độ người bên dưới không kịp chuopj ảnh, sau đó dừng trên ban công lầu năm cao ốc hoàng gia.

"Lầu năm chuyên bán trang phục á thú nhân, lầu sáu các loại phụ kiện, cũng có thể ghé xem." Edgar nói xong tiến vào.

Cao ốc phi thường cao, diện tích vô cùng lớn, lầu năm mở rất rất nhiều cửa hàng, trong đó có vô số người đang lui tới mua quần áo.

Tuy nói muốn trở thành thành viên của cao ốc hoàng gia là khó, nhưng đế quốc Thú nhân gồm vô số tinh cầu, không sợ thiếu khách hàng, thậm chí luôn tấp nập kẻ đến người đi.

Đây là lần đầu Frank tới nơi này, nhìn quần áo chế tác tinh mỹ xung quanh, hắn nhìn muốn hoa cả mắt.

Nếu mình có thể ra vào nơi này thường xuyên thì tuyệt quá… Frank đột nhiên nảy ra một ý niệm như vậy trong lòng, nhưng nhanh chóng bị dập tắt.

Hắn không có tiền, không nên mơ mộng quá nhiều, có thời gian thì nên nghĩ xem làm sao để phấn đấu vươn lên, cho con trai mình có cơ hội được tới nơi như thế này.

"Cậu giúp Thư Thư chọn vài bộ quần áo đi." Edgar nói với Frank.

"Không thành vấn đề!" Frank gật đầu, kéo Thư Thư vào cửa hàng bên cạnh.

Một bộ ở đây đắt bằng mười mấy bộ bên ngoài ấy, Thư Thư nhìn giá cả mà bối rối, Frank cũng thấy tay run rẩy. Hắn đang học ở học viện hoàng gia, tiền sinh hoạt phí một tháng năm, sáu ngàn thôi, đó là tiền phải làm thêm bên ngoài mới kiếm đủ, nhưng trong đây… Một bộ quần áo đã bằng mấy tháng sinh hoạt phí rồi!

Lúc trước hắn và người kia cùng chọn đồ, người kia còn không nỡ cho hắn mua quần áo như thế…

Quần áo cao ốc hoàng gia quý giá cỡ đó sao… Thư Thư có chút rụt lại, đột nhiên nhớ ra, đây là địa bàn của Edgar cơ mà.

Bỗng Thư Thư quay sang Frank: "Hoàng thất giàu không?"

"Đương nhiên, bọn họ là thủ phủ của đế quốc, cậu hỏi cái này làm gì?" Frank có chút không rõ.

"Vậy bọn họ mà mua đồ ở đây sẽ không thấy tiếc tiền đâu nhỉ?" Thư Thư lại hỏi, cậu hết ăn lại nằm, sau này cần nhờ cậy đồ đệ nhiều lắm, dùng tiền phải có chừng mực.

http://tieulun.hopto.org

"Làm sao tiếc được, nơi! Bọn họ ấy a, mua hết quần áo ở đây cũng không tiếc đâu." Frank nói. Quần áo ở đây dù có quý cũng không bằng một góc của phi thuyền, mà hoàng thất thì… Đã nắm giữ xưởng đóng phi thuyền dân dụng lớn nhất toàn đế quốc rồi a! Tiền bán một phi thuyền kiếm được, đủ để mỗi ngày một bộ ấy chớ: "Hơn nữa cao ốc này của hoàng thất mà!"

Thư Thư nghe Frank nói xong, nhất thời yên tâm, hoan hoan hỉ hỉ xem quần áo.

Frank lớn lên không tinh xảo, đường nét khá nam tính, nhưng vẫn dễ nhìn, còn có ít nhiều khí chất, còn Thư Thư thì… một khuôn mặt tròn xoe, nhưng nhìn đáng yêu lắm.

Mua quần áo, đương nhiên phải dựa vào ưu điểm của bản thân… Frank chọn lựa phù hợp với phong cách của Thư Thư, còn chọn được trúng một cái áo khoác rất đáng yêu nữa.

Thư Thư thay xong, nhìn lại trẻ con thêm…

"Chọn cho cậu ấy… Một ít quần áo đứng đắn hơn đi." Edgar không nhịn được nói, Thư Thư nhìn nhỏ tuổi như vậy, hắn càng không nỡ hạ thủ… Kết hôn sợ là phải đợi thêm hai ba năm nữa mất.

Frank liếc nhìn Edgar, có chút đồng cảm, nhìn trúng một á thú nhân nhỏ tuổi, chờ đợi đau khổ cỡ nào a!

Xoay người, Frank tiếp tục chọn quần áo, ngay lúc đó, bọn họ gặp á thú nhân Julian cùng thú nhân kia đi vào.

"Ngươi… Frank, sao ngươi lại ở đây?" Julian không dám tin nhìn Frank. Vừa rồi gặp xong liền không trì hoãn tới thẳng đây, bọn họ còn chưa đi dạo được gì, sao Frank đã thử quần áo rồi?

Không, phải nói là… Làm sao hắn có thể vào được nơi này? Không hợp lý chút nào!

"Ngươi tới được, sao ta không thể tới?" Frank nhìn Julian, hất cằm.

"Các ngươi là trà trộn vào đi?" Julian cau mày nhìn Thư Thư: "Ngươi có thẻ hội viên?"

"Không có." Thư Thư lắc lắc đầu, giờ chứng minh thư còn chưa có, nói chi thẻ hội viên a.

"Nhân viên cửa hàng đâu! Bọn họ làm trái quy định, không có thẻ hội viên." Julian cất giọng nói.

Cửa hàng này có mấy người máy giúp khách hàng chọn quần áo, cũng có người thật làm việc, nghe Julian nói xong, người nhân viên kia lập tức nói: "Tiên sinh, cao ốc hoàng gia thủ vệ vô cùng nghiêm ngặt, không có thẻ hội viên không vào được, ta nghĩ ngài nhầm rồi."

"Bọn họ đều thừa nhận không có thẻ đó thôi!" Julian nói.

"Không có thẻ hội viên cũng có vài trường hợp có thể vào được." Nhân viên kia lại nói.

"Ngươi cảm thấy ba người bọn họ, vừa nãy ở cửa hàng chuyên doanh đã suýt không đủ tiền ứng phó, có bản lĩnh dùng phương pháp gì vào được đây?" Julian nói, cả thú nhân bên cạnh hắn cũng cau mày nhìn Frank: "Frank, ta biết ngươi cái gì cũng muốn so bì với Julian, nhưng cũng không thể xông vào nơi này như vậy, việc này rất nguy hiểm!"

Frank nghe thú nhân kia nói xong, sắc mặt hơi tối đi, lập tức cười lạnh nói: "Ta so bì với Julian hồi nào? Rõ ràng là Julian lúc nào cũng cứ dây vào ta, hắn làm tiểu tam cướp bạn trai người khác nên chột dạ, sợ bạn trai chạy về, cả ngày nghi thần nghi quỷ đè đầu ta xuống?"

Tình tay ba a, cẩu huyết thiệt chớ! Thư Thư trợn tròn mắt, tò mò săm soi Julian… Tra nam tiểu tam?

"Frank! Ngươi đã phạm lỗi không nhận, còn nói dối lây sang chuyện khác!" Thú nhân kia nói, ánh mắt nhìn Frank có chút chột dạ.

"Ta không nói dối, đó là sự thực, ngươi đứng núi này trông núi nọ nhìn đã không vừa mắt, các ngươi còn sinh sự khắp nơi với ta, vu hại ta, da mặt dày thật đó!" Frank lớn tiếng nói.

Xung quanh lúc này đã tụ tập không ít người, những người này nghe thấy lời Frank nói, ánh nhìn đối với Julian và thú nhân bên cạnh đều quái dị.

http://tieulun.hopto.org

"Frank, nói hươu nói vượn, rõ ràng là ngươi quấn lấy hắn, còn vu hại ta!" Julian hơi lúng túng nhưng không chịu thua.

"Ta quấn lấy hắn? Vậy sao ngươi cứ phải cả ngày mang hắn tới trước mặt ta khoe khoang? Không phải nên lôi hắn tránh xa ta ra sao?" Frank nói.

Julian đang căm hận nhìn Frank, đột nhiên nở nụ cười: "Frank, miệng ngươi thật lợi hại, ta nói không lại ngươi, nhưng ta đã kêu bảo an. Ngươi tưởng rằng trà trộn vào sẽ không sao ư? Rõ ràng không có thẻ hội viên còn bám theo chúng ta tới cao ốc hoàng gia, không nghĩ tới hậu quả sao?"

Frank nghe nói như thế, vẻ mặt hơi động, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ngay lúc này, cách đó không xa có âm thanh vang lên, nhân viên an ninh từ bên kia nhanh chóng đi tới, dẫn đầu là một người hết sức quen thuộc.

Thú đô tinh có nhiều á thú nhân được nâng đỡ, cũng có thú nhân được ưu ái, trước mắt chính là một trong số họ - Con trai độc nhất của công tước Maunder, Calvin.

Calvin sinh ra đã rất khá, bản thân lại xuất sắc, trong lòng các á thú nhân chỉ xếp sau Hoàng thái tử thôi.

"Nghe nói có người xâm nhập vào cao ốc hoàng gia? Người đâu?" Calvin nở nụ cười đi tới.

"Học trưởng Calvin, chính là bọn họ!" Julian lập tức nói.

Calvin nghe đến hai chữ "học trưởng" này, liền biết á thú nhân đang nói cũng là học sinh học viện hoàng gia, hắn không thích người khác dùng thân phận này rồi thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng thôi dù sao nhìn á thú nhân này cũng đẹp đấy.

Cười với Julian, rồi nhìn ba người hắn đang chỉ trỏ.

Nụ cười như gió xuân ấm áp trên mặt Calvin đột nhiên biến mất, vừa thấy Edgar, biểu tình cứng ngắc, một lát sau mới khôi phục bình thường: "Edgar?"

"Calvin." Edgar gật đầu chào hỏi.

Edgar? Đây không phải tên Hoàng thái tử sao? Julian và đám người vây xem đều nhìn lại.

"Chuyện gì thế này, ngươi mà lại bị người ta tố cáo là không có thẻ hội viên sao?" Calvin cảm thấy có chút khó đỡ.

"Phải." Edgar thản nhiên.

Nghe cuộc đối thoại giữa hai người, vẻ mặt Julian lập tức thay đổi, cũng đoán ra mình đã gây ra chuyện ngu ngốc gì rồi. Kỳ thực nếu là trước đây, hắn tuyệt đối không thể đắc tội với người khác ở cao ốc hoàng gia, dù đối phương có ăn mặc rách rưới đi chăng nữa, nhưng nếu là Frank… Trong lòng hắn đó là một cái gai, hắn không nhịn được.

Mà hiện tại, cái gai này nhổ không được, còn đâm lại hắn.

"Cao ốc hoàng gia là của ngươi rồi, thế mà còn bị báo cáo!" Calvin nở nụ cười, lời này của hắn cũng xác nhận giúp người chung quanh, cái thú nhân nhìn rất giống Hoàng thái tử này, chính là Hoàng thái tử.

Nếu vậy, chia buồn với Julian, càng thấy Julian tức cười hơn, á thú nhân này luôn miệng nói á thú nhân kia tới chặn hắn, còn quấn lấy thú nhân của hắn, nhưng thực ra, người ta đi cùng Hoàng thái tử kia mà!

"Edgar, chẳng lẽ đây là á thú nhân người muốn dẫn đi mua quần áo sao?" Calvin tò mò nhìn Frank đang đứng cùng Edgar, hắn biết Edgar hắn là đang theo đuổi á thú nhân kia, nhưng giờ chưa dám khẳng định, hắn sẽ không nhiều lời.

"Không phải hắn." Edgar lập tức nói: "Hắn là người ta tìm tới để giúp Thư Thư chọn quần áo."

Nói rồi, kéo Thư Thư qua: "Đây là Thư Thư, họ hàng với mẫu thân ta, vừa từ tinh cầu khác tới."

Calvin thấy Edgar thế mà lại nắm tay Thư Thư, khiếp sợ không hề nhẹ, rồi cố gắng trấn tĩnh lại: "Hèn chi Ian thúc thúc cũng tới, còn nói muốn tìm ngươi."

http://tieulun.hopto.org

"Dẫn bọn ta qua đi." Edgar nói, chỉ chỉ Frank: "Đưa hắn về."

Calvin mang Edgar và Thư Thư rời đi, còn bảo an đi đến cạnh Frank, cung kính đưa Frank trở về.

Ánh mắt Frank phức tạp nhìn Julian, đi ra ngoài, hai tay không ngừng run rẩy vì kích động.

Hắn biết Thư Thư và thú nhân kia thân phận không tầm thường, lúc trước có tâm tư muốn lợi dụng, Julian cướp bạn trai hắn còn gây sự với hắn khắp nơi, hắn muốn mượn hai người này dạy cho Julian một bài học, nhưng không phải để y vạch vết thương của mình cho toàn dân thiên hạ đều biết… Lại càng không ngờ thú nhân kia lại là Hoàng thái tử điện hạ.

Chiêu trò của hắn Hoàng thái tử nhất định đã nhìn thấu, cho nên cứ thế bị đưa đi hắn cũng không hối hận.

Cứ bị Julian sỉ nhục suốt thế, hắn thật sự chịu đủ lắm rồi!

Sắc mặt Julian vừa nãy nhìn mới hả dạ làm sao… Che miệng mình, Frank âm thầm nở nụ cười.

Thư Thư và Edgar gặp được Ian, sau đó bị kéo đi mua quần áo.

Trước kia cậu cảm thấy mình đã tiêu tốn lắm rồi, nhưng Ian bắt đầu mua xong mới biết, kỳ thực mình không cần lo bò trắng răng đâu…

Ian mua cho cậu mấy chục bộ quần áo, đây là nhờ cậu cực lực ngăn cản rồi đó, nhận xong, Ian lại mua một đống đồ trang sức và đồng hồ đeo tay nữa!

Một cái đồng hồ đeo tay đã gần trăm vạn đồng, đây căn bản là bẫy người đi? Một triệu a! Đủ xây dựng một căn cứ nuôi chuột đồng rồi đó!

Thư Thư nhìn đồng hồ đeo tay biểu tình nghiêm túc, rốt cuộc có nên nhét đồng hồ đeo tay vào túi ăn không a? Nếu cất đi rồi, sau này Edgar không nuôi cậu nữa, bán đồng hồ đeo tay này còn có thể sống qua ngày lâu thiệt lâu…

Thư Thư còn đang miên man suy nghĩ, thì chuyện hoàng hậu đón một á thú nhân họ hàng từ tinh cầu xa xôi tới đã lan truyền khắp thủ đô tinh.

Hoàng thái tử vẫn chưa từng để mắt tới á thú nhân hay tỏ ý muốn kết hôn, rồi đâu ra một người họ hàng của hoàng hậu, đừng nói là gả cho Hoàng thái tử nhá?

Mọi người đều nghĩ tới khả năng này, chỉ là nhìn bức ảnh á thú nhân xong, lại bác bỏ.

Á thú nhân này trông không lớn lắm, hơn nữa… Hoàng thái tử lúc đầu không dẫn cậu ấy đi cao ốc hoàng gia, mà là tới cửa hàng bình ổn giá mua đồ… Chắc Hoàng thái tử không ưa cậu ấy cho lắm.

Suy tư của người khác Thư Thư nào có biết, mấy ngày tiếp theo, Edgar vẫn luôn ở bên cậu, cậu thấy thật thoải mái mà.

Tối hôm đó, Edgar nói cho cậu nghe một chuyện: "Ngày mai ta phải tới quân bộ."

"Mai anh bắt đầu làm việc rồi sao?" Thư Thư hỏi.

"Phải."

"Ồ, vậy tôi ở nhà chờ anh về." Thư Thư nói.

Lời này khiến trái tim Edgar đập nhanh hơn, cảm thấy mình như một thú nhân đã kết hôn vậy… Nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi Thư Thư: "Em… Có muốn đi học không?"

"Đi học?" Thư Thư sững sờ, cậu mới vừa học nói, chưa biết viết chữ, có thể đi học được sao?

"Đúng, đi học, ta cảm thấy em nên đến trường học ít kiến thức là tốt nhất." Edgar nói.

"Nhưng tôi không hiểu gì hết á…"

"Không sao đâu." Thư Thư rất hứng thú với việc học hỏi, lập tức gật đầu: "Được, tôi đi học! Ở đâu vậy? Đừng nói nhà trẻ nha?" Tài liệu tiểu học cậu còn xem chưa hiểu.

"Không, em sẽ học ở học viện hoàng gia." Edgar nói.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư lên mạng tra cứu về học viện hoàng gia, biết đó là trường học thú nhân tốt nhất đế quốc, vô số á thú nhân muốn thi vào đây, nhưng rất ít người đậu, nhất thời cả kinh không nói nên lời: "Anh nói gì? Tôi có thể tới học viện hoàng gia sao?"

"Đúng thế." Edgar gật gật đầu.

"Ha ha, không ngờ tôi còn có thể học ở học viện hoàng gia!" Thư Thư vui vẻ cực kỳ, cậu vậy mà lại có một ngày được học ở trường toàn người giỏi nha! Chờ khi nào tốt nghiệp rồi, có bằng rồi, sẽ có thể hướng tới đỉnh cao nhân sinh tìm công việc cưới vợ vừa đẹp vừa giàu phải không?

Edgar nhìn bộ dáng này của Thư Thư, đem chuyện sau đó nuốt xuống bụng, không nói cho cậu, ở trường thực ra còn có một lớp cho tân nương.

Lớp dự bị chỉ thời xưa mới có, lúc đó á thú nhân hay thú nhân đều có thể tham gia, thú nhân học các loại tri thức, á thú nhân thì chỉ được học cắm hoa vẽ vời nấu nướng thôi, sau đó qua cải cách, mới thay đổi thành á thú nhân cũng được học tri thức, cùng học chung với thú nhân.

Nhưng lớp tân nương cắm hoa nấu nướng thì vẫn có tồn tại.

43. Chương 43: Thư Thư Sắp Độ Kiếp

Học viện hoàng gia tất cả đều phân viện khoa hệ, đều phải thông qua thi cử mới vào được, đợt thi cử này vô cùng nghiêm ngặt, không nhân nhượng chút nào, dù cho có là hoàng tử, học không tốt thì cũng không thể vào học viên hoàng gia học được.

Đương nhiên, nhà nào càng có tiền có quyền thì trẻ nhỏ càng được giáo dục từ tấm bé, cho nên ở học viện hoàng gia, đa số học sinh đều là quý tộc hoặc vô cùng vô cùng giàu có.

Ví dụ như hệ người máy, một quý tộc từ nhỏ đã chơi đùa với cơ giáp, so với một người bình dân chưa từng được chạm qua cơ giáp cùng đi thi, kết quả ai thi đậu không cần đoán cũng biết.

Học viện hoàng gia không thiếu người có tiền, nhưng không phải không có bình dân, mà bọn họ không ai không phải thiên tài.

Người vào học ở đây đều rất ưu tú, những người này tốt nghiệp xong, mỗi người đều là tinh anh.

Thế nhưng, trong học viện thực ra còn có một nhóm người, lúc đọc sách chơi chơi là được, tốt nghiệp hay không, không quan trọng lắm… Đó chính là "lớp tân nương" cho á thú nhân.

Đây là lớp tồn tại từ thuở ban đầu sáng lập học viện, lúc ấy có một phân viên chuyên môn, chỉ có á thú nhân mới đọc được, mà á thú nhân chỉ có thể học cái này.

Khi đó, phân viện tài nghệ đông á thú nhân vô cùng, cơ hồ hết thảy đại quý tộc sinh hạ á thú nhân đều gửi tới đó đọc sách, tiểu quý tộc sinh ra á thú nhân không tới lượt thì cũng nghỉ đủ cách chen vào… Có điều tới nay, phân viên chỉ còn 1 lớp, gọi là lớp tài nghệ, cả lớp chỉ có 20, 30 người.

Dù sao bây giờ cũng chẳng còn mấy á thú nhân nguyện ý cả ngày vùi ở nhà không làm gì cả… Bọn họ dù không thể trở thành chiến sĩ cơ giáp, nhưng có thể phụ trách kỹ thuật, nghiên cứu khoa học, văn học, thiết kế, các mảng này á thú nhân so với thú nhân có thiên phú hơn.

Lớp tài nghệ cứ thế sa sút đi… Thế nhưng vẫn có một vài á thú nhân sinh ra điều kiện rất khá mà bản thân không có bản lãnh gì, chỉ cần được gả cho thú nhân xuất sắc nào đó… Học viện hoàng gia quyết định giữ lại một lớp này.

Chỉ cần quý tộc sinh ra á thú nhân, chịu nổi học phí đắt đỏ liền có thể vào học tại lớp tài nghệ.

http://tieulun.hopto.org

Về phần thú nhân không có bản lãnh gì mà sinh ra trong nhà quyền quý muốn vào học viện… Học viện hoàng gia tỏ rõ, thân là thú nhân lại không biết tiến thủ, thi vào trường còn không nổi thì đừng đi học còn hơn!

Lớp tài nghệ kỳ thực chẳng phải học gì, cho nên với á thú nhân có chút thân phận không thi nổi học viện hoàng gia mà nói, thà năm sau thi lại hoặc học trường khác còn hơn vào đây, cảm thấy thật mất mặt, còn Thư Thư…

Edgar liếc nhìn Thư Thư một cái. Tri thức của cậu ở trình độ nào hắn biết rõ, tuy đã nói chuyện được, nhưng còn chưa biết viết chữ, nếu dựa trên trình độ để xếp lớp, chỉ sợ đúng là phải tới nhà trẻ thật… Nhưng hắn lại có thể để á thú nhân của mình đi nhà trẻ sao?

Lớp tài nghệ kỳ thực cũng rất tốt, bọn họ không cần thi cử, sẽ không tạo áp lực cho á thú nhân, chỉ cần á thú nhân không làm trái nội quy, tùy tiện làm gì cũng được… Không phải rất thích hợp với Thư Thư sao?

Ở đó, Thư Thư có thể kết thêm bạn bè.

Được Thư Thư đồng ý xong, Edgar lập tức giúp cậu ghi danh đóng học phí, ngày mai Thư Thư có thể đi học rồi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Thư Thư đã tỉnh rồi, tỉnh rồi lại không ngủ được tiếp.

Cậu sắp được đi học rồi!

Trước đây từng có rất nhiều chủ nhân, trong đó có học sinh cấp hai, cấp ba, các nàng đều không thích học tập, dù thành tích rất tốt cũng oán hận học hành quá mệt mỏi, ước gì mỗi ngày đều là đang nghỉ hè!

Thư Thư thì lại rất hâm mộ các nàng, dù sao lúc đó biến thành người còn không được, căn bản không thể tới trường học mà.

Khi đó muốn thì chỉ có thể lén lút tự học, dùng móng vuốt luyện chữ trên lồng, gian khổ như thế, thảm nhất là bao nhiêu công học tập vất vả, đến giờ lại chẳng thể dùng tới một tí nào.

Trước đây Thư Thư cứ tưởng mình đời này không có cơ hội đi học nữa, không ngờ bây giờ mình lại có thể tới trường đọc sách…

So với học viện hoàng gia, Đại học Cambridge cũng chưa tính là gì đi! Đại học kia cùng lắm là trường tốt nhất trên Trái đất thôi, còn học viện hoàng gia… Đó là trường tốt nhất của mấy trăm tinh cầu khác nhau kia mà!

Thư Thư vô cùng phấn khích, nhưng lại không khỏi bối rối, trình độ mình tới đâu cậu rõ nhất, vào trường rồi, liệu có khi nào nghe không hiểu gì hay không?

Nghĩ tới đây, Thư Thư ăn sáng cũng không có khẩu vị gì, lượng ăn chỉ bằng ba phần cho á thú nhân.

"Sao em ăn ít vậy?" Edgar có chút bận tâm.

"Tôi sợ đi học đọc sách không kịp… Nhỡ giáo viên gọi phụ huynh thì biết làm sao?" Thư Thư thở dài.

"Không đâu." Edgar nói, giảng viên ở trường cũng chẳng bao giờ gọi phụ huynh đâu, lớp tài nghệ càng không… Nhưng đúng là cần nói rõ với Thư Thư về chuyện này: "Em tới học lớp tài nghệ, nghe không hiểu cũng không sao, có thể học bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Thế cũng được ư? Ban quản lý rộng rãi quá đó! Thư Thư có chút khó hiểu: "Rốt cuộc tôi học gì vậy?"

"Tỷ như vẽ tranh." Edgar đáp, có hơi chột dạ, học viện hoàng gia có phân viên mỹ thuật, khả năng vẽ vời thì lớp tài nghệ tuyệt nhiên không thể sánh tới.

"Hóa ra là học nghệ thuật!" Thư Thư đã hiểu, cũng có tự tin, dù cậu không hiểu nghệ thuật cho lắm, thậm chí một chữ cũng không biết, nhưng trí nhớ cậu tốt mà! Khẳng định sẽ học rất nhanh thôi. Hơn nữa vẽ tranh trừu tượng gì đó, không phải là tùy ý vẽ gì thì vẽ sao?

Thư Thư rốt cuộc yên tâm, càng thêm mong đợi: "Khi nào tôi mới được đi học? Đi kiểu gì?"

http://tieulun.hopto.org

"Ta đưa em đi." Edgar đáp, hắn có thể đưa Thư Thư đi học, sau đó tới quân bộ, chờ tan tầm thì lại tới trường đón Thư Thư... Cứ vậy hai năm sau, bọn họ có thể kết hôn rồi!

Diện tích hoàng cung đã lớn, học viên hoàng gia còn lớn hơn.

Học viện này nằm bên bờ biển, một nửa kiến trúc trên đất bằng, nửa còn lại nằm trên biển, phong cảnh ở đây đẹp tuyệt vời, có thể thấy được núi non tới đáy biển, 100 năm trước, tất cả học sinh thâm chí còn từng chứng kiến biển động, tận mắt nhìn nước biển nuốt trọn lấy ngôi trường này...

Đương nhiên, vì bọn họ mở lồng phòng hộ, cho nên từ đầu tới cuối không có học sinh nào bị thương.

"Nơi này đẹp thật đó!" Thư Thư từ trên không nhìn xuống đã thấy nơi này đẹp vô cùng, tới khi Edgar dừng phi hành khí dưới một cây đại thụ xong, bọn họ xuống xe, cậu càng bị cảnh sắc xung quanh đẹp không tả xiết làm cho kinh sợ.

"Lớp tài nghệ thì ở phía trước, ta đưa em qua." Edgar nói, dẫn Thư Thư tới trước một pháo đài được cây xanh bao quanh: "Học sinh lớp tài nghệ đều từ đây lên, nơi này có phòng nghỉ ngơi, nhà ăn riêng, nếu em muốn ra ngoài thì dùng máy phó truyền tin hướng dẫn dò đường."

"Ừm." Thư Thư gật gật đầu. Hiện tại đã có chip thân phận, không chỉ vậy, Edgar còn mua cho cậu máy truyền tin bản mới nhất nữa.

Công năng máy truyền tin ở Đế quốc Thú Nhân cũng giống điện thoại di động, nhưng có thêm tác dụng nghiệm chứng thân phận, gắn chip thân phận vào trong mới dùng được. Máy truyền tin có hai bộ phận, máy chủ truyền tin, bên trong có chip thân phận, tài khoản ngân hàng, thể tích không lớn, thiết kế thành đồng hồ đeo tay, mang theo bên người. Một cái khác là phó máy truyền tin, có thể truyền tin lên mạng, nói chung điện thoại di động có công năng gì thì nó cũng thế.

Thư Thư có máy truyền tin mới rồi, còn có nút áo không gian bên trên nữa. Tuy không lớn, nhưng đủ để bỏ máy truyền tin vào trong khi không cần dùng, đồ ăn quần áo gì cũng có thể cất vào đó.

Trình độ khoa học kỹ thuật ở đây dù rất cao, nhưng đồ dùng hàng ngày đều dễ sử dụng, tốt xấu gì cũng từng xem qua điện thoại di động của chủ nhân, Thư Thư có thể dễ dàng học được.

Có thể vào trong pháo đài để đọc sách a...

Thư Thư liếc nhìn pháo đài đẹp đẽ kia, càng kích động, ngay lúc đó, cậu thấy có người từ trong pháo đài đi ra.

"Jones tiên sinh." Thư Thư nhận ra người quen.

"Thư Thư," Jones cười đáp lại, "Sau này ta sẽ là giáo viên của cậu."

Thấy Jones xuất hiện ở đây, Edgar cũng hơi kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục như thường: "Thư Thư nhờ ngươi chỉ bảo."

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc cho Thư Thư thật tốt." Jones cười cười.

Edgar gật đầu, rời khỏi, Jones đưa Thư Thư vào văn phòng, đăng ký giúp cậu, tiện tay đưa sách giáo khoa điện tử và thời khóa biểu cho cậu, còn giới thiệu lớp tài nghệ một chút.

Ví dụ như 9h mới bắt đầu lên lớp, Thư Thư được Edgar đưa tới từ 8h, sớm 1 tiếng, rồi nơi này ăn uống thế nào, học tập làm sao.

"Jones giáo sư, anh dạy gì? Y thuật sao?" Thư Thư hỏi, cậu nhớ người này là một bác sĩ rất giỏi mà.

"Không, ta dạy... nhận biết thú nhân và kỹ năng động viên thú nhân." Jones cười với cậu, đôi mắt sau thấu kính hơi híp lại.

Nhận biết thú nhân? Môn học này phù hợp với mình đó! Thư Thư lập tức tỏ vẻ mình nhất định sẽ học tốt.

Vẫn còn sớm, Thư Thư trở về phòng học, bắt đầu nghiên cứu thời khóa biểu của mình.

http://tieulun.hopto.org

Chương trình học sắp xếp rất dễ, buổi sáng có 2 tiết, mỗi tiết 50 phút, buổi chiều cũng vậy, mà những khóa này, có "Nhận biết thú nhân" Jones dạy, có hội họa, lịch sử nhân văn, nấu nướng làm vườn, vô cùng nhiều loại.

Dù chương trình học có dễ, nhưng lại học rất nhiều môn. Nghe đồn lên đại học chủ yếu phải tự học, xem ra không phải giả, sau này nhất định phải chuẩn bị bài ở nhà trước, thời gian nghỉ trưa dài như vậy, tiết học trên lớp cũng không thể lãng phí được…

Sách giáo khoa điện tử là một máy tính bảng cỡ khổ giấy A5, có đủ loại sách giáo khoa, notebook, bất cứ khi nào cũng có thể lấy ra sử dụng. Thư Thư lấy notebook ra xong, phát hiện mình không biết đánh chữ, liền chọn chuyển nhập bằng giọng nói, lên kế hoạch học tập mỗi ngày.

Có nhiều chữ cậu đọc không hiểu, nhưng bên cạnh có tranh ảnh minh họa, rồi nghe ngữ âm đọc lên từ máy, Thư Thư đọc lướt qua sách giáo khoa một lượt, ghi nhớ từng mặt chữ và cách phát âm của nó thật kỹ.

Những khoa này căn bản đều rất ngắn, tri thức ít, có điều bên trong có gợi ý nhiều sách tham khảo, sách giáo khoa điện tử cũng có, rảnh rỗi nhất định phải đọc mới được.

Thư Thư chuẩn bị xong cũng là gần tới giờ đi học.

Chỉ là… Đều phải đi học, sao không thấy ai tới?

Đợi tới 9h, Thư Thư mới thấy chừng 10 á thú nhân từ bên ngoài tiến vào, á thú nhân nào cũng anh tuấn đẹp đẽ, quần áo hào hoa phú quý, nhất cử nhất động đều tràn ngập khí chất.

Một đám zai đẹp! Tuy không phải gu của cậu, những ai cũng là tiểu thịt tươi a… Thư Thư thấy bọn họ liền tiến lên chào hỏi: "Xin chào."

Những người này nhìn Thư Thư một cái, một á thú nhân nói: "Cậu là bạn mới, tên Tô Tô sao?"

"Phải a." Thư Thư gật đầu, nở nụ cười thật tươi, không biết nên nói gì mới phải, nhưng cậu rất mong có thể nói chuyện với nhau vài câu.

Nhưng mà… Những người này căn bản không đếm xỉa gì tới cậu, ổn định chỗ ngồi xong, bắt đầu lấy gương ra soi.

"Hôm nay dậy trễ, không kịp kẻ lông mày."

"Đúng là gặp quỷ, ta mọc một cục mụn rồi!"

"XX mới cho ra một loại phấn nền không tệ, thậm chí còn dưỡng da nữa, ta dùng mấy ngày nay rồi, da trắng hẳn lên a."

…

Mấy người này trò chuyện với nhau, có người quay đầu nhìn Thư Thư: "Da cậu nhìn không tệ, còn tự nhiên nữa… Dùng gì vậy?"

Thư Thư nghe bọn họ nói xong cứ như rơi vào sương mù, cậu từng thấy chủ nhân trang điểm rồi, nhưng Trái đất khác với nơi này, chí ít cậu chưa thấy ai ở đây trang điểm bao giờ.

Cậu không hiểu mấy cái này lắm, mỹ phẩm gì đó càng chưa từng nghe tới, lúc này nào trả lời nổi?

Thấy Thư Thư không nói lời nào, người kia lại tưởng cậu giấu nghề, hừ một tiếng rồi quay đi.

Thư Thư lại một lần nữa chọn chỗ ngồi, cảm thấy những thứ này cứ quái quái.

Á thú nhân ở đây gánh vác trách nhiệm sinh sản, nhưng cũng không phải con gái, trang điểm làm cái gì a?

Thư Thư đang nghĩ ngợi thì mấy á thú nhân khác đi vào, bọn họ có người tự tới, có người là thú nhân đưa tới, vào phòng học rồi lại tỏ ra phi thường tẻ nhạt, không dằn vặt mặt mình thì cũng lấy đồ chơi ra nghịch.

Không chỉ vậy, Thư Thư mới vừa cảm khái những người này thật ẻo lả liền thấy một á thú nhân vô cùng bắt mắt đi vào.

http://tieulun.hopto.org

Á thú nhân khác trang điểm rồi cũng chẳng thấy đẹp lên mấy, trong mắt Thư Thư thì cũng giống minh tinh trên trái đất thôi, minh tinh không phải đều trang điểm cả ngày sao?

Nhưng người vừa mới vào…

Quả thực là đẹp đến con gái cũng phải ghen tị nữa!

Dung mạo xinh đẹp, vóc người nhỏ nhắn, mỗi bước đi đều uyển chuyển lay động,… Nói thật, lúc mới thấy y, còn tưởng là con gái cơ.

Dù y phục trên người là nam trang, không mặc váy, nhưng vẫn giống lắm… Trong đầu Thư Thư xuất hiện hai chữ "giả trai".

Mãi một hồi sau Thư Thư mới lấy lại tinh thần, song sau đó lại phát hiện vị này cũng không cởi mở cho lắm, có mấy người liếc qua, bạn học này cũng không thèm để ý, đi thẳng một mạch tới phía sau Thư Thư, ngồi một mình trong góc.

"Xin chào." Thư Thư quay lại chào hỏi. Đột nhiên gặp được một người giả trai, lúc đầu còn kinh ngạc, rồi lại thấy chả sao, trên Trái đất còn có người chuyển giới kia, giả trai thì đã tính là cái gì?

Hơn nữa… Á thú nhân này đẹp thật đấy! Đương nhiên, là đẹp nữ tính cơ.

"Chào." Người kia đáp lại, còn xấu hổ nhìn cậu, dáng dấp kia quả nhiên phong tình vạn chủng mà.

Thư Thư cảm thấy mình khó mà xem bạn học này là con trai được.

"Tôi tên Thư Thư, cậu tên gì?" Thư Thư lại hỏi.

"Tôi là Cynthia." Người kia nhỏ giọng nói: "Cậu là bạn học mới tới?"

"Phải a, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi học." Thư Thư nói.

"Giáo sư Tạc Thiên có nhắc tới cậu rồi." Cynthia e lệ nói.

Thư Thư thấy mọi cử chỉ của người này đều xuất phát từ nội tâm, không giả dối, phỏng chừng là thói quen từ nhỏ đã vậy.

Nghĩ thế, Thư Thư càng tự nhiên với Cynthia hơn, không quá để ý vẻ nữ tính của cậu ta nữa, kỳ thực á thú nhân hay thú nhân cũng đều giống nam nhân trên Trái đất thôi.

Thư Thư còn muốn kết bạn giao lưu một phen, nhưng giáo viên tới rồi, cậu lập tức quay đầu nghe giảng.

Tiết đầu tiên dạy nấu nướng.

"Tuy rằng thú nhân ăn nhiều, á thú nhân không tự tay vào chuẩn bị toàn bộ đồ ăn cho bọn họ, nhưng thỉnh thoảng là cho họ ăn, cũng có thể khiến thú nhân vui hơn nhiều…"

Giáo viên ở trên giảng bài, Thư Thư nghe xong, liền cảm thấy không đúng.

Nấu nướng thì nấu nướng đi, tự dưng nhắc tới thú nhân làm cái gì?

Còn nữa… Trước còn lo nghe giảng không hiểu gì, nhưng giờ… Nghe không hiểu đã là gì, học sinh ở đây, phần lớn đều không thèm nghe mà!

Thư Thư thấy bạn học ai nấy đều làm việc riêng, có chút bối rối – cứ vậy không nghe giảng có ổn không vậy?

Tiết tiếp theo, học nghề làm vườn, giáo sư cũng nói y như giáo sư trước: "Đối với thú nhân mà nói, tình thú trong sinh hoạt vô cùng thiết yếu, cây cối trong nhà á thú nhân phải hiểu biết một chút, các thú nhân bình thường đều lẫm lẫm liệt liệt thế thôi, chứ trong nhà có ít màu xanh vẫn khiến tâm tình bọn họ khoan khoái hơn…"

Lại kéo thú nhân vào!

Học xong hai tiết, Thư Thư liền thấy có gì không đúng, đúng lúc đó, bên ngoài phòng học của bọn họ bỗng có nhiều thú nhân tụ họp.

http://tieulun.hopto.org

"Sao đột nhiên nhiều thú nhân vậy?" Thư Thư kinh ngạc hỏi.

"Bọn họ là bạn học hoặc người theo đuổi á thú nhân cùng lớp ta đó." Một giọng nói tinh tế vang lên, Thư Thư quay đầu đi, liền thấy Cynthia nở nụ cười với mình.

"Cậu có người yêu không?" Thư Thư hỏi.

Cynthia thở dài lắc đầu: "Không có."

"Thế... Chúng ta cùng đi ăn cơm nha?" Thư Thư nói, từ lúc bắt đầu học tới giờ chưa ăn, đói bụng quá rồi.

"Được." Cynthia cười, lộ ra mấy cái răng nho nhỏ, khuôn mặt kích động đỏ bừng lên.

Dưới canteen không có mấy á thú nhân xuống ăn, dùng bữa xong đều rời khỏi ngay lập tức, Thư Thư và Cynthia ăn xong quay về phòng học.

"Sao cậu không ra ngoài chơi?" Thư Thư hỏi.

"Bọn họ không thích tôi." Cynthia cười khổ, một tay túm lấy vạt quần nhăn nhúm: "Bọn họ nói tôi quái dị."

Hóa ra ở đế quốc Thú Nhân, quá xinh gái cũng là cái tội? Cũng phải a, những á thú nhân cậu từng gặp, dù lớn lên có xinh đẹp cỡ nào, hành vi cử chỉ cũng không hoàn toàn nữ tính hóa...

Thư Thư có chút thông cảm cho Cynthia, lập tức nói: "Cậu không có gì quái dị hết, tôi thấy cậu rất đẹp."

Đôi mắt Cynthia lấp lánh, nhìn Thư Thư: "Cảm ơn cậu, cậu thật tốt bụng."

Cynthia lớn lên rất dễ nhìn, Thư Thư nhìn muốn đui con mắt, đồng thời nghĩ tới bản thân, dù vượt qua tâm ma kiếp thành thú nhân, e là cũng không đủ cường tráng, tới lúc đó không thể tìm á thú nhân cao lớn hơn cả mình kết đôi được, nhưng nếu là Cynthia này thì...

Thư Thư nhớ lại, đột nhiên phát hiện Cynthia thấp hơn mình một tí, gầy yếu hơn mình một tẹo!

Tuy là nam nhân mà như vậy là không tốt, nhưng biết đâu bọn họ có thể nuôi dưỡng tình cảm thì sao... Nghĩ tới đây, Thư Thư hỏi: "Cậu có muốn cùng ngồi với tôi không?"

Cynthia mừng rỡ, trực tiếp ngồi xuống cạnh Thư Thư. Cử chỉ của y quái quái, những thú nhân kia thì không sao, nhưng á thú nhân cơ bản đều không vừa mắt y, tới giờ vẫn chưa có bạn bè nào, Thư Thư chịu phản ứng lại với y, y vô cùng sung sướng.

"Cynthia, sao trên lớp giáo viên giảng không ai nghe hết vậy?" Thư Thư đột nhiên nhớ lại những nghi hoặc trước đây của mình.

"Có nghe hay không cũng chẳng sao, chúng ta đi học là để chờ tìm được thú nhân rồi gả đi mà. Bọn họ đều đã có đối tượng, không nghe cũng không sao... Khi bọn họ xác định quan hệ với thú nhân rồi, tiếp nhận thú châu của thú nhân, phỏng chừng sẽ không đến học nữa đâu." Cynthia đáp, sau đó có chút buồn bực, "Tiếc là tôi không được ai thích cả, cũng không biết bắt chuyện làm sao, chẳng có thú nhân nào theo đuổi tôi, không biết còn phải học bao nhiêu khóa nữa."

"Tại sao lại như vậy?" Thư Thư chấn kinh, bọn họ đọc sách chỉ là để gả cho thú nhân?

"Sao lại không? Lớp tân nương luôn vậy mà?" Cynthia nhìn Thư Thư không hiểu gì.

"Lớp tân nương?" Thư Thư hỏi ngược lại.

"Đừng nói cậu không biết nha? Lớp tài nghệ còn gọi là lớp tân nương, cậu lên mạng mà coi." Cynthia nói.

Thư Thư lấy máy truyền tin, kết nối internet lên tra.

Tra tới cả tình trạng lớp tài nghệ luôn, Thư Thư nhanh chóng hiểu ra ngọn ngành, bao gồm cả cái nhìn đánh giá của các thú nhân và á thú nhân về lớp tài nghệ.

"Á thú nhân lớp ân nương là một đám sâu mọt đi? Nếu là tôi, dù không thi nổi học viện hoàng gia cũng không thèm học loại lớp này."

"Tìm á thú nhân vẫn là đừng nên tìm lớp tài nghệ, bọn họ thế nào, không chen mồm vào nói được đâu."

http://tieulun.hopto.org

"Lầu trên có mùi chua chua? Không tìm được mới nói vậy đi? Ta thích á thú nhân lớp tài nghệ đó! Á thú nhân, ôn nhu một tí quản lý chuyện trong nhà là được rồi, có vài á thú nhân bận bịu đến không chịu sinh con kia, á thú nhân lớp tài nghệ thì không."

...

Thư Thư xem xong mắt chữ A miệng chữ O.

Á thú nhân các học viện không để ý lớp tài nghệ làm gì, thú nhân thì đại thể không có ấn tượng xấu về lớp tài nghệ, nhưng á thú nhân lớp tài nghệ trong mắt bọn họ, tựa hồ cũng chỉ là vợ hiền dâu thảo mà thôi.

Hơn nữa. lớp tài nghệ có cái tên khác là: lớp tân nương.

Cậu vậy mà lại vào lớp tân nương đòi đọc sách!

Cậu căn bản không phải á thú nhân, cậu là thú nhân a! Edgar thế mà lại đưa cậu tới lớp tân nương!

"Thư Thư yên tâm đi, tuy nhiều người không ưa lớp tài nghệ này, nhưng á thú nhân lớp ta gả đi rồi đều rất tốt, cậu đáng yêu như thế, tôi tin sẽ có rất nhiều thú nhân theo đuổi thôi!" Cynthia nhìn sắc mặt Thư Thư hơi khó coi, an ủi.

Thú nhân theo đuổi tôi? Đầu Thư Thư như muốn nổ tung, đồ đệ chẳng lẽ muốn gả cậu đi?

Không được, cậu kiên quyết không lấy chồng đâu!

Thư Thư khẩn cấp muốn biến thành thú nhân ngay lập tức.

Đối với chuyện độ kiếp tâm ma này, Thư Thư có hơi sợ sệt, cho nên luôn cố ý lơ là, ngoài miệng nói muốn độ kiếp nhưng kỳ thực luôn kiếm cớ trì hoãn...

Cậu không muốn đi đối mặt với các loại rắn độc, cũng không muốn đi độ tâm ma kiếp, nhưng thời khắc này, đột nhiên lại rất muốn đi.

Cậu không muốn làm vợ hiền dâu thảo, không muốn bị người ta theo đuổi đâu!

Nghĩ tới đây, Thư Thư dùng linh lực chọt chọt hồng ngọc trong người: "Chừng nào ta mới có thể độ tâm ma kiếp?"

Hồng ngọc nhanh chóng phản hồi, Thư Thư mơ hồ hiểu, chỉ cần mình nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể.

Đương nhiên, nếu không vượt qua được... Cậu có thể bị đánh về nguyên hình.

44. Chương 44: Edgar Tỏ Tình

Độ tâm ma kiếp sẽ gặp phải rất nhiều rất nhiều rắn đáng sợ, còn nhiều nguy hiểm khác, muốn đi thật sao?

Đương nhiên muốn!

Cậu đã sống lâu như thế rồi, vẫn luôn là đực rựa, bị thú nhân theo đuổi chịu sao nổi? Huống chi... Cậu sẽ không chịu sinh con đâu!

Những thú nhân kia nếu đang theo đuổi rồi phát hiện ra cậu cũng là thú nhân, hoặc không sinh nở được, nhất định sẽ tiêu! Khéo khi còn muốn đánh chết cậu mất!

Thư Thư cân nhắc rất lâu, cuối cùng quyết định – phải mau mau vượt qua tâm ma kiếp, biến thành thú nhân, tới lúc đó...

Thư Thư vốn muốn nói tìm á thú nhân kết đôi rồi sinh sống, nghĩ kỹ lại thì, lại cảm thấy vô lý quá. Nếu cưới á thú nhân, vậy lại phải nuôi gia đình, chăm sóc á thú nhân thật tốt... Người sau không thành vấn đề, người trước...

http://tieulun.hopto.org

Hiện tại cậu căn bản không hề có bản lĩnh nuôi gia đình mà.

Hơn nữa, thú nhân ở đây cao lớn hơn cậu nhiều, tựa hồ còn chuộng mẫu hình thú nhân càng uy mãnh càng tốt… Cậu chỉ là một chú chuột đồng nho nhỏ chắc sẽ bị khinh bỉ mất?

Mặc kệ, cùng lắm thì không lấy vợ, để đồ đệ nuôi đi.

Thư Thư nghĩ thông, đột nhiên nhớ tới là Edgar đưa mình tới đây đọc sách, chẳng lẽ đồ đệ muốn gả cậu đi, bỏ rơi cậu?

Không không, học phí đắt như vậy, Edgar khẳng định không tới nỗi xài cục tiền lớn thế rồi bỏ rơi cậu đâu… Vậy đến cùng là vì sao lại đưa mình tới đây? Nói là học tập, ở đây còn không bằng ở nhà tự học cho rồi.

Càng nghĩ càng loạn, Thư Thư rối rắm ngồi cạnh Cynthia lo lắng hết giờ nghỉ trưa.

"Thư Thư, cậu sao vậy?" Cynthia nhìn chằm chằm Thư Thư hồi lâu, rốt cục không nhịn được đưa tay chọt chọt.

"Không có gì…" Thư Thư lấy lại tinh thần, rồi lại phờ phạc thở dài, đột nhiên nhớ ra cái gì: "Cynthia, cậu có tính toán gì cho tương lai chưa?"

Cynthia hờn dỗi liếc Thư Thư một cái, trên mặt lại ửng hồng: "Đương nhiên là tìm một thú nhân cao lớn anh tuấn thích tôi, sau đó gả cho hắn!"

Cao to đẹp zai a… Thư Thư buồn bực, á thú nhân thấp bé như Cynthia còn nhìn mình không ưng nổi nói chi tới các á thú nhân khác… Hơn nữa… Kỳ thực cậu cũng không thích á thú nhân lắm, kể cả Cynthia, chỉ thấy lớn lên xinh đẹp vậy, không ghét, nhưng nếu nghĩ tới đây cũng là nam nhân liền không dám nghĩ ra cái gì mà kiều diễm vân vân nữa.

"Tôi thích nhất là Hoàng thái tử cao lớn lại có bản lĩnh! Tiếc là chẳng có thú nhân nào để mắt tới tôi…" Cynthia kết luận.

Hoàng thái tử? Thư Thư bỗng hơi "hồi hộp", không biết tại sao có chút không thoải mái.

Tiết đầu buổi chiều là nghệ thuật thường thức.

Thư Thư chỉ cảm thấy vẽ tranh trừu tượng chính là vẽ bậy lên vài nét, yêu tinh không hề có cơ sở hay mắt thẩm mỹ gì, khóa này nghe không hiểu, hơn nữa trong lòng đang có tâm sự, càng nghe chẳng lọt, cuối cùng hồ đồ hết tiết.

May là á thú nhân trong lớp cũng thế, giáo viên không phiền, cho nên lừa gạt qua loa trót lọt.

Nhưng tiết cuối hôm nay lại là "Nhận biết thú nhân" do Jones đảm nhiệm.

Trước đây Thư Thư cho là môn học này giới thiệu về thú nhân, nhưng giờ biết rồi, môn này căn bản là giúp á thú nhân tìm bạn đời a.

Jones là giáo sư mới tới, trước kia còn có tiếng, nhưng đại thể học sinh trong lớp đều không biết y, đổi giáo viên từ lúc nào cũng không thèm để ý, bởi vậy Jones chỉ đơn giản giới thiệu về mình liền trực tiếp bắt đầu bài giảng.

"Tiết này chúng ta học về thú nhân hình rắn." Jones cười với đám học trò.

Á thú nhân bên dưới có chút phờ phạc, dùng máy truyền tin nhắn tin này nọ, bàn bạc xem tan học thì làm gì, vừa lúc đó, Jones lại nói: "Mọi người đều biết, Hoàng thái tử Edgar là một thú nhân hình rắn."

Á thú nhân nháy mắt dựng lỗ tai nghe.

Jones mỉm cười, bắt đầu giảng giải sở thích cùng nhược điểm, rồi một số chuyện liên quan, còn nhắc tới Edgar mấy lần, khiến cho đám học sinh hết sức tập trung chú ý, thậm chí còn có á thú nhân cười nói: "Giáo sư, chuyện ngài kể về Thái tử điện hạ mọi người đều biết cả rồi, tốt nhất là kể cho chúng tôi nghe chuyện gì chúng tôi chưa biết đi!"

http://tieulun.hopto.org

Hết thảy học sinh đều nghe rõ rành rành, còn có người thảo luận nho nhỏ, suy đoán Hoàng thái tử liệu có ngủ đông không… Thấy cảnh này, Thư Thư mơ hồ có chút buồn bực, đồ đệ của cậu sao cứ được hoan nghênh như vậy chứ?

Bất quá, Edgar không phải là rắn bình thường, hắn mọc chân, là rồng, không có ngủ đông đâu!

Jones nói dứt, tìm một ít video thú nhân hình rắn, hình ảnh lập thể hiện lên trước mắt để các á thú nhân tiện quan sát.

Thư Thư ngồi ngẩn ngư, chợt giật mình tỉnh táo lại, đúng dịp thấy một con rắn to đang lăn lộn trong phòng.

Đột nhiên thấy con rắn to như thế, Thư Thư phản xạ có điều kiện muốn chạy, may sao phát hiện ra con rắn kia chỉ là hình ảnh mô phỏng… Cậu thở phào nhẹ nhõm, nằm nhoài trên mặt bàn.

Phát hiện Thư Thư thất thần nguyên tiết học, Jones kinh ngạc liếc qua. Y chuyên nghiên cứu về thú nhân, giải phẫu cho thú nhân đã nhiều năm, hiểu rõ thú nhân vô cùng, giảng bài còn thêm nhiều cố sự… Thư Thư lại không thích nghe? Bây giờ ngay cả đầu cũng không thèm nhấc?

Không, không phải không thích nghe, lẽ nào sợ rắn?

Jones đột nhiên có chút thương cảm cho Edgar.

Thư Thư không nghe giảng, nhưng các á thú nhân khác trong lớp đều nghe chăm chú.

Kỳ thực á thú nhân trong lớp tài nghệ chẳng hề chuyên tâm nghe giảng, phần lớn là vì giáo viên có giảng bọn họ cũng không làm được, hoặc là sớm đã hiểu rồi.

Tỷ như thường thức mỹ thuật, không thích hay không có năng khiếu nghe cũng như không, còn những ai có năng khiếu… Hơn nửa đã học qua kiến thức này rồi.

Jones lần này lên lớp nói nhiều tri thức mới mẻ, còn thêm vào những hiểu biết của mình, thậm chí tìm được cả video thú nhân tác chiến, bọn họ tự nhiên thích thú nghe, tan học còn chưa thấy đã, chỉ có Thư Thư là buồn bã ỉu xìu.

Á thú nhân khác đều ra về hết, chỉ còn Thư Thư vẫn yên tại chỗ, không hăng hái lắm nhìn máy truyền tin.

Edgar nhắn tới, nói chờ hắn một lát, tan việc sẽ tới đón cậu. Thư Thư đọc xong, tâm trạng chả khá hơn tẹo nào.

Cynthia cũng không trọ ở trường, có người nhà tới đón, tan học liền lưu luyến ra về, chỉ còn mình Thư Thư ở lại trong phòng.

"Sao lại chán nản vậy?" Jones đi tới, cười hỏi.

"Lúc trước tôi không biết đây là lớp tân nương!" Thư Thư nghiến răng bất mãn.

"Vậy thì sao? Lẽ nào tới lớp tân nương thì không thể học được gì?" Jones nói: "Lúc trước ta ngay cả đại học cũng không thèm đi, vẫn học được bao nhiêu tri thức đó thôi?"

"Nhưng là…" Nhưng tôi không phải á thú nhân! Thư Thư mới mở miệng, liền đem lời kia nuốt trở vào, cậu không giống người ở đay, điểm này nói cho Edgar thì được, Jones thì không.

"Học viện hoàng gia rất khó thì, muốn qua lớp khác thì phải thông qua thi cử." Jones lại nói.

Thư Thư sững sờ, lập tức càng không vui nổi, kỳ thực Jones nói cũng có lý, có theo lớp khác học thì cũng nghe không hiểu, nhưng ở đây… Tốt xấu gì cũng học được một ít.

"Nếu cậu thực sự muốn học thêm, có thể đi nghe giảng nơi khác, cũng có thể tới thư viện, đâu ai ngăn cản đâu."

Hóa ra là vậy… Nhưng bị người ta xem là á thú nhân vẫn không tốt… Thư Thư ngẩng đầu hỏi: "Thầy Jones, tôi rất sợ rắn, thầy thấy tôi nên làm thế nào mới khắc chế được nỗi sợ hãi của mình đây?"

http://tieulun.hopto.org

Sợ hãi và chán ghét khác nhau, ví dụ có mấy người chỉ ghét sâu lông, nó có dính lên người thì hét lên mấy cái, cũng không dám chộp lấy ném xuống, nhưng còn người sợ hãi sâu lông thì… Bọn họ rất có thể sẽ trống rỗng đầu óc, ngay cả động đậy một chút cũng không dám.

Đối với rắn mà nói, Thư Thư chính là sợ hãi do bản năng cộng với quá trình lớn lên sau này dưỡng thành thói quen.

Edgar đã cứu cậu, giúp cậu rất nhiều, giờ giờ còn mọc chân nữa, đã không còn là rắn, còn chắc chắn sẽ không tổn thương cậu, kể cả thế nhìn thấy nguyên hình của hắn cậu vẫn thấy sợ, rắn thường đương nhiên khỏi nói.

"Cậu sợ rắn thương tổn mình? Kỳ thực không cần lo lắng, rắn thông thường chỉ cần trên người có vũ khí, không đi vào khu vực nguy hiểm thì sẽ tránh được bị xúc phạm thân thể, còn thú nhân thì không bao giờ làm tổn thương á thú nhân cả." Jones nói: "Còn về phần cậu muốn khắc phục nỗi sợ hãi… Có muốn lập không gian ảo không?"

"Lập không gian ảo?" Thư Thư ngạc nhiên.

"Hiện nay có một game mô phỏng, có thể dùng để giải trí, lập ra vài không gian ảo, người chơi dùng nó tưởng tượng mình đi vào một không gian đầy rắn, chém giết xong, chắc chắn không còn sợ rắn nữa." Jones cười nói.

"Còn có vậy nữa ư? Nhưng tôi không dám giết rắn đâu." Thư Thư nói.

"Vậy cậu tự thiết kế, hay là làm sao để rắn thấy cậu liền bỏ chạy, hay là làm cho chúng nó kỳ dị quái đản đi, làm sao thì làm." Jones gợi ý.

Chơi vậy cũng được? Thư Thư thấy như được khai sáng.

Tán gẫu qua lại một hồi, tâm trạng Thư Thư tốt hẳn lên, lấy một quyển sách tham khảo, bắt đầu đọc nhận mặt chữ.

Edgar tan việc vội vàng tới trường học thì bắt gặp cảnh này.

Tiểu á thú đang chuyên tâm đọc sách, hai bên tai dựng đứng phủ kín lông xù, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu, khiến hắn không khỏi muốn sờ sờ… Hít sâu một hơi, Edgar nín nhịn, bước nhanh tới trước mặt cậu: "Về thôi nào."

"Ừm." Thư Thư gật gật đầu, đứng dậy.

Edgar đứng đó, bộ dáng trưởng thành thận trọng, nếu để cho á thú nhân trong lớp nhìn thấy, chắc sẽ nhào tới bám riết mất… Thư Thư trừng Edgar một cái.

"Em không vui?" Edgar hỏi. Thấy Thư Thư yên ắng lòng hắn đã loạn cả lên, hiện tại lại còn bị trừng, hắn bắt đầu thấy lo lắng.

"Anh còn hỏi tôi! Anh lại đưa tôi tới học lớp tân nương!" Thư Thư nói, kết quả lên án xong, nhớ tới lời Jones nói, đột nhiên cảm thấy Edgar làm vậy cũng không sai, lập tức đổi thành: "Còn nữa, tại sao anh lại được hoan nghênh như vậy, bạn bè trong lớp đều thích anh!"

Edgar nghe câu trước có chút chột dạ, rồi nghe tới câu sau, trái tim đập thình thịch – tiểu á thú nhân không lẽ đang ghen sao?

"Sao lại như vậy chứ, á thú nhân yêu thích anh, nếu là tôi… Cynthia nói tôi sớm muộn gì cũng có thú nhân theo đuổi…" Đều là yêu tinh với nhau, khác biệt sao lại lớn như thế! Thư Thư nghĩ tới cảnh mình như bông hoa chờ người tới hái thiệt muốn khóc thét.

Thư Thư phiền muộn không thôi, Edgar thấy vậy cũng cuống lên, chân mày cau lại. Hắn cảm thấy Thư Thư còn nhỏ, bởi vậy chưa từng nghĩ nói nhiều chuyện cho cậu nghe, chỉ muốn để Thư Thư có 2 năm đọc sách… Nhưng hắn lại quên mất rằng, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều thú nhân!

Lúc trước Jesis kia đã có ý đồ với Thư Thư, hiện tại học viên còn có nhiều học sinh là thú nhân như vậy…

"Ta không thích á thú nhân khác, chỉ thích em." Edgar đột nhiên nghiêm túc nói.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư như bị sét đánh, hồi lâu mới hỏi lại: “Anh nói gì cơ?”

“Thư Thư, ta thích em. Em còn nhỏ, không nhất định phải đồng ý, nhưng xin em cho ta một cơ hội theo đuổi em.” Edgar nói, nghe đâu phụ thân hắn vừa ngắm trúng mẫu phụ liền tỏ tình, sau đó hai người kết hôn ngay tắp lự, hắn không được kết hôn còn phải chờ, đặt chỗ trước không thú nhân khác lại giành trước thì nguy.

Tôi coi anh như đồ đệ, thế mà anh lại muốn thượng tôi! Thư Thư sững sờ, tùy tiện nói: “Tôi là thú nhân!”

Edgar nhìn Thư Thư một hồi: “Em có là thú nhân tôi vẫn thích.” Hắn lớn từng này rồi mới đem lòng yêu một người, dù cho Thư Thư tới từ nơi không gian khác đi chăng nữa, hắn vẫn yêu.

Thư Thư lại chỉ nghĩ hóa ra từ đầu tới giờ Edgar chưa từng tin lời mình nói, nhất thời có cảm giác mình đã nhìn lầm người rồi.

Nhưng mà, dù vậy, cũng không thể tiếp tục đã sai càng thêm sai a!

Edgar muốn theo đuổi cậu, kết quả phát hiện ra cậu không phải á thú nhân mà là thú nhân, căn bản không thể sinh con, sẽ xui xẻo lắm đó!

45. Chương 45: Vượt Tâm Ma Kiếp

Thư Thư mang nỗi tâm sự nặng trĩu theo Edgar vè hoàng cung.

Edgar lại đi yêu cậu… Cậu không khỏi vui sướng, rồi cảm thấy không hay, cậu với á thú nhân rốt cuộc vẫn khác nhau mà.

Edgar thấy Thư Thư không nói lời nào, cũng trở nên trầm mặc, Thư Thư mà hắn yêu ở ngay bên cạnh luôn líu ra líu ríu nói không ngừng, hiện tại không nói tiếng nào khiến hắn thấy thực kì quái, cố tình hắn còn không biết nên nói chuyện gì với Thư Thư đây…

Nhất thời, hắn có chút hối hận khi nãy mình đã thổ lộ quá vội vàng.

“Buổi tối em muốn ăn gì?” Từ trên phi hành khí xuống, Edgar rốt cuộc hỏi.

“Tùy anh.” Thư Thư nói, trong hoàng cung món nào cũng ngon, đương nhiên, xương sườn kia là gặm hăng hái nhất… Lại một lần nữa bị đánh lạc hướng, Thư Thư bổ sung: “Tôi còn muốn ăn thêm món sườn nướng.”

“Ta kêu đầu bếp nướng cho em.” Edgar nói.

Thư Thư vui vẻ gật đầu: “Ừm.” Sau khi nói xong, lại tiếp: “Tôi muốn có game mô phỏng không gian.”

“Được.” Edgar gật gật đầu, lập tức lên mạng đặt hàng, tiện thể bonus thêm tiền để chuyển phát nhanh: “Chúng ta ăn trước đã, để 006 đi cài máy chơi game, ăn xong là chơi được rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Thư Thư vừa mừng vừa sợ, chờ tới khi đứng trước bàn ăn, phát hiện có sườn nướng xong, càng vui vẻ rạng rỡ.

Xương sườn không phải muốn làm là làm được, Edgar hẳn là đã sớm kêu người làm cho cậu đi?

Kỳ thực Edgar đối xử với cậu rất tốt, lúc đầu bắt mồi cho cậu, sau đó lại cứu cậu một mạng, sau đó giúp cậu rời khỏi rừng rậm, đưa cậu tới trường..

Cho nên, nhất định không thể để Edgar hiểu lầm được!

Phải mau chóng cho Edgar biết cậu là thú nhân, không phải á thú nhân!

Nghĩ thế, Thư Thư gặm miếng sườn trước mặt ngấu nghiến. Sườn nướng này thơm nhưng khó gặm, cực kỳ thích hợp để luyện răng nha.

Cầm từng miếng sườn lên, Thư Thư tàn bạo gặm xuống.

http://tieulun.hopto.org

Nghe nói á thú nhân ăn nhiều thịt quá không tốt cho cơ thể, nhưng chỉ cần nhớ tới cảnh lúc còn trong rừng không được ăn uống đàng hoàng, Edgar liền không nỡ ngăn cản Thư Thư, chỉ có thể khuyên Thư Thư nên ăn thêm chút rau dưa, mà hoa quả rau dưa đều là loại Thư Thư thích, nên cũng vui vẻ ăn, hai người không cần cãi cọ gì.

Cơm nước xong, Thư Thư vội vã xem game mới kia, lúc này phát hiện nó là giường đơn hình dáng như quả trứng, rất đẹp mắt, còn có cảm giác công nghệ cao.

"Em muốn chơi trò gì vậy? Ta download giúp em." Edgar hỏi, bình thương hắn không chơi game, nhưng từng sử dụng cái này để học cơ giáp, bởi vậy cho nên biết chút đỉnh.

"Giúp tôi tạo ra thật nhiều rắn đi." Thư Thư nói: "Tôi muốn rèn luyện, để không còn sợ rắn nữa."

Edgar sững sờ, ánh mắt nhìn Thư Thư lóe lên sung sướng, hắn vẫn luôn biết Thư Thư sợ rắn, hiện tại hắn vừa thổ lộ, Thư Thư đã nghĩ tới biện pháp khắc phục sợ hãi…

Trái tim Edgar đột nhiên đập nhanh hơn.

"Máy chơi game này mới cập nhật tính năng khắc phục sợ hãi, ta cài giúp em." Edgar nói, hiện giờ á thú nhân sợ rất nhiều thứ, còn có á thú nhân thỉnh thoảng sợ hãi chính thú hình của bạn đời, cho nên công ty game nghiên cứu ra chương trình này đáp ứng nhu cầu thị trường rất kịp thời.

Còn có thể như vậy a, Thư Thư càng kinh ngạc, cậu phi thường tín nhiệm Edgar, giao hết tất cả cho hắn, sau đó dựa theo yêu cầu của hắn tiến vào khoang mô phỏng, nhắm mắt lại.

Nhắm mắt không bao lâu, Thư Thư cảm giác bản thân mình đứng trong một nơi trắng xoát hết cả.

Thân thể cậu từ từ đứng vững trong hư không, sau đó nghe có tiếng nói vang lên: "Xin chào, khách hàng kính mến, hoan nghênh trải nghiệm lộ trình khắc phục sợ hãi XXX của công ty."

Bắt đầu rồi sao? Nhanh thật! Thư Thư cảm khái một câu, sau đó lại nghe giọng nói đó: "Đã chọn đối tượng khủng bố: rắn. Đo lường mức độ, mời xem tranh ảnh.

Vừa dứt lời, Thư Thư thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một tấm hình, trong đó có một con rắn nhỏ.

Thư Thư không thích rắn, theo bản năng quay đi, bức ảnh vẫn ngay trước mặt cậu, còn xuất hiện thêm vài con nữa.

Tim Thư Thư đập nhanh hơn, nhưng đây rốt cuộc chỉ là tranh ảnh, không sợ tới mức phải chạy trốn… Ngay lúc đó, từ trong bức hình kia, rắn bỗng dưng ngẩng đầu, xông tới!

Thư Thư cơ hồ theo bản năng muốn chạy, nhưng ngay lúc đó, bức ảnh kia đột nhiên biến mất!

Thư Thư thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghe thấy giọng nói kia: "Mức độ sợ hãi với rắn cấp SS, bắt đầu trị liệu."

Thư Thư không biết cấp SS là cao hay thấp, chỉ biết là rất nhanh đã đổi chỗ, tới một nơi như là hoạt hình những năm 90 trên Trái đất, thực vật động vật xung quanh nhìn giả thôi rồi, khiến người ta vừa nhìn đã biết không phải hiện thực, ngay lúc đó, Thư Thư thấy một đám trang giấy bay tới, vẽ rắn hoạt hình trườn tới trước mặt mình.

Rắn hoạt hình nhìn thật đáng yêu, Thư Thư dù có sợ rắn cũng không sợ hãi nổi, đương nhiên, vẫn không thích.

Chộp lấy cơ hội xé vụn rắn hoạt hình…

Có lần một thì sẽ có lần hai, Thư Thư nhanh chóng xé tất cả các trang giấy hoạt hình xung quanh ra.

Chuyển cảnh tới một bộ phim tiến bộ hơn, lần này rắn cũng không giống rắn trước nữa.

Thư Thư lại xé nát….

Rắn giấy xuất hiện thêm vài lần, sau đó đổi thành rắn đồ chơi… Thư Thư thấy nó chuyển động sợ cứng cả người, tình cờ có chút khác thường, rắn đồ chơi ngã lăn ra đất, âm thanh "oa oa" kêu to hoặc ca hát gì đó đều biến mất.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư còn muốn chơi tiếp, kết quả còn đang đùa giỡn với đám rắn hoạt hình, bỗng có tiếng nói: "Đã lưu, có thể logout an toàn."

Giọng nói máy móc vang lên, Thư Thư liền thấy cảnh vật trước mắt thay đổi, trở về hiện thực, rất nhanh sau đó khoang mô phỏng mở ra, sau đó thấy mặt Edgar: "Hôm nay tới đây thôi."

Thư Thư gật đầu, chui ra khỏi khoang.

"Có khó chịu không? Điều chỉnh tiến độ nha." Edgar lại hỏi.

"Không cần, để vậy đi! Cứ đà này mấy ngày nữa tôi sẽ không còn sợ rắn nữa, tới lúc đó tôi sẽ chứng minh cho anh thấy tôi thực sự là thú nhân." Thư Thư nói.

Edgar nhìn Thư Thư siết chặt nắm tay, bộ dáng kích động, lại có chút hoảng hốt, khắc chế không nổi muốn tiến lên hôn một cái…

Trong khoảng thời gian này Thư Thư vẫn thường ngày tới lớp tân nương học, tranh thủ thời gian xem sách giáo khoa và sách tham khảo, buổi tối về nhà nằm trong khoang mô phỏng khắc phục sợ hãi.

Trước kia thân thiết với Edgar bao nhiêu, bây giờ chỉ toàn tận lực trốn tránh, dồn hết tâm tư vào học tập, mà hành vi này của cậu cũng đã thực sự phát huy hiệu quả.

Cậu đã nhận hết mặt chữ, lúc viết còn phải suy nghĩ một chút, nhưng không chướng ngại gì, quan trọng hơn là… trong khoang mô phỏng, cậu đã tiếp xúc với rắn thật rồi.

Tối hôm đó vào khoang xong, trước mắt Thư Thư xất hiện một con rắn rất sống động, chẳng khác nào vật sống cả.

Đột nhiên thấy một con rắn thật như thế, Thư Thư có chút sợ hãi, không ngờ con rắn kia còn sợ hơn, thấy cậu xong thì xoay người bỏ trốn.

Đây là giả… Thư Thư nghĩ tới đây, không còn sợ con rắn kia nữa, trái lại còn đuổi theo, mà cậu càng đuổi, con rắn kia càng liều mạng chạy, trên đường gặp mấy con rắn khác, chúng nó cũng liều mạng chạy về phía trước, cuối cùng thành cậu đuổi cho một đám rắn chạy trối chết.

Thấy cảnh này, Thư Thư có chút buồn cười, đuổi cũng nhanh hơn, bắt kịp một con rắn xong còn giơ chân đạp cho nó một cái.

Con rắn kia bị giẫm, biến mất ngay tức thì, từ đầu tới đuôi không lộ ra dáng vẻ khủng bố, chờ Thư Thư đạp chết hết rắn, cũng vượt qua ván này, tiếp tục ván kế tiếp.

Một con rắn đột nhiên chui ra từ bụi cỏ bên cạnh, cắn về phía Thư Thư.

Thư Thư mấy ngày nay nhìn thấy vô số rắn trong không gian mô phỏng, còn học qua các loại rắn, xem nhiều video giải phẫu, càng tóm được không ít rắn rồi, không bị giật mình nữa đâu… Lúc nãy rắn chạy, cậu còn đưa tay tóm lấy con rắn 7 tấc, sau đó hung tàn ném xuống đất, giẫm cho mấy nhát chết tươi mà.

Trò chơi lần này còn đưa rắn ra đối đầu với cậu… Thư Thư bĩu môi, còn hơi buồn bực, trước mắt là một con rắn vô cùng lớn, chính là Edgar, hay là nói Edgar khi còn là rắn.

Đây là ăn trộm! Trò chơi dùng đến cả nguyên hình của Hoàng thái tử, bọn họ không sợ bị truy cứu sao? Thư Thư nổi giận.

Cậu đang bực mình, con rắn to kia lại cắn tới… Đây là dáng vẻ của Edgar, Thư Thư vốn không làm sao mà sợ được, hiện tại thấy mấy thứ này đều là giả thì càng không sợ, ngay lúc đó, con rắn kia lại cắn đầu cậu một cái, còn cuộn lấy cậu vặn chặt.

Loại xúc cảm này quá chân thật, cậu thậm chí còn thấy đau đớn, rõ ràng những thứ này đều là giả, tại sao lại như vậy?

Thư Thư có chút mơ hồ, liền ngay lúc đó, cậu đột nhiên đăng xuất.

Mở mắt ra, Thư Thư phát hiện mình đang trong khoang mô phỏng, nhưng rồi cuối cùng lại thấy sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

Cảnh tượng ban nãy thật đáng sợ! Sau khi bị rắn lớn cuộn xong, không khí trong phổi cậu đều bị ép ra ngoài, còn nữa, đầu cậu đã tiến vào trong bụng rắn rồi! Con rắn to kia, thật sự muốn nuốt chửng cậu a!

Thư Thư cứng ngắc cả người, nhất thời không kịp thở, cũng chính lúc đó, đột nhiên cậu biết một chuyện – cậu vượt qua tâm ma kiếp.

Cuối cùng gặp phải hai con rắn, chính là tâm ma kiếp!

Cảm giác sợ hãi vẫn không giảm bớt, Thư Thư không tài nào vui nổi.

"Em làm sao vậy?" Edgar phát hiện Thư Thư đột nhiên cứng chế thoát khỏi trò chơi liên tiếp, có chút bận tâm, máy chơi game hiển thị nhịp tim của Thư Thư quá cao, hắn không chút do mở khoang mô phỏng.

"Tôi không sao." Thư Thư đáp, ngồi dậy, tiện thể sờ sờ tai mình.

Tai chuột đồng, rốt cục biến mất rồi.

46. Chương 46: Tức Phụ Là Thú Nhân

Phát hiện mình không còn tai chuột nữa, Thư Thư đầu tiên là mừng rỡ, rồi lại thấy mất mát… Sao lại thế nhỉ? Chẳng lẽ cái tai kia nán lại trên đầu lâu rồi nên nảy sinh tình cảm sao?

Thư Thư có chút nhớ nhung không thông, ngẩn người, cũng bởi vậy không sợ hãi nữa.

Edgar vẫn luôn chú ý tới dữ liệu thân thể Thư Thư, thấy nhịp tim cậu ổn định trở lại, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Em không có chuyện gì là tốt rồi."

Dứt lời đột nhiên hắn thấy Thư Thư có điểm gì khang khác.

"Anh thấy chưa, tôi không còn cái tai kia nữa! Tôi là thú nhân!" Thư Thư chỉ chỉ đầu mình.

"Em thu tai lại rồi? Có thể giấu tai đi sao?" Edgar giờ mới phát hiện hai tai lông xù không thấy đâu nữa, có chút mất mát… Hắn vẫn cảm thấy hai cái tai nhỏ kia rất đáng yêu.

"Không phải, tôi vượt qua tâm ma kiếp, có thể chuyển đổi hình thái như anh rồi." Thư Thư nói, " Anh xem nè!"

Dứt lời, vận dụng linh lực dồi dào biến thành chuột đồng.

Quần áo Thư Thư rải rác trong khoang mô phỏng, từ trong đống quần áo, một chú chuột đồng bé xíu chừng bàn tay chui ra, lông trên người màu vàng nhạt, nhưng có điểm trắng, chú ngồi trên y phục của Thư Thư duỗi hai chân trước vẫy vẫy về phía Edgar một chút, thoạt nhìn vô cùng dễ thương.

Nhưng Edgar lại chỉ thấy bối rối.

Á thú nhân hắn thích, ngay trước mắt hắn biến thành chuột đồng… Thư Thư là thú nhân sao?

Edgar cảm thấy mình nên tức giận hay là mất hứng mới đúng, còn trên thực tế, cảm xúc hiện giờ lại không liên quan, hắn chỉ đột nhiên nghĩ tới… Nếu Thư Thư là thú nhân, vậy có phải sẽ thích á thú nhân chứ không thích thú nhân như hắn nữa?

Tức phụ nhi hắn vừa ý, sao đột nhiên lại thành thú nhân được? Vậy còn là tức phụ nhi của hắn sao?

Edgar ngây ra, chưa kịp hoàn hồn, thấy bộ dáng hắn như vậy, Thư Thư càng ái ngại, biến về hình người ngồi xổm trong khoang mô phỏng, nằm nhoài sang, ngẩng đầu nói: "Lần này tin tôi không phải á thú nhân rồi chớ?"

Tin." Edgar đáp, sự thực sờ sờ ngay trước mắt, muốn không tin cũng khó.

Chỉ là, Thư Thư thoạt nhìn thật sự không hề giống thú nhân chút nào… Edgar cúi đầu nhìn sang, đúng lúc thấy phần lưng trần trụi cùng đường cong bờ mông kia, nhất thời choáng váng.

http://tieulun.hopto.org

Cái đuôi ngắn ngủn đã không còn, nhưng thoạt nhìn vẫn dụ người như thế… Edgar phát hiện thân thể mình vô thức xảy ra biến hóa.

Hắn… thế mà phát tình đối với một thú nhân!

Edgar có cảm giác bản thân thật hư hỏng, ngẫm lại thấy, cũng bình thường thôi, dù sao hắn vốn rất thích Thư Thư mà.

Loại tâm tình lăn lộn này, Edgar một điểm cũng không để lộ ra ngoài, vẫn trưng ra khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Thư Thư liếc mắt một cái, có chút thẹn thùng, không biết vì sao còn có chút hối hận.

Tâm ma kiếp lần này độ quá nhanh, chưa chuẩn bị xong tâm lý thì đã vượt qua rồi, cho nên hoàn toàn chưa nghĩ ra nên giải thích với Edgar thế nào… Đúng rồi, dựa theo phim ảnh trước đây cậu từng coi, Edgar giờ có lẽ đang cảm thấy mình bị lừa dối, sau đó sẽ cực kỳ chán ghét cậu, ngược thân rồi ngược tâm…

Nghĩ thế, Thư Thư đột nhiên lo lắng, Edgar liệu có đuổi cậu ra khỏi hoàng cung mặc cậu tự sinh tự diệt không? Nghĩ tới đây, Thư Thư tiểu tâm dực dực liếc nhìn Edgar một cái.

Edgar đương nhiên không như Thư Thư nghĩ, lúc này, hắn chỉ đang suy nghĩ kỹ lại những chuyện đã xảy ra.

Trước kia hắn không hiểu vì sao Thư Thư lại nói với hắn phải tu luyện chăm chỉ, sẽ trở nên giống như Thư Thư, hiện tại đã hiểu, bởi vì Thư Thư cũng là thú nhân.

Trước kia hắn thấy kì lạ, tại sao Thư Thư lại nói mình là thú nhân, hiện cũng đã rõ… Thư Thư đúng thật là thú nhân mà.

Thư Thư là thú nhân, lúc xem á thú nhân tắm rửa hắn lại không ngăn lại!

Thư Thư là thú nhân, hắn lại còn giúp Thư Thư kết bạn với á thú nhân.

Thư Thư là thú nhân, hắn còn đưa Thư Thư tới lớp tân nương.

Edgar liền cảm thấy cả người không khỏe nổi.

"Chuyện này… Tôi cũng không có cố ý gạt anh, chỉ là tu luyện gặp sự cố, không thể vượt qua tâm ma kiếp…" Thư Thư tỉ mỉ kể lại chuyện tu luyện từ một chú chuột đồng thành người thế nào xong, cuối cùng bổ sung: "Người ta nói tâm ma kiếp độ rất nhanh, chỉ cần khám phá ra là vượt qua được, có thể trước đây tâm ma kiếp của tôi chính là nhìn thấy rắn liền bị dọa cho bối rối, căn bản không cách nào hiểu được, lần này nhờ có game mô phỏng ma xui quỷ khiến thế nào mới qua được… Game giả tưởng này thật đúng là đồ tốt, rất có ích cho độ kiếp, haha."

Thư Thư càng nói càng lạc đề, nhưng đã giải thích rõ ngọn nguồn, thậm chí chuyện trước đây mình chỉ là một chú chuột cũng nói rồi.

Thư Thư trước đây là chuột đồng? Không phải thú nhân a? Edgar đột nhiên dấy lên một tia hi vọng.

Thôi thúc thú hạch, đột nhiên Edgar lấy ra viên thú châu của bản thân.

Đó là một viên châu màu đỏ, thoạt nhìn vô cùng đẹp đẽ, mà hạt châu như vậy, mỗi thú nhân đều có một viên, trong đêm tân hôn sẽ trao cho á thú nhân của mình. Đương nhiên, tình cảm hai bên nếu cực kỳ sâu nặng, sớm đã xác định quan hệ, cũng có thú nhân sẽ đưa thú châu của mình cho á thú nhân trước cả đêm tân hôn.

Vật đính ước, cũng là cam kết cả đời, bởi mỗi thú nhân chỉ có một viên, nhưng nếu muốn có hài tử, phải để á thú nhân nuốt thú châu của mình mới được.

Thú nhân chỉ có một, á thú nhân cũng chỉ có thể ăn một, một khi nhận thú châu xong, hai người sẽ tiếp xúc thân mật, viên thú châu kia sẽ hình thành tử cung, giúp á thú nhân sinh ra hài tử.

Thú châu đối với thú nhân mà nói là cực kỳ quan trọng, sẽ không dễ dàng cho đi, giờ đi vào tinh tế xong, thú nhân và á thú nhân càng không giống như cổ đại xác định quan hệ chóng váng, bọn họ phải yêu nhau một khoảng thời gian dài, thậm chí yêu qua nhiều người, sau đó chờ ngày kết hôn, thú nhân mới có thể cho

http://tieulun.hopto.org

á thú nhân của mình thú châu, từ đó về sau, thú nhân và á thú nhân không thể tách rời, bọn họ cũng không khỏi cảm thấy đối phương ngày càng thân mật, thú nhân sẽ đặt á thú nhân vào lòng yêu thương đến khắc cốt ghi tâm.

Tương lai cho dù một bên mất đi, bọn họ cũng không có cách nào lấy thú châu ra hay đón nhận thêm thú châu của một người nào khác.

Bởi đặc tính này, từ xưa tới nay, thú nhân và á thú nhân đều kéo dài quan hệ bạn bè.

Chuyện thú châu bọn họ chỉ coi cho biết, đương nhiên, làm bậc cha mẹ sẽ phải nói rõ tầm quan trọng của thú châu cho con cái mình nghe.

Chỉ là, vì thú nhân phải trưởng thành rồi mới có thể năng động dùng thú châu cho nên giáo dục ban đầu không nhắc tới, nhiều nhất chỉ là phụ thân đưa thú chau cho mẫu phụ nắm giữ, mà giải thích như vậy, Thư Thư trước nay thấy không ít, chả mấy bận tâm, còn tưởng nó giống như nhẫn cưới trên Trái đất vậy đó.

Thấy viên châu màu đỏ của Edgar, Thư Thư căn bản không nghĩ tới thú châu, chỉ nhớ tới viên hồng ngọc Na Na đang có trong người.

Hồng ngọc kia là bảo bối quý giá nhất của cậu, cậu thâm trầm, hồng ngọc sẽ lưu ý, đúng thực là bảo bối mà… Bây giờ Edgar cũng lấy ra một viên, cậu bỗng vui thay cho Edgar.

"Em có không?" Edgar cầm thú châu hỏi.

Thư Thư gật đầu liên tục: "Có a có a, tôi cũng có."

Edgar liếc mắt nhìn thú châu trên tay, yên lặng nhét nó vào miệng mình.

Hắn sớm đã quyết định cho Thư Thư thú châu của mình, sợ tiến triển nhanh qua hù đến Thư Thư nên mới không lấy ra, ai dè… Thư Thư cũng có.

"Edgar, anh xem, tôi cũng là thú nhân, cho nên anh không thể thích tôi được, anh tìm á thú nhân đi nha." Thư Thư nói, nhưng Edgar là Hoàng thái tử, hoàng thất chỉ có một hoàng tử duy nhất, hắn phải tìm á thú nhân, sinh con nối dõi.

Edgar không lên tiếng, tiểu á thú nhân… Không, không thể gọi Thư Thư như vậy nữa rồi… Thư Thư bảo hắn đi tìm á thú nhân, chẳng lẽ cảm thấy bị tên thú nhân này yêu thích đáng ghét đến vậy sao?

Edgar suy nghĩ hồi lâu, phát hiện nếu như mình bị một thú nhân khác theo đuổi, nhất định sẽ chán ghét tên thú nhân này, bởi vậy, Thư Thư như thế cũng là điều dễ hiểu.

"Em ghét tôi sao?" Edgar đột nhiên hỏi.

Sao tự nhiên Edgar lại hỏi vậy? Thư Thư tuy sợ rắn, nhưng không ghét Edgar chút nào: "Tôi không ghét anh, sao lại hỏi vậy?"

Thư Thư nói vô cùng chân thành, ánh mắt sạch sẽ đơn thuần đó, không chút tình cảm đặc biệt nào, mà lại có thân cận, Edgar thấy bộ dáng này, đột nhiên phát hiện những ý nghĩ trước đây, có lẽ bản thân nghĩ quá nhiều rồi.

Thư Thư không thích hắn, nhưng cũng không ghét, cậu còn nhỏ, có lẽ còn chưa hiểu tình cảm là gì…

Không hiểu tình cảm… Edgar đột nhiên quặn lòng, lại có chút vui sướng – Nếu Thư Thư không hiểu tình cảm là gì, chắc hẳn cũng chưa thích á thú nhân đâu.

Hắn vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi Thư Thư, còn chuyện hai người đều là thú nhân…

Thú nhân đồng tính chọi nhau, căn bản không thể thành bạn đời, nhưng hắn không bài xích Thư Thư, vì sao không thể cùng một chỗ? Lại nói, hắn và Thư Thư ở bên nhau, cùng lắm thì không có hài tử thôi.

Trước kia hắn biến thành đọa thú, đã nghĩ đời mình thế là hết, nhờ có Thư Thư mới có được một cuộc sống hoàn toàn mới, hiện tại chỉ là sau này sẽ không có con, đáng kể gì đâu.

Edgar đang nghĩ miên man, Thư Thư nhặt quần áo trong khoang lên, vừa giũ quần áo vừa hỏi: "Edgar, giờ tôi là thú nhân, có phải không thể tới lớp tân nương học nữa phải không?"

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ tới đây, Thư Thư, vốn từng bài xích lớp tài nghệ, đột nhiên cảm thấy tiếc nuối… Trước kia cậu không thích lớp tài nghệ là lo bị thú nhân theo đuổi, có thể trên thực tế cậu vẫn luôn trốn trong lớp không ra ngoài giao lưu với những thú nhân kia, kỳ thực những thú nhân kia căn bản sẽ không theo đuổi cậu.

Hơn nữa, lớp tài nghệ có chương trình học mà cậu thích, có thể thích học gì thì học.

"Đương nhiên rồi." Edgar nói xong, lông mày đột nhiên nhíu lại.

Người biết Thư Thư không nhiều, nhưng hắn đưa cậu tới cao ốc hoàng gia, tới học viện hoàng gia, vẫn có nhiều người biết tới sự tồn tại của cậu, cũng biết cậu là á thú nhân.

Lúc này, một á thú nhân lại biến thành thú nhân… Vậy biết giải thích làm sao?

Hơn nữa Thư Thư là thú nhân chuột đồng.. Đế quốc Thú Nhân cũng có thú hình chuột, nhưng chắc chắn không có loại hình nhỏ yếu vô hại như vậy…

"Em không thể để người khác biết mình là thú nhân được." Edgar đột nhiên nói.

"Tại sao?" Thư Thư có chút không rõ.

Edgar lập tức giải thích nguyên nhân: "Thư Thư, trên người em có rất nhiều bí mật, nếu đê người khác biết được sẽ gây bất lợi cho em."

Bọn họ là hoàng thất có tiền, có quân đội riêng, nhưng không phải cái gì cũng làm được, nếu không trước đây đã không gặp chuyện như vậy… Thư Thư nếu để người khác phát hiện có điểm đặc thù, nhất định sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức.

"Vậy tôi phải làm sao bây giờ?" Thư Thư cau mày.

"Trước tiên em cứ cải trang thành á thú nhân một thời gian đã, sau đó tôi đưa em rời khỏi thủ đô tinh, thay đổi thân phận lần nữa." Edgar đáp.

"Cải trang thành á thú nhân là được? Vậy thì tôi tiếp tục đóng vai thôi, không cần đổi thân phận cho tôi đâu, như vậy cũng tốt." Thư Thư nói, rồi lại sờ sờ hai tai mình.

Edgar nghe xong, sờ tai cậu, lập tức vui vẻ.

Thư Thư lại tiếp tục giả làm á thú nhân…

"Edgar." Ngay lúc đó, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Ian từ ngoài vào.

Hoàng hậu tới tìm Edgar nói chuyện, nghe nói Edgar và Thư Thư đang chơi game trong phòng, liền trực tiếp vào, kết quả…

Con trai y đang chơi trò gì với Thư Thư thế kia?

Thư Thư đang cầm bộ quần áo, trần trụi nằm nhoài trên khoang mô phỏng, đầu vừa vặn ngang tầm bụng dưới con trai y, con trai y còn sờ đầu Thư Thư…

Ian đột nhiên cảm thấy, từ trước tới nay, mình đã nhìn nhầm người rồi.

47. Chương 47: Hoàng Thái Tử Bất Lực

Edgar quay đầu liền thấy biểu tình kinh dị của Ian, nhất thời bất đắc dĩ.

Bộ dáng này của hắn và Thư Thư, tựa hồ hơi mờ ám?

"Ta ra ngoài chờ các con." Ian nói, nhanh chóng đi ra, sau này dùng tay trái đập mạnh tay phải của mình.

Cho ngươi không gõ cửa này! Nhìn thấy thứ không nên nhìn đi!

Bất quá, nhi tử đây cuối cùng cũng coi như có người thích a…

http://tieulun.hopto.org

Ian cảm thấy máy ngày nay không tới quấy rối quả thực vô cùng sáng suốt, tình cảm giữa á thú nhân và con trai y tiến triển thật nhanh chóng.

Thư Thư không biết Ian nghĩ gì, thậm chí còn không biết tự thế của mình rất không đứng đắn, kỳ thực nếu không phải con người đều mặc quần áo, với nhiệt độ trong phòng cậu muốn để thân thể trần truồng chạy khắp nơi kia!

"Hoàng hậu tới a! Chúng ta mau ra đón!" Thư Thư bò ra khỏi khoang mô phỏng, sau đó mới nhớ ra là mình không mặc quần áo, lập tức cầm lên thoải mái mặc vào.

Lúc trước ở chung đã không ít lần thay đồ trước mặt Edgar rồi, hiện tại chẳng ngại nữa.

Edgar vẫn cứng ngắc tại chỗ, sau đó không nói một lời rời khỏi phòng.

Đứng trước thư phòng, hắn hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh lại được, sau đó liền buồn bực không thôi… Thư Thư thay đồ hoàn toàn không né hắn ra, bởi vì cảm thấy thú nhân với nhau không cần ngại sao?

Nghĩ tới đây, Edgar nhắm mắt hít hơi nữa, đi xuống lầu.

"Mẫu phụ, có chuyện gì vậy?" Edgar hỏi.

"Cũng không có gì, nhưng con với Thư Thư… Chuyện hai đứa quyết định sớm cũng tốt, dù Thư Thư còn nhỏ, các con cũng có thể tổ chức đính hôn trước, có cần chuẩn bị không?" Ian nói, hắn giữ gìn rất tốt, tuy không còn trẻ thoạt nhìn lại không già hơn Edgar bao nhiêu.

"Không cần." Edgar cự tuyệt.

"Sao con không vội vã chút nào vậy? Không sợ người khác nhanh chân hơn thì sao!?" Ian hận rèn sắt không thành thép nhìn con trai.

Edgar mặt vô cảm, Thư Thư không thể bị thú nhân khác tranh trước được, nhưng á thú nhân thì… Sau này nhất định phải chú ý mới được.

"Vậy con thổ lộ chưa?" Ian lại hỏi.

Edgar gật gật đầu.

"Vậy còn được… Thư Thư con nhỏ lắm, chờ được tới đâu thì chờ đi." Ian nói.

Mới vừa phát hiện người mình thích là thú nhân xong, bây giờ lại bị hỏi vậy khác nào xát muối lên vết thương đâu… Edgar quyết định chiếm quyết chủ động đối thoại: "Mẫu phụ tới đây có chuyện gì sao?"

"Còn không phải chuyện Thư Thư ư," Ian cười: "Con mang nó tới cao ốc hoàng gia, rồi đưa tới trường học, thượng tầng ai nấy đều biết tới nó rồi, rất nhiều người tới hỏi thăm ta… Ta nghĩ hay là con mở tiệc rượu, giới thiệu một chút đi."

"Không cần đâu." Edgar cự tuyệt.

"Không cần gì chứ, để nó ở nhà ta không danh không phận, người khác lại nói chúng ta coi thường nó." Ian nói.

Edgar vốn lo Thư Thư lộ ra chỗ đặc thù mới giấu kỹ không muốn quá nhiều người chú ý tới Thư Thư, nhưng giờ cậu đã có thân phận mà không giới thiệu một chút, sợ là sẽ khiến người khác nghĩ bọn họ không quan tâm tới cậu, khéo khi ở trường lại bị bắt nạt mất: "Khi nào?"

"Cuối tuần này đi." Ian nói, lúc này thấy Thư Thư quần áo tử tế đi xuống, mỉm cười: "Thư Thư, vài hôm nữa hoàng cung tổ chức tiệc rượu, ta dẫn con đi may vài bộ quần áo."

"Không cần không cần, tôi có nhiều rồi mà." Thư Thư vội vàng đáp.

"Nhưng chưa có bộ nào để đi tiệc cả." Ian nói, tiến lên kéo tay Thư Thư.

Thư Thư không quen đi theo người lạ, bị dắt đi có hơi khó chịu, Edgar lập tức nhận thấy ngay.

Dắt tay vốn dĩ chẳng có gì, có lẽ Thư Thư là thú nhân cho nên không thoải mái, là bởi vì bị á thú nhân dắt đi?

http://tieulun.hopto.org

Edgar tiến lên vài bước, kéo tay mẫu phụ đang nắm Thư Thư ra: "Mẫu phụ, con cũng đi."

Ian nhìn Thư Thư bị con trai mình kéo qua, có chút sửng sốt, con trai đây là đang ăn giấm chua phỏng?

Thư Thư trước kia mua quần áo đều là sản phẩm sẵn, lần này làm lễ phục đặt làm riêng, tới phòng thiết kế nổi tiếng nhất thủ đô tinh.

Khoa học kỹ thuật bây giờ rất tốt, không cần dùng tay đo thước kẻ gì, Ian đưa thẻ cho cậu dùng xong, máy móc sẽ quét hình ảnh, đưa ra dữ liệu toàn thân.

Trong lúc đó, Edgar vẫn luôn nghiêm mặt theo sát phía sau.

Làm quần áo đặt riêng hầu hết là á thú nhân, ngay cả quét thẻ cũng là nhân viên hỗ trợ á thú nhân giúp, lẽ thường thú nhân sẽ không ghen, nhưng Edgar hiện tại không thể chịu nổi có á thú nhân khác thân cận với Thư Thư, cho nên lúc nhân viên hỗ trợ kia dò hỏi sở thích của Thư Thư, mặt hắn đen thùi lùi, còn giục Thư Thư nhanh lên một chút, cuối cùng chọn đại một mẫu vô cùng phổ thông chẳng hào hóa phú quý chút nào, bảo bọn họ làm cho Thư Thư một bộ.

Chờ đi khỏi rồi, nhân viên hỗ trợ kia lập tức nói: "Sư phụ, người kia chính là họ hàng thân thích từ tinh cầu xa xôi đến của Hoàng hậu sao? Thoạt nhìn nhà quê dễ sợ, chả biết gì hết."

"Dù cho chả biết cái gì cũng là họ hàng với Hoàng hậu đấy." Nhà thiết kế nói.

"Sư phụ, người nói xem Hoàng thái tử điện hạ liệu có lấy hắn không? Chắc không đâu ha? Ta vừa rồi thấy sắc mặt Hoàng thái tử rất khó coi, đen thùi lùi luôn ấy." Một trợ lý nói.

Một trợ lý khác cũng xen vào: "Phải a, nhưng có khi hoàng hậu lại bức Hoàng thái tử phải lấy không biết chừng."

Nhà thiết kế liếc nhìn trợ lý của mình, có chút tán đồng, Hoàng thái tử hôm nay sắc mặt không tốt, phỏng chừng không quá thích á thú nhân kia.

Ian ngồi trên phi hành khí, tàn bạo trừng Edgar, sau đó dùng máy truyền tin nhắn qua: "Tiểu tử thúi, theo đuổi người ta không phải làm như vậy. Con hành hạ như thế, cẩn thận Thư Thư nghĩ con không để ý tới nó nữa đó!

Hai cha con sao lại có đức hạnh giống nhau đến thế cơ chứ? Lúc trước tới thủ đô tinh cùng Chris, Chris cũng trưng cái bản mặt nghiêm túc như vậy, làm y tưởng Chris không thích mình mà thích á thú nhân cha mẹ Chris nhận nuôi kia…

Tuy nhiên sau đó mới biết là ô long náo loạn, tên kia cảm thấy á thú nhân của mình quá hấp dẫn, muốn khiến y mộc mạc chút nên không cho y mặc lễ phục đẹp nhất, thế nhưng lại khiến y đau lòng.

Nghĩ thế, Ian lo lắng liếc nhìn Thư Thư, phát hiện cậu đang gặm thịt khô, tựa hồ hoàn toàn không để chuyện kia trong lòng, mới thở nhẹ một hơi.

Edgar xóa tin nhắn mẫu phụ gửi tới, nếu hắn mà được theo đuổi Thư Thư đã tốt..

Nhưng mà dù không thể theo đuổi, hắn vẫn thích Thư Thư, không muốn từ bỏ.

Trở về hoàng cung, Edgar đầu tiên là đưa Thư Thư trở về, để cậu tiếp tục chơi game, mình cùng Ian về chỗ phụ thân bên kia.

Trước kia đã có chuyện cần bàn, giờ lại thêm chuyện cần nói.

Chuyện mà hắn muốn đàm luận với phụ thân, là về việc có người muốn ám hại mình.

Hung thủ kia đã bắt được, một đại sư cơ giáp từng vào sinh ra tử cùng phụ thân hắn, từng được phụ thân tín nhiệm một thời.

Người kia là một thú nhân, nhưng là hồ tộc (cáo), không ưa chiến đấu, cũng chưa từng ra chiến trường, luôn chế tạo cơ giáp, mà trước khi Edgar ra chiến trận đã mời hắn bảo dưỡng cơ giáp cho mình.

Edgar trước kia đã từng hoài nghi hắn, nhưng không hi vọng là thật, không ngờ mọi chuyện vỡ lở ra lại thực sự là hắn, tâm tình không rõ ra sao.

http://tieulun.hopto.org

"Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ." Chris cũng cảm khái, khuôn mặt đượm vẻ mệt mỏi. Đối phương dù chưa ra chiến trường, nhưng chức vụ chẳng hề thấp, hắn thật không hiểu tại sao y lại phải làm vậy.

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng." Edgar nói. Người kia thừa nhận đã hại hắn, thậm chí thừa nhận đã tìm một thú nhân hình rắn giả mạo hại người, đồng thời lên mạng bôi nhọ hắn, nhưng kiên quyết không chịu nói ra tại sao lại làm vậy, cũng không chịu nói dùng thủ đoạn gì, thậm chí tự sát.

Chính bởi vì vậy, Edgar mới tới tìm phụ thân.

"Y vừa chết, manh mối liền đứt đoạn, chúng bắt được người phía dưới, nhưng người kia luôn liên hệ với bọn chúng qua mạng, không cung cấp thêm manh mối nào." Chris nói.

"Phụ thân định làm thế nào?" Edgar hỏi. Hắn đoán ngươi kia ra tay, nhưng luôn cảm thấy sự tình e là không đơn giản như vậy.

"Ta sẽ tiếp tục để ý chuyện này." Chris nói.

Edgar gật gật đầu.

"Được rồi, nói xong rồi thì đi đi." Bàn công chuyện xong, Chris hạ lệnh đuổi khách – hắn còn muốn cùng á thú nhân của mình tiếp tục thế giới hai người đây!

Edgar và Chris cùng xuống lầu, liền phát hiện Ian đang ngồi xem chương trình thám hiểm trên ghế salon, dù là một á thú nhân thì vẫn luôn rất hiếu kỳ về thế giới bên ngoài mà.

Edgar liếc nhìn phụ thân, rồi mẫu thân, đột nhiên nói: "Phụ thân, mẫu phụ, con còn có một việc muốn nói."

"Chuyện gì?" Chris hỏi.

"Thú châu của con mất rồi." Edgar nói. Thú châu rời khỏi thân thể thú nhân nếu không được á thú nhân ăn, một thời gian sau sẽ tan biến.

Biểu tình của Chris và Ian đều cứng đờ, Edgar ném thú châu đi?

Thú nhân mất thú châu rồi, tức là không bao giờ có thể có hài tử nữa, dù cho thú hạch nát vụn cũng không bỏ thú châu đi, thú châu chỉ có thú nhân cam tâm tình nguyện mới có thể lấy ra được, thậm chí những kiểm tra thông thường cũng không nhìn ra được sự tồn tại thú châu.

"Lúc con thoi thóp, đã muốn từ bỏ tất cả rồi, chỉ biết lúc đó tỉnh lại trên Thiêm tư tinh cậu, thú hạch không còn, thú châu cũng mất, nếu không phải có Thư Thư, chỉ sợ con đã chết ở nơi đó rồi." Edgar nói.

"Những tên khốn kiếp đó!" Ian cắn răng nói, bọn chúng hại con trai y tuyệt hậu rồi.

Thú nhân không có thú châu, tương đương với "bất lực", Edgar và Thư Thư hiện tại đang vô cùng tốt đẹp, Ian không muốn nói dối, nhất thời tức giận không chịu được.

"Hiện giờ khá hơn nhiều rồi." Edgar nói.

Huyết mạch hoàng thất đành đứt tại đây, chuyện này đối với Chris và Ian mà nói là một đả kích rất nặng nề, nhưng so với khi bọn họ nghĩ Edgar đã thành đọa thú thì quả thực không quá xót xa…

"Hoàng thất thai nghén nối dòng đã khó khăn, sớm muộn cũng đoạn tuyệt huyết thống… Sau này con nhân nuôi một đứa, hay là cứ chuyển nhượng sản nghiệp đi cũng không sao." Chris nói, hai con đường này hắn đã sớm tính trước.

"Cảm ơn người, phụ thân." Edgar nói, hắn biết nói ra sẽ khiến cha mẹ khó chịu, nhưng chuyện này nên nói rõ cho thỏa đáng càng sớm càng tốt.

Hắn đã không còn thú châu, cha mẹ đã chấp nhân hắn không thể có hậu đại, sẽ không hi vọng gì nữa.

"Con nói cảm ơn với chúng ta làm gì?" Ian nhíu mày: "Còn Thư Thư thì sao, con định thế nào?"

"Con sẽ nói cho Thư Thư biết." Edgar đáp.

"Con cứ nhất định nói rõ ra, nhỡ Thư Thư không nguyện ý, cũng đừng níu kéo." Ian thở dài, nghĩ tới thái độ Edgar đó giờ, vừa giận vừa thương: "Còn nữa, sau này đối xử với Thư Thư tốt một chút, đừng có nghĩ

http://tieulun.hopto.org

quẩn mãi thế! Con đã có lỗi với người ta rồi!" Con trai mình không thể sinh dục, Ian càng nghĩ càng thấy có lỗi với Thư Thư.

"Con biết." Edgar đáp, chào cha mẹ một tiếng, rời đi.

Chris và Ian nhìn nhau, có chút phát sầu… Con trai bọn họ lại "bất lực", thực sự gặp vận rủi lớn.

Edgar trở về chỗ của mình xong, Thư Thư đang ngồi vừa đọc sách, vừa ăn vặt, cậu ăn rất nhanh, hai bên má đều phồng lên.

Rõ ràng là một á thú nhân, thật ra lại là một thú nhân, nhưng vẫn là người hắn yêu thương, nhìn bộ dáng Thư Thư, Edgar hít sâu một hơi, ép thú châu trong cơ thể ra lần nữa.

Lúc nói với cha mẹ mình đã mất thú châu, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng bị từ chối…

Đưa viên châu màu đỏ tới trước mặt Thư Thư, Edgar nói: "Vật này tặng em."

48. Chương 48: Được Ăn Thú Châu

Trước đây Edgar chưa từng thích á thú nhân nào, sau này cũng hơn nửa cũng không.

Hắn hiểu rất rõ bản thân mình, nếu đã thích Thư Thư, vậy sau này sẽ không yêu ai khác.

Thú nhân yêu thú nhân, á thú nhân yêu nhau dù cổ đại là không hợp pháp, nhưng giờ mọi người đã có thể chấp nhận.

Nếu đã vậy, chi bằng tặng thú châu cho Thư Thư, coi như biểu đạt quyết tâm trọn đời của hắn.

"Vật quý giá như thế, tặng cho tôi không hay đâu." Thư Thư nhìn hạt châu trong tay Edgar, nói, đổi lại là cậu, chắc chắn không nỡ đưa hồng ngọc cho ai đâu.

"Em mới là quý giá nhất." Edgar nói.

Thư Thư không hiểu sao tim đập nhanh hơn, nhưng vẫn từ chối: "Không được, tôi không dám nhận đâu."

"Vậy coi như giúp ta bảo quản đi." Edgar nói, "Vật này rất trọng yếu, tuyệt đối đừng nói cho ai biết ta tặng cho em, cũng đừng tặng nó cho người khác."

"Vậy sao anh không tự bảo quản lấy?" Thư Thư hỏi.

"Ta sợ người khác biết nó trên người ta." Edgar cười: "Cũng sợ người khác tới cướp mất."

Thư Thư quan sát Edgar từ trên xuống dưới, phát hiện trên người Edgar chỉ có nút áo không gian là có thể giấu đồ, mà vật kia lại đổi chủ được. Còn nuốt châu vào bụng thì…

Hắn nuốt rồi thì phun ra sao được nữa, mà viên châu này tựa hồ không có bén rễ trong cơ thể Edgar được thì phải?

Nếu vậy, Edgar đúng là không có chỗ nào giấu hạt châu này được rồi.

"Thế tôi giúp anh bảo quản nó, để trong túi ăn đi, yên tâm, nơi đó an toàn lắm, chỉ có tôi mới biết cách lấy ra, chắc chắn sẽ không để ai thấy nó." Thư Thư đáp.

"Vậy thì tốt." Edgar cười, vốn hắn còn định nói với Thư Thư là hạt châu này mà rơi vào tay kẻ khác, hắn sẽ bị khống chế sống không bằng chết, nhưng rồi cảm thấy nói vậy thì quá nghiêm trọng rồi, dọa đến Thư Thư mất, dứt khoát không nói vậy.

Ngược lại thú châu rời khỏi cơ thể thú nhân, hai ba ngày sau sẽ không còn tác dụng gì nữa, tới đó là chấm hết.

Thư Thư tiếp nhận viên châu màu đỏ của Edgar, bỏ vào túi ăn của mình.

http://tieulun.hopto.org

Hiện tại cậu còn đang mang hình dáng á thú nhân, Edgar có cảm giác mình bị cậu ăn vào trong bụng, không nhịn được nghĩ muốn hôn cậu.

Nhưng hắn lại biết rõ Thư Thư là thú nhân, dù cho có ăn thú châu thật, thú châu cũng chỉ có thể dần hư hao đi trong cơ thể cậu ấy…

"Không còn sớm nữa, đi ngủ thôi." Edgar nói.

"Được." Thư Thư trở về gian phòng của mình.

Về phòng xong, Thư không hiểu sao không ngủ được, nhớ tới hạt châu Edgar vừa đưa mình… Cậu xoắn xuýt không thôi, cuối cùng không nén nổi tò mò lấy hạt châu trong túi ăn ra.

Thư Thư nhìn một hồi, lại bỏ vào miệng, trong bỏ ngay vào túi ăn mà chỉ ngậm lấy.

Hạt châu có khí tức của Edgar, cậu thích.

Dùng đầu lưỡi cuốn lấy hạt châu trong miệng mấy cái liên tục, qua hồi lâu, Thư Thư nuốt ngụm nước miếng, đột nhiên phát hiện xảy ra vấn đề.

Hạt châu mất rồi.

Cậu chưa kịp bỏ lại vào túi ăn, cũng chưa hé miệng, cho nên… Nuốt mất tiêu?

Edgar bảo cậu bảo quản nó, vậy mà lại không cẩn thận nuốt mất!

Phải làm sao bây giờ? Thư Thư cuống cả lên, rồi vội vã tĩnh tọa quan sát tình trạng bên trong cơ thể.

Rốt cục vượt tâm ma kiếp biến thành người, hiện giờ trong cơ thể dồi dào linh lực, còn có một viên kim đan đang xoay chuyển vòng vòng trong đan điền.

Kim đan của cậu và Edgar khác nhau, của cậu dịu dàng đẹp đẽ hơn, theo cảm nhận riêng của cậu là như vậy.

Thư Thư tỉ mỉ soi xét dạ dày, nhưng căn bản chỉ thấy viên hồng ngọc hồi xưa ăn phải, không thấy viên châu mới nuốt đâu.

Tại sao cảm ứng không ra? Thư Thư có chút xoắn xuýt, càng áy náy với Edgar hơn, tâm tình cậu nôn nóng, không nhịn được muốn ăn gì đó.

Lấy đồ trong túi ra bắt đầu gặm, gặm gặm, Thư Thư đột nhiên nhớ tới, mình ăn quá nhiều, có lẽ sẽ đẩy được hạt châu kia ra.

Nghĩ vậy, Thư Thư không ngủ nữa, trái lại bắt đầu ăn không ngừng nghỉ, sau đó dùng linh lực hỗ trợ tiêu hóa…

Rốt cục cũng buồn đi cầu! Thư Thư vào nhà vệ sinh, xong xuôi lại không thấy có thứ cần tìm… Có lẽ phải chờ tới lần sau chăng?

Đồ ăn giấu trong túi ăn đều là đồ ăn vặt, rất nhiều thứ sản xuất tại Thiêm tư, mùi vị tuyệt đối không ngon như thủ đô tinh, Thư Thư vốn không đói, ăn nhiều tất nhiên sẽ chán ngấy, bò lên giường, rồi đi xuống bếp.

Tiếc là đồ ăn của cậu và Edgar đều do người máy đưa tới, cho nên trong bếp sạch sành sanh chả có thứ gì ăn được…

Cuối cùng người máy 006 tìm thấy Thư Thư: "Xin hỏi có nhu cầu gì cần hỗ trợ?"

"Ta đói, mang chút đồ ăn tới được không?" Thư Thư hỏi.

"Ngài muốn ăn khi nào? Món gì?" 006 hỏi: "Hiện tại đã trễ lắm rồi, để đầu bếp làm sẽ hơi chậm, mua đồ bên ngoài thì nhanh hơn."

"Vậy thì ăn ngoài đi." Thư Thư nói, buổi tối cũng không tiện kêu đầu bếp dậy làm cơm được, cho nên gọi đồ ăn bên ngoài đi.

006 nhận lệnh, trước mắt Thư Thư xuất hiện một thực đơn: "Mời lựa chọn."

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư từng thấy chủ nhân gọi đồ ăn bên ngoài nhiều rồi, ngón tay lướt lướt di động vài cái đã có thể nhờ người ta ship tới tận nơi, phi thường tốt, giờ mình cũng thử xem?

Thức ăn bên ngoài nhìn đẹp lại ngon mắt nữa... Nghĩ tới chip thân phận của mình có rất nhiều tiền Edgar cho, Thư Thư dứt khoát gọi vài món thức ăn ngàn khối.

Mua ngoài chỉ việc chờ người ta đưa tới tận cửa, không ai biết cậu kích động cỡ nào đâu.

Trong tiệm có người làm sẵn thức ăn rồi mang tới địa điểm đặt sẵn: hoàng cung! Nơi ở của Hoàng thái tử!

Hoàng thái tử lớn như vậy rồi đây là lần đầu tiên gọi đồ ăn bên ngoài nha! Đây không phải ám chỉ món ăn bọn họ làm rất ngon sao?

Không lâu sau cửa hàng này lập tức tuyên truyền "Hoàng thái tử vừa đặt đồ ăn cửa hàng của ta" trên mạng, rồi nhìn nhau... Hoàng thái tử đặt liền một lúc nhiều đồ ăn như thế? Ăn hết nổi không?

Thư Thư không biết ngoài kia bao người đang nghi hoặc, 006 đưa đồ ăn vào cho cậu, nhận được cái cậu lao vào ăn liền.

Edgar ban đầu nghe thấy bên ngoài có tiếng động thì không để ý lắm, nhưng tiếng động càng lúc càng lớn, hắn buộc phải kiểm tra, sau đó thấy Thư Thư đang ăn junkfood, bên cạnh còn có cả chồng hộp đồ ăn.

"Em đói à?" Edgar hỏi: "Có cần tôi tăng khẩu phần hàng ngày lên không?" Thư Thư là thú nhân, còn mới trưởng thành, ăn nhiều một chút cũng không có gì là lạ.

"Không cần không cần, đủ rồi, hôm nay là trường hợp đặc biệt." Thư Thư ăn liên tục, cuối cùng bụng trương lên, cậu ngồi nghỉ trên salon một hồi, vận chuyển linh lực, tiêu hóa thật nhanh đồ ăn qua dạ dày rồi cuối cùng mắc đi cầu tiêu.

Thư Thư nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh, thế nhưng vẫn không thấy viên châu đỏ đâu hết.

Phải làm sao đây, viên châu của Edgar chạy đàng nào rồi? Thư Thư rối cả lên, tìm kỹ lại trong cơ thể, lúc này, đột nhiên cậu phát hiện một bộ vị nào đó trong cơ thể không ổn lắm.

Chỗ xương cụt thì phải? Đột nhiên mọc một cái viên gì mờ ảo... Không phải hạt châu đỏ đó sao? Sao lại chuyển xám xịt rồi? Còn như mọc rễ trong người cậu vậy.

Thư Thư cảm thấy hơi khó chịu, chậm rãi ra khỏi nhà tiêu.

"Em không thoải mái ở đâu sao?" Edgar có chút lo lắng.

"Không có gì...

Thư Thư đáp, cậu không biết mở lời chuyện hạt châu kia với Edgar thế nào, cậu lại bất cẩn nuốt mất vật Edgar nhờ bảo quản, chuyện này đáng lẽ không nên xảy ra mới phải!

Nếu Edgar biết được, liệu có mang cậu ra giải phẫu luôn không? Cậu không muốn bị mổ bụng đâu, hay là trước tiên nghĩ biện pháp đã, biết đâu lại lấy ra được thì sao?

Thư Thư ngáp một cái, tiếp tục dùng linh lực để ý viên thịt mờ mờ kia.

Viên thịt kia một chút động tĩnh cũng không có, cứ như nuốt vào cái là nằm bẹp dính ở chỗ đấy luôn, không thèm suy chuyển tí nào.

Thư Thư hơi buồn bực, lại không nghĩ ra cách nào hay, chỉ có thể trước tiên tạm gác sang một bên, sau đó được Edgar đưa tới trường học.

"Ở đây có ít thiệp mời, mấy ngày nữa hoàng cung tổ chức tiệc rượu nên muốn mời vài người đến, em muốn mời ai thì đưa cho người đó, không muốn mời thì thôi." Edgar lấy ra 50 tấm thiếp điện tử, bỏ vào nút áo không gian cho Thư Thư.

"Tôi không thân với bạn cùng lớp lắm, không cần nhiều vậy đâu." Thư Thư vội vàng nói, nhiều thiệp mời đẹp như vậy, cậu dùng không hết thì lãng phí lắm."

"Em cứ cầm trước đi, lần này không dùng tới thì lần sau đổi chương trình dùng tiếp vẫn được." Edgar nói.

http://tieulun.hopto.org

Như vậy cũng được a! Bấy giờ Thư Thư mới yên tâm, xuống phi hành khí vẫy tay chào tạm biệt Edgar rồi chạy nhanh vào lớp của mình.

Cậu vẫn là người tới sớm nhất lớp, bắt đầu chuẩn bị xem bài trước, còn tìm một cuốn sách tham khảo coi.

Khi đọc xong hơn nửa, bạn bè cùng lớp đều đã tới, Cynthia vội vội vàng vàng chạy lại đây, ngồi xuống bên cạnh.

Thường ngày, học sinh trong lớp đều ngồi trang điểm hay tu dưỡng nhan sắc, nhưng hôm nay không như vậy, tất cả mọi người đang xì xào bàn tán về một chuyện – trong hoàng cung chuẩn bị tổ chức tiệc kìa!

"Hoàng hậu xuất thân từ bình dân, từ khi làm hoàng hậu xong, trong cung tổng cộng mới có 10 lần tiệc rượu! Khó khăn lắm mới thêm một lần này đó!"

"Cuối cùng cũng tới, phụ thân ta nói nhất định sẽ kiếm được một vé, sau đó sẽ dẫn ta đi!"

"Bạn trai ta nói có thể kiếm được một thiệp mời, đưa ta đi cùng!"

"Tới hoàng cung có thể ngắm Hoàng thái tử ở cự ly gần, thật là tuyệt!"

...

Những người này nghị luận sôi nổi, sau đó chuyển sang bàn lễ phục đặt làm riêng thế nào, trang sức đẹp thế này thế kia.

Thư Thư hôm qua vừa vượt qua tâm ma kiếp, hiện giờ tai thính mắt tinh, những người này nói gì dù chỉ là xì xào bàn tán đều nghe rõ rành rành, nhất thời có chút không vui.

Tại sao lại có nhiều người nhớ thương Edgar như vậy chớ!

"Đúng rồi, bữa tiệc lần này nghe nói hoàng hậu muốn giới thiệu một người thân thích của mình!"

"Họ hàng với Hoàng hậu? Là ai vậy?"

"Nói không chừng là Thái tử phi tương lai đó!"

"Không thể nào, chẳng phải nói Meillet mới là Thái tử phi nội định sao?"

...

Á thú nhân lớp tân nương đều là quý tộc, nhưng không phải đại quý tộc. Đế quốc Thú Nhân thuở khai thiên lập địa đều dùng bạo lực để giải quyết tranh chấp, bởi vậy quý tộc đều là cường giả, đại quý tộc càng cường đại hơn, mà huyết thống mạnh mẽ như vậy lại khó khăn trong sinh sản đời sau.

Đại quý tộc một đời khoảng trăm năm, thường được hai, ba người con, đương nhiên không thể buông thả được... Thú nhân do đại quý tộc sinh ra đều được tiếp nhận giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ, tất nhiên không thể nào tới học lớp tân nương được.

Học sinh lớp này biết được một ít tin tức mập mờ, tỷ như hoàng cung mới đón một người họ hàng với hoàng hậu, nhưng không biết người lại chính đó là Thư Thư, một lát sau, bọn họ thậm chí còn bàn tán về tướng mạo của người nọ.

Thư Thư nghe mà phát chán, sau đó thấy Cynthia đang háo hức nhìn đám người kia.

"Cậu cũng muốn đi?" Thư Thư hỏi.

"Muốn chứ! Tôi chưa được tới hoàng cung lần nào!" Cynthia đáp, sau đó đau lòng mắt đỏ hoe hoe: "Tiếc là không được, phụ thân có thiệp mời, nhưng nhất định không cho tôi đi cùng."

Thư Thư chưa từng hỏi chuyện nhà Cynthia, giờ thấy Cynthia đáng thương như thế, càng không muốn chạm tới: "Cậu muốn đi? Tôi cho cậu một tấm thiếp mời nha?"

"Cậu có thiệp mời sao?" Cynthia kích động nhìn Thư Thư.

"Có!" Thư Thư đắc ý cười nói.

http://tieulun.hopto.org

"Cậu không cần cho tôi thiệp đâu, khi nào đi mang tôi đi cùng là được, trời ạ, tôi có thể được tới hoàng cung, có thể được thấy Hoàng thái tử điện hạ, thật quá hạnh phúc!" Cynthia càng thêm kích động, ôm hai bên má, mặt đầy vẻ si mê.

Thư Thư nhìn dáng vẻ này, quyết đoán quăng ý định cưới Cynthia ra sau đầu, Cynthia si mê Edgar, buồn nôn muốn chết!

Bất quá, việc quan trọng nhất bây giờ là làm sao lấy hạt châu trong bụng ra trước đã.

49. Chương 49: Thẳng Thắn Và Tiệc Rượu

Từ khi trong bụng có thêm một hạt châu, Thư Thư liền cảm thấy toàn thân không dễ chịu nổi, khi đối mặt với Edgar càng chột dạ hơn.

Đã vậy, mỗi lần nghĩ tới người trong lớp sẽ chửi bới mình, si mê Edgar, cậu liền buồn bực, muốn trốn tránh Edgar.

Mà nếu đến trường đọc sách, về nhà chỉ có hai người cậu với Edgar, trốn Edgar xong chỉ còn lại một mình, tẻ nhạt biết chừng nào!

Thư Thư cứ vậy lâm vào rối rắm.

Edgar tất nhiên nhận ra được, nhưng bản thân hắn cũng có điều khó nói, nên không biết nên nói cái gì với cậu nữa.

Bữa tối hôm nay, thấy Thư Thư có vẻ khó chịu, nhớ ra Thư Thư mấy ngày nay không còn chơi game giết rắn nữa... Không, là game khắc phục sợ hãi, Edgar nghĩ tới đề tài này buột miệng hỏi: "Em có muốn chơi game không?"

Thư Thư nghĩ tới rắn, cả người run lên, vội vàng nói: "Không được!"

"Sao vậy?" Edgar thắc mắc, không phải Thư Thư cực kỳ quyết tâm giúp bản thân không còn sợ rắn nữa sao?

"Không phải đã nói rồi sao, rắn rất đáng sợ, tôi không muốn tới gần bọn nó nữa đâu... Cho nên cứ tiếp tục sợ rắn tiếp đi!" Thư Thư đáp, hiện giờ đã vượt tâm ma kiếp, không cần nhìn đám rắn nữa rồi!

Không chỉ vậy, nghĩ tới cảnh tượng tâm ma kia, hình như cậu lại càng sợ rắn hơn... Thực quá bi thương mà!

Edgar cũng bi thương không kém, đã làm rắn nhiều năm như vậy, tại sao cuối cùng lại coi trọng một người bạn đời sợ rắn a?

"Vậy không chơi game nữa?" Edgar lại hỏi.

Thư Thư lắc đầu, mê chơi game không tốt đâu, với lại cậu cảm thấy mình không nên cả ngày cày tới cày lui làm gì.

"Ta đưa em ra ngoài đi dạo nha?" Edgar hỏi: "Em có đồ gì muốn mua không?"

"Tôi có thiếu gì đâu..." Thấy Edgar luôn quan tâm mình, Thư Thư càng hổ thẹn, càng lúc càng ngại ngùng, rốt cục không nhịn được lớn tiếng nói: "Edgar! Xin lỗi! Tôi làm mất hạt châu của anh rồi a!"

Edgar cả kinh, sắc mặt hơi biến, vội vàng hỏi: "Em ném đi đâu?" Nếu thú châu của hắn bị á thú nhân khác nuốt, á thú nhân kia sẽ trở thành thê tử hợp pháp của hắn mất... Tuy á thú nhân không nuốt bậy thú châu không rõ lai lịch bao giờ, nhưng lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?

"Không ném đi đâu hết, lúc lấy khỏi túi ăn không cẩn thận nuốt vào bụng, sau đó nó trở nên mờ tịt." Thư Thư trực tiếp vào vấn đề, nói xong thoải mái hẳn.

http://tieulun.hopto.org

"Hóa ra là vậy, không sao đâu, em ăn nó, nó sẽ biến thành như vậy đó." Edgar đáp, thú châu bị thú nhân khác ăn sẽ hư hao, như vậy cũng rất bình thường. "Nó đã vô dụng rồi, em kệ nó đi."

"Vậy ư, tốt quá." Thư Thư thở phào nhẹ nhõm, Edgar nói vậy là không truy cứu rồi!

Hạt châu kia đã vô dụng, cậu khỏi cần sốt ruột nữa, còn việc nó cứ ỳ trong bụng mình không chịu chui ra... Đằng nào cũng không khó chịu, mặc kệ mi luôn!

Khi nào nó ra thì trả lại cho Edgar cũng được.

Thư Thư rốt cục bình tâm, nhưn Edgar nhớ lại, 006 có báo mấy ngày trước Thư Thư đi cầu luôn ngó bồn cầu rất lâu.

Thú châu kia không chừng đã đi theo luôn rồi... Hắn có chút mất mát, nhưng rất nhanh lực chú ý lại dồn lên người Thư Thư.

Thư Thư quả là thành thật, làm sai chuyện cũng không lừa gạt ai.

Thư Thư giải quyết xong họa lớn trong lòng rồi, cả người hoạt bát hẳn lên, Edgar vô thức lại càng yêu thích cậu ấy lúc nào không hay.

Cùng lúc đó, tiệc rượu trong hoàng cung đã bắt đầu chuẩn bị.

Cynthia luôn nói chỉ cần Thư Thư dẫn cậu ấy vào là được, nhưng Thư Thư không đi đón người được, cho nên vẫn là cho một thiếp có thể kèm người đi theo.

Nhận thiệp xong, Cynthia kích động tột đỉnh, tiếp đến lại buồn bực nửa ngày, bởi cậu ta cũng không có bạn đời đi chung.

Thư Thư biết rõ cậu ta nhạy cảm cỡ nào, không thèm để ý tới, cậu đi tìm Jones, đưa cho y một tấm.

"Cảm ơn." Jones nhận lấy, trước kia chưa tham gia tiệc như này bao giờ, hoàng hậu cũng chưa mời y lần nào, nhưng giờ... Xem ra tới hoàng cung dạo một chuyến cũng là một ý không tồi!

"Tôi hỏi hoàng hậu rồi, lúc đó sẽ có rất nhiều món ngon, chúng ta có thể ăn sảng khoái đó." Thư Thư nói.

Tiệc ở Hoàng gia, mấy ai đi vì ăn uống đâu? Jones có chút dở khóc dở cười.

Nhưng mà, Thư Thư quan tâm chuyện ăn uống, cậu vô cùng háo hức tới ngày tổ chức tiệc, cũng vì hoàng hậu nói trong yến hội có rất nhiều đồ ăn mà.

Hôm tổ chức tiệc, buổi trưa Thư Thư thậm chí ăn ít đi một tí, nhưng không phải vì để mặc lễ phục cho đẹp, mà là để buổi tối có thể ăn nhiều một chút.

Phòng thiết kế đã chuyển lễ phục tới sớm một ngày, Thư Thư ăn cơm trưa xong liền mặc ngay, sau đó nhìn mình trong gương đẹp không chịu nổi.

Edgar chọn kiểu đơn giản cho cậu, phòng thiết kế thay đổi một chút, giờ Thư Thư mặc vào hợp người vô cùng.

Dù là cuối tuần, nhưng gần đây quân bộ tương đối nhiều việc, Edgar đi một chuyến tới tận chiều mới về, vừa về liền thấy Thư Thư đang đứng trước gương soi soi, tâm trạng tốt hơn hẳn.

"Tấm gương này còn có thể xem hình ảnh toàn thân kia." Edgar nói, ấn ấn trên gương vài cái, một hình lập thể be bé nhanh chóng hiện ra.

Đó chính là Thư Thư, nó lặp lại động tác trước gương của cậu, nghiêng trái nghiêng phải, còn cười với cậu rõ tươi – cậu mới cười với gương như vậy xong!

Hình lập thể này đáng yêu thật đó! Thư Thư không nhịn được đưa tay sờ sờ, nhưng đáng tiếc kia chỉ là hình ảnh mô phỏng, ngón tay vừa chạm tới, nó liền biến mất.

Nhưng cậu vẫn ngạc nhiên vô cùng, coi tất cả đều là đồ chơi.

Edgar yên lặng nhấn nút, hỏi: "Em thấy quần áo thế nào?"

http://tieulun.hopto.org

“Rất tốt a! Vô cùng tốt luôn ý!” Thư Thư cực kỳ hài lòng.

“Vậy đi cùng tôi.” Edgar đưa tay ra.

“Đi đâu? Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi.” Thư Thư khó hiểu.

“Giờ đi làm tóc cho em đã.” Edgar nói.

Đi làm tóc? Thư Thư trên mặt lộ rõ vẻ hiếu kỳ, rất chi là háo hức, lớn như vậy rồi còn chưa được làm đẹp lần nào đây! Về phần nam nhân làm đẹp không ổn lắm… Những chủ nhân cũ đều cảm thấy nam nhân có thể tự lo cho mình mà.

Trong vũ trụ này, làm đẹp thực ra rất đơn giản, Thư Thư vốn là yêu tinh không tỳ vết, càng không cần tân trang, thợ trang điểm kia liền chú trọng về tóc hơn.

“Sợi tóc này đẹp thật đó, lần đầu tiên tôi gặp được tóc đẹp như vậy, mỗi một sợi đều chuẩn khỏi chỉnh… Người như còn chăm chút làm gì, thực phí của trời!” Thợ trang điểm nhìn Thư Thư lên án.

Có đến mức đấy không? Thư Thư có chút câm nín, cậu thấy tóc cậu cũng ổn rồi a… Hơn nữa người này chỉ đổi kiểu tóc có xíu xiu…

Thư Thư chả hiểu ra sao, thợ trang điểm thì vừa dừng tay liền kích động, phát hiện người kia trông có khí chất hơn nhiều, nhan sắc lên thêm một bậc.

Thật là đẹp, đảm bảo ai cũng phải ngoái nhìn mà!

Thư Thư nhìn mình trong gương đẹp lên một chút, nhưng chờ tới khi ngó sang Edgar xong lại phát hiện mình tựa hồ không thể so được với người ta.

Trước đây Edgar ở cùng cậu chưa bao làm đẹp, hiện tại chỉnh chu một tí, còn mặc lễ phục quân trang… Thư Thư có chút không dời nổi tầm mắt!

Đây rõ ràng là bộ dáng trước đây cậu muốn trở thành mà! Đẹp trai thật! Hèn gì á thú nhân nào cũng thích Edgar!

Edgar phát hiện Thư Thư đang nhìn mình đầy tán thưởng, theo bản năng ưỡn ưỡn ngực.

Tiệc tối 7h bắt đầu, nhưng mới 6h người người đã lục tục kéo tới hoàng cung.

Những người này đều là tiểu quý tộc, hoặc là ngay cả thân phận quý tộc cũng không có – hiện tại ở đế quốc, huyết thống hoàng tộc chỉ mang tính tượng trưng, đế quốc đã sớm không còn tiền trợ cấp cho quý tộc nữa, bởi vậy thực sự quý tộc không hề cao quý như trong tưởng tượng.

Đã có khách tới, tiệc cũng phải chuẩn bị đầy đủ, nhưng Thư Thư vẫn chưa tham dự, cậu là trọng điểm của bữa tiệc lần này, lát nữa còn phải giới thiệu, đương nhiên phải chờ người tới đông đủ mới xuất hiện rồi.

Ngồi nghỉ trong đại sảnh trên lầu, Thư Thư đang thấy cực kỳ nhàm chán.

“Có muốn xem cảnh trong phòng yến hội chút không?” Ian nhìn bộ dáng cậu, cười hỏi.

“Được a!” Thư Thư gật đầu.

Ian ấn công tắc bên cạnh, cảnh tượng dưới sảnh toàn bộ hiện ra trước mắt họ, nếu bọn họ muốn còn có thể nghe bên dưới nói gì nữa kia.

“Đó là Nam tước, họ có một bệnh viện rất lớn trên thủ đô tinh…” Ian chỉ vào mấy người trong đó giới thiệu vài câu, đột nhiên phát hiện Thư Thư mất tập trung, lực chú ý dồn hết lên đồ ăn rồi.

Thấy cảnh này, Ian có chút buồn cười mà ngưng lại, không tiếp tục giới thiệu nữa, ngược lại cảm thấy Thư Thư không quen biết mấy người đó cũng chẳng sao.

Thấy Ian đột nhiên không nói gì nữa, Thư Thư quay lại hỏi: “Ian thúc thúc, chú nói tiếp đi, tôi đang nghe mà.”

“Con có nhớ kỹ sao?” Ian chút ngạc nhiên.

http://tieulun.hopto.org

"Có thể." Thư Thư nhắc lại tất cả người Ian vừa giới thiệu một lượt, cậu có Kim đan của yêu quái cơ mà, nhớ chút chuyện này cũng đơn giản thôi!

Ian kinh ngạc nhìn Thư Thư, y biết Thư Thư rất thông minh, nhưng không ngờ cậu lại là một thiên tài, mới nói có một lần thôi mà đã nhớ kỹ được hết cả.

Thế là tiếp tục giới thiệu.

Thư Thư biết mới rồi hành vi của mình không được lễ phép, hiện tại không nhìn lung tung nữa, nghiêm túc nhận thức cùng Ian, chỉ là thấy như vậy thực quá nhàn rỗi, không nhịn được lấy ít đồ ăn trong túi ra bỏ vào miệng, lặng yên không tiếng động bắt đầu nhai.

Ian thấy vậy, không hiểu sao tâm trạng tốt hơn hẳn, còn thấy chính mình cũng hơi đói bụng.

Trước kia còn chưa gặp đã có ấn tượng rất tốt về Thư Thư, bởi á thú nhân này đã cứu con y, gặp mặt xong lại càng thích cậu… Y vẫn luôn muốn sinh một á thú nhân, đứa con trong tưởng tượng của y, liệu có phải chính là như vậy?

Mấy ngày trước biết Edgar ném thú châu đi xong, càng quý trọng Thư Thư hơn. Bây giờ thấy Thư Thư lén lút ăn đồ ăn cũng không trách cứ gì, còn gọi người mang thêm đồ tới.

Tới lúc này, Thư Thư hoàn toàn mất hết tiết tháo… Hai con mắt sáng lấp lánh nhìn Ian, nụ cười trên mặt cực kỳ rạng rỡ: "Chú đúng là người tốt!"

Đứa nhỏ này thật dễ nuôi, lại dễ cưng nữa! Ian cười: "Thư Thư cũng là đáng yêu nhất!"

Hai người bọn họ tán thưởng lẫn nhau, mặt Edgar hơi đen rồi, Thư Thư là thú nhân a! Là thú nhân đó!

50. Chương 50: Có Tình Địch Qua Lại

Ở phía trên cũng có ăn, Thư Thư ngược lại không sốt ruột nhập tiệc nữa, bắt đầu ăn thật vui vẻ.

Ăn được một nửa, máy truyền tin đột nhiên reo, Thư Thư mở ra xem mới phát hiện là Cynthia nhắn tin tới.

Cynthia đã sớm tới yến hội ồi, nhưng không thấy Thư Thư ở đâu cả, liền gởi tin cho cậu hỏi xem cậu có tới không.

"Là tin nhắn từ bạn học à?" Ian hỏi, Thư Thư xem tin nhắn cũng không né y, chữ trên đó viết to đùng đùng, liếc mắt một cái là thấy hết.

"Ưm, là bạn cùng bàn tên Cynthia, Ian thúc thúc, chú biết Cynthia không?" Thư Thừ tò mò hỏi.

Ian mới giới thiệu bao nhiêu là người, cho nên Thư Thư cảm thấy y như thể không ai không biết vậy.

"Thế hệ trước ta hầu như biết hết, nhưng á thú nhân trẻ tuổi thì không nhận ra, nhưng tài liệu Edgar hắn là có." Ian nói, lúc đưa Thư Thư tới lớp tân nương, nhất định con trai y phải điều tra tình hình trước rồi.

Mà y nói như vậy,vừa là chỉ điểm cho Thư Thư, cũng là tạo chút việc để làm cho đôi trẻ.

Edgar có chút không vui liếc mẫu thân mình, hắn đi điều tra bạn học của Thư Thư, nhưng không muốn để cậu biết – nếu biết rồi không vui thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng Thư Thư lại không như vậy, ngược lại tràn đầy phấn khởi nhìn hắn, Edgar cân nhắc một chút, đem tư liệu về Cynthia cho Thư Thư coi.

Cynthia là con riêng của Tứ tước, mà thân thế tại đế quốc Thú Nhân, xem chừng có chút cẩu huyết…

http://tieulun.hopto.org

Cha ruột Cynthia trước kia xảy ra bất trắc qua đời, á thú nhân phụ thân cậu ta vốn định mang cậu ta đi tự mình nuôi lớn, nhưng rồi nhận được sự theo đuổi nhiệt tình của Tứ tước. Vốn là một á thú nhân mềm yếu, trượng phu mất liền không biết nên làm gì, cuối cùng đồng ý gả cho vị tước kia.

Trước đã ăn thú châu của người kia, đương nhiên không thể sinh con cho Tứ tước nữa, vốn dĩ chuyện cũng chẳng có gì, xã hội phát triển đến giờ, á thú nhân không muốn sinh con rất nhiều, bọn họ không có con cũng chả sao, thế nhưng Tứ tước này lại là người coi trọng huyết mạch…

Tứ tước yêu tha thiết mẫu phụ của Cynthia, nhưng lại muốn có hài tử, đem thú châu cho á thú nhân khác ăn, rồi để đối phương sinh cho mình mấy đứa…

Tình cảm con người rồi sẽ đổi thay, á thú nhân nhớ mãi không quên chồng trước và á thú nhân khăng khăng một mực sinh cho hắn 5, 6 hài tử đem ra so sánh, bên nào nặng bên nào nhẹ?

Vị tước này quyết định ly hôn với mẫu phụ của Cynthia, nhưng đối với mẫu phụ Cynthia đây là chuyện vô cùng đau khổ, hôn nhân không hạnh phúc khiến y sầu não uất ức, cuối cùng tự sát.

Sự tình là như vậy, đương nhiên trên bản điều tra viết kỹ lưỡng hơn, đồng thời không nhắc tới thú châu – dù sao mọi người đều hiểu cả.

"Đây là tra nam quá đáng và tiểu tam sinh con riêng a!" Thư Thư nhất thời thương thay cho Cynthia.

"Tứ tước này quả thực vô đạo đức mà." Ian sau khi xem xong nói, đế quốc Thú Nhân á thú nhân ít hơn thú nhân nhiều, chồng có chuyện, á thú nhân chọn tái giá không hề ít, rất nhiều thú nhân sẽ không để ý chuyện này, sau khi kết hôn vẫn toàn tâm toàn ý, Tứ tước như vậy không khỏi khiến người ta cảm thấy thật đáng khinh.

Bất quá, nhiều lời chỉ trích hơn cũng không ích gì, bởi y có chút chột dạ - con trai y không có thú châu, tương lai chung sống với Thư Thư chắc chắn không thể sinh con được, liệu Thư Thư có thay lòng đổi dạ như Tứ tước kia chăng…

"Thư Thư, nếu bạn học con đã đến, có muốn tìm cậu ấy tâm sự không?" Ian hỏi.

"Tôi đi có sao không?" Thư Thư quả thực đang muốn đi chơi chút.

"Lát nữa tới phiên giới thiệu con thì để Edgar đi tìm là được." Ian nói.

"Được!" Thư Thư cười rõ tươi, phóng nhanh xuống lầu.

Edgar lại có chút đau lòng, tiến lên vài bước, điều chỉnh camera giám thị theo sát Thư Thư, sau đó nhìn màn hình chằm chặp.

Ian trừng con trai y một cái, mặc kệ hắn.

Thú nhân một khi đã thích á thú nhân nào đó, tình cảm rất cố chấp, cũng khó mà thích người khác được, chuyện như cha dượng Cynthia thật không mấy ai làm nổi, mà con trai y đã thích Thư Thư, hẳn là không thay đổi được rồi.

Thư Thư cuối cùng tìm được Cynthia trong góc.

"Làm sao vậy?" Thư Thư hỏi.

Cynthia uốn éo thân thể, nói: "Tôi sợ."

"Có gì đáng sợ đâu, mạnh dạn lên tí đi." Thư Thư an ủi: "Tôi dẫn cậu đi ăn nha?"

"Được." Cynthia kích động nhìn Thư Thư, đỏ mặt.

Y cũng biết mình như vậy chẳng ai ưa, nhưng chính là không sửa được, hiện giờ gặp được Thư Thư không để ý hành vi cử chỉ của mình, quả thực xem cậu như cứu tinh.

Thấy Thư Thư ra ngoài, Cynthia rập khuôn từng bước bám sát theo sau.

Kỳ thực chỗ cậu đi cũng không nhiều người lắm, mang Cynthia tới góc khác, sau đó gọi Cynthia tới chọn đồ ăn.

http://tieulun.hopto.org

Cynthia có chút lo lắng mình ăn nhiều sẽ bị mập, cũng lo vậy quá kỳ quái, mà lại không nỡ từ chối Thư Thư, liền lấy một ít ăn, sau đó cảm thấy mùi vị cực ngon, không nhịn được ăn thêm mấy miếng: "Ngon thiệt đó!"

"Tôi cũng thấy vậy, trong hoàng cung cái gì cũng ngon hết á!"

"Ở đây cũng đông người thật, có nhiều thú nhân cao lớn anh tuấn." Cynthia che mặt, lén nhìn mấy thú nhân bên kia.

"Tôi thấy giống nhau cả thôi." Thư Thư liếc qua, không để ý lắm – mấy người này căn bản không đẹp trai bằng Edgar.

"Tiêu chuẩn của Thư Thư thật cao quá." Cynthia nói, sau đó dùng ánh mắt mong chờ nhìn thú nhân bên kia: "Bọn họ không biết có thích tôi không nữa, nếu có người nào yêu tôi thì tốt quá."

"Có người yêu cậu thì sao chớ?" Thư Thư hỏi.

"Đương nhiên là gả cho hắn a!" Cynthia nói.

"Vội lấy chồng sao?" Thư Thư không nhịn được hỏi.

Cynthia trầm mặc gật đầu, bưng kín khuôn mặt nhỏ nhắn: "Lấy chồng rồi sẽ có người tốt với tôi, chiều chuộng tôi."

"Hóa ra là vậy…" Thư Thư gật gật đầu, rồi thâm trường nhìn Cynthia: "Cynthia, tôi nói cậu nghe, dựa vào người khác khó nắm chắc, phải dựa vào chính sức mình mới được." Trước đây các chủ nhân đều nói như vậy!

Cynthia hơi sững sờ, đột nhiên nhớ lại hành vi mỗi ngày nỗ lực đọc sách của Thư Thư, đột nhiên cảm thấy bản thân thật vô dụng, viền mắt đỏ lên – trước đây chưa từng có ai nói cho y điều này.

Cynthia cảm kích nhìn Thư Thư, nhưng không ngờ đúng dịp thấy cậu đang ăn gì đó.

"Cynthia?" Một giọng nói vang lên, Thư Thư và Cynthia cùng quay đầu lại, liền thấy một thú nhân trung niên mang theo một á thú nhân thoạt nhìn tuổi không nhỏ không lớn đi về phía này, lông mày tên thú nhân nhíu chặt lại, bất mãn nhìn Cynthia.

"Cynthia, sao ngươi lại ở đây?" Á thú nhân bên người kia hỏi, khẩu khí không tốt chút nào.

Cynthia bị dọa, nhất thời run lên, nhỏ giọng nói: "Bạn học dẫn ta tới."

"Không phải cho ngươi tới trường học học ngoan ngoãn sao? Tại sao có thể là phiền bạn học đưa ngươi tới nơi như thế này?" Thú nhân kia nói, còn khinh bỉ nhìn chiếc đĩa trên tay Cynthia: "Còn nữa, tới tham gia tiệc mà lại trốn trong góc ăn liên tục là cái kiểu gì?"

Cynthia nhất thời luống cuống tay chân.

"Cynthia, nhân lúc chưa ai tới, mau về đi, đừng ở đây chọc người không nên dây vào." Thú nhân kia nói.

Cynthia không vui, nhưng không dám phản kháng, chỉ có thể ngơ ngác đứng đó, đúng lúc này, Thư Thư rốt cục chú ý tới bên này: "Các ngươi muốn làm gì? Tại sao lại bắt cậu ấy về?"

Hai người kia liếc nhìn Thư Thư, ngữ khí hòa hoãn: "Xin chào, ta là phụ thân của Cynthia, đứa nhỏ này không hiểu chuyện, không nghe lời, chúng ta đang định đưa nó về nhà."

"Ngươi chính là Tứ tước đi tìm tiểu tam kia?" Thư Thư nhớ tới tư liệu kia.

Tứ tước kia lúc đầu còn khách khí với Thư Thư là vì biết người tham gia bữa tiệc này không giàu sang cũng phú quý, cho nên không muốn đắc tội, dù vậy, đột nhiên bị nói như thế cũng sẽ tức giận, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi: "Cậu là ai? Cha mẹ cậu dạy cậu nói chuyện thế nào vậy?"

"Ta không còn cha mẹ." Thư Thư nói.

Không còn cha mẹ? Thư Thư trang điểm không phải quá xuất chúng, tới rõ sớm còn trốn trong góc mà ăn uống, bên người lại không có thú nhân bồi tiếp… Tứ tước không còn khách khí như trước nữa: "Quả nhiên

http://tieulun.hopto.org

không cha mẹ chính là không được dạy dỗ đàng hoàng, Cynthia là người nhà ta, đây là việc trong nhà, cậu đừng chõ mũi vào."

"Thư Thư..." Cynthia trốn ra sau lưng Thư Thư, nhìn cậu sùng bái.

Edgar đang trong phòng nghỉ ngơi thấy cảnh này, mặt biến đen, không nghĩ ngợi nhiều đi xuống dưới – á thú nhân kia dám nhìn Thư Thư bằng ánh mắt đó, quả thực không thể nhẫn nhịn!

"Việc trong nhà của ngươi thì sao nào? Đây là nhà ta, ngươi trên địa bàn của nhà ta, ta có thể quản!" Thư Thư nhìn thú nhân kia, hai tay chống nạnh.

"Địa bàn nhà cậu?" Tứ tước kia sững sờ, hoảng sợ nhìn Thư Thư, nơi này là hoàng cung, người này lại dám nói như thế...

"Chính là địa bàn của đại gia đây! Có cần gọi Edgar tới, để ngươi tự hỏi xem?" Thư Thư lại nói, cáo mượn oai hùm ấy à, chiêu này cậu xài quen lắm nha.

"Cậu là... Thân thích của Hoàng hậu?" Tứ tước hỏi. Tiệc rượu lần này không phải giới thiệu người này đi?

"Ngươi cảm thấy sao?" Thư Thư hỏi ngược lại.

"Xin lỗi..." Tứ tước kia vội vàng sửa miệng, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của cậu.

Vốn đang muốn anh hùng cứu mỹ nhân, Edgar mới đi được phân nửa liền phát hiện mỹ nhân cần cứu đã không sao, còn tiếp tục sự nghiệp ăn uống, Cynthia kia vẫn đi theo cậu, nhưng trong mắt Thư Thư, hiển nhiên Cynthia không quan trọng bằng đồ ăn. Nếu ghen... Phải ghen tị với đồ ăn mới phải.

Thư Thư ăn đến vui vẻ, nếu mình vào sẽ gây sự chú ý, Thư Thư cũng sẽ không thể ăn như thế nữa. Edgar xa xa dừng bước, sau đó gọi người tới mang thêm nhiều đồ ăn qua bên kia.

"Thư Thư Thư Thư! Chẳng lẽ cậu chính là thân thích của Hoàng hậu?" Cynthia vừa thấy cha dượng bị dọa bỏ đi xong, hưng phấn nhìn cậu.

"Phải." Thư Thư gật đầu.

"A, hoàng hậu thật sự muốn gả cậu cho Thái tử sao? Chứ không phải Thái tử thích Meillet a?" Hai con mắt Cynthia sáng lấp lánh, vô cùng bát quái.

Mới không đâu! Edgar thích cậu kìa! Nhưng cậu là thú nhân, không thể ở bên nhau được... Thư Thư nhíu mày: "Meillet kia rốt cuộc là ai?"

Một bên khác, Julian từng bắt gặp Thư Thư mua quần áo đang đứng cạnh một á thú nhân dáng dấp khí chất vô cùng xuất sắc, nói chuyện: "Meillet, ta mới nhìn thấy Thư Thư kia, nó trốn trong góc phòng, đang ăn uống đó."

Meillet ngẩng đầu lên, nghiến răng nói: "Chúng ta đi gặp hắn!"

51. Chương 51: Meillet Và Thư Thư

Giữa Đế quốc Thú Nhân vô cùng bao la, trong vô số tinh cầu, thân phận của Julian căn bản không đáng nói.

Vốn dĩ không có thiệp mời, lần trước đắc tội Thư Thư ở cao ốc hoàng gia càng khiến người quen biết không dám dẫn người tới tiệc rượu.

Cứ tưởng rằng y không có duyên với bữa tiệc hoàng cung lần này, ai ngờ Meillet lại tìm tới...

Meillet là ai? Đó là con trai độc nhất của công tước Leonard, một trong ba vị công tước cao quý nhất đế quốc.

http://tieulun.hopto.org

Meillet ít hơn Hoàng thái tử hai tuổi, từ nhỏ cùng Hoàng thái tử lớn lên bên nhau, quan hệ hai người vô cùng tốt, Hoàng thái tử trước giờ không để tâm các á thú nhân khác, nhưng khá tốt với Meillet.

Đương nhiên, đó không phải trọng điểm.

Quan trọng nhất là, Meillet vô cùng xuất sắc.

Từ khi còn rất nhỏ đã là người đứng đầu các cuộc thi tài nghệ, Edgar là người có thành tích cao nhất thi vào học viện hoàng gia, thì Meillet chính là á thú nhân đứng đầu bảng của ngôi trường này.

Edgar học ngành chỉ huy chiến đấu, sửa chữa robot và chiến thuật, thành tích luôn dẫn đầu, còn y học chế tác cơ giáp, chính trị và thiết kế vũ khí, cũng đứng đầu trường.

Năm nay chưa tới 30 tuổi đã là đại sư có tiếng ở đế quốc, còn thiết kế trang bị cho quân đội, cuối cùng trở thành chuyên gia về vũ khí đạn dược, không còn nghi ngờ gì nữa, Meillet chính là tuyệt đối xuất sắc.

Tài năng rực rỡ đã đành, Cách Lạc gia tộc đều ham muốn có mỹ nhân, đối tượng không đẹp thì chẳng thèm liếc mắt, đời nào cũng là gen tối ưu hóa, tướng mạo y càng xuất chúng còn hơn cả tài năng.

Dù nói gu thẩm mỹ mỗi người một khác, nhưng ai cũng phải công nhận Meillet là đẹp nhất, mà khí chất của y càng khiến các á thú nhân thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Ở đế quốc Thú Nhân, nếu Edgar được công nhận là thú nhân xuất sắc nhất, vậy thì Meillet chính là ưu tú nhất trong số các á thú nhân.

Trên mạng có á thú nhân lảm nhảm phải gả cho Hoàng thái tử, phải sinh con cho Hoàng thái tử, nhưng thực ra chỉ nói vậy thôi, trong số bọn họ hầu hết đều sớm phải kết hôn rồi… Nếu thật sự muốn nói đến, mọi người vẫn cảm thấy xứng đôi với Edgar nhất chính là Meillet.

Người giới thượng lưu, kỳ thực có rất nhiều người đã đến với nhau. Nếu không phải Edgar luôn trong quân ngũ, Meillet quá chăm chú sự nghiệp, bọn họ có khi đã ở bên nhau lâu rồi.

Cũng bởi vậy, khi Thư Thư, người họ hàng của Hoàng hậu vào ở trong hoàng cung, mọi người mới không quá để tâm.

Thư Thư mang khẩu khí không tốt lắm hỏi Cynthia “Meillet rốt cuộc là ai?”, sau đó Cynthia phổ cập kiến thức xong, cuối cùng còn kích động nói rằng: “Meillet là thần tượng của tất cả các á thú nhân! Tôi sùng bái y nhất đó!”

Nói xong, phát hiện sắc mặt Thư Thư khó coi, Cynthia có chút ngượng ngùng: “Thư Thư, bây giờ tôi lại sùng bái cậu nhất! Tôi thấy cậu tốt lắm luôn ý!”

Đây rõ ràng chỉ là an ủi, Thư Thư có chút chột dạ, căn bản không tin Meillet kia thật sự lợi hại như vậy: “Y giỏi như vậy thật sao? Nếu vậy…” Edgar sợ là sẽ thích y rồi cũng nên?

Nghĩ thế, Thư Thư lấy máy truyền tin ra, bắt đầu tra cứu.

Tìm kiếm Meillet, các loại tin tức hiện lên, mở phần giới thiệu tóm tắt nhân vật ra, cậu còn thấy các loại giải thưởng Meillet từng đạt được từ nhỏ.

Nhiều giải thưởng quá, đếm không xuể mà! Còn có cái giải gì mà cậu thậm chí chẳng hiểu rốt cuộc là thi đấu cái gì!

”Thư Thư nhìn xong, tổn thương sâu sắc, Meillet này tại sao lại lợi hại như vậy? Lợi hại thì cũng thôi đi, lại còn đẹp mã nữa!

Meillet và Thư Thư khác nhau một trời một vực, kỳ thực cũng không phải loại hình mà Thư Thư thích, mà dù có là loại hình cậu thích, Thư Thư cũng không cách nào làm trái lương tâm nói y không đẹp, hay là chối bỏ việc mình gato vì đó là á thú nhân đẹp nhất cậu từng thấy.

“Meillet thật sự rất lợi hại đó!” Cynthia lại nói.

Thư Thư có chút chán nản: “Phải a.”

http://tieulun.hopto.org

Cynthia thấy cậu không vui, vội hỏi: "Nhưng mà cậu yên tâm, dù Meillet có lợi hại đi chăng nữa, đã chờ đợi bên Thái tử điện hạ lâu như vậy rồi mà ngài ấy vẫn không hồi đáp, cũng không chịu đính hôn với y, quá nửa là không thích y rồi."

Thư Thư nghe Cynthia nói xong, gật gật đầu, Edgar trước đây còn nói thích cậu mà, chắc chắn không thích tên Meillet kia đâu.

Nhưng mà cậu với Edgar đều là thú nhân, Edgar sẽ không thích cậu nữa, có khi lại quay qua thích tên này cũng nên.

Thế là cậu lại không vui nổi, không rõ vì sao, trong lòng nhất thời lại rối rắm.

Thư Thư và Cynthia ngồi trong góc phòng, giọng lại nhỏ, theo lý thì người khác không nghe được, nhưng Meillet và Julian vừa vặn đi tới, nghe được câu nói cuối cùng của Cynthia rõ rõ ràng ràng, cũng thấy Thư Thư gật đầu như thế.

Meillet dừng bước.

Từ nhỏ y đã thích Edgar, vẫn luôn theo đuổi người ấy, để có thể trở thành á thú nhân xứng đôi với hắn mà bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, nhưng rồi… Edgar chưa từng có bất kỳ biểu hiện nào, thậm chí còn chưa từng gần gũi với y lấy một chút, cho nên để tránh cho Edgar nhận ra tình cảm của mình rồi xa lánh mình, y chỉ có thể đè nén che giấu tình cảm ấy.

Cho tới tận năm nay, Edgar sắp 30 tuổi, đã tới tuổi kết hôn, phụ thân y đi thăm dò chuyện Edgar mới biết được hắn đang lành ít dữ nhiều, dưới tình huống đó, e là dù sống sót cũng không tránh khỏi tự bạo thú hạch, càng làm cho y nhất quyết muốn lật tung từng ngóc ngách tinh cầu kia tìm Edgar, nhưng không thấy. Y còn tưởng rằng Edgar đã chết, nén đau thương tìm một tinh cầu xa xôi bái sư học nghệ, dự định rời xa thủ đô tinh để quên được Edgar…

Kết quả, không quên được, mà Edgar còn sống sót trở về!

Nhận được tin tức xong, y dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc việc học tập, vội vội vàng vàng trở về thủ đô tinh, không ngờ trong hoàng cung lại xuất hiện thêm một á thú nhân.

Y vốn tò mò về người này, chủ động đi tìm cũng là muốn dè chừng á thú nhân kia…

Y kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, rồi mới mượn bữa tiệc lần này để tới xem xem á thú nhân kia thế nào.

Hoàng cung, y đã quá quen thuộc, khi còn bé thường được tự do ra vào nơi đây, tiệc rượu cũng đã tham gia mấy lần… Vốn muốn chào hỏi Ian trước, nhưng thấy Julian nói bắt gặp Thư Thư…

Meillet luôn bình tĩnh là thế, vậy mà cuối cùng vẫn không nhịn được muốn xem Thư Thư có bản lãnh gì.

Người khác đều nói Edgar không thích Thư Thư, nhưng y vẫn không yên lòng được, thậm chí có dự cảm xấu.

"Edgar trước kia không thích Meillet, nhưng lớn lên đẹp đẽ như vậy, lỡ sau này Edgar thích y thì phải làm sao?" Thư Thư chấn chỉnh lại tâm trạng phức tạp của mình, vẫn thấy thật đau lòng, hẳn là lo Edgar trọng sắc khinh bạn, có á thú nhân để yêu đương rồi sẽ không quan tâm mình nữa: "Nếu Edgar thích y, đuổi tôi ra ngoài…"

Hiện giờ trên đế quốc cậu không nhà không người thân, nếu bị đuổi đi, vậy thì bơ vơ bất định rồi!

Tuy nói Edgar là đồ đệ cậu, nhưng Thư Thư cũng biết, Edgar đến giờ e là không có tí ý niệm gì về quan hệ thầy trò này, nếu không ai lại đi tỏ tình với sư phụ như thế?

"Vậy thì làm Edgar thích cậu đi…" Cynthia nói, mới được nửa câu, biểu tình đột nhiên cứng ngắc - người mà cậu ta và Thư Thư đang nhắc tới, vai chính Meillet, đang đứng ngay sau Thư Thư kìa!

Cynthia nhất thời rụt lại, cúi đầu chọt chọt Thư Thư… Meillet đến a!

"Giờ muốn Edgar thích tôi hình như hơi khó a…" Thư Thư lại thở dài, hỏi: "Cynthia, cậu sao vậy?"

http://tieulun.hopto.org

"Bị giật mình đi." Một giọng nói êm tai từ phía sau Thư Thư vang lên, cậu quay đầu thì thấy một á thú nhân tuyệt đẹp đang tiến tới.

Cậu bị dọa, cả kinh nói: "Meillet!"

"Xin chào. Tôi là Meillet." Meillet đưa tay ra, chỉ là động tác chào hỏi bình thường, không hiểu sao y lại khiến nó trở nên đặc biệt ưu nhã đến vậy.

"Xin… Xin chào, tôi… tôi là Thư Thư." Thư Thư cũng đưa tay ra, cậu biết đế quốc có động tác bắt tay chào, rung lắc mấy cái.

Julian nhìn bộ dáng của Thư Thư, phì cười, bắt tay là lễ tiết bình thường nhất giữa các á thú nhân, chạm tay là được rồi, động tác bắt tay vốn tao nhã là thế mà bị Thư Thư làm thành thô lỗ kinh khủng, tức cười thiệt.

Trước kia hắn còn e ngại Thư Thư, nhưng bây giờ… Thấy người này ngay cả lễ tiết thông thường nhất còn làm không ra hồn, bảo Edgar thích cậu ta cũng khó a… Julian chẳng sợ Thư Thư tí nào nữa.

Meillet cũng cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, á thú nhân này tuy đáng yêu, nhưng toàn thân dáng vẻ thực quê mùa, y không tin Edgar sẽ thích người này.

Bất quá, Edgar không ưa, người này lại có ý.

Ấn tượng của Meillet về Thư Thư thật sự không tốt, nhưng giờ đã bình tĩnh lại, tất nhiên không thể thất lễ được: "Tôi biết cậu, cậu là họ hàng với chú Ian, tôi đang tính đi chào chú ấy một tiếng, cậu có đi cùng không?"

Meillet lúc gọi "chú Ian" thân mật cực kỳ, Thư Thư theo bản năng không được vui, muốn từ chối, nhưng nhớ ra Edgar cũng ở đó, lập tức đáp: "Muốn, tôi đi với anh."

Thấy Thư Thư tỏ vẻ như nóng lòng ra trận, Meillet có chút buồn cười, nhưng không nhiều lời, đi lên lầu trước.

Julian đương nhiên không theo sau nữa, lùi sang một bên, Cynthia thì nhát gan nên đứng yên một chỗ, cuối cùng chỉ có Thư Thư vội vã đuổi theo Meillet, nhìn cứ như tùy tùng.

Thấy Thư Thư và Meillet đã đi xa, Julian khinh bỉ liếc Cynthia: "Lá gan cũng lớn thật, dám nghị luận Meillet cơ đấy!"

Cynthia đỏ cả vành mắt, một lời cũng chẳng dám phân bua.

Julian không kiêng kị gì Thư Thư nữa, đối với Cynthia càng không, thậm chí còn trút giận lên cậu ta: "Ngươi tưởng rằng Thư Thư kia có thể được Thái tử điện hạ thích thật sao? Nằm mơ! Không thấy gì sao? Trên người cậu ta căn bản chẳng có mùi của điện hạ, chỉ e điện hạ còn chưa thèm động tới một ngón tay kia!"

Thú nhân và á thú nhân có tiếp xúc thân mật xong, trên người á thú nhân sẽ lưu lại mùi vị, Thư Thư lại hoàn toàn không có…

Thật ra đây là vấn đề về tập tính cá nhân, là một chú chuột đồng có ý thức lãnh địa, cậu không chịu được mùi gì quá nồng đậm trên cơ thể mình, chủ nhân trước đây bắt lấy cậu, cậu đã phải tẩy sạch một lần, giờ trên người có mùi của Edgar, cậu cũng sẽ tắm cho sạch sẽ…

Đương nhiên, có thể làm sạch được, là vì Edgar chưa xâm nhập quá sâu, không có trao đổi dịch thể.

"Mà dù có động tới thì đã sao nào? Điện hạ không đời nào chịu đưa thú châu cho cậu ta đâu." Julian nói, thấy bộ dáng sợ sệt của Cynthia, càng đắc ý, tức giận lúc chia tay bạn trai cũ cũng tan sạch, thậm chí có chút vui mừng lúc trước không nhận thú châu của tên kia, bằng không, bọn họ chỉ có thể quấn lấy nhau như thế.

Thú châu trong cơ thể chỉ có tự thú nhân lấy ra được, mà bạn trai cũ đã từng lấy thú châu ra muốn tặng cho hắn.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó vừa vặn vì sự có mặt của Frank nên không vừa mắt, không nhận. Trước lúc chia tay còn hối hận, nhưng giờ… Quen biết với Meillet rồi, hắn nhất định có thể tìm được một thú nhân khác tốt hơn.

Nếu giờ người kia có kiên quyết nhét thú châu vào miệng hắn, hắn cũng sẽ phun ra, không cho nó lưu lại trong cơ thể mình – á thú nhân ăn thú châu xong sẽ hình thành tử cung, rồi tiếp xúc thân mật với thú nhân sinh ra hài tử, nhưng tất cả quá trình này, á thú nhân vẫn có thể từ chối.

Á thú nhân nếu đối mặt với thú nhân mà mình vô cùng chán ghét, tuyệt đối không thể tiếp nhận thú châu kia, chỉ cần điều chỉnh thân thể một chút là sẽ đẩy được thú châu ra ngoài.

Đương nhiên, nếu đã yêu thích thú nhân kia, vậy sẽ không cách nào từ chối thú châu được… Trong lịch sử còn có thú nhân mới vừa lấy thú châu ra tặng á thú nhân, á thú nhân còn chưa kịp ăn, thú châu đã trực tiếp biến mất, sáp nhập thẳng vào cơ thể kia.

52. Chương 52: Tình Địch Bại Lui

Thư Thư và Edgar vừa rời phòng nghỉ ngơi, Ian liền đóng camera không quan tâm chuyện bên ngoài nữa.

Y không phải người nhiều chuyện, không có hứng thú xem náo nhiệt gì, nói thật, tổ chức một bữa tiệc đã khiến y thấy phiền lắm rồi, nếu không đã chẳng mấy năm mới tổ chức một cái.

Lấy máy truyền tin lên mạng, Ian bắt đầu xem tin tức, Chris thấy thế cũng bắt đầu xem bưu kiện gửi tới.

Hai người đang tranh thủ bận rộn thì nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Hôm nay tổ chức tiệc, nhiều người tới hoàng cung, cho nên phòng nghỉ có người canh gác, thân phận không hợp lệ thì tuyệt đối không thể tới đây được, chắc loanh quanh lại mấy người kia, Ian nói thẳng: "Vào đi."

Cửa mở, người bên ngoài tiến vào, Ian lúc này mới phát hiện người mới tới là Meillet.

"Chú Chris, Chú Ian." Meillet đi vào, liền hỏi thăm: "Con mới về nên thân thể không khỏe, không thể tới chào hai chú ngay, hôm nay tới sớm, có quấy rầy hai chú chăng?"

"Hóa ra là Meillet a, nghe nói con vừa thiết kế ra một cơ giáp cấp A? Giỏi quá!" Ian cười hiền hòa.

Ian vẫn luôn ưng Meillet, trước khi Edgar mất tích còn có tâm ý tác hợp hai đứa với nhau, thế nhưng bây giờ Edgar đã có người thương, y cũng đành dẹp bỏ tâm tư này.

Chris gật đầu với Meillet, sau đó thấy Thư Thư chạy vào từ phía sau Ian.

Chris rất hài lòng về Meillet, con trai mình và Meillet không thành đôi thì thấy đáng tiếc, bất quá bây giờ so với Meillet, Thư Thư mới là người một nhà..

"Thư Thư, sao không ở dưới ăn chút gì đi?" Chris luôn ít lời thế mà lại chủ động hỏi han, còn mỉm cười nhẹ nhàng khó nhận ra nổi.

Thư Thư cũng chẳng biết sao mình lại chạy lên đây nữa, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, đồng thời cảm thấy bản thân có chút vô dụng.

"Thư Thư cũng tới rồi, nào, để ta giới thiệu cho con một chút." Ian đứng lên, kéo Thư Thư lại gần giới thiệu sơ lược Meillet cho Thư Thư, rồi lại giới thiệu Thư Thư cho Meillet.

Thư Thư bị Ian lôi kéo, không thấy Edgar đâu, nhẹ cả người, thế nhưng Meillet lại hơi "hồi hộp". Y cảm nhận rất rõ rằng, Ian và Chris gần gũi với Thư Thư hơn.

Vì là họ hàng ư? Meillet có chút không thoải mái, nhưng nhờ rèn luyện từ nhỏ, không biểu lộ ra ngoài, ngược lại còn ngồi hàn huyên với Ian.

Tán gẫu Meillet là chuyện Ian rất có hứng thú, hai người chuyện trò vui vẻ, nhưng Thư Thư nghe cứ như lạc vào sương mù, cơ bản không có cơ hội chen lời.

http://tieulun.hopto.org

Mới biết ít chữ chưa được bao nhiêu, càng không hợp với bên ngoài thủ đô tinh, giờ mà nói được gì mới là lạ!

Nghe Meillet với Ian nói toàn chuyện mình không hiểu, rồi nhìn nhất cử nhất động tao nhã của Meillet, Thư Thư đột nhiên có chút mặc cảm tự ti.

Cậu cứ tưởng mình đã rất lợi hại rồi, dù sao cũng là yêu tinh, trên đời này yêu tinh được mấy mống a? Nhưng tới đây rồi mới biết, yêu tinh thì làm được cái gì nào?

"Thư Thư, nếu thấy chán quá thì đi tìm Edgar đi." Chris nói.

Thư Thư nghe xong mới giật mình, kỳ quá đi, sao tự dưng đa sầu đa cảm vậy?

"Đúng rồi? Tại sao con không thấy Edgar đâu hết?" Meillet cũng hỏi.

Lời vừa dứt, cửa phòng mở ra, Edgar từ ngoài tiến vào.

Edgar quét mắt một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Thư Thư một chút, thở phào nhẹ nhõm, mới nãy tới nhà bếp, trở ra lại không tìm thấy Thư Thư, chỉ có Cynthia ngồi một mình trong góc… Thư Thư chưa hiểu biết nhiều, hắn rất lo Thư Thư sẽ gặp chuyện không hay, bây giờ thấy cậu không hề gì mới yên lòng.

"Edgar, đã lâu không gặp." Meillet đứng dậy chào.

"Đã lâu không gặp." Edgar gật đầu chào lại, rồi hỏi: "Calvin đâu? Không đi cùng cậu sao?" Hắn, Calvin và Meillet lớn lên bên nhau, trước đây Meillet không đi cùng Calvin thì sẽ đi tìm hắn.

"Calvin? Từ lúc về tới giờ chưa gặp." Meillet cười, sắc mặt khó coi, y một mình tới tìm Edgar, vậy mà Edgar chẳng thèm để mắt, còn kéo Calvin vào cuộc nữa.

"Chắc cũng sắp tới rồi, tôi gọi hắn tới gặp cậu." Edgar nói.

Meillet có chút khó chịu, cuối cùng nói: "Không cần, tôi tới chào chú Ian và chú Chris thôi, Calvin thì để gặp sau cũng được."

Meillet nói cũng đúng, Edgar gật đầu, phát hiện Thư Thư tựa hồ không vui lắm, lập tức hỏi: "Em sao vậy?"

"Cũng không có gì." Thư Thư nói, cậu rất muốn bàn bạc với đồ đệ, để hắn đừng đuổi cậu ra đường, nhưng không muốn hỏi khi có Meillet ở đây, đành nhịn xuống.

Edgar chỉ có thể nói: "Có muốn ăn món gì không? Ta cho nhà bếp mang tới?"

Thư Thư lắc đầu.

Edgar không gặng hỏi nữa, Meillets lại đột nhiên hỏi Thư Thư: "Thư Thư, trước đây cậu ở tinh cầu nào? Tôi từng đi nhiều nơi, không chừng từng ghé qua quê hương cậu rồi." Trước kia không để ý tới Thư Thư, nhưng Edgar lại nhìn cậu ta bằng ánh mắt chờ mong đó… Thư Thư này đến cùng là làm sao có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi khiến bao hi sinh và nỗ lực của y đổ sông đổ bể như vậy?

"Trước đây tôi ở Thiêm tư tinh cầu." Thư Thư nói.

"Là nơi Edgar tiến hành huấn luyện? Chắc nơi đó phải đẹp lắm?"

"Rất đẹp, có rừng rậm rất lớn."

"Nghe nói khắp Thiêm tư đều là rừng rậm nguyên sinh, tôi còn chưa tới chơi lần nào, hẳn là sẽ rất thú vị." Meillet lại nói.

Đã đẹp trai còn khéo nói chuyện, Thư Thư không khỏi gato, nhưng hàn huyên xong lại thấy, Meillet không đáng ghét chút nào hết, thậm chí cậu còn thấy kỳ quái, chẳng hiểu tại sao mình phải ghét Meillet nữa.

Khi kể về những nguy hiểm trong rừng sâu, Thư Thư thậm chí phấn khích nhắc tới con hổ lớn từng gặp: "Trong rừng có một con hổ rất to, cao như vậy nè, thoạt nhìn đáng sợ lắm luôn, còn muốn ăn thịt tôi, khi đó tôi sợ chết đi được… Bây giờ tôi ghét hổ nhất!"

"Con cọp kia muốn ăn thịt cậu? Sao đó thì sao?" Meillet tò mò hỏi, Ian và Chris cũng nhìn lại – Thư Thư và Edgar còn từng gặp chuyện nguy hiểm như vậy sao?

http://tieulun.hopto.org

"Con cọp kia bị Edgar đánh chết a! Vẫn là Edgar lợi hại nhất." Thư Thư cao hứng nhìn Edgar, ai dè Edgar lại không có vẻ gì là vui cả.

Đột nhiên cậu nhớ ra Edgar từng dặn, không được để lộ chuyện khi đó cho người khác biết… Tuy chưa nói tới chuyện chính, nhưng mà mới nhắc có tí ti thôi, Edgar cũng sẽ tức giận sao?

Thư Thư lập tức ngậm miệng, lại không biết thực ra Edgar đang buồn bực chuyện khác – Thư Thư đang công khai tán gẫu với á thú nhân khác, còn trò chuyện vui vẻ đến vậy!

Meillet dù là á thú nhân, nhưng lại khác hẳn các á thú nhân khác, so với tuyệt đại đa số thú nhân còn muốn kiên cường hơn… Người như thế, lúc tìm đối tượng chắc cũng không quá để ý thú nhân mạnh yếu thế nào, ngược lại có khi còn muốn tìm một thú nhân biết điều một chút, mà Thư Thư… Chắc không phải vậy chứ?

Dáng dấp Thư Thư còn dễ nhìn như vậy… Cách Lạc gia tộc khéo lại nhìn trúng thì sao!

Edgar liền đề cao cảnh giác.

"Tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, Calvin cũng đã tới, Meillet, chúng ta xuống xem đi?" Edgar nhìn Meillet,.

Meillet nghe Thư Thư kể chuyện sống chung với Edgar ở Thiêm tư, đang không vui, lại thấy Edgar bắt chuyện, nhất thời vui vẻ hẳn, Edgar muốn cùng ra ngoài, y sẽ không từ chối: "Được."

"Tôi cũng đi!" Thư Thư theo bản năng nói.

"Bữa tiệc bắt đầu rồi, em nghe mẫu phụ dặn dò chút chuyện đi." Edgar cự tuyệt.

Thư Thư buồn bực.

Edgar còn tưởng là cậu không nỡ rời Meillet, cũng buồn bực bỏ ra ngoài.

Meillet theo sau Edgar, phát hiện hắn không dẫn mình xuống sảnh yến hội, lại đi ra hoa viên đằng sau, tâm tình vi diệu.

Edgar vừa rồi không quá hữu hảo với Thư Thư, có phải là vì thấy á thú nhân kia chạy vào rừng rậm làm phiền nên mới tới cứu?

Đang nghĩ thế, Meillet lại thấy Edgar dừng bước.

"Meillet, sau này đừng tìm Thư Thư nói chuyện nữa." Edgar đột nhiên mở miệng.

"Sao vậy?" Meillet giật mình, Edgar lẽ nào muốn xa lánh Thư Thư, làm cậu thấy khó mà lui?

Edgar cân nhắc một chút, cảm thấy đối với anh em lớn lên bên nhau từ nhỏ vẫn nên ăn ngay nói thật thì hơn: "Ta không thích cậu ấy nói chuyện với ai khác, sẽ nổi cơn ghen!"

Meillet nhất thời không phản ứng kịp, ghen? Ai ăn dấm chua?

Edgar nói xong lại nhớ ra có chuyện muốn hỏi: "Meillet, ta nhớ cậu có rất nhiều người theo đuổi, cậu thích nhất được tặng quà gì?"

"Sao tự dưng lại hỏi cái này?" Giọng Meillet có chút khô cằn.

"Ngoài ăn ra, ta thật không biết còn có thể tặng cho Thư Thư cái gì nữa."

Meillet cặn chặt răng, một lát sau mới nói: "Á thú nhân đều thích quần áo và đồ trang sức, không thì đồ công nghệ cao hẳn cũng sẽ thích."

"Thư Thư không quá ham mê mấy món đó." Edgar đáp, trước kia hứng thú không nhiều, về sau… Thư Thư còn không biết dùng làm gì kia.

"Vậy tôi đành chịu, tự hỏi cậu ta đi." Meillet cười nói, có loại kích động muốn đánh cho Edgar một trận.

Edgar gật đầu: "Đa tạ, để ta về suy nghĩ thêm."

Meillet cười cười, khắc chế không để lộ dị trạng.

http://tieulun.hopto.org

53. Chương 53: Thư Thư Say Rượu

Những việc Thư Thư cần chú ý vừa rắc rối lại rườm rà, vài thứ bỏ qua luôn, trước kia vẫn nghĩ chả sao, giờ lại có chút buồn bực, cảm thấy mình cứ vô dụng thế nào ý.

Nhất định cậu phải học tập thật tốt, một ngày nào đó, cậu muốn vượt qua cả Meillet kia!

Một năm không được thì hai năm, 10 năm không dược thì 20 năm, cậu là yêu tinh, có kim đan thì sống tới mấy trăm năm lận, Meillet làm được không? Chắc chắn không nổi rồi.

Tuổi thọ trung bình của người ở đế quốc Thú Nhân tuy dài hơn Trái đất rất nhiều, nhưng chưa đến 200 đâu!

Hơn nữa cậu còn có tài học là nhớ kia mà! Thư Thư nghĩ vậy, nhất thời tự tin hơn gấp trăm lần.

Lần này Thư Thư không ăn nữa, nghiêm túc chờ Ian chỉ bảo mình.

Kỳ thực quy củ cũng không có gì, tìm khoang mô phỏng cài đặt chương trình là biết, còn tiệc rượu thì…" Ian vốn xuất thân bình dân, lúc mới quen Chris còn chửi ầm lên, thô lỗ vô cùng, trở về thủ đô tinh với Chris còn không được một góc của Thư Thư bây giờ, nhưng vẫn lý giải cho Thư Thư một chút, nhất là các điểm mấu chốt cần chú ý.

Chris đứng bên cạnh cũng chen vào một câu: "Không cần học theo người ta, đừng gấp gáp làm gì, cứ là chính mình là được."

"Sau này tôi nhất định sẽ học tập thật tốt!" Thư Thư kiên định biểu thị.

"Đúng, con học rất nhanh mà." Ian nói.

Thư Thư cũng nghĩ như vậy, lập tức gật đầu: "Tôi cũng rất lợi hại lắm đó, sau này học tốt rồi, sẽ lợi hại như Meillet kia, không, lợi hại hơn cả Meillet kia nữa!" Phải bỏ ngay ý định ăn no chờ chết đi, thay đổi vận mệnh chứ.

Dù chỉ là chuột đồng cũng phải gây dựng được sự nghiệp vẻ vang!

Ian nhìn dáng vẻ tự tin của Thư Thư, không khỏi bật cười vui vẻ.

Khách mời nhanh chóng đến đông đủ, Edgar cũng trở về phòng nghỉ thêm lần nữa.

Vừa rồi Edgar ra ngoài Thư Thư hơi giận dỗi, hiện tại thì hết rồi, nhìn thấy hắn về phòng thì vui vẻ chạy lại: "Anh về rồi a?"

"Ừm." Edgar nói: "Mang cho em ít đồ ăn này."

Thư Thư liếc nhìn, phát hiện toàn món khoái khẩu, tâm trạng khá hơn hẳn… Được rồi, thật ra món gì mà cậu chả thích ăn.

Thư Thư nhận lấy bắt đầu ăn, Ian lại trừng mắt với Edgar: "Sao đi lâu vậy?"

"Con vừa xuống nhà bếp." Edgar đáp, hỏi Meillet không thu hoạch được gì, cuối cùng đành phải kiếm đồ ăn mang lên.

Đi với á thú nhân mà còn đi lâu như vậy, không sợ Thư Thư ghen? Ian thấy con trai mình thật hết chỗ nói nổi, bất quá lần này không thúc giục nữa – tới lúc xuống lầu rồi.

Dưới đại sảnh chật cứng người, khách khứa đều đã có mặt, Ian phải dẫn Thư Thư xuống thôi.

Meillet đứng gần đó thấy cảnh này, sắc mặt phi thường khó coi. Lúc đầu y còn tưởng Edgar sẽ không thích Thư Thư, không ngờ…

Tất cả những gì y đã làm, quả thực như trò cười vậy.

"Meillet, trốn một mình ở đây làm gì thế?" Calvin đi tới, mở miệng hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Có phải cậu đã sớm biết Edgar thích Thư Thư?" Meillet nhìn sang, thần sắc lạnh lùng.

"Có mắt ai chả thấy, Edgar trước kia đối với á thú nhân nào cũng lạnh như băng, không ngờ cũng có một ngày bị đốn gục." Calvin cười.

"Vì sao không nói cho tôi biết trước?" Meillet trầm giọng.

"Cậu cũng đâu có hỏi." Calvin đáp: "Mà nói thì có ích chi?"

Nếu sớm biết là như thế... Meillet sững sờ, dù có biết trước, tất cả những chuyện này cũng có gì khác đâu?

"Tôi đã sớm khuyên cậu rồi, thích Edgar thì thổ lộ sớm đi, nếu không ai mà biết?" Calvin vẫn mang theo nụ cười trên mặt nói: "Edgar có khi chỉ coi cậu là anh em." Tên Edgar trước kia căn bản là dồn hết tinh lực vào việc nâng cao thực lực, càng chưa bao giờ nhớ thương á thú nhân nào...

Meillet thì sao? Nếu chịu hạ mình một chút, có khi còn hi vọng, thế nhưng y chưa từng biểu hiện ra chút nào....

Dù vậy, y làm vậy cũng dễ hiểu thôi, không phải ai yêu cũng dám nói ra, bởi rất có thể một khi chọc thủng màng giấy kia, đến ngay cả bạn bè cũng không thể làm được...

Calvin cười khổ, ánh mắt đặt trên á thú nhân đang được Ian dẫn đi cách đó không xa.

Nghe những lời Calvin nói, thân thể Meillet nháy mắt căng thẳng, cũng quay đầu nhìn về phía Thư Thư.

Người kia đứng trước mặt hắn, mặt mũi không quá sáng sủa, nhưng nụ cười lại rạng rỡ, dù có chỗ còn chưa làm tốt, nhưng từ tinh cầu xa xôi đến, tất nhiên cũng sẽ không ai trách cứ gì cậu ta.

Nhưng quá bình thường, không có chỗ nào vượt trội cả.

Edgar sao lại đi thích một người như vậy?

Thư Thư không chú ý tới Meillet đang nhìn mình, dù sao giờ có quá nhiều người đang chú ý tới cậu, làm cậu chỉ muốn kiếm cái hang chui ngay vào trốn.

Vì không quen nên hành động có hơi cứng ngắc, nhưng không phải chuyện gì lớn, những người khác lại không để ý lắm.

Ian dẫn Thư Thư đi hết một vòng, bình an vô sự, Thư Thư thở phào nhẹ nhõm, vừa tính nghỉ ngơi, cánh cửa đại sảnh lại đột nhiên mở ra, đồng thời có một á thú nhân không khác Ian là mấy tiến vào.

Vừa tới đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, rất nhiều người muốn tiến lên bắt chuyện, nhưng hắn không cho ai cơ hội đó, thẳng một đường tới trước mặt Thư Thư: "Thư Thư, sớm nghe về cậu, nhưng trước kia bận quá chưa tới gặp được, thật xin lỗi."

Thư Thư căn bản không quen á thú nhân này, nhìn về phía Ian, Ian lập tức giới thiệu: "Thư Thư, đây là thúc thúc của Edgar, bạn đời của công tước Monde, Jonathan."

Giới thiệu xong, Ian có chút mừng rỡ nhìn Jonathan: "Jonathan, cuối cùng cũng về thủ đô tinh rồi, tính ở lại bao lâu?"

"Lần này muốn ở lại một thời gian ngắn, chờ Calvin kết hôn rồi mới đi." Jonathan nói: "Tên tiểu tử thúi kia lớn thế rồi còn trêu hoa ghẹo nguyệt không chọn được ai, em sắp buồn chết rồi đây này!"

"Nhà này trước đây chả vậy sao, hiện giờ thì tạm ổn rồi." Ian nói.

Jonathan liếc nhìn Thư Thư, cười nói: "Số anh may thật đó."

Jonathan là á thú nhân cha mẹ Chris nhận nuôi, trước đây Ian cũng từng ăn dấm chua vì Chris qua coi trọng Jonathan, nhưng sau đó hiểu lầm được giải quyết, hai người thành bạn, giờ lâu lắm mới gặp lại, tất nhiên tán gẫu say sưa.

"Mẫu phụ, thúc thúc, con đưa Thư Thư đi gặp vài người." Edgar nói.

"Mấy người trẻ tuổi đi chơi đi, không cần hầu chuyện chúng ta." Ian phất tay đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Edgar thấy thế, đưa Thư Thư ra ngoài.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Thư Thư tò mò hỏi.

"Đi gặp bạn của ta." Edgar đáp, tuy Thư Thư không chịu cho hắn theo đuổi, nhưng hắn vẫn muốn kéo Thư Thư đi tuyên thệ chủ quyền, để người khác biết Thư Thư là của hắn… Người khác đâu biết cậu là thú nhân đâu.

Nghĩ thế, Edgar dắt tay cậu đi.

Thư Thư vốn không quen gặp nhiều người, mà bị Edgar lôi kéo, lại ngoan ngoãn để dắt đi, không ngờ người đầu tiên đi gặp lại là Calvin và Meillet.

"Edgar, chúc mừng." Calvin mời Edgar một ly rượu, hứng thú nhìn Thư Thư.

Chúc mừng? Chúc mừng cái chi? Thư Thư có chút không rõ, nhưng đúng lúc đó Edgar đã lên tiếng: "Đừng nói lung tung."

"Sao lại là nói lung tung?" Calvin cười, thấy ánh mắt cảnh cáo của ai kia, mới ngậm miệng lại không nói nữa.

Meillet đứng cạnh cũng cầm một ly đưa cho Thư Thư, cười nói: "Cậu lợi hại lắm." Y rất muốn buông lời hung ác, nhưng sợ nói ra người khác lại biết chuyện y thích Edgar, quá mất mặt, cho nên đành nín nhịn.

"Phải a, tôi lợi hại mà!" Thư Thư tán đồng gật đầu.

Ly đồ uống màu cam tỏa ra mùi hương thiệt dễ chịu, Thư Thư cầm lên nhấp một ngụm, phát hiện quả nhiên rất ngon, hai ba ngụm uống hết.

Chỉ có điều thấy khóe miệng Meillet giật một cái, dù có là rượu trái cây đi chăng nữa, nhưng đang trong yến hội, ai lại uống như vậy chứ…

"Đồ uống này ngon thật! Trước đây chưa uống bao giờ." Thư Thư uống xong chạy đi, thấy bên cạnh còn thêm mấy ly nhiều màu sắc, không thèm để ý Edgar nữa, đi tới cầm một ly cứ thế uống.

Edgar thấy vậy vội vã chạy theo: "Thư Thư, đây là rượu đó." Tuy chuẩn bị cho á thú nhân, nhưng vẫn là thức uống có cồn.

"Không sao, chỉ là rượu thôi mà." Thư Thư đáp, uống xong cũng không thấy có gì không ổn, nghĩ bụng chắc một chút thôi có sao đâu.

Nhìn Thư Thư đúng là không sao thật, hơn nữa linh lực có nhiều tác dụng thế… Edgar không ngăn cản nữa, trái lại kiếm vài thứ cho cậu ăn.

Trước kia từng nói qua, chỉ cần cậu tới thủ đô tinh sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon cho cậu, hiện tại đương nhiên phải làm tròn lời hứa rồi.

Hơn nữa, hắn thích nhìn Thư Thư ăn.

Thư Thư ăn thịt nướng xong, thấy hơi khát, liền đổi qua loại rượu trái cây khác, sau đó vừa uống rượu, vừa ăn đồ ăn.

Hoàng thái tử điện hạ… thích người như thế này?

Đám người luôn cho Thư Thư không đáng để bận tâm thấy Edgar luôn bồi cạnh Thư Thư, nhất thời để mắt chú ý, nhưng rất nhanh, bọn lại bị tốc độ ngốn đồ ăn thức uống của cậu làm cho kinh sợ rồi.

Thư Thư đã ăn một ít, lần này ăn thực ra không nhiều lắm, chỉ là món nào chưa thử qua cũng nếm nếm một ít, xong xuôi lại thấy có chút ngất ngất ngây ngây, trời đất đảo lộn, cơ hồ theo bản năng vồ tới chỗ Edgar.

Đây là mượn rượu hiến thân sao? Thấy cảnh này ai cũng chung ý nghĩ.

Sau đó… Bọn họ liền thấy Hoàng thái tử điện hạ nhanh chóng mang á thú nhân kia rời khỏi đại sảnh yến hội.

http://tieulun.hopto.org

Được rồi, có lẽ không phải hiến thân gì đó, mà là Hoàng thái tử cố ý khiến người ta quá chén…

Tiệc rượu tiến hành suôi sẻ, chủ yếu là để giới thiệu Thư Thư thôi, thành ra nhân vật chính đi rồi cũng chả ảnh hưởng lắm.

Bởi biết như thế, Edgar mới mang cậu rời khỏi, sau đó lại càng vui mừng vì mình đã chọn làm như thế.

Thư Thư say rượu mông lung mê man, thoạt nhìn dụ người cực kỳ, Thư Thư như vậy không nên để ai khác nhìn thấy.

Ôm Thư Thư lên phi hành khí, Edgar không nhịn được hôn một cái.

"Anh hôn tôi làm chi?" Thư Thư đột nhiên hỏi.

Edgar cứng đờ, lúc này mới phát hiện cậu đã mở mắt nhìn.

"Tôi sẽ không sinh con cho anh đâu, anh không thể thích tôi được, đương nhiên không cần hôn tôi." Thư Thư nghiêm túc nhìn Edgar.

Edgar bị tóm cảm thấy có gì đó sai sai, nhìn lại Thư Thư thì thấy, cậu đã nhắm mắt mất rồi.

54. Chương 54: Chuột Đồng Bị Đùa Giỡn

Thư Thư tựa hồ vẫn nhấn mạnh cậu là thú nhân, bọn họ không thể ở bên nhau, nhưng chưa từng nói không thích bao giờ… Edgar còn đang trầm tư, phi hành đã về tới nơi rồi.

006 là quản gia người máy, phi hành khí vừa dừng lại đã mở cửa phòng ra đón, đồng thời mở đèn bên trong, đứng ở cửa chờ đợi nghe dặn dò.

Thế nhưng Edgar chẳng nói với nó câu nào, cứ thế ôm Thư Thư đi thẳng về phòng đóng cửa.

Thư Thư mặt ửng hồng, hơi thở nhàn nhạt mùi rượu, khiến Edgar không nhịn được muốn hôn thêm cái nữa, nhưng nhớ lại vừa nãy Thư Thư mới bị hôn liền tỉnh lại, bỗng cảm thấy mình không nên lợi dụng cơ hội đi.

Đặt Thư Thư nằm ngay ngắn trên giường xong, Edgar đang định dời đi thì đột nhiên bị Thư Thư níu lại, mới vừa rồi còn đang nhắm mắt giờ lại mở mắt ra, nghiêm túc nhìn hắn: "Đồ đệ, tôi là sư phụ anh có biết không?"

Sư phụ đồ đệ, ý là thầy trò phải không? Edgar rất thích Thư Thư nghiêm trang nhận mình là giáo viên của hắn, nhìn sâu vào mắt cậu, nói: "Biết."

Thư Thư rất hài lòng với câu trả lời này, lại nói: "Đã là đồ đệ thì không thể đuổi sư phụ đi, biết không?"

"Ta sẽ không đuổi em đi." Edgar có chút buồn cười.

"Dù sao này có cưới á thú nhân về cũng không được đuổi tôi đi." Thư Thư khẽ cau mày.

"Sau này ta sẽ không cưới á thú nhân." Edgar bảo đảm.

"Vậy thì không có hài tử đâu." Thư Thư nhíu mày chặt thêm. Là chuột đồng, sinh sản là bản năng, nếu không vì muốn biến thành người, muốn thêm nhiều năm tuổi thọ, muốn mở được linh trí cho đời sau, chỉ sợ cậu đã sinh mấy trăm ổ rồi.

"Không hài tử cũng không có gì ghê gớm." Edgar nhìn vẻ mặt Thư Thư, tim đập nhanh thêm mấy phần.

Trước kia Thư Thư nói mình là thú nhân xong, hắn cứ nghĩ Thư Thư không thích hắn, hiện tại nghe ra… Hình như cũng không hẳn là không có cảm tình?

"Edgar, anh thật tốt!" Thư Thư đột nhiên ôm lấy Edgar, chui vào trong ngực hắn, còn cọ cọ mấy cái.

Mùi hương của Thư Thư rất dễ chịu, thân thể lại mềm mại, Edgar không nỡ rời tay.

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc đó, máy truyền tin báo tin tức.

Edgar lấy ra coi, là Calvin gửi tới.

"Edgar, ngươi cứ vậy ôm Thư Thư đi, có biết tổn thương biết bao trái tim á thú nhân không?" Đây là tin nhắn chữ, còn kèm thêm mấy cái emo bộ mặt lên án.

Edgar chưa kịp hồi âm, Calvin gửi tin nhắn thứ hai tới: "Đúng rồi, chừng nào quay lại tiệc? Hôm nay nhiều người tới lắm, ôn chuyện chút đi?"

Edgar cũng muốn đàm luận với Calvin lắm, nhưng thử đẩy Thư Thư ra lại bị quấn càng chặt, lập tức bỏ qua ý niệm này.

Ôn chuyện với bằng hữu so được với thân cận cùng á thú nhân sao?

"Ta có việc, các ngươi cứ tán gẫu đi." Edgar gửi cái tin 6 chữ, sau đó dứt khoát đóng máy truyền tin.

Thư Thư ngủ mơ mơ màng màng, Edgar nhìn cậu, nhưng không muốn ngủ chút nào.

Hắn nhìn chằm chằm người trong ngực hồi lâu, cuối cùng ôm vào lòng.

Người yêu trong lồng ngực, Edgar vốn cứ tưởng mình sẽ không ngủ đượcm nhưng ngửi mùi vị của Thư Thư xong, hắn bất tri bất giác đã rơi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau trời vừa tảng sáng, máy truyền tin trên tay Edgar nhẹ nhàng chấn động, hắn tỉnh lại ngay, mà chuyện thứ nhất làm sau khi tỉnh dậy chính là vuốt ve người trong ngực, nhưng lại sờ thấy một khoảng không.

Edgar cả kinh, nhìn lại, phát hiện nơi đó rỗng tuếch… Thư Thư tỉnh dậy chạy rồi?

Edgar cơ hồ nghĩ ngay tới trường hợp này, nhưng nhanh chóng bỏ qua, tính cảnh giác của hắn rất mạnh, nếu Thư Thư thực sự tỉnh dậy chạy mất, hắn không thể nào không biết được.

Nếu như vậy… Edgar đột nhiên thấy bộ lễ phục trong lồng ngực mình.

Đây là bộ Thư Thư mặc hôm qua, Thư Thư…

Edgar nhấc lễ phục lên, liền thấy một chú chuột đồng đang ngửa mặt lên trời mà ngủ nằm dưới đó.

Động vật nào cũng ngủ úp sấp, chuột đồng càng phải co mình, thế mà chú chuột đồng này có tư thế ngủ kỳ lạ ghê, còn lộ ra… Edgar thấy hai viên rất nhỏ, nhưng so với hình thể của chuột đồng thì không nhỏ chút nào: tiểu đản đản.

Hắn đột nhiên kích động muốn đưa tay sờ một cái, mà quả thật cũng duỗi móng vuốt qua rồi.

Thư Thư đang ngủ thoái mái, đột nhiên cảm giác có thứ gì đang xoa xoa mình, chỉ nghĩ chắc là chủ nhân lại vuốt ve đây mà, sờ chỗ kia vẫn dùng sức như thế, thật quá biến thái!

Thư Thư ôm lấy ngón tay kia cắn một cái!

Muốn có thêm nữa? Ơ mà khoan, cậu nào phải chuột đồng nữa đâu, gì vậy?

Chuyện này là sao?

Choàng mở mắt, Thư Thư liền thấy Edgar đang nhìn mình.

Trong lòng cậu cả kinh, lật người lại mới phát hiện mình đã biến về nguyên hình từ lúc nào, vốn dĩ chẳng có gì, mấu chốt là… Vừa nãy Edgar sờ cậu? Còn sờ cái chỗ… Lông trên người Thư Thư dựng đứng, nhào qua táp tới, lần này cắn đặc biệt dùng sức!

Hàm răng của cậu rất lợi hại, nhưng rõ ràng da dẻ của Edgar còn lợi hại hơn, bị cậu cắn mà chẳng xây xát gì, còn hàm răng của cậu sắp rụng tới nơi.

Thật quá bất công mà!

Thư Thư đưa móng vuốt nhỏ che miệng, quay người chui vào chăn bên cạnh. Có điều cậu nhanh nhưng không bằng Edgar, hắn đã tóm gọn cậu trong lòng bàn tay rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chuột đồng nho nhỏ, thân thể lông xù nắm trong tay khiến lòng bàn tay hắn nóng hầm hập… Rõ ràng thú nhân ở cùng nhau phải bài xích chứ, nhưng hắn không thấy ghét chuột đồng nhỏ trước mắt tí nào, thậm chí hận không thể tiến lên liếm hai cái.

Edgar lại sờ soạng Thư Thư thêm mấy lần, thậm chí nắm lấy cậu, lật qua lật lại xem cái bộ vị giữa hai chân một chút.

Bấy giờ Thư Thư hoàn toàn bạo phát – người này còn như này như nọ với cậu, quá sức biến thái!

Chỉ là, dù cậu có loạn cào lên cái tay kia cũng chả có tác dụng gì, đành làm bộ tỏ ra thật tội nghiệp.

Tiểu chuột đồng trong tay Edgar đột nhiên biến thành một thiếu niên trần truồng, thiếu niên còn nhào tới người hắn, hết cào lại cấu… Nhiệt tình quá rồi đó!

"Sao anh lại sờ lung tung như vậy!" Thư Thư cào không được cắn không xong, cuối cùng chỉ có thể lên án.

"Xin lỗi." Edgar nhận sai, hắn muốn nhanh chóng tách ra khỏi Thư Thư, nếu không… Hắn thật sự muốn phạm sai lầm tiếp a.

Thư Thư tuy cảm thấy việc Edgar vừa làm phi thường đáng ghét, nhưng nếu Edgar đã xin lỗi, vậy cậu cũng không truy cứu nữa: "Sau này không được sờ loạn!" Trước kia bị chủ nhân sờ không có cảm giác gì, nhưng đổi thành Edgar, không biết sao lại không chịu được.

"Hôm qua uống say xong có chỗ nào không thoải mái không?" Edgar chẳng hề trả lời Thư Thư, lại lảng sang chuyện khác.

"Không có, tôi vẫn khỏe." Thư Thư nói: "Hôm qua thế nào rồi?" Cậu vốn rất chờ mong muốn xem tiệc rượu tổ chức thế nào, không ngờ cuối cùng lại uống say mất…

Thật là mất mặt!

"Cũng vẫn vậy thôi!" Edgar trả lời đơn giản, lại hỏi: "Hôm nay ta rảnh, em lại đang nghỉ hè, có muốn ra ngoài chơi không?"

"Không được! Tôi phải học!" Thư Thư kiên định nói, hôm qua cậu quyết tâm rồi, nhất định phải học thật giỏi cố gắng vươn lên, sau đó tranh thủ làm chuyện có ích, giống như Meillets vậy đó!

Nói là làm, Thư Thư tìm quần áo ngủ mặc vào, kéo Edgar tới thư phòng, sau đó vào khoang mô phỏng: "Tôi muốn học các loại lễ nghi, anh giúp tôi download một chương trình đi, tôi sẽ học theo đó."

Thư Thư có lòng học hỏi, Edgar đương nhiên không cản, nhanh chóng tải chương trình về cài đặt cho cậu.

Nhiều ngày trôi qua, Thư Thư lại vào buồng mô phỏng lần nữa, chỉ là lần này xuất hiện trước mắt cậu không phải các loại rắn, mà là đủ loại bóng người.

Ổn định lại tinh thần, Thư Thư bắt đầu học theo các động tác tràn ngập khí chất kia.

Trước kia vẫn luôn muốn thế nào thì thế đó, mới bắt đầu không ra ngô ra khoai, nhưng theo thời gian trôi đi, cậu nhận ra một mấu chốt, học càng lúc càng nhanh.

Vật này học tiện ghê sau này dùng nó học cái khác nữa… Thư Thư không ngại phiền lặp đi lặp lại các động tác phổ thông nhất, cậu chính là không bao giờ thiếu kiên nhẫn.

Nếu không kiên trì, tuyệt đối không thể vận chuyển linh lực mỗi ngày mấy trăm lần để biến thành người được.

Trước kia biến thành người rồi, nhất thời không còn mục tiêu, rồi phát hiện tới một nơi hoàn toàn xa lạ, mới cảm thấy chỉ cần ăn no chờ chết là tốt rồi, hiện tại… Cậu lại có mục tiêu mới.

Cậu quyết định chừng nào trở nên lợi hại hơn một chút, sẽ tiếp tục ăn no chờ chết.

Thư Thư dùng tinh thần lực ghi nhớ tất cả các động tác, vài động tác cơ sở thì làm đi làm lại tới mấy lần, chấm điểm đạt 80, đạt.

http://tieulun.hopto.org

Người bình thường sẽ tiếp tục tiến hành động tác kế tiếp, nhưng cậu cảm thấy vẫn chưa đủ, trước đây lúc tu luyện, cậu từng sai lầm xảy ra chuyện lớn, hiện tại đương nhiên phải tận lực làm tới khi nào đạt mức tốt nhất mới ngừng...

Tới tới lui lui đến mấy trăm lần, đạt 90 điểm, rồi lại vài trăm lần nữa, đạt 95 điểm, sau đó 96,97,98...

Khi tới mốc 99, Thư Thư đã tập lâu thiệt lâu rồi, nhưng càng luyện càng hiểu, nhất định sẽ đạt mốc 100!

Chờ tới khi đạt tới tối đa, cậu mới chuyển sang động tác kế tiếp.

55. Chương 55: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Tuy chuyện học hành khá là khô khan vô vị, nhưng không mệt không đói bụng thì Thư Thư không thấy cực khổ chút nào.

Cậu chỉ thấy sinh hoạt bên ngoài hoang dã ăn bữa sáng lo bữa tối mới là đáng sợ, còn ở trong lồng ngày qua ngày tu luyện, tuy là tẻ nhạt, nhưng hiện tại học lễ nghi, có gì không tốt a...

Nếu không phải tới giờ ăn cơm Edgar đóng máy, Thư Thư chỉ sợ đã học quên ăn rồi.

Thế nhưng chờ ra tới nơi đã thấy bao nhiêu món ăn mỹ vị, tạm thời cậu lại quên mất chuyện học tập.

Chỉ là, cậu không muốn đối mặt Edgar cho lắm, chỉ cần nhớ tới Edgar đã sờ loạn trên người mình thì cả người đều khó chịu.

Cơm nước xong, Thư Thư nhanh như gió chạy vào khoang mô phỏng, lại bắt đầu một vòng học tập mới.

Mà lúc này, trải qua một buổi tối lên men cùng bữa trưa truyền bá, sự xuất hiện của cậu đã được toàn thể dân chúng quan tâm.

"Trong yến hội Hoàng thái tử Edgar và á thú nhân bình dân dính nhau như hình với bóng, sắp đính hôn" mấy cái tiêu đề như vậy đã lên trang nhất rồi.

Thấy tin này kẻ mừng người lo, hiển nhiên người vui chẳng mấy mà người lo vô vàn, còn có nhiều người muốn biết á thú nhân lọt vào mắt xanh Edgar là ai, đồng thời tỏ vẻ mình đã tan nát cõi lòng.

Đáng tiếc chính là, dù có hiếu kỳ cỡ nào, ảnh chụp á thú nhân kia cũng không được công bố trên internet, người biết dáng dấp của Thư Thư cũng chỉ những ai tham dự buổi tiệc hôm ấy mới biết được thôi.

"Á thú nhân này thật quá may mắn!"

"Edgar điện hạ hóa ra có người thương, đau lòng quá đi!"

"Tuy rằng ta thích điện hạ, nhưng cũng biết mình không có hi vọng gì, không đau lòng, chúc phúc đi!"

...

Đủ loại bình luận trên trời dưới đất, thế nhưng Thư Thư lại không hề hay biết.

Thực ra khoang mô phỏng cũng có thể lên mạng được, nhưng cậu không biết dùng, cũng không động tới chức năng này, ngược lại học mệt xong thì dùng công năng khác.

Khoang mô phỏng có chức năng trợ giúp đi vào giấc ngủ, còn có thể giúp thư giãn, nhiều người dùng lên mạng chơi game xong liền ngủ luôn trong đó, mà Thư Thư, đêm ấy liền ngủ ở bên trong.

Cậu đóng cửa thật chặt, trực tiếp biến thành chuột đồng nhỏ vùi mình bên trong, ngủ say như chết.

Tuy thích hình dáng con người, nhưng ngủ thì để nguyên hình vẫn là thoải mái nhất.

Vì thế hôm sau, Edgar không tìm được Thư Thư mới mở khoang mô phỏng ra, liền thấy một chú chuột đồng nhỏ mềm mại đang say ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Nếu mình ôm đi, Thư Thư chắc sẽ không vui đâu… Nhưng chuột đồng nhỏ đáng yêu như thế, hắn khắc chế không nổi muốn ôm ôm một cái…

Lần này Edgar không dùng ngón tay sợ loạn nữa, mà dùng hai tay nâng chuột nhỏ đang cuộn mình lên… Mới đầu còn tưởng cậu sẽ tỉnh lại ngay, dù sao thú nhân đều có tính cảnh giác rất mạnh, nhưng Thư Thư lại không bị đánh thức.

Không chỉ vậy mà còn ngủ rất thoải mái trên tay hắn.

Nâng niu người mình yêu, Edgar thấy lòng mình mềm nhũn, cuối cùng nhịn hết nổi hôn lên người Thư Thư một cái.

Lông chuột đồng không dài nhưng rất mềm mại, cọ cọ khiến mũi hắn có hơi ngứa, nhưng hắn không hề chán ghét, còn lè lưỡi liếm Thư Thư một cái.

Thú nhân họ mèo hay chó đều có tập tính liếm lông, trên mạng thậm chí có một trang web chuyên đăng tải các video liếm lông tiểu thú nhân, cho rằng đó là cảnh tượng đáng yêu nhất trên đời này… Mà Edgar là một thú nhân hình rắn, chưa liếm lông bao giờ, chỉ có đi săn cắn chết động vật có lông thôi.

Hắn vẫn cảm thấy đầy một miệng lông thì sẽ khó chịu, nhưng giờ… Liếm được một cái liền muốn liếm cái thứ hai.

Chỉ là, còn chưa kịp hành động, chuột nhỏ trên tay đã mở mắt.

Thư Thư đầu tiên là mơ màng liếc Edgar, sau đó lập tức biến thành người, trốn trong khoang mô phỏng, còn tức giận bất bình nhìn Edgar: “Anh vậy mà còn muốn ăn tôi!”

Edgar: “…”

Thư Thư nửa người đều bị liếm ướt, rất không thoải mái, nhưng không rảnh để ý: “Sao anh lại muốn ăn tôi?” Cậu đang ngủ ngon thì bị đánh thức, còn thấy cái miệng há to, sợ muốn chết.

Nếu không phải nhận ra kia là Edgar, không chừng đã tấn công lại rồi!

Chỉ là, sao Edgar phải liếm cậu? Lẽ nào không nỡ ăn, liếm liếm hai cái cho đã ghiền? Nghĩ tới đây, Thư Thư không nhịn được run lên.

Cậu cảm thấy Edgar hẳn là sẽ không ăn cậu thật đâu, nhưng nhìn hành vi đối với mình chảy nước miếng của Edgar, phải kiên quyết ngăn chặn!

Edgar đúng là muốn ăn Thư Thư, nhưng hắn cam đoan, kiểu “ăn” mà hắn và Thư Thư nghĩ tới tuyệt đối không giống nhau!

Cầm quần áo ngủ quấn trên người Thư Thư, Edgar đột nhiên ôm lấy Thư Thư hôn lên mặt cậu một cái, hôn xong lập tức buông tay: “Mau mặc quần áo vào, còn phải đi học nữa.”

Thư Thư đang muốn chất vấn mà đột nhiên bị đánh lén, trên mặt liền tê ngứa, cả người ngất ngất ngây ngây, cũng quên mất vừa định hỏi cái gì.

Sao tự nhiên Edgar lại hôn cậu? Rõ ràng là hành động của vợ chồng, người yêu thân mật mới làm với nhau kia mà!

Thư Thư không dám nghĩ nhiều, nhìn đồng hồ xong liền lo lắng – bình thường thời gian này phải ăn sáng xong rồi! Bây giờ còn chưa chịu rời giường!

Trên người dính đầy mùi vị của Edgar, nhưng Thư Thư đang rối lại loạn liền sốt ruột, căn bản không để ý tới tắm rửa nữa.

Mặc quần áo chỉn chu xong, Thư Thư tới bàn ăn, thấy cậu, Edgar liền nói: “Mau tới ăn đi.”

“Trong cung cái gì cũng ngon.” Thư Thư nói.

“Em thích là tốt rồi.” Edgar nói.

http://tieulun.hopto.org

"Trong hoàng cung nhiều đồ ăn ngon như vậy, anh ăn nhiêu đây là đủ rồi, đừng ăn tôi! Đừng nhìn chuột bọn tôi bụ bẫm thế, kỳ thực toàn lông thôi a, ăn vào không tốt cho tiêu hóa, đám chuột túi ấy mới nhiều thịt ngon miệng hơn nhiều!" Thư Thư nghiêm túc nói.

Bản tính khó dời, trước đây Edgar thấy cậu trong hình dáng con người nên không ăn, nhưng biến thành chuột rồi… Không chừng lại thèm thì sao, nhất định không thể phóng túng!

Edgar đặt dao nĩa trên tay xuống, nghiêm túc nhìn Thư Thư: "Ta không muốn ăn thịt em."

"Vậy sao lại nhìn tôi chảy nước miếng?" Thư Thư hỏi.

"Ta yêu em thích em, muốn hôn em." Edgar giải thích.

"Anh còn thích tôi?" Thư Thư cả kinh, trước kia đã nói với Cynthia rằng Edgar sẽ không thích cậu nữa, không ngờ giờ lại nói…

"Ta đương nhiên thích em rồi."

"Tôi không phải á thú nhân." Thư Thư cúi đầu, không muốn nhìn vào mắt đối phương.

"Dù em không phải, ta vẫn thích em." Edgar nói: "Ta yêu em, muốn kết hôn với em, sống cả đời bên nhau, mãi mãi không xa rời."

Thư Thư vốn đang có một bụng muốn nói, đột nhiên lại không biết nên nói cái gì.

Chuột đồng không có quá nhiều tình cảm, kết đôi là để sinh sản đời sau, còn con người… Tựa hồ rất coi trọng tình cảm đi?

Trong phim truyền hình, không phải có rất nhiều người vì tình yêu mà chết đi sống lại đó sao?

Cậu không biết tình yêu là cái gì, nhưng con người… Bọn họ có thể vì tình yêu mà nguyện ý hi sinh rất nhiều thứ.

Edgar yêu cậu? Muốn kết hôn với cậu sao?

"Anh yêu người cùng giới sao?" Thư Thư nghi hoặc hỏi lại, cậu từng có chủ nhân thích đọc tiểu thuyết hai nam nhân yêu nhau, Edgar là thú nhân lại đi yêu thú nhân như cậu, chắc cũng vậy a?

"Ta chỉ thích mình em," Edgar đáp, "Kỳ thực hai thú nhân bên nhau cũng từng có rồi. Không phải tất cả các thú nhân đều tìm được á thú nhân cho mình, từ xưa tới nay, thú nhân không cưới được á thú nhân sẽ kết nhóm cùng nhau sinh sống… Tới giờ, đừng nói là thú nhân với thú nhân cùng một chỗ, ngay cả á thú nhân với á thú nhân cũng còn có. Chúng ta ở bên nhau đâu có sao."

Edgar nói mà chả có biểu cảm gì, dường như tất cả đều hết sức bình thường. Có thể trên thực tế, nếu hắn thực sự muốn tuyển chọn thú nhân nữa, chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn đây – hắn làm vậy chẳng khác nào khiến cho hoàng thất biến mất khỏi cuộc đời này!

Thư Thư… tin.

Trên Trái đất, nam nhân yêu nhau cũng nhiều, còn như lẽ thường phải vậy, nhưng mà Edgar là Hoàng thái tử, lại đi yêu một người không thể sinh con như mình…

Thư Thư có chút thụ sủng nhược kinh.

Cậu là yêu tinh, trước đây ảo tưởng có thể cùng con người phát triển một đoạn tình cảm đẹp đẽ, nhưng chỉ là trong suy nghĩ thôi, thực tế nào dám hi vọng xa xôi ai đó sẽ yêu cậu cơ chứ.

Nhưng Edgar…

Nghĩ tới lúc gặp phải lão hổ kia Edgar từng cứu cậu, nghĩ tới khi đổi mặt với lôi kiếp Edgar một thân một mình chắn sét, Thư Thư cơ hồ ngay lập tức tin tưởng Edgar, không khỏi đỏ mặt.

Edgar thấy bộ dáng Thư Thư như vậy, liền biết cậu không phải không có cảm giác, nhất thời vui sướng không thôi. Đồng thời cũng mơ hồ cảm thấy Thư Thư quá mức đơn thuần dễ dụ.

http://tieulun.hopto.org

Trước kia nói cho hắn biết phương pháp tu luyện, hiện tại hắn mới nói vài câu đã tin tưởng tình cảm của hắn…

Edgar cảm thấy mình nhất định phải kiếm game nào mô phỏng âm mưu quỷ kế gì đó cho Thư Thư mới được.

Thư Thư còn đang không biết nên đối mặt với Edgar thế nào, cuối cùng cứ ngây ngốc để Edgar đưa mình tới trường.

Hôm nay cậu vẫn tới sớm như mọi khi, đáng lẽ lớp tài nghệ chỉ có mình cậu, nhưng hôm nay lại khác, mới sớm ra lớp tài nghệ đã có mặt đông đủ, tựa hồ… đều đang chờ cậu tới.

Thư Thư vừa đến gần phòng học, lớp tài nghệ đều nhìn lại, lớp trưởng đi tới chỗ cậu: "Thư Thư…"

Mới nói một câu, biểu tình trở nên quái dị, cuối cùng vội vã nói: "Thư Thư, sau này có chuyện gì cứ tìm tôi, tôi đảm bảo sẽ giúp cậu được thỏa đáng!" Sau khi nói xong vội vã về chỗ ngồi, để lại Thư Thư chẳng hiểu mô tê gì sất.

Các á thú nhân khác cũng muốn nói chuyện với cậu nhưng không ai tới cả, ngược lại vừa quay sang, bắt gặp ngay gương mặt tươi cười quen thuộc.

Buổi tiệc hoàng cung hơn nửa lớp đều tham dự, đồng thời thấy được Thư Thư, hôm qua cậu còn đang vùi mình trong khoang mô phỏng học lễ nghi, cả lớp đều đã biết thân phận của cậu rồi.

Biết xong, bọn họ đều hối tiếc không thôi.

Nếu chỉ là thân thích với Hoàng hậu thì đành thôi, nhưng nhìn tình hình yên hội lúc đó, rõ ràng là Hoàng thái tử rất thích cậu ấy.

Hơn nửa là hoàng hậu tương lai rồi, vậy mà trước đây lại không hòa thuận với cậu lắm.

Á thú nhân lớp tài nghệ tuy cũng si mê Hoàng thái tử một chút, nhưng bọn họ đều rất biết tự lượng sức mình, biết được Hoàng thái tử sẽ không để ý tới bọn họ, từ trước tới giờ cũng chưa từng lấy Hoàng thái tử làm mục tiêu, bởi vậy không đố kị gì với cậu, chỉ là muốn làm gì đó để có quan hệ tốt với Thái tử phi tương lai.

Nhưng đây căn bản chẳng phải chuyện dễ dàng gì…

Thư Thư mới tới lớp bọn họ đã coi thường cậu, hiện tại biết thân phận cậu thì như ong vỡ tổ loạn cả lên, nói không chừng giao hảo không thành còn rước lấy chán ghét…

Vì vậy, hành vi của bọn họ cứ vậy trở nên quái dị, đương nhiên, bọn họ như vậy còn một nguyên nhân khác – trên người Thư Thư tỏa ra mùi của thú nhân, dựa vào nó có thể đoán được, thú nhân kia còn rất rất mạnh mẽ!

Thư Thư ở trong hoàng cung, ai có thể để lại mùi vị trên người cậu ta được?

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Thư Thư, rồi cố gắng nở nụ cười thật tươi…

Bị nhìn như vậy Thư Thư còn tưởng quần áo mình mặc có vấn đề, nhưng cúi đầu nhìn, y phục vẫn ổn, rõ ràng có sao đâu.

Thư Thư ngồi xuống cạnh Cynthia, dò hỏi người thoạt nhìn bình thường nhất này: "Bọn họ làm sao vậy?"

Cynthia hơi nhích sang bên cạnh, cách xa Thư Thư một chút, sau đó nâng mặt kích động nhìn Thư Thư, đôi mắt rưng rưng, mặt ửng hồng, càng khiến cậu ta xinh đẹp hơn: "Thư Thư, cậu thật là lợi hại!"

"Tôi lợi hại gì cơ?" Thư Thư không rõ.

"Hôm qua cậu còn nói Hoàng thái tử sẽ không thích cậu, tôi còn muốn an ủi mấy câu, giờ nhìn lại, cậu căn bản không cần an ủi mà." Cynthia sùng bái nhìn Thư Thư: "Thư Thư, cậu tuyệt thật!"

Hôm qua Thư Thư và Meillet rời đi, y liền bị Julian cười nhạo một trận, cũng sợ hãi không thôi.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó y vô cùng lo lắng cho Thư Thư... Y và Thư Thư bàn tán sau lưng Meillet, nếu để người ta ghi hận thì...

Tuy Thư Thư nói mình là thân thích với Hoàng hậu, nhưng mối quan hệ này có hơi xa, Meillet mà không ưa Thư Thư, không chừng có thể hại cậu bị Hoàng thái tử đuổi đi mất.

Kết quả? Y lo lắng bao nhiêu, rồi thấy hoàng hậu thân mật dẫn Thư Thư đi ra, Hoàng thái tử còn đi theo bên người Thư Thư, như hình với bóng.

Đến cùng, Hoàng thái tử không cho ai động vào cậu lấy một cái, còn ôm Thư Thư uống say mèm đi mất! Tự mình ôm!

Cynthia trước đây cảm thấy nói đen mặt thực ra là văn học khoa trương thôi, không ngờ trong một khắc kia, y cảm thấy mặt Julian quả thực biến đen.

Julian trước đây mới hùng hồn tuyên bố Hoàng thái tử chắc chắn không thích Thư Thư, không ngờ lại bị bẽ mặt!

Nghĩ đi nghĩ lại, Cynthia lại vui sướng đỏ bừng mặt, căn bản không giấu được cảm xúc của mình.

Thư Thư còn mờ mịt: "Đến cùng là chuyện gì, sao ngay cả cậu cũng quái quái?"

"Chúng tôi như vậy còn không phải vì biết cậu là bạn đời của Hoàng thái tử hay sao?" Cynthia nói.

"Ai nói?" Thư Thư hơi cuống lên: "Căn bản không có chuyện này!"

"Hôm qua mọi người đều thấy hết rồi, Hoàng thái tử thích cậu như vậy, hôm nay trên người cậu toàn là mùi của Hoàng thái tử, còn không chịu nhận sao? Hoàng thái tử hẳn không chỉ định vui đùa thôi đâu." Cynthia nói, ngửi mùi trên người Thư Thư, tiếp tục né tránh.

Mùi thú nhân trên người Thư Thư có tính chất công kích, y không dám tới gần đâu.

Thế nhưng, cũng chính mùi vị này nói cho cả lớp biết, Thư Thư là người không thể đắc tội với.

Mùi vị? Thư Thư sững sờ, lúc này mới phát hiện ra.

Vốn chỉ thích sống một mình, không muốn trên người có mùi của chuột đồng khác, hiện tại cả người đều bị mùi của Edgar quẩn quanh! Nhưng vì quá quen có Edgar bên cạnh cho nên mới không phát hiện ra điểm khác thường.

Thư Thư nhất thời cảm thấy mình còn chốn dung thân.

"Trên người đâu đâu cũng là mùi của Hoàng thái tử, còn trải đều như thế, Hoàng thái tử hôn khắp người cậu từ trên xuống dưới luôn a?" Cynthia tò mò nhìn Thư Thư, đỏ bừng mặt, ôi ôi Hoàng thái tử nhiệt tình như thế, Thư Thư chịu nổi sao?

"Làm gì có!" Thư Thư kêu lên, cậu chỉ bị liếm thôi! Một chú chuột đồng thì lớn được nhiêu? Edgar liếm một đường, người cậu lại chẳng bị phủ kín mùi?

Cynthia chỉ coi như Thư Thư đang thẹn thùng, bưng miệng ngượng ngùng cười, sau đó hâm mộ nhìn Thư Thư: "Thư Thư cậu thật hạnh phúc, chỉ cần Hoàng thái tử đem thú châu tặng cho cậu nữa thì..."

"Cynthia, tôi có chút muốn hỏi." Thư Thư ngắt lời.

"Chuyện gì?" Cynthia hỏi.

Thư Thư đang định nói, bỗng quay đầu, liền thấy cả lớp đang dựng thẳng lỗ tai nghe cậu và Cynthia nói chuyện, thấy cậu quay sang ai nấy đều mỉm cười hết sức là gian tà.

Thư Thư không nghĩ ngợi nhiều, kéo Cynthia tới rừng cây ngoài phòng học.

"Thư Thư, muốn hỏi gì vậy?" Cynthia tò mò nhìn Thư Thư.

"Chính là..." Thư Thư không giấu giếm, nói thẳng: "Edgar nói hắn yêu tôi, nhưng tôi lại không biết mình có thích hắn hay không."

http://tieulun.hopto.org

"Cậu không thích Hoàng thái tử? Làm sao có thể?" Cynthia khiếp sợ không thôi.

"Không phải không thích, tôi có thích hắn, nhưng mà..." Thư Thư đương nhiên thích Edgar rồi, nhưng không biết cái thích của mình với Edgar có giống nhau không.

Con người kết hôn xong không được ngoại tình, quá trớn là việc không tốt, nói cách khác nếu kết hôn với Edgar rồi, cậu có muốn sinh thêm mấy bé chuột đồng cũng không được...

Thấy Thư Thư xoắn xuýt mãi, Cynthia cũng tạm hiểu được phần nào: "Cậu không biết mình với Hoàng thái tử là tình cảm gì?"

"Đúng vậy." Thư Thư gật gật đầu.

"Tôi cho cậu xem cái này." Cynthia lấy máy truyền tin ra, tìm tìm, sau đó đưa tới trước mặt Thư Thư: "Cậu xem chút đi."

Cynthia muốn mình xem cái gì? Thư Thư ngó qua, sau đó ngây ngẩn cả người – trên màn hình đều dán kín ảnh Edgar đang thân mật với các á thú nhân khác!!!

Đống ảnh này có cái Edgar đứng chung một chỗ với á thú nhâ, có cái Edgar ôm á thú nhân, thậm chí còn hôn á thú nhân nữa!

Các á thú nhân khác nhau, không phải cùng một người... Edgar lại ôm hôn nhiều á thú nhân như vậy?

Thư Thư nhất thời hận không thể đánh Edgar một trận cho hả giận, đồng thời đau xót khôn nguôi, ngực như bị thứ gì chặn lại khó chịu vô cùng: "Hắn... Hắn..." Edgar sao có thể như vậy! Rõ ràng mới đó còn nói chỉ thích mình cậu.

"Có phải rất khó chịu hay không?" Cynthia nói xong, đột nhiên phát hiện viền mắt Thư Thư đã đỏ, vội vàng giải thích: "Thư Thư đừng vội, những thứ này là giả đó, tất cả đều là giả!"

"Giả?" Thư Thư hỏi.

"Phải a, đều là photoshop, xem tấm hôn môi này đi, dùng ảnh tốt nghiệp của điện hạ để sửa lại đấy." Cynthia vội vàng nói, đưa hai tấm hình cho Thư Thư xem.

"Hóa ra là giả." Thư Thư nhất thời không đau lòng nữa, lại hỏi: "Tất cả đều là giả sao?"

"Đúng, tất cả đều là giả." Cynthia nói.

"Vậy đưa tôi xem làm gì?" Thư Thư trợn mắt nhìn sang.

"Cậu thấy Hoàng thái tử và á thú nhân bên nhau có phải rất khó chịu không?" Cynthia nói: "Vậy chứng tỏ cậu yêu ngài ấy."

"Thế là xong?"

"Đương nhiên! Nếu ở cùng á thú nhân khác, bọn họ sẽ kết hôn sinh con, mỗi ngày thân thiết, Hoàng thái tử mỗi ngày đều vây quanh á thú nhân kia... Cậu sẽ có cảm giác gì?"

Cynthia mới nói thôi Thư Thư đã thấy rất khó chịu rồi, trước kia khó chịu còn nói là không còn nhà để về, có lẽ thực ra...

Edgar đã cho cậu rất nhiều tiền, chip thân phận đủ tiền cho cậu tiêu cả đời không hết, dù bị đuổi ra khỏi hoàng cung đi nữa cũng có thể sống an ổn qua ngày, đâu có thiếu nhà để về đâu?

Cậu sợ Meillet gả cho Edgar căn bản cũng không phải vì lý do này, kỳ thực cậu...

Kỳ thực cậu cũng thích Edgar?

Edgar lớn lên đẹp như vậy, còn là Hoàng thái tử, đúng là rất được lòng người khác...

"Thư Thư, Edgar kết hôn với người khác, cậu có phải rất khó chịu đúng không?" Cynthia lại hỏi.

Thư Thư gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

"Nếu đổi lại là cậu thì sao? Nếu Hoàng thái tử kết hôn với cậu, mỗi ngày thân thiết bên nhau, cùng cậu sinh con đẻ cái, cậu ghét lắm sao?"

Không chán ghét chút nào! Nhưng mà cậu không sinh được hài tử… Thư Thư nghĩ tới đây lại có chút xoắn xuýt.

Nhưng mà, Edgar yêu người cùng giới cũng đâu sinh được hài tử đâu?

Cậu không chịu nổi Edgar đi thích người khác, cho nên, cứ để Edgar yêu cậu đi!

Nghĩ thông, tâm tình Thư Thư tốt hơn hẳn, thậm chí không kịp chờ đợi lấy máy truyền tin ra nhắn ngay cho Edgar: "Edgar, tôi cũng yêu anh!"

Edgar mới tới quân bộ không lâu, đang xem văn kiện, máy truyền tin reo, hắn lấy ra tùy ý đọc lướt…

Cả người Edgar sững lại, trong lòng mừng như điên.

Sau đó, còn không chờ hắn hồi phục từ niềm vui khôn xiết, Thư Thư lại nhắn thêm tin nữa: "Chúng ta kết hôn đi!"

Edgar run tay một cái, máy truyền tin rơi thẳng xuống đất.

56. Chương 56: Chọn Ngày Lành Tháng Tốt

Chuyện tốt đến quá bất ngờ, Edgar vẫn chưa hoàn hồn lại.

Nhặt máy truyền tin trên mặt đất, bấm gọi lại.

Thư Thư vừa gửi tin nhắn xong, liền phát hiện có cuộc gọi video từ Edgar, không chút nghĩ ngợi mở ra.

"Tin nhắn vừa rồi là em gửi?" Gương mặt của Edgar vừa hiển thị, không rõ cảm xúc, nhưng đôi mắt nhìn Thư Thư đã khiến cậu thấy mặt nóng bừng.

"Ừm." Thư Thư gật đầu.

"Ta biết rồi." Edgar nói.

Biết? Biết gì cơ? Thư Thư đang muốn hỏi, nhưng video đã tắt rồi.

Thấy máy truyền tin không còn động tĩnh, Thư Thư thu vào, sau đó đi tới chỗ Cynthia: "Được rồi, chúng ta về học đi!" Nói rõ xong, cậu đột nhiên cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng.

"Cậu… Cậu…" Cynthia che miệng nhỏ, khiếp sợ nhìn Thư Thư, không ngừng run rẩy – y mới thấy gì? Một á thú nhân cầu hôn Hoàng thái tử, ngay và luôn!

"Lại sao nữa?" Thư Thư hỏi.

"Thư Thư, cậu là á thú nhân, sao có thể nhắn tin như vậy cho Hoàng thái tử, cậu…" Cynthia rối tinh rối mù, á thú nhân bình thường phải đợi thú nhân theo đuổi lâu thiệt lâu mới đồng ý ở bên người ta, cầu hôn là chuyện phải để thú nhân làm mới đúng.

"Tôi sợ hắn không thích tôi a!" Thư Thư nghiêm túc tỏ vẻ: "Cậu cũng thấy đấy, có rất nhiều á thú nhân lợi hại hơn tôi mà." Meillet kia so với cậu xuất sắc hơn nhiều, nếu một ngày nào đó Edgar thích Meillet thì phải làm sao?

Thích thứ gì, muốn cái gì phải nhanh đoạt nó về rồi giấu kỹ, đó là quan niệm đó giờ của cậu rồi.

"Cũng phải…" Cynthia gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì: "Thư Thư, chẳng phải trước đây cậu nói chúng ta phải dựa vào chính mình sao? Cậu có muốn đi nghe giảng lớp khác không? Cậu cũng biết đấy, lớp tài nghệ chúng ta chẳng học được cái gì."

http://tieulun.hopto.org

"Được a, chúng ta đi nghe giảng thôi!" Thư Thư gật gật đầu, sách giáo khoa lớp tài nghệ cậu đã đọc hết rồi, cái gì nên học đã học hết, còn cái gì không học được tỷ như thường thức nghệ thuật, căn bản học không vào, đi chỗ khác nghe giảng còn hơn.

"Vầy chúng ta đi nghe giảng ở đâu?" Cynthia lại nói.

"Sao tôi biết? Cái này phải hỏi cậu mới đúng." Thư Thư nhìn Cynthia, cậu mới xóa mù chữ xong, làm sao biết mình có thể học cái gì a!

Hai người còn đang cân nhắc, Edgar đã lấy máy truyền tin gọi cho mẫu phụ rồi.

"Sao lại gọi điện thoại tới? Có chuyện gì sao?" Ian nhận điện thoại của con trai, lo lắng hỏi.

"Mẫu phụ, con muốn kết hôn." Edgar nói.

"Kết hôn? Thư Thư đồng ý rồi?" Ian bị kinh sợ, con trai hắn trước còn không phải chưa ngỏ lời với Thư Thư sao? Sao đột nhiên lại muốn kết hôn rồi?

"Đúng vậy, Thư Thư đã đồng ý kết hôn với con rồi." Edgar mặt vô cảm nói chuyện, nhưng niềm vui trong ánh mắt không tài nào che giấu nổi, khóe miệng cũng hơi cong cong.

"…" Hóa ra là thế! Dù vậy, giờ kết hôn luôn có phải hơi vội vàng quá không? Ian nhất thời không biết nên bày ra biểu tình gì, cuối cùng nói: "Trước tiên cứ đính hôn đã."

"Không cần phiền phức như vậy đâu, không cần đính hôn mà!" Edgar nói, trước đây hắn đã tính rồi, chờ Thư Thư tốt nghiệp xong sẽ kết hôn với cậu, nhưng giờ không muốn chờ nữa, hận không thể kết hôn ngay lập tức ấy.

Thư Thư khó khăn lắm mới đồng ý, nếu không mau mau kết hôn, cậu ấy đổi ý mất thì sao? Có một số việc tuyệt đối không thể chờ được!

Edgar biết mình như vậy có chút đê tiện, Thư Thư rất đơn thuần, nói không chừng còn chưa biết ý nghĩa của việc kết hôn là gì, nhưng chỉ cần có được Thư Thư, hắn không ngại đê tiện thêm một chút.

Vẻ vui mừng trong mắt biến thành kiên định.

Ina dứt khoát cúp máy, y cảm thấy không thể tiếp tục trò chuyện nữa, còn nói nữa con trai y lại đòi cưới thì phải làm sao bây giờ.

Edgar căn bản không cách nào bình tĩnh lại được, suy nghĩ một chút, hắn nhắn tin cho bạn mình: "Calvin, ta sắp kết hôn rồi."

"!!!" Calvin rất nhanh nhận được tin nhắn, lập tức hồi đáp: "Edgar, ngươi không biết mẫu phụ ta tới thủ đô tinh bức hôn ta sao? Ngươi lại cứ nhằm thời điểm nhạy cảm này mà kết hôn, có xứng đáng với người anh em này không?"

"Ngươi phải sớm tìm một á thú nhân rồi kết hôn đi." Edgar đáp, kết hôn thật tốt, hiện giờ đầu hắn chỉ toàn kết hôn với kết hôn thôi.

Calvin không nhắn lại.

Edgar vốn định tìm người khác chia sẻ tình cảm của mình, đột nhiên nhìn đống văn kiện cao ngất trước mặt…

Yên lặng vận hành vài vòng linh lực để bản thân bình tĩnh lại, Edgar bắt đầu chuyên tâm xử lý công tác, tiện thể đẩy thời gian họp lên sớm 1h.

Hắn đang bận bịu thì Calvin đã đưa máy truyền tin mình cho Meillet xem, y vừa nhìn xong, mặt xanh mét.

"Tuyệt vọng chưa?" Calvin cười híp mắt nhìn Meillet.

Meillet ném máy truyền tin xuống đất, quay người ra ngoài, hắn vốn đang thịnh nộ thì chạm mặt mẫu phụ Calvin ngay cửa, tuy vậy vẫn dừng bước: "Jonathan thúc thúc, chào chú."

"Meillet, có muốn ở lại ăn cơm không" Jonathan mở lời.

http://tieulun.hopto.org

"Jonathan thúc thúc, tôi có việc, không ở lại dùng cơm được." Meillet cười cáo từ.

Mắt thấy Meillet rời khỏi tầm mắt, Jonathan xoay đầu lại nhìn con trai đang đứng nhìn mình ở cầu thang: "Sao không đuổi theo?"

"Trong lòng cậu ấy không có con." Calvin nói.

"Nếu trong lòng cậu ta không có con, con định cả đời lưu manh sao?" Jonathan hỏi.

Calvin sờ sờ mũi: "Đương nhiên không, Edgar sắp kết hôn, Meillet cũng sẽ tuyệt vọng thôi."

"Con cảm thấy cậu ta sẽ từ bỏ sao?" Jonathan nhìn Calvin.

Calvin cảm thấy ánh nhìn mẫu phụ cứ quái quái, nhưng không coi là chuyện gì to tát: "Mẫu phụ, người cũng đừng bận tâm tới hôn sự của con, chúng ta nên ngẫm xem nên tặng quà cưới gì đi!"

Jonathan trừng Calvin, thở dài: "Con a…"

Chuyện bên ngoài Thư Thư không biết gì cả, vào lúc này, hắn và Cynthia đã trở về lớp tài nghệ, tiếp tục đi học.

Bọn họ có lòng đi học, nghĩ kỹ lắm rồi, nhưng bắt tay vào làm mới biết thật không dễ dàng gì, bọn họ còn không biết nên học gì, hơn nữa thân phận cũng là một vấn đề lớn.

Học viện hoàng gia có rất nhiều người giàu có, tiệc rượu hôm qua phỏng chừng có không ít người đã biết đến Thư Thư, Thư Thư giờ mà đi nghe giảng, sẽ không phải là đi học tập, mà là đi cho người ta vây xem.

Thư Thư bỏ qua dự định đi nghe giảng, bắt đầu tự học trước.

Kiến thức cơ bản chưa có, nếu giờ đi học chương trình đại học, chi bằng lấy tri thức tiểu học trung học xem trước đi.

Tải sách giáo khoa tiểu học về xong, Thư Thư chốc lát liền thấy bối rối.

Môn văn hóa không thành vấn đề, đọc rồi là không quên được, học rất nhanh, nhưng là… Khoa học tự nhiên cái quỷ gì đây?

Cậu vẫn hiểu được tri thức toán học, nhưng… Trình độ toán lý hóa ở Trái đất kém xa nơi này, riêng máy tính thôi đã khác biệt lớn như vậy!

Biên soạn sách toán học Trái đất cổ đại tới mà xem, sách tiểu học chưa chắc đã hiểu hết, Thư Thư ấy a… Đương nhiên xem không hiểu gì rồi.

Thư Thư cầm tiêu đề hỏi Cynthia.

"Môn học nào cũng khó hết, tôi không học nổi, mới tới học lớp tài nghệ ý chớ." Cynthia liếc nhìn Thư Thư đọc sách mà bi thương.

Thư Thư mặt lạnh như tiền.

Đến trưa, lớp tài nghệ như thường lệ được rất nhiều thú nhân ghé thăm… Không, hôm nay người tới đông hơn nhiều, ngoài thú nhân ra còn có cả á thú nhân nữa!

Thư Thư đang nghi ngờ, kim đan luyện được đã phát huy tác dụng thính lực phóng tầm bắt sóng âm thanh.

"Thư Thư là ai?"

"Ngồi trong góc bên trái kia kìa."

"Hóa ra đó là Thư Thư, học lớp tài nghệ a…"

"Hoàng thái tử sao lại thích một á thú nhân chỉ có thể học lớp tài nghệ chứ?"

Hóa ra là tới vì mình! Thư Thư có chút không cam lòng, những người kia dựa vào đâu mà xem thường cậu? Nếu sinh ra và lớn lên ở đây, được tiếp thu giáo dục nơi đây từ nhỏ, khéo khi cậu đã có thể quang minh chính đại thì vào học viện hoàng gia rồi!

http://tieulun.hopto.org

Cúi đầu, Thư Thư tiếp tục nghiêm túc gặm sách giáo khoa.

"Thư Thư, người bên ngoài tới thăm cậu a?" Cynthia nói.

"Chắc vậy." Thư Thư buồn bực nói.

Lớp tài nghệ đã sớm tan học, Thư Thư và Cynthia ngày thường không ai để ý tới, hôm nay lại thành tâm điểm chú ý, mọi người vây quanh, người trong lớp thì bắt chuyện nhiết tình mời đi ăn, người ngoài lớp thì tò mò nhìn họ.

Tuyệt đại đa số chỉ là ngó một cái thôi, có chút đố kị với cậu, nhưng không dám giở trò gì, nhưng vẫn có ngoại lệ.

Thư Thư lại gặp người quen cũ Julian.

Nói đến Julian và Thư Thư mới chạm mặt 3 lần, không thể tính là quen biết, nhưng người trên đế quốc Thú Nhân mà Thư Thư tiếp xúc qua thực quá ít ỏi, Julian cũng tạm coi là có quen.

Từ giữa đám á thú nhân, Julian bước ra, sắc mặt khó coi nhìn Thư Thư: "Ngươi có bản lĩnh thật a!"

Thư Thư dù không hiểu đạo lý đối nhân xử thế lắm, nhưng giờ đã nhìn ra thế nào là "lai giả bất thiện" rồi. (Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: đến thì không có ý tốt, có ý tốt thì đã không đến rồi.)

"Giả vờ say rượu hiến thân cho Hoàng thái tử… Chuyện như vậy cũng chỉ có kẻ không biết xấu hổ như ngươi mới làm ra được thôi." Julian lại nói.

Hôm qua lúc đầu hắn bị dọa giật mình, ngại Thư Thư gây sự với mình, nhưng sau khi trở về lại thấy không đúng.

Lúc đó Thư Thư còn nói Hoàng thái tử không thích cậu ta, có lẽ không sai, nếu vậy Hoàng thái tử sao lại sốt sắng lo cho cậu ta như thế? Có lẽ Thư Thư đã giở thủ đoạn gì, hoặc là để hoàng hậu bức bách Hoàng thái tử.

Thư Thư nếu có thể khiến Hoàng thái tử sốt sắng như vậy… làm gì có chuyện chịu ngồi lớp tài nghệ đọc sách nhiều ngày như thế, còn chưa ai từng thấy Hoàng thái tử đưa cậu ta tới trường?

Thú nhân nâng niu á thú nhân cỡ nào, á thú nhân bọn quá rõ ràng rồi!

Nghĩ vậy, Julian nhất thời không sợ nữa, thậm chí chủ động tới tìm Thư Thư.

Chuyện hắn từng đắc tội với Thư Thư rất nhiều người đã biết, hai ngày nay tin tức Hoàng thái tử và Thư Thư sẽ cùng kết hôn vừa phát ra xong, cuộc sống của hắn vô cùng bức bối, cho nên lúc này hắn hi vọng khiến mọi người tin tưởng, Hoàng thái tử kỳ thực không hề coi trọng Thư Thư.

"Ngươi mới không biết xấu hổ!" Thư Thư cau mày nhìn Julian: "Edgar thích ta trước, không phải ta câu dẫn hắn."

Julian nghe Thư Thư nói xong, sắc mặt khẽ biến, tùy tiện hỏi: "Hoàng thái tử sao có thể thích một đứa chỉ có thể ngồi lớp tân nương?"

"Lớp tân nương thì đã sao? Sao hắn không thể thích ta?" Thư Thư đáp ngay.

Các á thú nhân trong lớp tân nương cũng nổi giận theo: "Đúng thế, lớp tân nương thì đã sao? Chúng ta ít nhất còn tốt hơn ngươi, sẽ không đi cướp thú nhân của người khác!"

Julian bị những người này chỉ trích, sắc mặt khó coi. Bạn trai cũ của hắn đúng là bạn trai của Frank, chỉ là gia thế của Frank quá kém, cho nên nghe hắn ngon ngọt dụ dỗ xong, bạn trai cũ kia cuối cùng lại chọn hắn.

Việc này đúng thực không vẻ vang gì, nhưng đâu thể để mấy người này muốn nói gì thì nói được: "Ta cướp thú nhân của người khác thì sao nào? Nó lại chẳng?"

Julian chỉ vào Thư Thư, còn bổ sung: "Meillet và Hoàng thái tử mới là cặp đôi trời sinh."

"Ai nói Edgar với Meillet là một đôi? Edgar chỉ thích ta, chúng ta còn sắp kết hôn kìa!" Thư Thư hất cằm, đắc ý khẳng định.

http://tieulun.hopto.org

Lời tuyên bố quả thực hù dọa được Julian, lại khiến Edgar vốn định anh hùng cứu mỹ nhân phát hiện… Mình hình như tới hơi trễ thì phải.

Đã thu lại uy thế phóng ra, cơ hồ ngay tại khoảnh khắc đầu tiên khi Edgar đến, những thú nhân kia càng tôn sùng phản ứng thật nhanh nhường đường cho hắn.

Á thú nhân cảm thụ uy thế không sau, nhưng khó mà chịu nổi, Julian liền càng khỏi nói.

Trước đây hắn rõ ràng nghe qua, Hoàng thái tử chưa từng đến đón Thư Thư, lần này sao lại tới?

"Ngươi muốn làm gì hôn phu của ta?" Edgar lạnh lùng nhìn Julian.

"Không…" Julian quay người định chạy, nhưng căn bản không cách nào nhấc được chân lên.

"Thư Thư, ta tới đón em đi ăn cơm." Edgar không để ý Julian nữa, đưa tay ra với Thư Thư.

Thư Thư đắc ý liếc Julian một cái, rồi cầm tay Edgar, thỏa mãn cực kỳ - Edgar quả thực giúp cậu nở mày nở mặt mà!

"Ta và Thư Thư chẳng mấy chốc sẽ kết hôn, hi vọng các ngươi sẽ tới dự hôn lễ của chúng ta." Edgar nắm tay Thư Thư, nói với bạn học phía sau cậu.

Tuy trên mạng có đồn là hai người sẽ đính hôn, nhưng truyền thông vẫn chỉ phỏng đoán thôi, còn bây giờ… Hoàng thái tử tự mình thừa nhận chuyện kết hôn rồi?

Lớp tân nương bị dọa choáng váng.

Trước đây, rất nhiều thê tử của quý tộc đều từ lớp tài nghệ mà ra, tới tận bây giờ, tuy rằng đều gả cho nhà phú quý, nhưng không ngờ lại tốt số đến vậy!

Mọi người sùng kính nhìn Thư Thư, còn Thư Thư không nhịn được nổi cả da gà.

Vốn Edgar định mang cậu ra ngoài ăn cơm, nhưng trước mặt mọi người lại nói chuyện hôn lễ… Hắn đành đưa thẳng cậu về Hoàng cung, tới chỗ Ian.

"Sao đột nhiên lại tới đây?" Ian hỏi.

"Chúng con muốn kết hôn." Edgar tính bàn bạc với Ian một vài điểm cụ thể cần chú ý.

Khi Thư Thư đắc ý nói cậu muốn kết hôn, hắn đã không chờ đợi thêm được nữa rồi.

Các con có thể đính hôn trước…"

"Không được, giờ mọi người đều đã biết chuyện hết cả rồi." Edgar nhàn nhạt kể lại một lượt những chuyện đã phát sinh.

Con trai mình… Đây là tính bức hôn sao? Ian nhìn Edgar chằm chằm một hồi, rồi lại nhìn Thư Thư, chần chờ hỏi: "Thư Thư, con đã chuẩn bị tốt tâm lý chuyện không sinh được hài tử chưa?

Đột nhiên bàn chuyện cưới xin, Thư Thư thực ra có chút không dễ chịu, giờ lại bị Ian hỏi cái này càng thấy chột dạ hơn.

Nhưng mà cậu vẫn gật đầu một cái: "Đã chuẩn bị tốt rồi."

"Vậy thì kết hôn đi, chọn ngày lành tháng tốt." Ian nói.

"Con thấy 10 ngày sau chính là ngày lành tháng tốt đó." Edgar nói, ngày đó hội tụ tinh hoa đất trời, nhiều người còn cho đó là lễ tình nhân kia.

"Nghĩ thì hay lắm, thời gian ngắn như vậy làm sao chuẩn bị lễ cưới cho đàng hoàng được!" Ian nói.

Edgar nghe vậy có chút mất mát, rồi lại lập tức nói: "Vậy hôm đó đi đăng ký kết hôn trước, một thời gian sau tổ chức tiệc cưới."

"Vậy còn tạm được." Ian liếc qua.

http://tieulun.hopto.org

Phát triển nhanh thật đấy, mới đó đã kết hôn tới nơi rồi… Thư Thư hơi mờ mịt, nhưng thấy vẻ vui mừng của Edgar lại cảm thấy mình đã chọn đúng.

Edgar và cậu kết hôn, hai người sẽ có thể bên nhau mãi mãi…

Nghĩ tới đây, Thư Thư không khỏi muốn cười.

Bữa tiệc hoàng gia mới vừa tổ chức xong, hai ngày sau đã ban bố thống cáo, rằng Hoàng thái tử và Thư Thư đã đính hôn, sắp kết hôn, tin tức đứng vững trên vị trí hàng đầu.

Hôm qua ai nấy còn tưởng Edgar kỳ thực không để ý Thư Thư đâu… Mới sửa soạn tin tức đang tính phát ra thì lại thấy thông cáo của hoàng thất.

Đã đính hôn? Sắp kết hôn rồi?

Còn chưa tra được trước đây Thư Thư đã làm gì, thế mà đã muốn kết hôn rồi?

Dân tình trên mạng nhất thời bùng nổ.

Người tan nát cõi lòng ngày một nhiều, người ao ước ghen tị với Thư Thư cũng nhiều lên.

Vào lúc này, Thư Thư, người được cho là đang khanh khanh ta với Hoàng thái tử, đang nằm trong khoang mô phỏng học lễ nghi.

Sắp kết hôn a! Đến động tác ăn cơm còn chưa luyện ra hồn! Phải học nhanh lên mới được!

Thư Thư đã quyết định tạm thời không đi học mà cũng mất ăn mất ngủ bắt đầu học tập.

Hết lần này tới lần khác, Thư Thư không ngại phiền cứ thể luyện tập.

Lần này Edgar không đợi tới sáng sớm mới mở khoang mô phỏng nữa.

Chủ sở hữu khoang mô phỏng là hắn, do hắn khai thông tin Thư Thư là vị thành niên, dù Thư Thư có khóa lại từ bên trong, hắn vẫn có thể mở được…

Nửa đêm Edgar mở ra, sau đó nâng bé chuột đồng nhỏ bỏ vào ngực mình.

Chuột đồng nho nhỏ dựa vào ngực hắn ngủ say sưa, Edgar cười, mang cậu về phòng ngủ của mình.

Chỉ cần cùng chăn cùng gối, hắn không ngại ngủ cùng chuột đâu.

Sáng sớm Thư Thư tỉnh lại liền phát hiện mình bị một miếng vải trùm kín, mà dưới thân…

Đây là mùi của Edgar, da thịt của Edgar, còn nghe được cả nhịp tim của hắn, móng vuốt tên kia duỗi ra vừa vặn bao trùm con vật nhỏ, đặt cạnh đầu ti của mình.

"Em sàm sỡ tôi?" Giọng của Edgar bất chợt vang lên, mang theo luồng khí vị không diễn tả được bằng lời.

Rõ ràng là anh sàm sỡ tôi thì có! Đem tôi thả trên thân thể anh! Thư Thư có chút không phục, không chỉ không nhích móng đi, còn ấn ấn.

Sau đó cậu phát hiện một bàn tay lớn đang duỗi về phía mình.

Thư Thư không chút nghĩ ngợi, xoay người chạy, dọc theo bụng Edgar chạy xuống chân hắn, sau đó… Cậu đột nhiên đụng phải một cây cột.

Hơ hơ, tự dưng có cây cột giữa đường? Thư Thư đâm sầm vào cột xong, đột nhiên nghe được một tiếng rên rỉ.

Thư Thư: "…" Cậu biết đây là cái gì rồi! Edgar là đồ cầm thú!

Thư Thư cơ hồ theo bản năng biến thành người, sau đó phát hiện tình hình càng hỏng bét.

Edgar đang mặc đồ ngủ, vốn dĩ cậu đang chui trong áo ngủ người ta, biến thành người xong dĩ nhiên kẹt ở trong đấy…

Áo ngủ bao bọc hai người thật chặt, gió thổi không lọt mà nằm chỗ đấy thì thôi đi, mặt của cậu còn ngay bộ vị trọng điểm của Edgar, hai bên má của Edgar còn bị hai chân kẹp cậu lấy.

http://tieulun.hopto.org

Tư thế này… Edgar nhìn cảnh "mát mẻ" trước mặt mình, lúc nãy còn có thể đùa giỡn vài câu, giờ thì một câu cũng không nói nổi nữa!

Quá kích thích rồi!

Cây cột kia trước là phản ứng sinh lý bình thường khi vừa ngủ dậy, hiện tại… lớn thêm chút nữa.

Thư Thư cảm thấy không dám ra đường gặp người nữa, chuyện phát sinh sáng sớm này xấu hổ chết mất!

Cậu vốn nghĩ mình với Edgar đều là thú nhân cho nên có trần truồng trước mặt Edgar cũng không để ý lắm, nhưng giờ… Edgar rõ ràng có ý đó với cậu mà!

Mà cậu cũng không phải không có… Sau khi biến lại thành chuột đồng, cậu phát hiện mình cũng cương rồi.

Hai bọn họ dưới tình huống như vậy, thế mà…

Thư Thư cắn thủng một cái lỗ trên chăn, chui vào không tính ra ngoài nữa.

Edgar cứ tưởng Thư Thư đang trốn bên dưới, nhưng nhấc chăn lên lại không thấy người… không, chuột đồng đâu, cuối cùng cẩn thận ngửi một chút mới phát hiện tiểu tử kia đang trốn trong vỏ chăn.

Kéo chuột nhỏ trong chăn ra, bỏ vào trong cổ áo, để cậu được bọc trong y phục của mình, sau đó Edgar nhẹ nhàng vỗ về: "Bên ngoài giờ đều đang đồn đại về em, không thích hợp để đi học, ta mang em cùng tới quân bộ đi làm."

Mang á thú nhân mình âu yếm nhất cùng đi làm, đây tuyệt đối là chuyện hạnh phúc nhất trần đời… Nhưng người bình thường dĩ nhiên không làm được đến mức đó.

Edgar ngồi phi hành khí, sờ sờ chuột đồng trên ngực, bay nhanh về phía quân bộ.

57. Chương 57: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Áp trong lồng ngực Edgar, được Edgar mang ra ngoài, lúc đầu Thư Thư còn hối hận, cậu giả chết đâu phải để bị bắt đi đâu?

Nhưng qua một hồi, tâm trạng cậu liền thay đổi, thậm chí khắc chế không nổi dùng móng vuốt sờ sờ cơ bụng cơ ngực Edgar.

Cơ bắp sao mà đẹp thế không biết… Thư Thư sờ rồi sờ, có hơi xấu hổ.

Quân bộ thường không cho người ngoài ra vào, nhưng giờ không có chiến tranh, quản lý không nghiêm ngặt như vậy, hơn nữa hôm nay Edgar muốn xem lính mới thi đấu, chẳng hề liên quan tới chuyện cơ mật, dù có trực tiếp mang Thư Thư vào cũng được nữa, chớ nói chi cậu đã biến thành chuột đồng.

"Chờ chút nữa ta thả em trong túi, nếu em ngoan, ta sẽ dẫn em đi xem cơ giáp." Phi hành khí gần tới quân bộ, Edgar đỡ Thư Thư đang nắm quần áo mình ra.

Thư Thư ngồi trên lòng bàn tay Edgar, gật đầu liên tục.

Từ phi hành khí xuống, Edgar hướng thẳng tới cửa quân bộ, cùng lúc đó, máy quét hình của quân bộ tích tích" kêu lên.

"Điện hạ, trên người ngài có vật sống?" Thủ vệ canh gác kinh ngạc nhìn Edgar, thoạt nhìn không giống như mang đồ theo nha.

"Hôm nay ta dẫn theo một tiểu tử." Edgar vỗ túi trước ngực, Thư Thư nghe vậy, lập tức thò đầu ra cho người ta coi, trưng đôi mắt nhỏ thoạt nhìn ngây thơ vô số tội.

Binh sĩ kia lại kinh ngạc ngó Thư Thư, mở cửa lớn. Hoàng thái tử mang theo sủng vật đến quân bộ, thật khiến người ta đau tim mà.

http://tieulun.hopto.org

Không phải chỉ có á thú nhân mới thích sủng vật thôi sao? Thú nhân, nhất là thú nhân hình rắn nhìn thấy loại này lại chẳng nuốt vào bụng luôn rồi ấy.

Quân bộ hàng năm đều chiêu binh, công nghệ càng cao vũ khí càng mạnh, tới nay, hình thức quân bộ chiêu binh đã khác xa thời cổ rồi.

Xưa kia chỉ cần tay chân khỏe khoắn thân thể không vấn đề gì lớn là có thể đầu quân, nhưng giờ, chưa qua trường quân đội, chưa biết sử dụng các loại vũ khí thì muốn đi lính cơ bản là chuyện không tưởng…

Cũng bởi vậy, trường quân đội ở đế quốc Thú Nhân đông vô kể, trong đó vài trường còn không quan trọng thành tích các môn văn hóa, còn có trường chuyên đào tạo sĩ quan, ví như học viện hoàng gia, gia nhập quân đội nhất định sẽ được lên làm sĩ quan ngay sau khi tốt nghiệp.

Mà hôm nay lại có một nhóm lính mới muốn gia nhập quân bộ.

Đám lính này hai tháng trước chiêu mộ được, đã được huấn luyện trong quân đội tròn 2 tháng, hôm nay tiến hành thi đấu nguyên ngày, vượt qua được sẽ chính thức tuyên thệ gia nhập quân bộ.

Rất đông người tới xem thi đấu, 8 quân đoàn của đế quốc đều có người tới, thậm chí ngay cả nguyên soái quân đoàn cũng có 4 người, 4 người kia không thấy đâu, hẳn là vì không có mặt tại thủ đô tinh.

Hàng năm trong số các binh lính mới nhập ngũ đều có hạt giống tốt, mà hạt giống này, đương nhiên quân đoàn nào cũng muốn giành về mình.

Nhưng là hạm đội hoàng gia từ khi tách khỏi 8 quân đoàn kia, sẽ tự chiêu mộ binh lính không qua quân bộ, bởi vậy hôm nay Edgar chỉ thuần túy tới xem trò vui, còn mang Thư Thư cùng đến.

Thi đấu cá nhân và đoàn đội trên thao trường gần như tiến hành cùng lúc, người nào không hiểu về chiến đấu quân sự thì sẽ thấy tương đối tẻ nhạt, Edgar liền mang Thư Thư đi coi đấu cơ giáp.

Lính mới đánh cơ giáp cũng khá ổn, nhưng Edgar xem ra thấy bình thường, ngược lại Thư Thư ló ra cái đầu nho nhỏ khỏi túi áo, xem mà tràn đầy phấn khích.

Đưa Thư Thư tới đây quả là quyết định đúng đắn, Edgar không nhịn được đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Thư Thư.

Hắn và Thư Thư mặc dù quen biết đã lâu, chung sống hơn nửa năm, nhưng lúc trước ngôn ngữ không thông, bởi vậy chưa trò chuyện được nhiều, đừng nói tới chuyện hẹn hò…

Hôm nay, hai người cũng coi như là cùng ước hẹn đi?

Thư Thư bị Edgar lấy tay xoa đầu, lập tức quay đầu bất mãn trừng Edgar một cái, chỉ là đang trong hình dáng chuột đồng bé bằng bàn tay, dù có nhìn chằm chằm Edgar cũng không phát ra tí uy lực nào.

Khóe miệng Edgar cong cong, đúng lúc đó, Meillet một thân quân trang từ xa đi tới.

"Edgar." Meillet liếc nhìn hắn, sau đó nghi hoặc nhìn chuột nhỏ trong túi áo ngực kia.

Edgar vẫn luôn thích người mạnh mẽ, động vật mạnh mẽ, y thật không ngờ Edgar lại nở nụ cười với một con chuột nhỏ như vậy…

"Meillet." Edgar gật đầu.

Meillet thân là con trai công tước, còn là đại sư cơ giáp, y vừa tới liền có lính hậu cần mang ghế tựa tới, ngồi xuống xong, y dùng ánh mắt phức tạp nhìn Edgar: "Nghe nói anh sắp kết hôn?"

"Đúng thế." Edgar gật đầu.

"Thật bất ngờ, tôi còn tưởng anh một lòng với quân đội, đợi tới năm, sáu chục tuổi mới kết hôn kia." Meillet nói.

"Trước đây ta cũng cho là vậy."

"Trước đây không phải thích á thú nhân mạnh mẽ không bám dính lấy người khác sao? Sao lựa chọn khác với lời nói quá vậy?" Meillet dùng giọng điệu đùa giỡn nói.

http://tieulun.hopto.org

"Khi đó chưa biết yêu là gì, hơn nữa… Thư Thư rất lợi hại." Edgar đưa tay sờ sờ chuột nhỏ trong túi đang quyền đấm cước đá với mình, mà nghe hắn khen xong, chuột đồng kia rốt cục yên tĩnh lại.

Meillet hít sâu một hơi, buông nắm đấm vô thức nắm chặt kia ra.

Y là á thú nhân sinh ra đã cao quý nhất toàn bộ đế quốc này, bản thân cũng xuất sắc, vốn tưởng Edgar xứng đáng với mình, cũng chỉ có mình mới xứng với Edgar, nhưng giờ hắn sắp kết hôn rồi, đối tượng không phải y.

Meillet không lên tiếng nữa, Edgar lại rất có hứng nói chuyện: "Thư Thư tuyệt lắm, khác với những á thú nhân ta gặp trước đây…" Được rồi, thực ra Thư Thư nào phải á thú nhân.

Nhưng đúng là khi đó Thư Thư chẳng cường tráng hơn á thú nhân tẹo nào, mà vẫn sống được trong rừng sâu, rõ ràng rất sợ hãi con thú hoang như hắn, nhưng chưa từng bỏ rơi hắn bao giờ.

Tự hỏi lòng mình, Edgar cảm thấy nếu ở vào vị trí của Thư Thư, chưa chắc hắn đã đi cứu một con thú hoang mà mình vô cùng sợ hãi.

Nhớ tới bộ dáng bị dọa sợ của cậu, nét mặt và ánh mắt của Edgar đều nhu hòa hơn nhiều.

Meillet liếc nhìn Edgar, quay đầu nhìn lính mới đang biểu diễn: "Trông cậu ấy đúng là thuần khiết đáng yêu, chúc mừng các anh."

Edgar gật đầu: "Cảm ơn cậu."

Meillet lúc nói mấy từ "thuần khiết đáng yêu" kia, có chút trào phúng, bây giờ nghe Edgar đơn giản trả lời như vậy, nhất thời nghẹn họng, chuyên tâm xem so tài không để ý Edgar nữa.

Thư Thư lúc này đã buông lỏng cảnh giác với Meillet, hai người một chút ám muội cũng không có, còn chúc mừng Edgar, trước kia đề phòng Meillet như vậy thật không nên.

Edgar mang Thư Thư xem thi đấu xong thì lên quán rượu trên tầng cao nhất cao ốc hoàng gia, chọn bàn riêng cho tình nhân, sau đó gọi một bàn đồ ăn tới.

Miệng chuột đồng quá nhỏ, ăn đồ ăn hơi chậm, Thư Thư muốn biến thành người, nhưng nghĩ tới biến thành người rồi thân thể sẽ trần truồng…

Cậu dứt khoát bò lên một đĩa quả khô, sau đó bi phẫn nhét quả khô vào miệng.

Edgar nhìn Thư Thư trên mâm, đột nhiên có loại kích động muốn dùng muôi múc lên… Đương nhiên, suy tính vì tương lai, hắn kìm lại được, bỏ lại nhân viên phục vụ đang lặng yên đã dùng biểu dùng kỳ dị nhìn hắn và sủng vật cùng nhau quét sạch một bàn đầy ắp suất ăn tình nhân.

Thế nhưng về tới nhà xong Thư Thư lại không thèm để ý hắn, nguyên ngày làm chuột đồng Thư Thư chỉ muốn chạy thiệt nhanh vào thư phòng, sau đó chui vào trong khoang mô phỏng học lễ nghi thôi.

Cậu đã lên mạng tra quy trình lễ cưới rồi, phát sóng trực tiếp lên mạng, cậu cũng đâu thể để mình mất mặt được!

Thư Thư đáng đắn đo chuyện mất mặt, trên mạng lại có rất nhiều người cảm thấy hẳn cậu sẽ chuốc lấy mất mặt thôi, thậm chí còn có người cho rằng tới lúc đó nhất định cậu sẽ lộ ra điểm kém cỏi của mình.

"Ta có người quen tham dự buổi tiệc lần trước tổ chức trong hoàng cung ấy, hắn nói Thái tử phi không biết tí lễ nghi nào, nếu thế có hoàn thành nổi quy trình lễ cưới không đây?

"Hiện tại có tin đồn hoàng hậu lúc đầu cũng làm xấu mặt trong lễ cưới, vị Thái tử phi này liệu có vậy không a?

"Xấu mặt đã đành, nghe nói dung mạo còn chẳng đẹp gì cho cam…"

…

Thư Thư không đọc được, nhưng Edgar đã thấy hết đống phát ngôn cá nhân ấy, nhưng hắn đâu thể cấm người ta tự do ngôn luận được, chỉ có thể mặt âm trầm tắt mạng đi.

http://tieulun.hopto.org

"Lễ cưới ấn định 20 tháng sau, Thư Thư có vấn đề gì sao?" Ian bận tâm hỏi con trai, y đã gửi quy trình lễ cưới cho Thư Thư luyện tập, nhưng vẫn còn lo lắng lắm.

Trước kia trong đám cưới với Chris đã luyện rất lâu nhưng không ngờ cuối cùng vẫn làm hỏng chuyện, thậm chí còn ngã lộn mèo một cái, cuối cùng nhờ có Jonathan che chở mới qua ải được.

"Không sao đâu, tới lúc đó con sẽ không rời em ấy nửa bước." Edgar đáp, có vết xe đổ rồi tuyệt đối không thể dẫm vào. Hơn nữa, mấy ngày nay Thư Thư rất tiến bộ lên trông thấy, mỗi ngày đều luyện tập các loại động tác trong khoang mô phỏng, khí chất trên người thay đổi rất nhiều, cũng khiến cho hắn có chút đau lòng.

Thư Thư là thú nhân mà lại phải dùng thân phận á thú nhân để gả cho hắn…

Edgar trở lại chỗ mình, lòng hơi hổ thẹn, nhưng nhìn Thư Thư ngồi thẳng, dùng tư thế tiêu chuẩn ăn xong nửa chỗ đồ ăn, sau đó lộ ra nguyên hình, vui vẻ cất chỗ đồ ăn còn lại vào túi, hắn không khắc chế được mà mỉm cười.

Khi Thư Thư đã học được tất cả lễ nghi rồi, lặp lại quy trình này nhiều lần, xác định mình sẽ không sai sót, thậm chí còn tranh thủ học một ít chương trình học tiểu học trung học xong, lễ cưới tới.

Ngay lúc đó, Thư Thư phát hiện ra một vấn đề.

Trong lễ cưới có một khúc thú nhân tặng á thú nhân thú châu của mình, thú châu kia…

"Edgar, tới lúc đó phải tặng thú châu cho tôi, thú châu của anh hình dạng thế nào vậy?" Thư Thư tò mò hỏi.

Edgar sững người, hắn đã tặng rồi, lẽ nào Thư Thư không biết đó là thú châu?

"Ta đã tặng em rồi." Edgar nói: "Chính là viên châu màu đỏ lần trước."

"Đó là thú châu của anh?" Thư Thư chết đứng, thú châu kia như là nhẫn kim cương trên Trái đất vậy a, Edgar tặng thú châu cho cậu rồi bị cậu nuốt mất…

Vì vẫn cảm thấy chuyện sinh con rất kỳ quái, nhưng mình và người ở đây khác nhau mà, chắc chắn sẽ không sinh con, bởi vậy Thư Thư vẫn chưa nghiên cứu giáo dục thời kỳ trưởng thành, tới giờ vẫn chưa biết tác dụng thực sự của thú châu là gì, cho nên hối hận vạn phần vì đã lỡ nuốt mất "nhẫn kim cương" của Edgar.

Thư Thư mời bạn học trong lớp và cả Jones nữa, nhưng ngày cưới, cậu căn bản không có phút nào rảnh đi nói chuyện với họ.

Lễ cưới hoàng thất thật phức tạp.

Thú nhân và á thú nhân kết hôn, lễ nghi khác hẳn Trái đất, quần áo mặc trên người thì kỳ dị, nhưng giống lễ cưới ở Trái đất đều có lời thề nguyện, còn khúc tặng thú châu… Xét thấy Edgar không còn viên thú châu nào, phân đoạn này liền bị lược bỏ.

Meillet nhìn Thư Thư ôm cánh tay Edgar, hoàn thành toàn bộ quy trình lễ cưới một cách hoàn mỹ, sắc mạt tái nhợt hẳn đi.

Lúc trước gặp Thư Thư trong yến hội, thoạt nhìn quê mùa cục mịch, quả thực chỉ đáng làm tùy tùng của y, nhưng Thư Thư bây giờ đã không còn là "Thư Thư của ngày hôm qua" nữa.

Tạo hình Thái tử phi chuyên nghiệp nhìn vô cùng đẹp đẽ, dù hôm nay y cố ý trang hoàng lộng lẫy, người kia vẫn không hề bị ánh hào quang của y lấn át, mấu chốt là hành vi cử chỉ của người này đã khác hẳn trước kia.

Mấy được có mấy ngày? Một người sao có thể thay đổi nhiều như vậy?

Cho nên, trong yến hội kia chỉ là giả bộ? Tỏ vẻ đáng thương để Edgar thương hại?

Đem ly rượu trong tay một hơi cạn sạch, Meillet có cảm giác mình vừa bị lừa một vố thật đau.

Mà trên mạng lúc này cũng có một đám người la hét mình bị lừa gạt.

http://tieulun.hopto.org

“Thái tử phi rõ ràng rất đẹp, ai nói xấu xí?”

“Khí chất cũng rất tốt, chẳng giống từ tinh cầu xa xôi tới chút nào!”

“Thái tử phi trông thật đáng yêu, hơi nhỏ nhắn, sau này ta cũng muốn có một á thú nhân như thế!”

…

Xuất thân bình dân khiến người ta ghen tị, nhưng cũng khiến bách tính thấy gần gũi hơn. Nhìn hình ảnh phát sóng trực tiếp, ngày càng có nhiều lời chúc phúc, lễ vật hoa tươi.

Phát hiện ra thế mà không có màn trao thú châu, rất nhiều người nhao nhao trêu chọc.

“Thái tử điện hạ cuống quá quên trao thú châu rồi.”

“Đây là đang học theo bệ hạ đó, lúc trước ngài ấy cũng y chang, chưa kết hôn đã dâng thú châu cho hoàng hậu rồi.”

“Như vậy không tốt lắm đâu, lễ cưới sẽ không được hoàn mỹ…”

…

Internets còn có người nói thế, hiện trường lễ cưới cũng có nghị luận xì xào.

Calvin thấy rất buồn cười: “Edgar thoạt nhìn không giống người tặng thú châu đổi lấy nụ cười mỹ nhân, sao giờ không lấy ra nổi thú châu vậy nhỉ?”

Nghe Calvin nói xong, công tước Monde lập tức nhíu mày: “Chuyện hoàng thất đừng có nói lung tung.”

“Công tước đại nhân, hiện giờ đâu phải cổ đại nữa, mọi người đều thích bàn chuyện hoàng thất mà.” Calvin cười rộ lên, giờ tự do ngôn luận, hoàng thất cũng như thứ dân, thích thật.

“Edgar e cũng không phải đã lấy thú châu đổi lấy nụ cười mỹ nhân rồi đâu.” Jonathan đột nhiên nói.

“Mẫu phụ, người nói gì?” Calvin tò mò nhìn sang.

“Không có gì.” Jonathan cười cười: “Ta chẳng qua cảm thấy, Thái tử phi này không đơn giản như vẻ bề ngoài, lần trước một chút lễ nghi cũng không hiểu, hiện tại lại thành thạo điêu luyện như vậy…”

“Mẫu phụ người đừng suy nghĩ nhiều quá, Edgar nói, mấy ngày nay cậu ấy lúc nào cũng luyện tập trong khoang mô phỏng suốt mới được vậy đấy.” Calvin nói.

Jonathan cười cười không nói nữa, dùng khoang mô phỏng đúng là tiện thật, nhưng nó không có hiệu quả kéo dài thời gian, nói cách khác Thư Thư mới tập được một tháng.

Một tháng có thể khiến con người ta lột xác hoàn toàn như vậy sao?

Lễ cưới kết thúc, phát sóng trực tiếp ngưng, khách mời được đưa tới phòng ăn, Edgar và Thư Thư cùng nhau về chỗ ở của mình.

Mấy ngày nay Edgar và Thư Thư ở cùng nhau, phòng hắn trang trí lại hoàn toàn, giữa phòng còn có một chiếc giường vô cùng lớn.

Thư Thư mệt mỏi nửa ngày trời, thấy giường kia lập tức nhào tới: “Em mệt sắp chết rồi đây!”

Edgar buồn cười nhìn Thư Thư, sau đó thấy cậu đột nhiên nhảy dựng: “Nhưng mà vui lắm, em kết hôn rồi!”

Trước kia còn tưởng sẽ mãi là yêu tinh không có lễ cưới, không ngờ cuối cùng lại có một đám cưới cả thế giới phải dõi theo, còn có bạn đời là thần thú, thật là tuyệt vời!

“Ta cũng rất hạnh phúc.” Edgar nói: “Chúng ta cùng đi tắm đi?”

“Đi tắm a? Được.” Thư Thư gật đầu, tiến vào buồng tắm, hôm nay phải trang điểm mặt, tuy giống trên Trái đất, nước rửa không trôi, lấy tay lau không được, cậu không quen nổi mà.

Thư Thư vào buồng tắm, rửa mặt được một nửa đã thấy Edgar từ ngoài vào, còn cởi sạch.

http://tieulun.hopto.org

Dáng người đẹp ghê! Thư Thư cảm thán một câu, ánh mắt nhìn tới bộ phận trọng điểm của Edgar.

Cậu đã thấy hình rắn của Edgar rồi, có hai cái… khụ khụ… hình người của Edgar… Sẽ không quái đản chớ?

Hình người của Edgar tất nhiên không mọc hai cái đó, chỉ một mà thôi, nhưng so với cậu thì lớn hơn nhiều… Nhất định có liên quan tới vóc dáng, Thư Thư cảm thấy dựa theo tỷ lệ thì, mình nhất định không kém Edgar đâu.

Liếc mắt ghen tị một cái, Thư Thư liền bị ôm lấy.

Edgar kéo cậu cùng tắm rửa, ôm tới giường xong, Thư Thư mới nhớ tới, kết hôn không chỉ có lễ cưới, mà còn có động phòng hoa chúc.

Nhìn Edgar, Thư Thư mặt đỏ au, khó tránh khỏi có phản ứng, rồi hưng phấn nói: "Đến đi! Mau đến đi!"

Dựa theo sách của chủ nhân thì, nam nhân với nam nhân chắc khá thoải mái…

Tưởng tượng thì tốt đẹp nhưng hiện thực lại tàn khốc vô cùng.

Thư Thư nhiệt tình xoa xoa Edgar, hai người đều động tình, cậu đã mềm nhũn toàn thân, có chút ngất ngây rồi, sau đó lúc Edgar bắt lấy cậu, tiến vào…

Một tiếng hét thảm bỗng vang lên.

Edgar bị tiếng hét của Thư Thư dọa hết hồn, dù cung đã lên dây, cũng lập tức dừng lại không dám động, Thư Thư nhân cơ hội này tránh ra, tiếp đó… Dứt khoát biến thành chuột nhỏ.

Hai người đang triền miên thì thiếu mất một, người kia biến thành chuột đồng, chuột nhỏ lúc đầu tức giận kêu tới kêu lui, cuối cùng loạn lên, bắt đầu kiểm tra bộ vị nào đó của mình.

Cảnh tượng này thoạt nhìn rất manh, nhưng Edgar thấy vậy, mặt đen thùi.

Đêm động phòng của hắn chẳng lẽ phải cùng ngủ với chuột sao?

Thư Thư sắp đau chết luôn, vừa rồi Edgar sờ sờ hôn hôn thoải mái lắm, không muốn chuyển động, cơ hồ tùy ý Edgar muốn làm gì thì làm…

Khi đó cậu còn nghĩ, chỉ cần nằm hưởng thụ là được, chắc chắn sẽ rất thoải mái, nào biết cuối cùng chẳng những khó chịu mà còn đau mông cực kỳ!

Sớm biết thế đã không làm!

"Thư Thư, biến trở về đi." Edgar ôm Thư Thư đáp, mấy ngày nay hắn đều phải nhẫn nhịn, đến giờ không nhịn nổi nữa đâu.

Thư Thư cuộn mình lại, không thèm để ý tới Edgar, làm bộ không nghe thấy gì.

"Bây giờ chúng ta động phòng, em không phải rất chờ mong sao?" Edgar lại nói.

Thư Thư vẫn không nói gì, cậu chờ mong, là bởi vì không biết sẽ đau như thế!

Edgar nhìn Thư Thư, đột nhiên cũng biến thành nguyên hình, một con rắn to chừng ngón tay cái.

Đừng thấy rắn nhỏ, chúng nó thường có thể nuốt cả đồ vật to hơn cả cơ thể mình đó, rắn to bằng ngón cái mà há cái miệng lớn khủng khiếp của nó cũng nuốt hết chuột đồng rồi.

Thư Thư cứng ngắc, bị dọa bối rối, lẽ nào vì cậu không chịu động phòng, Edgar liền ăn cậu sao?

Trong đầu vừa lóe lên ý niệm này, nhưng không tới nỗi bị dọa giả chết hay cứng đờ, chỉ hơi sợ sệt thôi, theo bản năng hóa thành người – cậu biến lớn lên rồi, khẳng định rắn nuốt không trôi!

Thư Thư đang đắc ý, liền phát hiện con rắn kia cũng hóa thành người, sau đó đè cậu xuống.

"Thư Thư, vừa nãy ta sai rồi, gấp gáp quá… Chúng ta từ từ từng bước được không?" Edgar hôn lên má Thư Thư, lại nói: "Vừa nãy… Xin lỗi."

http://tieulun.hopto.org

Hắn vội vã muốn Thư Thư biến thành người mới dùng thú hình dọa cậu, nhưng thấy sắc mặt tái nhợt của ai kia liền hối hận rồi.

"Từ từ cũng không được, đau lắm!" Thư Thư nói ngay.

"Lần này bảo đảm không đau, nếu em thấy đau, ta sẽ dừng lại ngay lập tức." Edgar nói.

Thư Thư nhìn Edgar, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu.

Edgar thở phào nhẹ nhõm, hôn lên cơ thể Thư Thư.

Thư Thư mới ăn đâu, phần lớn do hắn quá vội vàng. Á thú nhân động tình xong, tiến vào vô cùng dễ dàng, nhưng Thư Thư lại không phải á thú nhân…

Phát hiện chỗ đó của Thư Thư hơi sưng lên, Edgar đau lòng không thôi, dùng linh lực hỗ trợ xoa cho cậu, dưới tác dụng của nó, Thư Thư mới rồi còn đau ê ẩm, nhất thời không hề chi nữa, còn khó nhịn mà rên rỉ…

Linh lực đúng là đồ tốt mà… Edgar dùng hết linh lực chuyển nhập vào cơ thể Thư Thư, bảo đảm Thư Thư sẽ không đau không thương tổn, tiếp đó hắn sẽ đem bạn đời "ăn" đến không chừa mẩu xương.

Thư Thư đại khái vẫn sợ bị hắn ăn, mà lúc này, cậu đúng là bị ăn thật.

58. Chương 58: Nổi Cái Nhọt

Sau hành động biến thành chuột nhỏ làm người ta khiếp vía vừa rồi, Edgar trở nên vô cùng cẩn thận, linh lực liên tục dẫn vào thân thể Thư Thư, chỉ sợ đang dở chừng lại đột nhiên thú hóa.

Tuy thú nhân có thể biến thành thú hoang, nhưng trên giường nào ai vận dụng bao giờ!

Lần này quả nhiên Thư Thư không bị đâu, thậm chí vô cùng vô cùng thoải mái.

Nhịn mấy trăm năm rồi mới được khai bao a… Kết thúc hiệp đầu, Thư Thư lại chủ động chèo kéo: "Chúng ta thêm lần nữa đi?"

Edgar không chút do dự đè lên.

Hai người hồ nháo một tối, dù được truyền linh lực, Thư Thư về sau vẫn mệt mỏi gục xuống, ngủ say tít mù, Edgar ở bên đem người ôm vào lòng, cũng nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Hôm sau, Edgar bị tiếng nhai đồ ăn của Thư Thư gọi dậy, hắn mở mắt ra liền thấy cậu đang ngồi cạnh không ngừng móc các loại đồ ăn trong túi ra nhai.

Quả vỏ cứng, trái cây nhỏ… Thư Thư cầm trong tay thi nhau nhét vào miệng, phồng hai má lên nhai nhai.

Đang bận ngấu nghiến thì phát hiện Edgar tỉnh, Thư Thư thấy hắn mắt lom lom nhìn mình, tò mò hỏi: "Anh đói bụng rồi phải không?" Nói xong nhét vào miệng Edgar một quả vỏ cứng.

Edgar nhai hai cái, đột nhiên bắt lấy Thư Thư, kéo đến bên mình hôn lên.

Thư Thư bị tập kích bất ngờ không kịp đề phòng, ngã lên người Edgar, quả khô cấn đầy một giường, đầu tiên ngẩn người, sau đó đáp lại, đôi mắt sáng lấp lánh.

Hai người hôn nhau hồi lâu mới chịu dừng, Thư Thư lên tiếng: "Tối hôm qua đã vậy rồi, chúng ta thêm lần nữa đi?" Hôm qua tuy có hơi đau, nhưng cậu vẫn muốn hưởng thụ cảm giác thoải mái thêm nữa.

Nào có thú nhân nào từ chối nổi lời mời gọi như vậy, Edgar thậm chí cảm thấy hai người thêm một lần không thể nào đủ được.

Nhưng rồi chỉ làm thêm 1 lần là phải dừng lại, là vì Thư Thư chịu không nổi nữa: "Không được, còn tiếp tục nữa, thận tôi hư mất…" Cậu cảm thấy mình có chút miệt mài quá độ… Hơn nữa không phải phía sau quá độ mà là mặt trước kia… Cậu bắn không được gì nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

"Nghỉ ngơi đi, tối ta sẽ trở về." Edgar hôn Thư Thư một cái, tình trạng của hắn khá hơn, một phần nhờ linh lực, quả đúng là đồ tốt mà.

"Đến tối tới lượt tôi được không?" Ánh mắt Thư Thư dừng trên mông Edgar.

Edgar: "…"

"Em cũng nhất định không để anh đau đâu." Thư Thư bảo đảm.

"Da ta cứng, sợ làm em bị thương." Edgar đáp, nhưng chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải vấn đề như vậy, quả thực không biết nên nói gì cho phải.

Thư Thư cân nhắc chút, gật đầu: "Cũng phải a, cơ bắp trên người anh cứng như vậy…" Hai chân đang kẹp trên hông Edgar hơi dùng sức, Edgar căn bản chẳng coi là chuyện gì to tát, nhưng nếu hai chân Edgar mà kẹp hông cậu rồi hơi dùng sức một tí… Cậu tin là eo mình chắc chắn sẽ bị vặn gãy cho xem.

Hơn nữa, đúng là cậu không hứng thú gì với cái mông Edgar cho lắm… "Cứ để vậy đi, sau này lúc làm anh phải giúp em vận chuyển linh lực, biết không?"

Chỉ cần không đau lại thoải mái, vậy chẳng sao! Hôm qua nằm úp sấp còn có thể lén ăn vặt, thoải mái cực kỳ.

Nghĩ thế, Thư Thư lại nhặt quả vỏ cứng rơi trên giường ăn tiếp.

Thấy cậu bất chấp vệ sinh, cứ thế nhoài người trên drap giường đã bị dằn vặt nhăn nheo tìm đồ ăn… Edgar không nhịn được liền hôn lên.

Tại sao dù Thư Thư lôi thôi, hắn vẫn thấy đáng yêu thế này?

"Anh nhẹ chút!" Thư Thư bị ép tới nhíu mày, sau đó mặt mong chờ nhìn Edgar: "Em có thể ăn sáng trên giường không?" Cậu quên mất đây là chỗ ngủ.

"Có thể." Edgar thản nhiên.

Ăn sáng trên giường là chuyện Edgar từ nhỏ tới lớn chưa từng làm, thế nhưng hôm nay, vì Thư Thư mà thử trải nghiệm.

"Chúng ta kết hôn xong phải làm gì nữa?" Thư Thư ăn xong đồ trên giường, tò mò nhìn Edgar: "Em đi học lại được chưa?"

"Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đã." Edgar hôn Thư Thư một cái, hắn đã lên kế hoạch sẵn rồi.

Kỳ nghỉ tân hôn của bọn họ, đương nhiên là phải ngọt ngào lãng mạn rồi.

"Chúng ta đi đâu hưởng tuần trăng mật?" Thư Thư ngay tắp lự, cậu vốn định phấn đấu, cũng muốn đi chơi… Hay là đi chơi trước rồi phấn đấu sau đi!

"Em chọn đi." Edgar lấy máy truyền tin, tìm vài tinh cầu cho cậu.

"Tới tinh cầu khác sao?" Thư Thư có chút hưng phấn: "Em muốn đi biển, có chỗ nào biển đẹp không?" Hưởng tuần trăng mật nên chọn nhà nghỉ bên bờ biển, ban ngày đón nắng nghịch cát, đến tối lăn giường thật to!

"Vậy thì tới sao Thủy." Edgar nói.

"Sao thủy?" Thư Thư nghe xong lên mạng tra, sau đó liền thấy biển nước mênh mông.

"Biển chiếm 90% diện tích bề mặt, lục địa là các đảo nhỏ, trên đó rất ít người sống, là một tinh cầu du lịch nổi tiếng." Edgar nói: " Nơi đó rất đẹp, hoàng thất còn có hòn đảo tư nhân trên ấy."

"Ghê thiệt!" Thư Thư đã thấy hình ảnh sao thủy rồi, mà vừa nhìn thấy liền thích vô cùng, trước đây tắm nắng rất khó chịu, không thích chút nào, nhưng giờ đã tu luyện thành công, cũng có thể dạo bờ biển, quả thực không thể tuyệt hơn!

Thư Thư quyết định địa điểm xong, Edgar lập tức mang cậu lên phi thuyền tư nhân của hoàng thất.

http://tieulun.hopto.org

Chiếc phi thuyền kia chính là chiếc Edgar đã từng đưa cậu đi du ngoạn một lần, trên đó còn có nhiều thiết bị trò chơi.

Đồ chơi nhiều vô cùng, nhưng đáng tiếc lần này chỉ có hai người bọn họ, nhiều thiết bị chơi tập thể không thể dùng, cũng may Thư Thư kỳ thực không quá hứng thú, lên phi thuyền xong, thậm chí một lòng một dạ nhào vào bể bơi.

Bể bơi xây trên phi thuyền là rất tốn kém, Thư Thư đang không ngừng bay nhảy, muốn học bơi lội đây.

"Không buông đâu! Sắp chìm rồi a a a!" Túm chắc được Edgar rồi, Thư Thư căn bản không dám buông, cơ hồ cả người đều đu trên người hắn.

Edgar đột nhiên hiểu ra tại sao mẫu phụ và phụ thân đều thích bể bơi như thế, mỗi lần đi bơi đều không muốn mang mình theo.

"Lỗ mùi em sắp ngập nước rồi, lỗ tai cũng bị nước chui vào…" Thư Thư kêu lên, kỳ thực trong tai cậu gắn máy trợ thính chuyên dụng, có lẽ tại cảm thấy không thoải mái.

"Từ từ nào." Edgar đáp, mặt không đổi vỗ về Thư Thư.

"Em không học nữa, anh cho em cái phao đi." Thư Thư rốt cuộc từ bỏ, cậu rất sợ mình sẽ chìm xuống,s cũng chỉ dám tùy tiện bay nhảy mấy lần, không dám bơi thật.

"Phao là cái gì?" Edgar hỏi.

"Là cái làm từ vật liệu không thấm nước, hình vòng tròn, bên trong bơm khí, có thể giúp em di chuyển trên mặt nước đó." Thư Thư giải thích.

Edgar trầm mặc chốc lát, cuối cùng nói: "Không cần phiền phức như vậy đâu."

"A?" Thư Thư có chút không hiểu, sau đó thấy Edgar lấy ra một cái mặt nạ, một bộ quần áo.

"Đeo mặt nạ này em sẽ hô hấp được dưới nước, bộ quần áo này dùng để điều chỉnh chìm nổi." Edgar giải thích cách dùng.

Thư Thư dứt khoát lao về phía Edgar cắn tới – té ra còn có vật như vậy! Sớm biết thế còn học bơi làm gì a!

Edgar chiều theo tiểu chuột đồng dùng bắp tay mình mài răng, vật như vậy đương nhiên đâu thể mới vào đã lấy ra được… Tuy trước đây chưa yêu đương bao giờ, nhưng chiêu trò chiếm tiện nghi này, không cần dạy cũng biết.

Tối đến, Thư Thư muốn tỏ rõ bất mãn của mình, biến thành chuột nhỏ.

Đương nhiên đây cũng không chỉ vì muốn tỏ vẻ bất mãn… Edgar tối nào cũng ôm lấy cậu mà ngủ, còn ôm rõ chặt, khiến cậu toàn mơ mình bị rắn cuốn lấy, câu quyết định hôm nay không cho Edgar ôm nữa đâu!

Edgar nhìn Thư Thư một hồi, kéo cậu lại, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa hai viên tiểu đản đản của Thư Thư.

Chuột đồng là loài động vật rất dễ động dục, chuột cái mới sinh con hai tuần xong, có thể sinh tiếp ổ nữa, chính là nhờ "công lao" rất lớn của chuột đực!

Chỉ cần đồ ăn sung túc nhiệt độ phù hợp, chuột đồng có thể sinh sôi liên tục, nói cách khác chuột đồng đực có thể động dục không ngừng…

Thư Thư trước đây vì để biến thành người luôn nhẫn nhịn, cùng lắm là tìm đồ vật gì cọ cọ một tí… Hiện tại…

Biến thành người, Thư Thư chủ động đánh gục Edgar, dù có muốn giận dỗi, cậu cũng không để bản thân phải ủy khuất, cho nên cứ để Edgar hầu hạ cậu đi.

Edgar để Thư Thư ngồi trên người mình, đột nhiên cảm thấy bản thân có chút cầm thú, hạ thủ với Thư Thư thoạt nhìn còn nhỏ đã đành, lại còn đi đùa giỡn với một con chuột nhỏ xíu như thế…

Nhưng thôi, dù có biết là cầm thú, giờ phút này cũng không nhịn được nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Hai người triền miên, linh lực Edgar không ngừng chuyển nhập vào thân thể của Thư Thư, khiến Thư Thư thoải mái vô cùng.

Chỉ là… Thư Thư đột nhiên phát hiện, nhiêu đó linh lực tựa hồ cũng không phải toàn bộ đều tẩm bổ cho thân thể cậu, còn có một phần bị thú châu của Edgar mà cậu nuốt phải hấp thu mất.

Đương nhiên giờ nó không còn là thú châu nữa, mà là một cái nhọt xám xịt, bên trong ẩn chứa nguồn năng lượng không nhỏ chút nào.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Thư Thư hơi ngạc nhiên, cũng muốn hỏi Edgar, nhưng không tiện nói chuyện mình không cẩn thận nuốt mất thú châu ra…

Thôi, vẫn là tìm cơ hội dùng máy trị liệu kiểm tra cơ thể chút đi, cùng lắm thì… Tới lúc đó phẫu thuật cắt bỏ cái nhọt đó là được!

Nghĩ tới phẫu thuật phải dùng dao mổ xẻ, Thư Thư không nhịn được run lên, có hơi sợ hãi.

Mổ xẻ nghe đã đủ khủng bố rồi, không phải vấn đề gì lớn, cậu sẽ không mổ đâu.

Thư Thư xoắn xuýt không thôi, Edgar lại không biết chút nào. Bây giờ hắn đã có linh lực, kỳ thực có thể dùng để kiểm tra tình trạng cơ thể của Thư Thư, nhưng phương pháp Thư Thư chưa từng dạy cho hắn, hắn chỉ biết làm theo cách Thư Thư đã trị thương cho mình mà không ngừng đem linh lực truyền vào cơ thể cậu thôi.

Cho thì cho thế chứ nào biết linh lực trong người Thư Thư rốt cuộc là thế nào đâu.

Thừa dịp Edgar vắng mặt, Thư Thư chạy tới máy trị liệu, sau đó dựa theo sách hướng dẫn quét toàn thân, nhất là chỗ bụng, quét đi quét lại nhiều lần.

Máy quét nhanh chóng đưa ra kết luận, Thư Thư thở phào nhẹ nhõm. Cậu cứ lo mình thêm cục thịt thừa sẽ có vấn đề gì, giờ nhìn lại, căn bản không sao hết a!

Chỗ xám xịt kia hấp thu linh lực, có lẽ là hạ đan dự trữ linh lực chăng…

Nghĩ thế Thư Thư còn chủ động chuyển linh lực tới gần nó.

Đám xám xịt lại hấp thu.

Vật này hấp thu rất ít linh lực, hồng ngọc lại không phản ứng gì với nó, chắc vô hại rồi… Thư Thư rất nhanh liền quăng nó ra sau đầu.

Sao Thủy cách thủ đô tinh không xa, phi thuyền vận chuyển hành khách 2 ngày là tới, Edgar và Thư Thư đi phi thuyền tư nhân, chỉ cần 1 ngày là tới nơi.

Nhưng để Thư Thư có thể thỏa thích vui chơi các trò trên phi thuyền, Edgar để phi thuyền đi rất chậm, cho nên đến ngày thứ 3 bọn họ mới tới sao thủy.

Edgar ghi danh phi thuyền mình xong, liền dừng trên sân bay địa phương, mang Thư Thư cùng ngồi phi hành khí.

Sân bay trên sao thủy là giữa mặt biển, một vài cây cột lớn nhô lên từ dưới biển làm bệ đỡ cho các sân bay, mỗi sân bay một phi thuyền đậu.

Quang cảnh trên biển nhờ vậy mà đẹp vô cùng, xuống phi hành khí, thấy nước biển trong suốt xong, Thư Thư càng thấy vui hơn: "Ở đây phong cảnh đẹp thật đó!"

Edgar gật đầu, đáy mắt tràn ngập ý cười.

Hòn đảo hoàng thất sở hữu không nhỏ, còn chiếm vùng biển đẹp nhất, một nửa khu vực mở ra đón du khách, chỉ cần trả tiền, ai cũng có thể tới chơi.

Về phần nửa kia hòn đảo, hai phần ba là làng du lịch cỡ lớn, trong đó có vài quán rượu, mỗi quán đều có bãi cát tư nhân, những chỗ này chỉ có người làm thủ tục vào ở mới được vào.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng một khu vực nhỏ nữa, phải là hoàng thất mới được vào, nơi này có nhiều thiết bị an ninh, không có sự cho phép tuyệt đối không thể tới gần, cũng không thể điều tra được tình hình bên trong.

"Đây là đảo tư nhân, tại sao lại mở đón du khách?" Thư Thư thắc mắc.

"Đương nhiên là tranh thủ kiếm lời rồi. Hòn đảo này sẽ mỗi ngày đều mang về cho ta một khoản thu nhập lớn." Edgar cười nói: "Hòn đảo này là khu phong cảnh đẹp nhất sao thủy, mỗi ngày đón khách phổ thông đã mấy trăm ngàn, mang về cho ta khoảng 10 triệu tiền vé vào cửa và phụ thu, còn cả làng du lịch nữa, phí nghỉ lại nơi đó mấy ngàn điểm tín dụng một đêm, mỗi ngày đón vạn khách, có thể thu về hơn 10 triệu, tất cả đều đã trừ thuế rồi đó."

Ăn vặt từ đầu phố tới cuối phố mới chỉ tốn mấy ngàn điểm tín dụng thôi, Thư Thư nhìn Edgar tràn đầy sùng bái.

"Hơn nữa, nếu nơi đây mà thực sự không để người ta tới gần, khẳng định trên đảo cũng không có gì để chơi đâu." Edgar lại nói, nếu không mở đón du khách, trên đảo sẽ trống rỗng, đừng nói tới vui chơi, muốn ăn gì cũng không có mà mua, hiện tại thì khác, mỗi ngày đông du khách tới, trên đảo đủ loại cửa hàng, mua gì cũng được, bệnh viện lại đầy đủ thiết bị nữa.

Dù nói chỗ cho hoàng thất chỉ chiếm 1/6, nhưng mà đã lớn vô cùng, ở đó còn có bãi cát tốt nhất trên đảo kia.

Thư Thư và Edgar thay áo tắm xong liền ra bờ cát, Thư Thư liền bị bãi cát này hấp dẫn mất rồi.

Cậu ù chạy ra bờ cát, để lại một chuỗi vết chân, cuối cùng chạy tới bên biển lớn, sóng biển xô bờ hôn lên đôi chân ẩm ướt từng đợt.

"Chúng ta bơi chứ?" Edgar hỏi.

"Không, giờ tôi không muốn bơi." Thư Thư cự tuyệt lời đề nghị, tỉ mỉ dùng linh lực kiểm tra tình trạng bãi cát, còn hỏi: "Nơi này không có ai khác chứ?"

"Chỉ có chúng ta thôi." Edgar đáp, ánh mắt nhìn ghế nằm cách đó không xa. Thư Thư đột nhiên hỏi ở đây có người khác không, không phải là muốn… Thư Thư vẫn luôn rất táo bạo, không cần biết là chuyện gì thích là làm, không chừng thật sự muốn cùng hắn giữa thanh thiên bạch nhật làm chuyện gì đó…

Edgar nhìn Thư Thư, sau đó thấy cậu đột nhiên chạy tới chỗ bờ cát chưa bị nước biển giội rửa, biến thành tiểu chuột đồng.

Chuột nhỏ xù lông từ quần áo chui ra… Chọn một vùng, sau đó… quơ móng nhỏ đào bới!

Hai móng vuốt vung vẩy hoa lên, phía sau rất nhanh chồng chất thành một ngọn núi cát lớn hơn chuột ta nhiều, thế nhưng một cái động nhỏ chừng nắm tay cũng bị đào ra.

Edgar: "…"

Thư Thư căn bản không biết tâm tình phức tạp của hắn, cậu chỉ thấy rất vui vẻ. Nhìn bãi cát liền thấy ngứa tay, muốn đào đào cào cào, hiện tại cuối cùng cũng tạm đỡ ghiền rồi!

Khi hai người đang hưởng tuần trăng mật thì ở thủ đô tinh, phu nhân công tước Monde, Jonathan đang cùng hoàng hậu Ian đi dạo phố.

Jonathan từng là con nuôi của đế hậu, cũng từng là á thú nhân đáng chú ý nhất của đế quốc, ánh hào quang của hắn, Meillet hiện tại chưa theo kịp một góc kìa.

Đương nhiên tất cả đã là chuyện quá khứ, hiện tại đã kết hôn và có con nữa, thậm chí còn không ở thủ đô tinh.

Thế nhưng, dù bình thường không ở thủ đô tinh, Jonathan vẫn là cực phẩm, tùy tiện chọn một con phố để đi dạo mà nhận được ánh mắt ngưỡng mộ là thường tình.

Ian vốn xuất thân bình dân, dù đã gả vào hoàng thất 50, 60 năm, tiếp nhận nhiều năm hun đúc, nhưng nhiều chỗ vẫn không sánh được với Jonathan, tỷ như phối quần áo.

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi có thể thử phong cách này xem." Trong phòng thiết kế, Jonathan đang đề cử cho Ian.

"Ta mặc vậy hợp sao?" Nhìn bộ quần kia, Ian có hơi do dự.

"Dùng hình giả lập kia nhìn thử đi." Jonathan cười nói.

Ian dựa theo ý kiến của Jonathan tạo một mô hình, thay bộ quần áo này vào… Thấy mình thay xong thoạt nhìn rất đẹp, mắt Ian sáng rực lên: "Jonathan, ngươi đề cử quả nhiên không sai."

Thay bộ đồ phong cách hoàn toàn mới ra khỏi phòng thiết kế, hai người tới cao ốc hoàng gia lên tầng cao nhất ăn cơm.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy toàn bộ khu buôn bán, cũng có thể phóng tầm mắt nhìn ra xa, ngồi đây ăn cơm giúp tâm trạng tốt vô cùng, nhưng Jonathan nhìn Ian chằm chằm một hồi, lại nhíu mày.

"Jonathan, chú có tâm sự?" Ian lo lắng hỏi.

"Còn không phải tại tên tiểu tử thúi kia, vẫn không chịu kết hôn." Jonathan nói.

"Có người thích rồi sẽ vội vã kết hôn thôi." Ian nói: "Lúc trước tôi còn lo Edgar sẽ cô độc hết đời, cuối cùng thì sao? Con người ta còn nhỏ như thế, nó đã vội kết hôn rồi."

"Kết hôn sớm cũng có chỗ tốt, có thể sớm sinh con đẻ cái… Người trẻ tuổi thân thể cường tráng, không chừng hết tuần trăng mật về lại có hài tử luôn ấy chớ." Jonathan hâm mô nhìn Ian.

"Con trai tôi không trông cậy được gì…" Ian thở dài.

"Sao vậy?" Jonathan khó hiểu.

"Thú châu của Edgar không còn nữa, đời này sẽ không có con." Ian giãi bày, tâm tình nhất thời trùng xuống.

"Cái gì?" Jonathan cũng khiếp sợ: "Rốt cục là có chuyện gì đã xảy ra?"

Chuyện Edgar sớm muộn mọi người cũng biết, hơn nữa Jonathan là người trong nha, không nên giấu giếm, Ian nhanh chóng kể rõ ngọn ngành.

"Nó lại đi ném thú châu, thật đáng đánh đòn mà." Ian nhắc tới mà nghiến răng nghiến lợi.

Jonathan vẫn còn chưa hoàn hồn: "Edgar sẽ không có con ư? Như vậy sao được!"

"Việc đã đến nước này, chẳng còn cách nào… Hơn nữa, nó có thể sống sót trở về, tôi và Chris đã mừng lắm rồi." Ian cười cười.

"Edgar không còn thú châu, vậy làm sao kết hôn được với Thư Thư?" Jonathan khẽ nhíu mày.

"Thư Thư đã biết, nó không ngại… Nó là đứa trẻ tốt." Ian nói, lại hổ thẹn với Thư Thư vô cùng.

Con dâu ngoan sao? Jonathan không tỏ rõ ý kiến gì, Thư Thư kia, đoán chừng là vì hoàng thất có tài phú địa vị mới nguyện ý kết hôn đi? Mà Edgar thì… Chẳng lẽ vì không còn thú châu, mới chọn cưới Thư Thư?

59. Chương 59: Nhọt Bự Lên

Thư Thư phấn khởi đào hố rất lâu, còn đào được mấy cái vỏ sò to bằng móng tay rất đẹp, sau đó liền bị Edgar đào ra khỏi động, Edgar còn chẳng thèm để ý cậu đang giãy dụa mà nhét vào quần áo hắn.

Thư Thư mới đầu không vui, nhưng thân thể Edgar ấm áp, cậu dùng móng vuốt cào mấy lần xong, nguôi giận, cuối cùng thở hồng hộc bò ra từ cổ áo Edgar, biến thành người dựa vào lồng ngực hắn: "Edgar, chúng ta bắt hải sản tươi ăn đi."

"Được." Edgar gật đầu, cho người tìm một chiếc thuyền nhỏ tới.

Mặt trời đã bắt đầu lặn, phủ lên mặt biển một tầng kim quang.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư và Edgar ngồi trên thuyền nhỏ, cầm nguyên bộ dụng cụ câu cá, tiếc là mãi mà không câu được gì…

"Anh phải thu liễm uy thế của mình chút đi." Thư Thư trái lo phải nghĩ không ra, dùng linh lực dò xét tình hình dưới thuyền mới biết được nguyên nhân.

Dưới thuyền bọn họ không có lấy một con cá nào, nhất định là bị Edgar hù chạy mất rồi!

Thư Thư nhìn Edgar buồn bực, Edgar thấy cậu phiền muộn liền kéo người vào lòng…

"Cầm thú!" Thư Thư trợn tròn hai mắt nhìn Edgar, người này nhìn lãnh đạm thế thôi, hồi đó còn tưởng động vật máu lạnh có phải có rất nhiều chuyện đều không hứng thú hay không… Dựa theo biểu hiện mấy ngay nay, căn bản chính là cầm thú a!

"Ta vốn là cầm thú mà, sao vậy?" Edgar không hiểu gì nhìn Thư Thư, cầm thú vốn là từ chỉ động vật, thú nhân bọn họ biến thân xong, đều là cầm thú đi?

"Lưu manh!" Thư Thư lại cắn lên tay Edgar một cái, không biết tại sao, hiện tại cậu cực kỳ thích gặm tay Edgar, thích cùng Edgar thân mật.

Edgar bị gặm ngứa ngứa, vừa rồi kéo Thư Thư lại đây, kỳ thực chỉ muốn hôn nhẹ thôi, nhưng bị Thư Thư cắn như thế xong… Hắn lại muốn lưu manh một lần, ôm Thư Thư vào trong khoang thuyền.

Thuyền nhỏ trôi theo dòng nước tới tới lui lui, hai người bọn họ cũng theo sóng biển tới tới lui lui, tới khi kết thúc, trên người Edgar đã dính đầy "mùi vị" của Thư Thư rồi.

Đêm động phòng Edgar còn có chút chưa thuần thục, lần đầu với Thư Thư kết thúc rất nhanh, nhưng bây giờ càng lúc càng kéo dài, vậy mà Thư Thư lại chẳng cầm cự được bao lâu, cho nên Edgar tuy vẫn không ngừng truyền linh lực, sau khi kết thúc cậu vẫn thấy không cam lòng: "Quá không công bình! Sao anh có thể lâu được như vậy."

Edgar ôm Thư Thư vào ngực, cưng nựng hôn cậu, trong lòng có chút phát sầu – Thư Thư… tựa hồ tiết hơi sớm? Nhưng thôi á thú nhân đều như vậy, rất nhạy cảm.

Thư Thư có hơi ấm ức, nhưng được Edgar hôn xong, lại nhớ tới điều gì, khóe mắt đuôi mày tràn đầy đắc ý: "Nhưng em vậy là tốt rồi đó, trước đây đồng loại của em đều nhanh hơn."

Chuột đồng giao phối không tốn thời gian như con người, thường là "tàu bay nhanh", bây giờ kéo dài được tới trình độ này, so với chuột đồng, tuyệt đối oai phong uy vũ rồi!

"…" Edgar vốn không muốn đả kích lòng tự trọng của Thư Thư nên không nói gì, lại không ngờ Thư Thư còn coi đây đã là vinh quang…

Thư Thư làm xong nằm ườn biếng nhác, lại lôi đồ ăn trong túi ra, Edgar thấy thế hỏi: "Muốn ăn hải sản tươi không? Hắn đại khái không thể để bạn đời của mình ăn vặt trừ bữa được…

"Muốn!" Thư Thư không chút do dự gật đầu.

"Ta đi bắt cho em." Edgar cởi quần áo, nhảy xuống biển.

"Này!" Thư Thư khiếp đảm, chạy tới bên mạn thuyền ngó xuống nước, đã không thấy bóng dáng Edgar đâu nữa.

"Edgar!" Thư Thư gọi vài tiếng nhưng một tiếng đáp lại cũng không có, đang lúc cậu còn lo lắng, một bóng người nhô lên khỏi mặt biển, đó chẳng phải Edgar sao?

Thư Thư thở phào nhẹ nhõm: "Anh bắt được cá không?"

"Bắt được rồi." Edgar bám mạn thuyền leo lên, cùng lúc đó, đồ vật cầm trên tay cũng ra khỏi mặt nước, kia lại là một con cá lớn như vậy!

Thư Thư nhìn con cá, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng – cá lớn như thế chắc ăn ngon lắm đây!

Con cá này quả thực ăn rất ngon, mùi vị cực hảo hạng, chỉ mới dùng máy nướng đơn giản mà đã ngon tới mức người ta hận không thể nhai cả đầu lưỡi vào trong bụng mới tận hưởng được hết mùi vị. (–_–!!!)

http://tieulun.hopto.org

Dưới bầu trời đêm ăn cá xong, Edgar lại ăn Thư Thư thêm lần nữa.

Trên bãi cát gần đó, có một ngôi biệt thự để thành viên hoàng thất tới cư trú, bảy, tám ngày kế tiếp, đại đa số thời gian của Edgar và Thư Thư đều tiêu hao trên giường.

Tám ngày trôi qua, Thư Thư rốt cục cảm thấy không thể nhẫn nhịn được nữa: "Em không muốn đợi ở đây nữa đâu, muốn ra ngoài chơi cơ!" Dù tuần trăng mật chủ yếu là vì ở chung, nhưng không thể ở chung kiểu này được… Thư Thư còn cảm thấy nếu tiếp tục thế nữa, chính mình e sẽ tinh tẫn nhân vong mất.

Cậu đã bóp chết vô số đời đời con cháu rồi, không thể tiếp tục!

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Thư Thư mặc quần áo tử tế, kéo Edgar từ trên giường dậy, dự định đi sang bên kia hải đảo có đông du khách ghé thăm.

Hiện giờ cả Edgar lẫn Thư Thư đều là nhân vật nổi tiếng, trình độ gây náo nhiệt tuyệt đối không thua kém các minh tinh kia, bởi vậy lúc tới đầu kia hải đảo, hai người đều phải cải trang.

Thư Thư lộ tai thú ra ngoài rồi đeo một tai thú giả bọc ngoài, phun sương đổi màu da, người khác khó mà nhận ra cậu, dù sao mới xuất hiện một lần trên phát sóng trực tiếp thôi, mà còn trang điểm quần áo lộng lẫy nữa, khác xa bình thường mà.

Edgar thì phiền toái hơn, nhưng nhờ các loại công cụ hóa trang hiện đại quá tốt, bởi vậy không mất quá nhiều công phu.

Tinh cầu du lịch không thể tự sản xuất hàng tiêu dùng, đều phải nhập khẩu nên giá hơi cao, nhưng đây lại là sao Thủy nên hải sản tươi giá cả lại phải chăng.

Trên mỗi đảo đều có một chợ hải sản riêng, hòn đảo của họ đương nhiên không ngoại lệ.

Tôm hùm hấp, sò ốc xào, cá hấp tương… Thư Thư thực hận không thể biến ra thêm một cái miệng nữa.

Đế quốc Thú Nhân rất khổng lồ, nguyên liệu nấu ăn nghiên cứu ra nhiều khủng khiếp, mỗi tinh cầu lại có đặc sản riêng, tỷ như đồ ăn trên sao Thủy và thủ đô tinh, mùi vị hoàn toàn khác nhau.

Thư Thư ăn đến mãn nguyện, cuối cùng mua mấy bọc cá khô tôm khô, dự định giấu trong túi ăn một ít, sau đó lấy làm đồ ăn vặt dọc đường.

Mà lúc cậu làm vậy, người xung quanh đều nhìn với ánh mắt xem thường – đảo tư nhân cảnh sắc hùng vĩ, nước biển xanh trong, mà những thứ kia vẫn vô cùng quý, trên đảo mua nhiều đồ ăn như vậy, quả thực xấu tính!

Thư Thư đắc ý ưỡn ngực trước ánh mắt gato của thiên hạ, giờ cậu là người có tiền mà, vứt một bao luôn cũng được ấy chớ!

Hơn nữa, đây là đảo nhà cậu a, tiêu hoang đi chăng nữa tiền cuối cùng vẫn về tay mình cơ mà!

Ăn đủ loại món ngon xong, Thư Thư liền chơi hết một lượt các trò trên đảo, dằn vặt tới tận tối mệt bở hơi tai trở lại nơi ở, đồng thời cự tuyệt yêu cầu thân mật của Edgar.

Mấy ngày tiếp theo lại tràn đầy sức sống leo lên đảo khác, ngồi tàu ngầm ngắm thế giới đại dương, mở mang hiểu biết.

Bọn họ chơi chừng mấy ngày, cũng không ai nhận ra họ hết, không gặp phải bất ngờ gì, nhưng rồi hành trình tuần trăng mật kết thúc, Edgar cũng nên về làm việc rồi.

Trước lúc về một ngày, Thư Thư đi trên bờ cát, bắt đầu đào bới…

Hoàng thái tử một mình trong phòng đang bắt đầu suy nghĩ xem có nên tìm vài chỗ có bãi cát ở thủ đô tinh để bạn đời chơi thỏa thích không, rồi lại thấy quyết không thể để cậu tiếp xúc với cát nữa.

Lúc trở về Edgar không thả chậm tốc độ phi thuyền, chỉ một ngày sau, hai người đã về tới thủ đô tinh.

Thư Thư được ra ngoài chơi vui vẻ vô cùng, nhưng thấy hoàng cung cũng vui không kém, có cảm giác cuối cùng cũng về tới nhà.

http://tieulun.hopto.org

Thật tốt, cậu có nhà để trở về.

Ian gọi họ tới chỗ ở của y, mời ăn một bữa, rồi hỏi Thư Thư về dự định tương lai.

Thư Thư giờ đã có thân phận khác trước, không nhất thiết phải tới lớp tài nghệ, tránh cho bị vây xem…

"Con muốn học vài thứ." Thư Thư nói: "Thế nhưng còn chưa nghĩ ra là muốn học gì."

Vốn định đi học rồi, nhưng trước kia chỉ là một chú chuột đồng nho nhỏ, cho nên chưa có lên kế hoạch lâu dài cho tương lai mình.

"Có muốn học y thuật không?" Ian hỏi.

"Học y?" Edgar có chút ngạc nhiên.

"Trước đây ta là quân y, giờ quản lý bệnh viên rồi, nếu còn học y là tiện nhất, hơn nữa Jones có thể dạy cho con!" Ian nói.

"Vậy con học y!" Thư Thư đáp ngay, học y cũng rất tốt a! Cậu hứng thú với y thuật, linh lực có thể kiểm tra thân thể mà…

Thư Thư càng nghĩ càng thấy học y rất hay, Edgar lại nhíu mày.

Về tới nơi ở xong, Edgar đột nhiên nói với Thư Thư: "Jones từ Thiêm tư vẫn cứ đi theo, dạy lớp tài nghệ của em, đều có nguyên nhân cả."

"Nguyên nhân gì?" Thư Thư tò mò nhìn Edgar, đột nhiên nhíu mày, có chút khẩn trương, đừng nói Jones phát hiện cậu không giống á thú nhân ở đế quốc nha? Nếu vậy, liệu có đem mình đi làm thí nghiệm không?

Dị loại sẽ bị bài xích, không cho phép tồn tại trên đời này… Thư Thư bắt lấy tay Edgar, có hơi sợ hãi.

"Bởi vì em chữa trị được cho ta." Edgar nắm chặt tay Thư Thư: "Thư Thư, phương pháp tu luyện của em vô cùng thần kỳ, thậm chí có thể giúp đọa thú lần nữa được trở lại làm người, thứ như vậy có thể khiến người không chú ý được sao?"

Vì cái này ư? Thư Thư vẫn mờ mịt.

"Thư Thư, phương pháp tu luyện của em rất hữu dụng, có thể tăng thực lực, ai cũng sẽ mơ ước." Edgar lại nói, sờ lên mái tóc cậu: "Lúc trước ta đã muốn hỏi em, có thể dạy cho người khác hay không."

Sau khi nói xong, Edgar có chút bận tâm nhìn Thư Thư. Phương pháp này vốn là đồ của Thư Thư, khẳng định là một loại bảo bối, Thư Thư chịu dạy cho hắn, hắn đã tu luyện được rất khá rồi, còn muốn dạy cho người khác… Liệu Thư Thư có không vừa lòng hay không?

"Đương nhiên có thể a!" Thư Thư chẳng có vẻ gì không thích cả, trực tiếp biểu thị. Nếu không phải động vật trên địa cầu đều không mở được linh trí, cậu chắc chắn đã dạy chúng cách tu luyện rồi, để có thêm vài đồng bọn chứ.

Hơn nữa, cậu dạy Edgar rồi, Edgar hoàn toàn có thể tự mình đi dạy cho người khác, căn bản không cần hỏi ý cậu.

"Thư Thư, em…" Edgar nhìn Thư Thư, không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng khẽ cười một tiếng, ôm lấy cậu hôn một cái.

Tại sao lại bắt đầu táy máy tay chân rồi? Thư Thư không hiểu nhìn Edgar: "Anh còn chưa giải thích chuyện Jones đâu đấy!"

Edgar phục hồi tinh thần, trầm ngâm, một lát sau mới mở miệng: "Jones vốn yêu một thú nhân, bị thương trên chiến trường, biến thành đọa thú." Joens cùng mẫu phụ Ian của hắn, trước đây đều là quân y vô cùng xuất sắc. Trong quân đội thú nhân thì nhiều, á thú nhân ít ỏi, bởi vậy dù xuất thân không cao sang, nhưng vẫn có rất nhiều người ưu tú theo đuổi.

Mẫu phụ giúp phụ thân trị liệu xong, phụ thân hắn liền bắt đầu theo đuổi, cuối cùng ôm mỹ nhân về, còn Jones đụng phải một thú nhân, cũng yêu thương đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Thú nhân kia tên Renault, không mang dòng máu quý tộc nhưng không hề thua kém chút nào, sức chiến đấu mạnh mẽ lại có tài chỉ huy, dựa vào thực lực trở thành thiếu tướng quân đoàn số 1.

Làm thiếu tướng từ khi còn rất trẻ, nếu cho hắn thêm thời gian, có lẽ đã lên trung tướng, thượng tướng, thậm chí cấp nguyên soái quản lý quân đoàn rồi.

Thế nhưng, một thú nhân xuất sắc như vậy lại xảy ra chuyện trong chiến dịch, thú hạch mất, biến thành đọa thú.

Sau đó dĩ nhiên bị đưa tới Đọa thú tinh cầu, rất nhiều người đã lãng quên hắn, chỉ còn Jones vẫn một lòng nghiên cứu biện pháp cứu hắn trở về.

"Người kia biến thành đọa thú đã 30 năm, thú nhân biến thành thú hoang xong, não bộ sẽ từ từ thoái hóa, nhiều năm như vậy rồi, e hắn đã sớm triệt để thành thú hoang, đọa thú tinh cầu còn trùng trùng nguy hiểm…" Edgar cảm thấy, nửa kia của Jones không chắc còn sống, nhưng Jones hiển nhiên vẫn chưa bao giờ từng từ bỏ hi vọng.

Y không ép buộc Edgar nói ra phương pháp trở lại thành người, cũng không uy hiếp gì, nhưng y đến thủ đô tinh, lại chủ động xin làm giáo viên cho Thư Thư.

"Bọn họ thật đáng thương." Viền mắt Thư Thư đỏ lên.

"Đừng khổ sở." Edgar ôm cậu vỗ về: "Em nguyện ý chia sẻ công pháp tu luyện, sẽ giúp tránh được nhiều bi kịch tương tự xảy ra."

Thư Thư nghe vậy, vui vẻ gật đầu.

"Thế nhưng cụ thể phải làm sao, vẫn cần tiến hành thí nghiệm mới biết được." Edgar hôn trán Thư Thư, không chỉ có thế, trước khi gặt hái được thành quả, việc này không thể để người thứ ba biết được.

Ngày hôm sau, Thư Thư gặp được Jones.

Jones vẫn trầm ổn như vậy, hôm nay thấy Thư Thư xong, trên mặt lại có chút kích động khó nén nổi.

"Edgar nói, cậu có biện pháp giúp thú nhân trở về làm người? Còn bằng lòng giúp ta nghiên cứu?" Đôi môi Jones run rẩy. Thấy Edgar hồi phục xong, y đã suy đoán liệu có phải Thư Thư đang nắm giữ bí mật này không.

Chỉ là muốn một đọa thú biến lại thành người không phải chuyện dễ dàng, nói không chừng Thư Thư còn phải trả giá, tỷ như bị sét đánh… Bởi vậy Jones rất muốn biết, nhưng không dám tùy tiện hỏi.

Đương nhiên một phần cũng vì Edgar, y không hỏi Thư Thư, nhưng đã hỏi Edgar, cuối cùng bị Edgar ngăn lại.

"Phải a." Thư Thư gật đầu.

Jones nhìn Thư Thư, đột nhiên nở nụ cười, nước mắt đồng thời không một tiếng động rơi xuống.

"Thầy Jones?" Thư Thư lo lắng nhìn đối phương.

"Ta không sao." Jones nói, lau sạch nước mắt, lại tiếp lời: "Thư Thư, không cần biết có được hay không, ta vẫn sẽ mang toàn lực phối hợp nghiên cứu với cậu, cậu muốn học gì cứ nói với ta, chỉ cần ta biết, nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ."

Kỳ thực y không dám hi vọng quá nhiều chuyện của Renault.

Ba mươi năm qua, Renault nếu không kháng nổi thời kỳ động dục, nói không chừng đã cùng sói cái trên tinh cầu đọa thú sinh một đống sói con rồi… Nhưng dù vậy, y vẫn phải thử đã.

Nhiều năm như vậy, y vẫn không quên nổi người kia, nếu đã vậy, vẫn là không thể để mình phải hối tiếc được.

"Tôi nhất định sẽ học thiệt tốt." Thư Thư nghe vậy lập tức gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Jones là vì phương pháp biến thành người, nhưng không trực tiếp hỏi Thư Thư, ngược lại lấy ít tư liệu giải thích nguyên nhân của hiện tượng trên, quá trình phát triển của thú nhân, rồi mới tới đọa thú.

Trước kia từng dạy cậu một thời gian, biết Thư Thư không hiểu chút gì về những thứ xung quanh, việc cấp bách trước mắt là phải giúp cậu quen với thế giới này đã.

Jones không phải quý tộc, thậm chí chỉ có tiếng ở phương diện trị liệu cho thú nhân, nhưng y vì muốn tìm phương pháp trị liệu cho đọa thú mà tới đọc nhiều sách vở, nếu bàn về tri thức uyên bác, đế quốc Thú Nhân chỉ sợ không có mấy người bì được với y đâu.

Khi giảng dạy y vô cùng chu đáo, chưa tới một ngày, Thư Thư đã hiểu biết khá rõ về thú nhân rồi, lại cảm thấy kỳ quái.

Thú nhân đế quốc hình như cũng có điểm giống với yêu tinh?

Yêu tinh sau khí luyện thành yêu đan mới có thể biến thành người, còn thú nhân thì sinh ra đã có thú hạch, đó là cội nguồn sức mạnh của họ, cũng giúp bọn họ biến qua lại giữa người và thú, một khi không còn thú hạch nữa, bọn họ liền không có cách nào trở về hình người được.

"Từ xưa tới nay, đọa thú vẫn luôn tồn tại, trong lịch sử thậm chí từng có bạo động và tàn sát do đọa thú khơi mào, cũng bởi vậy, mọi người vô cùng bài xích chúng." Jones nói, sau đó nhìn Thư Thư: "May mà cậu giúp Edgar khôi phục, nếu không, Edgar sau này…"

Nghe Jones nói xong, Thư Thư vui mừng, mừng vì mình đã tới nơi đây… Nếu không, Edgar liệu có phải sẽ mãi là rắn ngu ngốc không?

Nghĩ tới đây, Jones còn chưa vội, Thư Thư đã cuống lên: "Thầy Jones, tôi có thể giúp Edgar biến thành người, hoàn toàn là nhờ một bộ công pháp tu luyện, nếu không, thầy thử luyện xem?"

Jones dù biết Thư Thư có thứ đồ kỳ diệu, nhưng chỉ cho đó là một loại thuốc, bởi vậy đã sẵn tâm lý phải tốn một khoảng thời gian dài chuẩn bị, kết quả… Chỉ là một loại phương pháp tu luyện thôi sao?

"Tôi dạy thầy luôn cho." Thư Thư nói, đồng thời đặt tay sau lưng Jones.

Linh lực tiến vào thân thể Jones xong, mới nhớ ra Jones không phải yêu thú, nếu phải, phương pháp này có thích hợp không?

Thư Thư bối rối, rồi nhớ ra dáng vẻ hiện tại của Jones giống với lúc mình sau khi độ kiếp, tu luyện tiếp, dạy cho Jones vận chuyển linh lực mình truyền vào.

Jones dựa vào lời giải thích của cậu mà làm theo.

Thư Thư thấy thế ngồi cạnh cùng tu luyện.

Lúc tu luyện nhất định phải quan sát trong thân thể trước, mà quan sát xong Thư Thư liền phát hiện ra vấn đề - viên thịt nhìn như nhọt do thú châu của Edgar gây nên, nó lớn thêm một chút rồi.

Hấp thụ linh lực của cậu thì chớ, còn dám lớn lên… Khối nhọt này bị sao vậy?

Thư Thư rối rắm cực kỳ, ngay lúc đó nhìn sang Jones ngồi cạnh.

Thật sự cậu không tiện nói chuyện này với Edgar, nhưng có thể nhờ Jones xem giúp a!

Nghĩ vậy Thư Thư càng không chuyên tâm tu luyện nữa, ngược lại ngồi nhìn chằm chằm Jones chờ y tu luyện xong, còn tiếp thêm linh lực cho y nữa.

Jones tu luyện cực chậm, dù có Thư Thư giúp vẫn phải tốn không ít công phu mới định hình được vòng tuần hoàn, vận hành xong, linh lực Thư Thư truyền cho đều bị tản đi hết, không còn miếng nào.

Thư Thư mới đầu còn tưởng Jones sẽ xuất sắc như Edgar, ai dè cuối cùng lại như vậy, không khỏi có chút mất mát.

"Phương pháp của cậu rất thần kỳ, nhưng không thích hợp cho ta dùng." Jones đột nhiên nói.

"Tại sao?" Thư Thư có chút không rõ.

http://tieulun.hopto.org

"Trước đây rất lâu ta đã từng kiểm tra thú hình của Edgar, huyết thống hoàng thất phi thường, thể trạng Edgar cũng khác xà thú nhân khác, thứ cậu ta có thể tu luyện chưa chắc người khác đã luyện được, giống như cậu luyện được, ta thì lực bất tòng tâm. Đương nhiên, còn cần thí nghiệm thêm mới xác định được." Jones nói, biểu tình đột nhiên trở nên hơi nghiêm nghị: "Đợi một thời gian nữa, ta muốn tới đọa thú tinh cầu."

Thư Thư sớm đoán được điều này, gật đầu: " Phải thử một chút mới biết được."

"Không cần biết kết quả thế nào, vẫn muốn cảm ơn cậu, nguồn sức mạnh kia dừng lại trong cơ thể ta một thời gian ngắn nhưng ta cảm thấy hiện tại tinh thần đã tốt hơn gấp trăm lần rồi.

"Vậy thầy Jones, thầy giúp tôi xem cơ thể tôi có vấn đề gì đi!" Thư Thư nói.

"Thân thể cậu làm sao?" Jones không hiểu.

"Trong bụng tôi như bị nổi nhọt ấy." Thư Thư nói.

"Nhọt?" Jones nghe Thư Thư nói vậy có hơi sốt ruột: "Ta sẽ lập tức kiểm tra cho cậu ngay."

Jones cầm máy kiểm tra chỉ vào chỗ Thư Thư chỉ, tỉ mỉ soi xét, kiểm tới kiểm lui một hồi thật lâu, cuối cùng buông máy xuống, nói: "Cơ thể cậu không hề nổi nhọt."

60. Chương 60: Thái Tử Phi Đến

Nghe Jones nói xong, Thư Thư vội vã cầm máy lên xem, trên đó hiện rõ tình trạng trong cơ thể cậu, mà không hề có tung tích của viên nhọt kia.

Thư Thư đột nhiên nhớ ra, trước kia cậu dùng máy trị liệu kiểm tra cũng không ra cái nhọt nào… Chuyện này rốt cuộc là sao? Máy móc sao lại không thấy cái nhọt kia? Rõ ràng nó ở đó mà…

"Cái nhọt cậu nói như thế nào?" Jones hỏi.

Thư Thư lập tức mô tả một lần, cường điệu rằng khối nhọt này còn hấp thu linh lực của cậu rồi còn lớn lên nữa.

"Liệu có liên quan tới công pháp tu luyện của cậu chăng?" Jones hỏi.

"Tôi cũng không rõ nữa." Thư Thư có chút buồn bực, định mở miệng bảo do cậu nuốt thú châu của Edgar mới có, nhưng giờ lại không chắc có liên quan không.

Thú châu biến mất khỏi miệng cậu rất lâu sau mới có cục nhọt đó, hồng ngọc lại không phản ứng gì với nó?

"Nếu cậu dùng linh lực cảm giác được nó thì cứ quan sát đã, ngoài ra ta cũng sẽ chú ý tình trạng thân thể cho cậu." Jones cuối cùng chốt lại.

Thư Thư gật đầu, việc đã tới nước này, cũng đành vậy thôi.

Buổi tối Edgar về xong, liền hỏi Thư Thư học với Jones thế nào rồi, Thư Thư không che giấu gì, hiện tại đã rõ cục nhọt không liên quan tới thú châu, thế là kể hết ra.

"Em tu luyện thành người chưa được bao lâu, trong cơ thể lại thêm một cái nhọt, nó hấp thu linh lực của em, mấy ngày nay còn bự lên, không biết đến cùng là thế nào nữa." Thư Thư buồn bực nhìn Edgar.

"Em kiểm tra chưa? Có biết nó là gì không?" Edgar lo lắng hỏi.

"Kiểm tra không ra." Thư Thư nói: "Dùng máy dò không phát hiện được."

Chân mày Edgar cau lại, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: "Thư Thư, em còn nhớ lúc trước ta bắt giữ đám tinh đạo kia không? Khi đó ta dùng linh lực che kín cơ thể, lên phi thuyền các loại máy kiểm tra cũng không phát hiện ra sự tồn tại của ta. Viên nhọt này chắc cũng vậy."

http://tieulun.hopto.org

Edgar nói xong Thư Thư mới nhớ, lập tức gật đầu: "Có chuyện như vậy a… Viên nhọt này vì có linh lực bảo vệ mới kiểm tra không thấy?"

"Có lẽ vậy, hơn nữa ta cảm thấy nó hẳn không phải nhọt, mà giống như thú hạch, năng lượng kết tinh chăng?" Edgar nói.

Lúc trước nổi nhọt mờ mờ Thư Thư không để ý lắm, nhưng giờ nó lại lớn hơn… Thư Thư ít nhiều gì cũng có chút bận tâm, giờ nghe Edgar nói, lập tức đề nghị: "Vậy anh xem giúp em đi?" Edgar là thần thú, linh lực dồi dào hơn nhiều (cả tinh lực cũng thế J), biết đâu lại tra ra được là bệnh gì?

Thư Thư bắt đầu dạy cho Edgar biết cách kiểm tra thân thể mình.

Edgar dựa theo hướng dẫn của cậu, đưa linh lực vào thăm dò trong cơ thể đối phương, quả nhiên nhìn thấy viên nhọt kia, lớn chừng quả trứng gà, linh lực vừa đụng tới nó xong lập tức bị hút mất một phần.

Trong cơ thể Thư Thư sao lại có vật sống? Thư Thư sẽ không sao chứ? Edgar lo lắng, nhưng vi diệu làm sao lại cảm thấy cái nhọt này khá thân thiết với mình.

"Có muốn phẫu thuật lấy nó ra không?" Khám xong Edgar hỏi. Cục nhọt giờ chưa tổn hại tới Thư Thư, nhưng không thể để lớn lên trong cơ thể cậu được.

"Không cần đâu!" Nghe tới phẫu thuật thôi là Thư Thư đã thốt lên rồi: "Cứ theo dõi thêm hãy nói, mọc nhọt xong hoàn toàn không có cảm giác khác thường, hẳn nó không phải cái gì xấu đâu." Không muốn mổ bụng phanh thây đâu, cứ giữ nó lại còn hơn…

Thân thể Thư Thư với á thú nhân khác nhau, ngay cả Jones cũng không dám kết luận gì, tất nhiên không muốn Thư Thư lên bàn mổ, Edgar đành đồng ý với cậu vậy.

Chỉ là, trong mấy ngày bọn họ dự định theo dõi kia, cái nhọt này càng lúc càng lớn, phát triển thật nhanh chóng.

Lúc Thư Thư để Edgar kiểm tra, nó mới bằng trứng gà, qua một tuần lễ, đã to bằng nắm tay rồi! Là nắm đấm của Edgar kia, trướng tới mức bụng Thư Thư lớn hơn một chút.

Thư Thư vẫn chạy nhảy ăn uống bình thường, tình trạng cơ thể không khác gì lúc trước, có thể nói cái nhọt kia không ảnh hưởng tới sinh hoạt hàng ngày, nhưng mà…

Có một cái nhọt to bằng nắm tay trong người, dù Thư Thư có phóng khoáng cỡ nào vẫn thấy rất bất an. Thế mà lại không làm rõ được có chuyện gì đã xảy ra.

Trong lòng vướng bận chuyện này, Thư Thư chả có tâm tình nào triền miên với Edgar nữa.

Edgar cũng không có tâm trạng nào, mấy ngày nay Thư Thư luôn nghiên cứu sách y thuật, hắn cùng đọc với cậu, nhưng đã đọc rất nhiều sách rồi mà vẫn chưa tìm được trường hợp nào tương tự từng xảy ra.

Một tuần nay Jones vẫn đang thử tu luyện, đáng tiếc chưa thành công, cũng như không tìm ra nguyên nhân nổi nhọt của Thư Thư – khối u ác tính cũng không thể lớn nhanh còn không ảnh hưởng tới người bệnh vậy được!

"Vị trí mà Thư Thư nói, chắc không phải mang thai đi?" Jones nhìn bụng cậu hơi nhô ra, không nhịn được nói.

"Mang thai phải nghe được tim thai, hơn nữa không thể lớn nhanh cỡ đó!" Edgar nhíu chặt mày, á thú nhân chủng tộc khác nhau thai kỳ khác nhau, nhưng ít nhất cũng phải 6 tháng, nào ai mới một tuần lễ đã lớn nhiều như vậy?

Hắn và Thư Thư mới kết hôn chưa được một tháng, dù có mang thai thật, hiện tại chắc chỉ tầm móng tay thôi chứ.

To bằng nắm đấm… Phải biết, thú nhân đều sinh ra từ trứng, trứng sinh xong chỉ chừng 2 nắm tay thôi.

Jones cũng cảm thấy không thể nào, tuy y chữa bệnh cho thú nhân, chưa từng để ý tới á thú nhân, bản thân chưa có kinh nghiệm sinh sản, nhưng bộ dạng á thú nhân mang thai như thế nào vẫn biết.

http://tieulun.hopto.org

Á thú nhân mang thai, máy móc vẫn nghe được tim thai, còn đây…

"Nếu cái nhọt này tiếp tục phát triển, chúng ta liền phẫu thuật." Jones nói.

Mấy ngày nay Edgar thường xuyên dùng linh lực kiểm tra cục nhọt kia, mà mỗi lần kiểm tra đều thấy nhọt kia rất thân thiết, không khỏi có chút không nỡ, nhưng càng thế hắn lại càng kiêng kị.

Thư Thư không khác hắn là mấy, chẳng biết sao lại khá yêu cái nhọt này, nhưng ý thức xong lại lo lắng.

Đừng nói nhọt này là yêu vật gì đó có thuật mê hoặc nha?

Khi nghe lời kiến nghị từ Jones, hai người nhìn nhau, cắn răng nghẹn lời gật đầu đồng ý.

Đến tối, Thư Thư như thường lệ quan sát bên trong thân thể, sau đó phát hiện linh lực trong người lại bị viên nhọt kia hấp thu mất rất nhiều.

"Edgar, hình như nó lại lớn hơn một chút rồi." Thư Thư lo lắng nhìn Edgar, rốt cuộc đây là cái gì? Sẽ không có con quái vật nào chui ra chứ? Liệu có phải giống như trong phim kinh dị, bị thứ gì ký sinh không?

"Không sao đâu." Edgar ôm Thư Thư vào ngực, hôn cậu một cái: "Chắc chắn sẽ ổn thôi."

Mấy ngày trước tâm trạng nặng nề, Thư Thư không có hứng làm cái gì với Edgar, cho nên nín chừng mấy ngày, giờ được Edgar hôn như vậy, nhất thời liền có phản ứng.

Viên nhọt kia đằng nào cũng đã thế rồi, có ghi hận cũng vô ích, chẳng thà đừng quan tâm nó nữa! Thư Thư kéo Edgar, hôn chụt lên má người kia.

Edgar đáp lại bằng nụ hôn nóng bỏng, hai người nhanh chóng lăn tới giường…

Hậu quả của mấy ngày nín nhịn chính là tối hôm đó quá mức kịch liệt, cũng khiến Thư Thư mệt không chống đỡ nổi, rốt cuộc không hơi đâu nhớ tới cục nhọt kia nữa.

Hôm sau tất nhiên cậu ngủ quên, cuối cùng bị tiếng máy truyền tin đánh thức.

Edgar biến đâu mất, hẳn đi công tác rồi, có người liên lạc tới… Thư Thư cầm máy truyền tin, không thèm nhếch mắt: "Thầy Jones, tôi còn muốn ngủ thêm tí nữa…"

"Thư Thư…" Trong máy truyền tin vang lên giọng nói nghẹn ngào nho nhỏ, không phải của Jones.

"Cynthia?" Thư Thư kêu lên, còn ai vào đây.

"Thư Thư…" Lần này trực tiếp khóc rống.

"Cậu làm sao vậy?" Nghe thấy thế Thư Thư liền hỏi, tới thủ đô tinh rồi người cậu quen biết không nhiều, Cynthia kể ra chính là người bạn duy nhất.

"Thư Thư, phụ thân ép tôi lấy chồng, thú nhân kia…" Cynthia khóc tới độ không nói nên lời.

"Đến cùng là có chuyện gì? Cậu nói rõ tôi nghe đi." Thư Thư hỏi.

Cynthia nghe xong, cuối cùng cũng tạm tỉnh táo lại, đứt quãng kể lại đầu đuôi sự tình, hóa ra, phụ thân Cynthia muốn gả y cho một thú nhân ở tinh cầu xa xôi khác.

Tinh cầu kia tuy xa xôi nhưng có khoáng sản khan hiếm, mà tất cả lại trong tay người kia, bởi vậy hắn rất giàu có, kế phụ Cynthia thấy vậy, lập tức đem Cynthia gả cho hắn, nhưng cậu ấy không muốn, bởi tuổi người kia cao lắm rồi.

"Chờ đó, tôi tới tìm cậu." Thư Thư nói.

"Thư Thư, đợi đã, cậu không cần tự mình tới đây đâu, tìm giúp tôi một luật sư là được, tôi…" Tiếng Cynthia nói chuyện xen tiếng nấc nghẹn ngào, cẩn thận từng tí một, rất sợ phiền tới Thư Thư, cuối cùng lại nói: "Thư Thư, cảm ơn cậu."

Máy truyền tin treo rồi, Thư Thư nhìn nó, trầm tư một chút, cuối cùng leo lên phi hành khí tới gặp Ian.

Trước giờ cậu nhá gan, nhiều chuyện không biết gì, có tới gặp Cynthia cũng chẳng ích chi, hay là đi hỏi Ian cho chắc.

http://tieulun.hopto.org

Lúc Thư Thư tới nơi thì Ian và Jonathan đang nói chuyện.

Jonathan lớn lên trong hoàng cung, lần này về thủ đô tinh, dứt khoát vào ở đây, mỗi ngày không tham gia tiệc rượu thì chính là tụ họp với bạn bè và Ian, ngày qua ngày vô cùng nhàn hạ, lần này thấy Thư Thư tới, mới cười nói: "Thư Thư, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Thư Thư chào lại, sau đó lo lắng nhìn về phía Ian: "Mẫu phụ, con có chuyện cần người giúp!"

"Chuyện gì vậy?" Ian hỏi.

Thư Thư nhanh chóng thuật lại câu chuyện của Cynthia, sau đó lom lom nhìn Ian: "Ian thúc thúc, người có thể giúp cậu ấy một chút không?"

"Đương nhiên có thể." Ian không chút nghĩ ngợi đồng ý, bởi Edgar không còn thú châu, y vẫn rất lấy làm hổ then với Thư Thư, bây giờ cậu có việc nhờ đương nhiên sẽ đồng ý.

"Cynthia? Nhà tứ tước Mouton kia sao?" Jonathan đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" Thư Thư gật đầu, kế phụ của Cynthia đúng là họ Mouton.

"Ta có biết một chút về gia cảnh nhà hắn, Mouton vốn đã nợ nần chồng chất, cưới á thú nhân có hài tử kia xong thì đột nhiên lại có tiền, thật chẳng ra gì." Lúc nhắc tới Mouton, sắc mặt Jonathan rất khó coi.

Ian cũng bị kinh sợ: "Còn có chuyện đó?" Y vẫn cho là Mouton vì yêu mẫu phụ Cynthia nên mới cưới người ta, lẽ nào còn dính líu tới tài sản?

"Chính là thế đó." Jonathan nói: "Mouton kia thật tệ bạc, phải dạy cho hắn một bài học mới được! Thư Thư, cậu mang đội hộ vệ đi cùng đi, ta có mang theo một luật sư chuyên nghiệp về thủ đô tinh, đưa tư liệu cho hắn, hắn sẽ cùng đi với cậu."

"Được." Thư Thư nghe vậy, gật đầu ngay tắp lự.

Một bên khác, Cynthia cúp máy truyền tin xong, liền đem máy truyền tin cũ kỹ trên tay đóng lại, nhét vào khe tường trên vách.

Khi vừa làm xong những viêc này, bên ngoài truyền tới âm thanh hỗn độn: "Người đâu? Sao lại không thấy ai?"

"Nó ở đây."

"Trốn trong nhà kho."

"Coi cửa sổ cẩn thận đừng để nó trốn mất!"

Dứt lời, cửa nhà kho bị đẩy ra, kế phụ Cynthia và thê tử của hắn, cả hai đứa con thú nhân của bọn chúng cũng từ ngoài tiến vào, phía sau còn có hai người máy theo cùng.

"Cynthia, con chạy tới nhà kho làm gì thế?" Kế phụ Cynthia nhìn y co lại trong góc, vẻ mặt "hiền lành" hỏi.

"Con..." Cynthia muốn nói gì đó, nhưng lại quá sợ hãi không biết nói gì cho phải.

"Con sắp kết hôn rồi, an phận trong phòng chờ gả đi thôi, những chuyện khác không cần phải lo lắng." Mouton dỗ ngọt.

"Con không muốn." Cynthia thấy bộ dáng kia của hắn, theo bản năng run lên.

"Việc kết hôn đã định, nhất quyết phải gả cho hắn." Mouton cau mày, nói với người máy phía sau: "Đem nó về phòng!"

Hai người máy nhanh chóng tóm được Cynthia, y muốn giãy dụa, nhưng một á thú nhân nào giãy khỏi được? Cơ hồ y đã không còn chống đỡ nổi nữa, cứ thế bị lôi về phòng.

Gian phòng của Cynthia rất lớn, đồ vật bên trong cũng nhiều, nhưng ở đây không có lấy một sản phẩm công nghệ cao, thậm chí còn cài máy gây nhiễu sóng, chỉ cần ở trong căn phòng này thì không có cách nào liên hệ với bên ngoài được.

http://tieulun.hopto.org

Lúc trước là ăn may mới trốn được tới nhà kho giấu máy truyền tin của mẫu phụ để gọi cho Thư Thư, giờ muốn có cơ hội e là không được nữa rồi.

Thư Thư sẽ cứu y chứ? Hiện tại Thư Thư là hi vọng duy nhất… Ôm đầu gối Cynthia khó òa lên.

Kỳ thực y rất muốn gả đi, dù sao gả đi rồi, có thể rời khỏi căn nhà này… Nhưng người lần này thực sự không thể được.

Kia là một tên giàu xổi từ tinh cầu xa xôi tới, nắm giữ vài hầm mỏ, trước đây từng kết hôn, từng có hài tử, đáng tuổi cha chú y, gả cho một thú nhân như thế, sau này không thể có đứa con cho riêng mình rồi!

Nếu là trước kia, y chưa biết chừng sẽ đồng ý, nhưng Thư Thư đã nói phải dựa vào chính mình, y không muốn cam chịu như vậy nữa.

Y không muốn phải gả cho người kia, y muốn được lấy người mình yêu, muốn sinh con đẻ cái…

Lau lau gương mặt đẫm nước mắt, Cynthia co lại một góc chờ đợi.

Cùng lúc đó, tứ tước Mouton lại đang chơi đùa với người máy bị Cynthia lừa gạt.

Hắn tàn nhẫn đá cho người máy kia mấy nhát, sắc mặt vô cùng khó coi: "Người máy này rốt cuộc bị gì vậy? Ngay cả một á thú nhân mà còn không trông chừng được!"

"Hẳn là chương trình bị lỗi." Nhi tử hắn nói.

"Vừa nãy Cynthia chạy ra khỏi phòng, chưa liên hệ với ai chứ? Đúng là xui xẻo mà, người máy hư thì thôi, hệ thống báo động cũng có vấn đề là thế nào?" Theo lý nếu Cynthia bỏ trốn, bọn họ sẽ biết ngay lập tức, nhưng chẳng hiểu sao mãi lâu sau mới phát hiện ra, may mà bố trí nhiều chốt giới hạn truy cập, Cynthia không chạy thoát, cũng không dùng các thiết bị điện được, cho nên cuối cùng chỉ biết trốn vào nhà kho.

"Phụ thân, đã kiểm tra hệ thống trí tuệ nhân tạo, không có tín hiệu phát ra ngoài." Thú nhân trẻ tuổi nói.

Mouton thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi, phái thêm nhiều người máy đi trông chừng, đừng để nó chạy mất."

"Phụ thân, như vậy thực sự không sao chứ? Nếu để Thái tử phi biết được…" Thú nhân trẻ tuổi đột nhiên hỏi, có hơi lo lắng. Cynthia kia quen biết Thái tử phi, nếu để lọt ra ngoài đến tai cậu…

"Làm sao biết được, kết hôn xong còn chưa liên lạc Cynthia lần nào, căn bản không thể đâu, chờ gả nó đến tinh cầu xa tít tắp kia rồi, càng không có cơ hội tiếp xúc, sẽ mau chóng quên Cynthia thôi." Mouton nói, đồng thời tức giận bất bình nhíu mày: "Thái tử phi này, thực sự đúng là phiền phức!"

Lúc trước cưới mẫu phụ Cynthia, một là vì thích mỹ mạo của y, mặt khác lại bởi trong tay y có một số tiền lớn.

Phụ thân Cynthia tuy không phải quý tộc nhưng lại rất có tiền, sau khi qua đời đột ngột thì đều để lại cho mẫu phụ Cynthia, mà vào đúng lúc ấy, gia tộc Mouton lại gặp phải khủng hoảng kinh tế.

Hắn cưới mẫu phụ Cynthia, sau đó vượt qua tai ương, thở phào nhẹ nhõm, lén lút vụng trộm với một á thú nhân khác, sinh được hai đứa con.

Mẫu phụ Cynthia là một người mềm yếu vô năng, vô cùng ỷ lại vào hắn, sau khi phụ thân Cynthia còn mắc bệnh trầm cảm… Đúng như dự đoán, ngay thời điểm hắn muốn ly hôn thì tuyệt vọng tự sát, chỉ để lại Cynthia bơ vơ trên cõi đời này.

Dưới sự nuôi dạy của mẫu phụ, Cynthia lớn lên quá nhát gan, hành vi cử chỉ đều dè dặt tới quái dị, cơ hồ không ai muốn đến gần y, hắn tỏ vẻ cưng chiều Cynthia, thậm chí đồng ý chi trả tốn kém cho y đi học lớp tân nương, coi như nể mặt món tiền phụ thân y để lại, không tổn hại đến y.

Kỳ thực hắn đâu định làm gì Cynthia đâu, nhưng y lại quen Thái tử phi.

Nếu Thư Thư kia lại mang Cynthia tới tiệc hoàng gia, Cynthia liệu còn tự ti như đó giờ? Có khi nào bất mãn trả thù cả nhà họ không? Hay đòi lại tài sản của y chẳng hạn?

http://tieulun.hopto.org

Trước đây Cynthia không có năng lực trả thù bọn họ, nhưng có chỗ dựa là Thái tử phi rồi, cơ hội liền tới tay!

Mouton lo sợ bị trả thù mới gấp rút lén gả Cynthia tới tinh cầu xa xôi, đương nhiên, người kia nguyện ý chi ra một số tiền lớn, càng hợp ý hắn.

Chỉ là, không biết tại sao, người máy trông coi Cynthia lại bị trục trặc.

Đúng là xúi quẩy!

Tâm trạng hắn đang rất tệ, nhưng nghĩ tới số tiền lớn mà thú nhân sắp lấy Cynthia đồng ý trả, tâm tình lại tốt hơn.

Không ngờ bỗng dưng còi báo động lại vang lên, có người xông vào hoa viên nhà hắn?

Mouton đang định cho người máy ra ngoài xem tình hình thì nghe được giọng ai lanh lảnh: "Người bên trong nghe rõ, các người đã bị bao vậy!"

Hắn bị bao vậy? Cái quỷ gì vậy? Mouton mở camera, định xem xem có nên báo cảnh sát hay không.

Qua camera hắn thấy trước cửa nhà có không ít người, dẫn đầu là một á thú nhân, đột nhiên chân hắn muốn nhũn cả ra.

Thái tử phi đến rồi!

61. Chương 61: Cho Ăn Thú Châu

Thư Thư dẫn theo một nhóm người đến, trong đó có cả hộ vệ hoàng thất, có cảnh sát Ian tìm tới giúp, còn có luật sư nghe đâu vô cùng lợi hại của Jonathan.

Luật sư kia là thú nhân, bề ngoài ôn văn nhĩ nhã, đeo một cặp kính mắt, khác hẳn với đội quân thú nhân bên người Thư Thư.

Nhưng là dù tên thú nhân này có đặc biệt, Thư Thư cũng không rảnh trò chuyện gì, cậu đang vội tìm Cynthia muốn chết đây nè!

Thư Thư dẫn cả cảnh sát cùng đi, bởi vậy đến nơi ở của Mouton xong, cũng không phá cửa vào ngay, chỉ bao vây toàn bộ tòa nhà... Khung cảnh này mới thú vị làm sao, Thư Thư không nhịn được hô lên: "Người bên trong nghe rõ, các người đã bị bao vây!"

Nói xong mới thấy lúng túng, người chung quanh lại không để ý lắm, luật sư Donald còn cười với cậu nữa.

Nụ cười này không có vẻ gì là châm chọc cả, ngược lại tràn ngập khích lệ động viên, cho nên nháy mắt chút ái ngại của Thư Thư đã bay sạch không thấy tăm tích.

"Giờ phải làm gì tiếp?" Thư Thư nhìn Donald, phu nhân công tước rất tôn sùng vị này, cậu cảm thấy hẳn là nhân vật lợi hại, trên đường xem CV của Donald thì càng thêm chắc chắn.

Donald này là một học bá, từ nhỏ các giải thưởng liên tục về tay, sau này lớn lên làm luật sư giải quyết vô số vụ án lớn nhỏ, tuy đại đa số từ chuyên ngành Thư Thư đọc không hiểu, nhưng không khỏi bội phục vị luật sư này.

"Ngài muốn tự mình đứng ra hay là tôi đại diện?" Donald híp mắt cười nhìn Thư Thư.

"Anh đại diện đi." Thư Thư nói thẳng: "Cứu Cynthia ra." Bây giờ cậu là bệnh nhân có khối nhọt trong người, không nên cậy mạnh thì hơn.

Nghe Thư Thư nói vậy, Donald nở nụ cười, khom người với cậu một cái, nói: "Tuân mệnh, thưa Thái tử phi!"

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư tuy là gả vào hoàng thất, nhưng bản chất vẫn là tiểu yêu tinh chưa rành thế sự, mới được tham gia có một bữa tiệc rượu và một sân khấu tân hôn thôi, giờ bị Donald chăm chú nhìn như vậy, không khỏi bối rối.

Donald quay sang đi về phía nhà Mouton: "Tứ tước Mouton, ngươi mạo hiểm giam cầm á thú nhân, ngược đãi á thú nhân, ngầm chiếm đoạt tài sản của người khác, tội danh chồng chất, mau mở cửa để chúng ta đi vào ngay lập tức."

Giọng nói của Donald nghe dịu dàng êm tai nhưng vô cùng kiên định, chỉ nghe thôi đã biết không thể thỏa hiệp, Mouton bị dọa cho kinh hồn bạt vía rồi.

"Chúng ta bị bao vây, làm sao giờ?" Mouton sợ hãi nhìn bạn đời. Kỳ thực hắn chẳng phải kẻ có bản lĩnh gì, nếu không phải vậy, đã không cần tới hôn nhân để lo chuyện tiền bạc.

"Bọn họ sao có thể xông tới như vậy được!" Bạn đời của hắn có chút phẫn nộ.

"Bọn họ dẫn theo cảnh sát, phải báo án." Mouton nói, dù có là Thái tử phi, cũng không thể tự tiện xông vào nhà dân, nhưng cảnh sát lại có thể.

"Phụ thân, đừng hoảng loạn. Chúng ta giao Cynthia ra xong chuyện, chỉ kết hôn thôi mà, có làm gì ghê gớm đâu." Cuối cùng vẫn là con trai hắn làm yên lòng cha mẹ mình.

Mouton gật đầu, thả lỏng hơn nhiều: "Mau, mau gọi Cynthia xuống!"

Hiện giờ nhân công vô cùng đắt đỏ, quý tộc cũng không có nhiều người hầu hạ như xưa, một nhà Mouton đều do người máy làm việc nha, ngoài ra có một thú nhân giúp việc vặt, mà sau khi Cynthia thức dậy, để tránh làm lộ tin tức, đã cho thú nhân kia về nhà rồi.

Bởi vậy, vẫn là con trai Mouton tự đi tìm Cynthia, mà lúc đó thì người bên ngoài đã sắp hết kiên nhẫn.

"Tứ tước Mouton, ngươi không định mở cửa sao?" Donald lại nói.

Bên trong không có bất kỳ âm thanh gì, Donald cười khẩy, tháo kính mắt xuống.

Khi mang mắt kính trông Donald thật hào hoa phong nhã, khiến người ta thấy dễ gần, nhưng tháo xuống xong lại khác hoàn toàn, khí chất đó, phải xưng là… cuồng dã?

Thu kính mắt cài trên ngực, đột nhiên một quyền đập về phía cửa chính nhà Mouton.

"ẦM" một tiếng thật lớn, cửa lớn thoạt nhìn phong cách cổ kính, tưởng là gỗ mà lại làm từ hợp kim tốt nhất, còn khảm nạm máy thu hình, máy dò cảm ứng và các loại thiết bị cứ thế bị đập tan tành!

Cửa chính đổ sập xuống đất, lộ ra khuôn mặt kinh hoàng của Mouton.

Donald thu lại nắm đấm không chút tổn hại, thu hồi nụ cười xấu xa bên khóe miệng, ung dung thong thả lấy mắt kính đeo lên, lại biến trở về bộ dáng hiền lành ban đầu: "Tứ tước Mouton, xin lỗi đã làm hỏng cửa nhà."

"Ngầu kinh dị a!" Thư Thư không nhịn được thốt lên, Donald vừa rồi quá khốc quá đẹp trai rồi a! Khụ khụ, nhưng mà không đẹp bằng Edgar đâu, cũng không lợi hại bằng Edgar nữa.

Nếu đổi lại là Edgar, khéo khi quật đuôi một cái là đi nguyên cái nhà ấy chớ! Với lại, Edgar sẽ không dằn vặt mình bằng cái kính đeo tới đeo lui đó đâu.

Nhưng mà dù là vậy, cách làm của Donald cũng hợp ý Thư Thư, cảm giác rất sảng khoái.

Đứng giữa đội hộ vệ, Thư Thư hưng phấn nhìn Donald. Đồng thời cũng nghe được tiếng thán phục nho nhỏ từ mấy vị cảnh sát.

"Donald kia mạnh dữ, thực lực vậy chắc phải ngang tầm quân tinh nhuệ đi?"

"Thú nhân mạnh mẽ như vậy không vào quân đội mà lại đi làm luật sư!"

"Từ khi nào mà luật sư đều là chiến sĩ 7 sao vậy?"

…

http://tieulun.hopto.org

7 sao a, không ngờ tuổi còn trẻ mà đã mạnh như vậy. Thư Thư ngó sang Donald, muốn xem hắn định làm thế nào.

Donald đã vào trong, Mouton rốt cuộc phản ứng lại: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta tới cứu người." Donald cười hòa nhã, sau đó nhìn ra phía sau Mouton: "Người cứu ra là tốt rồi."

Đằng sau Mouton là hai vị cảnh sát đỡ một á thú nhân đang ra ngoài, mà á thú nhân kia có lẽ chính là Cynthia mà Thư Thư muốn tìm.

"Thư Thư!" Thấy Thư Thư, nước mắt của Cynthia càng không kìm được tuôn rơi.

"Cynthia, không sao chứ?" Thư Thư lo lắng hỏi.

Cynthia không hề gì, Mouton mặc dù vì tiền, nhưng để tránh cho sau này Cynthia lại tìm về trả thù, chỉ dám nhốt lại chứ không dám thương tổn gì Cynthia, bởi vậy thoạt nhìn tạm ổn.

Nếu đã không sao, Thư Thư cũng yên lòng, còn kế tiếp... Giao cho Donal hết đi.

Pháp luật đế quốc Thú Nhân cậu một chữ bẻ đôi cũng không biết, chuyện này mà đích thân đi làm cũng đành lực bất tòng tâm.

Donald không phụ mong đợi của Thư Thư, giải quyết mọi chuyện đâu ra đấy.

Đầu tiên tuyên cáo Mouton tội danh giam cầm á thú nhân, giao cho cảnh sát, sau đó lấy số thống kế tài sản mà mẫu phụ Cynthia lúc tái hôn có, bắt đầu thanh lý tài sản nhà Mouton, dự tính hoàn trả cho Cynthia.

Đây là một vụ lớn, phải chừng mấy ngày mới có thể làm xong, không ngờ chưa tới ngày thứ hai, Donald đã tìm tới.

"Mouton tứ tước cưới mẫu phụ Cynthia, theo luật pháp đế quốc, hắn có nghĩa vụ nuôi nấng Cynthia, sau khi Cynthia trưởng thành học tập lớp tài nghệ, phí dụng hắn không cần gánh chịu, số tài sản mẫu phụ Cynthia mang theo lúc đó sẽ trừ bớt khoản phí dụng học ở học viện hoàng gia, ssoos còn lại chính là tài sản của cậu ấy." Donald báo cáo tình huống.

"Thế Cynthia còn bao nhiêu tài sản?" Thư Thư tò mò hỏi. Vốn dĩ cậu không thích tứ tước kia lắm, rồi lại biết hắn vì tiền mới lấy mẫu phụ Cynthia, đối xử với người ta không ra gì xong, càng thêm chán ghét hơn, hiện tại chỉ ước Cynthia moi sạch tiền trong nhà đó ra.

"Toàn bộ gia sản đã thanh lý xong, ngoài khoản tài sản bạn đời của Mouton sở hữu trước khi cưới ra, tài sản còn lại đều thuộc gia tộc, tiền mặt và sản nghiệp chuyện giao cho Cynthia xong, còn nợ cậu ấy 430 triệu." Donald cười nói, ánh mắt sau kính lóe lóe.

"Còn thế nữa?" Thư Thư kinh ngạc nhìn Donald, biết là trước kia gặp khủng hoảng kinh tế, thiếu nợ một món tiền lớn, nhưng còn rất nhiều bất động sản có giá, cậu cứ tưởng dù thế nào cũng còn lại chút ít, không ngờ vết sạch tài sản mà vẫn còn nợ Cynthia tiền...

"Cả nhà Mouton đều tiêu tiền không tiết chế, tỷ như mấy ngày trước còn mới mua cho con trai cơ giáp 4 sao. Vật phẩm này dựa theo tính toán, giờ quy ra tiền chỉ còn 70%, mất giá rất nhiều." Donald giải thích.

Cơ giáp mới mua sẽ không mất giá quá nhiều, nhưng còn những thứ khác? Chả trách còn nợ nhiều tiền như vậy! Lại có chút sùng bái Donal, cái này mà cũng biết, thánh thông tin!

"Anh lợi hại thật! Thư Thư tán thưởng Donald.

Cynthia cũng hơi bối rối, mẫu phụ trước vào phủ Mouton xong, cậu luôn có cảm giác đang ăn nhờ ở đậu, đến khi mẫu phụ qua đời, cậu càng e dè khép nép, sợ bị đánh đuổi, cho nên xưa nay chưa từng biết mình lại có nhiều tiền như vậy.

Đôi mắt Cynthia dần đỏ lên, nhìn Donald, nhỏ giọng nói: "Tài sản trước khi cưới tứ tước Mouton của mẫu phụ tôi gồm những gì?"

"Ở đây có sẵn danh sách cụ thể." Donald chuyển văn kiện cho Cynthia.

http://tieulun.hopto.org

Cynthia mở ra coi, rồi bờ mi lại ngấn lệ, tiền mặt, cửa hàng khu trung tâm thương mại ở thủ đô tinh, công ty bất động sản đứng đầu hành tinh, trại chăn nuôi trên tinh cầu nông nghiệp… Những tài sản này càng có giá trị hơn.

Bỗng dưng biết mình có nhiều tiền như vậy… Cynthia không khỏi giật mình.

Lá gan vốn nhỏ, dù có biết mình nhiều tiền cùng chẳng dám tiêu vào đâu hay làm nên cơ nghiệp gì.

"Thái tử phi, nhà Mouton nên xử lý thế nào?" Donald nhìn Thư Thư hỏi.

Thư Thư cũng không tùy tiện thay Cynthia đứng ra làm chủ, nghe hỏi liền quay sang nhìn Cynthia.

Cynthia cuối cùng hồi thần lại, trù trừ rất lâu mới nói: "Bắt họ trả tiền lại cho ta, số tiền còn thiếu kia ghi nợ."

"Có muốn tống chúng vào ngục giam không?" Donald lại hỏi, con trai Mouton còn nhỏ, vị thành niên, chắc chắn không phải chịu hình phạt, nhưng vợ chồng Mouton giam giữ Cynthia, còn muốn đem "bán" Cynthia, tác động thêm một chút là có thể khiến chúng ngồi tù.

"Quên đi…" Cynthia thấp giọng nói.

"Sao thế được?" Thư Thư bất bình thay.

"Bọn họ vẫn chưa làm gì ta, hơn nữa không có tiền, cuộc sống của bọn họ chắc chắn đã rất khổ sở rồi." Cynthia nói.

Kỳ thực Mouton bức bách y lấy chồng, y chẳng dám hận hắn, bởi mẫu phụ đúng là tự sát chứ không phải bị sát hại. Trong ký ức của y, tinh thần mẫu phụ luôn không tốt, hoàn toàn do cái chết của phụ thân gây nên, không liên can tới Mouton tứ tước.

Mouton chưa từng cấm kỵ hành động của mẫu phụ, nhưng mẫu phụ trừ việc khóc nhiều ra rất ít khi làm những chuyện khác, hắn cũng chẳng quan tâm, sau đó mẫu phụ tự sát tuy nói do Mouton phản bội người, nhưng dựa theo mấy lời mẫu phụ nói trước khi chết thì mẫu phụ y sau khi phát hiện Mouton phản bội chỉ thấy không còn nợ gì Mouton nữa, có thể chết được rồi, cho nên mới thống khoái ra đi như vậy.

Nhớ lại chuyện ngày trước, Cynthia lại tủi thân khóc rấm rức.

Thư Thư thấy Cynthia rơi lệ, có chút bối rối không biết làm sao, Donald liếc qua, quay đầu an ủi: "Không cần biết trước đây như thế nào, hiện giờ cậu và nhà Mouton đã không còn quan hệ gì nữa, cậu nên vui lên mới phải."

Cynthia gật đầu, cuối cùng lau khô nước mắt, Thư Thư mới thở nhẹ một hơi.

Sau quyết định của Cynthia là một đống việc cần giải quyết, tỷ như tiếp nhận tài sản nhà Mouton, ký tên một số văn kiện, mà tất cả mọi việc đều không thể rời khỏi Donald, thời gian qua mau, thoáng cái đã hết tuần lễ.

Mấy chuyện này Thư Thư một chữ cũng không biết, cũng không muốn nhúng tay vào, dù vậy vẫn phải tiếp xúc với Donald vài lần, phát hiện hắn quả nhiên học thức uyên bác, một thú nhân vô cùng xuất sắc.

Trước đây còn ở trong hang núi Thư Thư tưởng Edgar chỉ là một con rắn, nói gì cũng như độc thoại nội tâm nhắc đi nhắc lại, bây giờ có thể trao đổi qua lại rồi, càng thích nói chuyện hơn, trong ngày phát sinh chuyện gì cũng kể hết, dĩ nhiên có nhắc tới cả Donald.

"Donald rất giỏi, nhiều điều khoản luật pháp vậy mà nhớ được hết, đủ loại án lệ, miệng kể biết bao nhiêu thứ…" Thư Thư kính nể thuật lại.

Edgar đen mặt, trước mặt thú nhân của mình mà lại khen thú nhân khác?

"Không được nhắc tới hắn." Edgar biết nói chuyện với Thư Thư chỉ có thể nói thẳng, lập tức chặn cậu lại.

"Tại sao?" Thư Thư ngây thơ hỏi.

"Ta ghen!" Edgar không do dự mà rằng.

http://tieulun.hopto.org

"Vậy cũng được, chúng ta nói về Cynthia đi? Hiện giờ hành vi cử chi của cậu ấy vẫn còn hơi yểu điệu, chưa sửa được, nhưng giờ kiên cường hơn nhiều rồi, em cảm thấy cậu ấy như vậy tốt lắm…"

"Cũng không cho nhắc cậu ta." Edgar mặt đen hơn.

"Lại sao nữa?" Thư Thư càng khó hiểu.

"Ta ghen!" Edgar lần thứ hai biểu thị, phạm vi ghen không chỉ có thú nhân mà cả á thú nhân a! Thực ra, hắn cảm thấy á thú nhân còn cần đề phòng hơn, dù sao Thư Thư cũng là thú nhân… Hơn nữa, Thư Thư mà ở chung với Cynthia nhiều nguy cơ hơn là ở chung với Donald.

"Anh sao lại thích ăn dấm chua như vậy a!" Thư Thư ôm lấy Edgar, đắc ý hôn lên.

Edgar trước kia vẫn luôn rất nhiệt tình, nhưng lần này lại không thừa cơ cậu hôn mà đem Thư Thư "giải quyết tại chỗ": "Chờ đã."

"Sao vậy?" Thư Thư bất mãn nhìn Edgar, bọn họ đã 2 ngày chưa âu yếm nhau rồi!

"Ta lo làm em bị thương." Edgar đưa tay sờ bụng Thư Thư.

Tuy rằng tới giờ, máy móc vẫn chưa thể khám ra được bụng Thư Thư bị sao, nhưng viên nhọt đã lớn tới độ không thể lơ là rồi.

Nhọt kia bây giờ đã to chừng hai nắm tay Thư Thư rồi, đội bụng cậu phình ra, Edgar sờ lên còn thấy được một khối cứng rắn.

Cảm nhận xúc cảm dưới tay, vẻ mặt Edgar rất khó coi. Thư Thư rốt cục làm sao vậy?

Trong mắt hắn tràn ngập lo lắng, một lát sau lại trở nên kiên định.

Nhất định không thể để Thư Thư xảy ra chuyện gì!

"Anh đừng lo lắng, em không phải vẫn tốt đó sao? Jones đã kiểm tra rồi, nhọt trong bụng cũng không làm tổn hại cơ thể em, bây giờ em không sao hết, khẩu vị còn tốt hơn trước kìa." Thư Thư nói, không biết có phải dinh dưỡng bị nhọt hấp thụ hết rồi không, càng lúc cậu càng hay thèm ăn.

"Em…" Edgar hít sâu một hơi, cuối cùng nói: "Chờ hết bận việc của Cynthia thì để Jones phẫu thuật đi, ta sẽ đích thân theo dõi!"

Sờ sờ bụng mình, Thư Thư chẳng hiểu sao có chút không nỡ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, sau đó quấn lấy Edgar, cọ cọ.

Edgar dù trong mắt bốc lửa, vẫn cố nhịn xuống, đè lại Thư Thư, chỉ là động tác dịu dàng hơn trước, chỉ sợ tổn thương đến cậu.

Thư Thư căn bản không bị thương, làm xong còn lăn ra ngủ say như chết, Edgar thì không tài nào chợp mắt được.

Đưa tay đặt trên bụng Thư Thư, hết một đêm, tu luyện một hồi, sau đó hôn Thư Thư một cái, tới quân bộ.

Mấy ngày nay hắn vẫn đang điều tra kẻ hãm hại mình, hiện tại đã lần ra manh mối.

Đến quân bộ xong rất nhanh liền có người mang tư liệu tới.

Giở trò trên cơ giáp hại hắn không thể không tự bạo thú hạch, bôi nhọ danh dự hoàng thất, gây sự với người trên thủ đô tinh, trước đó không lâu hắn bắt được vài tên tay chân của kẻ kia.

Hoàng thất dù không còn nắm quyền, nhưng vẫn đủ thế lực thăm dò điều tra!

Edgar chưa kịp xem tư liệu kia, máy truyền tin đã reo lên, chính là phụ thân hắn, Chris gọi tới.

"Phụ thân." Mở máy truyền tin, Edgar kêu một tiếng.

"Tra được đầu mối rồi?" Chris mở lời.

"Đúng vậy." Edgar thừa nhận.

http://tieulun.hopto.org

"Bên ta cũng tìm được vài điểm." Chris nghiêm nghị nói.

Hai cha con liếc nhìn nhau qua máy truyền tin, Edgar đột nhiên nói: "Phụ thân, con tới chỗ người."

Chris gật đầu.

Lúc hai người gặp mặt, Thư Thư và Cynthia đang cùng Donald ăn cơm.

Gia đình Mouton được thả ra, thế nhưng đã quen lối sinh hoạt xa xỉ, trên người giờ không còn bao nhiêu tiền, lại không còn tước vị, tương lai hẳn sẽ không dễ chịu gì. Cynthia thì ngược lại, vừa có danh nghĩa, vừa thừa hưởng khối tài sản khổng lồ.

Vài ngày trước Thư Thư đón Cynthia vào hoàng cung cư trú, giờ chuyện đã giải quyết xong, Cynthia đương nhiên cũng muốn dọn ra ngoài, hôm nay chính là bữa cơm chia tay.

Thư Thư báo với Ian một tiếng liền cùng Cynthia lên phi hành khí tới chỗ hẹn, thế nhưng đã thấy Donald chờ bên trong.

Donald lớn lên phi thường xuất sắc, hôm nay không đeo kính càng tuấn mỹ khiến người ta không dời nổi tầm mắt, Cynthia mới liếc thôi đã đỏ mặt thẹn thùng.

Thư Thư thì ngược lại, phản ứng của cậu là to tròn đôi mắt đen láy nhìn Donald tới tới lui lui mấy lần, thậm chí còn thở dài nói: "Hôm nay anh trông tuấn tú ghê nha!"

"Có không? Thư Thư, cậu thích bộ dáng này của tôi sao?" Donald nhìn Thư Thư trìu mến.

Thư Thư bị nhìn cứ thấy quái quái, sao giống ánh mắt Edgar hay dòm cậu vậy, chỉ là Edgar nhìn thì cậu vui sướng, muốn gặm gặm môi Edgar, còn Donald nhìn chỉ thấy sởn cả da gà.

Cynthia cũng mơ hồ cảm thấy sai sai, cuối cùng nhỏ giọng nhắc nhở: "Có phải nên gọi món không?"

"Tôi mới tới cao ốc hoàng gia lần đầu, không biết có món gì ngon, mời các cậu gọi trước." Donald nói, mắt vẫn không dời Thư Thư.

Thư Thư nhíu mày, đúng lúc đó, máy truyền tin của Donald đột nhiên vang lên.

Donald áy náy nhìn Thư Thư và Cynthia, lấy máy truyền tin ra xem.

Nếu Thư Thư mà thấy được nội dung tin nhắn của hắn, chắc chắn sẽ phát hiện một đàn ngựa ầm ầm chạy qua.

Đương nhiên, đàn ngựa chạy loạn ấy trong mắt Donald lại có ý nghĩa: "Tình huống khẩn cấp, khống chế mục tiêu, tận lực dời khỏi tầm mắt mọi người!"

Một tin thứ hai nhanh chóng tới: "Cho cậu ta ăn thú châu!"

62. Chương 62: Thư Thư Mang Thai

Khi Donald còn đang xem máy truyền tin, Thư Thư và Cynthia đã gọi xong đồ ăn, Thư Thư gần đây thèm ăn nhiều thứ, sớm đói bụng muốn chết, gọi hơi nhiều, trong đó có mấy món lần trước cùng Edgar tới đây ăn.

"Donald, tới phiên anh gọi món." Thư Thư đưa thực đơn điện tử cho Donald.

Nghe cậu nói, Donald ngẩng đầu nhìn qua, nở nụ cười ôn nhu: "Cậu không gọi thêm sao?"

"Tôi gọi nhiều lắm rồi, nhưng mà đều là cho tôi với Cynthia ăn, còn anh phải tự gọi phần mình." Thư Thư nói, Cynthia ăn ít cực kỳ, ăn chung bù qua bù lại là đủ, nhưng Donald là thú nhân, khẩu phần ăn lớn, muốn ăn gì tự chọn đi.

http://tieulun.hopto.org

Donald thấy Thư Thư có chút thưởng thức mình, nhưng lại không hề có chút gian tình ám muội nào, tâm trạng u ám. Thời gian quá ngắn.

Nếu cho hắn thêm chút thời gian, nhất định sẽ gây được thiện cảm với á thú nhân này, rồi cho cậu ấy ăn thú châu của mình… Donald nhận lấy thực đơn điện tử, tâm tư lại bay tận nơi đâu.

Hắn đang có âm mưu tiếp cận Thư Thư.

Vị Thái tử phi này gả cho Hoàng thái tử xong liền ít giao du bên ngoài hẳn, không đi học cũng không liên hệ bạn bè gì… Hoặc là nói vốn chẳng hề có bạn, tiếp cận vô cùng khó khăn, nhưng bọn họ vẫn có cách.

Thái tử phi có một bạn học tên Cynthia, mà trong nhà y, phải gọi là một đám hỗn loạn.

Bọn họ tra được tình huống trong nhà Cynthia xong, liền tìm tới một tràng chủ tinh cầu xa xôi, nghĩ cách khiến hắn làm quen với tứ tước Mouton.

Vị này nguyện ý cho Mouton một món tiền lớn để cưới Cynthia về… Hấp dẫn như vậy, Mouton nào từ chối nổi. Mặt khác cho người nói bóng nói gió khuyên Mouton nên đối xử tốt với Cynthia một chút, tránh cho sau này bị y trả thù… Tứ tước càng muốn "giải quyết" nhanh Cynthia.

Thừa dịp Thái tử phi mới kết hôn không chú ý tới bạn học này, đem Cynthia gả tới tinh cầu xa xôi… Tới lúc đó bọn chúng không chỉ kiếm được một khoản lớn, mà còn loại bỏ khả năng trả thù của Cynthia, thật tốt.

Khoảng thời gian đang thương lượng chuyện giá cả với vị chủ mỏ kia, Mouton nhốt Cynthia lại, chờ vị kia rời thủ đô tinh thì mang Cynthia đi theo.

Đó cũng là lúc bọn họ ra tay.

Đồng bọn của Donald có một hacker cao thủ, đối phó với hệ thống phòng ngự của hoàng cung thì chịu, chứ còn nhà Mouton thì dễ như trở bàn tay, khống chế người máy, đối với hắn mà nói là vô cùng đơn giản.

Cynthia rốt cục có cơ hội liên lạc với Thư Thư, cầu cứu, rồi hắn vô cùng tự nhiên xuất hiện trước mặt Thư Thư… Donald nhìn máy truyền tin, nghĩ tới Mouton lại nhếch miệng nở nụ cười trào phúng.

Mouton e là sẽ vĩnh viên không biết được, hắn rơi xuống tình cảnh này, chỉ là để cho người có cơ hội tiếp cận Thư Thư đi?

Tiếp cận mục tiêu rồi, kế đến là thực hiện kế hoạch của mình – quyến rũ Thư Thư.

Dung mạo hắn xuất chúng, thực lực mạnh mẽ, còn vô cùng am hiểu cách lấy lòng á thú nhân, trước kia chỉ cần hắn để ý á thú nhân nào sẽ nhanh chóng có được á thú nhân ấy, đáng tiếc Thư Thư dù có thiện cảm với hắn, lại không hề bị lay động chút nào…

Thời gian quá gấp rút a….

Donald có chút tiếc nuối, lấy ra một người máy nhỏ chừng móng tay.

Hắn phất phất tay, người máy loại nhỏ đồng loạt bay lên không trung.

"Đây là cái gì?" Thư Thư vốn tai thính mắt tinh, ngay lập tức phát hiện những vật nhỏ kia, tò mò nhìn sang.

"Người máy cỡ nhỏ, dùng để chụp ảnh, khó khăn lắm mới có cơ hội tới cao ốc hoàng gia ăn cơm, đương nhiên muốn chụp lại rồi." Donald cười tươi nhìn Thư Thư.

Thư Thư liếc nhìn đám người máy bay tới bay lui hoặc là dừng trên vách, tạm chấp nhận lời giải thích này.

Trước kia chủ nhân của cậu cũng là một người cuồng chụp hình, bất kể làm gì cũng phải chụp đăng weibo hoặc gửi cho bạn bè, không ngờ Donald cũng có ham muốn kiểu này.

Chỉ là chụp ảnh mà cũng cần nhiều người máy như vậy sao?

Thư Thư hơi nghi hoặc nhìn Donald, lại không biết rằng, trên mạng hình ảnh camera ghi lại đột nhiên căn phòng biến mất, thay bằng một cái khác tương tự thế vào.

http://tieulun.hopto.org

Gian phòng kia vốn là diễn viên á thú nhân nổi tiếng ở đế quốc, vốn đang ca hát, đột nhiên mạng chập chờn, đám mọt phim đều vô cùng bất mãn, nhưng chưa kịp nghi vấn đài phát sóng bị làm sao thì phát hiện màn hình đổi lại là hình á thú nhân, giống y như Thái tử phi vậy.

Không, không phải giống, đây rõ ràng là Thái tử phi mà.

Cho nên truyền hình trực tiếp đổi thành xem cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của Thái tử phi?

"A a a! Đó là Thái tử phi a! Sau lễ cưới, mãi mới lại được nhìn thấy cậu ấy!"

"Sao không ca hát nữa?"

"Thái tử phi ở chỗ nào vậy… Cao ốc hoàng gia? Xem cách trang trí kìa, thật xa hoa quá đi!"

"Còn phát sóng trực tiếp cảnh Thái tử dùng cơm cùng người khác! Ghê thật!"

…

Người xem truyền hình trực tiếp phát hiện thay đổi hình ảnh hoàn toàn không tức giận nữa mà còn vô cùng hào hứng, đồng thời không ngừng gọi bạn bè cùng xem.

Người theo dõi càng lúc càng nhiều, còn mấy người theo dõi gian phòng Thư Thư đang ăn tại cao ốc hoàng gia thì hoang mang, chuyện gì đây?

Thư Thư hoàn toàn không biết có chuyện gì, Donald thì đang nhìn Thư Thư, vẻ mặt càng dịu dàng hơn: "Hơn nữa, tôi còn có một việc muốn làm, tôi hi vọng chúng có thể giúp tôi ghi lại thời khắc quan trọng nhất này."

Donald tính làm gì? Thư Thư đang thắc mắc, đã thấy Donald đột nhiên dùng băng khóa gian phòng này lại – năng lực của hắn chính là đóng băng.

"Anh muốn làm gì?" Thư Thư đề phòng nhìn Donald.

Donald lại cười dịu dàng, đột nhiên quỳ một chân xuống đất. Dưới ánh đèn chiếu rọi, vách tường xung quanh lấp lánh ánh sáng đủ màu, thoạt nhìn vừa xa hoa vừa lãng mạn, khiến cho Donald thoạt nhìn càng chân thành thâm ý.

Người xem phát sóng ai nấy đều sửng sốt, người ăn cùng Thư Thư không phải Thái tử điện hạ mà lại là thú nhân khác? Bầu không khí sao ám muội vậy?

"???" Thư Thư ngơ ngác nhìn Donald, mới rồi còn tưởng hắn định làm điều gì xấu xa, ai dè… Tự dưng quỳ xuống?

"Thái tử phi của tôi, tôi chỉ muốn cho em biết tình cảm của mình." Donald nói: "Tôi yêu em, nếu như em là một con cá, tôi nguyện ý làm một dòng sông để em du lịch, nếu em là một thân cây, tôi nguyện ý trở thành bùn đất cho em cắm rễ, nếu như em là ngọn gió, tôi nguyện ý biến thành đóa mây cùng em trôi khắp bốn phương trời…"

Donald vốn đã đẹp trai, giọng nói lại êm tai vô cùng, một đại soái ca quỳ một chân thổ lộ với mình như thế, dù cho có không ưa hắn, cũng sẽ bởi chút hư vinh mà thỏa mãn vui sướng vô cùng.

Thư Thư rất vui vẻ, lời nói nghe có chút buồn nôn, nhưng nghe vậy thích thật a! Edgar chưa từng nói vậy cho cậu nghe.

Kết quả mới nghe được chút xíu, Donald đã dừng.

"Không nói nữa a?" Thư Thư hỏi.

Donald chú ý tới biểu tình thỏa mãn của Thư Thư, trong mắt lộ ý mừng: "Trong mắt tôi không ai sánh được bằng em, tôi quả thực không biết tình yêu của tôi với em nên diễn đạt bằng lời bao nhiêu mới đủ… Thư Thư, em có thể chấp nhận tôi không?"

Lời tỏ tình của Donald, thông qua truyền hình trực tiếp khiến vô số người cùng thấy được.

http://tieulun.hopto.org

Đang thưởng thức mỹ mạo của Thái tử phi và phong cách trang hoàng của cao ốc hoàng gia, thấy cảnh này xong chỉ muốn chửi thề.

Bọn họ đang xem cái quỷ gì vậy? Có người tỏ tình với Thái tử phi, Thái tử phi còn tỏ ra rất chi là hưởng thụ?

"Chuyện gì vậy? Rốt cuộc là sao?"

"Đệt! Có kẻ dám cưa cẩm Thái tử phi, Thái tử phi là của Thái tử điện hạ a!"

"Dù có tuấn tú đi nữa, ta cũng khinh bỉ tiểu tam!"

"Thái tử phi nghe khen còn tỏ vẻ thích thú nữa, gớm muốn chết!"

"Á thú nhân này sao có thể như vậy? Muốn phản bội điện hạ sao?"

...

Mọi người đang vô cùng kích động, có người thắc mắc chuyện phát sóng này là sao? Chẳng lẽ kẻ giấu mặt nào bắt gặp Thái tử phi vụng trộm bên ngoài liền quay lại cho mọi người xem?

Trên mạng thi nhau nã đạn ném đá. Vốn bình luận cho phát sống mới mấy câu phút chốc tăng vọt lên gấp đôi, hoàn cực kì kích động.

Edgar đang nói chuyện với Chris, máy truyền tin đột nhiên vang lên, mở ra thì nghe đầu kia oang oang: "Không xong rồi, Edgar! Mau lên mạng mà xem, có người tỏ tình với á thú nhân của ngươi kia kìa! Ta nghi có âm mưu!"

Có người tỏ tình với Thư Thư? Edgar sững sờ, lên mạng ngay lập tức.

Bên ngoài đã náo loạn động trời, trong phòng lại vẫn yên tĩnh như thế, Donald quỳ trên mặt đất, còn đang chờ Thư Thư đáp lại: "Thư Thư, tôi biết thế này có chút lỗ mãng, nhưng nếu giờ không nói, tôi e là tương lại sẽ không còn cơ hội thổ lộ nữa, em có thể đáp lại tình yêu của tôi chăng?"

"Đương nhiên không thể, tôi đâu có thích anh." Thư Thư nói thẳng, rồi khen một câu: "Nhưng mà anh đúng là tinh mắt! Cũng rất tài hoa." Một đoạn văn kia đúng là tha thiết bay bổng, Thư Thư quyết định học thuộc, về nói cho Edgar nghe.

"Vì cớ gì lại không thích tôi?" Donald mắt nhìn không dời.

"Tại sao phải thích anh?" Thư Thư hỏi ngược lại, cậu chẳng thân với Donald lắm, sao mà thích được?

"Là vì Thái tử điện hạ sao?" Trong mắt Donald hiện lên bi thương nồng đậm.

Thư Thư suy nghĩ một chút, gật gật đầu: "Phải a! Tôi yêu hắn, chắc chắn không thích anh được đâu."

Đoạn đối thoại của hai người, trên mạng ai nấy đều nghe được, mới rồi còn có người ý kiến về Thư Thư, giờ thấy cậu không chút do dự cự tuyệt Donald, ấn tượng lại tốt lên, bình luận xoát xoát: "Hôm nay Thái tử phi không mặc quần áo trang trọng, nhưng lại có vẻ đáng yêu rất riêng a!"

"Thái tử phi thật đơn thuần, ánh mắt trong suốt không nhiễm bụi trần thế tục."

"Nhìn bộ dáng thừa nhận yêu điện hạ kìa, thật dễ cưng."

"Thật muốn cắn một miếng!"

...

Edgar đã kết nối internet, mới lên liền nghe được Thư Thư thừa nhận như vậy, tâm tình nháy mắt tốt hơn hẳn, mắt quét xuống đống bình luận bên dưới, thần sắc lại âm u.

Đóng máy, Edgar lập tức ra ngoài: " Phụ thân, Donald kia có vấn đề, con đi tìm Thư Thư đã!" Trên đột nhiên xuất hiện phát sóng trực tiếp, chắc chắn co sắp đặt từ trước, Donald, tên kia càng không thể thật lòng thích Thư Thư được…

http://tieulun.hopto.org

Lông mày Edgar càng nhíu chặt – Thư Thư hiện giờ thân thể không thoải mái, ở cùng tên Donald kia không biết xảy ra chuyện gì không…

Nghĩ vậy, hắn càng nóng ruột hơn, bắt đầu mở máy truyền tin tìm người.

Danh bạ thường dùng Calvin đầu bảng, mà lần này hắn lại không muốn liên hệ người bạn tốt hắn vốn vô cùng tin cậy này.

"Ta đi bắt kẻ kia." Chris cũng nói, trước còn không muốn đánh rắn động cỏ, muốn một lưới bắt hết, nhưng giờ xem chừng tình hình này, con rắn kia e đã biết được gì đó rồi.

Hai người bọn họ nhanh chóng lên đường, phát sóng trên mạng vẫn tiếp tục.

Thư Thư từ chối Donald xong, Donald bi thương cúi đầu trầm mặc một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thư Thư: "Thư Thư, em yêu Thái tử điện hạ, liệu Thái tử điện hạ có yêu em nhiều như thế không?"

Thư Thư không chút do dự gật đầu: "Anh ấy đương nhiên yêu tôi rồi!" Edgar yêu cậu vô cung vô cùng luôn ấy!

"Em chắc chứ?" Donald lại hỏi.

"Đương nhiên chắc chắn!" Thư Thư nói.

"Không, hắn không yêu em, nếu không phải đã mất thú châu, hắn nào chịu lấy em?" Donald nói: "Thư Thư, hắn không thật lòng yêu em đâu, chỉ có tôi đây mới có tấm chân tình với em thôi."

"Anh nói nhăng nói cuội gì đó!" Thư Thư nhíu mày, cảm thấy Donald thật xấu tính, Edgar thích cậu hay không liên quan gì tới thú châu? Edgar yêu cậu từ hồi còn chưa bị cậu làm mất thú châu kia!

"Thú châu của Edgar đã không còn, đúng không?" Donald nhìn Thư Thư chằm chằm, hỏi.

Đột nhiên bị chất vấn như thế, Thư Thư không khỏi chột dạ, thậm chí theo bản năng hỏi: "Sao anh biết?" Thú châu của Edgar bị cậu làm mất rồi, chuyện này người khác hẳn không biết đi?

Thấy vẻ mặt cậu, Donald không nhịn được muốn bật cười, thú châu của Edgar… quả nhiên đã không còn!

Cũng không biết người khác biết chuyện này sẽ nghĩ như thế nào… Donald chưa chịu từ bỏ, lại nói: "Hắn không có thú châu còn lấy em, em dám nói hắn yêu em sao? Đây là đang hại em. Vì không thể sinh hậu đại, mới chọn em, láy em."

Thư Thư ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu ý Donald là sao.

Mà người xem phát sóng đều đã bị dọa ngây người.

Bọn họ vừa mới nghe được gì? Hoàng thái tử không còn thú châu? Lại bởi vậy mà đi lấy á thú nhân từ tinh cầu xa xôi này tới?

"Là giả phải không?"

"Ta không tin!"

"Người này nói vô căn cứ đi?"

"Nhìn vẻ mặt của Thái tử phi, hình như là thật a…"

…

Thư Thư có gì cũng lộ hết trên mặt, vẻ chột dạ mọi người đều thấy rõ rõ ràng ràng, nhưng giờ lại ngơ ngác… Mọi người lý giải là cậu quá đau lòng nên mới vậy.

Thú nhân trên đế quốc đều vô cùng thương tiếc cho á thú nhân này, bản thân á thú nhân vốn đã rất mong manh yếu đuối, nhất thời ai ai cũng thương cảm cho cậu, đồng thời dị nghị Hoàng thái tử.

"Trời ạ!"

"Đây chắc không phải thật đâu."

http://tieulun.hopto.org

"Thái tử điện hạ sao có thể như vậy!"

...

Mọi người còn đang bàn luận gì, chỉ là không còn xoay quanh nội dung vở kịch nữa, mà theo hướng rất quỷ dị đi đâu đâu!

Rồi Donald bỗng lấy thú châu ra: "Thư Thư, tôi yêu em, tôi nguyện ý dùng thú châu của mình chứng minh tình yêu ấy."

Phát triển kiểu gì vậy? Thư Thư cảm thấy mình có lẽ hiểu sai ý nghĩa của thú châu rồi chăng...

Lúc trước khi Edgar tặng cậu thú châu, cậu lại không biết nó là cái gì, còn tưởng giống như hồng ngọc trong người mình vậy, cũng chưa tìm hiểu về nó, sau này biết đó là thú châu Edgar xong, bởi thú châu không còn, cứ trốn tránh mãi, càng không nghiên cứu làm gì.

Giờ ngẫm lại... Thú châu này tựa hồ có ý nghĩa gì khác chăng?

Không cần biết có gì đặc biệt, nhưng mà viên thú châu này của Donald, Thư Thư chẳng thích tẹo nào, thậm chí cực kỳ chán ghét.

Mới tiếp xúc chưa được bao lâu, vốn đang có thiện cảm với Donald, nhưng cái mùi tản mát từ thú châu kia khiến cậu thấy khó chịu.

Thư Thư không cần đắn đo, quay mặt đi chỗ khác: "Tôi không thèm."

Donald nhìn Thư Thư, vẻ mặt vẫn ôn hòa, ánh mắt vẫn thâm tình, chỉ có điều đột nhiên đứng lên, bắt lấy tay Thư Thư: "Thư Thư, xin em hãy nhận lấy nó."

Dùng sức mạnh ép á thú nhân ăn thú châu là không thể, á thú nhân nếu không tự nguyện, có thể trực tiếp phun ra, cho nên chỉ có thể dỗ ngọt, bởi vậy, từ đầu tới giờ Donald vẫn duy trì hình tượng thâm tình ấy: "Thư Thư, Hoàng thái tử không yêu em, tôi mới yêu em, tôi nguyện ý tặng thú châu cho em, em đi theo tôi được không? Chúng ta sẽ sinh rất nhiều hài tử, sinh ra một á thú nhân xinh đẹp như em..."

Thư Thư nhíu mày, có cảm giác mắc ói, toàn thân khó chịu không thôi: "Anh buông tay ra!"

"Tôi không buông!" Ánh mắt Donald kiên định nhìn Thư Thư, đồng thời đưa tay bỏ thú châu vào miệng cậu.

Mới tiếp cận một thời gian ngắn, hắn không dám chắc Thư Thư sẽ tiếp nhận thú châu của mình, nhưng hắn cảm thấy khá khả thi.

Hắn có mị lực, hơn nữa chỉ cần Thư Thư không ghét hắn là được, thú chân vào bụng Thư Thư xong sẽ bén rễ... Donald nghĩ thế, tay kìm Thư Thư chặt hơn.

Ngay lúc đó, hắn đột nhiên bị giáng một đòn thật nặng, sau đó bị đánh văng ra ngoài.

Thư Thư một quyền đánh bay hắn, lầm bầm hai tiếng, mới chất vấn: "Anh muốn làm gì?" Lúc đầu cậu không định đánh người đâu, dù sao ấn tượng về Donald cũng khá tốt, hơn nữa người ta chỉ thổ lộ thôi, đánh thì tội nghiệp người ta quá.

Nhưng vừa nãy, cậu cảm thấy Donald có ác ý.

Thư Thư nhìn Donald đề phòng, thân thể không khỏi hơi run lên... Trước đây cậu ít khi đánh nhau, có đánh cũng là trong hình chuột, giờ căn bản không biết phải đánh thế nào, nếu người này thực sự có ý xấu... Làm sao bây giờ a!

Donald bị một đòn tràn ngập lực đạo của Thư Thư làm cho vừa kinh ngạc vừa e sợ, giờ thấy bộ dáng này của cậu liền cảm thấy, hồi nãy có lẽ chỉ là do bất cẩn mới trúng đòn, hay là trên người cậu có công cụ phòng hộ nên mới vậy thôi.

Hắn đã dây dưa tốn thời gian quá rồi, Hoàng thái tử chẳng mấy chốc mà tới đây, tuy thiên phú của hắn phong tỏa gian phòng này lại rồi, nhưng nếu gặp cường giả thực sự, cửa vẫn dễ dàng bị đập ra...

Ngay lúc này chỉ có nắm lấy Thư Thư, lấy cậu làm con tin mới có được một con đường sống!

http://tieulun.hopto.org

Donald không tiếp tục che đậy, cũng giả bộ thâm tình nữa, hắn lao thẳng tới chỗ Thư Thư, định túm lấy cậu, dùng sức càng nhiều.

"A!" Thư Thư bị dọa sợ chết khiếp, dồn hết linh lực lên tay, điên cuồng đánh về phía Donald, đôi tay vung ra một tàn ảnh.

Lúc còn là chuột đồng, kinh nghiệm đánh nhau của cậu là cắn xé, nhưng mà giờ, miệng cắn không được thì dùng tay vồ vồ vồ, cào cào cào vậy!

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là linh lực! Đã có yêu đan rồi, linh lực hùng hậu có thể giúp sức chiến đấu!

Thư Thư không cần biết là chiêu thức gì, chỉ biết điên cuồng đánh tới, chờ phục hồi lại tinh thần, đột nhiên phát hiện Donald đã bị bẹp dính trên tường, mặt đầy máu, y phục rách bươm, miệng còn trào ra máu tươi, chỉ có cặp mắt vẫn còn chằm chằm nhìn cậu.

Thư Thư nhìn ánh mặt vừa khiếp sợ vừa đầy hận ý, không chút nghĩ ngợi nhắm thẳng hạ bộ hắn đạp tới.

Donald cả người giật giật, che bộ vị trọng điểm ngã trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Trên mạng dân tình đều thốn không chịu được.

Bọn họ mới thấy gì? Một á thú nhân… đánh gục cả một thú nhân, còn đánh người ta muốn phế luôn mấy đời!

Người xem dù là thú nhân hay á thú nhân đều thấy bộ vị nào đó của mình cũng ê ẩm, thậm chí nghẹn họng cạn cmn lời. Bình luận nhiều chữ nhất là "…"

Còn nghiến răng nghiến lợi mà đạp nữa chứ!

Từ bao giờ mà á thú nhân lại trở nên hung tàn như thế a?

Đương nhiên, người khác nghĩ không giống như Donald, hắn quả thực không ngờ tới, mình dễ dàng hạ người khác, thế mà lại bị cậu ta đánh thành cái dạng này.

Trên người đau nhức cực kỳ, co lại một cục không nói nên lời, rốt cục khắc chế không nổi biến về thú hình.

Y phục vì biến thành thú hình mà bị xé rách, một lão hổ cực lớn cứ như vậy nằm trong phòng, không có quần lót che chắn, mọi người còn thấy được đản đản sưng vù của hắn.

Một cước của á thú nhân kia, đủ lợi hại!

Người xem đều trợn tròn mắt, thế nhưng may mà có người phục hồi tinh thần lại, rốt cuộc không còn "…" nữa mà là viết bình luận.

"Á thú nhân lợi hại như vậy… Thái tử điện hạ chịu nổi sao?"

"Ta lên mạng tra rồi, Donald kia là thú nhân 7 sao, một thú nhân 7 sao… vừa bị Thái tử phi đánh gục."

"Thái tử điện hạ không biết có bị đánh chưa nữa?"

…

Các thú nhân dồn dập vui mừng, mừng vì bọn họ chưa tổn hại á thú nhân bao giờ, còn các á thú nhân đều đang vô cùng kích động, nhìn Thư Thư đầy sùng bái.

Thái tử phi thật lợi hại! Meillet thì đã là cái gì? Thái tử phi mới là lợi hại nhất!

Ngoài thân phận công tước ra, thành tựu Meillet có á thú nhân khác vẫn có thể đạt được, nhưng còn Thái tử phi… Từ cổ chí kim, chưa từng thấy á thú nhân nào lợi hại như thế!

Giữa lúc mọi người đang sùng bái nhìn Thư Thư, cậu lại nhìn lão hổ kia mà kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó dứt khoát chạy qua đầu kia gian phòng, run lên cầm cập.

Từ sau lần suýt bị lão hổ ăn thịt, cậu cũng rất sợ lão hổ a! Hơn nữa…

Vừa nãy bạo phát dùng hết linh lực rồi, hiện giờ chút xíu linh lực tích góp được cũng mất hết…

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư nhất thời sợ hãi tột độ, viền mắt đỏ lên: "Edgar…" Edgar mau tới cứu em với!

Thư Thư đang đọc niệm chú, "ầm ầm" một tiếng thật lớn, cửa phòng bị đạp tan tành, Edgar vội lao vào: "Thư Thư!"

"Edgar!" Thư Thư kích động nhào tới chỗ Edgar, "Oa" một tiếng khóc lên: "Sao giờ anh mới tới! Tên kia muốn đánh em!"

Thái tử phi điện hạ a, cái kia, người muốn đánh ngài đã bị đập cho không còn hình người, ngài lại một bộ yếu mềm như thế, có coi được không a? Trên mạng lại một chuỗi "…", mọi người nhìn Thái tử phi rưng rưng muốn khóc đến tội nghiệp mà thấy hết chỗ nói.

Edgar thì khác, hắn biết lá gan Thư Thư nhỏ cỡ não, cho nên giờ càng đau lòng: "Không sao rồi không sao rồi, đều tại ta không tốt đã tới chậm."

"Edgar, em khó chịu quá." Thư Thư nhíu mày, sắc mặt tái nhợt.

"Làm sao vậy? Chỗ nào không khỏe?" Edgar lo lắng hỏi.

"Em đau bụng." Thư Thư ôm bụng nói, linh lực vừa dùng hết xong, bụng liền bắt đầu đau, như bị ai đạp vậy.

Vừa nãy Edgar chưa tới còn cố nhịn một chút, giờ Edgar tới rồi, cậu nhịn hết nổi cũng không muốn nhịn nữa.

"Bác sĩ! Lại đây xem giúp Thư Thư!" Edgar lớn tiếng gọi, dọc đường hắn có gọi vài người, tuy tới chậm hơn hắn một bước nhưng giờ cũng tới nơi.

Quả nhiên, mới dứt lời liền thấy bác sĩ và mấy thú nhân chạy vào, mấy thú nhân kia bắt lấy Donald, bác sĩ thì tới khám cho Thư Thư.

"Trong bụng cậu ấy có nhọt, giờ lại đau bụng, mau kiểm tra xem!" Edgar nói với bác sĩ.

Thầy thuốc không nghĩ ngợi lấy thiết bị ra kiểm tra, sau đó biểu tình càng quái dị: "Nhọt? Thái tử phi không nổi nhọt, cậu ấy mang thai mà."

63. Chương 63: Nhọt Và Hài Tử

Mang thai? Sao có thể? Thư Thư là thú nhân, mang thai kiểu gì? Hơn nữa mới kết hôn 2 tháng, dù có mang thai cũng không lớn nhanh được vậy! Edgar chỉ cảm thấy bác sĩ đang nhầm lẫn: "Ngươi xem kỹ lại đi!"

"Đúng vậy a, tôi rõ ràng chỉ nổi mụn nhọt, mai sẽ đi phẫu thuật cắt bỏ!" Thư Thư cũng nói. Dù cho á thú nhân trên thế giới này có bộ phận sinh dục, có thể mang thai, nhưng cậu không phải á thú nhân, căn bản không có bộ phận kia, làm sao mang thai được?

Bác sĩ bị nghi ngờ, nhìn thiết bị trên tay cũng mơ hồ - lẽ não khám sai thiệt sao?

Suy nghĩ một chút, bác sĩ kia lại hỏi: "Thái tử phi có thể để ta khám lại không?"

"Nhanh lên đi!" Edgar nhìn sắc mặt Thư Thư trắng bệch, không chút do dự nói.

Bác sĩ lại kiểm tra lần nữa, thậm chí còn lấy tay ấn ấn trên bụng Thư Thư.

Tới lúc đó mọi người mới phát hiện bụng Thư Thư có hơi lớn… Hồi nãy vì quần áo rộng nên nhìn không ra, giờ được Hoàng thái tử ôm rồi bác sĩ lại ấn lên, bụng mới lồi lên… Bụng Thái tử phi, thoạt nhìn giống á thú nhân đang mang thai y như đúc.

Donald ngã xuống nhưng phát sóng vẫn tiếp tục, chỉ là đổi góc độ… Ai bảo Hoàng thái tử không để ý, người khác nào dám ý kiến ý cò gì?

http://tieulun.hopto.org

Tên bại hoại bị đánh, Hoàng thái tử "cứu" được Thái tử phi, tình hình không còn nguy cấp, mọi người cũng rảnh rỗi thảo luận: "Chuyện này rốt cuộc là sao? Hoàng thất định công bố Thái tử phi mang thai để làm rõ lời đồn đại Hoàng thái tử mất thú châu?"

"Muốn làm sáng tỏ đâu cần như vậy! Bác sĩ nói mang thai còn bảo nổi cái nhọt!"

"Nhìn dáng vẻ Thái tử phi thoạt nhìn thật giống mang thai."

"Thái tử điện hạ cùng Thái tử phi chẳng lẽ con hay không mà còn không biết? Khéo là cái nhọt thiệt đó."

"Ta cũng cảm thấy là nhọt… Thái tử phi liệu có sao không đây?"

…

Donald vừa nói Hoàng thái tử mất thú châu, nếu Hoàng thái tử thật ra không ném đi, mà Thái tử phi lại mang thai, lúc này bọn họ sẽ không chối đây đẩy như thế, cho nên… Thái tử phi phỏng chừng thân thể thực sự không khỏe.

Người xem đều âm thầm cầu nguyện, hi vọng Thái tử phi không gặp phải chuyện xấu.

Giờ người xem càng lúc càng nhiều, Meillet được thông báo xong cũng lên coi.

Thấy Edgar ôm Thư Thư, ánh mắt chỉ nhìn cậu, nắm tay y siết càng chặt.

"Meillet, đừng đau lòng, tôi cảm thấy trong Hoàng thái tử chắc chắn có cậu, chỉ là không còn thú châu, cảm thấy không xứng với cậu, mới đi lấy Thư Thư kia!" Bạn y nói.

Lời này người trên mạng cũng đề cập, thậm chí nhiều người cũng nghĩ chuyện hẳn là vậy, nhưng Meillet chỉ cười khổ một tiếng.

Y có mắt, ánh nhìn yêu thương sâu đậm mà Edgar dành cho Thư Thư, y thấy rất rõ ràng.

Không cần biết có còn thú châu hay không, hắn thật lòng yêu á thú nhân kia.

Nghĩ thế, Meillet tiếp tục nhìn xuống.

Ian cũng đang xem phát sóng trực tiếp, còn vừa xem vừa chạy tới cao ốc hoàng gia. Sắc mặt y không quá tốt, trong lòng như có sóng cuộn trào không an tâm được.

Chuyện thú châu Edgar không còn rất ít người biết, Donald kia sao biết được chuyện này? Tại sao lại muốn công khai chuyện này?

Giống như người trước kia muốn vu hại Edgar, muốn bôi nhọ danh tiếng của Edgar, của hoàng thất?

Nghĩ tới con trai mình không còn thú châu lại phải nhận chỉ trích từ dư luận, Ian cắn chặt răng khổ sở khôn cùng, đồng thời ngẫm lại một số chuyện.

Donald là do Jonathan đề cử, chuyện thú châu của Edgar cũng chỉ mới nói cho Jonathan…

Chuyện lần này liệu có liên quan tới Jonathan chăng? Nhưng mà… Jonathan việc gì phải làm vậy?

Ian ngồi phi hành khí đến trên ban công cao ốc hoàng gia đúng lúc bác sĩ kia vừa kiểm tra xong.

"Tuy do năng lượng trên người đứa nhỏ quá mạnh nên máy móc không kiểm tra ra được, nhưng Thái tử phi đúng là đang mang thai, điều đó là không thể nghi ngờ." Bác sĩ kiên định nói: "Vừa nãy Thái tử phi cử động quá mạnh ảnh hưởng tới thai khí, giờ nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt."

"Không thể nào! Rõ ràng trong bụng tôi là nhọt mà!" Thư Thư căn bản không tin nổi, cậu làm chuột mấy trăm năm nay, sao tự dưng lại biến tính?

"Thái tử phi! Tuy ta không phải bác sĩ chuyên khoa sản, nhưng vợ chồng ta sinh tới 7 đứa rồi, lúc Thái tử điện hạ còn trong bụng Hoàng hậu cũng một tay ta chăm sóc, ta chắc chắn không nhầm đâu." Bác sĩ nói ngay, vừa nãy hắn vội tới chưa kịp xem phát sóng, cho nên không biết vụ Donald nói Edgar không còn thú châu, vô cùng nghi hoặc hỏi: "Ngài mang thai sao không chịu thừa nhận?"

Lời này bác sĩ vừa hỏi, Thư Thư còn đang bối rối, trên mạng đã nổ tung.

http://tieulun.hopto.org

Đúng đấy, mang thai là chuyện tốt, sao Thái tử phi không chịu thừa nhận?

Vị bác sĩ này rất nổi tiếng, chẩn đoán không sai bao giờ, giờ là lúc làm sáng tỏ mọi việc… Tại sao Thái tử phi còn cứ khăng khăng nói mình không mang thai?

"Đứa nhỏ trong bụng Thái tử phi chẳng lẽ không phải của Hoàng thái tử?"

"Hoàng thái tử không còn thú châu, mà Thái tử phi… chẳng lẽ từng ăn thú châu người khác?"

"Bụng đã lớn vậy rồi, hài tử phải được cỡ năm, sáu tháng, chẳng lẽ đứa bé kia thực sự không mang dòng máu hoàng gia?"

…

Trên mạng đủ loại bình luận, càng lúc càng nhiều, còn Edgar thì vẻ mặt quái dị nhìn bác sĩ: "Bác sĩ, Thư Thư mang thai thật sao?"

"Chắc chắn đấy! Tuy vỏ trứng quá cứng không thấy rõ tình hình bên trong, nhưng đây không phải trứng thì là gì? Còn xung quanh chính là tử cung." Bác sĩ lấy ảnh chụp cho Edgar xem, Thái tử phi 100% là mang thai rồi!

Thư Thư đau bụng cực kỳ, nhưng giờ là trường hợp đặc biệt, cậu cũng ngó qua xem, hai người cùng nhìn tình trạng bên trong bụng cậu.

Không biết có phải tại hết sạch linh lực hay không, máy móc lại chụp được hình siêu âm, thoạt nhìn đúng là giống trứng, mà á thú nhân thì đẻ trứng…

"Sao tôi lại đẻ trứng được!" Thư Thư vẫn không tin nổi, dù có sinh thật đi, chuột đồng cũng đâu đẻ trứng a!

Edgar cũng cảm thấy không thể nào, Thư Thư là thú nhân, sao mang thai được?

Nhưng mà… Cái này thoạt nhìn giống trứng thật… Lúc trước còn thấy vô cùng thân thiết…

Lẽ nào đây không phải nhọt mà là trứng?

Edgar rối tinh lên, chưa hoàn hồn lại.

Người xem thấy vẻ mặt này của Thái tử điện hạ, đều đồng loạt cảm thông.

Đứa nhỏ kia phỏng chừng thực sự không phải của Thái tử điện hạ, bằng không sao có vẻ mặt không dám tin kia được…

"Trước kia còn tưởng Thái tử điện hạ không còn thú châu mới cưới á thú nhân này, thật không tử tế, nhưng giờ… Ta cảm thấy ngài ấy thật đáng thương!"

"Đau lòng thay cho điện hạ."

"Thái tử phi rốt cuộc là sao vậy! Dù không phải con của Thái tử điện hạ, lại đi nói là cái nhọt muốn phẫu thuật cắt bỏ cũng quá đáng quá rồi!"

"Lại đi lừa dối Thái tử điện hạ, đáng chết!"

…

Dân tình bắt đầu lên tiếng phê phán Thư Thư, đúng lúc đó Ian đi vào.

Ian xem phát sóng từ đầu tới cuối, cũng biết đoạn ghi hình còn tiếp diễn… Y vốn muốn đập hết máy ghi hình ở đây, nhưng tình hình trước mắt….

Edgar bị cho là không còn thú châu, Thư Thư bị gán là phản bội… Tình hình không thể tệ hơn, giờ phải nghĩ xem nên làm gì cho thỏa đáng đã.

Huống chi y cảm thấy Thư Thư không phải loại người chưa kết hôn đã mang thai con người khác, nếu vậy…

Ian đi vào xong, lập tức nói với Thư Thư: "Thư Thư, thú châu Edgar con đang giữ phải không?"

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư đã bị vụ mang thai làm choáng váng đầu óc, giờ đột nhiên nghe Ian hỏi vậy, sắc mặt y còn rất khó coi, nhất thời bị dọa hết hồn: "Con không cố ý làm mất đâu!"

Ian hỏi lời kia là muốn nhắc tới lúc Edgar bị thương nặng ở Thiêm tư, trong rừng chỉ có Thư Thư, mới nghĩ liệu có phải Thư Thư nhặt được thú châu Edgar hay không.

Kết quả… Thư Thư nói làm mất rồi? Thú châu ném đi thật sao?

Nghe câu trả lời này Ian nhíu chặt mày, Thư Thư lại nói: "Con không cố ý thật mà, thú châu kia đột nhiên không thấy tăm hơi, con tìm sao cũng không thấy nữa."

Thư Thư giờ hối hận lắm rồi, sao cậu lại hậu đậu thế không biết? Thú châu rốt cuộc có tác dụng gì a?

Thú châu… Đột nhiên biến mất? Ian bỗng lớn mật suy đoán: "Con nói trong người nổi nhọt, là mất thú châu rồi mới có phải không?"

Thư Thư gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Không phải mất xong nổi ngay, qua một ngay mới nổi nhọt."

"…" Ian trầm mặc chốc lát, lại hỏi: "Vậy có phải con với Edgar quan hệ xong, nhọt… nhọt mới lớn lên?

Ngữ điệu nói chuyện khá quái dị, mà nói xong cũng vẫn cứ nhìn Thư Thư không rời mắt.

Thư Thư gật đầu một cái: "Phải a, càng lúc càng lớn."

"Ha ha." Ian nhìn ánh mắt mờ mịt thuần khiết của Thư Thư, cảm thấy hơi đau lòng, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Người trên mạng đều vỡ mộng, tiến triển kiểu gì đây? Hoàng thất muốn họ tin Thái tử phi có con còn không biết, coi hài tử là cái nhọt?

Sao có thể!

Thái tử phi bị ngốc a? Chính mình mang thai còn không biết?

Hơn nữa, nếu Thái tử phi đúng là mang thai con của Hoàng thái tử, biểu cảm quái dị kia của điện hạ là sao?

"Chứng minh sự trong sạch kiểu này cũng quá ngớ ngẩn rồi."

"Đừng nói Thái tử phi cả chuyện thứ mình ăn là thú châu cũng không biết nốt nha."

"Thái tử phi không biết thì thôi, Hoàng thái tử chẳng lẽ còn không biết á thú nhân ăn thú châu có ý nghĩa thế nào?"

…

Edgar… hắn không biết thật mà.

Nói chuyện với Ian vẫn còn hỏi: "Thư Thư mang thai thật sao?"

"Thư Thư mang thai hay không con không biết? Không phải nói thú châu do con làm mất rồi sao? Sao giờ lại thành Thư Thư làm mất?" Ian nhìn con trai, giận không có chỗ phát tiết.

"Thư Thư làm mất thú châu, con…" Edgar đột nhiên ôm lấy Thư Thư, sau đó truyền linh lực cho cậu.

Nhọt trong bụng có linh lực xong, lập tức không nháo nữa, bụng cũng hết đau, cùng lúc đó, Edgar cảm nhận được liên kết huyết thống mang tới cảm giác thật tuyệt vời.

Nhọt kia trong bụng Thư Thư có liên hệ sâu sắc với hắn!

Không, đây không phải nhọt, vậy hẳn là một hài tử!

Thư Thư nuốt mất thú châu của hắn, thú châu bén rễ trong người cậu, sau đó bọn họ kết hôn, Thư Thư liền có thai.

Tuy đứa nhỏ này lớn rất mau, hấp thu nhiều linh lực khiến máy móc không kiểm tra ra được, nhưng đây đúng là hài tử.

http://tieulun.hopto.org

Edgar đột nhiên bế Thư Thư lên, nói năng lộn xộn: "Ta có hài tử! Ta có hài tử! Thư Thư, ta có hài tử!"

"Ở đâu ra?" Thư Thư vẫn mờ mịt.

"Ha ha, chúng ta có hài tử rồi!" Edgar ôm lấy Thư Thư hôn một cái, Hoàng thái tử luôn dùng hình tượng lạnh lùng để gặp mọi người đã vui vẻ sắp điên rồi.

Người trên mạng trợn tròn mắt.

Chuyện gì thế này? Lẽ nào Hoàng thái tử không tức giận đòi ly hôn với Thái tử phi sao? Sao cứ như... đứa nhỏ trong bụng Thái tử phi đúng là của Thái tử điện hạ?

Nếu là thật, sao lại nói là nhọt phải cắt bỏ đi?

Góc bình luận tiếp nối chuỗi "..." vô tận. Anh hùng bàn phím đến lúc này chỉ còn biết chửi thề trong lòng.

Mới quay đi có tí, vừa rồi còn bi kịch hoàng gia, giờ trở lại đã thấy Hoàng thái tử ôm Thái tử phi cười ha ha, mất hết cả hình tượng.

"Người này... thật sự là Thái tử điện hạ ta sùng bái sao?"

"Cho nên, con thái tử phi đúng là của điện hạ?"

"Sao hội bên ấy lại coi hài tử là nhọt được!"

"Rốt cuộc bị gì vậy?"

...

Người trên mạng phát điên, đám Ian cũng sắp rồi.

"Edgar, con dừng lại cho ta!" Ian đột nhiên nói.

Edgar ngừng lại, cuối cùng gọi lý trí về kìm nén niềm vui quá độ, bình thường trở lại.

"Nói ta nghe, chuyện rốt cuộc là thế nào?"

"Con tặng thú châu cho Thư Thư, Thư Thư nói làm mất rồi, con tưởng thú châu không còn nữa... Con..." Edgar nhanh chóng nghĩ xong mấy lời giải thích đối phó, rồi vội vã nhìn Thư Thư: "Thư Thư, rốt cuộc thú châu có sao không?" Khi đó trong lòng hắn đang loạn, không tiện hỏi cái này...

"Em thấy nghịch hay hay, ngậm trong miệng chơi, đột nhiên nó biến mất, em ăn rất nhiều để lôi nó ra mà cũng không được..." Thư Thư vẫn mờ mịt, nhọt sao lại biến thành hài tử? Nhưng mấy người này đã nói thế, thì cứ coi như vậy đi...

Chỗ này không phải là vì ăn thú châu mà mang thai chớ?

Edgar rất muốn cười, nhưng nghĩ tới mình cũng vẫn luôn tưởng hài tử là nhọt, lại không cười nổi nữa, biểu tình nghèn nghẹn cực kỳ quái dị. Ian gõ đầu hắn: "Hoàn cảnh Thư Thư bế tắc, không có internet, không có cha mẹ dạy bảo nên không hiểu chuyện, thế kiến thức sinh lý của con để đâu rồi? Đứa nhỏ lớn như vậy rồi mà còn không biết?"

Ian cảm thấy con trai mình thật đáng đánh đòn! Dám xem tôn tử của y là nhọt a.

Edgar thấy thật oan uổng, trên lớp học sinh lý rất tốt, tri thức vẫn nhớ rõ mà, loạn cào cào như vậy là vì Thư Thư là thú nhân đó chớ.

Hắn nào biết thú nhân cũng mang thai được đâu?

Không, Thư Thư cũng không hẳn là thú nhân, cậu ấy không giống thú nhân đế quốc, phỏng chừng là vì vậy mới mang thai chăng?

Trường hợp của Thư Thư không thể để người khác biết được, Edgar đành gánh tội danh "không cố gắng học lớp sinh lý" vậy, oan ức quá đi!

Trên tinh võng:

http://tieulun.hopto.org

"..."

"..."

"..."

Sau ngàn chấm rốt cục có người hỏi: "Các ngươi thấy có thật hay không? Hoàng thái tử và Thái tử phi đều mang thai không biết?"

"Giải thích sao giờ? Nếu là giả, Hoàng thái tử đã chối rồi."

"Hài tử sinh ra xong đều có mẫu ghi chép gen, hoàng thất dù sao cũng không thể nhận hài tử không cùng huyết thống."

"Ha ha ha, Hoàng thái tử lại coi hài tử là nhọt, các ngươi không thấy buồn cười sao?"

Mọi người đột nhiên yên ắng.

Vừa rồi, đúng là hai người kia đều nói đấy là nhọt.

Sự tình trên mạng Edgar không rảnh quan tâm.

Bác sĩ lúc này không nhịn được nói: "Thái tử điện hạ! Thái tử phi động thai khí, sao ngài có thể gọi tới gọi lui như vậy, cậu ấy cần nghỉ ngơi ngài biết không? Cần nghỉ ngơi!"

Edgar lập tức không dám chuyển động nữa, Thư Thư lại phất tay: "Em không sao, hiện giờ em rất khỏe mạnh, chỉ đói bụng thôi."

"Thật sự không sao?" Edgar lo lắng nhìn Thư Thư, sau đó bắt chuyện với bác sĩ: "Bác sĩ Khoa, mau kiểm tra giúp Thư Thư đi!"

Bác sĩ lại lật đật lôi đồ nghề ra kiểm tra, kết quả... Thiết bị không hiển thị gì.

"Ngươi xem, giờ lại không thấy gì hết... Thật sự có hài tử sao?" Thư Thư không nhịn được hỏi.

"Đương nhiên!" Bác sĩ Khoa kích động: "Trong truyền thuyết có nói, huyết thống mạnh mẽ có thể giấu mình tránh bị phát hiện, hài tử này nhất định là vô cùng vô cùng mạnh mẽ!"

Edgar nghe xong tự hào cực kỳ, rồi lại không khỏi lo lắng – Thư Thư vẫn luôn cho rằng mình là một thú nhân, liệu có phải sẽ không chấp nhận được chuyện mình mang thai hay không?

Hắn muốn bàn bạc đàng hoàng với cậu, nơi này nhiều người, hiển nhiên không thích hợp để nói chuyện... Edgar đột nhiên bế Thư Thư lên, sau đó chạy vụt ra ngoài.

Hoàng thái tử cứ thế đi?

Người hắn mang tới có chút mờ mịt, Cynthia ngây người ở đây từ đầu tới giờ không ai thèm ngó ngàng tới càng không biết phải làm sao, còn Ian đã khôi phục tinh thần: "Các ngươi sửa sang nơi này về trạng thái ban đầu đi!"

Ian vừa dứt lời, mọi người bắt đầu lao vào bận túi bụi, rốt cục phát hiện có người máy cỡ nhỏ, khảm hư tường, chuyện phát sinh nãy giờ đã phát sóng toàn quốc rồi.

Trên mạng cứ thế ngất mất, mà ai nấy đều hưng phấn chưa dứt, không ngừng nghị luận chuyện lúc trước.

"Ha ha ha, buồn cười thiệt, thú châu bị á thú châu ăn rồi mà Hoàng thái tử lại tưởng là mình không còn thú châu."

"Đây là lần phát sóng tuyệt nhất từ trước tới nay, trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà nội dung vở kịch xoay tới xoay lui vô số lần!"

"Ta phi, lại có người coi hài tử là nhọt!"

"Nhọt ha ha ha! Đủ cho ta cười cả năm, không sao lại một năm, muốn cười cả đời mất! Còn phải kể cho con cháu đời sau tiếp tục cười!"

http://tieulun.hopto.org

“Bụng ta cười nhiều đau quá! Ta tải video phát sóng về, xem tới xem lui, cái vẻ mặt Thái tử phi lúc Donald nói Thái tử điện hạ không còn thú châu ấy… là do tưởng mình ”làm mất” thú châu của Thái tử điện hạ đi?

“Ta xem qua vô số chuyện cười hoàng gia, lần này tuyệt đối là chuyện buồn cười nhất!”

“Con của Thái tử điện hạ thật xui xẻo, lại bị cha mẹ mình coi là nhọt A ha ha ha.”

…

Vô số người trên mạng nghị luận, nhiều người dừng việc để ý chuyệnn ày, cho nên không ai phát hiện, ở một nơi nào đó trên Thủ đô tinh, một trận chiến nào đó vừa mới bắt đầu đã vội kết thúc rồi.

Chris tự mình dẫn người đi bắt kẻ chủ mưu xong, cũng chính là á thú nhân em trai hắn Jonathan, nhưng Jonathan đã sớm chuẩn bị, cho nên chỉ bắt được vài thủ hạ của y.

Về phần bản thân Jonathan…

Thừa dịp mọi người bị đoạn phát sóng kia cuốn hút, phi thuyền tư nhân đột nhiên lên không, lao thẳng ra ngoài vũ trụ, tốc độ vô cùng nhanh, cho nên Chris đuổi không kịp.

Chris không do dự liên hệ hạm đội hoàng gia, để cấp dưới truy đuổi, hạm đội nhận mệnh lập tức lên đường, nhưng không dám đảm bảo có bắt kịp phi thuyền kia hay không.

Vũ trụ bao la, nếu phi thuyền muốn ẩn trốn, bọn họ muốn bắt được cũng rất khó khăn.

“Truy nã Jonathan! Bắt giam Calvin và công tước Monde lại!” Chris không chút do dự ra lệnh.

Jonathan chạy trốn, mọi chuyện quá đột ngột, vì vốn đã giám thị công tước Monde, nên nhanh chóng bắt lại, Calvin mới nãy cũng vừa khoanh tay chịu trói.

Chris cau mày, mới đầu điều tra ra được là công tước Monde, lúc đó còn nghĩ, Jonathan dù gì cũng cùng hắn lớn lên từ nhỏ, chắc là không biết chuyện, kết quả… Động thủ hại Edgar, làm bại hoại danh dự hoàng thất không phải công tước Monde mà lại là Jonathan, rốt cục tại sao phải làm vậy?

Cha mẹ hắn nhận nuôi Jonathan, nhìn y từng ngày lớn lên, chưa từng làm gì có lỗi với y, Jonathan vì sao phải phản bội?

Dù phẫn hận, Chris vẫn hạ lệnh liên tục, làm xong mới hỏi người bên cạnh: “Edgar bên kia sao rồi?”

Donald lúc đó động thủ với Thư Thư hẳn là để đánh lạc hướng cho Jonathan chạy trốn… Y tính toán không sai, Donald kia quả thực đã dời được tầm mắt của rất nhiều người, bao gồm cả Edgar, chỉ là không có hắn.

“Bệ hạ, Thái tử phi mang thai.” Thủ hạ Chris nói. Bên kia xảy ra nhiều việc, thế nhưng chuyện bệ hạ cần nghe nhất hẳn là tin này.

Thư Thư mang thai? Chris đột nhiên phát hiện, hắn cũng bị dời tầm mắt, không cách nào toàn tâm toàn ý truy đuổi Jonathan nữa.

Edgar đưa Thư Thư cưỡi phi hành khí về hoàng cung, sau đó lập tức ôm người vào phòng ngủ, nhẹ nhàng từng tí một đặt cậu xuống giường.

“Thư Thư, em thấy thế nào rồi?” Edgar lại hỏi.

“Em đói.” Thư Thư tội nghiệp nhìn Edgar, cậu rất đói luôn ấy…

Vừa rồi xảy ra quá nhiều chuyện, cậu quên không lấy đồ trong túi ăn ra, giờ về đến nơi quen thuộc này, lập tức lấy đồ ra gặm gặm.

Edgar thấy cảnh này có chút câm nín, hắn phân phó 006 đi làm, sau đó nhìn Thư Thư: “Thư Thư, em đang mang thai con trai ta, em định thế nào?”

Edgar lo lắng nhìn Thư Thư, chỉ sợ cậu nói không muốn giữ đứa bé.

“Tốt nhất là thế! Nếu là hài tử thật, em không cần sợ khối u ác tính nữa rồi!” Thư Thư nói ngay: “Cũng không cần phẫu thuật, tốt quá! Sinh con nghe nói rất đau, nhưng khoa học kỹ thuật giờ hiện đại rồi, có lẽ sinh nở không đau đâu nhỉ?”

http://tieulun.hopto.org

"Đương nhiên rồi." Edgar gật đầu trong vô thức, sau đó mới phản ứng kịp, nhìn Thư Thư: "Thư Thư em sẽ sinh con cho ta sao?"

"Tất nhiên." Thư Thư gật gật đầu, mang bầu rồi, sinh thì sinh thôi, cậu cũng thích trẻ con nữa...

Tuy thích trẻ con nhưng là chuột con cơ, giờ mang thai con Edgar, sẽ không phải là rắn chớ?

Nghĩ đến bụng mình có một con rắn bên trong, Thư Thư liền thấy cả người không khỏe nổi.

64. Chương 64: Sinh Được Một Trứng

Người máy nhanh chóng bưng lên một bàn cơm thịnh soạn phong phú, Thư Thư thấy cơm tới quên luôn chuyện con rắn trong bụng, vội vã nhào tới ăn.

Gần đây ăn cực ngon miệng, trước kia sợ ăn nhiều quá nuôi nhọt bự thêm nên không dám phàm ăn, hiện tại... Cậu đang ăn cho hai người a! Bất kể là phụ nữ hay đàn ông mang thai đều có quyền được ăn nhiều bình đẳng như nhau!

Thế nhưng đúng là không nên ăn nhiều quá, hài tử mập sẽ khó sinh.

Thư Thư ăn được một nửa, nghĩ tới sự kiện này liền kết luận...

"Làm sao vậy?" Edgar lo lắng nhìn Thư Thư: "Thấy không thoải mái, hay là đồ ăn không hợp khẩu vị?"

"Có thể sinh mổ không?" Thư Thư nhìn Edgar.

"Có thể chứ!" Edgar đáp ngay, mặc dù toàn thủ đô tinh đều đã cho hắn là thú nhân thiếu ý thức học sinh lý, nhưng thực ra... Dù khoa kia không cần thi cử hắn cũng sẽ học mà.

Á thú nhân đương nhiên có thể sinh mổ, không hề gì.

"Vậy yên tâm rồi." Thư Thư vùi đầu gặm lấy gặm để.

Edgar ngơ ngác chẳng hiểu sao cậu lại hỏi vấn đề này.

Thư Thư đã giải quyết gần như sạch sẽ bàn ăn, no bụng xong, đột nhiên nhớ tới đồ ăn mình gọi ở cao ốc hoàng gia: "Lúc trước em có gọi đồ ăn ở cao ốc không biết họ đã làm chưa? Không nên lãng phí a!" Thư Thư với vẻ mặt "em muốn ăn thêm nữa" nhìn Edgar.

"Ta kêu họ mang tới!" Edgar không chút do dự nói, hiện tại quả thực hận không thể đem tất cả mọi thứ trên đời dâng lên cho Thư Thư.

Vì vậy, vô số người vì xem phát sóng chạy tới quanh cao ốc hoàng gia xem náo nhiệt, thậm chí tới thẳng cho đó ăn cơm, liền thấy người ra kẻ vào mang đồ ăn ra chuyển tới hoàng cung, nghe nói là... Thái tử phi đói bụng.

Cao ốc hoàng gia làm cơm rất ngon miệng, Thư Thư dù không đói bụng nhưng vận chuyển linh lực trợ giúp tiêu hóa xong, lại ăn mỗi món một ít, ăn không hết... đưa Edgar ăn.

Edgar ăn xong thì Chris và Ian tới thăm.

Hoàng đế và hoàng hậu hôm nay đều bị sốc rất nặng, nhưng sóng gió qua đi thì tỉnh táo lại.

Ian vừa vào cửa liền nhìn Thư Thư, quan tâm hỏi: "Thư Thư không sao chứ?"

"Không có gì đâu, con rất khỏe mạnh." Thư Thư nở nụ cười thật tươi, giờ biết mình không phải nổi nhọt rồi, thả lỏng hơn nhiều, cảm thấy tinh thần tốt hơn gấp trăm lần ấy.

"Không sao là tốt rồi." Ánh mắt Ian rơi xuống bụng cậu, nhìn xong, cau mày trừng Edgar: "Bụng Thư Thư lớn thế này, hài tử phải được năm, sáu tháng rồi... Con làm Thư Thư có thai từ lúc nào hả?"

http://tieulun.hopto.org

Năm, sáu tháng trước, đứa con trai này của y vẫn còn là đọa thú… Không phải là dùng thú hình bắt nạt Thư Thư đi?

Ian mới nghĩ thôi đã kích động muốn xông lên đánh cho hắn một trận nên thân rồi.

Edgar đứng trước ánh mắt hình viên đạn của mẫu phụ, có chút câm nín, hắn thật sự không có mà! Đứa bé trong bụng Thư Thư thực sự phát triển quá nhanh, nếu không phải vậy, bọn họ đã không nhầm là nhọt….

"Hẳn là đêm tân hôn đậu thai." Thư Thư trả lời vấn đề xong lại nghi hoặc: "Nhưng mà, vì sao con lại mang thai chứ?"

"Đứa ngốc này, con đương nhiên là vì ăn thú châu rồi." Ian buồn cười nhìn Thư Thư, đoán chừng cậu không hề hay biết gì về phương diện này, dứt khoát đuổi chồng và con trai ra khỏi phòng, tỏ vẻ muốn nói chuyện riêng một chút về đề tài á thú nhân với Thư Thư.

Ian cho Thư Thư coi kiến thức sinh lý mà tất cả thanh thiếu niên tại đế quốc đều phải học.

Hóa ra á thú nhân không có bộ phận sinh dục trong cơ thể, ăn thú châu mới mọc thêm, có thể mang thai…

Cậu hoàn toàn không hề hay biết, cứ vậy ăn thú châu của Edgar…

"Edgar cũng thật là, những chuyện này cũng không biết nói cho con nghe." Ian nhìn Thư Thư như vừa tỉnh ngộ, càng oán niệm thằng con mình.

"Anh ấy cũng chưa nghĩ tới…" Thư Thư nói, cậu xấu chuỗi đầu đuổi suy nghĩ một hồi, liền biết Edgar nghĩ cậu là thú nhân nên không nghĩ tới điểm này.

Nhưng mà… Cậu cũng không phải thú nhân không ăn được thú châu, cậu là yêu tinh nha.

Yêu tinh biến thành hình xong, thân thể giống hệt con người, bởi vậy, có yêu tinh thậm chí có thể cùng còn người sinh hạ hài tử… Cậu ăn thú châu xong còn có tử cung, dĩ nhiên mang thai được rồi.

Rõ ràng là một chú chuột đồng, đột nhiên biến tính, kỳ thực Thư Thư cũng thấy hơi quái dị, nhưng không chán ghét gì, trước kia còn nghĩ mình đời này không có con được, giờ sinh được một đứa cũng tốt, chỉ cần không đau thôi… Không, còn một việc nữa…

"Nếu không sinh ra rắn thì tốt quá!" Thư Thư không nhịn được nói.

"Đúng, tốt nhất không đẻ ra rắn, sinh một á thú nhân đi! Mang thai á thú nhân mới là đứa trẻ, một con rắn…" Ian ngẫm nghĩ bộ dáng Edgar khi còn bé… Nếu sinh thú nhân cũng như không, tùy tiện vứt bên cạnh bơi bơi một tí thoắt cái đã lớn rồi.

"Con cũng thích á thú nhân." Thư Thư nói, á thú nhân giống như con người vậy, có đứa con bảo bối như thế, thật đáng yêu làm sao!

Hai người nhắc tới bé cưng lập tức khí thế ngất trời mà hàn huyên.

Bên kia, Edgar và Chris đang nói chuyện, nhưng không đề cập chuyện hài tử, mà là về kẻ đang lẩn trốn, Jonathan.

Dựa theo điều tra, rất nhiều năm về trước, Jonathan đã bắt đầu bồi dưỡng nhân tài, sau đó sắp xếp xung quanh Edgar.

Jonathan và Chris dù không chung dòng máu, nhưng từ nhỏ lớn lên bên nhau, Chris vẫn vô cùng coi trọng y, y muốn làm vài chuyện này không khó.

Một năm trước Edgar suýt chết, người giở trò quỷ chính là bạn tốt của Chris, thú nhân kia ngoài là bạn của hắn còn là người ái mộ Jonathan.

Đại sư cơ giáp kia luôn yêu Jonathan, dù Jonathan gả cho công tước Monde rồi vẫn không quên được, cứ độc thân mãi, đại khái cũng bởi vậy mới nghe lời y, động thủ với Edgar, sau này còn nhận hết trách nhiệm về mình.

Về phần tại sao lúc đó bên người Edgar không có hộ vệ đi theo, đương nhiên là vì ở đó có người của Jonathan.

http://tieulun.hopto.org

Jonathan hại Edgar, sau đó ước chừng cảm thấy chưa đủ, mới bôi nhọ danh dự của Edgar ở thủ đô tinh, tìm một thú nhân có thú hình tương tự Edgar, làm như Edgar đi hại người…

Còn lần này… Ánh mắt Chris lóe lên phẫn hận. Ian tin tưởng Jonathan, mới nói chuyện Edgar mất thú châu cho y nghe, lúc đó hắn và Ian thậm chí còn tính tới nước, nếu Edgar không có hài tử, tài sản hoàng thất sẽ để lại cho Calvin, kết quả thì sao?

Jonathan biết Edgar không còn thú châu còn chưa buông tha, đi tìm Donald quyến rũ Thư Thư… Nếu Edgar không còn thú châu thật, nếu như không tra ra được Jonathan làm chuyện này, nếu Donald nán lại cạnh Thư Thư lâu hơn…

Chris không dám nghĩ tới cảnh bạn đời bị cướp đi, con trai hắn liệu có điên mất hay không.

"Ta thật không thể hiểu được tại sao y lại phải làm như vậy!" Nhắc tới Jonathan, sắc mặt Chris vô cùng khó coi.

Cha mẹ hắn vô cùng bảo vệ Jonathan, bởi y là á thú nhân, sự quan tâm chăm sóc dành cho y thậm chí vượt cả hắn, mà hắn cũng thương yêu đứa em trai này vô cùng, chưa bao giờ từng bạc đãi y.

Còn Jonathan thì sao? Y lại muốn giết con trai hắn!

Chris mới nghĩ tới thôi đã hận Jonathan mà nghiến chặt răng.

"Y có thù hận gì với hoàng thất sao?" Edgar hỏi, Jonathan quả thực nhìn họ như kẻ thù giết cha vậy!

"Làm sao có thể?" Chris nói ngay: "Cha mẹ Jonathan đều là bệnh mà chết, tuổi đều đã cao." Hoàng thất và nhà Jonathan tuyệt đối không có bất kỳ thù hận nào.

Vậy người này rốt cục là xảy ra chuyện gì? Edgar bất đắc dĩ, sau đó nhớ tới công tước Monde và Calvin: "Cha con Calvin đâu rồi?"

"Calvin không biết chuyện gì, còn Monde thì ta không rõ." Chris nói. Jonathan và Monde ở tinh cầu khác, hai người thân thiết mặn nồng, không dám chắc liệu người kia có biết hay không, thế nhưng Calvin hẳn là vô can.

Lúc bọn họ tới bắt Calvin, hắn còn đang phân công người tới cao ốc hoàng gia cứu Thư Thư, một phó giám đốc cục cảnh sát một mực trung thành tại thủ đô tinh, lúc bị bắt còn mờ mịt chẳng biết vì sao.

"Con đi thăm Calvin." Edgar nói.

Chris gật đầu.

Thấy Ian và Thư Thư nói chuyện vui vẻ vô cùng, phỏng chừng còn muốn tán gẫu thêm lúc nữa, Edgar lên phi hành khí, nhanh chóng bay về hướng ngục giam, nhưng mới nửa chừng lại bị phi hành khí Meillet chặn lại.

"Có việc gì sao?" Edgar cau mày nhìn Meillet.

"Vì sao bắt Calvin?" Meillet cũng cau mày nhìn lại.

Đoạn phát sóng kia làm y không tài nào tập trung làm việc được, phải nói là xem từ đầu tới đuôi xong, nhất thời thấy thật mệt mỏi.

Y thích Edgar nhiều năm như vậy, cứ cho là mình nhất định có thể đợi được Edgar, kết quả? Edgar giờ đến con cũng có rồi, chẳng thèm cho y một cái liếc mắt.

Y uể oải vô cùng, muốn xin về nhà nghỉ ngơi, nhưng không ngờ ngay lúc đó lại biết được một tin – Calvin bị bắt, còn do người hoàng thất đích thân ra mặt.

Đang yên đang lành, hoàng thất sao lại bắt Calvin được?

Tuy rằng người y yêu vẫn luôn là Edgar, nhưng Calvin là bạn tốt… Meillet vội vàng đuổi tới, tìm Edgar hỏi cho rõ ràng.

"Cậu đi cùng đi." Edgar đáp, phi hành khí tiếp tục bay đi.

http://tieulun.hopto.org

Meillet hơi sững sờ, lập tức đi theo sau.

Calvin bị nhốt vào ngục giam, bên ngoài nhiều người canh gác, nhưng không bạc đãi gì, dù vậy, sắc mặt hắn cũng rất khó coi.

Lúc mới bị bắt, còn tưởng ai đùa giỡn hắn, kết quả… Hắn nhanh chóng thấy được rất rất nhiều bằng chứng chứng minh mẫu phụ mưu hại Edgar.

Hắn muốn nói tất cả đều là giả, không thể nào đâu, nhưng chứng cứ đã rành rành ra trước mắt… Chuyện mẫu phụ hại người không thể là giả rồi.

Khó trách hắn cho thủ hạ nỗ lực thăm dò lại không ra, thậm chí chứng cứ tìm được còn bị phá hủy, hóa ra người động thủ là mẫu phụ hắn, hóa ra dưới tay hắn có người của y.

Biết hết mọi chuyện rồi, Calvin quả thực không biết nói gì cho phải, thấy Edgar và Meillet cùng xuất hiện trước mặt mình, hắn hơi sửng sốt, lập tức nói với Edgar: "Xin lỗi."

"Chuyện này không liên quan tới cậu, chờ điều tra rõ ràng xong thì cậu có thể ra." Edgar nói, Calvin dù sao không tham dự, không thể bắt giam hắn, nhưng với chức vị của hắn, chỉ sợ là…

"Xin lỗi." Calvin vẫn áy náy cười khổ. Mẫu phụ ra tay với Edgar, liệu có phải vì hắn không? Hắn vẫn luôn thầm thích Meillet, Meillet lại một mực chờ Edgar, lúc nghe phụ thân Meillet đang thương lượng chuyện kết hôn với hoàng thất, hắn đã rất thống khổ, từng nói cho mẫu phụ nghe.

Trước kia hắn chưa từng liên hệ chuyện này và việc Edgar bị hại với nhau, nhưng… Hắn vừa đi tìm mẫu phụ xong thì Edgar đã xảy ra chuyện rồi.

"Không phải lỗi do cậu." Edgar nói, hắn cũng không phải người biết an ủi người khác, nói xong lời này thì cũng hết biết chuyện trò gì. Ngay lúc ấy máy truyền tin của hắn reo lên.

Trên máy truyền tin có một lời nhắn, là Thư Thư gửi: "Em yêu anh."

Edgar sững sờ, trên mặt không giấu nổi vui mừng, thậm chí không muốn đợi ở đây thêm phút nào nữa.

"Yêm tâm đi, mấy ngày nữa là không sao rồi." Edgar gật gật đầu với Calvin, sau đó vội vã rời đi.

Calvin thấy thế chẳng dám giữ người, hắn vẫn không ngờ được, Edgar lại có một ngày trọng sắc khinh bạn như thế.

Thế nhưng giờ hắn đâu còn mặt mũi nào mà chỉ trích Edgar… Một năm qua Edgar phải chịu bao thương tổn, tất cả đều do mẫu phụ hắn, thậm chí ngay hôm nay, mẫu phụ hắn còn đang đào tẩu để Donald lại bôi nhọ Edgar.

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Meillet lo lắng nhìn Calvin.

"Không sao." Calvin đáp, tới giờ còn nói được gì nữa… Thành ra như vậy rồi, hắn và Meillet e là không còn cơ hội nữa rồi.

Calvin và Meillet nhìn nhau không nói một lời, Edgar đã chạy về hoàng cùng tìm Thư Thư rồi.

Khi đó cậu còn đang bận xem video phát sóng trực tiếp nọ, vừa xem vừa ăn trái cây.

Trái cây bày bên cạnh là loại vô cùng hiếm thấy ở đế quốc, ngay cả hoàng thất cũng chẳng có nhiều, nhưng giờ Ian đều mang cho Thư Thư.

"Thư Thư, em có gì muốn nói với ta sao?" Edgar hỏi.

"Gì cơ?" Thư Thư giật mình.

"Em mới gửi tin nhắn…" Edgar nói.

Thư Thư cảm thấy ánh mắt hắn có hơi sáng lên, chỉ muốn hạ gục Edgar ngay lập tức, mà quả thật cũng làm như vậy… Ôm chặt lấy Edgar, Thư Thư cắn nhẹ bên mép hắn một cái: "Em yêu anh."

Edgar thấy lòng mình mềm nhũn, trong một khắc kia thật cảm kích Jonathan, dù sao nếu không có y, sợ là hắn đã không gặp được Thư Thư rồi.

http://tieulun.hopto.org

“Biết anh yêu em nhiều như vậy em càng yêu anh hơn.” Thư Thư hôn thêm cái nữa lên môi Edgar.

Sau khi nghe Ian giảng giải xong, rồi lên mạng xem ít tư liệu, cậu đã biết tầm quan trọng của thú châu đối với thú nhân, cũng biết thú châu và hồng ngọc là hoàn toàn khác nhau.

Edgar nghĩ cậu là thú nhân, nhưng vẫn tặng thú châu cho cậu, tuyệt đối là vì rất rất yêu cậu rồi.

Sống mấy trăm năm nay, lần đầu tiên có người đối xử tốt với mình nhường này… Thư Thư hạnh phúc cực kỳ, mới nhắn cho Edgar một tin như thế, giờ nhìn Edgar lại càng yêu hơn.

Đây là Edgar của cậu!

Tình ý trong mắt Thư Thư Edgar thấy rõ ràng, cơ hồ kìm lòng không nổi đè Thư Thư xuống giường hôn lên, rồi đột nhiên dừng lại.

“Đến đây đi a.” Thư Thư kéo tay Edgar, từ lúc biết trong bụng không phải nhọt xong, áp lực tâm lý hoàn toàn biến mất, giờ càng muốn thâm nhập trao đổi với Edgar mấy hồi.

“Không được, lỡ thương tổn đến hài tử.” Edgar nói.

“Liên quan gì! Cùng lắm thì anh chuyển nhập một ít linh lực qua.” Thư Thư thẳng thắn nói, quả trứng trong bụng cậu nghe nói vỏ siêu cứng, đâu có dễ bị thương tổn thế được.

Edgar mới đầu còn dè dặt chuyển nhập linh lực, sau đó… Nhào tới.

Quãng thời gian trước sợ “nhọt” hấp thụ linh lực càng lúc càng lớn, không dám quá lỗ mãng, hôm nay lại cống hiến hết linh lực, chỉ mong hài tử hấp thụ nhiều một chút, cho nên viên trứng lớn thêm, Thư Thư cũng đói bụng liền.

Nằm ngửa trên giường ăn đồ ăn vặt, Thư Thư đột nhiên nói: “Đứa nhỏ này có phải bị thừa dinh dưỡng không? Lớn nhanh như vậy… Mẫu phụ anh mang thai anh 7 tháng, em thì cứ như 2 tháng sinh được rồi ý.”

“Ta cũng cảm thấy vậy.” Edgar đáp, ôm lấy bụng Thư Thư đã nhô cao, trong này có con trai hắn, chỉ mới nghĩ thôi đã vui mừng không kìm được.

Đương nhiên, điều khiến hắn vui nhất vẫn là Thư Thư vô cùng yêu hắn, nếu không vốn là thú nhân đã không nguyện ý vì hắn mà sinh con…

“Trong bụng em lại có cái trứng, lần này thì tốt rồi, không động thai, trước đây còn muốn cảm thụ một chút thai nhi động đậy kia…” Thư Thư đang nói, bụng đột nhiên hơi nhúc nhích.

Edgar nhìn bụng Thư Thư, mừng rỡ khó giải thích: “Nó động đậy! Nó động đậy kìa!” Vừa nói vừa cẩn thận sờ bụng Thư Thư.

Thấy ánh mắt Edgar dồn cả lên bụng mình, Thư Thư lười quan tâm hắn, tiếp tục lên mạng xem video.

Bị người khác thấy hết rồi, ngại quá đi mất!

Thư Thư nhìn video, ngượng không thôi, sau đó… Cậu đọc được bình luận mới nhất.

”Hoàng thái tử ngu ngốc nhất lịch sử ha ha ha!

“Bàn về tầm quan trọng của kiến thức sinh lý, trốn học không nên nha!”

“Đời ta chỉ cần có chuyện cười này là đủ!”

“Đáng thương cho bé cưng suýt chút nữa thì sanh non ha ha ha.”

…

Thư Thư nhìn đống bình luận, buồn bực.

Cậu và Edgar ngu ngốc thế thật sao?

Cậu còn đang nghĩ thế, đột nhiên thấy trên tài khoản mạng xã hội Hoàng thái tử phát tin… Thuận theo chỉ điểm lần tới xem.

http://tieulun.hopto.org

Kia giống như trang tin tức thường đăng ảnh hàng ngày.

Edgar rất ít khi đăng bài, trước kia có cũng chỉ là ít chuyện liên quan bản thân, tỷ như tin kết hôn, đính chính hắn không biết thành đọa thú, đã trở về thủ đô tinh.

Văn phong vẫn vậy, vừa nãy lại phát một tin: "Ta sắp làm cha! Ta sắp làm cha! Ta sắp làm cha!!! (kèm tranh ảnh rắn nhỏ uốn éo)"

Hoàng thái tử rõ là kích động, mà bình luận phía dưới cũng đều chia vui.

"Chúc mừng chúc mừng!"

"Thái tử điện hạ vui tới vậy sao?"

"Việc trọng yếu nói ba lần. Chúc mừng điện hạ! Chúc mừng điện hạ! Chúc mừng điện hạ!!!"

"Mong chờ được thấy tiểu hoàng tử ra đời a!"

...

Mọi người đều đang chúc mừng Edgar, đột nhiên có một bình luận lạc loài: "Ghét nhất là rắn! Ngươi lại đi đính kèm ảnh rắn vào!"

Thấy bình luận này mọi người đều bị chọc tức, lập tức mở thông tin người đăng xem...

Người này cũng không giấu tên, hàng thật giá thật, thân phận chứng thực là – Thái tử phi đế quốc, bạn đời của Hoàng thái tử Edgar.

Thái tử điện hạ, bạn đời của ngài nói ghét rắn nhất, không thành vấn đề sao? Ngài cũng là rắn a!

Mọi người đều không còn gì để nói, ngay lúc làm nóng người định nói giúp Hoàng thái tử, thuyết phục Thái tử phi rằng thực ra rắn cũng rất đáng yêu, Hoàng thái tử lại vô cùng mạnh mẽ, đột nhiên phát hiện Hoàng thái tử xóa trạng thái ngay lập tức, sau đó đổi thành: "Muốn một bé á thú nhân." (đổi thành ảnh chuột đồng)

Hoàng thái tử quá nuông chiều rồi! Dù thế nào cũng phải cố giữ mấy phút hãy xóa chớ!

Trên mạng vô cùng náo nhiệt, Edgar sờ sờ bụng đã lớn của Thư Thư, nhưng lại hôn từ từ lên.

Sờ soạng một hồi cái bụng, lại nhìn tin tức trên kia, linh lực khôi phục lại. Nếu thân thể Thư Thư vẫn khỏe, bọn họ có phải nên tới thêm lần nữa không?

Thư Thư không phản đối, còn nhiệt tình đáp lại.

Chỉ là mới nửa đường, Thư Thư đột nhiên thấy bất thường.

Cậu bỗng đau bụng dữ dội...

"Edgar, chờ một chút! Em đau bụng!" Thư Thư kêu lên.

Trên giường lại nói cái này có ổn không? Edgar nghẹn họng buông tha cho Thư Thư, nhìn cậu lắc lắc mông nhỏ chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Thư Thư ngồi trong nhà vệ sinh hồi lâu, nhưng không làm ăn được gì, chỉ đành trần truồng trở lại giường, có hơi buồn bực: "Rõ ràng em đau bụng, thế mà không đi được, rốt cuộc là sao?"

"Chốc nữa là ổn thôi." Edgar nói. Thư Thư ăn nhiều đồ như vậy, chắc là tiêu hóa kém, chờ chút là được.

Nghĩ thế, Edgar ôm Thư Thư, chuyển nhập linh lực vào bụng cậu, linh lực tốt cho cơ thể, truyền nhiều chút cũng chẳng sao.

Thư Thư đau bụng vốn đang khó chịu, nhưng được Edgar truyền rất nhiều linh lực xong thì thấy khá hơn nhiều rồi, cũng thoải mái hơn, đang nghĩ thế, đột nhiên bụng tê rần, đồng thời bụng càng đau hơn.

"Mau đỡ em vào nhà vệ sinh!" Thư Thư vội vàng nói, Edgar nghe vậy, ôm lấy Thư Thư, đồng thời không quên tiếp tục truyền linh lực.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng đúng lúc ấy Thư Thư lại nói: "Nguy rồi, nhịn không nổi!"

"Thư Thư!" Edgar kêu lên, sau đó nhìn bụng Thư Thư trợn tròn mắt.

Bụng đang nhô ra lại xẹp xuống, mà trên giường hắn và Thư Thư, xuất hiện một trái trứng trơn dính ít tơ máu.

65. Chương 65: Dưỡng Thai

Thư Thư cảm giác bụng đau, cúc đau, như nứt rồi hay sao ý, cũng may vẫn chịu đựng được, thậm chí giải quyết xong còn thấy khá thoải mái.

Chỉ là, thoải mái thì thoải mái thật, nhưng xấu hổ quá đi… Cậu lại "giải quyết" ngay lúc Edgar đang ôm, hình như còn dính lên người Edgar nữa…

Chờ chút, hình như có cái gì sai sai…

"Rốt cục em bị sao vậy?" Thư Thư không nhịn được nói, không phải đau bụng mắc đi cầu sao?

"Em… vừa sinh 1 trứng." Edgar vốn đang triền miên với Thư Thư, thân thể đang trần truồng, mà trên người lẫn trên giường hắn đều đã dính chất nhầy rồi, thoạt nhìn khá thê thảm.

Nhưng hắn căn bản không bận tâm, lực chú ý dồn hết lên quả trứng kia, hai tay luôn vững vàng lại có chút run lên.

Đây là trứng Thư Thư sinh cho hắn, là Thư Thư sinh cho hắn!

Đây là đứa con bé bỏng của hắn!

Hắn chỉ mới vừa biết mình sắp có hài tử chưa được bao lâu, hài tử đã ra đời rồi…

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, hắn còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, quả thực không biết nên tỏ ra như thế nào, nhất thời cả người cứng đơ ra.

"Chưa gì đã ra rồi sao? Dễ vậy a!" Thư Thư giờ mới nhìn thấy quả trứng kia, có chút vui mừng, còn tưởng sinh con siêu đau đớn giống mấy bà bầu ấy, ai dè mình oạch cái là xong, nếu vậy, sinh thêm mấy đứa nữa cậu cũng chẳng ngại đâu!

"Ừm." Edgar gật gật đầu đầu trong vô thức, quá nhanh quá nguy hiểm, chẳng giống trong tưởng tượng của hắn chút nào, á thú nhân phải mất mấy tiếng mới sinh nở xong a… Rất nhiều á thú nhân thậm chí còn phải sinh mổ mới lấy trứng ra ngoài được.

Thư Thư thì sao? Cứ thế đang "làm chuyệnn người lớn" tự dưng kêu đau bụng muốn đi vệ sinh, sau đó chưa gì đã sinh hài tử ra rồi!

Chờ chút, đang làm chuyện người lớn? Liệu có dạy hư hài tử không a?

Edgar vẫn còn đang ngây người, Thư Thư thấy vậy đá hắn một cước: "Mông em đau!" Phía sau đau cực kỳ, nhìn tơ máu trên vỏ trứng là biết, đằng sau chắc chắn nứt ra rồi! Đều tại Edgar không truyền linh lực cho cậu!

Cả người Thư Thư trần trụi, nhưng lúc này Edgar nhìn thân thể cậu không có bất kỳ ý nghĩ gì, chỉ có đau lòng – chỗ ấy của Thư Thư chảy máu!

Đều tại hắn, để Thư Thư sinh tại nhà, còn quên không truyền linh lực cho cậu…

Edgar lập tức chuyển nhập linh lực, có linh lực tẩm bổ, vết thương Thư Thư khá lên ngay tức thì, không còn đau nữa, cậu đi xem quả trứng mình mới sinh.

http://tieulun.hopto.org

Nó không lớn lắm, thậm chí là hơi nhỏ, chỉ bằng hai nắm tay của cậu, mà lại không tròn trịa, ngược lại hơi dài dài.

Dù vậy, chắc nó phải đủ lớn rồi mới ra chứ…

"Thấy em giỏi chưa, trứng lớn như vậy còn sinh được, so ra thì, của anh còn hơi nhỏ á." Thư Thư cảm khái nhìn trứng, lại nhìn chỗ đó của Edgar.

Edgar: ".."

"Tiếc là của em còn nhỏ hơn… Haiz…" Thư Thư tỏ vẻ thất vọng tràn trề, đồng thời nhớ ra: "Trứng có phải mang đi rửa không?" Trên vỏ trứng có tơ máu, cả chất nhầy nữa, dù là của mình cũng thấy ghê ghê sao ấy… Đúng rồi, cả cậu và Edgar cũng phải đi tắm nữa.

"Không nên, để ta lau cho khô!" Edgar nói ngay, Thư Thư không có kinh nghiệm nên không biết chăm sóc cho trứng, hắn biết là được, trứng mới sinh không thể tùy tiện tẩy rửa được.

Để 006 đi kiếm công cụ hỗ trợ, Edgar nhẹ nhàng từng chút một nâng trứng trên giường lên… Huyết mạch tương liên khiến hắn luôn cảm giác quả trứng trong ngực này đáng yêu nhất trên đời, không nhịn được hôn nó mấy cái.

Thư Thư nhìn Edgar trợn tròn hai mắt, cuối cùng không nhịn được nói: "Anh hôn quả trứng này rồi thì đừng hôn em nữa." Quả trứng này giờ trông ô uế quá mà!

Edgar: "…" Lại có người ghét bỏ hài tử mình được sao?

006 nhanh chóng mang vải trắng tới, Edgar chăm lo cho trứng xong, bản thân cũng đi tắm sạch sẽ.

Nhẹ nhàng lau khô chất nhầy trên vỏ trứng đi, dần dần, diện mạo thực sự của trứng cũng được hé lộ.

Một quả trứng màu đen, dáng dấp không quá đặc biệt, nhưng ánh mắt Edgar nhìn nó, có chút si mê. Hắn lớn chừng này rồi, lần đầu tiên nhìn thấy một quả trứng xinh đẹp như vậy…

"Sao quả trứng này nhọn thế? Nhìn cứ kỳ kỳ." Thư Thư nói.

Edgar vốn định phụ họa cho cậu một chút, nhưng đây là con hắn a… Cuối cùng vẫn không nỡ nói con mình không tốt, đành mở miệng: "Trứng nào cũng vậy cả, thực ra quả trứng này rất đẹp đó."

"Chẳng giống trứng gà gì cả." Thư Thư hơi cau mày suy tư, ôm trứng vào lòng.

Quả trứng này cho cậu một cảm giác vô cùng thân thiết, Thư Thư không khỏi thích nó, thậm chí không nỡ buông tay.

Trong trứng có con của cậu, cậu đã trông mong mấy trăm năm nay rồi! Sau này nhất định phải nuôi dạy nó cho tốt!

Đương nhiên, trước đó còn có chuyện khác cần làm: "Em đói."

Trời đã tối rồi, nhưng Thư Thư đói bụng muốn ăn, đương nhiên không thể làm ngơ được!

Edgar lập tức gọi điện cho đầu bếp hoàng cung, nhờ hắn làm cơm.

"Vâng, thưa điện hạ, ta sẽ làm ngay đây." Đầu bếp đáp. Hắn làm việc trong hoàng cung đã lâu, lần đầu tiên nửa đêm bị gọi dậy làm cơm, nhất định phải thể hiện cho tốt.

Lần này là cho Thái tử phi đang mang thai thèm ăn khuya đi? Phải làm tất cả mỹ thực Thái tử phi yêu thích, sau đó bưng lên mới được.

Chris và Ian đột nhiên biết mình sắp có tôn tử, còn quá kích động chưa ngủ được, dứt khoát ngồi dậy cùng tâm sự, dần dần, hôn hôn, ôm ôm…

Kết quả, ngay cái phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, máy truyền tin đột nhiên vang lên, của Ian.

"Tiếng chuông này… Là Edgar, nửa đêm canh ba gọi tới, không phải Thư Thư gặp phải vấn đề gì chứ?" Ian cuống quýt đẩy Chris sang một bên, từ trên giường bò dậy.

http://tieulun.hopto.org

Chris cả mặt đen thui: "Đang yên đang lành thì có chuyện gì? Có sinh ngay được đâu."

Ian căn bản bỏ ngoài tai, trực tiếp thông máy truyền tin, đương nhiên, đóng video bên mình lại – y và Chris còn trần trụi đây!

"Edgar, sao vậy? Có phải gặp vấn đề gì không?" Ian lo lắng hỏi.

"Mẫu phụ, Thư Thư sinh rồi." Edgar nói.

"Con nói cái gì?" Ian nghe như sét đánh ngang tai.

"Thư Thư sinh, sinh được một quả trứng!" Giọng Edgar lộ rõ hưng phấn.

Ian lập tức nhảy cẫng lên, nỗ lực đẩy Chris đang mon men dính lấy mình, vội vã bò dậy mặc quần áo.

Tôn tử ra đời rồi! Lúc này ai rảnh để ý lão Chris này nữa!

Chris tối sầm mặt, phát hiện bạn đời không thèm đưa mắt nhìn mình lấy một cái, chỉ đành ủy khuất đứng lên, cũng mặc đồ theo: "Sao sinh sớm vậy?" Khuya thế này rồi, đây không phải là quấy rối cuộc sống về đêm của người ta sao?

"Đúng là nhanh thật…" Ian cũng nói: "Chuột đồng sinh sản rất nhanh, một tháng có thể sinh hai lứa, Thư Thư e là vì có gen chuột đồng nên mới năng suất vậy đi?"

"Haiz, vốn Thư Thư có con tôi đang định mua chút đồ dùng cho trẻ nhỏ, máy ấp trứng, đều tại ông quấn lấy tôi nên chưa kịp mua gì hết!" Ian mặc quần áo xong, trừng Chris.

Bình thường gia đình đón thành viên mới đều phải chuẩn bị rất nhiều thứ, kết quả lúc tiểu vương tử ra đời lại chưa sắm được một món đồ nào… Ian cảm thấy cháu trai bảo bối có chút đáng thương.

Ian và Chris nhanh chóng chạy đến nhà Edgar, Edgả đã đem trứng đặt lên giường, sau đó chụp một tấm hình tung lên mạng: "Bé con chào đời."

Dân tình trên mạng đang thảo luận chuyện Hoàng thái tử vì Thái tử phi mà xóa trạng thái của chính mình, có phải vợ quản nghiêm quá không, thì phát hiện Hoàng thái tử đăng trạng thái mới.

Bé con chào đời? Đùa à? Đâu thể nhanh thế được?

Á thú nhân sinh đứa con đầu lòng dù thế nào cũng phải mất bảy, tám tiếng, đâu thể mới rồi còn trên mạng, đột nhiên sinh con? Hơn nữa bụng Thái tử nhìn không lớn, hơi nhỏ thì đúng hơn… Dù sao cũng phải hai tháng nữa mới sinh a!

Quan trọng nhất là, trần đời nào ai tùy tiện đặt trứng trên giường nhà mình thế bao giờ? Hoàng thất vất vả lắm mới có một tiểu vương tử, dù sao cũng phải dùng tới máy ấp trứng tốt nhất đế quốc Thú Nhân đi?

"Điện hạ cũng biết đùa sao?"

"Điện hạ ngài bị chúng tôi cười nhạo nhiều quá nên giờ muốn lừa chúng tôi chăng?"

"Điện hạ, drap trải giường nhà ngài đẹp lắm!"

"Ta cảm thấy hắn là ảnh Thái tử phi đăng!"

…

Đủ loại bình luận trên trang cá nhân của Edgar, khi mà ai cũng không tin trứng này là thật, hoàng thất đột nhiên đăng ảnh chụp cả gia đình.

Hoàng đế Hoàng hậu Hoàng thái tử Thái tử phi cùng một quả trứng cùng chụp một tấm hình, công bố trên trang cá nhân của Hoàng thất, đồng thời tuyên bố hoàng thất đón thành viên mới chào đời.

"…"

"…"

"…"

http://tieulun.hopto.org

Thái tử phi sinh con thiệt hả trời!

Mang thai đột ngột sinh con bất ngờ a!

Chuyện phát sinh ngày hôm nay quả thực quá nhiều rồi!

"Tối nay khó chợp mắt, lại kích động thêm thế này ngủ kiểu gì đây?"

"Rõ ràng chẳng liên quan gì tới ta, ta lại kích động không chịu được!"

"Hoàng thất có tiểu vương tử, Thái tử phi còn trẻ như vậy đã sinh hài tử cho Hoàng thái tử rồi, sau này không phải là định sinh thêm vài đứa nữa chứ?"

"Nếu là á thú nhân thì tốt quá, chắc chắn sẽ rất đáng yêu."

...

Internet lại ngập tràn lời chúc phúc, thậm chí nhiều cửa hàng còn có các chương trình ưu đãi giảm giá nhân dịp tiểu vương tử ra đời nữa.

Một vài quán cơm đã đóng cửa thì khai trương lần hai: "Đói bụng sao? Để chúc mừng tiểu vương tử chào đời, hôm nay quán chúng tôi free ship!"

Rõ ràng đã tối muộn mà cả thủ đô tinh lại náo nhiệt hẳn lên.

Jones cũng thấy tin tức, không nghĩ ngợi nhiều lên phi hành khí.

Thư Thư rõ ràng là mang thai, y lại nhìn không ra, tự thấy thật hổ thẹn, vốn dự định mai mới đi nhận lỗi, kết quả... Thư Thư đã sinh rồi?

Trước kia cậu ấy ăn rất nhiều, mà sinh hài tử xong liền đói bụng, bởi vậy sức ăn lúc này rất lớn, Ian ngồi cạnh nhìn cậu ăn, có hơi nóng ruột.

Á thú nhân mới sinh xong chỉ uống chút canh thôi, phải kiêng gần tuần lễ mới được ăn uống no nê, Thư Thư mới vừa sinh xong ăn vậy không sao chứ?

"Mẫu phụ, sao vậy a?" Thư Thư phát hiện Ian nhìn chằm chằm mình, khó hiểu hỏi.

"Thư Thư, có chỗ nào không khỏe không con?" Ian lo lắng hỏi.

"Đâu có đâu." Thư Thư lắc đầu, Edgar mới truyền linh lực cho cậu, vết thương đằng sau khá lên nhiều rồi.

Sắc mặt cậu hồng hào lại ăn ngon miệng, thoạt nhìn đúng là không sao thật, Ian đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Thư Thư: "Thư Thư thật giỏi! Edgar lấy được con đúng là phúc phận của nó."

"Con cũng thấy vậy á." Thư Thư nghiêm túc gật đầu.

"Mẫu phụ, người đừng táy máy tay chân." Edgar ngăn Ian lại.

"Á thú nhân với nhau có sao đâu." Ian không nói nổi con trai mình nữa.

Edgar không nói lời nào, Thư Thư... cũng có thể xem là thú nhân đó!

"Đứa bé thế nào rồi?" Jones vừa vào đã hỏi ngay.

"Vẫn vậy, không dùng máy kiểm tra được gì." Edgar nói. Thông thường trứng á thú nhân sinh xong là có thể kiểm tra được giới tính, nhưng trứng của Thư Thư, căn bản là khoa học bó tay!

"Đứa bé này nhất định rất cường đại." Jones nói. Sau đó quay sang Thư Thư: "Xin lỗi, trước đây ta đã chẩn đoán sai."

"Không sao đâu, nó khác người nên chẩn đoán sai cũng phải." Thư Thư chẳng để ý chút nào, chính cậu còn không nhìn ra đây là hài tử mà, còn mong Jones nhìn ra sao? "Nhưng chắc tôi không đi đọa thú tinh cầu được đâu, ít nhất cũng phải đợi đứa bé ra khỏi vỏ đã." Đẻ trứng xong phải ấp ba, bốn tháng, cha mẹ đi vắng cũng được, chứ hài tử của bọn họ lớn quá nhanh, khéo khi vài ngày nữa chui ra liền, cậu nhất quyết không đi đâu hết, huống chi cậu còn muốn dưỡng thai đây!

http://tieulun.hopto.org

“Không sao, đã nhiều năm như vậy rồi!” Jones cười khổ. Cũng đâu thể ép buộc Thư Thư đi cùng y tới nơi nguy hiểm ấy?

Mọi người còn đang sôi nổi bàn luận, những người máy kia đột nhiên bắt tay vào khuân đồ vào trong biệt thự Edgar.

Máy ấp trứng và đồ dùng cần thiết cuối cùng đã tới nơi!

Trứng trắng dùng vải bông mềm mại bọc lại, đặt vào máy ấp trứng xong, Edgar nhìn quả trứng nhỏ, không nhịn được tiếp tục chụp ảnh chụp ảnh chụp ảnh.

Trứng nhỏ của hắn sao lại đáng yêu vậy a?

Thư Thư cũng rất thích quả trứng này, nằm nhoài bên máy ấp trứng, nhích lại gần hôn một cái, sau đó bắt đầu lấy từng quyển truyện cổ ra, kể cho trứng trong máy ấp nghe.

Trước kia cậu vẫn luôn nhớ về trái đất, muốn trở về, nhưng giờ ngắm quả trứng thoạt nhìn kỳ quái này, lại nhìn Edgar, đột nhiên cảm thấy thật ra sống ở đây cũng rất tốt.

Cậu yêu Edgar, cũng thích trứng của mình.

Tối hôm đó là đêm không ngủ của rất nhiều người, gia nhập cuồng hoan, mà còn do hoàng thất khởi xướng.

Hôm qua Chris từ chỗ Edgar về xong, bắt đầu lên mạng phát lì xì, mỗi người online lúc đó không những giật được hồng bao mà còn được không ít tiền…

Lúc trước còn tưởng tuyệt hậu tới nơi, Chris đã rút vốn rất nhiều tiền dự định đi khai hoang tinh cầu mới, kết quả lòi ra một đứa cháu… Hắn dứt khoát mang đi phát lì xì, đồng thời đầu tư cho Thiêm tư tinh cầu 10 tỷ, xây dựng cầu nối du lịch và hòa mạng như lời Edgar đã hứa.

Thiêm tư tinh cầu hưởng lợi không nhỏ.

“Hoàng thất thật giàu có, ta giật được lì xì 1000đ lận!”

“Ta chậm chân mà cũng giật được bao 200!”

“Ta hơn 2000, ha ha ha!”

“Ta không ở thủ đô tinh, mạng chập chờn, chỉ được mấy chục T.T”

…

Khắp nơi bàn luận chuyện tiểu vương tử mới sinh, website nào cũng đổi bìa là tranh chữ chúc mừng, cơ hồ tiểu vương tử chưa ra khỏi vỏ đã được tỏa sáng.

Hoàng thái tử lúc trước bị thương do có người hãm hại, sau đó danh dự lại bị bôi đen, Donald tập kích Thái tử phi, cùng cùng một người hạ thủ.

Tin tức vừa phát ra, rất nhiều người đọc được, nhưng so với tin tức về tiểu vương tử, mọi người hiển nhiên không coi trọng, chỉ cảm thấy Jonathan này đúng là chả ra sao.

“Tính làm gì đây? Nếu là cổ đại còn nói soán vị cướp ngôi, bây giờ mà làm vậy thì được lợi gì?”

“Chính vậy a, an phận làm phu nhân công tước thì không chịu, tự nhiên lại thành tội phạm bị truy nã!”

“Lầu trên, các ngươi nghĩ thật đơn giản, đâu phải không được lợi gì, Hoàng thái tử chết, hoàng thất sẽ không còn người thừa kế… Vậy chẳng phải đến phiên hắn sao?”

“Nếu thế thì thật đáng sợ!”

…

Mọi người nghị luận không ngừng, Chris và Edgar đọc những dòng này, tâm tình sa sút.

“Phụ thân đã bắt được người chưa?” Edgar hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Vẫn chưa, phi thuyền tư nhân của hắn tốc độ quá nhanh, gia cố hoàn mỹ, giờ đã muốn bỏ trốn, chúng ta căn bản muốn bắt cũng đành chịu." Chris nói.

Edgar nghe vậy nhíu mày, lại nói: "Thủ hạ của y trên thủ đô tinh đều bắt gọn?"

"Bắt hết rồi." Chris gật đầu, lại nói: "Ta không muốn làm lớn chuyện, để con chịu ấm ức rồi."

"Không sao đâu." Edgar đáp.

Chuyện Jonathan muốn giết hắn tuy đã công khai, nhưng không làm lớn chuyện, là do có nguyên nhân – Chris không muốn làm mất mặt hoàng thất thêm nữa.

Jonathan dù cũng là quý tộc, nhưng là gia tộc đang sa sút, hoàng thất nuôi y lớn, y cũng từng là á thú nhân xuất chúng ở thủ đô tinh, đã gả cho công tước Monde rồi.

Giờ đây, người này lại mưu hại Edgar… Nếu làm lớn chuyện thật, chỉ sợ khiến người đời lại suy đoán lung tung.

Chris dù hận y tới đâu cùng đành cắn răng mà xoa dịu dư luận vậy.

Đương nhiên, dù không tuyên cáo nhưng người kia nhất định phải bắt cho bằng được, Chris thậm chí đã điều tra thêm được nhiều tội danh khác, dự định tống giam y suốt đời trong nhà đá.

Những gì Chris suy nghĩ, Jonathan lại không ý thức được.

Đã từng là một á thú nhân xuất chúng hơn cả Meillet, trước đây ăn, mặc, ở, đi lại gì đều tinh xảo cực điểm, nhưng giờ, y lại co rúc ở một căn phòng tối tăm dưới lòng đất, tóc rối bù, quần áo cũng đã một ngày một đêm chưa đổi.

Đúng, Jonathan không hề rời khỏi thủ đô tinh, phi thuyền rời khỏi thủ đô tinh kia, chỉ là thế thân của y.

Phi thuyền tư nhân của y chạy trốn xong, bất cẩn một chút liền rất có thể bị đạn pháo bắn rơi, rời khỏi thủ đô tinh rồi lại không biết đi đâu về đâu… Đương nhiên y không thể cứ vậy chạy trốn được.

Chuyện quan trọng nhất y muốn làm vẫn chưa thành.

Tốn nhiều năm đèn sách như vậy, hy sinh nhiều như vậy, hiện giờ thậm chí trên lưng mang tội danh mưu hại hoàng thất, đời này đừng mong sống yên ổn… Y hận người kia, dựa vào đâu mà sinh hoạt ngăn nắp người người kính yêu?

Máy truyền tin lập lòe hiển thị số nặc danh, nhìn ảnh gia đình hoàng thất trên màn hình, ánh mặt Jonathan lạnh lẽo, cuối cùng lấy ra một con dao nhỏ, cứ thế đâm lên chỗ có mặt Ian.

Máy truyền tin bị dao đâm, lóe lóe liền hỏng, Jonathan lấy một máy khác ra, tiếp tục xem tin tức online.

Thú châu Edgar căn bản không hề ném mất… Lúc trước Ian nói như vậy với y, là để hại y lộ ra sơ hở?

Y sớm biết Ian không đơn thuần như vẻ bề ngoài mà.

Nếu như không có Ian, y đã không ra nông nỗi này, cuộc sống y sẽ không bị phá nát như thế… Jonathan đưa tay vuốt ve gương mặt Chris trên màn hình.

Chris hẳn vẫn còn tình cảm với y, bằng không tin tức liên quan tới y sao có thể bị đè xuống nhiều như vậy được? Nếu không có Ian, hoàng hậu hiện tại phải là y mới đúng.

Trong mắt Jonathan đã bị cừu hận che kín, hắn trầm mặc hồi lâu, rốt cục hành động.

Lấy ra đồ ăn trong nút áo không gian ăn một chút, sau đó gõ gõ máy vi tính.

Đã là tội phạm bị truy nã, y không còn gì để mất nữa rồi. Nếu những ngày sau không thể sống tự do tự tại, thế thì cứ gây thêm phiền phức đi.

Cùng lắm là chết, y sẽ kéo Ian theo cùng.

Trên mặt Jonathan đột nhiên lộ ra một nụ cười quái dị.

Khi y bắt tay vào gõ máy tính trong căn hầm này, Thư Thư và Edgar còn đang chăm trứng.

http://tieulun.hopto.org

"Bảo bối, con tuyệt đối đừng có là rắn nha, nếu con là rắn, mẫu phụ sẽ sợ lắm ý, sẽ không ôm con đâu…" Thư Thư tiến hành kế hoạch "dụ dỗ từng bước" với con mình.

Edgar đau lòng cực kỳ luôn.

66. Chương 66: Có Người Muốn Bắt Cóc

Thư Thư sinh trứng xong, Jonathan mưu hại Edgar bại lộ bất thành, Edgar tất nhiên rất bận rộn, suốt đêm ở bên chăm sóc Thư Thư xong, ngày hôm sau hai người không có nhiều thời gian bên nhau lắm, hôm đó hắn tận tối mịt hắn mới về tới nhà.

Thư Thư là chuột thành tinh kỳ thực có thể không ngủ, nhưng thói quen đến giờ là lên giường, còn ngủ rõ lâu… Khi Edgar trở về thì thấy cậu đã ngủ từ lâu.

Nhìn Thư Thư nằm gọn trên giường lớn, Edgar thấy lòng mình mềm nhũn, hôn gương mặt cậu một cái, rồi lại hôn trứng mấy lần, xong mới rón rén đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm xuống cạnh bên Thư Thư.

Mới vừa đặt lưng, Thư Thư liền lăn vào trong ngực hắn, chọn cái tư thế thoải mái nhất rồi mới an ổn ngủ tiếp, Edgar khẽ cười, hôn trán cậu thêm cái nữa, lòng càng ấm áp ngọt ngào.

Đây là người hắn thương yêu nhất.

Hôm sau lúc Edgar thức giấc, Thư Thư còn chưa tỉnh ngủ, như thường lệ, nhẹ nhàng rời giường.

"Mang con tới đây cho em ôm một cái." Tối qua Thư Thư ngủ rất ngon, thấy bên cạnh có động tĩnh thì nhấc mi nói.

Máy ấp trứng cài đặt nhiệt độ gần với thân nhiệt á thú nhân sinh trứng nhất, nhưng tổ chức sức khỏe ở đế quốc vẫn khuyến khích nên tiếp xúc thân mật với trứng mỗi ngày, cho nên mọi người hầu như chẳng ai để trứng trong máy cả ngày đâu.

Edgar ôm trứng ra, truyền cho nó chút linh lực, đặt vào trong ngực Thư Thư.

Thư Thư ôm ôm, nhắm mắt lại ngủ mất.

Edgar cúi đầu, hôn cậu và trứng xong mới quay người đi làm.

Thư Thư ngủ một giấc tới tận khi mặt trời lên cao mới tỉnh hẳn, ôm cục cưng vừa đi vừa truyền linh lực, xuống tới phòng khách thì thấy Ian và Jones đang ngồi nói chuyện trên ghế salon.

"Sao không ngủ thêm chút nữa?" Thấy Thư Thư, Ian liền nói, còn tiến tới đỡ lấy trứng trong ngực Thư Thư: "Có nặng lắm không? Để ta ôm giúp con."

"Không nặng chút nào, còn nhẹ nữa ý." Thư Thư đáp, trứng này 4-5 kg là cùng, nào có đáng kể chi.

"Dù con không thấy nặng cũng phải cẩn thận mới được, vừa sinh xong phải nghỉ ngơi cho tốt." Ian nói, vốn định giảng giải phương pháp điều dưỡng cơ thể cho á thú nhân sau sinh, nhưng thấy Thư Thư khỏe khoắn có sức sống như vậy, đột nhiên cảm thấy phương pháp của mình, có lẽ chẳng có mấy tác dụng với Thư Thư đâu.

Hôm qua y còn đi tìm dược sĩ phối thuốc chữa lành vết rách do sinh nở cho Thư Thư, cuối cùng Thư Thư lại nói là trên người cậu chẳng có vết thương nào hết.

"Con khỏe lắm rồi mà." Thư Thư nói, đồng thời đưa trứng cho Ian ôm. Ánh mắt Ian nhìn trứng quá mức cháy bỏng, có vẻ rất muốn ôm.

Ian đúng là muốn ôm lắm, á thú nhân không ai chịu cho người lạ xem trứng của mình, ngoài Edgar ra, y còn chưa được bế quả trứng nào khác đâu!

http://tieulun.hopto.org

Nhớ tới Edgar, Ian lập tức nói với Thư Thư: "Thư Thư, ta có nhiều ảnh Edgar lúc mới ra đời, con có muốn xem không?"

"Muốn!" Thư Thư đáp ngay.

Ian cười, lập tức lấy máy truyền tin, sau đó lấy ra cho Thư Thư xem.

Edgar sinh ra trong bệnh viên, các bức ảnh đều chụp ở đó, Ian trên giường bệnh có hơi tiều tụy, nhưng nụ cười vô cùng rạng rỡ, trong ngực y còn ôm quả trứng, chính là Edgar.

Quả trứng kia không giống trứng Thư Thư sinh, nhưng không khác lắm, dù sao đều là trứng.

Mới đầu là ảnh, sau đó tới video.

Thư Thư mở một video trong đó, đoạn đầu là trứng yên tĩnh trong máy ấp, một lát sau, quả trứng đột nhiên giật giật, còn lật một vòng.

"A!" Thư Thư có chút hưng phấn, rõ ràng chỉ là một quả trứng, nhưng cậu cảm thấy nó vô cùng vô cùng đáng yêu!

"Phía sau còn có video quay lúc Edgar phá vỏ nữa đó." Ian cười, mở video tiếp.

Trong video, quả trứng rung lắc kịch liệt, lắc lư rõ lâu, trên vỏ đột nhiên có vết nứt, rồi qua rất lâu sau, vết nứt mới lớn hơn chút, rồi thêm mấy lỗ hổng.

Video này rất dài, thời lượng một tiếng, trên vỏ trứng mới xuất hiện lỗ thủng nhỏ mà thôi, nhưng Thư Thư vẫn háo hức lắm, chẳng mất kiên nhẫn chút nào.

Trứng của cậu sau này cũng sẽ có một sinh mệnh như thế ra đời!

Thư Thư xem video chăm chú, sau đó đột nhiên nhìn thấy một con rắn to chừng hai ngón tay chụm lại chui ra.

"…" Thư Thư cảm thấy lòng mong đợi lẫn sự yêu thích của mình nháy mắt biến mất không còn miếng nào.

Tại sao chui ra từ trong trứng đáng yêu lại là rắn, loài cậu ghét nhất?

Tại sao cậu lại lấy một con rắn làm bạn đời?

Mà thôi, tuy ghét rắn, nhưng cậu vẫn yêu Edgar lắm…

"Edgar lúc đó rất đáng yêu phải không?" Ian quay sang nói với Thư Thư.

Thư Thư lắc đầu, tuy giờ không tới nỗi xem video mà cũng sợ hãi, nhưng rắn rết đối với cậu chẳng đáng yêu tí nào hết!

"Được rồi… Ta cũng cảm thấy xấu xí." Ian nói, dứt khoát nhảy qua ảnh lúc Edgar đã biến được thành người.

Nhìn đứa bé trong hình không biết tại sao nhìn như đang cau mày kia, Thư Thư thật muốn đến gần hôn một cái.

Ian mang ảnh Edgar khi còn bé cho Thư Thư xem hết một lượt, Thư Thư thích nhất hình Edgar khi là đứa bé con, còn lúc hóa rắn… Có vài ảnh như vậy, cậu cũng khá thích.

Nói thí dụ, trong video nọ, Chris làm phụ thân mà lại túm hai đầu Edgar, Edgar chỉ có thể khó khăn uốn một cái éo một cái, thật lâu sau mới được thả ra, Thư Thư liền thấy thật thú vị… Thật muốn thử xem!

Xem hồi lâu, 3 người đều đói, Ian lập tức liên hệ đầu bếp đưa đồ ăn tới.

Thư Thư mới vừa sinh xong, phòng bếp chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu nấu nướng, một nồi món hầm còn đang sôi sùng sục… Đầu bếp đáp một tiếng liền bận rộn liên tay, nửa giờ sau, bảy, tám người máy bưng đồ ăn tới cho họ.

Những người máy này đều nâng hộp cơm trên tay, đặt lên bàn, sau đó lấy từ trong hộp bày ra một bàn đầy các món ăn.

http://tieulun.hopto.org

Nhiều món ghê! Thơm thiệt thơm! Thư Thư nhìn bao nhiêu món ăn bày trước mắt, thèm khát nuốt nước miếng.

Ian thấy vậy, không nhịn được bật cười.

Thư Thư đã luyện tập trong khoang mô phỏng rất lâu, chỉ cần muốn thì có thể làm bộ cao ngạo lịch thiệp, nhưng bình thường vẫn rất hồn nhiên… Đương nhiên, y không hề ghét điểm này chút nào, còn thích là đàng khác.

Bọn họ lớn tuổi rồi, thích những đứa nhỏ giàu sức sống, trẻ trung hồn nhiên.

Bế trứng trên tay, Ian và Jones cũng đi tới bàn ăn.

Bọn họ vừa tới gần, mấy người máy bưng đồ ăn tới đột nhiên chấn động, trên người nhả khói phun sương mù.

Hầu hết là hướng về phía Thư Thư, Ian và Jones, bọn họ bị bất ngờ không đề phòng kịp, ai cũng hít vào không ít.

Ian là trung tâm được "chăm sóc" đặc biệt, tố chất cơ thể y kém nhất trong ba người, mới hít vào một ngụm khí, lập tức hôn mê, ngã xuống đất, nhất thời chỉ kịp che chở cho quả trứng, không đoái hoài gì khác.

Jones tuy có chút kinh nghiệm do sống lâu trong quân doanh, tố chất thân thể không tồi, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một á thú nhân, chạm tới bàn rồi ngã xuống, cũng không thể làm gì nhiều, còn Thư Thư…

Với kinh nghiệm chạy trốn kẻ thù lâu năm, kinh nghiệm chiến đấu lại ít ỏi, tính cảnh giác kém, bởi vậy cũng ăn đủ, chống đỡ được tới đó đều nhờ có linh lực.

Trước mắt quay cuồng, Thư Thư giống như muốn ngã xuống ngất xỉu, nhưng cậu biết không thể ngất vào lúc này được.

Nỗ lực vận chuyển linh lực, Thư Thư không chút nghĩ ngợi, đá thẳng vào một người máy trong số đó, quả thực trúng ngang bụng nó.

Bị đạp một cước, người máy kia lùi lại mấy bước, kim loại trên bụng lõm vào hình dấu chân, nó tựa hồ còn muốn công kích Thư Thư, nhưng "răng rắc răng rắc" một tiếng, đã ngã không đứng dậy nổi.

Thư Thư không thèm để mắt tới nó nữa, lập tức nhắm tới một người máy khác, định đạp con người máy đang định túm lấy Ian ra ngoài, chỉ là hụt mất, không kịp phòng vệ, cuối cùng lại bị một người máy khác đánh vào bụng, lảo đảo lùi ra sau, ngã nhào trên mặt đất.

Bụng đột nhiên ăn đau, cũng khiến Thư Thư tỉnh táo thêm chút ít, nhưng bởi vậy mới thấy rõ Ian và Jones đã bị người máy khống chế, còn có một người máy muốn cướp lấy trứng nhỏ trong tay Ian.

Thư Thư cả kinh, lập tức phóng tới chỗ người máy kia, rồi lại bị cản lại – hai người máy bị cậu đá văng lúc nãy đột nhiên đánh tới, tuy đã hỏng, nhưng chúng nó vẫn cố động đậy, giữ chân Thư Thư.

"Khốn kiếp." Thư Thư choáng váng đầu óc, bụng lại đau, liều mạng giằng co.

"Ngươi có chút bản lãnh đó chứ." Bất ngờ, một giọng nói vang lên.

Thư Thư đá văng một người máy ra, ngẩng đầu nhìn người đang đi tới, liền thấy Jonathan đứng cách đó không xa.

Trước kia Jonathan thoạt nhìn so với Meillet còn tinh xảo cao quý hơn, hiện giờ lại có chút chật vật, vẻ mặt âm trầm.

"Là ngươi!" Thư Thư nhớ chuyện Edgar nói Jonathan muốn hại hắn, nhất thời hận y thấu xương, vung tay chém một tia linh lực về phía y.

Đáng tiếc đang đầu váng mắt hoa, căn bản không ngắm trúng mục tiêu, linh lực kia bay sượt qua đầu Jonathan, cuối cùng đập lên bức tường phía sau Jonathan, khoét thành một cái động, nhưng Jonathan lại chẳng hề hấn gì.

Thư Thư thấy vậy định xông tới, nhưng lại có một con người máy quấn lấy chân cậu…

http://tieulun.hopto.org

Jonathan đưa mắt nhìn Thư Thư, vẻ mặt khó coi, sau đó chạy vụt ra ngoài không ngoảnh lại.

Y vốn muốn bắt hết tất cả người ở đây, nhưng Thư Thư này thực sự quá khó đối phó, chỉ đành tạm bỏ qua.

Những người máy kia thấy Jonathan chạy ra ngoài, cũng chạy theo, cuối cùng lên phi hành khí đậu trên bãi đất trống phía trước nhà.

Jonathan nhìn nơi ở của Edgar từ trên cao, lạnh mặt nở nụ cười, y chưa bắt Thư Thư, đối với cậu chưa chắc đã là chuyện tốt.

Tiếng nổ kịch liệt đột nhiên vang lên.

Người máy ngăn cản Thư Thư và người máy bị cậu làm hỏng, đột nhiên cùng lúc nổ tung!

Thư Thư ở giữa vụ nổ, không ai thấy rõ tình trạng của cậu, cùng lúc đó, còi báo động vang dội cả hoàng cung, thậm chí toàn bộ thủ đô tinh.

Hoàng cung bị tập kích!

Hộ vệ phụ cần trong thời gian cực ngắn chạy tới, nhìn thấy tình hình bên trong, tất cả đều biến sắc.

Nơi ở của Hoàng thái tử phát nổ! Tội phạm bị truy nã Jonathan bắt cóc hoàng hậu và bạn bè của người, cùng tiểu vương tử còn trong trứng!

"Các ngươi tốt nhất đừng tới đây, trên người ta có thuốc nổ, các ngươi mà tới, ta liền cùng bọn họ đồng quy vu tận." Nhìn những hộ vệ trước mắt, Jonathan cười thật quái dị.

"Jonathan, ngươi muốn làm gì?" Có hộ vệ hô, người kêu gọi y đầu hàng là một thú nhân từng thầm mến y khi còn trẻ, khi biết tin Jonathan là chủ mưu hại Hoàng thái tử, còn tưởng là tin giả, là ai đó hãm hại Jonathn, không ngờ lại nhanh bị cảnh tỉnh như vậy.

Bộ dạng Jonathan bây giờ trông vô cùng khủng bố, á thú nhân cao quý trong ấn tượng của hắn từ khi nào thành ra thế này?

"Kêu Chris tới đây." Jonathan kéo tay Ian qua, nhìn hộ vệ đối diện.

"Ta tới rồi." Giọng Chris vang lên, đồng thời trước mắt Jonathan, hai phi hành khí xuất hiện, còn chưa dừng hẳn, Chris và Edgar đã nhảy xuống.

Bọn họ cài ít thiết bị trên người Ian và Thư Thư, trong phòng cũng trang bị giám sát, bởi vậy khi Ian và Thư Thư bị đánh lén xong, bọn họ đã phát hiện ra ngay, dùng tốc độ nhanh nhất bay tới, nhưng hình như vẫn chậm một bước.

"Ngươi đã làm gì y?" Chris siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chặp Jonathan.

"Thư Thư đâu?" Edgar càng nắm tay chặt hơn. Ian tuy là hôn mê nhưng ít ra còn ngay trước mắt họ, còn Thư Thư? Thư Thư ở đâu rồi?

"Thái tử phi vẫn còn trong đó, hiện giờ chắc là… biến thành một đống thịt nát rồi chăng?" Jonathan nhìn Edgar cười rộ lên, lộ răng trắng như tuyết.

Đồng tự Edgar đột nhiên co rút thành sợi chỉ như mắt rắn, thân thể nháy mắt cứng đờ, sau đó quay người phóng thẳng tới chỗ phát nổ.

"Điện hạ!" Có thú nhân muốn lao theo, nhưng lại bị Edgar vung một luồng gió đẩy văng trở lại. Biết Edgar hiện giờ khẳng định không muốn có người làm phiền, đi cứu Thái tử phi không dùng quá nhiều người, những thú nhân kia không theo sau nữa, dừng lại cách xa xa.

Jonathan cười khanh khách hai tiếng, nhìn về phía Chris: "Mỗi người máy đều gắn thuốc nổ, ngươi nên cẩn trọng chút, đừng chọc giận ta, nếu không sẽ lại có người biến thành nát đó."

Sắc mặt Chris trở nên vô cùng khó coi, nghiến răng hỏi: "Hai ngày nay ngươi trốn trong hoàng cung?" Hắn phái rất nhiều người đuổi theo Jonathan, không ngờ y lại ngay dưới mí mắt mình…

"Phải a, nơi này chính là nhà ta mà." Ánh mắt Jonathan vững vàng khóa trên người Chris.

http://tieulun.hopto.org

"Đây không phải nhà ngươi, ta cũng không có đệ đệ nào như ngươi hết!" Chris lạnh lùng nói.

Jonathan nhìn hắn, ánh mắt lạnh dần, bỗng y dùng một tay túm lấy cần cổ Ian, siết chặt, móng tay bấm vào da thịt, thậm chí rạch lên da Ian một vết máu.

"Buông tay!" Chris kinh hãi: "Mau thả ra! Jonathan, ngươi thả bọn họ, ta nhất định sẽ xử lý khoan hồng!"

"Ngươi thích y sao?" Sắc mặt Jonathan trở nên cực kỳ khó coi.

Chris nhíu mày, đương nhiên hắn yêu Ian, đây chính là vợ hắn cơ mà!

"Tại sao phải thích y, tại sao lại thích tên đê tiện này?" Jonathan nhìn Chris, gào lên căm phẫn.

"Ngươi mới là kẻ đê tiện!" Chris không nghĩ ngợi lên tiếng.

Ánh mắt Jonathan lóe lóe, ngay lúc đó, một châm gây mê nhắm thẳng người Jonathan phóng tới...

Ngay khi cây châm kia sắp đâm tới cổ Jonathan, đột nhiên dừng, rồi rơi xuống đất, hóa ra Jonathan đã mở lồng phòng hộ cá nhân.

Cây châm này đương nhiên kinh động tới Jonathan, y quay sang nhìn nó, rồi lại nhìn Chris, thần sắc càng lạnh nhạt: "Tìm cho ta một phi thuyền tư nhân tới, phải có tốc độ nhanh nhất hiện nay."

Chris không lên tiếng, Jonathan rút ngay một con dao kề lên cánh tay Jones còn đang hôn mê cắt một đường: "Tốt nhất là ngươi nên nhanh lên một chút, nếu không sẽ tới lượt hoàng hậu của ngươi nhận nhát dao này đó."

Mặt Chris trắng bệch không còn giọt máu, nhìn Jonathan càng tràn ngập chán ghét, Jonathan chú ý tới ánh mắt này, ngọn lửa trong lòng đột nhiên bùng lên dữ dội.

Không phải như vậy! Chris đáng lẽ phải yêu y chứ không phải chán ghét y, đều tại Ian! Y nhất định phải giết Ian!

Thấy sắc mặt Jonathan đột nhiên dữ tợn bất thường, Chris hô lên: "Nếu ngươi dám làm hại bọn họ, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Monde và Calvin!"

Ánh lửa trong mắt Jonathan thế mà lại vụt tắt, y cười lạnh, lại cường điệu nói: "Trong vòng 5 phút phi thuyền còn chưa tới, ta sẽ chặt một cánh tay y."

Vừa nói vừa múa múa dao trên tay Ian.

Hai ngay nay, kỳ thực y vẫn luôn trốn trong hoàng cung.

Từ nhỏ lớn lên ở đây, hết sức quen thuộc từng đường đi nước bước, trước kia có thể tự do ra vào hoàng cung, đã sớm lén đào một phòng có thể trốn được dưới lòng đất, ở đó, mượn hệ thống phòng ngự trong hoàng cung, có thể đảm bảo sẽ không ai tìm được y.

Ngoài ra, y còn động thủ lên một số người máy trong đó.

Vốn luôn được người đời đánh giá là xuất sắc hơn Meillet bây giờ, Meillet còn trẻ đã là đại sư cơ giáp, y đương nhiên cũng không kém, các phương diện khác y đều xếp thứ nhất thứ nhìn ở đế quốc Thú Nhân, ví dụ như chế tạo và khống chế người máy vậy.

Vài ngày trước trốn trong hoàng cung, y đã khống chế lẫn cài thuốc nổ lên người máy, mà tất cả đều trót lọt không để ai phát hiện.

Khi đó chỉ để ngừa vạn nhất, ai mà ngờ được giờ lại dùng tới thật.

Jonathan cùng Chris còn đang đối đầu, Edgar thì vẫn đang tìm kiếm Thư Thư.

Đại khái là vì để tránh bị phát hiện, thuốc nổ Jonathan cài trên người máy không nhiều, chưa đủ để phá hủy toàn bộ các phòng, riêng có phòng khách đổ nát đầy mảnh vỡ, phòng lầu hai thông lên cũng sụt theo.

Edgar ngửi thấy mùi của Thư Thư, nhưng tìm trong đống đổ nát lại không thấy đâu.

Tay hắn run rẩy không kìm được, đột nhiên biến về nguyên hình.

http://tieulun.hopto.org

Rồng vàng cực lớn sừng sững giữa phòng khách, hai móng vuốt lật tung những mảnh vỡ… Edgar gần như điên cuồng bắt đầu tìm kiếm Thư Thư.

Hỗn loạn một hồi, một âm thanh nhỏ bé bỗng vang lên.

Edgar sững sờ, quăng mảnh phế tích vướng chân đi, vừa mừng vừa sợ nhìn về phía âm thanh nọ.

Ngay phía dưới khối phế tích, có một cái hố nho nhỏ, một bé chuột đồng bé xíu đang cuộn mình nằm dưới đáy hố.

Chuột đồng bị lửa thiêu xém mất bộ lông xù, mắt nhắm nghiền lại khẽ run lên, thoạt nhìn đáng thương cực kỳ, nhưng chí ít vẫn còn sống sót.

Edgar nhẹ khều móng vuốt nâng chuột đồng lên, không do dự truyền linh lực.

Nhận được một lượng lớn linh lực truyền vào cơ thể, rốt cục Thư Thư cũng tỉnh lại.

Cậu vẫn vận chuyển linh lực để giữ đầu óc tỉnh táo, còn vết thương…

Vụ nổ kia thật khủng khiếp, dù chỉ bằng lôi kiếp lần đầu của Thư Thư, ngay khi sắp nổ cậu lập tức biến về nguyên hình rồi dùng linh lực bảo vệ chính mình, bởi vậy vết thương không quá nghiêm trọng, giờ có Edgar truyền linh lực cho, càng khá hơn nhiều rồi.

Sau khi tỉnh lại, Thư Thư lập tức biến thành người, trên người còn không ít vết thương, nhưng lại chẳng bận tâm, ôm đầu nói: "Hài tử! Hài tử bị bắt mất rồi!"

Rồng vàng gật gật đầu: "Ta biết, chúng ta đi cứu nó nào." Kim đan không chỉ giúp yêu tinh hóa người mà còn giúp chúng nói chuyện được, có điều động vật và con người có cấu tạo cơ thể khác nhau, cho nên cách nói chuyện của chúng là dùng linh lực dao động không khí tạo âm thanh, giống như một chiêu thức, phải cân nhắc kỹ trước khi sử dụng.

Edgar đã thông, Thư Thư vẫn chưa dùng bao giờ.

"Chúng ta phải làm sao đây?" Thư Thư hỏi, cứu thế nào?

"Nhỏ đi!" Edgar liếc nhìn tình hình bên ngoài, che giấu ánh mắt nôn nóng.

Chris sợ Jonathan hại tới Ian, nhanh chóng điều động phi thuyền tư nhân tới, mà hiện tại Jonathan đã chuẩn bị leo lên phi thuyền rồi.

Nhỏ đi? Thư Thư liếc nhìn Edgar, lập tức hiểu được Edgar có lẽ muốn dùng phương pháp lần trước bắt tinh đạo, lẻn vào phi thuyền kia, lập tức biến về nguyên hình, khống chế linh lực để thu nhỏ thêm nữa, sau đó phóng về hướng phi thuyền, Edgar cũng biến nhỏ lao theo.

67. Chương 67: Chuyện Cũ

Thú nhân đa số đều thích phi thuyền, Chris có sở thích sưu tập phi thuyền, năm ngoái, hắn mới vừa đặt làm một chiếc phi thuyền tốc độ cực kỳ nhanh.

Chiếc phi thuyền này là đặt làm riêng, độc nhất vô nhị ở đế quốc, hiện giờ đã đến trước mặt Jonathan.

Jonathan mang theo người máy xung quanh, kẹp chặt Ian lôi lên gần phi thuyền, nhưng chưa có lên mà lại nói: "Ta có một người, không lái được phi thuyền."

"Ngươi còn muốn thế nào nữa?" Chris gằn giọng.

"Ta còn mấy thủ hạ chưa bị bắt, bọn chúng sẽ tới ngay thôi." Jonathan cười cười nhìn Chris: "Ngươi không ngại chờ một chút chứ?"

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Chris đã rất khó coi, lại chỉ có thể đồng ý, mà vừa nói xong, một chiếc phi hành khí liền nghênh ngang tiến vào hoàng cung, người của Jonathan đã phục sẵn bên ngoài rồi.

Chris đồng ý cho phi hành khí kia tiến vào hoàng cung, đồng thời thiết bị quét toàn bộ phi hành khí và phi hành đoàn bên trong ngay lập tức được khởi động.

Chiếc phi hành khí này dừng ngay cạnh phi thuyền, ba á thú nhân bốn thú nhân từ trên đi xuống, vây quanh người Jonathan, cùng đi lên phi thuyền.

Khi lên phi thuyền bọn chúng đều rất đề phòng, dù vậy vẫn không phát hiện ra chuột đồng nhỏ chừng móng tay và một con rắn bằng que tăm đang cùng lên phi thuyền với mình.

Vốn Thư Thư và Edgar tính động thủ ngay khi bọn chúng còn chưa lên phi thuyền, nhưng trên người máy của Jonathan có bom, mấy kẻ kia cũng quấn đầy bom trên người… Edgar dù tin tưởng thực lực bản thân tới đâu cũng phải đề phòng bất trắc, chỉ có thể nhẫn nại.

"Lam Thể, ngươi và A Bá cùng canh giữ Jones, Khắc Lao Tư, ngươi và Kiêu Mễ phụ trách trông coi quả trứng. Không được phép rời nửa bước, nếu có động tĩnh gì lập tức giết người, đập bể trứng!" Vừa lên thuyền xong, Jonathan lên tiếng.

Bốn kẻ được phân phó dạ một tiếng, hai tên bắt lấy Jones, hai tên nhận lấy quả trứng.

"Các ngươi chia nhau ở khoang số 3 và số 17." Jonathan lại nói.

Khoang số 3 và 17 một ở bên trái, một ở cuối cùng bên phải phi thuyền, cách nhau rất xa, mà Jonathan sắp xếp như vậy, đoán chừng là để cho người ta không thể đồng thời cứu hết con tin được.

Phải công nhận kế hay, Edgar nghe xong tâm tình hơi trùng xuống, vốn định thừa dịp đám Jonathan lơ là phòng thủ mà cứu cả 3 người đưa tới khoang thoát hiểm, sau đó tự mình thủ tiêu Jonathan, nhưng giờ… Ba người bị giam ở ba chỗ khác nhau, còn phân công trông coi nghiêm ngặt, khó rồi đây!

Edgar kỳ thực chẳng sợ thuốc nổ, với thân thể cường kiện bây giờ, trừ phi là đạn pháo hạm đội mới có thể gây chút thương tích cho hắn, thuốc nổ này chưa đủ gãy ngứa cho hắn đâu.

Hắn không sợ, nhưng Ian và Jones, cả trứng cưng bé bỏng thì khác, hắn muốn đi cứu người, nhưng không thể cứu một người đã chết được.

Edgar chỉ có thể lần nữa ẩn mình thật kỹ, Thư Thư thấy vậy cũng làm theo.

Lúc này, Jonathan mang Ian và những thủ hạ còn lại lên phòng điều khiển phi thuyền.

Mới vừa lên, Jonathan đã lên phòng điều khiển, phi thuyền lập tức cất cánh.

Tốc độ phi thuyền càng lúc càng nhanh, bắt đầu thoát khỏi bầu khí quyển và lực hút tinh cầu, phi thuyền dù trang bị tốt cũng không khỏi rung lắc nhẹ.

Nhiều á thú nhân sợ hãi, Jonathan lại chẳng lộ chút biểu tình.

Đây không phải thói quen, nó giống như đối với y chuyện sống chết chẳng quan trọng lắm.

Edgar đứng xa xa nhìn hắn, trong lòng có chút kiêng kị, nếu Jonathan còn biết sợ thì dễ rồi, nếu y đã không sợ chết…

Jonathan đột nhiên cau mày quay lại đằng sau.

"Thưa thầy?" Á thú nhân bên người Jonathan có chút không rõ.

Jonathan nhìn phía sau mấy lần, lại không thấy gì cả, phảng phất mới rồi chỉ là ảo giác… Y xoay người, tiếp tục tiến lên.

Edgar vốn định bám theo, giờ không dám nữa, chỉ đành trơ mắt nhìn cửa kim loại đóng lại ngay trước mắt.

Thư Thư dùng móng vuốt gảy gảy Edgar, vẽ lên đất ba chữ nhỏ: "Giờ tính sao?"

Edgar liếc nhìn Thư Thư, đi đến một góc khuất, bắt đầu dùng móng đào lỗ.

http://tieulun.hopto.org

Thân là Rồng thiêng, móng vuốt còn cứng hơn sắt thép, không lâu sau liền đục thủng một lỗ vừa người, chui vào.

Thư Thư chui theo sau, nhìn đuôi Edgar, đột nhiên rợn cả tóc gáy – cậu lại còn theo đuôi một con rắn chui vào động của nó!

Bất quá, sợ tí thôi, sau đó nhanh chóng hồi phục, ổn định tinh thần tiếp tục bám đuôi rắn bò tới.

Con trai cậu còn trong tay mấy tên khốn kiếp kia, hiện tại đừng nói chỉ là đồng hành với rắn đi cứu người, dù có phải kề đầu vào miệng rắn cậu cũng chịu nữa!

Được rồi, kẻ địch hiện giờ không phải rắn… Jonathan kia so với rắn còn gian ác hơn!

Tốc độ đào hang của Edgar nhanh thật, không lâu sau đã tới gần phòng điều khiển, sau đó đục một lỗ nhỏ bên trong góc.

Hắn cũng không ngu mà thò đầu ra, chỉ trốn ở cửa động quan sát tình hình bên ngoài.

Jonathan giao hài tử và Jones cho người khác trông coi làm con tin, hai người kia tạm thời không gặp nguy hiểm, Ian thì khác.

Edgar sở dĩ không qua hai bên kia mà tới thẳng đây, là bởi hắn lo Ian gặp chuyện, dù sao người mà Jonathan hận nhất, tựa hồ là Ian.

Chỉ là tình hình hiện tại không thể tùy tiện cứu người, bọn họ e chỉ có thể tùy cơ ứng biến!

Nhưng khi tới đây rồi mới biết, Jonathan lại không quá để mắt tới Ian.

Y còn đang mải gõ gõ đập đập trên bàn điều khiển.

Edgar có hiểu biết nhất định đối với chương trình điều khiển, hắn nhìn một hồi là biết Jonathan đang thay đổi tên chủ sở hữu, xóa thông tin của Chris và Ian, đổi thành Jonathan.

Edgar vẫn biết Jonathan nổi danh từ khi còn trẻ đã vô cùng xuất sắc, nghe nói kết hôn xong giúp chồng dạy con đều đảm đương hết, bỏ qua thời điểm quá chăm chú vào sự nghiệp, thực quá đáng tiếc, nhưng hiện tại thì…

Jonathan e là chưa từng từ bỏ việc phấn đấu rèn luyện đi lên…

Nhớ tới tài liệu điều tra trước đây, Jonathan vẫn luôn thu thập đồ đệ trên mạng, bồi dưỡng cô nhi, Edgar có hơi lo nghĩ, chưa rõ nguyên nhân.

Người này tại sao đang sống rất tốt, lại cứ khăng khăng ép mình đi vào đường cùng như vậy?

Jonathan thay đổi chương trình xong, lấy thuốc nổ trong không gian của người bên cạnh ra, sau đó bắt đầu trói lên người Ian.

Trói xong, y thậm chí còn cài một ít thiết bị lên đó, kết nối với thiết bị của mình.

Xong xuôi, Jonathan mới lấy ra một nhánh châm, sau đó đâm lên người Ian đang nằm trên mặt đất.

Mí mắt Ian giật giật, rốt cục mở ra, mới rồi còn mờ mịt, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại: "Đứa bé đâu?"

"Ngươi còn rảnh mà nhớ tới quả trứng kia? Lo thân mình cho tốt trước đi." Khóe miệng Jonathan nhếch lên.

"Jonathan, ngươi rốt cục muốn làm gì? Nhà ta làm gì có lỗi với ngươi sao? Tại sao lại hại bọn ta như vậy?" Ian tức giận.

Y và Chris chưa từng đề phòng Jonathan, còn Jonathan? Hại Edgar đã đành, bây giờ còn bắt cóc y… Cả Thư Thư nữa, không biết bọn họ có rơi vào tay kẻ này không?

"Ngươi đương nhiên có lỗi với ta, Chris rõ ràng là của ta, tại sao ngươi lại đòi cướp lấy?" Jonathan ngồi trước mặt Ian: "Ta và hắn từ nhỏ lớn lên bên nhau, hắn thích ta nhất, chúng ta mỗi ngày như hình với bóng, hắn yêu ta, ta cũng yêu hắn, tất cả mọi người đều thấy hai ta trời sinh một cặp, nếu không phải tại ngươi, chúng ta đã cùng nhau có cuộc sống hạnh phúc lâu rồi."

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi nói nhăng nói cuội gì đó? Chris chỉ coi ngươi là đệ đệ." Ian cảm thấy Jonathan thật xấu xa, nếu Chris yêu Jonathan thật, mình còn dính dáng tới họ sao?

"Không, hắn yêu ta! Nếu không phải ngươi trộm thú châu của hắn, hắn sao lại lấy ngươi được?" Jonathan nhìn Ian, trong mắt đầy hận ý: "Ta một mực chờ đợi hắn trở về, chờ hắn về cưới ta, kết quả hắn lại mang theo ngươi… Nếu không phải ngươi thừa dịp hắn bị thương ăn thú châu của hắn, hắn làm sao lấy ngươi được."

"Nói hươu nói vượn, rõ ràng là hắn ép ta ăn!" Ian đáp, y vừa quan sát xung quanh, vừa dè chừng biểu hiện của Jonathan, định tìm sơ hở bỏ chạy hoặc kéo dài thời gian chờ người tới cứu.

Đương nhiên, y cũng muốn biết lý do Jonathan lại nghĩ như vậy… Theo y biết, Chris chưa từng có bất kỳ biểu lộ nào với Jonathan, thậm chí ám chỉ cũng không có.

Chris hơn Jonathan nhiều tuổi, cha mẹ Chris lúc trước cũng vì thấy con trai lớn rồi cô quạnh, mới nhận nuôi Jonathan… Mỗi ngày như hình với bóng rõ là bịa đặt, thời điểm cha mẹ Chris nhận nuôi Jonathan mới 7 tuổi, Chris đã tốt nghiệp học viện hoàng gia nhập ngũ rồi, hắn với một á thú nhân nhỏ tuổi thì ở chung lúc nào được?

"Rõ ràng là hắn bị thương, không cẩn thận đụng phải ngươi, ngươi mới nhân cơ hội ăn thú châu của hắn." Jonathan nói: "Lúc trước ngươi và hắn cãi nhau những gì ta đều nghe thấy hết." Jonathan chưa từng hết yêu Chris, nỗ lực lớn lên, nỗ lực học hành để có thể xứng đôi với Chris, thế mà, Chris lại mang về một Ian.

Chứng kiến Chris quan tâm Ian hết mực, quả thực thống khổ vạn phần, vậy mà ngay khi đó lại phát hiện, Chris tựa hồ chưa quên mất mình.

Sau đó, Jonathan vô tình nghe được hai người cãi cọ…

Jonathan đúng là xấu tính mà! Ian cảm thấy tất cả những chuyện này thật hoang đường.

Y thích chiến đấu, nhưng á thú nhân không thể ra chiến trường, sau đó dứt khoát đi học y thuật, trở thành quân y, có thể theo đoàn quân xuất chiến.

Tới quân đội xong, với biểu hiện vô cùng xuất sắc, cùng Jones trở thành quân y bậc nhất trong quân doanh, cũng trở thành á nhân được chào đón nhất ở đế quốc.

Chỉ là khi đó còn chưa gặp nhau, hồi đó y còn muốn tìm một nhà môn đăng hộ đối, có thể kết hôn cho một quân nhân, mãi cho đến tận lần đi làm nhiệm vụ kia.

Y chờ làm nhiệm vụ cùng sở đoàn, điều tra một vụ buôn lậu hàng giả, thậm chí vì phải tìm chứng cứ ở nơi sản xuất vũ khí sát thương quy mô lớn mà lẻn tới tinh cầu kia.

Bộ đội của bọn họ thâm nhập được tới tinh cầu, Chris cũng cùng vào, sau đó xảy ra vài chuyện, y và đồng đội lạc nhau, sau đó cứu được Chris bị thương nặng.

Chris lúc đó gây nên "đại sự" ở trên tinh cầu, khắp nơi đâu đâu cũng có người lùng bắt hắn. Y phải giấu kỹ Chris, giả trang tình nhân, thậm chí tìm vũ khí và công việc tạm thời để nuôi "bạn đời" bất mãn.

Bọn họ cứ thế sống chung 2 tháng, sau đó đội bên kia bị tiêu diệt, Chris cũng quấn lấy y.

2 tháng kia tình cảm nảy sinh dần trở nên sâu đậm, sau đó y biết thân phận của Chris, liền tìm cách xa lánh hắn.

Nếu gả cho Chris, y e sẽ không còn được tiếp tục làm việc trong quân đội nữa, hơn nữa cách biệt giai cấp quá lớn, y nhất định sẽ gặp phải phiền phức.

Y không nỡ nói chia tay, chỉ có thể dần xa cách, nghĩ lại có lẽ Chris đã nhận ra, cho nên mới nhất định không bỏ qua cho y.

Sau đó lần nào Chris bị thương cũng tìm tới y, đột nhiên "té xỉu" trên người y, thuận tiện "không cẩn thận" hôn môi, đồng thời "không cẩn thận" đem thú châu nhét vào miệng y nữa.

Y cũng thích Chris, xem như hai bên tình nguyện, thú châu cứ vậy bén rễ trong người y, nhưng tuyệt đối không có chuyện y ăn vụng thú châu của hắn, Jonathan sao lại suy diễn như vậy?

http://tieulun.hopto.org

Ian còn miên man hồi tưởng, Jonathan cười lạnh, đột nhiên mở máy truyền tin, phát một đoạn video.

68. Chương 68: Tất Cả Cùng Chết

Video nhanh chóng phát.

Cái này hẳn là quay trộm, đặt trong phòng riêng cho khách trong hoàng cung mà Ian lúc mới về ở… Ian phát hiện điểm này, sắc mặt trở nên khó coi.

Jonathan lắp máy quay lén từ khi nào?

Còn chưa kịp tức giận y đã thấy nội dung tiếp theo của đoạn video…

Ian gia cảnh bình thường, không có ý kiến gì với thân phận của Thư Thư,, nhưng cha mẹ Chris thì không như vậy, mẫu phụ Chris sinh ra trong gia đình quyền quý, tiếp xúc với toàn các á thú nhân quý tộc ở thủ đô tinh, cho nên mới đầu cực kỳ bất mãn với Ian.

Chris được sinh ra khi cha mẹ hắn đã hơn trăm tuổi, đối với bọn họ đứa con này vô cùng quý giá, cho nên vị hoàng hậu kia căn bản không chấp nhận nổi việc con trai mình nhìn trúng một á thú nhân không có gì đặc biệt như y.

Ian khi đó không thể không rời quân đội, đến thủ đô tinh lại bị soi mói, hơn nữa không như Thư Thư học rồi là nhớ, các loại lễ nghi cần thời gian rất lâu mới quen được, khổ không nói hết.

Tâm trạng tồi tệ, ở chung với Chris càng không thể tình nồng ý mật gì được, huống chi Chris trước kia còn làm một vài việc ngu ngốc.

Hoàng thất nhận nuôi Jonathan, đương nhiên Chris và Jonathan không có quan hệ máu mủ, dựa theo luật pháp hoàn toàn có thể kết hôn, Jonathan lại vô cùng xuất sắc… Ian tới thủ đô tinh xong không ít người đem ra so sánh, vốn tâm trạng đã nặng nề, Chris lại còn chọn lễ phục đẹp nhất tặng cho Jonathan.

Thư Thư thì còn không để ý, chứ Ian thời điểm đó đang chịu áp lực lớn thì rất nhạy cảm, đặc biệt khi có người tìm tới y, nói bóng nói gió với y rằng Chris căn bản không thèm để mắt tới y, nếu không đã không để y phải mặc lễ phục xấu như thế.

Kỳ thực y không quan trọng chuyện quần áo trang sức gì, nhưng bị người ta chọc đúng chỗ đau, cũng không hiểu vì sao bữa tiệc kia mình mới là vai chính, tại sao trang phục ngăn nắp xinh đẹp nhất lại là Jonathan, người được cho là tiêu điểm cũng là Jonathan, thậm chí người Chris thân mật nhất trong nhà cũng là Jonathan… Sau đó y liền rùm beng lên với Chris một trận.

Trận cãi cọ kia đúng là vô vị, cơ bản là y chất vấn Chris có phải thích Jonathan không thích y hay không, ầm ĩ đủ trò, sau đó Chris liền tiến tới ôm lấy y, sau đó hai người giải quyết trên giường.

Cãi nhau như vậy Ian đã trải qua nhiều lần rồi, vốn đã sớm quên mất, không ngờ giờ lại có cơ hội nhớ lại.

Chuyện đã bốn mươi, năm mươi năm trước, Jonathan còn ghi hận thì thôi, lại còn tưởng nội dung cuộc cãi vã đấy là thật…

Trong đoạn video, Ian đang tức giận chất vấn Chris: “Em mới là vị hôn thê của anh, đáng lẽ phải là người quan trọng nhất với anh, tại sao ngươi mặc lễ phục cùng trang sức đẹp nhất lại là Jonathan? Anh yêu cậu ấy phải không?”

“Không phải em thích trang phục đơn giản sao?” Chris nhỏ giọng nói.

“Em không thích thì anh không tặng sao?” Ian nhéo tay Chris một cái, tiếp tục chất vấn, mà đối mặt với một đống oán trách như thế, Chris không phản bác lấy một lời.

“Tại sao trong yến hội anh bỏ mặc em, đi nói chuyện với Jonathan! Anh không biết em không hiểu gì sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Bọn họ đều nói anh thích Jonathan!”

“Chris anh tên đáng ghét này!”

…

Ian nhìn mình trong video khi còn trẻ trung, tràn đấy sức sống đang oán trách không ngừng, Chris thì yên lặng cho y trút giận, ai dè y càng giận hơn: “Chris, nếu không phải em bất cẩn ăn thú châu của anh, có phải anh cũng không định kết hôn với em phải không?”

“Có bản lĩnh thì anh lấy thú châu lại đi!”

Chris khi đó vẫn luôn nhìn y, chờ y phát tiết xong, nghe không nổi nữa, liền ôm lấy y tiến vào phòng ngủ.

Video tới đây ngắt mất, thế nhưng Ian vẫn nhớ rõ sự tình phát sinh sau đó… Chris giằng co một phen, không cho y nói linh tinh nữa.

“Ta đã điều tra, ngươi ăn thú châu ngay lúc Chris bị thương, trước đó, ngươi và Chris rất ít khi gặp mặt. Nếu không phải ngươi lừa hắn vụng trộm thú châu, hắn làm sao lại chịu lấy ngươi được? Ngươi cướp Chris, ta đã thề nhất định sẽ giết chết ngươi!” Video phát xong, Jonathan liền thu hồi máy truyền tin, sau đó nhìn Ian chằm chặp.

Ian quả thực không biết nên nói gì cho phải, chuyện y và Chris làm nhiệm vụ rồi sống chung 2 tháng kia, những người khác đều không biết, rồi sau đó… Bọn họ vừa mới đầu bên nhau không nhiều lắm, chỉ khi Chris cho y ăn thú châu xong, hắn mới quang minh chính đại theo đuổi y, bọn họ đợi trong quân đội 1 năm, tất cả mọi người đều cho là một đôi, sau đó tới thủ đô tinh kết hôn.

Người như Chris mà lại vì bất cẩn bị á thú nhân trộm thú châu, có thể sinh con cho hắn mà chịu kết hôn sao?

Jonathan căn bản chẳng hiểu gì về Chris hết!

“Jonathan, đủ rồi đấy, Chris có yêu ta hay không, trong lòng ngươi hiểu rõ nhất!” Vợ chồng cãi nhau mà lại thành bằng chứng rằng y “cưỡng ep” Chris, thực quá nực cười.

Jonathan sững sờ.

“Đừng nói ngươi yêu Chris, ngươi làm tất cả những chuyện này là vì ai chẳng lẽ còn không rõ hay sao?” Ian nhìn Jonathan, trước kia y và Chris đã từng cùng phân tích động cơ của Jonathan: “Không phải vì tài sản của hoàng thất? Trước đây ngươi là á thú nhân của hoàng thất, muốn cái gì có cái đó, ngày qua ngày ngăn nắp xinh đẹp, là người được chú ý nhất đế quốc này, gả cho Monde công tước rồi, ánh hào quang mất gần hết, ngươi đố kị ta, chỉ sợ không phải là vì ta cướp mất Chris thân yêu của ngươi, mà vì ta trở thành á thú nhân được quan tâm nhất đi?”

“Khi ta kết hôn, ngươi nghĩ mọi cách để khiến ta xấu mặt, giả mù sa mưa dìm ta xuống, cuối cùng rõ ràng hôn lễ là của ta, vậy mà hết thảy truyền thông đều khen ngươi đẹp nhất… Sau đó mọi người càng ít chú ý tới ngươi, ngươi có phải thấy khó chịu quá không?” Ian cười lạnh: “Nếu như thật lòng yêu Chris, thì tại sao phải lập gia đình? Ngươi lại ra tay với Edgar, là vì tình hình tài chính của Monde không khả quan, ngươi muốn có tài sản hoàng thất đi?”

Hoàng thất ít con cái, gần như mỗi đời chỉ có một, tài sản chưa từng phân tán, càng lúc càng nhiều, quý tộc thì lại khác.

Nhà Monde tới mấy anh em, hắn thừa kế tước vị, nhưng không có nhiều tài sản kế thừa, chỉ đủ sống thoải mái, nhưng đã quen với hoàng thất muốn gì có nấy, trước khi cưới thậm chí đem cả phi thuyền đưa rước, đối với Jonathan mà nói, phỏng chừng có chút không đủ.

Jonathan đã phục hồi tinh thần, trực tiếp cho Ian một cái tát: “Giờ ngươi nói những lời vô dụng này, đừng quên ngươi đang ở trong tay ta.”

“Ngươi làm vậy không sợ Calvin sao?” Ian lại hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Nó chẳng biết gì hết, Chris có thể làm gì nó?" Jonathan cười khẩy. Hiện giờ là xã hội pháp trị, hoàng thất không thể tùy tiện ra tay với người vô tội được.

"Ngươi cảm thấy Chris bề ngoài không làm gì, ngấm ngầm cũng sẽ không sao?" Ian nói: "Nếu giờ ngươi thả ta, hắn có khi sẽ thả Calvin đi, bằng không…"

"Khoan đã." Jonathan nói: "Ngươi cảm thấy ta lưu luyến cái gia đình kia sao?"

Ian nhìn vẻ mặt Jonathan, trong lòng hẫng một cái.

"Thư Thư, cái thứ á thú nhân không an phận còn đi câu dẫn người kia đã bị ta nổ chết, còn ngươi…" Jonathan cười cười không nói tiếp.

Y hận Ian 50 năm, Ian cướp đoạt mọi thứ của hắn, làm sao dễ dàng thả đi cho được?

Về phần Calvin…

Trước kia động thủ với Edgar, kỳ thực có cân nhắc tới hắn. Edgar chết ngay khi ấy, Ian sẽ rất đau lòng, hôn ước giữa Meillet và Edgar hết hiệu lực, tới lúc đó Calvin và Meillet có thể tới với nhau rồi.

Thế nhưng, kế hoạch lúc đó lại thất bại!

Edgar đột nhiên trở về, triệt để làm rối loạn kế hoạch của y.

Vốn phải là Edgar không thể trở về, y sẽ dùng Edgar giả dẫn Ian ra, sau đó giết người, nhưng giờ…

"Ngươi nói gì?" Ian khiếp sợ nhìn Jonathan, Thư Thư bị nổ chết? Làm sao có thể?

Jonathan chẳng thèm bận tâm y, thậm chí không giải thích thêm, tiếp tục thao tác gõ phím ban nãy.

Phi thuyền bọn họ nhanh chóng rời khỏi thủ đô tinh, ngay phía sau, Chris dẫn người theo sát không ngừng nghỉ, đồng thời gửi tin tới.

Jonathan tiếp nhận, Chris xuất hiện trên màn hình.

"Jonathan, thả người, ta đã thả ngươi rồi!"

"Thế phải chờ ta tới chỗ an toàn đã." Jonathan tham lam nhìn Chris.

"Chris!" Ian bên này thấy Chris, lớn tiếng hô lên.

"Ian!" Chris nghe tiếng Ian lại không thấy người đâu, trên mặt lộ vẻ lo lắng, cuối cùng chỉ đành cắn răng nói với Jonathan: "Ngươi chừng nào mới bằng lòng thả người?"

Jonathan không hề trả lời, đột nhiên nói: "Chris, ngươi có yêu ta không?"

Trong mắt Chris tràn ngập chán ghét, Jonathan nhìn Chris, trên mặt đột nhiên có chút điên cuồng.

Y vẫn cho là Chris còn yêu mình, chỉ vì thú châu bị Ian ăn mất nên mới ở bên Ian, cho nên ngần ấy năm, dù hận thấu xương, nhưng y vẫn nhịn.

Thế nhưng, sự thật lại không phải vậy.

Những thứ vốn là của hắn, đều bị Ian cướp hết rồi… Dựa vào đâu?

"Ngươi yên tâm, ta sẽ thả bọn chúng, chờ ta vào hố đen đã." Dứt lời, tắt máy truyền tin, đi tới chỗ Ian, phun phun sương.

Ian cứ vậy hôn mê bất tỉnh.

Phi thuyền tiếp tục tiến về phía trước, lúc này, Chris vẫn theo sau, gửi tin không ngừng.

Chris mang theo cả Calvin và Monde, gửi cho Jonathan tranh ảnh và video bọn họ quay, thậm chí nói thẳng nếu ba con tin có mệnh hệ gì sẽ lập tức giết người, đồng thời, không ngừng yêu cầu xem ảnh ba người bên đó, Jonathan nếu không chịu gửi, hắn sẽ động thủ với Calvin, hoặc thẳng tay công kích phi thuyền Jonathan phía trước.

http://tieulun.hopto.org

Thoạt nhìn hắn có chút điên cuồng, đại khái bởi vậy, Jonathan vẫn chưa tổn thương gì Ian, thế nhưng, y cũng không đối xử tốt gì với Ian cho cam, con tin vẫn chưa được ăn bất kỳ thứ gì.

Phi thuyền cứ vậy đi ròng rã hai ngày, tới gần một hố đen vũ trụ.

Hố đen giống như hang động xuyên không gian và thời gian, đường hầm nối liền hai địa điểm cách trở xa xôi, số lượng không nhiều, càng kém ổn định, tuy nói nó có thể rút ngắn khoảng cách di chuyển trong vũ trụ, nhưng đế quốc Thú Nhân cũng không lựa chọn sử dụng hố đen.

Hố đen mà Jonathan lựa chọn là cái kém ổn định nhất, không thể đoán trước người xuyên qua nó sẽ bị đẩy tới đâu, mà xung quanh nó còn có vô số thiên thạch bị hút vào.

Edgar vẫn luôn theo dõi Jonathan, chú ý tới điểm này nhất thời bất an nổi lên, sau đó liền thấy y thông đường dây liên lạc…

Là chiếc phi thuyền tư nhân mà thế thân của Jonathan dùng để rời thủ đô tinh!

Chiếc phi thuyền kia thế mà lại chờ sẵn ở đây rồi!

Jonathan dừng phi thuyền, sau đó hai bên kết nối, khong chỉ vậy, trên phi thuyền của Jonathan, ngoài y ra, nhưng người khác cũng rời khỏi phi thuyền này.

Tính làm gì vậy?

Edgar có chút thắc mắc, Chris đang ở phía sau dốc toàn lực đuổi theo cũng không rõ, cưỡng ép tốc lực tăng lên tối đa đã là một vấn đề không nhỏ, còn chỉ có mấy chiếc theo đuôi… Tiếp đến tin gửi từ Jonathan, kêu họ không được đến quá gần, uy hiếp sẽ ném con tin vào hố đen, Chris chỉ có thể dừng lại đằng xa, phân phó một vài chiến sĩ cơ giáp lén tiếp cận phi thuyền Jonathan!

Hai phi thuyền nhanh chóng kết nối, người của Jonathan nhanh chóng di chuyển lên phi thuyền nọ, còn chiếc hiện tại thì cứ thế lao thẳng vào hố đen.

Hố đen này đặc biệt không ổn định, người người kia đi đâu không thể đoán được, mà ngay lúc đó, Jonathan lại mở chế độ tăng tốc lao về đó.

Ngay trước khi tiến vào hố đen, trên phi thuyền nọ bắn ra một khoang cứu sinh.

Chris lập tức phái người vớt khoang cứu sinh kia, giờ khắc đó, phi thuyền kia đã tiến nhập vào hố đen, sau đó bắn một phát đạn pháo khiến không gian càng rối loạn, người phía sau càng không cách nào tiếp cận tới được.

Jonathan nói cho Chris biết, mấy người Ian ở trong khoang cứu sinh, thực chất, trong khoang cứu sinh kia chính là thuốc nổ.

Trên phi thuyền lao vào hố đen, ngoài Jonathan ra, chỉ có hai tên kèm cặp trứng, cùng Edgar và Thư Thư đang lén lút bên trong.

Jonathan làm vậy rõ ràng là… Y… muốn đồng quy vu tận?

Y thực sự có ý đồ này!

69. Chương 69: Thoát Thân

Chiến sĩ cơ giáp thủ hạ của Chris vừa vớt được khoang cứu sinh kia, nó lập tức nổ tung.

Uy lực tuy không lớn nhưng không hề nhỏ, mấy cơ giáp đến gần đều bị phá hỏng, cũng may chiến sĩ bên trong không nguy hiểm đến tính mạng.

Thấy cảnh này, Chris đã hai ngày không ngủ hé miệng, phun ra một ngụm máu.

http://tieulun.hopto.org

"Bệ hạ!" Người bên hắn đều kêu lên sợ hãi.

"Đi thu thập khoang cứu sinh xét nghiệm xem!" Chris ra lệnh. Nếu trong đó có người, mảnh vỡ sau vụ nổ chắc chắn sẽ còn dính AND… Đương nhiên, hắn hi vọng trong đó không có người.

Nếu là vậy…

Chris nhìn hố đen bị Jonathan nã đạn kia, biểu tình khó hiểu.

Hắn hận không thể lao tới ngay lập tức, nhưng với tình hình hiện tại, dù hắn có xông tới cũng chưa chắc đã túm được Jonathan, còn bị hố đen kéo vào trong, thậm chí bị hố đen nghiền nát.

Hắn không thể đuổi tới, chỉ có thể tìm người bên ngoài!

"Đi treo thưởng, tìm hoàng hậu!" Chris quệt tay lau đi vết máu bên khóe miệng, tin tức treo giải trên mạng được phát lên, tìm kiếm 3 người Ian, truy nã đám người Jonathan. Edgar đi theo, Ian bọn họ nhất định sẽ không việc gì đâu…

Khi Jonathan cho hai phi thuyền kết nối, đồng thời để cho người của mình lên hết phi thuyền kia, Edgar liền biết không xong rồi, hắn không chút nghĩ ngợi để Thư Thư đi tìm trứng nhỏ và Jones.

Hai ngày nay Edgar và Thư Thư đều phải liên tục trông chừng Jonathan, bọn họ đã sớm nghiên cứu sơ đồ phi thuyền một lượt, khoang của trứng nhỏ và Jones cũng đã xem qua, hiện tại, tên canh giữ mới vừa rời khỏi, Thư Thư liền hướng vào trong khoang chạy như điên.

Edgar nói phải đưa được trứng nhỏ và Jones tới khoang cứu sinh.

Chiếc phi thuyền này vì lý do an toàn, trang bị tổng cộng bốn khoang cứu sinh, cái lúc nãy Jonathan phóng ra là lớn nhất, Edgar để Thư Thư dẫn người đi tới cái nhỏ nhất.

Người của hoàng thất mới biết, khoang nhỏ nhất kia mới là kiên cố nhất, tuy nhỏ nhưng cũng vừa tới ba, bốn người.

Thư Thư lao nhanh, tới bên ngoài khoang giam giữ thì chui ngay vào lỗ nhỏ Edgar đã đào sẵn.

Trong khoang thuyền trống trải có hai người máy, trứng nhỏ đặt trên giường.

Sơ ý một chút thôi thì hai người máy này sẽ bị kinh động ngay… Cậu phải đánh nhanh thắng nhanh, còn phải tránh được hai người máy này nữa…

Chuột đồng to bằng móng tay toàn thân che kín linh lực, hoàn toàn tránh được máy quét hình, bò lên giường, sau đó đột nhiên biến thành hình người.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một người lớn sờ sờ, nếu có người ở đây, chắc chắn sẽ bị dọa đến biến sắc kéo còi báo động, nhưng giờ trong phòng ngoài trứng nhỏ ra cũng chỉ có hai người máy.

Thư Thư đã che kín linh lực lên người, người máy quét qua cũng không biết có cậu ở đấy, ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn yên lặng đứng đó.

Thư Thư dứt khoát ôm trứng nhét vào miệng… Hay là nói nhét vào túi ăn.

Miệng chuột đồng có thể phồng lên thật lớn như miệng rắn vậy, quả trứng Thư Thư sinh không lớn lắm, nó nhỏ dài, chớp mắt đã bị nhét trọn trong miệng cậu, Thư Thư nháy mắt lại thu nhỏ, chạy đi mất.

Hai người máy trong phòng không quét hình được Thư Thư, kỳ thực cũng không quét thấy quả trứng, cho nên cậu mang trứng đi rồi chúng nó cũng chẳng biết.

Thư Thư đã bắt đầu chạy sang khoang của Jones rồi.

Tới nơi, mới phát hiện Jones đã tỉnh, đang động thủ với hai người máy canh giữ mình.

Nhưng Jones chỉ là một á thú nhân, đâu phải là đối thủ của hai người máy? Không những không đánh được, còn bị hai người máy chế trụ.

Vừa lúc đó, phi thuyền kịch liệt rung lắc.

http://tieulun.hopto.org

Đây là biểu hiện sắp vào trung tâm hố đen, Thư Thư cũng biết, dưới chân lắc lư khiến cậu rất bất an, không do dự biến thành hình người, sau đó một cước đạp bay hai người máy kia.

"Thư Thư?" Jones khiếp sợ nhìn Thư Thư, còn chưa kịp hoàn hồn – sao đột nhiên cậu lại xuất hiện ở đây được vậy?

Thư Thư căn bản không rảnh trả lời, khiêng Jones lên, tiếp tục lao nhanh về phía khoang cứu sinh mà chạy.

Mà ngay lúc đó, phi thuyền rung lắc còn kinh khủng hơn.

Phi thuyền đã tiến vào hố đen, hơn nữa Jonathan còn bắn pháo vào nó khiến cho hố đen như muốn bạo phát!

Chiếc phi thuyền này ở gần, đương nhiên chịu ảnh hưởng… Nếu không có linh lực, e là cậu đã ngã sml rồi!

Cuối cùng, Thư Thư cũng khiêng được Jones tới chỗ khoang cứu sinh, vào đến nơi, cả hai đều thở không ra hơi.

"Thư Thư, sao cậu ra được vậy?" Jones vẫn hôn mê suốt, chưa biết cậu không hề bị Jonathan bắt, chỉ nghĩ là cậu cũng chung cảnh ngộ với mình: "Ian đâu, cậu biết không?"

"Edgar đi cứu rồi." Thư Thư đáp, dứt lời, phi thuyền kịch liệt chấn động, cậu bị ngã nhào lên người Jones.

"Chúng ta phải cố định mình lại!" Jones bị đụng ê ẩm cả người, vội vàng nói.

Thư Thư gật gật đầu, nắm lấy một bộ khung trong khoang, Jones cũng tương tự.

Xong xuôi, bọn họ tạm cố định được bản thân, tuy vẫn không ngừng bị lắc tới lắc lui, buồn nôn muốn chết, nhưng ít ra không bị đập vào nhau.

Chiếc phi thuyền bị chấn động không ngừng, phòng điều khiển đương nhiên không ngoại lệ.

Vào đến hố đen còn nã pháo, phòng điều khiển chỉ còn tạp âm la hét chen nhau, khiến Jonathan cũng không quản được hết nưa.

Tới lúc này, y cũng chẳng thèm quan tâm mấy khoang còn lại.

Jonathan đã sớm cố định mình trên ghế chỉ huy, dù rung lắc làm y khó chịu, nhưng không kéo y rời xa bàn điều khiển… Nhìn màn hình trước mặt lộ nụ cười lạnh lùng, Jonathan vung tay trên bàn phím, khởi động một chương trình đã cài đặt sẵn.

Chương trình tự hủy.

Y không muốn chết, nhưng hiện giờ ngoài chết ra, y còn con đường nào có thể đi sao?

Y chưa từng yêu công tước Monde, tuy rằng hắn đối xử với y rất tốt, nhưng làm vậy chỉ càng khiến y cảm thấy ngột ngạt, thậm chí còn không muốn chung phòng với hắn, hận không thể vĩnh viễn không gặp người này.

Y hận Ian thấu xương, mà rốt cục đợi sau 50 năm mới có cơ hội báo thù.

Kế hoạch khởi động rồi thì muốn ngừng cũng không được nữa.

Nếu theo kế hoạch, Edgar chết, Ian chết, y có thể hầu bên người Chris, sau đó tất cả những gì của hoàng thất sẽ là của con trai y, Calvin.

Nhưng Edgar còn sống, Ian lại không hề gì, Edgar và Chris vẫn không ngừng điều tra vụ việc này.

Sự tình bại lộ, tội lỗi đều do y.

Tới lúc ấy chỉ có hai con đường, một là đào tẩu, thoát được càng xa càng tốt, mai danh ẩn tích sống hết đời, hai là, ngồi tù mọt gông.

Cuộc sống chỉ cần hơi hơi không thư thái y đã chịu không được, đã quen được mọi người chú ý, trở thành tiêu điểm mà lại không được hưởng thụ đời sống xa hoa, thà bảo y chết đi còn hơn.

Thủ hạ y muốn trốn, còn y cả hai con đường này đều không muốn chọn.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên y cho mình một con đường khác, đó là cái chết.

Nếu y chết, đương nhiên phải kéo theo người khác đi cùng, Ian đương nhiên không thể sống.

Chris đã không yêu y, vậy y sẽ giết hết tất cả người mà hắn yêu quý.

Chắc chắn sau này, Chris nhất định sẽ nhớ tới y, vĩnh viễn vĩnh viễn nhớ.

Nếu Chris không yêu y, vậy thì hận y cũng được!

Chương trình tự hủy của phi thuyền khởi động cần 1 phút, nhìn màn hình đếm ngược, Jonathan cuối cùng mới nhớ tới con trai mình, Calvin.

Y chán ghét công tước Monde, nhưng Calvin dù gì cũng là con trai duy nhất, đối với Calvin, y vẫn để tâm.

Nếu y và Ian cùng những người kia đã biến mất trong hố đen, Chris không thể xác định bọn họ có tử vong hay không, có lẽ sẽ giữ lại mạng của Calvin.

Sau khi mưu đồ hại Edgar của y bại lộ, Calvin đã biết không thể sống tốt được, có thể bảo toàn mạng sống đã là tốt lắm rồi.

Jonathan cười khẽ một tiếng, quay đầu lại nhìn Ian, nhưng không ngờ bom trên người Ian đã bị tháo xuống hết, Edgar còn đứng ngay bên cạnh!

Edgar lên phi thuyền từ lúc nào? Tại sao y không hề hay biết?

Vừa nãy hỗn loạn căn bản không rảnh để mắt tới, Edgar đã thừa dịp tháo bom khỏi Ian?

Jonathan nhìn hai người trước mắt, không nhịn được muốn nhào tới, nhưng đai an toàn mới thắt hồi nãy, giờ lại mở không ra.

"Ngươi muốn chết thì cứ việc, bọn ta đi đây!" Edgar bế Ian lên, nhanh chóng rời phòng điều khiển, tới cửa phòng liền đánh một quyền, cửa lớn bị đập ra.

"Phi thuyền sắp tự nổ, còn đang ở giữa hố đen, các ngươi nghĩ mình thoát được sao?" Jonathan cười lạnh: "Chris, người thân của ngươi đều sẽ chết theo ta, ngươi có vui không vậy?

Jonathan nhìn Edgar đi xa, trong lòng vui sướng hả hê.

Hố đen này bạo loạn, dù đám người Edgar có trốn được ra ngoài, liệu còn sống sót nổi sao?

Không quan tâm Edgar nữa, Jonathan quay đầu lại, liền thấy đồng hồ đã đếm ngược rồi.

"34, 33, 32..."

Bên ngoài hỗn loạn điên cuồng, năng lượng phi thuyền đã dùng hết, vỏ ngoài đã bị không gian đục vài lỗ hổng.

"24, 23, 22..."

Rung lắc dữ dội khiến Jonathan không ngừng được nôn khan, lần đầu tiên y thấy cái chết cận kề trước mắt, gần như đưa tay là với tới được.

"14,13,12..."

Một khoang cứu sinh bắn mạnh ra khỏi phi thuyền.

Jonathan nhếch môi cười lạnh, trong cơn hoảng hốt, y đột nhiên nhớ lại ký ức khi còn bé.

Lúc được đưa tới hoàng cung, nhìn mọi thứ xung quanh, chỉ cảm thấy tốt đẹp cực kỳ, y muốn cả đời được sống ở đó, nhưng cuối cùng chỉ có thể lưu luyến rời đi.

Chết trong vụ nổ, có lẽ cũng không phải chuyện xấu đi? Ít nhất cũng đủ chói lọi.

"4, 3, 2... 0!"

Màn hình chạy hết, ngay tức khắc, phi thuyền nổ tung!

http://tieulun.hopto.org

Phi thuyền nổ khiến hố đen càng hỗn loạn, chấn động cả khoang cứu sinh bên này.

Thế nhưng dù vậy, người trong khoang cứu sinh vẫn có cảm giác vui mừng vì thoát chết.

Bọn họ sống rồi!

"Đứa nhỏ đâu?" Ian dù bị xoay 360 độ trong khoang vẫn chưa quên hỏi.

Thư Thư ở đây, Jones ở đây, Edgar cũng ở đâu, đứa bé đâu rồi? Nó không sao chứ?

"Nó ở chỗ con, không bị sao hết!" Thư Thư nói, bọn họ lại bị xoay một vòng nữa, vốn muốn lấy hài tử ra, nhưng tình hình này… Giằng co mãi, sơ sẩy là rơi bể trứng mất!

Nghe Thư Thư nói xong, Ian yên tâm phần nào, Edgar thì vẫn nghiêm nghị như cũ.

Hài tử không việc gì, nhưng bọn họ hiện giờ lại rất có thể xảy ra chuyện.

Khoang cứu sinh dù kiến cố, nhưng bên ngoài quá loạn, còn tiếp tục nữa, khoang cứu sinh này liệu chống đỡ được bao lâu?

Nếu hỏng ngay giữa vũ trụ… Hắn còn sống được, chứ những người khác thì chết chắc!

Sắc mặt Edgar vô cùng khó coi, liền ngay lúc này "ầm" một tiếng, giống như có vật gì đập mạnh lên khoang cứu sinh.

Do va chạm khoang cứu sinh bị văng đi, còi báo động trong khoang kêu ầm ĩ.

Một khu vực trên bề mặt khoang bị va đập tổn hại!

"Làm sao đây?" Ian và Jones đều hiểu tình hình lúc này không khả quan cho lắm.

Edgar không lên tiếng, khoang cứu sinh cứ vậy yên tĩnh lại, nhưng tiếng va chạm lại tăng lên…

Cũng không rõ qua bao lâu, tiếng va chạm thưa dần, ít lay động hơn, có lẽ ảnh hưởng do vụ nổ của phi thuyền đã giảm bớt, nhưng trên bề mặt khoang cứu sinh lại thủng một lỗ.

Khoang cứu sinh thủng rồi! Không khí tiêu tán ra ngoài vũ trụ, tới lúc người bên trong chỉ còn nước chết!

Thư Thư bịt kín miệng mình, nếu cậu chết, trứng nhỏ biết phải làm sao?

Cậu cực kỳ sợ, sợ muốn khóc luôn, nhưng rồi lại nhịn xuống.

Vui sướng vì được cứu thoát của Ian và Jones biến mất không còn một mảnh, nhất thời trùng xuống, Edgar lại đột nhiên nói: "Yên tâm, không sao đâu!"

Vì không khí bên trong khoang tiêu tán, âm thanh Edgar truyền tới ba người kia có hơi quái quái, ngay lúc đó, Edgar đột nhiên biến về nguyên hình, hóa thành con rắn nho nhỏ, dọc theo lỗ thủng khoang cứu sinh bò ra ngoài.

Lỗ hổng được bịt lại, dù còn rung lắc không bị đánh vào, nhưng người bên trong tạm thời được an toàn.

Nhưng 3 người bên trong lại không vui nổi, bởi họ biết, Edgar đang lấy thân mình che chở cho bọn họ.

Bại lộ trực tiếp ngoài vũ trụ như thế, Edgar sẽ chết mất.

Thư Thư ứa nước mắt, giọt lệ lăn lăn trên gò má rơi xuống nền.

Rất lâu sau, tiếng va chạm biến mất, khoang cứu sinh rốt cuộc không lắc nữa, nó trôi nổi giữa vũ trụ bao la, chậm rãi đến gần tinh cầu màu xanh ngọc

http://tieulun.hopto.org

70. Chương 70: Chuột Mang Hũ Gạo

Đọa thú tinh cầu là một tinh cầu nguyên sơ được đế quốc Thú Nhân phát hiện mấy ngàn năm trước, nhưng đối với đế quốc Thú Nhân mà nói, tinh cầu này là một thứ bỏ đi.

Trên đó chẳng nhiều khoáng sản, nguồn nước ít ỏi, đất đai cằn cỗi, không khí ngột ngạt, sinh vật trên đó đều sống cô độc và cực kỳ hung ác.

Viên tinh cầu như vậy, nếu gần thủ đô tinh, các thú nhân có thể lo liệu được, dùng tiền cải tạo nâng cấp để phù hợp làm nơi cư trú, nhưng nó lại ở xa thủ đô tinh.

Xa đã đành, khoáng sản lại không có! Nói cách khác, hoàn toàn không có giá trị khai thác nào!

Thiêm tư tinh cầu tuy là xa xôi, ít ra vẫn có sản vật phong phú cảnh sắc tuyệt đẹp, viên tinh cầu này thì có cái gì? Đế quốc Thú Nhân tiến hành một cuộc thăm dò xong, liền bỏ qua.

Cứ vậy bỏ hoang nhiều năm, một ngày nào đó, người đế quốc lại nhớ tới, tiện thể nghĩ ra tác dụng của nó – lưu vong đọa thú.

Ở đế quốc Thú Nhân, hàng năm vì lý do nào đó đều có vài đọa thú xuất hiện, mà thú nhân đã thành đọa thú rồi, thế nào cũng sẽ gây chuyện thị phi.

Có vài đọa thú bị người hãm hại mới mất thú hạch, bọn họ tất nhiên muốn báo thù.

Có đọa thú xảy ra chuyện liền bị người yêu sợ hãi, không chịu đựng được, tâm tính đại biến mới hại người.

Lại có một số cảm thấy cuộc đời bất công, trả thù xã hội…

Dù cho không có vấn đề gì, đọa thú tinh lực dồi dào lại không có chỗ phát tiết, cũng sẽ xảy ra chuyện.

Đế quốc Thú Nhân cân nhắc rất kỹ, cuối cùng quyết định đày đọa thú tới nơi đây, cách xa các á thú nhân và thú nhân khác.

Tinh cầu có hoàn cảnh tốt, hội nghị nhất định là không nỡ đem cho đọa thú ở, hoàn cảnh quá tệ thì đọa thú sống không nổi… Sau này liền nhớ tới đọa thú tinh cầu.

Viên tinh cầu này có thể nói là hoàn cảnh khắc nghiệt, á thú nhân khó mà ở đây được, nhưng đọa thú thì không thành vấn đề.

Về phần thảm thực vật ít ỏi, sinh vật bản địa còn không có cái ăn…

Đế quốc Thú Nhân mỗi lần đưa đọa thú tới đều sẽ cung cấp thực phẩm, nếu là đồ người nhà đọa thú gửi, sẽ hỗ trợ mang tới.

Cứ như vậy, đọa thú lưu vong dù mới đầu không đi săn cũng sẽ không chết đói được, còn về lâu dài… Đế quốc Thú Nhân không quản được nhiều tới vậy.

Trên sa mạc đọa thú tinh cầu, hai con sư tử dũng mãnh cực lớn đang chiến đấu, chúng nó lần lượt nhào tới đối phương, dùng móng vuốt cào xé, phảng phất như có thâm cừu đại hận.

Tiếng rống gầm vang lên liên tiếp, hai con sư tử lăn thành một đoàn, cuối cùng con sư tử màu lông hơi nhạt đè được con lông sậm hơn xuống dưới.

Con bên trên cắn cổ con dưới, gầm nhẹ, con bên dưới cũng gầm gừ theo.

Sau đó con hùng sư bên trên bắt đầu thân mật liếm lông con bên dưới, sau đó, hai chúng nó còn cọ cọ lẫn nhau, cọ rồi cọ…

Bộ phận nào đó của con sư tử bên trên càng lúc càng lớn, đồng thời bắt đầu nhích xuống dưới chỗ mông con sư tử bên dưới đẩy vào…

Trên sa mạc, hai con hùng sư cứ vậy làm ra cái chuyện không thể miêu tả nữa, tiếng gầm rống cũng biến thành tiếng hoan lạc.

http://tieulun.hopto.org

Cách đó không xa, một vài loài dã thú tụ tập cùng một chỗ, có chút lười biếng nằm nhoài trên mặt đất, có vài con thì đi rình coi, hoặc là nói quang minh chính đại nhìn hai con hùng sư cách đó không xa đang "chiến đấu".

Động tĩnh bên kia càng lúc càng lớn, tiếng kêu thậm chí so với lúc bắt đầu đánh nhau còn to hơn.

Ngay lúc này, từ dưới tảng đá bên cạnh, một con sói trắng hình thể ngang ngửa hai con hùng sư bước ra. Sói trắng từ trong bóng tối bước ra đứng dưới ánh mắt trời, đột nhiên "Gào" một tiếng rống lên.

Thanh âm lớn vô cùng, thậm chí át cả tiếng hai con hùng sư, con sư tử bên trên bị giật mình, run lên một cái, bộ phận nào đó trượt ra, tí tách nhỏ xuống chất lỏng.

Hùng sư kia bất mãn gầm rú với sói trắng một tiếng, nhưng khi sói trắng âm trầm nhìn nó xong, nó lại không nhịn được co lại một đoàn.

Một lão hổ gần đấy nhìn thấy cảnh này, vẫy vẫy đuôi, bộ dáng xem kịch vui.

"Gào gừ!" Sói trắng gọi một tiếng, những con vật vốn đang lười biếng kia nhất thời đều bò dậy, sau đó gom lại bên người nó, ngay cả hai con hùng sư đang "chiến đấu kịch liệt" cũng không dám thất lễ.

Sói trắng liếc nhìn đám thú hoang trước mắt, chạy về phía xa.

"Đồ ăn hiện tại không phải rất sung túc sao? Lão đại bị gì vậy? Tự dưng muốn đi săn?" Hùng sư màu nhạt trầm thấp đối thoại với bạn đời.

"Có lẽ tâm tình không tốt." Hùng sư kia đáp.

"Làm sao cơ?" Sư tử nhạt màu thắc mắc: "Chúng ta mới nhận vật tư phong phú chưa từng thấy, lão đại đáng lẽ phải vui vẻ mới đúng." Nói xong không nhịn được liếm mép. Hàng năm phi thuyền từ đế quốc Thú Nhân sẽ mang tới đây rất nhiều đồ ăn, nhưng lần này nhiều hơn cả, nghe nói hoàng thất tăng thêm viện trợ... Bọn họ cũng rất vui, chỉ có lão đại là buồn bực cả ngày.

"Nghe đâu người kia không gửi đồ tới!" Hùng sư nằm dưới tức giận trừng bạn đời của mình.

Hai con nói nhỏ phía sau, sói trắng phía trước có lẽ nghe được gì, tàn bạo xoay người lại.

Hai con sư tử nhất thời không dám nói gì nữa, ngay lúc đó, bọn chúng nhìn thấy trên bầu trời xa xăm, đột nhiên có sao chổi rơi xuống.

Sao lại có thiên thạch rơi xuống đây?

Thú hoang trên sa mạc đều nhìn qua đây, động tác đồng nhất như một.

Thư Thư bị nhiệt độ cao nóng quá mà tỉnh lại.

Tuy khoang cứu sinh có chế độ điều hòa dưỡng khí, nhưng từ lúc thủng một lỗ xong, bộ chế hòa khí cũng hỏng, cho nên không khí trong đây đang cạn kiệt dần.

Mấy ngày liền mệt nhọc lại khó thở khiến người cậu mơ mơ màng mang, không biết ngất đi từ lúc nào, hiện giờ cảm giác được nhiệt độ xung quanh tăng cao, nóng khô người mới tỉnh lại chút ít.

Cậu còn đỡ, chứ Ian và Jones đều đang mê man, Thư Thư lảo đảo bò qua, dùng linh lực ít ỏi truyền cho hai người, rồi gọi: "Mẫu phụ! Mẫu phụ!"

Ian và Jones dần hồi phục.

Bọn họ từ lúc bị bắt đã mấy ngày không ăn gì, lại chịu đủ dằn vặt, sắc mặt rất kém, trạng thái còn tệ hơn Thư Thư nhiều, thậm chí nếu không có cậu truyền linh lực, đút chút đồ ăn, e là đã mất mạng rồi.

Sau khi tỉnh lại, cảm nhận khoang cứu sinh nhiệt độ càng lúc càng cao, sắc mặt hai người đại biến, Ian khàn giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Con cũng không rõ, Edgar không biết có sao không?" Thư Thư nhìn về phía lỗ hổng, nơi đó che kín một tầng vảy rắn, hiển nhiên là Edgar dùng thân mình che lấp toàn bộ khoang cứu sinh mới giúp bọn họ sống sót tới tận giờ.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư trước khi hôn mê đã dồn linh lực truyền cho Edgar, khi đó Edgar còn sống, hiện tại…

Thư Thư muốn truyền thêm linh lực để giúp Edgar dễ chịu hơn một chút, nhưng duỗi tay ra mới biết bản thân đã không còn chút sức lực nào, chỉ có thể chán nản buông tay xuống.

Nhưng đúng lúc đó, tiếng va chạm kịch liệt đột nhiên vang lên, toàn bộ khoang cứu sinh như bị va đập mạnh…. Thư Thư dù đã nắm chặt đồ vật trong khoang nhưng vẫn bị hất văng ra ngoài, cuối cùng đầu đập vào vách khoang, trán sứt một miếng.

Máu tươi lập tức phun ra chảy xuôi xuống cằm, làm cho mặt cậu dính đầy máu bê bết.

"Thư Thư!" Ian bị cố định, không đến mức như Thư Thư, thấy vậy sợ hãi kêu lên.

"Con không sao…" Nếu là trước đây, bị thương như vậy cậu đã sớm ngất đi rồi, nhưng lần này lại trụ được, chỉ hơi khó chịu lập lại lần nữa: "Con không sao…"

Thư Thư vừa dứt lời, khoang cứu sinh đột nhiên nứt ra, vỡ thành hai mảnh để lộ bọn họ ra ngoài.

"Edgar!" Thư Thư kia kêu một tiếng, sờ soạng trên mặt đất, sau đó nghe thấy một âm thanh nặng nề, tựa hồ có gì đó lăn tới bên cạnh, đó là Edgar chăng?

Khoang cứu sinh đã chia năm xẻ bảy, Thư Thư cố bò ra ngoài, vừa thấy Edgar, cậu đã nhào về phía rắn bự đã cháy xém bên cạnh.

Cậu vẫn luôn sợ rắn, nhưng lúc này hoàn toàn quên mất, bay thẳng tới chỗ con rắn thoi thóp kia.

Rắn lớn bị thương quá nghiêm trọng, Thư Thư tuy tới gần nhưng không dám tùy tiện động vào, chỉ đành ở cạnh nhỏ giọng kêu: "Edgar, Edgar!"

Vảy trên lưng Edgar đã cháy hết rồi, phần lưng bị bỏng nặng, trên người không còn một miếng hơi thở, nhìn Edgar như vậy, Thư Thư bị dọa đến mức đôi mắt đỏ cả lên.

"Chúng ta đáp xuống trên tinh cầu nào đó rồi!" Jones cũng đi ra, nhìn cảnh vật xung quanh kinh ngạc hết sức, sau đó nhìn về phía Edgar: "Edgar che chở khoang cứu sinh khi vào tầng khí quyển sao? Hắn…" Một thiên thạch to như ngọn núi bị lực hấp dẫn hút vào hành tinh, xẹt qua tầng khí quyển vào tới nơi sẽ bị không khí ma sát chỉ còn một khối bằng nắm đấm thôi, Edgar không sao chứ?

"Edgar sao rồi?" Ian cũng hốt hoảng nhìn qua.

"Để ta quan xem." Jones nhanh chóng đi tới bên người Edgar.

Edgar bị thương rất nặng, đã triệt để mất ý thức, không chỉ vậy…

"Thú hạch của Edgar không còn nữa." Jones có thể cảm giác được trên người Edgar đã không còn mùi của thú nhân nữa, tâm tình trầm trọng, lần trước Edgar biến thành đọa thú đã là may mắn vì còn nguyên vẹn, lần này thú hạch lại không còn, sau này…

"Còn sống chứ?" Thư Thư hỏi, không chút nào để ý thú hạch kia, chỉ cần Edgar còn sống là tốt rồi.

"Còn sống." Jones đáp, nhưng không dám nói dù còn hơi thở, nhưng với tình hình hiện tại, muốn sống sót qua nổi là rất khó.

Lúc trước Edgar bị mưu hại nhưng không chết, lần này cũng sẽ không sao đâu! Jones cuối cùng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Thư Thư nghe Edgar còn sống, lập tức thở phào nhẹ nhõm, rồi lại choáng váng ngã xuống, bất tỉnh.

"Thư Thư!" Ian lo lắng kêu lên, muốn tiến lên xem, nhưng Jones ngăn lại: "Để cậu ấy nghỉ ngơi một lát!"

Bọn họ cố định trong khoang cứu sinh nên không bị va chạm gì, nhưng Thư Thư từ lúc Edgar ra ngoài liền đi theo truyền linh lực cho hắn, không cố định mình, thương tích đầy mình, lại bị mất máu quá nhiều, đã sớm thoát lực, hiện giờ để cậu nghỉ ngơi một chút cũng tốt, vừa vặn bọn họ cần kiểm tra lại xem tư trang mang theo có những gì.

http://tieulun.hopto.org

Chỗ này phóng tầm mắt nhìn ra đều là sa mạc, căn bản không có lấy một ngọn cây xanh, tuy nói không khí có thể hô hấp được, nhưng hiển nhiên không phù hợp để sinh tồn, sau này phải sống sót thế nào, với bọn họ mà nói, đây là một vấn đề rất lớn.

Thư Thư hôn mê chừng một canh giờ thì tỉnh lại, còn nằm nguyên chỗ cũ, khoang cứu sinh gần đấy đã bể nát hoàn toàn, trên người cậu và Edgar choàng một chiếc khăn mỏng, che đi thân thể trần truồng.

Tình hình trước kia quá khẩn cấp nên chưa kịp kiếm quần áo.

Thư Thư thở phào nhẹ nhõm, ngồi dậy.

Cậu ê ẩm cả người, nhưng giờ không có Edgar chăm sóc, cậu chỉ có thể chịu đựng, quay sang xem rắn bự bên người vẫn chưa có chút động tĩnh nào.

Rắn bự bị thiêu, như lạp xưởng nướng vậy, thậm chí còn tỏa mùi thịt thơm… Thư Thư cười khổ, cảm giác linh lực của mình đã khôi phục một chút, liền đem tất cả truyền cho Edgar.

"Edgar nhất định sẽ không sao đâu." Ian nói.

Thư Thư nghe Ian nói nhìn sang, thấy y môi khô nứt ngồi ở đó, nở nụ cười động viên mình.

Nụ cười của y khiến Thư Thư an tâm không ít, cậu gật gật đầu, cũng cười đáp: "Phải a, Edgar nhất định không sao đâu, anh ấy còn phải nhìn con mình ra đời chứ!"

Thư Thư nói xong lại đi xem Edgar vẫn chưa thấy nhúc nhích, càng không để ý tới biểu tình bi thương của Ian và Jones.

"Thư Thư, đứa bé có phải là…" Ian đột nhiên nói, sau đó che mắt khóc òa lên.

"Sao cơ ạ?" Thư Thư sững sờ, tỉnh táo lại, nhìn Ian hồi lâu mới hiểu ra là Ian lo hài tử có chuyện: "Hài tử không hề gì."

"Ta đã tìm kiếm trong khoang cứu sinh rồi, Jones nói tay không đến cứu y, hài tử…" Ian biểu tình phức tạp nhìn Thư Thư, đừng nói là Thư Thư trần truồng đi cứu người, thân thể trần trụi của cậu còn đầy kín vết thương thế kia…

"Hài tử không sao thật mà." Thư Thư nói, cậu cũng lo hài tử nán lại trong không gian lâu quá sẽ không tốt, liền dùng hai tay che miệng, há miệng ra…

Ian và Jones đều không thấy rõ cậu làm gì, đột nhiên phát hiện trên tay Thư Thư xuất hiện một quả trứng.

Là hài tử, hài tử thật sự không hề gì!

Ian vui mừng nhìn Thư Thư, đi tới sờ sờ trứng nhỏ, quên béng chuyện hồi nãy Thư Thư lấy quả trứng ra từ chỗ nào.

"Chúng ta đều không sao, thật tốt quá rồi." Jones đáp, tiện tay cởi quần áo ngoài đưa cho Thư Thư: "Thư Thư, mặc tạm quần áo của ta đi, đừng chê nha."

Thư Thư đang ở trần, thấy cũng không ổn lắm, lập tức đưa trứng nhỏ cho Ian, sau đó mặc quần áo vào.

Lúc cậu mặc đồ, Ian và Jones đều đang vui mừng nhìn quả trứng trong lồng ngực, chỉ là mới vui mừng chưa được bao lâu, sắc mặt liền thay đổi.

Lúc Thư Thư hôn mê, bọn họ tranh thủ xem xét khu vực lân cận, nơi này đã không có thực vật thì chớ, lại còn không có nguồn nước, nếu vậy, bọn họ biết phải sống sót bằng cách nào đây?

Hài tử không sao, Edgar giờ chỉ còn hơi thở mong manh, nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng chết đói chết khát.

Thư Thư mặc quần áo xong, liền thấy Ian và Jones biểu tình ngưng trọng ngồi cùng một chỗ, nhờ ra hai người còn chưa ăn, Thư Thư lập tức hỏi: "Hai người có đói bụng không, có muốn ăn gì không?"

"Chúng ta không đói." Ian nói, cười khổ, hiện tại dù đói cũng chẳng có đồ để ăn.

http://tieulun.hopto.org

"Không đói cũng phải ăn một ít, ăn no mới có sức." Thư Thư nói, để Edgar tùy tiện nằm phơi nắng như vậy, cậu rất đau lòng. Chỗ này gió lớn bụi bặm mù mịt, mặt trời chói chang, không thể để Edgar như vậy được… Nhất định phải đào một cái động.

Ăn no mới có sức đào… Nghĩ thế, Thư Thư hé miệng, bắt đầu lấy ra đủ loại đồ ăn.

Ian và Jones còn đang nghĩ xem nên kiếm ăn thế nào, đột nhiên phát hiện trước mắt xuất hiện một đống lớn.

71. Chương 71: Thư Thư Hóa Chuột Đồng

Hạt dẻ, thịt khô, quả chín,…

Đủ loại đồ ăn vặt, chủng loại đa dạng số lượng phong phú, điểm giống nhau duy nhất chính là thể tích nho nhỏ như nhau.

Ian nhìn này kia, trợn tròn mắt, những thứ này ở đâu ra vậy?

Nghi hoặc xong, lại nhìn trứng nhỏ trong ngực mình… Rõ ràng mới nãy Thư Thư trần trụi chẳng có thứ gì, đột nhiên từ trên người lấy ra một quả trứng, vậy quả trứng này hồi nãy giấu ở đâu?

Đế quốc Thú Nhân đã nghiên cứu ra một nút áo không gian, nhưng không thể cấy ghép lên vật sống, hơn nữa cả Edgar và Thư Thư đều không mang theo nút áo không gian.

"Thư Thư, những thứ này là lấy từ miệng cậu ra sao?" Jones xem xét cẩn thận xong, cứ cảm thấy quái quái.

Á thú nhân nhỏ xíu ngoác miệng ra, rồi đột nhiên phun ra vô số đồ ăn gì đó, thật khó mà chấp nhận ngay được…

"Phải a! Kỹ năng thiên phú của tôi là túi ăn cực lớn!" Thư Thư nói: "Giống nút áo không gian!"

"Chẳng trách con ăn nhanh lại nhiều được như vậy…" Ian nhìn những đồ ăn trước mắt, trong số này có rất nhiều thứ là y mua cho Thư Thư.

"Ừm." Thư Thư gật gật đầu, lại hỏi: "Hai người có muốn ăn không? Nếu cảm thấy lấy từ trong miệng con ra không tốt, có thể ăn mấy đồ có vỏ." Nói đoạn, Thư Thư lấy ra ít hạt dẻ hái ở Thiêm tư.

Đến thủ đô tinh, được ăn đủ thứ mỹ vị, cậu lại thấy hơi coi thường đám hạt dẻ này…

Ian và Jones dù đã được Thư Thư cho ăn một chút khi còn trong khoang cứu sinh, nhưng chút đó không thể đủ được, đã đói lắm rồi, bọn họ cũng biết phải ăn mới có sức làm chuyện khác, lập tức không từ chối nữa, tiếp nhận hạt dẻ bóc vỏ ăn.

Thư Thư sửa lại quần áo trên người, liếc mắt nhìn Jones vì đem quần áo cho mình mà lộ ra cánh tay, không nhịn được cau mày: "Tiếc là không mang theo nút áo không gian…" Bọn họ giờ đều thiếu quần áo mặc.

Nút áo không gian tuy đắt đỏ, nhưng thú nhân ai cũng mua một cái, bên trong đựng quần áo, đồng thời lúc thú hóa có thể đem quần áo bọc lại cất đi.

Thú nhân là hình thái con người, nút áo không gian sẽ đeo trên cổ tay, biến thành thú hình thì trên chân thú hình – dây đeo cố định trên tay có khả năng co giãn rất lớn.

Mà Thư Thư và Edgar thì khác, bọn họ lại biến nhỏ.

Thu nhỏ lại như vậy, còn nhỏ hơn nút áo không gian, nào có thể mang theo nó nữa?

"Chúng ta còn sống đã là may mắn lắm rồi." Ian ăn mấy hạt dẻ còn mới trong veo, khí sắc tốt hơn chút, sau đó nhìn Thư Thư: "Con mang theo nước không?" Đây là sa mạc, ngoài không có đồ ăn ra, còn một phiền phức cực lớn, không có nước.

http://tieulun.hopto.org

"Có hoa quả và đồ uống, nhưng không có nước." Thư Thư có hơi hối hận trước đây chưa lo nghĩ chu toàn, cậu giấu đồ ăn trong túi thuần túy là để tích cóp đồ ăn vặt, có thể lấy ra gặm gặm bất cứ lúc nào, thường cái gì ngon mới cất đi, giấu nước làm gì?

Hơn nữa, nước cất trữ không tiện… Đồ uống cậu giấu là phải trong bình nhỏ, còn nước uống vào người thì đâu có đóng gói đâu.

Ian cũng biết vậy, lập tức nói: "Có ăn là tốt rồi, mai chúng ta đi tìm, biết đâu lại thấy nguồn nước thì sao."

"Ta cũng xem qua rồi, tinh cầu này có sự sống, chỉ cần có sinh mệnh tồn tại, nhất định có nguồn nước." Jones cũng nói: "Chúng ta đi xem xét xung quanh."

Nếu có thể, bọn họ tốt hơn hết nên rời khỏi sa mạc này, nhưng giờ tình trạng của Edgar không tiện di chuyển, ba người đều là á thú nhân không đủ sức xê dịch Edgar, tất nhiên không đi được.

Nghĩ vậy, Jones nhìn về phía Edgar.

Tình trạng của hắn vô cùng kém, hơi thở yếu ớt… Bọn họ nếu còn đang ở thủ đô tinh, nhất định sẽ được điều trị, nhưng… Hiện tại không có một thứ gì.

Jones thầm thở dài, Thư Thư tới cạnh đầu Edgar.

Cậu vẫn còn hơi sợ cái đầu to của Edgar, lần này vô cùng hiếm thấy lại chủ động tới gần đầu rắn bự, lấy một bình dịch dinh dưỡng ra đổ vào miệng rắn.

Đây là bình dịch mà Edgar mua cho cậu hôm chuyện mang thai bị bại lộ, kết quả tối đó liền sinh, căn bản chưa kịp dùng tới, nhưng cậu nếm thử một bình rồi, mùi vị rất ngon, dứt khoát đem tất cả những bình dịch nhỏ bằng ngón cái này giấu trong túi.

Vật này có dinh dưỡng, hiện tại cậu không nỡ ăn, dứt khoát đút cho Edgar.

Đút một bình, thấy Edgar thân thể to lớn, Thư Thư nghĩ một chút, lại đút thêm bình thứ hai, thứ ba…

Thư Thư uy Edgar dịch dinh dưỡng cho thai phụ, cảnh này Ian và Jones đều thấy được, dinh dưỡng cho thai phụ và thú nhân bị thương không giống nhau, trước kia bọn họ nhất định sẽ ngăn cản, nhưng giờ… Dù sao cũng có dinh dưỡng.

"Edgar, anh mau khỏe lên đi, con chúng ta lớn nhanh như vậy, nếu anh không mau khỏe lại, chắc không kịp lúc nó ra khỏi vỏ đâu." Thư Thư đưa tay sờ sờ đầu Edgar, thấp giọng nói.

Cậu thích Edgar, nhưng trước đây vô tâm vô tư, chưa bao giờ nghĩ sâu cái gì, mãi tới tận giờ khi Edgar đã bị thương nặng rồi mới phát hiện, cậu sẽ không thể chịu nổi một ngày mà vắng bóng Edgar ở bên.

Cậu muốn Edgar ngủ cùng cậu, chuẩn bị cho cậu các loại đồ ăn, nâng cậu trên lòng bàn tay mà cưng nựng… Thậm chí cậu chỉ cần có Edgar thôi.

Dịch dinh dưỡng chảy vào cuống họng Edgar, vậy mà Edgar một chút động tĩnh cũng không có… Sờ sờ đầu hắn, Thư Thư bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra vết thương, thuận tiện lấy từng cục đá ghim vào da thịt hắn ra.

Mặt trời chậm rãi xuống núi, màn đêm kéo tới thật nhanh.

Ở sa mạc nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, ban ngày phơi nắng nóng khô người, nhưng tới đêm lại lạnh thấu xương.

Thư Thư và Edgar quá gấp rút nên không mang theo quần áo, trần trụi với nhau, Ian và Jones dù mặc đồ nhưng cũng rất mỏng, thậm chí chỉ đơn bạc một lớp – nhiệt độ ở hoàng cung luôn ổn định, bọn họ đâu cần mặc nhiều?

Nhiệt độ xuống ngày một thấp, Jones và Ian sắp bị đông cứng rồi, nhất là Jones, y đem quần áo mình cho Thư Thư mặc, lúc này trên người quả thực vạt áo che người không đủ kín.

Jones luôn sống trong quân doanh, tố chất thân thể khá tốt, nhưng giờ cũng có chút không chịu nổi, Ian thấy vậy vội hỏi: "Cậu lấy quần áo của tôi đi."

http://tieulun.hopto.org

Ian vừa nói vừa định cởi áo, lại bị Jones ngăn lại: "Không cần, chúng ta ôm nhau giữ ấm đi." Thân thể Ian vốn không khỏe, nói chuyện mà răng đánh lập cập vào nhau kia, y nào có thể để Ian cởi manh áo duy nhất cho mình được?

"Tôi cho thầy áo này." Thư Thư đột nhiên đứng dậy, lấy chăn mỏng duy nhất ra quấn cho Ian và Jones, lại cởi áo mình.

"Không cần đau, Thư Thư còn đang bị thương, hơn nữa cậu và hài tử không thể để đông cứng được." Jones vội nói, chăn kia vốn để bọc Thư Thư ôm trứng nằm bên người Edgar, giờ không có chăn và quần áo, chẳng phải Thư Thư sẽ bị đông lạnh luôn sao?

"Tôi không sao." Thư Thư nói, sau khi suy nghĩ một lát, cậu không cởi áo nữa, đem trứng bỏ vào ngực Ian, sau đó biến thành chuột đồng nhỏ xíu.

"Thư Thư!" Ian sợ hãi kêu lên, Thư Thư đột nhiên biến mất ngay trước mắt họ?

Jones cũng có chút không hiểu được, Thư Thư đâu rồi? Sao còn để lại quần áo?

Hai người bọn họ còn đang kinh ngạc, trong quần áo Thư Thư để lại, một chú chuột nhỏ đột nhiên chui ra.

Chuyện gì thế này? Nơi này sao bỗng dưng lại xuất hiện chuột nhỏ như vậy được?

Jones và Ian đều bị dọa sợ ngây người, chuyện sau đó còn khiến họ khiếp sợ hơn – chú chuột đồng nhỏ trước mắt, bỗng hóa thành Thư Thư.

"Chỉ cần biến thành chuột sẽ không sợ lạnh nữa." Thư Thư cười với Ian.

Ian và Jones đã cứng ngắc không chuyển động nổi nữa, Thư Thư không phải là một á thú nhân sao? Vì sao lại biến thành chuột đồng?

Cho nên mới nói, Thư Thư thực ra là thú nhân? Thú nhân chuột đồng?

Nếu là vậy, quả trứng trong ngực bọn họ phải lý giải sao đây? Thú nhân căn bản đâu thể sinh con?

Hai người bị gió thổi lạnh run, sắp đông cứng tới nơi, đúng lúc đó lại vì việc này mà quên cả cái lạnh.

"Hai người mặc quần áo tử tế rồi ôm nhau đi." Thư Thư nói, xong liền dặn thêm một câu: "Trứng phải ôm thật kỹ." Hiện giờ cậu hết linh lực rồi, biến thành chuột đồng xong là không điều chỉnh lớn nhỏ gì được, chỉ duy trì nguyên trạng được thôi.

Mầ hình thể cậu nguyên bản còn nhỏ hơn cả quả trứng, với vóc dáng ấy thì muốn ôm trứng cũng không nổi.

Dứt lời biến thành chuột đồng, sau đó chạy tới bên người Edgar, tìm một chỗ làm ổ.

Ian thẫn thờ gật đầu, Jones thẫn thờ mặc quần áo, sau đó hai người ôm trứng ở chính giữa, bọc kín chăn.

Tuy chăn hơi mỏng, nhưng dệt từ vải đặc thù, chắn gió chống lạnh tốt, trùm lên xong bọn họ đều thấy đỡ rét hơn rất nhiều.

"Chẳng trách lúc trước Edgar đem thú châu cho Thư Thư xong lại nói là mình làm mất thú châu rồi…" Ian không nhịn được nói, trước kia y vẫn cảm thấy con trai mình cứ quái quái thế nào, sinh lý khoa rõ ràng học rất tốt rồi, hóa ra lại là vì lo Thư Thư là thú nhân không thể sinh con.

"Phải đó." Jones cũng nói, hèn chi lúc trước Edgar và Thư Thư đều không chịu tin là Thư Thư mang thai… Thư Thư là thú nhân a!

"Phỏng chừng Thư Thư có chỗ nào đó khác với các thú nhân khác." Ian lại nói.

Jones gật đầu, lại bổ sung một câu: "Việc này chúng ta không thể để người khác biết được."

Ian cũng cho là vậy, gật đầu tán thành, sau đó có chút bất đắc dĩ: "Edgar thật là, đã tặng thú châu cho Thư Thư, vậy mà lại nói với bọn ta là…" Y không nói hết, chỉ là hơi than thở, con trai y mang thú châu tặng một thú nhân, là chấp nhận Thư Thư sao?

Trong lòng y có chút khó chịu, thế nhưng nghĩ tới thân thể thiếu mất mấy mảng lông, đầy rẫy vết thương của chuột nhỏ, lại cảm thấy cũng chẳng có gì.

http://tieulun.hopto.org

Không cần biết Thư Thư đến cùng là sao, cậu ấy vẫn là bạn đời của Edgar, cũng đã sinh con cho Edgar rồi.

Nghĩ thế, Ian nhẹ nhàng vuốt ve quả trứng trong ngực mình.

Mới vừa trải qua một hồi sinh tử, trước kia đã rèn luyện qua, nào là con trai chết, con trai biến thành đọa thú, con trai không còn thú châu oanh tạc đủ điều, Ian lúc này lại bình tĩnh vô cùng, nhanh chóng chập nhận sự thật rằng bạn đời của con trai mình có lẽ cũng là thú nhân, thậm chí rất mau rơi vào mộng đẹp.

Jones cũng nhanh chóng chấp nhận chuyện này, nhưng hưng phấn quá đến mức khó ngủ.

Thư Thư thật thần kỳ, e là cậu thật sự có thể giúp một đọa thú nắm giữ thú hạch một lần nữa.

Dù không biết Renault còn sống hay không…

Nghĩ đến Renault, tính toán thời gian, Jones đột nhiên phát hiện ngày tiếp tế cho đọa thú tinh cầu đã qua rồi.

Tuy không biết Renault còn sống hay đã chết, đế quốc Thú Nhân hàng năm đều tiếp tế cho đọa thú tinh cầu, mang theo ít vật tư, Jones đều gửi cho Renault một phần đồ vật này nọ, thậm chí gửi kèm hình ảnh tư liệu của mình, hi vọng Renault ở nơi xa có thể nhìn thấy.

Năm nay đồ muốn gửi tới, y đã chuẩn bị sẵn ở Thiêm tư, nhưng đột ngột gặp phải Edgar, lại phát hiện đọa thú có thể khôi phục, y quên khuấy mất chuyện này, cùng Edgar trở về thủ đô tinh xong, dự định tự mình tới đọa thú tinh cầu một chuyến, lại càng quên đi.

30 năm trôi qua, Renault rất có thể đã biến mất, hình ảnh y gửi tới có lẽ chẳng có ý nghĩa gì, huống chi vì Edgar suýt thành đọa thú, năm này hoàng thất chu cấp đặc biệt nhiều, đồ y có gửi hay không cũng không quan trọng…

Cũng không biết nơi đây có cách đọa thú tinh cầu bao xa…

Jones nghĩ miên man đủ chuyện giữa mình và Renault, chậm rãi nhắm mắt ngủ mất.

Thư Thư rúc bên người Edgar, phát hiện hoàn cảnh tinh cầu này không tốt, nhưng linh khí lại dồi dào, tốc độ khôi phục linh lực của cậu nhanh lắm.

Mỗi lần khôi phục xong, Thư Thư sẽ ngay lập tức vận chuyển truyền cho Edgar, không giữ lại chút nào cho bản thân hết.

Vùi trong ngực Edgar, ngay sát cạnh trái tim, Thư Thư chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Giấc ngủ của Thư Thư không yên ổn lắm, nửa đêm bụng còn đau buộc phải tỉnh dậy.

Lúc tiêu hao linh lực trong khoang cứu sinh đã đau rồi, nhưng không nghiêm trọng như thế, lúc đó cả người đều ê ẩm, không để ý lắm, nhưng giờ…

Chuột nhỏ thu móng vuốt ôm bụng mình, khó chịu lăn qua lộn lại, linh lực mới khôi phục chút xíu đều trôi đi mất.

Thư Thư không muốn làm phiền người khác, thầm nghĩ đau một trận là hết, quả thực vậy, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Thư Thư đã khôi phục tinh thần, linh lực trở lại, vốn định truyền cả cho Edgar, đột nhiên lại nhớ tới vụ đau bụng, lập tức dùng linh lực kiểm tra mình trước.

Vừa mới kiểm tra, Thư Thư ngây ngẩn cả người – cậu lại nổi nhọt rồi!

"Nhọt trong bụng tôi đang lớn dần, là sao vậy?" Thư Thư bị kinh sợ, mới đẻ trứng xong, còn chưa thân mật với Edgar đã xảy ra vụ bắt cóc, làm sao có thể mang thai nữa?

"Cái gì?" Ian và Jones đều sửng sốt, Thư Thư mới sinh hài tử được hơn một ngày, Jonathan đã trói bọn họ tới đây… Edgar không cầm thú tới độ đó chứ?

Ba người nhìn nhau không nói gì, ngay lúc đó, bên cạnh có tiếng động – Edgar bất động từ lúc rơi xuống đây, đang dần mở mắt.

http://tieulun.hopto.org

72. Chương 72: Đọa Thú Vương Renault

Từ khi bò ra khỏi khoang cứu sinh, Edgar đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với cái chết.

Thân thể hắn mạnh mẽ phi thường, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là máu thịt, chống đỡ trong vũ trụ, thời gian ngắn còn tạm, chứ thời gian dài, chắc chắn sẽ không trụ nổi.

Nhưng hắn là thú nhân.

Hắn khi ấy không hề do dự bò ra ngoài, biến về nguyên hình quấn lấy bảo vệ khoang cứu sinh, làm vậy xong mới thấy an tâm phần nào.

Trong khoang cứu sinh có người quan trọng nhất đối với hắn, hắn nhất định phải bảo vệ nó an toàn.

Vũ trụ không có không khí, á thú nhân nếu lộ ra ngoài, không bao lâu sẽ mất mạng... Edgar chôn đầu xuống dưới cơ thể mình, không ngừng vận chuyển linh lực, chống đỡ đủ loại va chạm, để khoang cứu sinh không phải chịu bất kỳ hao tổn nào.

Phế tích phi thuyền đánh bay vảy của hắn, những hòn đá vỡ găm vào da thịt hắn, nhưng hắn không thể từ bỏ, vẫn vững vàng che chở khoang cứu sinh trong lòng mình.

Edgar không rõ đã trôi nổi giữa vũ trụ bao laaum chỉ biết là nhiều ngày sau mình vẫn chưa thể tỉnh lại.

Nhưng từ khe hở trong khoang cứu sinh dưới thân mà hắn đang bảo vệ, có một cánh tay duỗi ra, truyền linh lực cho hắn. Tới lúc này, hắn đột nhiên thức tỉnh, sau đó lại có động lực kiên trì.

Hắn nhất định phải bảo vệ người hắn yêu được an toàn.

"Thú hạch" hắn mới tu luyện chưa được bao lâu bị tiêu hao càng lúc càng nhỏ... Vụ tự bạo lần trước là bất đắc dĩ mà thôi, còn lần này là hắn cam tâm tình nguyện.

Vừa nhìn thấy viên tinh cầu có sinh mệnh kia, sức lực hắn cạn kiệt tới mức không còn thanh tỉnh nổi, ý nghĩ cuối cùng của hắn, là mang theo khoang cứu sinh mà đâm tới tinh cầu này.

Dù cho có phải chết, cũng phải đưa khoang cứu sinh tới được nơi an toàn.

Hắn cứ vậy triệt để mất đi ý thức.

Trong cơn hoảng hốt, hắn hình như nghe thấy giọng Thư Thư nói nhọt của cậu lại lớn rồi.

Nhọt gì chứ, đó là con của hắn! Là hài tử của hắn và Thư Thư! Không phải là nhọt đâu!

Tại sao lại lớn nữa? Tại sao lại nói là "đang"?

Nhọt kia thế nào rồi?

Nếu hắn chết, liệu Thư Thư có sinh nhọt cho người khác không?

Ý thức của Edgar khôi phục được một lát, rồi lại nhanh chóng rơi vào hôn mê.

Thư Thư, Ian và Jones cứ vậy nhìn Edgar nhắm hai mắt lại, tiếp tục vô thanh vô tức như trước.

"Edgar tỉnh rồi!" Thư Thư vui sướng, nếu Edgar có thể tỉnh lại, tình hình sẽ dần tốt lên thôi!

Chỉ cần Edgar tỉnh lại, bọn họ sẽ cẩn thận sống tiếp! Edgar thật lợi hại a!

"Edgar nhất định không sao đâu." Ian cũng rất kích động, con trai y quả nhiên phúc lớn mệnh lớn, hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy mà vẫn sống sót!

Thư Thư và Ian đều vô cùng mừng rỡ, Jones cũng vậy, chỉ có điều y tỉnh táo hơn, nói với Thư Thư: "Thư Thư, cậu mới nãy nói gì? Nhọt của cậu... đang lớn?"

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư phục hồi tinh thần, gật gật đầu: "Phải a, viên nhọt kia lại lớn rồi, tức là mang bầu nữa sao? Nhưng mà…" Cậu và Edgar sinh con xong chưa làm gì hết, cậu còn muốn bắt Edgar sau này phải mang bao đây!

"Cái thằng này sao lại cầm thú thế chứ, con mới sinh xong kia mà!" Ian tức giận trừng Edgar đã bất tỉnh nhân sự, á thú nhân mới sinh hài tử, dù thế nào cũng phải kiêng cữ một tháng, dù cho Thư Thư có khôi phục tốt thế nào đi chăng nữa, Edgar cũng không thể làm bừa như vậy được!

"Thư Thư có chịu thương tổn gì không?" Jones hỏi.

"Hai người đừng trách Edgar." Thư Thư không thích người khác chỉ trích Edgar chút nào: "Tôi rất khỏe, chỉ có Edgar đang bị thương thôi."

"Thư Thư, mang thai liên tiếp không tốt cho cơ thể, con mới sinh xong mà nó đã làm con… Khụ khụ." Ian cảm thấy mấy lời này có chút khó nói.

Thư Thư đã phản ứng lại: "Con cũng đang lấy làm lạ đây, sinh hài tử xong, Edgar còn không chịu để con bính a…" Buổi tối hôm đó bận cuống cả lên, đương nhiên không rảnh làm ăn gì sất, hôm sau Edgar về rất muộn, cậu đã ngủ mất tiêu… Ngủ một đêm sáng hôm sau cậu dây dưa với Edgar mà hắn không chịu, nói là không muốn làm cậu bị thương mà.

Sau đó, Jonathan bắt cóc Ian và Jones, cậu và Edgar bám theo lên phi thuyền, lúc đó ở chung nhiều thật, nhưng căn bản không có tiếp xúc thân mật lần nào hết.

Một con rắn với một con chuột đồng thì có thể làm cái gì a!

Cái gì gọi là Edgar không chịu để cậu bính, lẽ nào con trai mình không phải bên chủ động? Để thú nhân làm mình thành như vậy cậu không ngại ngùng sao? Ian nhất thời câm nín.

Suy nghĩ một chút ý tứ của Thư Thư, Ian lại xoắn xuýt: "Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ không phải mang thai?"

"Giống hệt lúc trước…" Thư Thư lại nói: "Hẳn là mọc thêm quả trứng nữa."

Có lẽ nào?

Jones xoắn xuýt, nhìn Thư Thư một hồi, đột nhiên nói: "Phóng chừng Thư Thư mang bầu thật."

Ian và Thư Thư cùng nhìn sang Jones.

"Jones lại nói: "Dù là rắn hay chuột đồng, trong tư nhiên đều sinh một lần xong không giao phối nữa mà vẫn có thể sinh sản."

Jones mới nói dứt, Thư Thư cũng nhớ ra chuyện này.

Chuột cái vừa sinh xong một lứa, chẳng có chuột đực mà vẫn mang thai tiếp đó thôi.

Chỉ là, không phải chỉ có chuột cái mới có cái năng lực này sao? Cậu là đực mà?

Nghĩ tới mình lúc trước bụng mọc nhọt còn quấn lấy Edgar, Thư Thư liền thấy thực hối hận, rồi lúc sinh con còn triền miên với Edgar… Sắc mặt Thư Thư càng lúc càng trở nên đặc biệt đặc sắc.

Sớm biết vậy, lúc đấy đã không làm!

Hiện giờ Edgar cần rất nhiều linh lực mới có thể khỏe lại được, bụng cậu lại thêm một hài tử háu ăn…

Thư Thư có chút buồn bực, Ian và Jones thì vừa mừng vừa lo.

Thư Thư lại có thêm hài tử, hoàng thất có những 2 đứa cháu, đây là chuyện rất đáng vui mừng, nhưng giờ bọn họ lưu lác chốn này, tinh cầu nào đó mà cái tên còn không rõ, hài tử liệu có thể thuận lợi sinh ra và lớn lên chăng?

"Thư Thư, bọn ta đi xung quanh xem, cậu ở đây nghỉ ngơi đi." Jones kéo Ian đứng dậy, thuận tiện lấy quần áo mình lại đưa cho Thư Thư: "Mặc quần áo vào cho khỏi bị cháy nắng."

Thư Thư gật gật đầu, mặc xong, nhìn Jones và Ian rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là chờ Jones đi xa, cậu cũng không nghỉ ngơi, mà là biến về nguyên hình, sau đó bắt đầu đào hầm cạnh một tảng đá lớn.

Chuột đồng tuy rất nhỏ, nhưng móng vuốt vung vẩy để lại từng đạo tàn ảnh, tốc độ đào hang cực kỳ nhanh.

Thư Thư không bao lâu sau đã đào được một cái hang vừa một người nằm xuống, đúng lúc đó, bụng cậu lại quặn đau.

Lúc mang thai quả trứng đầu tiên, ngoài tâm lý lo lắng thì không có bất kỳ khó chịu nào, lần này thì khác, bụng còn đau dữ dội.

Hẳn có nguyên nhân nào đó, lúc trước bản thân cậu thân thể rất tốt, linh lực sung túc, Edgar còn truyền linh lực hàng ngày, hài tử tất nhiên cũng phát triển rất nhanh, nhưng lần này…

Đứa nhỏ này đến quá bất ngờ, cậu căn bản còn chưa kịp chú ý nó, trên phi thuyền không quan tâm nó thì thôi, còn trôi nổi giữa vũ trụ, càng không giữ linh lực lại cho nó tí nào.

Nó buồn bực cũng phải thôi.

Thư Thư nằm dưới đáy hố nghỉ ngơi hồi lâu, mãi đến khi có sức, mới tiếp tục bò dậy, tiếp tục đào hầm.

Thư Thư rất vội vàng, rốt cuộc đào ra một cái hố không nhỏ, nhưng đáng tiếc muốn chứa Edgar thì chưa đủ.

Đại khái là tiêu hao nhiều linh lực quá, kim đan của cậu có chút bất ổn, nếu không có hồng ngọc kiểm soát, khéo khi đã giống như Edgar tu vi giảm sút biến lại về chuột đồng rồi… Hơn nữa bụng cậu thỉnh thoảng lại quặn thắt, Thư Thư căn bản không dám vận chuyển linh lực.

Đi đến bên người Edgar, không thể dùng linh lực trị liệu giúp Edgar, Thư Thư đành uy Edgar ăn vậy.

"Edgar, trong bụng em có thêm quả trứng, anh phải nhanh tỉnh lại nha, nếu không là không thể nhìn nó ra đời đâu." Thư Thư thì thầm bên tai Edgar, lúc này, Jones và Ian rốt cục đã trở lại.

Bọn họ mang về ít cỏ dại, mặc dù không có thứ cần nhất là nước, nhưng chí ít vẫn còn hi vọng.

"Trên tinh cầu này có sự sống. Bọn ta còn tìm được một chút thực vật, ngày mai đi xa chút xem xem, hẳn sẽ tìm được nguồn nước."

"Thư Thư, con đào hầm sao? Con bây giờ…" Ian thấy cái rãnh to kia, cau mày nhìn Thư Thư, Thư Thư hai ngày nay đã rất mệt mỏi, hẳn là còn chưa khỏe lại, tại sao còn cố đào hầm?

"Con không sao." Thư Thư tươi cười: "Nếu thật sự không chịu nổi nữa, con nhất định sẽ ngừng."

Ian nhìn Thư Thư, thở dài, lúc mới gặp Thư Thư, vẫn cảm thấy cậu có hơi yếu ớt, hiện tại đứa nhỏ này kiên cường như vậy, lại khiến y thương đến đau lòng.

"Lúc chưa gặp Edgar, con cũng vậy mà." Thư Thư lại nói, rừng sâu ở Thiêm tư tuy nhiều đồ ăn, nhưng không lo thiếu nước uống, ở đây nguy hiểm hơn nhiều, trước kia mới rơi xuống Thiêm tư cậu cũng gặp rất nhiều phiền phức, sau đó động vật hung dữ xung quanh đều biến mất, hẳn nhờ có Edgar ngầm hỗ trợ.

Ian càng thêm đau lòng.

Cái hầm Thư Thư đào ra giờ chưa đủ cho Edgar vào nằm, nên để cho Ian và Jones vào thì thích hợp hơn, đêm hôm đó, Ian và Jones ôm theo trứng nhỏ vào trong động nằm.

Thư Thư lại trải qua một đem lạnh giá, biến thành chuột đồng nằm bên người Edgar, thế nhưng mới vừa nằm xuống không lâu, Ian liền đi tới ôm lấy cậu, sau đó mang cậu vào hầm che chở trong ngực, khiến cậu không còn thấy lạnh chút nào nữa: "Con bây giờ phải nghỉ ngơi cho tốt, con có khỏe, Edgar mới hồi phục được, mới không xảy ra chuyện gì."

Ian ôm cậu vào ngực, Thư Thư cọ cọ, có hơi ngượng ngùng, nhưng nhanh chóng không chống đỡ nổi mà rơi vào mộng đẹp.

Nhóm người bên này đã an tĩnh ngủ, bên kia, rất nhiều đọa thú đang chia nhau mồi ngon.

http://tieulun.hopto.org

Sói trắng khổng lồ chọn lấy một con mồi ngon nhất, ung dung thong thả bắt đầu ăn, một con sói vàng đen nhìn nó một hồi, cọ tới, muốn liếm láp, nhưng không ngờ còn chưa đụng tới, sói trắng đột nhiên quay sang nó gào lên một tiếng thật to.

Con sói kia bị dọa sợ hết hồn, cong đuôi chạy mất, sói trắng tiếp tục ăn con mồi của mình.

Cách đó không xa, hai con hùng sư cũng ghé vào nhau nhấm nháp con mồi, bọn chúng vừa ăn, vừa thân mật, liếm đi vết máu bên mép nhau.

Sư tử lông nhạt nhìn động tĩnh bên sói trắng, khà khà hai tiếng: "Lão đại thiệt đúng là, có người chủ động tới gần cũng không chịu."

Bọn họ đều từng là thú nhân, trước kia khi chưa biến thành đọa thú đều thích á thú nhân, nhưng giờ không phải thành đọa thú cả rồi sao?

Thời kỳ động dục vô cùng thống khổ, sinh vật trên tinh cầu thì khủng bố, căn bản là sinh vật thời tiền sử, nhiều con mềm oặt, với tình hình đó, bọn họ chỉ có thể tìm đồng bọn bên người để phát tiết.

Có vài đọa thú ở cùng nhau lâu rồi, sẽ giống như bạn đời vậy, ngày càng thân mật, cũng có một vài con tình cờ làm một pháo…

Đương nhiên cũng có một nửa đọa thú không thể chấp nhận chuyện cùng là thú nhân mà phát sinh cái gì, trong đó bao gồm cả lão đại bọn chúng.

Đến kỳ động dục mà phải nhịn cũng không dễ dàng gì, có vài đọa thú tới lúc đó quả thực hận không thể đập đầu húc cây, thế mà lão đại nhịn được tới mấy thập niên? Lợi hại thật!

"Lão đại có á thú nhân mình yêu rồi." Sư tử sậm màu nói. Những đọa thú từng có á thú nhân sẽ không muốn làm chuyện có lỗi với người ấy.

"Lão đại còn chưa cho người ta thú châu mà, đã nhiều năm như vậy, á thú nhân kia phỏng chừng đã sớm thành bạn đời với người khác rồi ấy chứ."

"Trước kia hàng năm lão đại đều nhận được đồ người kia gửi tới." Sư tử sậm màu lại nói.

"Năm nay không phải chưa lấy được sao?" Sư tử nhạt màu cười trên sự đau khổ của người khác, lão đại đánh hắn nữa đi, báo ứng tới rồi đó!

Sư tử sậm màu nhìn bạn đời mình ăn nói linh tinh, đột nhiên cắn cổ hắn một cái, sau đó bò lên lưng nó, sư tử nhạt màu bất mãn rống lên – này không công bằng, phải đánh nhau trước đã! Nếu đánh chắc chắn hắn sẽ thắng!

Nhưng mà giờ có phản kháng cũng không kịp nữa rồi… Hừ hừ vài tiếng, sư tử nhạt màu chấp nhận số phận bị đè ở dưới.

Sói trắng giờ đã ăn xong, đột nhiên đứng lên, gào thét một tiếng.

"Mẹ kiếp, lão đại giở trò quỷ gì? Lại tuần tra phạm vi toàn cầu? Hiện giờ đồ ăn sung túc, không thể nằm một chỗ mà hưởng thụ được sao? Tại sao cứ phải tung tăng khắp nơi mới chịu?" Sư tử bị áp bất mãn, lão đại thất tình nên cố ý giày vò bọn hắn sao? Tuần tra vừa tốn sức lại còn phiền phức lắm a!

Bình thường thì còn nói là do đồ tiếp tế gửi ở nhiều chỗ khác nhau, cũng chỉ sai mấy người đi, không tới mức điều động nguyên đội a!

Sư tử phía trên nghe thấy, bất mãn cắn cổ hắn cái nữa, cái tên này còn dám nghi ngờ lão đại, muốn ăn đòn phải không?

http://tieulun.hopto.org

73. Chương 73: Bất Ngờ Gặp Gỡ

Mấy ngày kế tiếp, Jones và Ian sáng sớm đều xuất phát đi bốn phía thăm dò.

Bọn họ tìm được ít nước tiểu động vật, mang về, nhưng nước này đục trọc khả nghi, bọn họ không có dụng cụ lọc, cho nên không dám tùy tiện uống, chỉ sợ bên trong có tạp chất gây hại, cuối cùng nước này liền dứt khoát cho Edgar để lau người.

Khí hậu sa mạc quá khô hạn, Edgar là thú nhân hình rắn trên cạn nhưng thuộc giống loài ưa ẩm, mấy ngày nay bị phơi nắng suốt, không ổn lắm, có chút nước lau người sẽ giúp hắn dễ chịu hơn nhiều.

Thư Thư cắt một đoạn tay áo xuống, gấp gọn tỉ mỉ lau cho Edgar, chà chà, liền thấy chóp đuôi Edgar giật giật, cậu nhất thời tươi tỉnh hơn hẳn.

Thư Thư giúp Edgar lau rửa sơ qua, bên kia, Jones và Ian hai người ăn một chút đồ, đồng thời dọn dẹp xong cái động mà Thư Thư đào sẵn.

Thư Thư mấy ngày nay không ngừng đào bới, chỉ cần thân thể không có vấn đề, sẽ đào không ngơi tay, bây giờ động kia đã lớn lắm rồi, thậm chí đủ chứa Edgar, nên bọn dự định hôm nay sẽ mang Edgar vào đó.

Jones và Ian mấy ngày trước kiếm được ít thực vật che trên người Edgar cho khỏi nóng, phơi hai ngày, đám thực vật kia đã bị héo quắt, bọn họ rải dưới nền, hang động liền trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

"Chúng ta mang Edgar vào thôi." Ian từ trong động chui ra, nói với Thư Thư.

Ian thân là hoàng hậu, tuy không phải mỹ nhân tuyệt sắc gì, chí ít da dẻ trước đây rất đẹp, nhưng qua mấy ngày nay, mặt y đều bị nắng thiêu đốt đỏ ửng muốn lột da, đôi môi khô tróc nứt nẻ, liếm một cái là thấy máu. Hiện tại bộ dáng này ai dám nói là hoàng hậu, mà Jones so với y còn thảm hơn, quần áo đem cho Thư Thư che đậy cơ thể, trên người bị cháy nắng đỏ hồng loang lổ.

So với hai người, Thư Thư trông có vẻ khá hơn một chút, vết thương trên người do linh lực không đủ nên chưa liền lại, nhưng ít ra ánh nắng mặt trời chưa đủ thiêu da cậu.

Nghe Ian nói, Thư Thư gật đầu đứng dậy, sau đó cùng Jones và Ian vác Edgar lên, lăn tới cửa hang.

Thư Thư hiện giờ căn bản không sử dụng được linh lực, Ian và Jones thì yếu đuối, không nhấc nổi Edgar, bọn họ chỉ có thể lăn thôi.

Sau một âm thanh quái dị, Edgar rốt cục bị lăn vào động, Ian và Jones ngồi thở phì phò, sau đó đứng dậy bảo Thư Thư: "Hôm nay bọn ta đi sang phía Bắc xem, Thư Thư, con ở lại đây trông Edgar và trứng nhỏ đi."

Thư Thư gật đầu, Edgar và trứng nhỏ đúng là phải có người coi mới được, cậu không thể cậy mạnh đi theo.

Thư Thư chui vào hang, Ian và Jones thì đội mũ rơm che nắng, sau đó vùi đầu đi tới phương Bắc.

Mấy ngày nay không ngày nào dám lười biếng, mỗi ngày đều phải tuần tra xung quanh, chân đi nhiều tới độ nổi mụn nước.

Ian mấy năm nay làm hoàng hậu chưa từng chịu khổ cực như vậy. Trước đó vài ngày, y đọc sách còn bất cẩn bị trang giấy làm đứt tay, Chris đã cầm tay y đau lòng nửa ngày, nhưng giờ...

Nhìn đôi chân thê thảm nổi mụn nước của mình, Ian cười khổ: "Dù gì cũng là nước, lãng phí quá a."

Bọn họ hiện giờ chỉ biết trông cậy vào nước trong hoa quả của Thư Thư, vẫn thiếu nước vô cùng, hiện tại nổi bọng nước, liệu có thiếu nước hơn không?

"Chờ khi nào về thủ đô tinh, ta nhất định phải ngâm trong bồn tắm nguyên ngày." Jones nói.

"Mụn nước đầy hết rồi, chắc là giờ ta xấu lắm a, nếu không bảo dưỡng cẩn thận, Chris sẽ ghét bỏ ta mất." Ian lại nói.

http://tieulun.hopto.org

"Hắn dám ghét bỏ? Quất chết hắn!" Jones cười rộ lên, bọn họ nói chuyện để bầu không khí sôi nổi hơn một chút rồi thôi, bắt đầu đi nhanh về phía trước – lúc nói chuyện mới nhếch mép một cái là nước miếng bốc hơi mất tiêu rồi.

Phương hướng này đã đi thử một lần rồi, vì bên kia thấy có thực vật, hôm nay lại đi xem xem có thể tiến xa hơn không.

Vì thế hai người gấp rút tăng tốc, tới trưa đã đi xa hơn rất nhiều, còn nhìn thấy một loại thực vật giống với tiên nhân chưởng mọng nước.

Thực vật kia phát triển cao to, Jones mừng rỡ, muốn xem qua một chút, dùng kinh nghiệm của mình kiểm tra độc tính của nó, ngay lúc đó, Ian bên cạnh đột nhiên ngã xuống mặt đất.

"Ian!" Jones kêu lên một tiếng sợ hãi, nâng Ian dậy quan sát, liền biết Ian hẳn là say nắng rồi.

Ian chỉ là á thú nhân bình thường, mấy ngày nay vì không tìm được nguồn nước, nước uống còn ngày một ít đi, với tình hình này, say nắng là điều khó tránh khỏi, thậm chí có thể trụ được tới giờ mới ngã xuống đã là ý chí đủ kinh người.

Jones thấy bộ dáng Ian như vậy, lấy một quả mọng trong túi mà Thư Thư đưa, bóc vỏ, sau đó đút cho Ian, đắn đo một chút, dùng mũ rơm che mặt Ian lại, sau đó lấy mảnh vỡ khoang cứu sinh thay dao đi tới chỗ cây kia, cắt lấy một miếng trên thân nó.

Do bị cắt trên thân tí tách chảy nước ra, Jones đưa tay hứng lấy, không thấy tay có hiện tượng dị ứng gì, liền ngửi mùi nước.

Mùi cũng thơm, không tanh tưởi… Jones liền vòng quanh thân cây quan sát một lượt.

Tới khi thấy có vết tích từng bị động vật gặm nhấm, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lấy chút nước bỏ vào miệng.

Đầu lưỡi vẫn ổn, chưa bị gì, nếu vậy, dù loại cây này có độc tố cũng không tới mức gây hại ngay được.

Jones mừng rỡ cắt một miếng nhánh cây, sau đó mang tới xoa xoa lên thân thể Ian.

Nhiệt độ cơ thể Ian quá cao, hơi co giật, tình trạng dĩ nhiên khá tệ, Jones cắn răng, khoác tay đỡ Ian lên, đương nhiên không quên mang theo một khối nhánh cây lớn về.

Thực vật này tuy không ăn được, nhưng chí ít cũng có thể dùng để lau người cho Edgar.

Jones cũng chẳng cường tráng gì, đoạn đường này đi rất chậm, chờ tới khi về tới nơi thì trời đã tối mịt rồi.

"Hai người không sao chứ?" Thư Thư lo lắng.

"Ian say nắng." Jones đáp, đặt Ian xuống, kéo vào hang động.

Ban ngày nóng như đổ lửa, ban đêm lại lạnh thấu xương, Ian càng lúc càng kiệt sức. Ngoài say nắng ra, Jones còn phát hiện da chân y bị bỏng sâu, đã bắt đầu nhiễm trùng.

Jones là bác sĩ, nhưng ở đây không có thiết bị y tế, y căn bản cũng không có cách nào trị liệu giúp Ian, chỉ có thể tận lực bổ sung nước và đồ ăn.

Bởi vậy, đồ ăn Thư Thư mang tới đã ít lại thiếu, thậm chí không cầm cự được nổi mấy ngày nữa, may là loại cây Jones mang về Thư Thư đã xem qua, xác định ăn được – thân là một động vật hoang dã, ít nhất cũng có bản năng phân biệt cái nào ăn được cái nào không.

Có điều, tuy ăn được nhưng chưa chắc đã không bị gì… Ai biết trên tinh cầu này có nguyên tố vi lượng nào ảnh hưởng xấu tới cơ thể á thú nhân hay không?

Jones ôm Ian, ngủ sát bên Edgar một đem, sáng hôm sau lại lên đường, tình trạng bệnh của Ian vẫn chưa chuyển biến tốt lên, trái lại còn nghiêm trọng hơn trước.

Thấy vậy, Jones mím mím đôi môi khô khốc, nói với Thư Thư: "Ta lại đi lấy ít cây kia về, cậu ở lại chăm sóc bọn họ."

http://tieulun.hopto.org

"Thầy, người đừng đi." Thư Thư nói, Jones một mình ra ngoài nhỡ say nắng cũng không ai biết mà đưa về kịp!

"Ian chưa thể khỏe lại ngay được, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết." Jones nói.

"Vậy tôi đi cùng thầy." Thư Thư lại nói: "Hang động này tìm ít đồ che lại là được."

"Không, để bọn họ ở đây rất nguy hiểm, hơn nữa cậu lại đau bụng, đừng tưởng bọn ta không biết." Jones nói: "Con trai cậu chưa ổn định, nếu phơi nắng sẽ sảy mất, ngay cả cậu khéo khi cũng mất mạng đó."

Sắc mặt Thư Thư hơi thay đổi, Jones lại nói: "Cho ta ít hoa quả, ta là bác sĩ, sẽ không để bản thân gặp chuyện đâu."

Thư Thư suy nghĩ một chút, đến cùng vẫn đồng ý, đồng thời đem chỗ hoa quả nhiều nước còn lại cho Jones.

Jones ăn một miếng, còn lại bỏ vào túi mang đi, lượm hai miếng vảy đã tróc khỏi người Edgar, lúc này mới xuất phát.

Jones là người có kinh nghiệm sinh tồn ngoài hoang dã, biết thú hoang đáng sợ cỡ nào, chính bởi vậy, mấy ngày nay mỗi lần ra ngoài đều sẽ mang theo vảy của Edgar bên người, để trên người mình có mùi của thú nhân mạnh mẽ, khiến kẻ săn mồi không dám xuống tay.

Rời khỏi hang động xong, dọc theo con đường hôm qua, Jones hướng tới chỗ cái cây kia.

Đã biết đường, hôm nay đi nhanh hơn, thẳng tới đích sớm hơn dự kiến.

Dọc đường không dám ăn trái cây Thư Thư đưa cho, cắt thịt quả mới thấy mọng nước, chỉ cảm thấy cổ họng khô khát kinh khủng, muốn nuốt một ngụm, lại phát hiện miệng vẫn khô khốc, nước đã bay hơi đâu hết rồi?

Jones suy nghĩ một chút, đến cùng vẫn không nhịn được, uống một hớp nhỏ nước trên cây.

Y đã chờ một hồi, cũng chẳng thấy chỗ nào khó chịu, đang muốn uống thêm miếng nữa, nhưng ai dè đột nhiên từ phía sau thân cây, một con sư tử cực lớn bước tới.

"Rống!" Sư tử hống một tiếng, đánh tới chỗ Jones, Jones kinh hô, tại sao lại có một con sư tử núp sau cây rồi công kích y? Y lại bị con sư tử một nhát kìm chặt.

Cái miệng to đùng của sư tử cắn tới, Jones đã coi như chính mình chắc chắn phải chết, không ngờ chẳng cảm nhận được đau đớn gì, hóa ra sư tử tuy là cắn, nhưng không cắn chết y, chỉ ngậm vào miệng chạy đi, giống như là ngậm sư tử con vậy.

Jones thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, cũng ngay lúc đó, y đột nhiên phát hiện con sư tử này có gì không đúng lắm.

Không phải sư tử bình thường, chuyện này… Trông như một thú nhân!

Jones lúc đầu sợ chết khiếp, sau lại thành vui mừng – trên tinh cầu này thậm chí có cả thú nhân! Thật tốt quá rồi!

"Ngươi… Ngươi là thú nhân!" Jones nắm lấy túm lông bên mép sư tử, cơ hồ mừng phát khóc.

Đang ngậm Jones chính là sư tử nhạt màu Bruno kia, bị Jones túm lấy lông bên mép, hơi khó chịu, không nhịn được muốn vẩy ra, nhưng nghĩ tới đây chỉ là một á thú nhân, vẩy cái chết tươi, lại nhịn xuống, gật đầu.

Jones dù không còn nhỏ tuổi, xưa nay trầm ổn, nhưng trong tuyệt vọng lại thấy một đường sinh cơ thì không khỏi kích động, nước mắt tuôn trào: "Ngươi thả ta xuống dưới, ta có lời muốn nói với ngươi."

Jones muốn nói chuyện với thú nhân này tử tế, Bruno lại chẳng hứng thú tí nào, ngậm lấy Jones nhanh chân chạy đi, thậm chí liếc nhìn Jones treo trên miệng mình cúi gập nửa người cứ thấy hay hay.

Kỳ thực hắn đâu còn là thú nhân, thành đọa thú rồi, hiện giờ phải tha á thú nhân này về ổ chơi đã!

Á thú nhân này rõ nhát gan, chờ chút nữa nhìn thấy nhiều đọa thú như thế nhất định sẽ bị hù chết! Ha ha!

http://tieulun.hopto.org

Lúc Bruno biến thành đọa thú thì chưa lớn lắm, bị người hại, khi ấy thấp thỏm lo âu, kết quả mẫu phụ còn kinh hoảng hơn, thậm chí nhìn hắn lộ vẻ mặt sợ hãi, ghét bỏ hắn… Hắn bị đưa tới đọa thú tinh cầu, mẫu phụ chưa từng đi thăm, hắn càng ghét á thú nhân, hiện tại tất nhiên chẳng thèm nghe lời Jones nói.

Jones phát hiện điểm này, vui sướng lúc trước biến mất không còn tăm hơi, nhất thời hoảng hốt.

Tên thú nhân này, không có ý tốt?

Viên tinh cầu này nguyên thủy như vậy, phỏng chừng không phải nơi đế quốc Thú Nhân phê duyệt để sinh sống, nếu đã vậy, liệu có phải bị tinh đạo hay tội phạm xuống lén chiếm cứ hay không?

Nếu như rơi vào tay tinh đạo… Tinh đạo thiếu thốn nhất là á thú nhân, bọn họ e là sẽ phải chịu đối xử cực kỳ tàn ác!

Nếu là thú nhân muốn sinh sống an ổn bên á thú nhân, sẽ phải cùng á thú nhân bồi dưỡng tình cảm, sau đó kết hôn trao thú châu, nhưng có vài thú nhân lại không như vậy!

Coi như á thú nhân đã ăn thú châu của người khác, tinh đạo cũng mặc, ngược lại còn như thể thoải mái phát tiết dục vọng mà chà đạp.

Dọc đường hoang vu vô cùng, con sư tử này trên người không có máy truyền tin, Jones càng thêm sợ hãi, lập tức kịch liệt giằng co: “Mau thả ra! Biết ta là ai không? Bạn đời của ta rất cường đại, nếu như người thương tổn tới ta, nhất định sẽ chết thảm đó!”

Bruno nghe Jones nói xong, khẽ xì một tiếng, hắn có ngửi thấy mùi thú nhân rất mạnh trên người Jones, nhưng thế thì đã sao? Tới đọa thú tinh cầu rồi, thú nhân kia có mạnh mẽ cỡ nào cũng phải ngoan ngoãn nghe lời thôi!

Hơn nữa thú nhân kia dù có mạnh mẽ, khẳng định cũng không sánh được với lão đại bọn hắn, lão đại trước đây là Đại tướng quân của đế quốc, thú nhân 9 sao đấy nha!

Ngậm Jones đang liên tục giãy dụa, Bruno thẳng một đường tới chỗ bọn hắn đóng quân dựng trại để tuần tra, nhìn thấy sói trắng xa xa đang nhàm chán nằm nhoài trên tảng đá xong, hắn nhẹ nhàng chạy tới, đồng thời đắc ý phát ra tiếng kêu ô ô.

“Lão đại xem nè! Tôi mang về một á thú nhân đấy!” Bruno hưng phấn cực kỳ, đọa thú xung quanh đều nhìn lại.

Một đám thú nhân! Một đám thú nhân trên người tràn ngập khí tức ham sát phạt!

Jones đánh một quyền lên mắt Bruno: “Thả ta ra! Nếu không bạn đời của ta nhất định sẽ giết các ngươi!”

Sói trắng đang nằm nhoài trên tảng đá đột nhiên nghe thấy tiếng người, theo bản năng nhìn lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Sư tử: Lão đại lão đại, xem tôi bắt cho anh một á thú nhân về nè!

Jones: Khốn nạn, bạn đời của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Sói trắng… Sói trắng một tát đánh bay sư tử đi.

74. Chương 74: Hùng Sư Xui Xẻo

Nhóm đọa thú này từ lúc tới đọa thú tinh cầu, chưa từng gặp á thú nhân nào, thậm chí cả thú nhân cũng chưa thấy qua – hàng năm đế quốc đều cho người mang đồ tiếp tế tới một nơi cố định, nhưng không giao lưu với bọn hắn bao giờ.

http://tieulun.hopto.org

Bruno giờ đột nhiên mang về một á thú nhân, tất nhiên sẽ khiến người khác phải chú ý, tuy á thú nhân này bị phơi nắng đỏ đỏ hồng hồng, mặt thì khô khốc nứt nẻ sắp không nhận ra bộ dáng, nhưng tốt xấu gì cũng là một á thú nhân a!

Nơi này có nhiều đọa thú dù không phải thú nhân nữa nhưng vẫn một lòng yêu thích á thú nhân, bây giờ người đang sờ sờ ngay trước mắt, nhất thời không chịu nổi, thậm chí có một đọa thú trực tiếp phát tình, chạy tới chỗ Jones đang còn trong miệng Bruno.

Tuy bọn họ đều còn cất giữ phần ký ức nào đó của thú nhân, nhưng không khác thú hoang là mấy, động vật ngoài thiên nhiên giao phối điên cuồng cỡ nào, bọn họ cũng gần như vậy, khó mà liên tưởng được tới dáng vẻ một thú nhân.

Thấy đọa thú kia tự dưng đỏ mắt chạy tới, Bruno bị dọa giật mình, tên này hắn biết, lúc động dục vô cùng cuồng bạo, lực sát thương kinh người, thậm chí để giảm bớt khó chịu còn đập đá chảy máu đầu… Tên điên này hắn ứng phó không nổi đâu!

Đến giờ Bruno có chút hối hận vì đã tùy tiện đem á thú nhân này về, á thú nhân rõ là phiền phức mà!

May mà có lão đại ở đây, nhất định sẽ có cách!

Bruno quay sang tìm sói trắng đang úp sấp trên tảng đá, lại đột nhiên phát hiện trên đó trống trơn, giật mình thêm lần nữa, sau đó nghe thấy tiếng rống bên tai, đọa thú động dục mới nãy đột nhiên lao về phía này đã bị sói trắng đánh bay ra ngoài! Sau đó còn vồ tới cắn cho đọa thú kia một cái.

Nếu là bình thường, đọa thú này chẳng dám khiêu khích sói trắng đâu, dù sao sói trắng quá mạnh, dù không có thú hạch cũng đủ kinh người, nhưng kỳ động dục khiến nó không còn tỉnh táo nữa, bị sói trắng tấn công xong còn lật người cắn lại sói kia.

Hai đọa thú chiến đấu loạn cả lên, còn Jones bên cạnh thì đã bị dọa ngây người.

Lúc đọa thú kia lao về phía y, y đã có một dự cảm không lành.

Mấy năm nay luôn nghiên cứu thú nhân và đọa thú, y đã hết sức quen thuộc với tình cảnh này, tự khắc nhận ra kia không phải thú nhân, mà là đọa thú.

Thú nhân khi không cần chiến đấu sẽ không ở trạng thái thú hình, dù sao hình người cũng tiện hơn, nơi này tất cả đều giữ thú hình…

Bọn chúng… Không còn là thú nhân nữa, là đọa thú!

Jones nghĩ tới đây, trong lòng càng kinh hãi, nhiều đọa thú như vậy, nếu rời vào tay bọn chúng, còn mạng mà rời đi sao?

Y cũng không dám giãy dụa, sợ làm bọn chúng chú ý, nhưng không ngờ ngay lúc này, một con sói trắng đột nhiên nhảy qua, vọt tới con đọa thú không biết điều kia.

Sói trắng…

Jones ngây ngốc nhìn con sói kia, y đã xem qua rất nhiều thú hình, nhưng sói trắng trước mắt, tuyệt đối là con sói quen thuộc nhất với y.

Bruno nhìn bộ dạng ngơ ngác của Jones, bật cười một tiếng thả Jones xuống đất, vẫy vẫy đuôi: Ha ha, á thú nhân này choáng váng rồi đi? Đáng đời! Dám giật râu mép của ta, hù chết ngươi!

Nghĩ thế, Bruno dùng đuôi quất Jones một cái…

Kỳ thực cái quất đuôi này chưa dùng nhiều lực lắm, nhưng da dẻ trên người Jones đều đã bị phơi nắng nứt nẻ rồi, bị đánh như thế, lập tức có chỗ bị trầy da, chảy máu.

Nhưng Jones không để tâm tới vết thương của mình, chỉ nhìn chòng chọc vào sói trắng kia.

Đó là Renault? Renault mà y đã 30 năm không gặp? Y đang nằm mơ sao? Không, đây không phải mộng… Nếu vậy, xung quanh lại có nhiều đọa thú vây xem… Nơi này là đọa thú tinh cầu?

http://tieulun.hopto.org

Jones mới nghĩ tới đây, trận chiến giữa sói trắng và đọa thú kia đã kết thúc, sói trắng rống một tiếng, vọt tới bên này.

Jones lần này lại không chút sợ sệt, ngược lại hơi nghênh đón sói trắng tới bên mình, chuẩn bị cho sau đó dùng hắn đầu cọ lên mình, kết quả…

Sói trắng cứ thế lướt qua y, đánh Bruno bên cạnh, dùng hai chân trước hạ gục Bruno, sau đó cắn tới.

Mới nãy nghe tiếng người, giống như giọng Jones, Renault chỉ cho là mình nghe nhầm, dù sao đế quốc cũng không để á thú nhân tới đây đâu, nhưng sau khi nhìn sang… Không phải ảo giác, kia thật sự là Jones!

Tuy cả người bị phơi nắng đỏ như tôm, còn nhem nhuốc bụi bặm, nhưng đó là Jones, sao hắn không nhận ra được cơ chứ!

Jones trên người không có áo, chỉ có quần, bị Bruno ngậm lên miệng, còn nói đã có bạn đời… Renault nhất thời bối rối, ngay lúc đó lại phát hiện có đọa thú lao tới phía Jones.

Đầu óc chưa kịp phản ứng đã xông ra ngoài, đánh cho đọa thú kia một trận, xong xuôi lén liếc mắt nhìn Jones, sau đó thấy Bruno vung đuôi đánh Jones, hại y chảy máu.

Tên này thiếu đòn mà!

Renault xử lý tên đọa thú kia xong, không chút nghĩ ngợi vọt tới chỗ Bruno.

"Lão đại! Làm gì vậy a!" Bruno bị Renault không hiểu ra làm sao, rống lên, kịch liệt giãy dụa.

Renault bỏ ngoài tai, thậm chí trực tiếp cắn rách da hắn.

"Rống!" Bruno rống lớn một tiếng, đau réo lên không ngừng: "Lão đại anh điên rồi, sao lại đánh tôi?"

Renault không thèm nói chuyện, trong lòng hắn đang loạn cả lên, căn bản không biết nên nói cái gì, chỉ muốn đánh cho Bruno ngu ngốc một trận, Bruno thấy bộ dạng hung ác của hắn, biết xin tha vô ích, chỉ còn thể vừa đánh vừa cầu cứu bạn đời: "Kiệt Tây! Cứu mạng!"

Sư tử sậm màu ngoảnh mặt làm ngơ.

Nếu là trước đây, bạn đời bị lão đại đánh, đó coi như là lỗi của bạn đời, hai người bọn họ gộp lại cũng không phải đối thủ của lão đại, nhưng Kiệt Tây vẫn sẽ lên hỗ trợ, giúp đỡ ngăn cản công kích.

Nhưng giờ… Ha ha, Bruno kia lại ngậm một á thú nhân mặc độc một chiếc quần cộc trở về!

Á thú nhân khi nãy đã giãy dụa liên tục trong miệng Bruno, trên người dính đầy mùi của Bruno rồi, trên người Bruno cũng dính đầy mùi á thú nhân.. Lúc mới về còn hí ha hí hửng nữa chứ.

Kiệt Tây mặc kệ hắn luôn, nhìn sang bên cạnh – lão đại ra tay có chừng mực, không đến nỗi cắn chết Bruno được đâu.

Renault đúng là có chừng mực, quật ngã Bruno xong, dây dưa một lát rồi thả ra, sau đó nhìn về phía Jones.

Hắn còn muốn chạy tới nói chuyện với Jones, nhưng hiện tại nói không nên lời, hơn nữa 30 năm không gặp, có khi Jones đã sớm có bạn đời rồi…

Ngửi một cái, Renault liền thấy có hai mùi thú nhân.

Một cái thì rất đáng sợ, từ mùi này có thể đoán được người kia còn mạnh hơn cả hắn… Jones xuất sắc như vậy, không có hắn quả nhiên vẫn có thể tìm được người tốt hơn.

Còn một cái nữa… Đó là của Bruno, Bruno vừa ngậm Jones trong miệng, mùi của nó dính đầy từng bộ vị trên người Jones, thân thể trần truồng của y còn bị hàm răng của Bruno làm trầy da đầy rẫy vết thương.

Renault nhìn Jones một hồi, hắn biết Jones đã nhận ra mình, nhưng hắn không dám tới gần y…

"Lão đại sao lại đánh tôi?" Bruno từ dưới đất bò dậy, oan ức cực kỳ, ngay lúc đó, Renault mới đánh hắn te tua đột nhiên xoay người lại, đập hắn.

"Lão đại!" Bruno nhìn Renault không dám tin, đã đánh một trận rồi, sao lại tới nữa.

http://tieulun.hopto.org

Renault đương nhiên còn chưa đánh đủ, Bruno, cái tên này suýt chút nữa làm Jones tổn thương, quả thực không thể tha thứ.

Jones thấy Renault lại đánh con sư tử kia, đột nhiên nở nụ cười, vừa cười vừa rơi nước mắt.

Renault còn sống, còn nhớ tới y.

Trong lòng hắn vui sướng khó nói thành lời, nước mắt càng không ngừng được.

Renault lại quật nga Bruno lần nữa, quay đầu lại phát hiện Jones đang khóc đàng kia.

Jones vẫn luôn rất kiên cường, trừ lần đó hắn biến thành đọa thú xong chưa từng khóc bao giờ, giờ lại khóc… Renault sốt ruột không thôi, đá văng Bruno, sau đó cẩn thận từng tí một tới gần Jones.

Hắn muốn liếm đi nước mắt và vết máu trên người Jones, muốn kéo Jones vào lòng bảo vệ, chỉ là nếu làm vậy, bạn đời của Jones nhất định sẽ rất tức giận, nói không chừng còn trút giận lên người Jones.

Bây giờ hắn chỉ là một đọa thú, không thể cho Jones được hạnh phúc, nếu đã vậy, hắn càng không thể phá hoại hạnh phúc của Jones!

Renault lo lắng xoay quanh người Jones, vừa muốn tới gần Jones rồi lại không dám.

Đọa thú xung quanh nào đã thấy bộ dáng này của lão đại? Nhất thời ai nấy cho là mình hoa mắt rồi, qua hồi lâu sau đột nhiên nghĩ – đây là á thú nhân trong lòng lão đại chăng?

Có thể bọn hắn là đọa thú, hình thể không cân xứng với á thú nhân, coi trọng á thú nhân cũng vô ích, hơn nữa một á thú nhân không đời nào lại đi coi trọng một đọa thú, còn chẳng bị dọa khóc thét ấy chớ.

Đám đọa thú có chút thương cảm cho Renault, sau đó thấy á thú nhân kia lau nước mắt, nhìn về phía lão đại bọn họ.

Lão đại bọn họ… bị á thú nhân nhìn một cái hóa đá luôn, cái đuôi phía sau chẳng biết vì sao đột nhiên vẫy vẫy, lông đuôi trắng muốt lay động đặc biệt đẹp đẽ.

Đọa thú xung quanh quả thực muốn phát điên, lão đại mau tỉnh lại đi, anh không phải chó con a! Chúng tôi theo anh nhiều năm như thế còn chưa từng thấy anh động đuôi, giờ mới thấy á thú nhân cái liền vẫy đuôi vui mừng như thế là sao?

"Lão đại phát xuân?" Bruno đến bên Kiệt Tây, kinh ngạc nhìn sói trắng trước mắt: "Vẫy đuôi thế kia, hoa cúc lộ hết rồi."

Kiệt Tây vỗ đầu hắn một phát – cái tên này còn muốn chết sao?

Bruno lần này gặp may, Renault không nghe thấy hắn, bởi vì Jones đột nhiên ôm lấy Renault.

Đuôi Renault nhất thời vẫy còn mừng hơn, đọa thú lại một phen kinh sợ. Bọn họ mới thấy gì đó? Bọn họ thấy một á thú nhân nhào vào lòng lão đại, nguyện ý dâng hiến!

Mị lực lão đại mạnh vậy sao, thành đọa thú rồi còn hấp dẫn á thú nhân được? Bọn họ có thể lĩnh giáo chút được không?

Đọa thú này kia đều kinh ngạc, liền thấy lão đại khom người nằm trên mặt đất, để tiện cho á thú nhân kia ôm mình, trong mắt còn đong đầy yêu thương.

Đây là, nhất kiến chung tình? Lão đại bọn họ quên á thú nhân trong lòng thương nhớ nhiều năm kia rồi sao? Á thú nhân kia tuy là năm nay không tặng đồ, nhưng có thể nhớ đến nhau nhiều năm như vậy cũng đã coi như tình thâm nghĩa trọng rồi.

"Renault…" Jones nắm lấy hai bên tai sói trắng, đem nước mắt mình xoa xoa lên lông nó.

Renault nghĩ đến bộ lông trắng muốt bảo bối, rồi lại tùy ý Jones làm loạn một hồi, sau đó chôn đầu bên hông Jones, ngửi ngửi.

Thế mà mùi hai thú nhân lại quấy nhiễu không thôi, Bruno thì kệ, chứ thú nhân kia thì thực hận không thể tìm đối phương đánh một trận thống khoái.

http://tieulun.hopto.org

Mùi này, hình như quen quen… Đây không phải là có chút tương tự với Chris sao?

Một thú nhân hình rắn thật mạnh mẽ… Trong hoàng thất, nhưng không phải của Chris, Chris đã có vợ rồi…

Renault ngửi lại lần nữa, đột nhiên phát hiện nơi dày đặc nhất là từ túi bên hông Jones… Thừa dịp Jones khóc đến lợi hại, hắn dùng móng vuốt xé cái túi kia ra.

Đọa thú vây xem: Lão đại muốn làm gì, chẳng lẽ cái quần còn sót lại cũng không tha? Như vậy không hay lắm đâu.

Còn nữa, á thú nhân sao lại biết tên lão đại, quen biết? Đám đọa thú đột nhiên nghĩ tới cái gì.

Khi Jones không để ý, đọa thú xung quanh đều thấy được, Renault lấy cái vảy trong túi hoa quả của Jones ra.

Hóa ra chỉ là vảy!

Renault nhất thời cực kỳ hưng phấn, hắn vứt cái vảy đi, đầu lưỡi liếm lên người Jones, từ đầu tới chân, quả thực hận không thể nuốt Jones vào bụng.

"Buông ra, nghe em nói đã!" Jones bị liếm không thoải mái lắm, nói ngay.

Renault ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, vừa vẫy đuôi vừa nhìn Jones.

"Lần này em bất cẩn rơi xuống nơi này, vốn cũng đã muốn tới tìm anh, anh không sao thật tốt quá, em còn tưởng rằng nhiều năm như vậy rồi, anh.." Jones kích động nhìn Renault, quan sát hắn từ trên xuống dưới nhiều lần, sau đó đột nhiên phát hiện một chân Renault đã giẫm cho mấy trái cây mà chính mình cũng không nỡ ăn dập nát hết cả…

"Trái cây của em!" Jones phẫn nộ, y khát khô cả cổ còn không nỡ ăn!

"Kia… Á thú nhân kia, chính là người lão đại luôn nhớ mãi không quên?" Bruno và nhóm đọa thú đột nhiên phản ứng lại.

Nghĩ tới á thú nhân đã từng nói bạn đời của y rất cường đại, chính mình lại bắt nạt y, Bruno nhất thời hận không có cái hố để chôn mình.

Hắn còn muốn nhờ lão đại thu thập á thú nhân này làm bạn đời… Á thú nhân này là bạn đời của lão đại a!

Hắn chết chắc rồi!

75. Chương 75: Đọa Thú Vui Mừng

"Anh đạp nát trái cây của em?" Jones nhìn móng vuốt Renault còn dính quả cây, giận không có chỗ trút, đưa tay tóm chặt tai Renault.

Renault cúi đầu, ô ô kêu lên, đuôi cùng không lắc nữa, tiu nghỉu xuống, tỏ vẻ nhận sai. Mới nãy giẫm nát đám trái cây còn thấy sảng khoái biết bao, bây giờ…

Mùi trái cây này, hắn nhận ra được, là đặc sản ở tinh cầu nọ, sản lượng cực ít, cho nên bây giờ muốn đền cho Jones cũng không biết kiếm đâu ra…

Renault tội nghiệp nhìn Jones, phát hiện tư thế túm tai này làm cho hai viên tiểu đậu đậu vừa vặn ngay tầm nhìn, liền không nhịn được lè lưỡi liếm một cái.

Liếm xong lại đơ ra, chỉ sợ Jones giận hắn.

Jones quả nhiên giận thật, kéo tai hắn còn dùng sức hơn, Renault lại không dám động đậy, để yên cho Jones nhéo nhéo tai mình xả giận – á thú nhân có mấy sức đâu, đối với thú hình của bọn hắn thì không đáng chú ý.

http://tieulun.hopto.org

Đang nghĩ thế, Renault đột nhiên thấy Jones ngã lên người mình.

Theo bản năng hắn đưa chân đỡ được Jones, sau đó phát hiện y đã hôn mê bất tỉnh.

Jones nhắm mắt mới thấy cả người đều bị cháy nắng, trông cực kỳ gầy, hiện tại hôn mê bất tỉnh, Renault nhất thời cuống cả lên, tru lên từng đợt.

Đọa thú không có cách nào nói được tiếng người, nhưng bọn họ tiếp xúc lâu cũng có thể giao lưu được, Renault đang nhờ Kiệt Tây tới xem cho Jones.

Kiệt Tây trước khi biến thành đọa thú là mọt bác sĩ, bọn hắn nếu có đau đầu nhức nách gì cũng nhờ Kiệt Tây xem giúp.

Hùng sư tên Kiệt Tây tới nhìn á thú nhân đang được lão đại đỡ lấy, căn bản chỉ thấy mỗi gương mặt.

May là hắn không có ý định nhìn lung tung gì… Kiệt Tây nhìn sơ qua rồi phán: "Lão đại, người ta thiếu nước nên say nắng rồi."

Á thú nhân da thịt nứt nẻ, chắc chắn thiếu nước, còn té xỉu, nói không chừng là vì kinh hách quá độ, mà cái này khỏi nói, đỡ cho Bruno lại phải chịu đòn.

"Mau mang nước tới!" Renault lên tiếng, sau đó mới nhớ ra trên người mình cũng có nước, bọn họ thường uống một loại nước trái cây, lập tức vội vã láy từ trong nút áo không gian ra, dùng móng vuốt châm một lỗ nhỏ, nâng đầu Jones lên rót cho y.

Nước trái cây trong veo theo lỗ nhỏ chảy vào trong miệng Jones, y theo bản năng nuốt xuống, một ít nước hơi trào ra ngoài.

Renault thè lưỡi liếm sạch sành sanh, sau đó lẳng lặng nhìn Jones.

Đọa thú chung quanh cũng nín thở chờ á thú nhân tỉnh lại, hơi hơi hâm mộ. Lúc trước á thú nhân hàng năm gửi đồ tới cho lão đại đã đáng hâm mộ rồi, năm nay người kia không gửi tới, bọn họ có chút thất vọng lẫn mất mát.

Nhưng bây giờ… Đồ thì người kia không gửi tới, nhưng đích thân tới tận đây rồi!

Lão đại may mắn thật, sao á thú nhân này lại để lão đại tìm thấy chứ?

Hâm mộ qua đi, cả đám bắt đầu ghen tị với Renault.

Renault vẫn còn đang lo cho Jones, thấy y không tỉnh, lại trừng Kiệt Tây: "Sao em ấy còn chưa tỉnh?"

"Nhất định phải nhẫn nại." Kiệt Tây nói.

"Đúng đó, cũng không biết khát bao lâu rồi, lúc tôi bắt hắn còn đang thấy anh ta đang chiết nước từ thân cây." Bruno nói, những cây kia đúng là trữ rất nhiều nước, nhưng đọa thú uống nhiều sẽ đau bụng, chớ nói chi là á thú nhân…

Jones luôn vô cùng cẩn thận, nếu không phải bất đắc dĩ thì chắc chắn không ăn bậy thứ chưa rõ thành phần, sợ là quá khát nước… Renault thấy tim mình thắt lại đau đớn, đồng thời cảm thấy tên Bruno lải nhải bên tai thật chướng mắt – cái tên này biết rõ nước trên thân cây kia uống có hại, tại sao thấy Jones mà không ngăn cản?

Renault lại đập Bruno.

Bruno ăn đau, ủy khuất cực kỳ - tại sao lại đánh nữa?

Cũng may Renault giờ không còn tâm trí đâu để ý tới hắn nữa, đập xong một cái liền quay lại coi sóc Jones.

"Lão đại, á thú nhân này không chừng có người đi cùng, có cần chúng tôi đi xem không?" Kiệt Tây nói.

Renault cũng nghĩ tới điều này, nếu Jones chỉ có một mình thì không thể tới đây được, có lẽ còn người đồng hành… Những người kia ra sao rồ? Làm sao lại để á thú nhân đi lang thang một mình? Thật vô trách nhiệm!

Renault đứng lên, lấy trong nút áo không gian ra mấy phiến lá lớn lúc trước kiếm được, bọc Jones lại, sau đó nhấc y lên, lỗ mũi hừ hừ một tiếng: "Đi!"

http://tieulun.hopto.org

Mũi đọa thú đều rất thính, lần theo mùi của Jones về chỗ ở là chuyện quá đơn giản.

Renault mang theo đại quân đọa thú, cứ vậy hướng tới chỗ Thư Thư mà đi.

Thư Thư dùng áo Jones để lại quấn lấy trứng nhỏ, nhìn sang Ian, rồi nhìn Edgar.

Ian vẫn chưa hạ sốt, cậu chỉ có thể không ngừng lau người cho y để hạ thân nhiệt, còn Edgar…

Edgar mới mở mắt một lần, nhưng rồi nhanh chóng nhắm lại, hẳn là không còn sức để mở mắt nữa.

Đồ uống và trái cây không còn nhiều, tiếp theo nên làm gì đây? Thư Thư không khỏi lo lắng, nhưng có lo cũng vô ích, trước mắt chưa thể tìm ra biện pháp gì.

Điều đáng mừng duy nhất đó là tình trạng Edgar đã khá lên, không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa, cho nên cậu cũng có thể yên tâm tu luyện nội đan, tiện thể chăm sóc cho trứng nhỏ trong người.

Dĩ nhiên không thể cho nó nhiều linh lực như quả thứ nhất, nhưng cho một chút cũng không phải không thể.

Thư Thư ngồi xuống, bắt đầu nỗ lực hấp thu linh lực trong không khí để tu luyện, ngay lúc này, cậu đột nhiên cảm giác được mặt đất dưới chân bị chấn động.

Chuyện này… Có một đàn ngựa, hay là một đàn trâu bò gì đó chạy tới đây sao?

Thư Thư không tập trung tu luyện được, nhanh chóng chạy tới cửa động, ngó ra ngoài.

Trâu bò đâu ra, đó là một đám thú dữ! Sư tử hổ báo voi lớn cá sấu diều hâu đủ cả, dẫn đầu là một con sói to đùng đùng!

Thư Thư suýt chút nữa biến thành chuột chạy bán sống bán chết, nhưng cậu trốn được, Edgar và Ian lại chạy không thoát!

Ôm lấy trứng nhỏ trong lồng ngực, nhét vào miệng, Thư Thư cắn răng bò ra khỏi động, khí thế hùng hổ rồi lại run lẩy bẩy nhìn đám thú dữ đang ầm ầm lao tới.

Renault tới càng gần hang động, mùi thú nhân cường đại lúc trước thấy trên người Jones càng rõ hơn.

Renault rất mạnh, khi ngửi thấy mùi Edgar cũng không hề sợ hãi, ngược lại khiêu khích ham muốn chiến đấu của hắn, nhưng mùi vị tên thú nhân trước mắt này lại khiến hắn cảm thấy dường như đối thủ không ngang hàng với mình.

Bước chân hắn chậm lại, đọa thú phía sau cũng chậm theo, bọn họ nhìn thấy từ trong hang động, một á thú nhân bước ra.

Lại một á thú nhân! Đám đọa thú mắt sáng cả lên.

Có Renault ở đó nên bọn chúng không dám giở trò gì, nhưng đó là á thú nhân a, bất kể thế nào, thả ngay trước mắt chúng như thế cũng cứ thấy khoan khoái cả người ý.

Renault dừng bước, rống lên một tiếng, đọa thú phía sau đồng loạt dừng lại, đứng yên tại chỗ.

Lo rằng sẽ hù đến á thú nhân, Renault ngậm Jones một mình tiến lên phía trước, nhưng hắn vừa tới gần Thư Thư liền ngửi thấy mùi thú nhân nồng nặc trên người cậu.

Trên người Jones có mùi này là do mang theo vảy, chỉ là bên ngoài, á thú nhân trước mắt này lại đậm mùi toàn thân như thế… Hiển nhiên đây mới là bạn đời của thú nhân kia đi.

Renault có thiện cảm với á thú nhân này liền, phát hiện thân thể cậu run rẩy không ngừng xong, hắn dừng cách đối phương 3m, sau đó thả Jones được bọc kỹ xuống, mở lớp lá gói, Jones bên trong lộ ra ngoài.

"Jones!" Thư Thư lo lắng kêu lên, càng run dữ dội – con sói kia đã làm gì?

Phát hiện á thú nhân này có quen Jones, Renault liền biết mình tìm đúng người rồi, tuy là bất mãn á thú nhân để Jones một mình ra ngoài, nhưng cân nhắc thấy rằng đây là bạn bè của y, chưa thất lễ chỗ nào.

Duỗi móng vuốt, Renault viết lên mặt đất: "Cậu là bạn của Jones?"

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi biết viết chữ!" Vui mừng kêu lên, quên cả sợ hãi – sói biết viết chữ, mở linh trí rồi a!

Không, có cái gì sai sai rồi, chuyện này… E là giống Edgar hồi trước, đọa thú sao?

Thư Thư nhất thời mừng rỡ: "Ngươi là đọa thú?"

"…" Nhìn thấy đọa thú mừng tới vậy sao? Renault có chút không đỡ được, viết tiếp: "Ta là đọa thú, tên Renault, Jones có từng nhắc tới ta chưa?" Móng vuốt hắn vẫn luôn rất vững vàng, mà viết tới khúc này lại hơi run run.

Jones tuy là vẫn nhớ hắn, nhưng chắc không kể cho ai đâu nhỉ? Hắn chỉ là đọa thú thôi mà.

"Có nhắc! Tôi biết ông, ông là người Jones yêu, Jones nhờ tôi tới trị bệnh cho ông đó!" Thư Thư đợi con sói kia viết xuống xong liền nói như vậy, tạm yên tâm. Mới nãy còn tưởng sắp bị ăn thịt tới nơi, hóa ra là lão nhà Jones chạy tới tìm!

Mình có bệnh sao? Renault đầu đầy hỏi chấm, tuy biến thành đọa thú, nhưng thân thể bây giờ khỏe lắm, tuyệt đối không có bệnh nha.

"Jones bị sao vậy? Say nắng?" Thư Thư không sợ Renault nữa, đi tới bên Jones, phát hiện hô hấp đều đặn xong, càng yên tâm là Renault không có ác ý.

"Em ấy đột nhiên ngất xỉu." Renault tiếp tục viết.

"Hóa ra là vậy, Jones không sao là tốt rồi.." Thư Thư giật giật khóe mắt, sau đó đầy mong đợi nhìn về phía Renault: "Ông có nước không?" Bọn họ đều sắp chết khát hết rồi, Edgar và Ian đều thiếu nước kia! Renault khổ người lớn thế kia, hẳn sống trên sa mạc mỗi ngày đều phải uống rất nhiều nước, nếu vậy hẳn là mang theo người chứ.

Renault gật đầu, lấy ra mấy loại trái cây, còn có bình nước rất lớn, bên trong chứa đầy nước. Đế quốc Thú Nhân năm nào cũng cấp nước, đóng gói kỹ, bọn họ không bình bình lon lon, lọ này dùng để chứa dịch dinh dưỡng.

Thư Thư nhìn bình nước kia nét mặt rạng rỡ, ôm lấy, cảm động nhìn Renault: "Cảm ơn ông, ông đúng là người tốt! Tôi nhất định sẽ giúp ông chữa trị thú hạch!"

Renault còn đang viết cách dùng trái cây, nghe Thư Thư nói xong thì run chân, chữ trên đất nhất thời rối loạn. Hắn không dám tin nhìn Thư Thư, cứ nghĩ chắc mình nghe nhầm.

Thư Thư lúc này đọc được chữ hắn, biết trái cây kia ăn được, bên trong nhiều nước, lập tức nở nụ cười: "Hóa ra trái cây kia giống quả dừa a!"

"Cậu mới nói gì?" Renault viết câu hỏi.

"Tôi nói quả dừa, là loại quả có vỏ cứng, bên trong có nước…" Thư Thư giải thích.

"Không phải cái đó, cái trước nữa, cậu nói chữa trị thú hạch cho ta?" Renault hỏi.

Thư Thư gật gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã đồng ý với thầy Jones rồi, nhưng tôi đang có bầu, tính đợi thêm ít nữa mới gặp ông, ai dè chưa gì đã chạm mặt."

"Cậu chữa được thú hạch?" Renault viết xiêu xiêu vẹo vẹo, từng nét đều dùng sức. Tuy gặp được Jones, thật vui sướng khi thấy Jones tới tìm mình, nhưng Renault không dám hi vọng xa vời mình lại có thể ở bên y.

Jones là á thú nhân, hắn là đọa thú, bọn họ căn bản không có tương lai… Lúc trước, Renault chỉ muốn bầu bạn với Jones một lát, như vậy dù Jones có rời đi, hắn cũng có thể lại chống đỡ thêm 30 năm.

Hắn thậm chí nghĩ, lần này Jones tới tìm mình, nói không chừng là để xem mình sống có tốt không, sau đó triệt để buông tay… Mà quả thật hắn cũng đâu thể khiến Jones phải vướng bận cả đời.

Nhưng giờ… Á thú nhân này nói cậu ấy có thể chữa được thú hạch?

"Lẽ ra có khả năng, tôi chưa nắm chắc, nghiên cứu của tôi và Jones còn chưa có kết quả đây." Thư Thư nói: "Nhưng mà Edgar đã thử và thành công rồi, cho nên chắc ông cũng thế đó."

http://tieulun.hopto.org

Renault hóa đá, Thư Thư không rảnh để ý hắn, Edgar và Ian còn chờ cậu chăm sóc kia.

Kiệt Tây chậm rãi tới gần Renault: "Lão đại, chúng ta vừa rồi không nghe lầm chứ?"

"Ngươi cũng nghe thấy?" Renault quay qua.

Kiệt Tây gật gật đầu, Renault nhìn đám đọa thú phía sau, phát hiện mặt đứa nào cũng dại ra – bọn họ tuy không tới gần Thư Thư, nhưng với khoảng cách ngắn thế, cậu nói gì đều nghe thấy hết.

Trong lòng bọn họ đều mừng như điên, Renault thậm chí kích động muốn nhảy cẫng lên, đương nhiên hắn cũng không có làm vậy, chỉ là cho Bruno đang mon men tới gần một cái bạt tai.

Hùng sư Bruno nằm trên đất không dám nhúc nhích, bộ dáng mặc người đánh chửi, trong lòng lại muốn khóc – ta lại chọc đến ai a?

76. Chương 76: Mọi Người Vờn Quanh

Thư Thư mang trái cây và bình nước vào động, đút cho Ian và Edgar, sau đó lại thổi phồng trái cây kia, dùng móng xé vỏ nó.

Thư Thư uống thử một hớp, thấy mùi vị thanh dịu, lập tức cười híp cả mắt, nâng trái cây tới trước mặt Edgar, mớm nước cho hắn.

"Edgar, hình như chúng ta tới đọa thú tinh cầu rồi, đọa thú ở đây thoạt nhìn rất thân thiện." Thư Thư vừa cho Edgar ăn vừa thì thầm, mà mới nói vài câu, Edgar đột nhiên mở mắt.

"Edgar!" Thư Thư vui sướng reo lên.

Edgar liếc nhìn Thư Thư, ánh mắt khôi phục thần sắc, thân thể đã tốt lắm rồi, năng lực cũng hồi phục rất mạnh, bằng không lúc trước tự bạo thú hạch rồi lại rơi vào vết nứt không gian rơi xuống Thiêm tư đã không khôi phục nhanh như vậy, điều kiện tiên quyết là phải ổn định độ ẩm.

Lúc trước rơi xuống Thiêm tư vừa vặn trúng hồ nước, máu tanh trên người dẫn dụ nhiều cá tươi đến… Đám cá kia không những giúp hắn xử lý hết cho thịt bị hoại tử, còn cho hắn một bữa tiệc hoành tráng, nhờ vậy mới lấy lại sức được.

Nhưng lần này, vết thương của hắn nghiêm trọng hơn, còn rơi trúng sa mạc khô cằn.

Thân thể khỏe mạnh thì không sao, nhưng đã bị thương lại ưa ẩm, cần bổ sung rất nhiều nước.

Thư Thư có cho hắn uống nước, lại đút nhiều dịch dinh dưỡng như vậy, nhưng hoa quả có mọng nước cũng chỉ chừng trái trứng gà, bình dinh dưỡng thì bằng ngón tay, chút ít đó đâu tác dụng mấy? Tốc độ khôi phục chậm cũng dễ hiểu thôi.

Lần này đột nhiên lượng nước lớn rót vào cổ họng hắn, Edgar cảm giác như được hồi sinh.

Uống nước xong thanh tỉnh lại, hắn liền ngửi thấy mùi của rất nhiều thú nhân… Edgar liếc nhìn Thư Thư rồi cửa động phía sau – Renault do phấn khích quá đà đang cố thò cái đầu sói to đùng vào trong động.

"Đây là thú hình gì thế? Kỳ quặc vậy?" Renault nhìn Edgar ô ô kêu lên, hắn cũng hiểu biết khá rộng, mà tới giờ chưa từng thấy rắn mọc chân bao giờ.

Nhưng mà không nhận ra thú hình của Edgar chứ hắn nhận ra Ian.

Á thú nhân của Chris cũng tới nơi này… Chris gặp chuyện gì? Thậm chí á thú nhân của mình mà cũng bảo vệ không được?

Trong động có hai á thú nhân, còn có một thú nhân đang trọng thương, chỗ ở lại nhỏ hẹp… Quan trọng nhất trên người thú nhân quái đản kia có mùi rất đáng sợ, ánh mắt cũng quá lạnh lùng nghiêm nghị đi… Renault liếc mắt nhìn thêm cái nữa rồi chuồn ra ngoài, sau đó ngồi ngay ngắn bên cạnh Jones.

http://tieulun.hopto.org

Xem qua tình hình bên trong hang động xong, hắn cuối cùng đã hiểu sơ qua lý do vì sao Jones lại phải một mình lang thang giữa sa mạc, thú nhân trong động bị thương nặng như vậy, cũng chỉ đành nhờ cậy á thú nhân đi kiếm ăn…

Nếu hắn không bị biến thành đọa thú, nhất định sẽ không để Jones phải chịu khổ cực như vậy. Nghĩ thế Renault lại thè lưỡi liếm liếm Jones mà xót xa.

Jones nhíu mày, rốt cục mở mắt.

Jones bị Renault liếm cho dính đầy nước miếng, chân mày nhíu càng chặt hơn, y có hơi rát, chỗ bị bỏng trên da mặt vẫn còn đau… Nhưng khi nhìn Renault, y căn bản không nỡ cự tuyệt hay dằn vặt gì con sói ngốc, cuối cùng chỉ kéo kéo đám lông dưới cằm hắn một chút thôi.

Renault lập tức ghé đầu qua để y kéo lông mạnh thêm tí nữa.

Đọa thú xung quanh: Không ngờ anh lại như vậy đó lão đại! Đây là kẻ mới đánh người không thương tiếc đó sao?

Bất quá, thực hâm mộ…

Bruno duỗi móng vuốt, nhéo lông cằm Kiệt Tây thân yêu, kết quả bị Kiệt Tây cho một cái tát… Bruno lăn đùng ra đất, đột nhiên kích động muốn đổi bạn đời.

Kiệt Tây còn cố tình đẩy Bruno ra, sau đó từ nút áo không gian lấy ra rất nhiều dược phẩm, thả xuống trước mặt Jones. Bạn đời của lão đại là bác sĩ? Nếu vậy hẳn còn biết rõ nên dùng thuốc gì hơn hắn, cống hiến chút dược vật để y đỡ ghi hận Bruno đi.

Đây là các loại thuốc chuyên dụng cho thú nhân, đều rất thông dụng, khá đa dạng chủng loại, nhiều á thú nhân thì lại không dùng được… Thuốc này tất nhiên không phải cho Jones, nhưng y nhìn thấy xong lại hết sức mừng rỡ - vết thương của Edgar có thể dùng tới chỗ thuốc này để chữa trị!

Nghĩ thế, Jones cầm dược phẩm lên, vội vã chạy vào động – mới nãy y thấy Renault còn vào chỗ trú chân của bọn họ nữa.

"Gào gừ!" Renault nhìn á thú nhân của mình cứ thế bỏ mình mà đi, tủi thân rống lên một tiếng.

Các đọa thú khác nhìn cảnh này, đột nhiên suy nghĩ.

Tặng quà? Ý hay đấy!

Á thú nhân hồi nãy nói có cách chữa trị cho thú hạch của bọn họ… Bọn họ có cần lấy lòng cậu không? Tuy chưa biết thật giả thế nào, nhưng lỡ có cách thật thì sao? Nếu vậy, bọn họ lấy lòng cậu một chút là có thể trở về làm thú nhân rồi!

Đọa thú bị lưu đày tới đây đều mang theo nút áo không gian, cũng có mấy người không mang theo, nhưng mấy năm nay đọa thú chết rất nhiều, ít nhiều gì cũng để lại đồ đạc, trong đó bao gồm cả nút áo không gian, cho nên quân đoàn đọa thú mà Renault dẫn dắt ai cũng có một cái.

Bên trong thường đựng thức ăn nước uống và một vài thứ khác, hiện tại không chút do dự lấy ra, bắt đầu chọn những món tốt nhất, định tặng cho á thú nhân ban nãy.

Trong động, Jones đang mớm thuốc cho Edgar. Y cho Ian uống thuốc hạ sốt, để Thư Thư tiếp nước cho Ian, còn Edgar… Thuốc trị thương trên tay xem xong một lượt đều cho Edgar dùng, vì hình thể Edgar lớn, uống nhiều mới có tác dụng.

"Thư Thư, họ uống thuốc cả rồi, cậu để họ nghỉ ngơi thật tốt là được." Jones ngồi bệt dưới đất bơ phờ nói.

"Ừm." Thư Thư gật đầu, phát hiện trên tay đã hết sạch nước, liền chạy ra ngoài: "Các anh còn nước không?"

Có a, bây giờ chỗ nào cũng sẵn nước dâng lên hết… Thư Thư mới dứt lời, phát hiện chung quanh chất đầy đồ vật, không chỉ nước mà còn có cả các loại đồ ăn hoa quả, thậm chí là hoa tươi.

Nhìn thấy nhiều đồ như vậy, Thư Thư kinh ngạc há lớn miệng, lại nhìn sang, phát hiện ngay gần đấy là một đám đọa thú ngồi ngay ngắn chỉnh tề, hai mắt tỏa sáng nhìn cậu.

http://tieulun.hopto.org

Bị nhìn như vậy Thư Thư có chút không quen, cũng thấy khó hiểu.

"Những thứ này đều cho cậu hết." Renault viết.

Cho mình a? Thư Thư vui vẻ nhận lấy, cố quen với ánh mắt nhóm đọa thú kia xong, tươi cười: "Cảm ơn các anh!"

Mắt đám đọa thú càng sáng rực như đèn pha, theo bản năng suýt thét gào sung sướng, nhưng nhớ ra sẽ dọa á thú nhân, cuối cùng lại thành một đám mãnh thú ngồi "nhi nhi nha nha" với nhau.

"Á thú nhân này thật đáng yêu."

"Mềm nhũn, muốn nựng ghê!"

"Kara khắc chế chút đi, nếu còn loạn phát tình, chúng ta nhất định sẽ đuổi người ra ngoài, người không biết tự chủ không được phép ở lại trong hàng ngũ của chúng ta."

"Đúng, nhất định đừng dọa cậu ấy sợ!"

"Xem cậu ấy thích gì thì làm giúp đi!"

...

Nhóm đọa thú dồn dập trao đổi bà tám, trong đội có vài người đã kết đôi với nhau, nhưng khi thấy á thú nhân thì vẫn không nhịn được ý muốn bảo vệ.

"Kiệt Tây, cậu nhìn chằm chằm á thú nhân kia làm gì!" Bruno thấy bạn đời mình nhìn Thư Thư mãi không thôi, nổi giận, á thú nhân có chỗ nào tốt, có cường tráng được như hắn không?

Kiệt Tây liếc nhìn khinh bỉ, nằm dài trên đất tự liếm lông, hắn chỉ là đang nhớ em trai á thú nhân của mình nên mới ngó á thú nhân kia thôi, Bruno chẳng phãi cũng ngậm á thú nhân trong miệng đấy thôi?

Từ khi Renault tới, nhóm người bên Thư Thư vốn đang thiếu ăn thiếu mặc nháy mắt liền thay đổi.

Ngoài một số sản phẩm công nghệ cao ra, bọn họ đều muốn gì có đó, còn không phải lo cơm ăn áo mặc... Thực ra sản phẩm công nghệ cao bọn họ cũng có một ít.

Ví như trong đám đọa thú có người mang theo pin năng lượng mặt trời cỡ nhỏ, Thư Thư đào động rộng thêm một ít, có điện xong, bọn họ dù không lên mạng được cũng có thể xem được rất nhiều video trong máy cầm tay.

Thư Thư vừa chăm sóc Edgar lại phải tu luyện, không rảnh đi coi video, Ian mới khỏe lại và Jones, hai người "cứ bị rảnh rỗi".

Bây giờ chuyện ăn uống đều có đọa thú lo hết, hai á thú nhân ngoài chăm nom Edgar ra thì không còn việc gì để làm, lại chẳng rảnh?

Đương nhiên, rảnh nhất vẫn là Ian, còn Jones... Thường thường đang xem dở sẽ bị Renault kéo đi chơi.

Trong động đã phủ đầy lá cây do đọa thú tìm về, còn đem chăn nệm đế quốc mang tới, để Edgar nằm thoải mái hơn, cũng giúp cho vết thương của hắn mau hồi phục, một vài đọa thú biết cách đào hang còn tới giúp sửa sang mở rộng hang động nữa.

Thư Thư chân trần đạp trên tấm chăn mềm mại, cầm một miếng thịt nướng thật lớn tới bên đầu Edgar, sau đó đút cho hắn.

Có đầy đủ thuốc men, đồ ăn thức uống, Edgar khôi phục rất nhanh, chỉ là trong người không còn nội đan nên có chút phiền toái – hắn không nói chuyện được.

Cũng may Thư Thư đã quen với một con rắn bự im lặng rồi, không hề ghét bỏ hay lạ lẫm gì, thậm chí vì Edgar bị thương không nhấc được tay chân, cơm nước đều phải để cậu mớm cho, cậu càng ngày càng không sợ thú hình rắn nữa.

"Edgar khi nào anh mới chịu khỏe lại đây? Nếu anh khỏe lại ngay được thì tốt biết mấy." Thư Thư lấy trái cây gặm một cái, sau đó nhét phần còn lại vào miệng Edgar.

http://tieulun.hopto.org

Edgar nuốt trái cây xuống bụng, cọ cọ Thư Thư. Hắn đã bắt đầu tu luyện rồi, nhưng thân thể chưa khôi phục, cứ vừa gom được ít linh lực thì lại tiêu vào những chỗ bị thương hết, tạm thời chỉ có thể nằm một chỗ.

Thế nhưng hắn tin tưởng, hắn nhất định sẽ nhanh chóng phục hồi.

"Thư Thư! Mau tới xem bọn ta mang về gì này!" Thư Thư còn đang dựa người Edgar tâm sự, bên ngoài hang động đột nhiên nghe tiếng Jones reo lên.

Jones vốn rất thận trọng, có hơi nữ vương ngạo kiều một tí, nhưng từ khi quen biết Renault, y càng lúc càng hoạt bát, luôn vui vẻ nói cười.

Nghe là biết bọn họ kiếm được thứ gì tốt rồi, Thư Thư vội nhảy dựng lên, chạy ra ngoài, quên cả Edgar đằng sau.

Edgar cựa cựa thân thể của chính mình, buồn bực tiếp tục tu luyện.

Thư Thư mới vừa ra ngoài đã thấy một cái vỏ trai so với cậu còn lớn hơn, bên trong… Cá tươi tưng bừng nhảy múa! Trên tinh cầu có cá cũng bình thường, nhưng đây là sa mạc nha! Thư Thư kinh ngạc cực kỳ luôn.

"Renault có mấy thủ hạ đi tuần ven biển tìm vật tư, con cá này là họ mang về đó!" Jones nói. Đọa thú tinh cầu không chỉ có nhóm của Renault, trên thực tế, ngoài đoàn của Renault còn có rất nhiều đọa thú tụ tập thành bầy, chia nhau cư ngụ.

Tuy đế quốc có mang tới nhiều đồ ăn, nhưng chút đó ăn chẳng đủ no, dù sao sức ăn của đọa thú lớn, tuổi thọ lại dài.

Khi Renault mới tới đọa thú tinh cầu, đọa thú nơi đây hầu như đều sống gần nơi đế quốc thả đồ tiếp tế, trông chờ vào chỗ đồ ăn đó mà sống sót qua ngày. Vì để được ăn no, bọn họ tranh giành lẫn nhau, ức hiếp người mới tới, thỉnh thoảng bạo phát chiến đấu kịch liệt, thường thường đọa thú nào chết đi sẽ trở thành mồi cho những đọa thú khác.

Lúc đó số lượng đọa thú chưa nhiều, mà chúng đã tự coi mình là thú hoang, ngay lúc ấy, Renault tới.

Renault và vài đọa thú khác được chuyển tới cùng rất nhiều vật tư, hắn từng là tướng quân, cấp dưới không những chuẩn bị đồ dùng hàng ngày mà còn có rất nhiều đồ ăn, cứ thế liền bị theo dõi.

Renault hạ gục tất cả những đọa thú nào có ý đồ dám bén mảng tới, sau đó mang đám ô hợp đó đi săn, nhét đầy bụng, tìm nơi ở thích hợp, giúp bọn họ sinh hoạt an ổn qua ngày…

Hiện giờ đọa thú trên tinh cầu này đều tâm phục khẩu phục Renault, vật tư hàng năm đế quốc mang tới, đều do Renault tiếp nhân, phái người đưa tới từng khu dân cư.

Khu dân cư nhận đồ thường sẽ tặng gì đó làm quà, con cá này là do bọn họ biếu, hai đọa thú ngậm theo vỏ trai cực lớn chạy một đường tới đây cỡ nào cực nhọc, vậy mà hiện tại lại đưa tới trước mắt Thư Thư.

"Cho cậu." Renault viết.

"Không cần đâu, tôi có đủ rồi." Thư Thư vội vàng nói, cứ lấy đồ của người khác mãi cậu ngại muốn chết, chỉ có đồ Edgar cho cậu mới coi là chuyện đương nhiên thôi.

"Cậu ăn đi, có thai phải ăn nhiều một chút, uống canh cá bồi bổ." Renault lại viết. Đọa thú bên cạnh cũng gật đầu.

Bọn họ mới đầu tặng đồ là vì mong Thư Thư chữa trị thú hạch cho mình, sau đó biết Thư Thư có hài tử xong, suy nghĩ triệt để thay đổi.

Trời mới biết bọn họ đã bao lâu chưa nhìn thấy tiểu thú nhân, trước mắt có một quả trứng đã đủ hóng rồi, trong bụng còn một quả nữa!

Ở đây, bọn họ chỉ biết chờ chết, không thể kéo dài đời sau, cho nên hoàn toàn vô vọng, nhưng bây giờ, bọn họ lại sắp được chứng kiến một sinh linh mới sắp chào đời.

http://tieulun.hopto.org

Tâm tình họ đều phức tạp khó nói, chỉ cảm thấy dù Thư Thư không giúp được chuyện thú hạch, bọn họ cũng có trách nhiệm phải chăm sóc kỹ lưỡng á thú nhân đang mang thai!

Bọn họ muốn được ngắm hài tử đạp vỏ trứng xông ra chào!

"Thư Thư, cậu nhận đi, nếu ngại thì cho bọn họ xem quả trứng một tí là được." Jones nói, y có thể hiểu được ánh mắt rối bời của đám đọa thú kia mà.

Thư Thư mấy ngày nay đã mang trứng cho họ xem không biết bao nhiêu lần, đám đọa thú đều không táy máy tay chân với trứng nhỏ, cho nên cậu rất yên tâm.

Lấy trứng bên hông ra, Thư Thư nâng cao trên tay khoe với đàn thú hoang, đúng lúc này, trứng nhỏ đột nhiên động đậy.

77. Chương 77: Sinh Nhầm Thiên Địch

Thư Thư xem qua video Edgar khi còn trong trứng, biết là trứng cũng biết động đậy, nhưng cậu sinh quả trứng này đã lâu, nó vẫn chưa động đậy lần nào.

Hiện giờ tự dưng động đậy, ngược lại làm Thư Thư không biết phải làm sao, tay run một cái suýt thì trứng rơi mất.

"Cẩn thận!" Jones kêu lên, đọa thú xung quanh nhìn không chớp mắt, không dám cả thở mạnh, chỉ sợ hù đến Thư Thư, trứng rơi bể mất.

Nhưng mà đây là quả trứng duy nhất trên tinh cầu này a! Bọn họ nếu còn sinh sống bên ngoài đã sớm con cháu cả sảnh đường, hiện giờ thì… đã mấy chục năm chưa từng thấy tiểu á thú nhân…

Bọn họ đang rất mong chờ hài tử chui ra đó!

Thư Thư cuối cùng vững tay ôm chặt lấy trứng.

Thấy cảnh này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Jones nói: "Thư Thư, cậu cẩn thật chút, trứng có thể động đậy tức là sắp phá vỏ đấy, phải cận thận hơn gấp bội mới được." Bọn họ ở đây chẳng có lấy một cái dụng cụ y tế nào, nếu hài tử mà "sinh non" thì nguy!

Đọa thú nghe Jones nói gật đầu lia lịa, ngay lúc ấy, từ trong động một cái đầu rắn cực lớn thò ra.

Edgar tuy là ở trong động, nhưng luôn chú ý từng động tĩnh bên ngoài, tất nhiên bao gồm cả lời của Jones!

Trứng nhỏ động đậy rồi? Con trai hắn cử động a? Edgar không chờ nổi phải cố thò đầu ra ngoài ngó hài tử một cái, bất chấp vết thương còn đang hở miệng của mình.

Đây là con hắn và Thư Thư mà!

Edgar thình lình xuất hiện làm đám đọa bên ngoài giật mình, ngoài Renault ra, tất cả đều theo bản năng lui ra sau một bước.

Đọa thú về một phương diện nào đó còn nhạy cảm hơn cả thú nhân, ở thủ đô tinh Edgar tốt xấu gì cũng thu liễm một chút, hiện giờ khí tức trên người lộ ra, không chút giấu giếm thực lực… Renault bất mãn đập đập đuôi, có chút buồn bực nhìn Edgar – Chris hắn không thèm sợ, thế mà con trai Chris lại khiến hắn cảm nhận được chút uy hiếp, ngẫm ra thì không sao vui nổi mà.

Điều khiến hắn khó chịu hơn là, con trai của Chris sắp có con trai nữa rồi, thế mà phu phu sinh hoạt hắn còn chưa được hưởng… Renault tiến đến bên Jones, liếm liếm mặt y – giờ hắn chỉ có dùng miệng cho đỡ ghiền.

"Anh là sói hay là chó đây? Cả ngày làm mặt em dính đầy nước miếng." Jones đẩy đẩy đầu hắn, mới gặp lại thì còn dung túng được, nhưng bây giờ… Y chịu không nổi cái cảnh hơi tí lại bị liếm khắp mặt đâu.

http://tieulun.hopto.org

"Edgar, anh cử động được rồi sao?" Thư Thư mừng rỡ nhìn Edgar, nếu hắn cử động được rồi, nhất định sẽ trở lại bình thường nhanh thôi.

Edgar gật gật đầu, nhìn gương mặt Thư Thư chằm chằm không rời mắt, hắn rất muốn học theo Renault liếm mặt cậu, nhưng mà… Lưỡi rắn trong miệng vừa phun ra, Thư Thư liền né tránh hắn, cậu không sợ thân thể Edgar, nhưng vẫn chưa quen nhìn lưỡi xẻ thụt ra thụt vào – trước đây đấy là cảnh tượng kinh dị nhất đối với cậu, bởi vì sau hành động này, rắn chắc chắn sẽ lập tức nhào qua con mồi cắn nuốt!

Nhưng là, né tránh như vậy hình như không tốt lắm… Thư Thư sờ sờ đầu Edgar: "Anh yên tâm, em bớt sợ anh rồi, một ngày nào đó sẽ không còn sợ nữa!"

Edgar: "…" Có hai đứa con như thế nữa có ổn không đây?

Nhưng rất nhanh Edgar không còn vướng bận nữa, bởi vì quả trứng trong lồng ngực Thư Thư lại lắc lắc.

Edgar nằm nhoài bên người Thư Thư, nhìn quả trứng trong lòng cậu lăn qua lăn lại, Edgar thấy mình thực sự sắp được làm cha, muốn được ôm con vào lòng.

Đứa bé này xuất hiện quá đột ngột, sau khi đến thì có rất nhiều chuyện xảy ra, Edgar và Thư Thư không rảnh thân mật, nhưng giờ thấy trứng chuyển động, ngửi được mùi vị, trong lòng lại sốt sắng.

Huyết mạch của hắn, trân bảo của hắn.

Thư Thư ghi nhớ lời Jones, đặt trứng xuống bên người Edgar, níu tay Jones: "Thầy Jones, chúng ta nướng cá ăn đi?"

Nghe nói thức ăn trên tinh cầu này rất khó nuốt, mấy ngày nay bọn họ đều ăn đồ tiếp tế, ăn cho no, chứ mùi vị đúng là ghê khó tả.

Thư Thư ăn no rồi, nhưng vì đã được nếm qua đồ ăn ở thủ đô tinh, giờ nhớ lại có chút thòm thèm.

Tài nấu bếp của Jones rất khá, y dùng dao giết cá, cắt miếng mỡ bỏ lên nồi Renault đưa, sau đó đem cá bỏ lên rán, tiếp đến thêm nước, nấu canh cá.

Thiếu gia vị, canh cá có hơi tanh, thế nhưng Thư Thư không để ý lắm, ăn đến ngon lành, uống xong canh cá nóng hầm hập liền thư thái cả người.

Đọa thú thấy cảnh này, ai cũng vui lên, sau đó lại xem Edgar và trứng nhỏ hắn đang che chở bên người.

Trứng nhỏ rung rung rồi lắc lắc, tựa hồ rất thích Edgar, tin tưởng hắn mà cọ cọ, Edgar không dám lộn xộn, sợ mình dùng nhiều lực quá làm trứng nhỏ bị thương, chỉ đành dùng thân mình cuộn thành vòng tròn, để trứng nhỏ bên trong lăn qua lăn lại.

Trứng nhỏ thực đáng yêu, bọn họ cũng muốn có trứng của chính mình nữa… Nhóm đọa thú đỏ mắt.

Ngay cả Bruno, vốn không thích á thú nhân, nhìn thấy trứng còn muốn cưng, nếu không phải khí tức trên người Edgar khiến hắn hơi sợ sệt, hắn thật muốn mang trứng ra đây chơi một hồi.

Chú ý tới ánh mắt đọa thú, Edgar đắc ý cực kỳ, lại muốn đem giấu trứng đi, đây là trứng của hắn mà, lần đầu tiên động đậy của nó đám thú này thấy được, hắn lại không thấy, tức chết hắn!

Đáng tiếc hiện tại lực bất tòng tâm… Siết chặt thân thể giấu trứng cho khỏi lăn lung tung, Edgar tiếp tục vùi đầu tu luyện.

Linh lực trên viên tinh cầu này nhiều, thậm chí còn hơn cả Thiêm tư, Edgar phải tranh thủ thu thập, tuy không ngưng tụ được nhưng mỗi lần linh lực tiến vào từng bộ vị xong, thân thể của hắn lại khá lên một chút, ngày càng khỏe mạnh.

Cùng lúc đó, trứng nhỏ bị hắn quây chặt không nhúc nhích nữa, cứ vậy dựa sát bên cạnh hắn, từ từ hấp thu linh lực bị hắn hút về đây.

Một rắn một trứng nằm yên, linh lực phảng phất lưu chuyển.

Sau 5 ngày.

http://tieulun.hopto.org

Edgar từ 5 ngày trước bò ra khỏi hang động liền nằm luôn bên ngoài, không chỉ vậy còn đảm đương nhiệm vụ chăm sóc trứng, mỗi ngày đều đặt trứng nhỏ bên mình, mang nó theo cùng tu luyện.

Chăm sóc một thời gian dài, Edgar ngày càng yêu nó, luôn cảm thấy nó là quả trứng xinh đẹp nhất trên đời này.

"Rống!" "Gào gừ!" Hang động gần đấy, hôm nay lại có hai con đọa thú bắt đầu giao chiến, bọn họ sau khi thành đọa thú xong hễ cảm thấy tinh lực dư thừa không chỗ phát tiết, liền lôi nhau đi chiến đấu, mọi người chẳng ai kinh ngạc nữa, ngay cả Thư Thư vốn sợ mãnh thú từ trong máu cũng tập mãi thành quen.

Ian và Jones lúc trước bị bỏng nắng, hiện tại đã khôi phục bình thường, giờ đang đội nón cỏ lớn, cùng nhau làm cơm.

Nấu một nồi canh thịt lớn, bỏ chút đồ ăn được vào khuấy một chút, thấy được rồi dập lửa, bưng canh ra, sau đó gọi Thư Thư vào ăn, đương nhiên không quên để nguội, chờ lát cho Edgar ăn.

Mùi vị thực ra không tốt lắm, Thư Thư vừa ăn vừa lấy đồ ăn vặt chia cho Ian và Jones, Ian mỉm cười nhận lấy, hỏi Thư Thư: "Thư Thư, chuyện giúp đọa thú lấy lại thú hạch, con có chuẩn bị gì chưa?"

Đọa thú đều tiếp đãi bọn họ tử tế như vậy, phần lớn nguyên là hi vọng cậu có thể giúp đỡ chữa trị thú hạch… Ian chỉ sợ Thư Thư không làm được, chọc giận đám đọa thú.

Dù Renault đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng nếu đám đọa thú dưới tay hắn đồng loạt nổi giận, một mình hắn cũng chẳng ngăn được.

"Linh lực của con khôi phục một chút rồi, hay là để Renault thử trước xem?" Thư Thư nói.

"Được!" Jones không chút nghĩ ngợi gật đầu, tuy lần trước Thư Thư dạy y tu luyện không thành công, nhưng y vẫn rất tin tưởng Thư Thư có thể thực hiện được điều đó với người khác.

Renault nhanh chóng bị gọi tới chỗ Thư Thư, đám đọa thú cũng biết chuyện. Vốn đã sớm ngóng trông Thư Thư có thể nghĩ ra biện pháp chữa trị thú hạch, hiện tại ai cũng xông tới, mắt nhìn Thư Thư đầy háo hức.

Thư Thư đã tập thành thói quen bị nhiều đọa thú nhìn chăm chú rồi, bắt chuyện với Renault đang nằm sấp trước mặt, thôi thúc hồng ngọc trong người, sau đó để hồng ngọc dẫn dắt linh lực của mình vào người Renault vận hành một vòng.

Renault nhắm mắt, cảm nhận một luồng năng lượng xa lạ nhưng vô cùng thoải mái chảy xuôi trong cơ thể, gần đây nhìn Jones bên cạnh, hắn vẫn không tránh khỏi có chút nôn nóng, nhưng có nguồn năng lượng này vào tới cơ thể, bao nhiêu nóng vội liền được xoa dịu, nhưng vết thương ẩn lâu nay không chú ý đều được chữa trị dưới sự trợ giúp của nguồn năng lượng này.

Cảm giác quá thư thái, Renault có hồ triệt để đắm chìm bên trong, nhưng Thư Thư thu tay về lại nhíu mày.

Lúc trước cậu tùy ý làm mẫu một lần, Edgar đã có thể bắt tay tu luyện rồi, tốc độ còn cực kỳ nhanh, còn Renault trước mắt… Tuy tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn cậu, nhưng quá chậm so với Edgar, với tốc độ này thì chắc phải mất tới mấy chục năm mới tới được Kim đan kỳ để hóa thành người

Lẽ nào đây chính là sự khác biệt giữa huyết thống thần thú và kẻ phàm trần? Quá chậm rồi!

Động vật muốn tu luyện thành người không dễ dàng gì, nếu không có hồng ngọc, e là cậu đã chết già hoặc phải ngàn năm mới thành công, huống chi đọa thú trước mắt đều không có.

Dù nơi này linh lực dồi dào, bọn họ cũng phải mất tới một hai trăm năm.

Vậy phải làm sao đây?

Thư Thư xoắn xuýt, Renault lại hoàn toàn không biết, hắn dựa theo linh lực chỉ điểm lượn vào vòng, linh lực liền phân tán tiến nhập vào thân thể biến mất không còn tăm hơi.

Hắn cũng không biết vậy là không hay, rống lớn một tiếng, chỉ cảm thấy thật khoan khoái.

Đọa thú xung quanh thấy hắn rống lên hưng phấn như thế, chỉ nghĩ là có tiến triển, cũng rống lên theo, nhất thời khu vực này đều bị tiếng thú gào thét bao phủ.

http://tieulun.hopto.org

Đủ loại kiểu rống càng lúc càng vang dội, đúng lúc đó, một cái đuôi rắn vung về phía Renault.

Với kinh nghiệm phong phú, thấy cái đuôi rắn kia Renault lập tức cắn tới, nhưng không ngờ đuôi rắn mới tới gần hắn đột nhiên đổi quỹ đạo, không chỉ không bị cắn trúng mà còn đánh lên cổ hắn.

Uy lực của cú đánh khiến Renault lảo đảo vài bước, vô cùng không cam lòng, rống một tiếng bổ nhào qua, Jones vội kêu lên: "Renault, dừng lại đi!"

Renault dừng động tác, bất mãn trừng Edgar – không sai, còn ai trồng khoai đất này.

Edgar chẳng thèm quan tâm hắn, còn đang chăm chú nhìn bé cưng trong lòng.

"Trứng nhỏ nứt rồi!" Jones kêu lên – trên vỏ trứng có một vết nứt!

"Không phải động đậy xong phải chờ một tháng mới phá vỏ sao?" Renault gầm gừ, mới được 5 ngày mà!

Kiến thức cơ bản đọa thú nào cũng biết, nghe Renault nói xong, bọn họ đều sốt sắng nhìn Edgar – chắc không phải hồi nãy bọn họ kêu to quá, làm vỡ trứng đấy chứ?

Bọn họ trước khi tới đọa thú tinh cầu, nào ai mang theo máy ấp trứng đâu? Một quả trứng bị đem phơi nắng phơi sương suốt ngày đêm như vậy…

Đám đọa thú đau lòng nhìn trứng nhỏ, đúng lúc đó, trứng nhỏ lắc lắc, vết nứt càng lớn thêm.

Tất cả mọi người đang nín thở, cùng im phăng phắc chờ đợi, lẳng lặng nhìn trứng.

"Nó, đây là…" Thư Thư quá kích động, cậu không sợ sệt như đám đọa thú, dù sao đã sớm biết con mình lớn nhanh bất thường, còn đập vỡ gì đó – trứng cậu sinh vỏ rất cứng, người bình thường không ai chạm vào được, Edgar đâu có để ai tổn thương tới nó.

"Sắp phá vỏ rồi." Jones nói, xúc động nghẹn ngào – đứa nhỏ này quả là lớn nhanh như thổi!

Xác định được là con mình sắp chui ra, Thư Thư quên luôn Renault, chạy tới bên trứng nhỏ, đem chút linh lực ít ỏi còn lại truyền cho nó.

"Răng rắc" một tiếng, vết nứt trên vỏ trứng mở rộng, sau đó càng lúc càng lớn, một lát sau, trên bề mặt còn có một lỗ nhỏ.

Hài tử sắp ra rồi! Đọa thú đều nghĩ tới điều, vui mừng nhưng cũng lo lắng – đứa nhỏ này hình như sinh non, sẽ không sao chứ?

Hài tử đương nhiên không việc gì, thậm chí tốc độ phá vỏ cực kỳ nhanh, chẳng bao lâu sau, một nhóc rắn nhỏ có móng vuốt liền thò đầu ra ngoài.

Hai bên móng vuốt ngắn tũn của nó đẩy miếng vỏ trứng trên đỉnh đầu, thò đầu ra xong liền nhìn Thư Thư, phun ra lưỡi rắn…

Thư Thư theo bản năng cứng đờ.

Cậu là một con chuột đồng, mà lại sinh ra một con rắn!

Cậu đẻ ra thiên địch mất rồi!

78. Chương 78: Phương Pháp Biến Hình

Rắn nhỏ từ trong trứng bò ra ngoài, vỏ trứng chao đảo lật úp, nó liền ngã trước mặt Thư Thư, sau đó lại nhìn Thư Thư phun lưỡi rắn phì phì.

Thư Thư khóc không ra nước mắt.

http://tieulun.hopto.org

Làm chuột đồng đã mấy trăm năm nay, cậu vẫn luôn muốn có con, chỉ là muốn chuột con mềm mại ấm áp, chứ không phải là con rắn lạnh như băng này đâu.

Hơn nữa con cậu vừa ra đời đã có thú hình to như ngón tay cái thế này, vóc người này đủ nuốt trọn nguyên hình của cậu rồi đó!

Rắn nhỏ chưa nói chuyện được, chỉ bò bò tới gần Thư Thư, Thư Thư thấy vậy, đột nhiên nhớ lại các chương trình giáo dục từng cùng xem với chủ nhân trên Trái đất năm xưa.

Nữ chủ nhân kia có con, cả ngày để ý các chương trình nuôi dạy con trẻ, cậu cũng xem được, căn bản là sinh con xong ai cũng yêu quý chứ chẳng ai đi ghét con mình cả.

Dù đây có là rắn cũng là con mình, nếu ghét bỏ nó, nó nhất định sẽ buồn lắm đó!

Buồn bã sẽ để lại bóng ma tâm lý, nếu vậy sẽ xảy ra bi kịch…

Thư Thư cắn răng, đưa tay về phía rắn nhỏ, đồng thời âm thầm tự tẩy não: "Đây không phải rắn đây không phải rắn đây không phải rắn, đây chính là thần thú mang dòng máu của loài rồng cực kỳ mạnh mẽ có thể hô mưa gọi gió không thèm ăn chuột đồng đâu!"

Tự thôi miên xong, nét mặt Thư Thư cuối cùng cũng tự nhiên hơn, nở nụ cười với rắn nhỏ.

Rắn nhỏ hoàn toàn không biết mờ bòng bong trong đầu cậu nãy giờ, vô cùng quấn quýt Thư Thư, thấy cậu đưa tay ra liền quấn lấy, thuận theo cánh tay Thư Thư trèo lên.

Lớp vảy trắng mịn trơn nhẵn chạm vào da thật kinh dị, Thư Thư nổi cả da gà, sau đó định vẩy con rắn đi, nhưng đây là con trai mình! Thư Thư nhịn.

Nhắm mắt lại, Thư Thư ngửi mùi hôn lên đầu rắn một cái, kết quả mới làm xong động tác này, lập tức bị cảm giác lưỡi rắn đụng tới mùi hù dọa cho cả người cứng ngắc.

Cũng may không lâu sau, rắn nhỏ bị Edgar dùng đuôi cuốn đi mất.

Hài tử trong tay đột nhiên bị cuốn đi, Thư Thư vội vã mở mắt, liền thấy Edgar đang dùng đuôi giữ rắn nhỏ, mà rắn nhỏ cũng dùng thân mình cuốn chặt lấy đuôi cha, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lo lắng: "Edgar anh cẩn thận một chút, đừng làm con bị thương!" Edgar khí lực lớn như vậy, rắn nhỏ mới ra đời ai biết có bị hắn tổn thương hay không.

Đây là thú nhân, không phải á thú nhân bảo bối, lo gì! Thư Thư vẫn còn sợ hắn, thế mà lại đi hôn hình rắn của đứa nhỏ này, quả thực không thể nhẫn nhịn! Edgar phiền muộn buông lỏng hài tử, rắn nhỏ lại không để ý lắm, bò bò dọc theo thân thể Edgar – nó cũng thấy mùi của Edgar rất thân thuộc, biết đây cũng là người gần gũi với mình nhất.

Edgar trước kia vô cùng yêu chiều trứng nhỏ, nhưng giờ nó đã là một tiểu thú nhân… Theo bản năng hắn muốn dùng kéo rắn nhỏ trên người mình xuống – chỉ có á thú nhân mới được làm mưa làm gió trên người hắn thôi, những kẻ khác đừng hòng.

"Cứ vậy đi! Edgar anh nhất định phải chơi cùng nó đấy, phải ôm nó nữa." Ngay lúc Edgar đang định ném hài tử đi, Thư Thư nói.

Đuôi Edgar cứng ngắc giữa không trung, Thư Thư lại nói: "Nhất định phải khiến cho hài tử cảm nhận được tình yêu cha mẹ dành cho nó, không được làm hài tử bị thương, phải quan tâm bảo vệ nó…" Cậu thao thao bất tuyệt truyền dạy những điều đã được học.

Hài tử mới chào đời, phải cho nó cảm giác an toàn, cậu có hơi sợ nó đã thấy có lỗi lắm rồi, Edgar nhất định phải đối xử tốt với hài tử mới được!

Cái Thư Thư đang nói, hình như là phương pháp chăm sóc á thú nhân? Edgar thấy hơi kỳ quái, nhưng á thú nhân của mình đã có lời, hắn đương nhiên không thể phản bác.

Hơn nữa, để rắn nhỏ kề cận mình còn hơn là mon men đến chỗ vợ mình.

Edgar dễ dàng tha thứ cho rắn nhỏ kia, để cho nó bò lên đầu mình, cứ vậy đội một con rắn nhỏ mà nhìn Thư Thư…

http://tieulun.hopto.org

Bị hai kẻ săn mồi nhìn chằm chằm hiển nhiên là chuyện vô cùng đáng sợ, nhưng trước mặt là hai con rắn một lớn một nhỏ chồng lên nhau nhìn mình như thế, tựa hồ có chút đáng yêu?

Thư Thư nhìn hai con rắn, đột nhiên muốn chụp ảnh dễ sợ.

Đọa thú chung quanh cũng dồn dập dùng thú ngữ bàn luận.

"Rắn nhỏ đáng yêu ghê, giống cha nó y như đúc, nếu ta có hài tử, hẳn dáng dấp cũng giống ta, sau đó ta sẽ đội nó trên đỉnh đầu dẫn nó đi chơi."

"Ta không cần tiểu thú nhân, ta muốn sinh á thú nhân bảo bối, á thú nhân mềm nhũn mới là đáng yêu nhất."

"Ta không cần hài tử, các ngươi ai sinh hài tử cho ta chơi đi!"

"Cút, ai cho ngươi!"

"Trước khi tới đây ta đã có con rồi… Thật nhớ tụi nó."

…

Nhóm đọa thú bàn luận sôi nổi, Bruno nhìn Kiệt Tây đang ngó rắn nhỏ, nhất thời không cam lòng: "Các ngươi nghĩ gì thế? Giờ chúng ta đều là thú hoang!"

Hết thảy đọa thú nháy mắt yên tĩnh lại, đồng loạt nhìn sang Renault – Thư Thư hồi nãy gọi Renault tới để chữa trị, bây giờ thế nào rồi?

"Ta rất khỏe." Renault nói, linh lực trong cơ thể biến mất, nhưng những chỗ thương tổn trên người đều đã khá hơn nhiều, có cảm giác như vừa được trẻ lại vậy.

Kỹ năng thiên phú của á thú nhân này hẳn là trị liệu? Nói không chừng thực sự có phương pháp chữa khỏi cho bọn hắn, để lần nữa được nắm giữ thú hạch… Nghĩ thế, Renault lại kích động nhìn về phía Thư Thư.

Thư Thư vừa rồi còn mải chơi với rắn nhỏ mới chào đời, giờ ánh mắt Renault rơi xuống người cậu, cậu mới nhớ ra có chuyện chưa làm xong – vụ này vẫn chưa có tiến triển gì cả!

Nếu nói cho Renault biết, thú hạch phải mấy chục năm nữa mới khôi phục, không biết Renault có nổi khùng không nữa… Phải biết là Jones thoạt nhìn trẻ thế thôi, nhưng qua mấy chục năm nữa, bọn họ cũng đã già khọm hết rồi!

Tâm trạng Thư Thư nhất thời trùng xuống, hiện hết lên mặt, người khác liếc mắt cái liền nhìn ra ngay, Renault cũng hiểu, nhất thời "hồi hộp"… Chẳng lẽ chuyện này phải kéo dài?

Chẳng thà không biết có phương pháp chữa trị thú hạch, Renault sẽ cam nguyện chấp nhận số phận, nhưng giờ có hi vọng, nếu như bị dập tắt… Trái tim hắn như bị treo lên, viết lên mặt đất: "Sao vậy? Có chuyện gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là thú hạch của các ông cần rất nhiều thời gian mới khôi phục được." Thư Thư nói.

"Mất bao lâu?" Renault liền viết.

"Có lẽ phải đến mấy chục năm." Thư Thư thành thực giãi bày, nhìn Renault đầy áy náy, hiện giờ cậu thực hối hận lẫn hổ thẹn, hối hận mình vừa gặp đã nói chuyện này, hổ thẹn mình nói được không làm được…

Mấy chục năm? Renault nhất thời ngây ra, hắn đã chờ đợi 30 năm, lại thêm mấy chục năm nữa, hắn sẽ già đến độ nào?

Đọa thú chung quanh cũng rối loạn, mấy chục năm, bọn họ chờ nổi sao? Tuổi thọ đọa thú ngắn hơn thú nhân, hóa thành đọa thú rồi mà còn sống được 30 năm như Renault không nhiều đâu!

"Không còn cách nào khác?" Renault viết.

Hồng ngọc nắm giữ vô cùng nhiều tri thức, liên quan tới các phương diện tu luyện, Thư Thư tìm một hồi, các phương pháp cưỡng ép yêu thú đạt tới Kim đan kỳ.

http://tieulun.hopto.org

Thí dụ như muốn thăng cấp nội dan, uống đan dược, còn có cổng trời gì đó, hay như làm người hầu đi theo loài người, có thể khiến thú hoang sớm biến hình.

Chỉ là phương pháp nào cũng đều có khuyết điểm, hoặc dứt khoát không thể dùng – thí dụ như ăn đan dược, kiếm đâu ra bây giờ?

Thư Thư nhìn tới ngó lui, sau phát hiện phương pháp làm bảo hộ cho loài người có thể thử xem. Người tu chân mạnh mẽ có thể truyền cho thú hoang tu vi của mình, để thú hoang biến thành người, nếu người tu chân không đủ mạnh, có thể kết hợp với bảo vật trần gian để thực hiện việc này.

Mà bảo vật trần gian, mỗi một thứ trên mình rồng chẳng phải là bảo vật đó sao!

Thư Thư liếc mắt nhìn rắn lớn rắn nhỏ bên người.

Đương nhiên, biện pháp này cũng có chỗ còn thiếu sót.

Thú nhân theo hầu là cưỡng ép biến hình, thực lực căn bản không sánh được với cường giả Kim đan kỳ, đồng thời tuổi thọ cũng ngắn hơn. Trừ phi có người cho bọn họ ăn các loại đan dược trong 100 ngắn ngủi để đạt tới Nguyên anh kỳ, bằng không họ sẽ chết sớm hơn người thường nữa.

Đây chẳng qua là một phương thức dằn vặt bản thân, đối với thú hoang đã mở linh trí, tuyệt đối là con đường tu tiên không lối về.

"Tôi có một cách, nhưng có khuyết điểm." Thư Thư nói.

"Khuyết điểm gì vậy?" Jones vội vàng hỏi.

"Giảm tuổi thọ." Thư Thư có hơi chột dạ.

"Ngắn là bao lâu?" Jones lại hỏi.

"Như Renault thì chỉ được 100 năm." Thư thư nói, bình thường cường giả Kim đan kỳ đáng lẽ phải sống được rất lâu.

"100 năm mà ngắn nỗi gì? Cái tên này vốn chưa chắc sống được tới 100 tuổi đâu." Jones buột miệng.

"Ồ?" Thư Thư cẩn thận ngẫm lại, phát hiện đúng là thế thật.

Đọa thú trước đây vốn không phải yêu tinh gì cho cam, sau này cũng không nhất thiết là yêu tinh Kim đan kỳ, chỉ cần giúp họ biến thành người là được mà!

Về phần phương pháp cụ thể, chỉ cần không nói cho bọn họ biết làm phải theo hầu mình là được.

"Phương pháp đó dùng được thật chứ?" Renault viết, giờ hắn sắp già rồi, còn sống được thêm trăm năm chẳng phải là chuyện tốt sao?

Có thể thử xem." Thư Thư nói.

Renault rống lên một tiếng, móng vuốt sói vẽ mấy chữ: "Cứ lấy ta ra thử đi!" nếu không thể biến về hình người, hắn thà chết còn hơn, làm thí nghiệm đã là cái gì?

Thư Thư thả lỏng, quay đầu nhìn hai cái "bảo vật trần gian", sau đó thấy rắn nhỏ từ trên đầu Edgar bò xuống, đi gặm vỏ trứng của mình "răng rắc".

Vỏ trứng kia cứng vô cùng, nó lại gặm cực kỳ thoải mái, chưa gì đã gặm sạch nửa cái vỏ rồi.

"Chờ đã, đừng gặm nữa!" Thư Thư kêu một tiếng, tiến tới giành lấy vỏ trứng, sau đó hỏi Ian: "Mẫu phụ, vảy mà Edgar bị lột lúc rơi xuống đây đâu rồi?"

Tuy Edgar và con trai đều là bảo vật trần gian, nhưng cậu không nỡ dằn vặt bọn họ, cho nên cứ lấy vỏ trứng với vảy rụng đi.

Thấy rắn nhỏ còn lom lom nhìn vỏ trứng, Thư Thư ôm nó đặt bên người Edgar: "Tu luyện cho tốt, rồi con sẽ thấy cái vỏ trứng này chẳng đáng gì hết đâu." Thú nhân đều không ăn vỏ trứng, chỉ có rắn nhỏ mới vậy, đoán chừng là vì trên đó có linh lực, chỉ là có chút ít, đi ăn vỏ trứng thì thà tu luyện với Edgar còn hơn.

http://tieulun.hopto.org

"Con cần vảy nó làm gì?" Ian thắc mắc, nhưng cũng đi lấy vảy ra. Chris lúc trước hễ rụng vảy là lại lấy làm trang sức cho y, y không dám bỏ vảy Edgar đi, còn đang nghĩ xem mang về thủ đô làm thành vật gì đó tặng cho Thư Thư.

"Con cần dùng." Thư Thư đáp, cậu định cho Renault ăn.

Nhưng mà cho hắn ăn thì… Nghĩ thế, Thư Thư lại thấy không thoải mái, Edgar là của cậu, nếu đưa vảy Edgar cho người khác ăn, thật sự không tình nguyện lắm.

Thu hết vỏ trứng và vảy rồng, Thư Thư nói với Renault: "Chờ mai tôi sẽ cho ông xem."

Ngày mai thử sao vậy? Renault tò mò nhìn vảy trong tay Thư Thư, đừng nói á thú nhân bắt hắn ăn mấy thứ này nha? Hắn chưa từng nghe ăn vảy thú nhân khác mà thú hạch khôi phục bao giờ đâu.

Thư thư cũng không biết Renault nghĩ gì, chỉ vạch ra phương hướng, chui vào động nghiên cứu.

Edgar là thần thú, trước kia bị sét đánh nhiều như vậy, dù giờ nội đan không còn, nhưng thân thể vẫn là bảo bối, vảy cũng vậy, thú hoang bình thường nếu ăn vào sẽ tăng cấp tu vi, dùng làm vật liệu là phù hợp nhất, linh lực của cậu thì còn đang thiếu.

Thôi, thử xong rồi tính! Thư Thư tập trung tu luyện.

79. Chương 79: Renault Biến Thành Người

Thư Thư rơi xuống tinh cầu này bị nội thương, đứa nhỏ trong bụng bị ảnh hưởng, trải qua nhiều ngày tu dưỡng cẩn thận, hiện tại đã khôi phục, đứa nhỏ trong bụng cũng yên tĩnh lại, chỉ là phát triển hơi chậm, cho nên bụng cậu vẫn chưa lộ ra.

Hài tử không sao, Edgar đã bắt đầu tự tu luyện, Thư Thư mấy ngày nay sống rất thoải mái, linh lực trong cơ thể vừa kiểm tra thân thể Renault nên mất đi khá nhiều, nhưng dùng hết lại tu luyện lại khá nhanh.

Hồi phục xong, cậu bắt đầu dằn vặt vảy Edgar và vỏ trứng của hài tử.

Vảy quá cứng rắn, Thư Thư căn bản không đập vụn được, nhưng còn vỏ trứng… Thư Thư cuối cùng dùng vảy Edgar đập cho vỏ trứng vỡ vụn.

Thấy Thư Thư đang chơi đùa với vỏ trứng, Edgar mới dỗ hài tử ngủ tiến lại gần, dùng đuôi viết sang bên cạnh: "Em đang làm gì vậy?"

"Em muốn nghiền vỏ trứng thành bột cho Renault ăn." Thư Thư đáp, nghĩ đến Edgar còn thông minh hơn mình nhiều, cậu bèn nói hết cho Edgar nghe, bao gồm cả nội dung phương pháp.

Trước kia Edgar cứ tưởng cậu tính dạy đọa thú tu luyện, không ngờ còn có phương pháp này… Không thể không nói, hắn cảm thấy phương pháp này thật vừa đúng với tình hình trước mắt.

Thông qua tu luyện để đọa thú biến thành người, sẽ giúp thú nhân sống lâu và mạnh mẽ hơn, nhưng nếu để lộ ra ngoài, nói không chừng những thú nhân đang yên đang lành lại tự phá hủy thú hạch của mình rồi đi tu luyện, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, thú nhân tu luyện càng nhiều, xã hội càng thêm bạo loạn.

So sánh với đó, phương pháp này của Thư Thư ổn hơn, cũng dễ giải thích với công chúng, đồng thời đảm bảo được những thú nhân bình thường sẽ không đi ghen tị với đọa thú.

"Phương pháp này khá hay, chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu một chút." Edgar liền viết.

Thư Thư được khen cười híp mắt, sau đó giải thích cặn kẽ cho Edgar nghe, nói xong nhìn Edgar chằm chặp, mong chờ hắn đề xuất điều gì.

Edgar nhìn Thư Thư như vậy muốn bật cười, nhưng giờ là rắn nên không cười được, đuôi giật giật, lại viết: "Em cứ làm bột vỏ trứng đi đã, ta sẽ nghĩ cách ngày mai ứng phó thế nào giúp em."

http://tieulun.hopto.org

"Được!" Thư Thư tươi cười gật đầu.

"Còn có một việc phải nghĩ, con của chúng ta chưa có tên." Edgar viết xong, bất động.

Edgar nhắc cậu mới nhớ, con cậu còn chưa có tên kìa!

Nhân loại thực phiền phức, ai cũng phải có tên mới được, tự dưng người ta làm sao mà nghĩ ra tên cho một con rắn được đây!

Hạo Nhiên Hạo Hiên Tử Hiên Vũ Hiên Tử Duệ Tử Mặc?

Trên Trái Đất thì sẽ như vậy, nhưng ở đế quốc Thú Nhân thì do khác ngôn ngữ nên tên đều nghe như tiếng Tây, gọi không tiện, nếu dựa theo ngôn ngữ ở đây mà đặt thì…

Thư Thư có chút xoắn não.

Nhìn rắn nhỏ, thật sự cậu có kích động muốn đặt là "yêu chuột" để nhắc nhở nó nhớ phải bảo vệ chuột đồng.

Thư Thư càu mày, xoắn xuýt nghĩ mãi, rắn con đang ngủ đột nhiên biến thành thành một đứa bé.

Thú nhân mới sinh đều ở trạng thái kém ổn định, lúc là người lúc là thú… Thư Thư hơi sợ thú hình của con trai, nhưng không sợ hình người của nó, thậm chí trong lòng biến hóa vi diệu.

Nhìn khuôn mặt nho nhỏ, tay chân mũm mĩm, trắng trẻo xinh xắn cưng không chịu được! Thư Thư không lo nghĩ nữa, bế bé con lên – đứa nhỏ tùy tiện ngủ trên cỏ dại, thật tội nghiệp, cậu nhất định phải chăm sóc nó thật tốt mới được!

Hài tử ngủ vừa tụt từ người Edgar xuống xong chơi mệt rồi lăn ra ngủ, còn ngủ rất say sưa, bị Thư Thư ôm cũng không tỉnh giấc, còn cọ cọ đầu vào ngực cậu… Thư Thư đụng ngón tay lên mặt nó, hôn lên trán nó một cái, lại hôn hai bên má hai cái, cuối cùng hôn lên miệng nhỏ một cái, đột nhiên cảm thấy con trai mình là đứa nhỏ đáng yêu nhất trên đời.

Cẩn thận ôm bé cưng vào lòng, Thư Thư mãn nguyện làm sao, tiếc là mới được một lát, hài tử trên tay lại biến thành rắn.

Thư Thư sợ cứng người, Edgar liếc thấy, dùng đuôi cuốn rắn nhỏ trong lòng cậu đi, lại đặt nó lên thảm cỏ.

Thư Thư thấy hơi mất mát, kỳ thực cậu rất yêu Edgar, cũng rất yêu hài tử, chỉ là bản năng mấy trăm năm ăn vào máu khiến cậu khó mà dễ chịu cho nổi… Nghĩ thế Thư Thư lại càng hổ thẹn hơn.

Cậu tìm một cái chăn và một khăn tắm mềm mại tới, cuộn chăn thành cái ổ để Edgar cho hài tử nằm, sau đó may khăn tắm thành một cái túi.

Cậu học may vá từ hồi ở với chủ nhân cơ, may xong cắm kim lên nhánh cây mà cậu hay gặm, quấn chỉ, cứ vậy giấu vào trong túi ăn.

Cây kim này vốn là để làm vũ khí khi biến hình, ai dè cuối cùng lại thành kim khâu.

May xong túi, lại làm thêm cái đai lưng, treo túi lên người, Thư Thư hỏi Edgar: "Anh thấy sao? Bỏ con vào, nó sẽ không chạy loạn nữa!" Quan trọng là… như vậy rắn sẽ không chạm được tới thân thể cậu, cậu sẽ không quá sợ hãi.

Hài tử là thú nhân, đâu cần nuông chiều như thế? Edgar có chút không cam lòng, cuối cùng viết: "Treo lên cổ ta."

"Anh có cổ đâu, treo chỗ nào chớ?" Edgar tuy có mọc móng vuốt nhưng khoảng giữa người, treo cái là trượt xuống bụng ngay…

Ta không phải không có cổ, rõ ràng là cổ quá dài! Edgar rướn lên cho Thư Thư nhìn, rồi buồn bực nằm bẹp xuống.

Ngày hôm sau, rắn con bị bỏ vào túi khăn, sau đó Edgar cắn chặt một góc, đi đâu mang theo đó.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư vẫn chưa nghĩ ra tên phù hợp cho đứa nhỏ, nhưng có tên ở nhà là Bảo. Thú nhân mới sinh ăn rất nhiều, nhưng phần lớn thời gian vẫn là ngủ, bị Edgar bỏ túi xách đi càng vùi mình trong túi ngủ xuyên ngày xuyên đêm.

Đám đọa thú nhìn cảnh này đều lấy làm lo ngại, đó là một tiểu thú nhân đi? Sao cưng nựng như bảo bối vậy? Khi còn bé, cha bọn họ chưa từng tốt như vậy, hơi lớn một tí còn bị cha quăng ra xa cơ.

Đương nhiên, á thú nhân thì khác, cha bọn họ đều nghe lời á thú nhân của mình răm rắp, càng không dám đánh đuổi á thú nhân bảo bối bao giờ.

Về phần buổi tối vẫn phải kéo bảo bối ra xa… Còn không phải vì muốn sinh thêm á thú nhân bảo bối nữa sao?

Edgar mang rắn nhỏ đi dạo khắp nơi, Thư Thư thì đã lo xong phần bột vỏ trứng.

Bây giờ cậu còn chưa chắc chắn có biến Renault thành người được không, nhưng dù sao cũng phải thử. Thư Thư gọi Renault tới.

"Cậu có cách?" Renault viết ngoáy.

"Ừm." Thư Thư gật đầu: "Chưa chắc đã thành công, ông thử trước đi."

"Được, ta nhất định sẽ cố gắng." Renault gật gù viết.

"Edgar!" Thư Thư hô một tiếng.

Nghe tiếng cậu, Edgar nhanh chóng qua đây, sau đó duỗi người quây lấy Thư Thư và Edgar, nhắm mắt lại tu luyện.

So với Thư Thư thì Edgar đúng là máy hút linh lực, mới vừa khởi động, linh lực tứ phía đã dồn về đây, Thư Thư và Renault đều thấy thư thái lẫn phấn chấn.

Ngay cả rắn nhỏ trong túi Edgar đang ngậm cũng mở mắt, theo bản năng vẫy vẫy đuôi cố hấp thu linh lực chung quanh.

Hút linh lực tới đây mà không hấp thụ, Edgar tính làm Tụ linh trận a! Thư Thư cảm thán một câu, lấy bột trắng cho Renault: "Ông ăn đi!"

Bột trắng này căn bản không nhìn ra là cái gì, nhưng Renault vẫn không do dự nuốt vào, vừa ăn xong, Thư Thư vỗ lên đầu hắn nói: "Nghĩ ông muốn biến thành người!" Sau khi nói xong, Thư Thư còn dẫn dắt linh lực của mình vào lưu chuyển trong người Renault.

Từ lúc ăn thứ bột trắng kia, Renault đã thấy bụng nóng lên, như có thứ gì muốn phá xá mình chui ra, mà hắn cũng nhanh chóng nhận ra, đó là một nguồn năng lượng.

Điều này tựa hồ có thể cải tạo thân thể hắn, nhưng lúc này cái hắn cần không phải thân thể cường kiện, mà là biến thành người.

Nhất thời, trong đầu hắn ý muốn biến thành người mãnh liệt tới mức át hết những suy nghĩ khác, mà luồng linh lực kia bay tới bay lui trong cơ thể hắn, khiến cho cơ xương trên người hắn đều biến đổi.

Renault cảm giác có gì kỳ lạ lắm, đúng lúc đó, linh lực của Thư Thư tiến nhập cơ thể hắn.

Suốt khoảng thời gian này, Renault đã có chút mơ hồ, chỉ có một ý nghĩ cường liệt duy nhất – hắn muốn biến thành người, hắn nhất định phải biến thành người!

Năng lượng trong cơ thể mới đầu rất dồi dào, sau đó ít dần, Thư Thư cảm thấy kế hoạch của mình sắp thất bại tới nơi, nhưng không ngờ mới xuất hiện ý nghĩ ấy, trên người Renault lại lóe lên một tầng hào quang nhàn nhạt.

Năng lượng biến mất trong cơ thể Renault tụ lại thành một hạt châu nho nhỏ, khác với thú hạch, càng khác với nội đan, nhưng nó là kết tinh năng lượng.

Một con sói rõ ràng đang nằm phục trên đất bỗng hóa thành người.

http://tieulun.hopto.org

"Thành công rồi?" Thư Thư kinh ngạc nhìn Renault, lần đầu tiên thử nghiệm, vì trong bụng còn con nhỏ nên không dám dồn hết toàn lực, cứ tưởng sẽ thất bại, vậy mà lại thành công.

Cũng chẳng biết nguyên do… Không lẽ vì Renault từng là người nên quen đường xe chạy?

Thư Thư lấy làm hiếu kỳ, to tròn mắt nhìn Renault, kết quả chưa kịp nhìn rõ người đã bị đuôi rắn chắn ngang che khuất tầm mắt.

"A!" Thư Thư giật mình kêu lên, phát hiện đó là đuôi Edgar xong mới thấy xấu hổ - cậu thật kém cỏi, lại bị Edgar hù, Edgar nhất định sẽ đau lòng lắm đó.

Edgar cũng biết mình dọa sợ cậu, nhưng hắn không hối hận, dùng đuôi cuốn Thư Thư lên, hắn mang cậu chạy ra xa – Renault còn đang trần truồng kia, quyết không thể để Thư Thư nhìn thấy!

"Renault!" Thư Thư vừa bị mang đi, Jones đột nhiên chạy lại.

Đám đọa thú nhìn thấy Renault biến thành người sờ sờ đứng đó thì đều ngây ngẩn cả người, giờ nghe tiếng Jones kêu mới tỉnh táo lại chút, rồi lại ngây người tập 2.

Renault biến thành người rồi, á thú nhân kia thực sự có cách giúp họ trở lại làm người!

Bọn họ… Còn có cơ hội lấy lại cuộc sống bình thường!

Ngây ngốc hồi lâu, một con hổ rống lớn một tiếng, chạy ra xa, đủ loại đọa thú trên đường đều bị dọa chạy té khói.

"Bọn họ sao vậy?" Thư Thư hỏi.

"Chắc là vui quá hóa rồ, đi phát tiết đó mà." Ian nói, lúc trước khi Chris biết mình có hài tử cũng là bộ dáng này, tự dưng chạy biến, đánh vài trận xong mới mò về.

Đám người kia kéo nhau chạy như điên, Renault thì không, hắn đang bận vồ lấy Jones liếm mặt Jones liên tục, chỉ là lúc là sói thì Jones không ý kiến, nhưng giờ biến thành người rồi, còn trần trùi trụi, làm thế này có hơi bất bình thường.

Jones ôm lấy Renault, kích động không nói nên lời, hận không thể ôm đến thiên trường địa cửu, rồi ôm ôm, lại thấy có cái gì sai sai.

Thứ cứng rắn đè trên đùi mình kia, Jones là bác sĩ đương nhiên không thể không biết. Y nghiêng đầu, thấy Ian đứng gần đấy đang nhìn mình cười…

Đẩy Renault trần truồng trên người mình ra, Jones đỏ mắt mắng: "Sắc lang!"

"Đúng vậy, ta là sắc lang mà." Renault che chỗ nhạy cảm, vui vẻ thừa nhận.

80. Chương 80: Ác Mộng

Renault đã rất lâu rồi không được làm người, hiện giờ động tác vô cùng cứng ngắc, giọng nói cũng quái dị.

Nhưng hắn không thể chờ được muốn nói chuyện, muốn cử động, miệng cười to không ngậm lại được.

Đương nhiên, chuyện đầu tiên hắn muốn làm là mặc quần áo vào trước… Nơi này ngoài Jones còn có á thú nhân khác, Edgar còn che mắt không cho Thư Thư nhìn đang tỏa hơi lạnh với hắn, nếu hắn không mặc quần áo vào chắc nhào tới đánh nhau mất.

Renault lấy ra bộ đồ hơn 30 năm cất trong nút áo không gian, đối với đọa thú mà nói, quần áo là đồ thừa, nhưng Renault lại không thể ngờ rằng, mình còn cơ hội để khoác lên người những bộ quần áo ấy.

Chất lượng quần áo khá tốt, 30 năm trôi qua chưa sờn rách chỗ nào, Renault bắt đầu khó khăn mặc vào từng cái.

http://tieulun.hopto.org

Tốc độ mặc đồ cực kỳ chậm, động tác thì cứng ngắc, còn không bằng đứa nhỏ bốn, năm tuổi, nhưng tâm trạng hắn đang vui, nụ cười trên mặt sáng lạn vô cùng.

Jones nhìn bộ dáng Renault như vậy, không khỏi cười rộ lên, đang cười lại đột nhiên rơi lệ.

"Em đừng khóc, phải vui lên mới phải." Renault nói, thanh âm quá lớn cứ như đang rống lên, hiển nhiên còn chưa khống chế được giọng nói của mình.

"Em đang vui mà!" Jones trừng Renault, vui quá nên khóc không được sao?

Renault càng cười lớn, thấy Jones vẫn nhìn mình chằm chằm, có hơi thấp thỏm: "Trông anh thế nào? Không xấu đi chứ?"

Nếu trước đây Renault mà lo lắng dung mạo của mình, Jones nhất định sẽ không do dự bảo hắn tự luyến, nhưng giờ nhìn Renault, Jones phải nuốt lời trêu chọc vào trong: "Anh vẫn tuấn tú lắm." Renault không thay đổi nhiều, chỉ là trầm ổn hơn, thoạt nhìn càng có khí chất đàn ông.

"Thật không?" Renault ngược lại ngây người: "Lẽ nào anh thay đổi rồi sao? Em… trước đây không phải ghét cái mặt anh sao?"

Jones vỗ đầu Renault một cái: "Mau mặc quần vào!"

Renault và Jones còn đang chuyện trò, bên kia Thư Thư và Edgar cũng đang trao đổi.

"Thành công rồi có cảm giác gì?" Edgar viết lên đất một hàng chữ, dò hỏi Thư Thư.

Ăn vỏ trứng, truyền linh lực cho Renault là chuyện không có hại đối với Renault, cho nên tuy không chắc chắn, nhưng Edgar vẫn để Thư Thư thử, chỉ là không ngờ lại thành công ngay lần đầu.

Nếu được lần một sẽ có lần hai, lần ba, điều trọng yếu nhất trước mắt là phải nghiên cứu xem thành công do đâu.

"Chẳng cảm thấy gì hết." Thư Thư mờ mịt nhìn Edgar, cậu cũng không biết sao lại thành công nữa… Hình như là, sau khí chuyển nhập linh lực trong người Renault xong, Renault liền tự dồn năng lượng tạo thành thú hạch?

Thư Thư nói ra những nghi vấn của mình.

Giúp đọa thú biến thành người sao đơn giản quá vậy? Không, kỳ thực không quá đơn giản, dù sao bọn họ chưa từng cảm giác được linh lực, chớ nói chi tới chuyện hấp thu, mà toàn bộ linh lực trong cơ thể Thư Thư lại không hề nhỏ…

"Edgar, em rất lợi hại phải không?" Thư Thư đắc ý nói, sau đó cầm bao thịt khô bên cạnh gặm, giờ Renault biến thành người rồi, cậu hết hổ thẹn luôn, tâm trạng đang rất tốt, ăn đồ ăn Renault cho cũng chẳng thấy ngại nữa.

Edgar gật gật đầu, trong miệng còn đang ngậm túi vải, rắn con ló đầu ra ngoài, cũng bắt chước theo, động tác giống y hệt hắn.

Thư Thư thấy thật đáng yêu, sau đó liền thấy đầu rắn đột nhiên biến thành đầu bé con, vẫn đang gật gù.

Đáng yêu chết mất! Thư Thư lập tức tiến đến ôm lấy hài tử: "Tiểu Bảo lại đây, mẫu phụ bế con nè!"

Tiểu Bảo cọ cọ Thư Thư, vùi trong ngực cậu rất chi là mãn nguyện.

Edgar nhìn cảnh này có chút tủi thân, đang định xách thằng con tới chỗ mình, nhưng nghĩ Thư Thư chắc sẽ mất hứng, liền nhẫn nhịn, thế là cuốn cả Thư Thư và hài tử lên.

Thư Thư bị rắn vây quanh có không được tự nhiên, lén nhìn Edgar rồi quay sang nói chuyện với hài tử: "Tiểu Bảo, ta nói với con nè, khi nào ở với mẫu phụ phải nghe lời mẫu phụ, khi nào ở với phụ thân thì học theo phụ thân biết không? Không được dị nghị."

Bé con mờ mịt nhìn Thư Thư.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư thấy bộ dáng này, nghĩ bé mới ra khỏi trứng không khóc không nháo, hiểu chuyện ngoan ngoãn, không ai sánh bằng.

Nhất thời Thư Thư quên cả Renault, hắn đã mặc xong quần áo, được Jones đỡ, khập khiễng bước từng bước qua đây nói cảm ơn, cậu mới nhớ ra người này, sau đó nói: "Không có gì không có gì, có chi ghê gớm đâu, là việc tôi nên làm mà."

"Nhất định phải cảm ơn cậu. Sau này có việc gì cứ tới tìm ta, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ." Renault trịnh trọng nói.

"Ta cũng vậy." Jones tiếp lời.

"Ồ… Tôi còn muốn ăn cá." Thư Thư nhìn sang.

"Ta lập tức cho người đi bắt cá!" Renault đáp ngay, ánh mắt vô tình rơi xuống nhìn bé con trong ngực Thư Thư.

Đứa nhỏ này lúc là rắn nhỏ, chẳng thấy đáng yêu gì, nhưng giờ trở thành đứa bé… Renault theo bản năng quay qua nhìn Jones.

"Muốn làm gì" Jones trừng Renault, nhưng hơi đỏ mặt.

Renault không chút nghĩ ngợi lấy thú châu ra: "Anh sớm muốn tặng cho em, bây giờ em còn chấp nhận hay không?"

"Anh không biết lau sạch đi sao? Toàn là nước miếng." Jones lại trừng hắn, sau đó nhận lấy thú châu của Renault, nuốt xuống.

Renault nhìn Jones đắm đuối một hồi, đột nhiên biến thành sói trắng, rống lên một tiếng, phóng đi xa, để lại Jones không biết nên nói gì nhìn vụn quần áo vì hắn đột nhiên biến hình mà rách bươm trên mặt đất.

Có thú nhân như vậy không? Cầu hôn xong không lo bồi á thú nhân mà lại cong đuôi chạy mất?

"Hẳn là vui sướng quá…" Ian nói, cũng cạn lời, Renault đúng là không trông cậy được gì, chẳng trách đã quen biết Jones bao năm như vậy rồi mà còn chưa bắt người về.

Renault đúng là vui quá sức, chỉ cần nghĩ tới việc mình có thể trở lại làm người, Jones còn ăn thú châu của hắn, có lẽ sẽ sớm có con trai, hắn chỉ muốn kiếm chỗ nào đấy nhảy cẫng lên một phen.

Chạy như gió chưa được bao lâu, Renault liền gặp thủ hạ của mình.

"Rống!" Hai người kia kinh ngạc nhìn Renault: "Lão đại sao anh cũng tới? Không phải là…"

Renault đang muốn kiếm người để khoe khoang đây, trước mặt mấy người chỗ Thư Thư không tiện, giờ thì có dịp rồi… Renault đột nhiên biến thành người, dùng tư thế cứng đơ đơ đứng thẳng lên, đi tới đi lui vài bước, sau đó nói: "Thế nào, đẹp trai không?"

Ở truồng có gì mà đẹp? Hơn nữa cái tư thế này, nhìn như em bé tập đi… Hai thủ hạ nhìn tới sắp đau mắt hột, ghen tỵ không thôi, bọn họ nhìn nhau, đột nhiên cùng xông tới chỗ Renault – lão đại như vậy thật khiến người ta muốn đánh cho một trận!

Cách đó không xa, một con báo hoa nhìn thấy màn này, cũng ghen tỵ với Renault, nhưng nó không gia nhập đội ngũ đánh hội đồng, chỉ chạy ngược trở về.

Một đường chạy tới trước mặt Thư Thư, mở nút áo không gian, đột nhiên lấy ra rất rất nhiều đồ vạt, bên trong có chăn gối quần áo nho nhỏ, còn có cả nôi trẻ em.

"Nhiều đồ ghê!" Thư Thư thích thú reo lên, kỳ thực trong hoàng cung đồ cậu đã sắm còn nhiều hơn, nhưng không mang theo người… Vì vậy nhiêu đây đã đủ khiến cậu rất vừa ý.

Báo hoa đẩy đồ đạc tới trước mắt Thư Thư, sau đó bắt đầu viết. Viết vừa nhanh vừa nhiều, chỉ trong chốc lát đã kể hết tình hình của mình.

Vốn báo hoa là một thú nhân bình thường, không có gì nổi bật, thực lực không mạnh mẽ, đồng thời đã có á thú nhân cho mình, còn có hai đứa con.

http://tieulun.hopto.org

Đáng tiếc chính là, trong một lần hắn mang bạn đời và con trai ra ngoài chơi, cả nhà gặp một tai nạn xe vô cùng thảm khốc, vụ nổ liên hoàn, liên lụy tới cả chiếc xe chạy ngang qua của hắn.

Vì á thú nhân và con trai, hắn biến hình, bảo vệ họ an toàn, sau đó hôn mê bất tỉnh… Á thú nhân và hài tử hắn đều còn sống, nhưng thú hạch của hắn không còn, trở thành đọa thú, còn bị đày tới đây.

Tính tới giờ đã tròn 5 năm hắn chưa được gặp con trai mình.

Nhắc tới con trai, viền mắt báo hoa đã ươn ướt, Thư Thư có chút thương cho hắn, liền nói: "Tôi nhất định sẽ giúp ông mau chóng lấy lại hình người, chờ người tìm chúng tôi tới, chúng ta sẽ cùng rời khỏi đây."

"Cảm ơn, cảm ơn." Báo hoa liên tục viết.

"Không cần cảm ơn vội, để tôi xem tình trạng của ông thế nào đã." Thư Thư nói, cậu mới khôi phục được chút xíu linh lực thôi, muốn biến báo hoa thành người ngay thì không thể, nhưng kiểm tra tình trạng sức khỏe thì không thành vấn đề.

Thư Thư ôm hài tử, dùng linh lực dò xét, sau đó phát hiệ tư chất báo hoa thua xa Renault, muốn tu luyện phải tới hơn 100 năm mới thành người, may là có phương pháp khác giúp bọn họ.

Kiểm tra xong, Thư Thư bắt chuyện với Edgar ngồi bên cạnh: "Ông ngồi đây, chờ lúc Edgar tu luyện, cũng được hưởng ké chút chút, mai tôi lại giúp ông, như thế cũng thuận lợi hơn."

Ngày mai luôn ư? Báo hoa kích động, gật đầu liên tục, không để ý tầm mắt băng lãnh của Edgar bên cạnh – vì cơ hội một lần nữa trở về làm người, hắn sẽ bất chấp tất cả!

Hắn rất rất nhớ người thân của mình!

Edgar trừng báo hoa hoa cả mắt, quyết định mặc kệ nó tự mình tu luyện, đúng lúc đó, vài đọa thú đã lục tục kéo nhau trở lại. Đám đọa thú cơ bản đều kiếm lễ vật dâng lên cho Thư Thư, chỉ là hào hứng trở về xong mới phát hiện có người đã nhanh chân hơn, một con báo hoa chưa từng có chút cảm giác tồn tại nào trong đội.

Đọa thú đều phiền muộn cực kỳ, nhưng chuyện đã rồi, đâu thể ép buộc Thư Thư trị liệu cho mình ngay được.

Thư Thư không để tâm lắm đến đám đọa thú, lấy quần áo báo hoa cho khoa tay múa chân với tiểu Bảo, tìm một bộ đẹp nhất cho bé mặc, kết quả mới mặc được một ống tay áo, cánh tay bên kia của tiểu Bảo liền biến thành móng vuốt…

Từ từ đặt tiểu Bảo xuống đất, từ từ vòng qua Edgar bò ra ngoài, Thư Thư yên lặng ngồi xuống cạnh Edgar.

"Thư Thư sao không mang hài tử tới vậy?" Ian khó hiểu nhìn Thư Thư, y đang muốn ôm cháu đây, nhưng tiếc là Thư Thư và Edgar luôn mang đứa nhỏ bên người, khiến cho y rầm rứt mãi.

"Nó biến thành rắn rồi." Thư Thư đau lòng nói.

"Kỳ thực nhìn lâu sẽ thấy rắn nhỏ cũng đáng yêu mà." Ian nói, vì con trai và cháu mình đều là rắn nên y thấy rắn cũng đáng yêu, chỉ thua mỗi động vật lông xù mềm mại như Thư Thư thôi.

Ian đột nhiên rất muốn bắt Thư Thư biến về nguyên hình cho y vuốt ve một phen.

Nhưng nghĩ nếu Thư Thư biến thành chuột đồng sẽ dọa cho đám đọa thú ở đây ngoác mồm kinh ngạc mất, Ian đành thôi, thậm chí dặn dò cậu đừng để ai nhìn thấy nguyên hình của mình.

Ian tin tưởng Jones sẽ không tiết lộ bí mật này cho ai khác biết, nhưng đám đọa thú này thì y không dám mạo hiểm.

"Nếu tiểu Bảo mãi mãi là người thì tốt biết mấy!" Thư Thư không nhịn được nói, sau đó sờ sờ bụng mình: "Cũng không biết đứa trong bụng có phải rắn hay không nữa…"

Mới nghĩ thôi, Thư Thư đã rùng cả mình, cậu đã sinh một con rắn rồi, còn sinh thêm mấy con nữa… Cậu sẽ phải sống trong ổ rắn a!

Tối đó, Thư Thư gặp ác mộng.

http://tieulun.hopto.org

Cậu mơ thấy mình đang nằm ngủ, xoay người biến thành chuột đồng, đang chơi trên giường đến vui vẻ, đột nhiên từ bốn phương tám hướng có rất nhiều rất nhiều rắn chạy tới, dồn dập kêu lên: "Mẫu phụ mẫu phụ!"

"Mẫu phụ con muốn hôn."

"Mẫu phụ con muốn ôm."

"Mẫu phụ con đói."

...

Cậu thấy bao nhiêu là rắn, bị dọa đến xoay người chạy, kết quả hết đường thoát thân, bị vây kín ở giữa... Chuột đồng nho nhỏ mà lại bị đại quân rắn bao vây!

Cậu cắm đầu chạy a chạy, chạy trốn thật nhanh nhưng rất nhiều lần suýt thì bị tóm, mày mà lúc ấy thấy Edgar cứu tinh, vội vã cầu viện: "Edgar, cứu em với!"

"Được!" Edgar cuốn cậu lên: "Đi, chúng ta lại đi sinh rắn con nào!"

"Không!!!" Thư Thư giật mình choàng tỉnh, sau khi nhớ lại đúng là khóc không ra nước mắt, càng kiên định muốn tránh thai, hai con rắn con, không, hai đứa đã đủ lắm rồi!

Đương nhiên, hiện giờ Edgar là đọa thú, tạm thời không lo vụ này, nên phải tính xem làm gì trước cái đã.

Ví như giúp báo hoa biến thành người chẳng hạn.

81. Chương 81: Hoàng Đế Tìm Người

Tuy lần giúp Renault vô cùng thuận lợi, nhưng Thư Thư không chắc người khác có được vậy không, là một yêu tinh thiếu kinh nghiệm lại chưa từng trao đổi với bất kỳ đồng loại nào, Thư Thư chỉ biết tự tìm tòi, dĩ nhiên không dám nói chắc điều gì.

"Tôi không đảm bảo sẽ thành công đâu đấy? Ông phải tự nỗ lực đi." Trước khi động thủ, Thư Thư nhấn mạnh nhiều lần.

Báo hoa Ball gật đầu đồng ý, càng về sau càng lo lắng, rốt cục không chịu nổi viết: "Có nguy hiểm gì không?"

"Nguy hiểm thì không có." Thư Thư nói.

Không có nguy hiểm? Báo hoa vui mừng, ánh mắt lại sáng lên, trước kia cứ lo nguy hiểm lắm, thậm chí chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận cái chết bất cứ lúc nào, đọa thú muốn lần nữa biến thành thú nhân không hề đơn giản, thế mà... không nguy hiểm?

Không chỉ mình báo hoa Ball, các thú nhân xung quanh nghe vậy cũng vui sướng, tất cả đều mở to mắt long lanh nhìn Thư Thư.

Nhiều mãnh thú như vậy nhìn mình chằm chằm, Thư Thư dù quen vẫn thấy rất áp lực, theo bản năng lặp lại lần nữa: "Tôi không đảm bảo ông sẽ biến thành thú nhân đâu đấy."

"Không sao! Không sao." Báo hoa an ủi ngược lại cậu.

Các đọa thú khác cũng đồng loạt viết:

"Thư Thư cậu yên tâm, thất bại cũng không sao."

"Đúng, chúng tôi nguyện ý chờ!"

"Cậu là giỏi nhất!"

...

http://tieulun.hopto.org

Nhất thời đâu đâu cũng thấy chữ, Thư Thư đọc không kịp.

Edgar cùng với rắn nhỏ trên đỉnh đầu tới gần Thư Thư, quật đuôi quét sạch đống chữ trên mặt đất, phóng ra uy thế kinh người, khiến cho đám đọa thú xung quanh theo bản năng lui lại vài bước, đuôi đều cong lên.

"Edgar, chúng ta bắt đầu đi." Lúc này, Thư Thư vỗ vỗ Edgar nói.

Edgar gật gật đầu, đem Thư Thư vòng lên, không để ý báo hoa nữa.

"Ball, ông vào giữa đi!" Thư Thư bị Edgar vây quanh, vẫy vẫy tay.

Báo hoa bị hắn kẹp đuôi ở giữa, đầu cúi sắp cắm mặt xuống sát đất rồi, không dám ho he gì, nhưng vì để được biến thành người, hắn vẫn cố nhẫn nhịn, nhón chân nhảy vào trong, vừa tiếp đất chân đã mềm nhũn, ngã bẹp xuống nền đất.

Uy thế trên người Edgar thật lợi hại, thú nhân bình thường chỉ mới vậy đã chịu không nổi rồi… Báo hoa Ball đang muốn bò lên, đột nhiên bị thứ gì chạm vào, hắn ngẩn người, mới phát hiện đó là một cái thảm.

Thú nhân hình rắn này sao tự dưng lại cho mình cái thảm? Báo hoa có chút mờ mịt, sau đó nhớ tới một chuyện – thú nhân biến thành người xong đều trần truồng như nhau.

Sợ á thú nhân của mình nhìn thấy thân thể trần truồng của thú nhân khác? Báo hoa Ball đưa chân khều khều một cái, đắp thảm lên người.

Thư Thư thì đối xử với báo hoa cũng như Renault vậy, lấy bột vỏ trứng ra cho hắn ăn.

Bột vỏ trứng khô không khốc, hơi dính cổ họng, nhưng báo hoa vẫn cong lưỡi nuốt xuống.

Vừa vào tới bụng, hắn đã thấy thân thể mình nóng lên, cơ thể biến hóa kinh người, Thư Thư đặt tay lên đầu hắn, một luồng năng lượng tiến vào trong người, khiến hắn thậm chí còn cảm giác mình có thể nhìn thấy bên trong cơ thể mình thế nào.

Trống rỗng! Nơi đang ra phải có thú hạch, hiện giờ chẳng còn lại gì… Hắn hi vọng thú hạch có thể khôi phục, hắn hi vọng có thể lại được làm người!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, đột nhiên một luồng năng lượng chạy thẳng tới nơi vốn từng có thú hạch, sau đó chậm rãi ngưng tụ…

Báo hoa Ball cảm nhận được, nhưng còn hơi mờ mịt, cả người mơ mơ màng màng không dám chắc có phải thật hay không, Thư Thư thì khác, lần này rốt cuộc đã hiểu ra thú hạch hình thành như thế nào.

Thú nhân vừa sinh ra đã có thú hạch, là một phần cơ thể bọn họ, trước đây thú hạch của đọa thú không thể tái sinh, là do thiếu năng lượng, nhưng giờ, khi cậu hỗ trợ bù đắp phần năng lượng thiếu hụt ấy, linh lực còn giúp bọn họ trị thương, thú hạch lại xuất hiện.

Cậu dùng phương pháp ban ơn cho đầy tớ, nhưng thực tế đọa thú không phải như yêu tinh, mới mở linh trí…

Bọn họ không phải là cưỡng ép biến thành người, mà là khôi phục về dáng vẻ vốn có… Có linh lực hỗ trợ điều trị thân thể mà cung cấp năng lượng, còn được ăn vỏ trứng thần thú, muốn làm được điều này không khó.

Báo hoa bọc thảm cứ thế chậm rãi biến thành người.

Thư Thư thu tay về, sắc mặt rạng rỡ, Edgar đen mặt tha cậu về hang.

"Edgar, anh làm gì vậy?" Thư Thư có hơi bất mãn kêu lên, lần này báo hoa đã che hết rồi còn gì, sao vẫn tha cậu đi?

Còn không phải vì không muốn để tất cả đọa thú đều lom lom nhìn cậu chằm chằm không rời mắt sao? Edgar dùng chóp đuôi viết lên tay Thư Thư: "Muốn bàn về quá trình cụ thể."

"Hóa ra là vậy a." Thư Thư gật gù, trần thuật khí thế.

http://tieulun.hopto.org

Edgar lắng nghe rất nghiêm túc, rắn nhỏ thì chưa hiểu gì, nó cảm thấy phát chán, liền bò tới chỗ Thư Thư, nhưng chưa kịp thực hiện được ý đồ đã bị Edgar dùng đuôi chụp được, sau đó nhét lại vào túi vải.

Trong túi ấm áp, rắn nhỏ nằm một lúc liền buồn ngủ, mà Thư Thư kể hết quá trình đầu đuôi xong cũng bị Edgar dỗ ngủ luôn.

Chỉ còn đám đọa thú bên ngoài thao thức.

Khi Renault khôi phục, bọn họ vẫn chưa dám hi vọng quá nhiều, nhưng giờ ngoài Renault, Ball cũng đã khỏi rồi!

Bọn họ nhất định cũng có thể khôi phục!

Đọa thú nào cũng phấn khích không có chỗ phát tiết, một con sói hé miệng, đang định tru lên, đọa thú bên cạnh vỗ nó một cái, tiếng gào rú bị chặn lại trong cổ họng biến điệu thành ư ử.

Đọa thú sói tức giận nhìn bạn mình, đang định nổi khùng, đột nhiên nhớ ra mình kêu to sẽ quấy rầy Thư Thư đang nghỉ ngơi, lập tức biết điều ngậm miệng lại.

Một đám thú hoang khổng lồ bên ngoài đều rón rén không dám làm gì gây tiếng động lớn. Ian nhìn cảnh này, cảm động, sau đó quay người định đi tìm Jones chuẩn bị đồ ăn.

Nhưng tìm mãi chẳng thấy người đâu. Ian đi khắp nơi kiếm một vòng, phát hiện không chỉ Jones, Renault cũng mất dạng, chẳng biết có phải lại rủ nhau kiếm chỗ nào tâm sự rồi không.

Không có Jones phụ giúp, Ian cũng lười nấu, dùng nồi đun năng lượng mặt trời hầm canh, lấy một miếng thịt bỏ vào, đơn giản lấp đầy bụng là được.

Đang ăn, vài đọa thú tới trước mặt y, tranh nhau lấy trong nút áo không gian ra nước uống, đồ ăn vặt, máy chơi trò chơi, thậm chí có cả mấy lọ muối tiêu chẳng biết quá hạn sử dụng hay chưa nữa.

Sở dĩ họ muốn y vui lòng để cảm ta Thư Thư đã giúp đỡ, nhưng hành động ấy lại khiến Ian nhớ Chris vô cùng.

Trước đây mỗi khi giận dỗi Chris, hắn cũng sẽ kiếm đủ thứ đồ chơi nho nhỏ tới lấy lòng y… Khi còn trong quân đội y đã từng được rất nhiều người theo đuổi, nhưng một khi xác định quan hệ với Chris thì hoàn toàn cắt đứt, đã lâu rồi chưa trải nghiệm cảm giác được nhiều người lấy lòng thế này nữa.

Trước đây cảm thấy Chris như vậy thiệt đáng ghét, giờ chỉ thấy nhung nhớ da diết.

Mỉm cười với đám đọa thú, Ian nhận lấy, chờ chút hỏi xem Thư Thư có cần không, sau đó ngẩng lên nhìn bầu trời, bọn họ rơi xuống đọa thú tinh cầu kể ra lại là may mắn, chỉ không biết Chris liệu có thể tìm được bọn họ hay không… Hay là phải ở đây thêm một năm?

Ian nhớ tới Chris, Chris cũng nhớ Ian.

Truy đuổi Jonathan ra khỏi thủ đô tinh xong, Chris vẫn chưa từng trở lại. Á thú nhân của hắn và con trai lẫn tôn tử chưa ra đời đều mất tích trong hố đen, chưa rõ sống chết, dưới tình huống đó mà còn trở về được sao?

Mức treo thưởng đã phá kỷ lục rồi, bản thân hắn cũng mở thông đạo liên lạc khẩn cấp chuyên dụng của quân đội để thông báo đến tất cả các tinh cầu xa xôi, thế nhưng bọn họ vẫn bặt vô âm tín.

Phi thuyền kia tiến vào hố đen cứ vậy biến mất không còn tăm hơi.

Chris đứng trong phòng điều khiển, sắc mặt lạnh lùng khó coi, quầng thâm khó che giấu được đậm thêm.

"Bệ hạ, ngài vẫn nên đi nghỉ một chút đi." Calvin nói, hắn là con trai Jonathan, mấy ngày nay vẫn nằm trong tay Chris, không cho phép rời khỏi phi thuyền, nhưng hắn không hề tức giận vì chuyện này, trái lại trong lòng đầy hổ thẹn.

Mẫu phụ hắn làm ra chuyện như vậy, hắn biết Chris không giết hắn đã là khoan dung lắm rồi.

http://tieulun.hopto.org

Trước đây Chris đối xử với Calvin như con trai mình, giúp đỡ hắn rất nhiều, hàng năm còn cho nhiều tiền tiêu vặt, nhưng giờ chỉ cần nhìn Calvin, hắn lại vô thức sản sinh chán ghét, nghe Calvin nói vậy chỉ lạnh lùng trừng lại.

Calvin hiểu được, cười khổ, công tước Monde thấy thế cũng chẳng biết phải làm sao.

Hắn sớm biết Jonathan không yêu hắn mà yêu Chris, bọn họ là vợ chồng, hắn vẫn yêu tha thiết Jonathan, chỉ đành nhắm mắt cho qua.

Nhưng hắn nào ngờ Jonathan lại điên cuồng như vậy… Nếu Chris vẫn không tìm được mấy người Ian nữa thì đành thôi, nhưng nếu tìm được, rồi biết bọn họ có mệnh hệ gì… Công tước Monde tin tưởng, Chris chắc chắn sẽ đồng quy vu tận với bọn họ.

Vì điều này, hắn đã nghĩ muốn giúp con trai mình chạy trốn, nhưng ai ngờ con trai hắn lại cự tuyệt… Hắn vốn không nắm chắc có thể mang Calvin đi được, mà con trai còn từ chối, liền dứt khoát gạt qua, được đến đâu hay tới đó.

Chỉ hi vọng Jonathan an toàn xong sẽ chịu thả người.

Đó cũng là điều Chris mong mỏi.

Tuy hắn có mơ hồ cảm thấy Jonathan không nguyện ý thả người, nhưng hiện tại chỉ có thể hi vọng, nếu không hắn sẽ không trụ nổi nữa.

Hạm đội phóng vùn vụt trong không gian, máy quét năng lượng đều mở hết công suất, tìm kiếm mọi ngóc ngách, thỉnh thoảng còn bị một vài mảnh vỡ đánh lên cũng thu gom lại phân tích thành phần.

Nhóm nhà khoa học phân tích thành phần mảnh vỡ phi thuyền và một số thiên thạch, giải thuật toán không dám nghỉ ngơi, muốn nhanh chóng tra ra tọa độ điểm rơi phi thuyền.

Bọn họ đã từng tính toán ra được những điểm mà hố đen có thể xuyên tới, nhưng phái người kiểm tra thì… Jonathan đâm vào hố đen còn bắn đạn pháo, triệt để phá hủy, đến giờ không ai dám chắc nó đến cùng là thông đến nơi nào.

"Jonathan bắn đạn pháo như muốn đồng quy vu tận, hoàng hậu…" Một nhà khoa học dè dặt nói, hắn e là hoàng hậu lành ít dữ nhiều.

"Đừng nói nữa." Người bên cạnh nhắc nhở, lời này bệ hạ chắc chắn không muốn nghe, bọn họ nhất định phải tìm đến khi nào thấy người mới thôi.

Nhà khoa học kia đành im lặng, đúng lúc này, một mảnh vỡ kim loại văng trúng phi thuyền, trợ lý tiện tay đem vào máy quét.

Thao tác này đã thực hiện cả ngàn vạn lần rồi, cũng không ôm hi vọng gì nhiều, nhưng không ngờ, máy móc đột nhiên vang lên.

Phi thuyền tư nhân của Chris được sản xuất từ một loại kim loại hiếm mới phát minh, khớp với mãnh vỡ này, hiện giờ toàn bộ đế quốc chỉ có vẻn vẹn mấy chiếc, hơn nữa đều bền bỉ chưa từng có dấu hiệu hư hại.

Nói cách khác, mảnh vỡ này rất có khả năng là thuộc về phi thuyền tư nhân của Chris!

Phi thuyền đã hỏng hết rồi, người bên trong còn sống nổi sao?

Đem kết quả báo lên xong, các nhà khoa học đều thấy tâm trạng nặng nề.

Tin tức như vậy chẳng tốt lành gì.

Lúc này, trên đọa thú tinh cầu, báo hóa Ball mới biến thành người đang quấn thảm hưng phấn chạy vòng vòng, đột nhiên mất kiểm soát lại biến thành báo hoa.

Chuyện gì đây? Có vấn đề gì? Báo hoa trợn tròn mắt, thử biến lại lần nữa, vẫn không được, hắn đang sốt ruột không thôi thì lại biến thành người.

Cảm giác này, hệt như hồi bé vậy… Thú hạch thoái hóa, không khống chế được sự biến đổi như lúc nhỏ sao?

http://tieulun.hopto.org

Báo hoa thử một hồi, phát hiện chỉ cần mình mệt mỏi sẽ mất khống chế biến về thú hình, tựa hồ... ngang trình độ sơ sinh.

82. Chương 82: Dùng Thú Châu Hống Người

Thú hạch của ai mà chẳng phải chậm rãi phát triển? Không sao đâu!

Báo hoa cảm thấy đây chẳng qua là tác dụng phụ, không đáng kể, dù sao có thể trở về hình người đã là may mắn lắm rồi.

Có thú hạch xong, dù cho biến thành thú hình cũng thanh tỉnh hơn trước nhiều... Báo hoa ngồi trên mặt cát, ung dung thong thả liếm móng vuốt mình, cảm thấy sa mạc trước mắt quả thực như mỹ cảnh hiếm thấy ở trần gian.

Đọa thú tinh cầu đẹp lắm, chỉ là, nếu được, hắn vẫn hi vọng nhanh chóng rời khỏi đây, về thăm gia đình, không biết con trai hắn đã bao lớn rồi...

Báo hoa Ball nghĩ một hồi, chạy về phía xa, Thư Thư mang thai, kiếm rau dưa hoa quả cho cậu ăn, coi như một phần tâm ý của hắn.

Giúp báo hoa Ball chữa trị thú hạch xong, kế tiếp chính là hùng sư Kiệt Tây, theo đề cử của Renault. Kiệt Tây trước kia là bác sĩ, không như Jones chuyên về trị liệu cho thú nhân mà các phương diện khác đều am hiểu, thậm chí kể cả khoa sinh sản, Renault cảm thấy để hắn nhanh biến về hình người sẽ giúp được cho Thư Thư sau này.

Thư Thư mới sinh một đứa, trong bụng còn đứa nữa, vậy mà chưa có hiểu biết gì về phương diện sinh sản ở đế quốc, chính là vô cùng cần người chỉ dẫn, nghe nói Kiệt Tây am hiểu, lập tức gật đầu liên tục: "Vậy kế tiếp giúp Kiệt Tây chữa trị thú hạch."

Nói xong, Thư Thư còn nhìn Kiệt Tây, tỏ vẻ vô cùng tự tin: "Kiệt Tây, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chữa khỏi cho anh!"

Hùng sư nằm nhoài trước mặt Thư Thư, đầu gác lên hai chân trước, lộ vẻ thần phục, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Một hùng sư lớn cỡ vậy mà lại thần phục mình, cảm kích mình! Thư Thư luôn lo cho thương thế của Edgar, không rảnh để tâm người khác, sau đó lại lo chữa trị thú hạch cho người khác thất bại, cho nên chưa từng để ý, nhưng giờ...

Nhìn thấy đọa thú đều sùng bái mình, Thư Thư bỗng thấy lâng lâng.

Trước kia Renault mang theo bao nhiêu thú lớn dũng mãnh uy phong a! Mà sau này... Liệu mấy người này theo mình hết có ổn không ta?

Thư Thư cân nhắc một chút, chỉ cần vung tay lên là sẽ có vô số người vì mình xông pha chiến đấu, cậu thấy hưng phấn cực kỳ, khiến ánh mắt hùng sư khổng lồ trước mắt cũng trở nên nhu hòa.

Một hùng sư khác, Bruno, cũng muốn trở thành thú nhân, dù sao ở hình người hoạt động vẫn linh hoạt hơn, mà thấy bộ dáng Kiệt Tây, tâm tình hắn lại trầm xuống.

Kiệt Tây kỳ thực rất lợi hại, có nhiều lần hắn có thể đánh thắng Kiệt Tây, đều bị Kiệt Tây tránh được, tuy không rõ Kiệt Tây biến thành người trông sẽ thế nào, nhưng cảm thấy chỉ có hơn không kém. Một Kiệt Tây xuất sắc như vậy, nào có á thú nhân nào cưỡng lại được sức hút đây?

Nghĩ vậy, Bruno liền muốn bạo phát, vốn dĩ đang chờ xa xa phía sau, đột nhiên đứng dạy rống lên một với Thư Thư, lộ vẻ hung ác.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng gầm của hùng sư vang vọng cả đất trời, tựa hồ còn mang theo sát khí, khiến cho Thư Thư còn đang mơ mộng dẫn dắt một bầy đọa thú chinh phạt muôn nơi bỗng giật mình sợ hãi, theo bản năng xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất chui tọt vào hang động.

Tuy nói đám mãnh thú kia không ăn chuột đồng nên không đáng sợ như rắn, nhưng trong lòng cậu, bọn họ vẫn vô cùng hung dữ, khó dây vào được, thế mà giờ lại có một con sư tử rống lên với mình… Thư Thư không kịp suy nghĩ nhiều đã bỏ chạy rồi.

Edgar không ra ngoài, đang tu luyện bên trong hang, nhưng vừa mới bắt đầu không lâu liền thấy Thư Thư hốt hoảng chạy tới bên cạnh mình.

Edgar dừng tu luyện, đang muốn quây lấy Thư Thư, ai ngờ đột nhiên cậu biến thành chuột đồng, sau đó núp dưới móng vuốt hắn.

Edgar tiểu tâm dực dực che chở cho cậu, ôm lên, đồng thời nhìn về phía cửa động. Ian từ ngoài đi vào: "Thư Thư không sao chứ?"

Edgar lắc đầu, sau đó nhìn Ian.

Edgar vốn là từ bụng y chui ra mà, Ian chẳng cần nghĩ cũng đoán được, chắc chắn hắn muốn hỏi chuyện gì vừa xảy ra, lập tức nói: "Là Bruno, hùng sư kia hù Thư Thư đó mà."

Edgar gật gật đầu, hắn đang muốn ra ngoài báo thù giúp Thư Thư, nhưng giờ cậu còn đang sợ hãi, sợ tới mức phải trốn dưới móng vuốt của mình, giờ ra ngoài có vẻ không tiện… Edgar tạm thời chỉ có thể nhịn.

"Con yên tâm, tên kia hiện giờ chịu đủ xui xẻo rồi." Ian cười. Bruno kia trước đã bắt cóc Jones thì chớ, lần này lại dọa Thư Thư… Ấn tượng kém đến khó đỡ mà.

Edgar đập đuôi ý bảo đã biết, Ian nhìn bộ dáng Edgar thì đoán chừng chắc hắn đang chê y phiền, khóe miệng giật giật đi ra ngoài – y vẫn là nên tránh mặt cho vợ chồng người ta thân mật đi thôi.

Nhưng mà… Hiện giờ Edgar đang là đọa thú, còn là loài rắn Thư Thư sợ nhất, phỏng chừng Thư Thư cũng chẳng có hứng thân mật đâu ha?

Nghĩ tới đây, Ian khẽ hừ một tiếng.

Ian vừa đi, Edgar ngay lập tức muốn quây ổ cho cậu, ai dè đột nhiên nghe thấy vài tiếng "chít chít" kêu lên thảm thiết, sau đó chuột nhỏ duỗi chân túm lấy vảy hắn, vọt qua thân thể hắn chạy thật nhanh ra ngoài, mức độ kinh hoàng sợ sệt so với lúc vào chỉ có hơn không có kém.

Thế là thế nào? Edgar hơi nghi hoặc, rắn nhỏ hai ngày nay luôn bám trên người hắn cùng từ từ bò qua, sau đó đuổi theo chuột đồng.

Tốc độ chạy trốn của chuột đồng rất nhanh, nhưng rắn nhỏ cũng không chịu thua kém, bám rất sát, thân thể di chuyển theo hình chữ S đuổi bắt phía sau đến vui vẻ.

"Chít chít!" Thư Thư liền hô lên: "Cứu mạng a! Edgar anh mau bắt hài tử lại đi, hu hu!"

Edgar nhất định câm nín, bị chính hài tử do mình sinh ra truy đuổi, còn bị dọa tới mức này… Thư Thư cũng thật… Khụ khụ!

Tuy buồn cười thật đấy, nhưng Edgar nào dám thất lễ, lập tức dùng đuôi tóm lấy rắn con.

Phía sau không còn ai truy đuổi, Thư Thư cuối cùng cũng thở hắt ra, trốn trong góc hang động bất động một hồi. Cậu vừa mới bị hùng sư bên ngoài dọa chết khiếp, đang muốn tìm Edgar cầu an ủi, còn muốn hắn ra mặt giúp mình, ai dè mới an tâm được một điểm, ở đâu lòi ra một con rắn nữa… Thư Thư đang phiền muộn cực kỳ, mà buồn bực nhất là, cậu lại bị con trai mình dọa sợ chạy trối chết…

Nhìn thấy rắn nhỏ bị Edgar cuốn lấy còn cố nhào tới chỗ mình, Thư Thư lại ưu thương.

Cậu xoay mông lại với Edgar, không thèm nói chuyện nữa.

Edgar dùng móng vuốt giữ lấy thằng con ngỗ ngược không yên thân, sau đó đưa chóp đuôi tới vuốt vuốt lưng Thư Thư, chải lông cho chú chuột còn nhỏ hơn cả chóp đuôi hắn.

http://tieulun.hopto.org

Được vuốt ve đến thoải mái, Thư Thư ừm ừm sung sướng, Edgar liên nhân cơ hội này kéo cậu tới bên mình.

Thư Thư suýt chút nổi đóa, nhưng lại nhớ ra hồi nãy mới làm chuyện mất mặt xong… Cậu mặc kệ Edgar, ngược lại vung trảo, nhanh tay đào được cái lỗ nhỏ trên vách chui vào.

Bị con trai mình hù dọa, cậu cần thời gian để bình phục tâm tình.

Edgar: "…"

Thôi vậy, vừa vặn có cơ hội đi đòi công đạo giúp Thư Thư.

Bên ngoài hang động, Bruno mới lãnh một trận đòn xong.

Khi hắn phát tiếng gào, hai đọa thú bên cạnh đã không chút do dự trái phải mỗi bên một tát, sau đó phát hiện Thư Thư bị hù chạy xong, vô số đọa thú xung quanh cùng lao lên đánh hội đồng hắn.

Thư Thư là tia hi vọng duy nhất của tất cả mọi người, cái tên này lại dám dọa tới cậu ấy, không thể tha thứ được!

Bruno cũng biết mình vừa lỗ mãng, nhưng hắn không nhận sai, cúi đầu để cho mấy người đánh tới.

Đọa thú nhìn bộ dáng hắn có hơi bất đắc dĩ, bọn họ chung sống rất lâu, đương nhiên không nỡ nặng tay với Bruno, đánh một trận nhắc nhở hắn thôi, vừa lúc đó, Edgar cùng rắn nhỏ đang bị kẹp trong móng vuốt hắn từ trong hang động bò ra.

Á thú nhân của mình bị người ta dọa nạt, bây giờ còn trốn không chịu gặp mình… Ánh mắt Edgar nhìn Bruno càng thêm lạnh thấu xương.

Báo hoa Ball biến thành người, nói chuyện tiện hơn rồi, vốn đang muốn khuyên nhủ vài câu, nhưng nhìn bộ dạng Edgar bây giờ, cả khí thế trên người hắn nữa… Ball cũng mất kiểm soát, trực tiếp biến thành báo cong đuôi chạy.

Renault cũng có chút chịu không nổi, hắn biến về thú nhân đã mạnh lên một chút, đáng lẽ không lý gì lại đi sợ một đọa thú cả, nhưng thực tế, hắn đang có chút dè chừng Edgar.

"Edgar, đừng đánh chết người." Renault bỏ lại một câu, mang Jones rời khỏi vòng chiến trận.

Kỳ thực cũng chưa tới mức chiến trận, vì Bruno căn bản không có thực lực ngang hàng với Edgar, rõ là trận đấu một chiều mà.

Edgar quăng đuôi cái đầu đã hất văng Bruno ra ngoài, còn để lại vết roi trên người hắn, quất một roi xong, rất nhanh roi thứ hai thứ ba cũng vụt xuống…

Bruno đau ê ẩm cả người, mà khó chịu nhất là, Kiệt Tây vẫn chưa chịu tới giúp hắn.

Kiệt Tây có thể biến thành thú nhân rồi, cho nên không cần hắn nữa sao? Bruno đột nhiên thấy thật ủy khuất.

Edgar chẳng quan tâm Bruno có oan ức gì không, hắn ra tay nhưng vẫn giữ chừng mực, Bruno da dày thịt béo no đòn một trận xong, liền ngưng tay, mà cơn mưa đòn vừa dứt, liền thấy một hùng sư khác chạy tới bên người Bruno, liếm liếm vết thương cho hắn.

"Rống." Bruno rống lên một tiếng, nhe răng đe dọa, từ chối Kiệt Tây tới gần mình.

"Bruno, đừng nháo nữa." Kiệt Tây nói, mấy ngày nay vì có hi vọng ai cũng vui mừng, chỉ có Bruno vì không thích á thú nhân mới giữ thái độ tiêu cực thôi, hắn có chút không nhìn nổi. Bruno làm sao vậy?

"Hừ!" Bruno phì phò tức giận, quay đầu đi chỗ khác ngó lơ Kiệt Tây.

Kiệt Tây xoay quanh bên người Bruno, Bruno lại nhất định không chịu để ý tới hắn, khiến Kiệt Tây càng sốt ruột. Hắn biết Bruno nếu còn tiếp tục cố chấp sẽ chọc giận Edgar và Thư Thư, tới lúc đó… Nếu Thư Thư không chịu giúp Bruno chữa trị thú hạch thì biết phải làm sao?

Nhưng hắn lại không biết nên động viên Bruno thế nào, bởi hắn thậm chí còn không hiểu vì sao Bruno lại tức giận nữa.

http://tieulun.hopto.org

Edgar thấy cảnh này, đột nhiên thấy hơi buồn cười.

Hai thú nhân một cặp, hắn sớm nghe qua, nhưng giờ tận mắt chứng kiến mới thấy, tình cảm của hai người cũng là chân thật.

Chỉ là tình cảm này khi còn là đọa thú, sống trên đọa thú tinh cầu thì còn duy trì được, sau này thì sao? Hắn cảm thấy nếu bọn họ còn tiếp tục, e là sẽ phải trả giá rất nhiều…

"Ngươi tặng thú châu cho hắn đi, hắn chắc chắn sẽ không giận dỗi nữa." Edgar dùng đuôi viết lên đất một hàng chữ.

Kiệt Tây đọc xong, có chút sửng sốt, đem thú châu tặng cho Bruno sao? Hắn và Bruno tuy đều thành đọa thú, nhưng thú châu vẫn còn, trước kia không suy nghĩ nhiều, dù sao đã là đọa thú rồi, vật này cũng là vô dụng, nhưng giờ…

Kiệt Tây không ngu ngốc, hắn suy nghĩ rất kỹ, đột nhiên hiểu ra, Bruno như vậy là do bất an, lo sợ hắn sẽ lạnh nhạt với mình, sợ hãi lại càng e ngại.

Thú châu đối với hắn vô cùng trọng yếu, mỗi thú nhân đều cố gắng hết sức giữ gìn, tương lai dành tặng cho á thú nhân mình yêu nhất, nhưng hiện giờ…

Kiệt Tây há miệng lấy ra thú châu của mình. Hắn và Bruno đã bên nhau nhiều năm, cùng nhau vượt qua những năm tháng gian khổ nhất đời người, tương lai hắn không định đi tìm á thú nhân khác… Á thú nhân cũng chưa chắc đã chịu sóng vai cùng hắn đi suốt phần đời còn lại.

Bruno nhìn thú châu trước mắt, đôi mắt tỏa sáng, dù trên người còn lằn vết thương do Edgar đánh, nhưng hắn lại không cảm thấy đau chút nào nữa.

Mới rồi còn nằm trên đất như hấp hối, hùng sư đột nhiên bừng bừng phấn chấn nhảy dựng lên, liếc nhìn Kiệt Tây, "hừ" một tiếng, sau đó cũng phun ra một viên thú châu, sau đó giật lấy thú châu của Kiệt Tây, quay người tung tăng nhảy nhót, còn uốn éo cái mông nữa.

Ai u, sao trước đây không nghĩ ra nhỉ… Đáng lẽ phải bắt Kiệt Tây giao thú châu ra từ lâu rồi mới phải, nếu thế hắn đã không phải bồn chồn thế này rồi!

Bruno đang nghĩ như vậy, đột nhiên đuôi rắn đánh tới, quật hắn bẹp dí.

Kiệt Tây giật giật khóe miệng, ăn thú châu của Bruno, sau đó đi tới cạnh hắn, cọ cọ Bruno. Bruno thấy vậy, trực tiếp chui vào trong ngực hắn.

Hóa ra dỗ người yêu dễ như vậy a, có điều đánh đổi hơi bị lớn, mang cả thú châu ra dụ mới được… Kiệt Tây thở dài, bắt đầu liếm liếm vết thương trên người Bruno.

Cách đó không xa, Ian thấy cảnh này cũng hơi giật khóe miệng, Edgar lại đi chỉ cách dụ dỗ con người ta như vậy… Nhắc mới nhớ, lúc trước tặng thú châu cho Thư Thư, không phải là âm mưu sẵn đó chứ?

Tiểu kịch trường:

Rắn nhỏ: Khi còn bé ta thích chơi trò chơi lắm, thích nhất là chơi đuổi bắt với mẫu phụ, vui cực kỳ! Tiếc là đang dở chừng lại bị phụ thân bắt lại.

83. Chương 83: Chris Đến

Năng lực phục hồi của thú nhân rất nhanh, đặc biệt là những vết thương ngoài da, không chỉ thế, sức chịu đựng của họ cũng rất phi thường.

Nếu là trước đây, Bruno dù có bị thương lúc đi săn hay là nói linh tinh bị Renault dạy dỗ, hắn chắc chắn cũng sẽ không kêu đau, yên lặng chịu đựng hai ngày là đỡ rồi, nhưng hôm nay, hắn lại nằm bên người Kiệt Tây rên rỉ rầm rì hô to gọi nhỏ, liên mồm nói chỗ này không ổn chỗ kia bị đau…

http://tieulun.hopto.org

Kiệt Tây cũng không chê hắn phiền, lần lượt giúp hắn liếm láp vết thương.

Bruno đột nhiên cảm thấy mình bị thương như vậy thật đáng giá, đồng thời cũng áy náy với Thư Thư, người ta là á thú nhân, mình lại đi dọa nạt người ta thật không phải phép… Nghĩ thế, Bruno hừ hừ kể cho Kiệt Tây nghe sự tình.

"Cậu biết là tốt rồi." Kiệt Tây nói, vốn hắn muốn sớm biến thành thú nhân để giúp đỡ phần nào, mong Thư Thư mau mau chữa khỏi thú hạch cho Bruno, kết quả Bruno hôm qua gầm một tiếng, làm hỏng bét kế hoạch của hắn, cũng không biết Thư Thư có để bụng không.

Nhưng thôi việc đã đến nước này, hối hận vô ích, nên nghĩ cách cứu vãn tình hình thì hơn… Kiệt Tây nói với Bruno: "Nếu biết sai rồi, ngày mai chúng ta sẽ đi xin lỗi."

"Tôi biết rồi." Bruno ngoan ngoãn gật đầu, chuyện trong lòng sáng tỏ xong, hiện tại hắn không ghét Thư Thư nữa, thậm chí vì Thư Thư là á thú nhân của Edgar, người quân sư đã nghĩ kế cho bọn họ, còn thấy có hảo cảm với cậu.

Bruno nằm cạnh Kiệt Tây chán chê một hồi, liền thấy trước mắt xuất hiện một đôi đọa thú giống bọn họ, bắt đầu ra vẻ khoe khoang dạy dỗ: "Kiệt Tây đã tặng thú châu cho ta rồi đó, các ngươi thì sao? Trao thú châu cho nhau chưa?"

Cái dáng điệu đắc ý của Bruno thiệt đúng là muốn ăn đòn mà…

Thế nhưng, nhờ có hắn ba hoa một vòng, mấy đôi đọa thú đã chung sống lâu bên nhau đều trao đổi thú châu, xem như quyết định bên nhau trọn đời.

Nhóm đọa thú bên ngoài túm năm tụm ba hoặc nói chuyện hoặc chiến đấu, còn Edgar trong động đang cố luồn chóp đuôi đào móc Thư Thư ra khỏi hang nhỏ.

Hắn là rắn, ngoại trừ "tê tê" ra không phát ra được âm thanh nào khác, không thể gọi Thư Thư được, mà thanh âm này có khi còn dọa cậu nữa, chỉ đành dùng chóp đuôi cố gắng kéo chuột nhỏ ra ngoài.

Nhưng mà, Thư Thư đào hang tuy nhỏ mà rất sâu, cho nên dù đuôi hắn đã kẹt lại rồi vẫn không với tới.

Edgar buồn bực trừng con trai mình, nếu không phải tại nó "đuổi bắt" linh tinh, á thú nhân của hắn nào có bị dọa chạy như vậy?

Rắn nhỏ căn bản không hề biết cha đang tràn ngập oán niệm mình, còn vặn vẹo cơ thể muốn chạy qua bên kia – nó có thể cảm nhận được rõ ràng mẫu phụ ở chỗ đó, nó muốn đi tìm mẫu phụ! Là một tiểu thú nhân dựa vào mùi để tìm kiếm đối tượng khác, lúc đuổi theo mẫu phụ, kỳ thực chỉ là vì muốn ôm một cái thôi mà…

Edgar đương nhiên không thể để thằng con hư đi hù dọa vợ yêu lần nữa, nhét rắn nhỏ vào trong túi, sau đó cắn chặt miệng túi lại, không cho nó bò ra ngoài, tính dạy cho nó một bài học.

Sau đó… đứa nhỏ này cứ thế ngủ mất tiêu.

Edgar ngậm túi đựng con trai, mắt thì chăm chăm dòm chờ mẫu phụ con trai chui ra khỏi động nhỏ.

Thư Thư một mình chui vào động xong, mới đầu thấy hơi bất tiện, chưa kịp thăm dò địa chất là đào loạn, sau đó lại thấy tịch mịch, rất nhớ Edgar.

Chui ra khỏi hang động, Thư Thư cẩn thận ngó trước ngó sau, sau đó thấy một cái đầu rắn cực lớn đang nhìn mình chằm chằm.

Theo bản năng cậu hơi rụt lại, rồi nhớ ra đây là Edgar, liền không sợ nữa, trực tiếp biến thành người, bắt đầu cáo trạng: "Edgar, hùng sư tên Bruno kia bắt nạt em! Em muốn chữa trị cho cậu ta sau cùng, còn con trai anh nữa đó, nó đuổi bắt em, thật xấu xa!"

"Vậy thì xếp Bruno cuối danh sách, còn con trai…" Edgar khựng lại, đuôi cuốn lấy túi vải đưa cho Thư Thư.

"Em có thể đánh nó một trận cho hả giận." Edgar lại dùng đuôi viết.

http://tieulun.hopto.org

Đánh con nhỏ? Thư Thư cả kinh, rồi chuyển sang giận dữ: "Anh lại dám đánh con nhỏ! Có biết đây là bạo lực gia đình không? Trẻ con phải dạy dỗ từ từ, không thể hơi chút là động chân động tay được."

Thư Thư cảm thấy mấy đứa trẻ con cậy lớn bắt nạt nhỏ là rất đáng ghét, dù sao trước kia khi còn là chuột đồng đã từng bị mấy lần, có người "mua" cậu làm sủng vật, chỉ đơn thuần là làm vật cho trẻ con dằn vặt, cậu còn bị nó đùa bỡn thê thảm… Lúc đó cậu liền tàn nhẫn cắn nó một cái rồi bỏ chạy.

Nhưng mà, con trai mình đâu phải mấy đứa nhỏ xấu xa đó! Nó mới ra đời được có mấy ngày? Đuổi theo cậu chắc là thấy vui quá, sao có thể tùy tiện đánh đòn? Nếu cậu không phân biệt tốt xấu mà đánh nó, con trai cậu lại học theo thì sao?

Tuy là sợ đấy, nhưng Thư Thư thực sự muốn dạy nó nên người giống như Edgar vậy!

Thư Thư túm lấy Edgar, buồn bực: "Hai chúng ta đều không biết cách dạy dỗ con cái, hài tử trưởng thành thế nào được, ngày mai em nhất định phải chữa trị cho Kiệt Tây, nhờ hắn cho ý kiến."

Kỳ thực có thể Ian cũng biết, nhưng khi đó sinh hoạt trong hoàng cung, đâu đâu cũng có sản phẩm công nghệ cao và người máy hỗ trợ, còn có bảo mẫu giúp đỡ chăm sóc Edgar, y chỉ cần chơi cùng Edgar thôi, có nhiều chuyện quả thực không rành rẽ lắm.

"Đúng là như vậy, nhưng còn chuyện này." Edgar viết: "Vỏ trứng đã dùng hết một nửa, còn tiếp tục kéo dài, em liệu có thể cứu được mấy người đây?"

Vỏ trứng của rắn nhỏ vốn không nhiều, chính nó còn ăn mất một nửa, còn có nhiêu đó, Thư Thư lại sợ thất bại, không dám cho Renault và Ball ăn ít, bột vỏ trứng còn lại có chút xíu thôi.

Thư Thư nhớ ra rồi mới cuống lên!

Kỳ thực trong tay cậu có nhiều thứ có thể thay thế, ví dụ như vảy của Edgar, nhưng mấu chốt là không nghiền nhỏ được, tạm thời vỏ trứng là phương án duy nhất.

Nhưng sắp hết rồi.

Thôi, ngày mai đi giúp Kiệt Tây dùng ít lại là được… Thư Thư cân nhắc đắn đo, cuối cùng chỉ chuẩn bị một lượng bằng nửa so với hai người đầu tiên.

Loay hoay mãi mới đi ngủ, hôm sau dậy trễ, lúc đi ra ngoài thì người khác đều đã ăn rồi, báo hoa Ball giữ lại một phần ăn cho cậu, còn nóng hôi hổi.

Tuy là rơi xuống một tinh cầu nguyên thủy, nhưng hiện giờ ngày qua ngày cũng rất tốt.

Báo hoa Ball có tài nấu nướng còn hơn cả Ian và Jones, Thư Thư ăn đến hài lòng, mà vừa ăn xong, Kiệt Tây đã dẫn Bruno qua đây.

Sợ hù đến Thư Thư, hai con hùng sư không dám tới gần, chỉ là cùng biết lên đất: "Xin lỗi."

Nói xin lỗi là xong sao? Thư Thư có hơi không vui, nhưng nhìn Bruno bị thương khắp mình mẩy, hơi hả hê, không tức giận nữa.

Bruno kia trông thật thảm… Thư Thư không nhịn được nhìn thêm mấy lần, nhìn lần nào cười lần nấy.

Thư Thư cũng biết họ áy náy, đồng thời theo kế hoạch ban đầu chuẩn bị chữa trị thú hạch cho Kiệt Tây.

Lần này tương tự như hai đợt trước, chỉ là phần bột cho Kiệt Tây có ít hơn nhiều. Tuy nhiên số lượng không ảnh hưởng tới chất lượng, Thư Thư vẫn thành công biến Kiệt Tây thành một nam nhân trần trụi dưới chăn.

Dung mạo Renault anh tuấn, mang theo chút gì đó âm trầm, vô cùng thu hút người khác, báo hoa Ball thì quá bình thường, làm người ta gặp qua liền quên, còn Kiệt Tây…

Kiệt Tây lớn lên chẳng hề đẹp đẽ như bạn đời Bruno của hắn đã mường tượng, nhưng trên người mang theo một loại khí chất ôn nhã như gió xuân ấm áp, khiến người khác đều muốn tới gần.

Bruno vẫn đứng bên cạnh chờ đợi, thấy Kiệt Tây khoác một bộ quần áo xong ngồi xuống, lập tức hưng phấn nhào qua, định lè lưỡi liếm liếm Kiệt Tây – hai người bọn họ biến thành đọa thú rồi mới quen nhau,

http://tieulun.hopto.org

hắn chưa từng thấy dáng dập Kiệt Tây khi thành người, hiện giờ cảm thấy khuôn mặt này thật mới lạ làm sao!

Mặt mày nhẵn nhụi thế kia, không biết liếm lên sẽ có cảm giác thế nào… Đầu lưỡi Bruno vừa mới liến lên, liền phát hiện trong miệng toàn là lông.

Kiệt Tây mới vừa biến thành người đã trở lại thú hình.

"Rống!" Bruno bất mãn: "Sao chưa gì đã biến lại rồi? Tôi còn muốn nhìn dáng dấp của cậu mà."

"Tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa." Kiệt Tây cũng buồn bực, mới rồi hắn chợt mất kiểm soát…

Báo hoa Ball thấy cảnh này, mơ hồ nghĩ tới điều gì… Hắn cũng có từng bị vậy rồi, nhưng chưa tới mức nghiêm trọng như Kiệt Tây…

"Chuyện này là sao?" Thư Thư sững sờ, vẫy vẫy tay với Kiệt Tây: "Tới đây, tôi kiểm tra giúp anh xem đã."

Kiệt Tây lập tức đi tới bên Thư Thư đang được Edgar che chở, Thư Thư dùng linh lực kiểm tra một chút, lập tức nhíu mày: "Thú hạch hơi nhỏ."

Kiệt Tây chẳng hiểu gì.

"Đại khái là ăn ít vỏ trứng quá, thú hạch hơi nhỏ, như rắn con ấy… Nhưng không hề chi, sau này lớn lên là hết." Thư Thư vỗ vỗ đầu Kiệt Tây, thú hạch có thể chậm rãi phát triển, người khác cậu không biết, nhưng cậu mới phát hiện thú hạch của rắn nhỏ lớn thêm một ít rồi.

Cho nên… Kiệt Tây giờ đang giống như thú nhân sơ sinh, không khống chế được thân thể mình? Người chung quanh đều kinh ngạc, dù vậy họ vẫn thấy ghen kị với Kiệt Tây lắm đó.

"Vậy lúc trước thứ cậu cho tôi ăn là vỏ trứng à? Vỏ trứng tiểu Bảo sao?" Renault đột nhiên hỏi.

"Phải a." Thư Thư gật gật đầu.

Vỏ trứng rắn nhỏ có thể chữa trị thú hạch cho họ? Đọa thú xung quanh nghe xong kinh ngạc, rồi lại tin sái cổ.

"Tiếc là không còn nhiều, cho nên chỉ dùng ít một được thôi." Thư Thư nói.

Lúc mới sinh vỏ trứng nhỏ cỡ nào ai cũng đều thấy, tự nhiên biết Thư Thư không nói dối, sau đó thì bối rối – nếu vỏ trứng dùng hết, bọn họ còn chưa tới lượt chữa trị thú hạch, vậy phải làm sao?

Nghĩ vậy, mọi người ai cũng nhìn bụng Thư Thư. Trong đó hình như còn một quả đó, bọn họ có nên cầu mong cậu sẽ sinh thêm vài quả nữa không?

"Nhưng mọi người yên tâm, chờ Edgar khôi phục, sẽ không cần dùng tới vỏ trứng nữa, nhất định sẽ có thể giúp chữa trị thú hạch cho mọi người." Thư Thư lại nói, Edgar lợi hại hơn cậu, nhất định sẽ nghĩ ra cách, dù không có, Edgar vẫn có thể giúp đập vụn vảy của hắn mà!

Edgar còn lợi hại hơn cả Thư Thư? Đọa thú nhất thời hưng phấn, cũng không căng thẳng như ban nãy nữa, đã chờ bao nhiêu năm rồi, chờ thêm chút cũng có sao đâu.

Mấy ngày kế tiếp, Thư Thư lần lượt chữa trị cho ba người nữa, sau đó, bột vỏ trứng hết sạch.

Ba người này đều có biểu hiện giống Kiệt Tây, không kiểm soát được việc biến hình, nhưng dù vậy đã là tốt rồi, đọa thú bắt đầu thay đổi chiến thuật lấy lòng Thư Thư. Edgar không biết tới lúc nào mới khôi phục được, giờ bọn họ chỉ còn biết trông chờ vào quả trứng trong bụng Thư Thư thôi!

Vỏ trứng có nhiêu đó, chắc chắn không thể giúp hết tất cả mọi người, đương nhiên phải đặt hàng trước!

Đọa thú thì tranh nhau lấy lòng Thư Thư, Kiệt Tây thì tỏ vẻ muốn hỗ trợ chăm sóc rắn nhỏ. Bây giờ tuy chưa không chế được thuần thục, không thể mang hài tử đi chơi cả ngày, nhưng thỉnh thoảng tới vui đùa thì vẫn được.

http://tieulun.hopto.org

Edgar đồng ý, Thư Thư còn hơi đắn đo nhưng vẫn chấp nhận. Hài tử tuy rất muốn chơi với cha mẹ, nhưng có thêm người chơi thì càng vui, hơn nữa nghe Kiệt Tây dỗ dành, tiểu thú nhân tinh lực dồi dào, hẳn là muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.

Vì vậy, rắn nhỏ cứ thế giao cho Kiệt Tây.

Đương nhiên, nói là để Kiệt Tây chăm sóc, chứ không phải hoàn toàn ném cho Kiệt Tây, vẫn phải có người để mắt, Renault rồi báo hoa Ball, cùng với Jones lẫn Ian đều theo cùng.

Bọn họ làm như vậy không phải là đề phòng Kiệt Tây, mà là nhàn rỗi quá hết việc để làm, hài tử là của hiếm lạ, ai mà chẳng muốn bảo vệ đây.

Ian rất yêu trẻ nhỏ, luôn theo sát nó, nhưng được một lúc lại mất dấu…

Hết cách, rắn nhỏ trốn quá nhanh, Kiệt Tây, Renault và Ball đều là thú nhân còn theo kịp, Jones ngồi trên lưng Renault nên mới bắt kịp, chỉ có y là chân không nhanh liền bị bỏ lại phía sau.

Đứa con này của Edgar thật hoạt bát quá sức, chạy thật nhanh! Ian cực kỳ bất đắc dĩ, đồng thời nhớ tới Chris – nếu Chris ở đây, hắn sẽ chở y đuổi theo…

Mà chung quanh chẳng có Chris ở bên, chỉ có báo hoa Ball bồi tiếp y.

"Hoàng hậu, chúng ta về trước không?" Ball hỏi.

"Ừm." Ian gật gật đầu, ngay lúc đó, đột nhiên bầu trời rực sáng.

Ngẩng đầu nhìn lại, Ian đột nhiên phát hiện trên không trung, điểm sáng kia đang nhanh chóng hạ xuống nơi này.

84. Chương 84: Gặp Lại Sau Bao Ngày Xa Cách

Cảnh tượng điểm sáng hạ xuống này đối với Ian không còn lạ lẫm gì, đó chính là phi thuyền đang hạ cánh.

Có phi thuyền… là có người đến?

Thực ra sống trên đọa thú tinh cầu mà cứ như thế này, Ian thấy không tệ, nhưng không phải quá tốt, ít nhất đối với người đã quen với nếp sống trên thủ đô tinh, Ian vẫn thấy bất tiện.

Chỉ là mọi người đều chịu được, y chỉ là á thú nhân, từng được chăm sóc chu đáo, càng không thể nói được lời nào.

Nhưng y không nói, không có nghĩa y không muốn trở về.

Đã nhiều ngày như vậy, không biết thủ đô tinh thế nào rồi… Ian mấy ngày nay chưa từng có ngày nào không nhớ Chris, giờ thấy phi thuyền hạ cánh, càng hận không thể chạy qua xem.

Nhưng dù phi thuyền có hạ cánh, cũng không hạ xuống bên này, địa điểm cách bọn họ rất xa, e rằng muốn nhìn xem cũng phải chạy cả quãng dài mới tới, chớ nói chi bản thân y chỉ là á thú nhân.

"Có phi thuyền!" Ian kích động reo lên, sau đó nhìn báo hoa Ball: "Ball, trên người anh có thiết bị truyền phát thông tin không?" Đọa thú đày tới đây đều mang theo vài thứ, biết đâu có cả máy truyền tin?

Tuy ở đây là tinh cầu nguyên thủy, không thể phát thông tin ra bên ngoài, nhưng chiếc phi thuyền kia có thể nhận được.

"Có, tôi vẫn giữ máy lại, nhưng có nên không? Ngộ nhỡ kia là phi thuyền tinh đạo, vậy phải làm sao?" Báo hoa lo lắng.

"Nơi này cũng có tinh đạo ngó ngàng tới sao?" Ian hỏi ngược lại.

http://tieulun.hopto.org

"Đúng là không có thật…" Báo hoa đáp, phụ cận không có tinh cầu nào có dân cư sinh sống hay quặng mỏ khoáng sản gì, nghèo nàn đến chim không thèm ị, hàng năm chỉ có duy nhất phi thuyền hộ tống của quân đội ghé thăm, mang theo đồ ăn thức uống cho đọa thú, căn bản không đáng cướp, cho nên tinh đạo chưa từng tới đây.

Nhưng tinh đạo chưa tới, người khác càng không a… Lần tiếp tế kế tiếp phải hơn nửa năm nữa, phi thuyền này rốt cuộc tới làm chi?

Chẳng lẽ là có người tới đón Hoàng hậu và Hoàng thái tử?

Báo hoa Ball còn đang nghi hoặc, giữa bầu trời lại xuất hiện thêm vài điểm sáng – lại có thêm phi thuyền hạ cánh.

Những phi thuyền kia cái sau to hơn cái trước, đứng ở chỗ bọn họ chỉ thấy đường viền mờ mờ, từng chiếc từng chiếc sắp xếp chỉnh tề, cứ thế lần lượt hạ xuống.

Đến cùng Ian cũng không thể thấy rõ hình dáng cụ thể của đoàn thuyền, nhưng nhiều như vậy, chắc chắn không thể là tinh đạo được!

"Mau lấy máy liên lạc ra đi!" Ian giục Ball.

Báo hoa còn đang sửng sốt chiếm ngưỡng màn hạ cánh hoành tráng bên kia, nghe Ian nói mới giật mình, vội vã lấy ra từ nút áo không gian, đưa cho Ian.

Trên đọa thú tinh cầu, trong số những phi thuyền hạ cánh, có một chiếc, Chris đang đứng trong phòng điều khiển, viền mắt sưng đỏ, khí sắc kém vô cùng.

Mấy ngày nay hắn không ăn không ngủ, mỗi ngày đều uống tạm dịch dinh dưỡng cầm hơi, gầy đi trông thấy, thậm chí so với lúc còn tưởng Edgar đã chết còn đáng lo hơn.

Khi đó nghĩ, dù con trai đã bỏ mạng, hắn vẫn còn bạn đời làm lý do để sống tiếp, bạn đời cần hắn vững vàng làm điểm tựa, hắn không thể ngã xuống, nhưng giờ, hắn đúng là có chút sắp không trụ nổi nữa.

Từ lúc tìm được mảnh vỡ đầu tiên của phi thuyền tới giờ cũng đã nửa tháng rồi, trong nửa tháng này, mỗi ngày, thậm chí mỗi khắc hắn đều phải chuẩn bị chịu dày vò.

Phi thuyền đã nát, người trên thuyền còn có thể sống sao?

Chris căn bản không dám nghĩ sâu thêm, nhưng dù đã nôn ra máu, hắn vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm khoang cứu sinh kia.

Cho dù xác suất rất nhỏ, hắn vẫn dốc sức kiếm tìm.

Ngoài mảnh vỡ kia, bọn họ chưa từng có thu hoạch nào khác, cuối cùng khó khăn lắm mới tìm được mảnh vỡ thứ hai ở một nơi xa.

Hố đen kia vốn không ổn định, nhưng tốt xấu gì vẫn có quy luật của nó, thế nhưng bị bắn phá khiến nó hoàn toàn rối loạn, thậm chí phân tán ra nhiều hướng khác nhau.

Bọn họ đã liên tục 10 ngày không ngủ, nhân viên nghiên cứu đều đã tiến hành tính toán, cuối cùng tạm giới hạn phạm vi, sau đó lần lượt tìm kiếm từng khu vực.

Thế nhưng vẫn chưa thu được gì.

Khoang cứu sinh đã phát tín hiệu cầu cứu, tín hiệu khá mạnh, nhưng bọn họ lại mất dấu… Nếu không phải dù không tìm được người, nhưng cũng chưa thấy thi thể, Chris e là đã gục ngã từ lâu.

Tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng cho bệ hạ, nhưng không ai dám tới gần khuyên bệ hạ nghỉ ngơi… Mấy ngày nay tính khí Chris vẫn luôn rất tồi tệ, cơ hồ tất cả những ai khuyên can đều sẽ bị trách phạt nặng nề, lần này nếu không phải phi thuyền đã cạn nước sinh hoạt, bọn họ phải hạ cánh tìm tinh cầu tồn tại sự sống, Chris e sẽ không chấp nhận dừng chân.

Phi thuyền tiến vào bầu khí quyển hơi chấn động, nhưng nhanh chóng ổn định lại, Chris chớp chớp đôi mi khô khốc: "Cho người máy xuống thăm dò."

http://tieulun.hopto.org

Mảnh vỡ bọn họ mới phát hiện cách đây không xa, nếu thật sự đi ra từ lỗ sâu… Nói không chừng khoang cứu sinh sẽ đáp xuống viên tinh cầu này.

Chris cũng mong có thể tìm được họ ở nơi này.

Trên tinh cầu này có sự sống tồn tại, nếu đáp xuống đây, người bên trong mới có cơ may sống sót, nếu như đáp xuống chỗ khác…

"Vâng, thưa bệ hạ." Trợ thủ của Chris nhận mệnh, sắp xếp người xuống dưới.

"Chờ đã." Chris đột nhiên gọi hắn lại: "Ta cũng đi."

"Bệ hạ, sĩ quan quân y nói ngài cần nghỉ ngơi." Trợ thủ không đành lòng nhìn hắn như vậy, tình trạng sức khỏe xuống dốc, sĩ quan quân y đã nói, nếu còn không chịu nghỉ ngơi, e sẽ hỏng mất.

"Ngươi chỉ cần nghe lệnh là được! Ian rất có thể đã đáp xuống đây, ta muốn tự mình đi tìm." Chris nói, bọn họ đã vòng hết tinh vực mà không thấy người, căn bản không có dấu vết… Hiện tại hắn hi vọng khoang cứu sinh sẽ ở đây.

Khoang cứu sinh của hoàng hậu nào có chắc đã vừa vặn rơi xuống đây? Trợ thủ của Chris đều cảm thấy không thể trùng hợp như vậy được, so với tìm người, hắn càng hi vọng Chris có thể tranh thủ nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt Chris, ý niệm như vậy lại biến mất: "Vâng, thưa bệ hạ, tôi lập tức đi sắp xếp!"

Phi thuyền cuối cùng đáp xuống mặt đất, Chris mặc một thân đồng phục tác chiến, đi ra ngoài, ngay lúc đó, phụ trách xử lý thông tin đột nhiên báo: "Bệ hạ, có tin gửi tới."

"Tin gì?" Chris dừng bước.

Trợ lý giải mã, sau đó nói: "Hẳn là đọa thú trên tinh cầu gửi, thư cầu cứu… Bệ hạ, đây là đọa thú tinh cầu, ngài có muốn tăng quân đi cùng không?"

"Không cần." Chris nói, lần nữa ra ngoài, không ngờ đột nhiên phía sau vang lên tiếng thét kinh hãi: "Chúng ta thu được tin tức của hoàng hậu!"

"Cái gì?" Chris xoáy người nhìn sang.

"Có một tin tức nói y là hoàng hậu…" Có người chỉ màn hình, một chuỗi dài toàn là mật mã, sau khi phiên dịch sang thì đúng là vậy.

Chris nhìn thấy, mừng như điên: "Khóa vị trí máy truyền tin kia, ta muốn trong thời gian ngắn nhất tới đó!"

"Vâng, thưa bệ hạ!"

Từ trong phi thuyền, mấy chiếc phi hành khí bay ra phía xa, còn trong phi thuyền, Calvin mừng rỡ nhìn công tước Monde: "Phụ thân, người có nghe thấy gì không?"

"Ta nghe rồi." Công tước Monde gật đầu, tâm tình cũng thả lỏng.

Nếu những người bên hoàng hậu bình an vô sự, vậy hắn và con trai cũng coi như thoát nạn rồi…

Vùng trời đọa thú tinh cầu vốn là nơi loài chim lớn, hao hao giống dơi ngự trị, loại động vật này ăn thịt, vô cùng hung tàn, tới kỳ sinh sôi nảy nở thường tu lại một chỗ, dù đọa thú có mạnh mẽ cỡ nào cũng phải nhượng bộ lui binh.

Chúng là bá chủ bầu trời đọa thú tinh cầu, thế nhưng hôm nay, giữa bầu trời đột nhiên lại xuất hiện một loài "quái vật" còn to lớn hơn chúng nhiều.

Một con quái điểu lao về phía quái vật to lớn kia liền bị đụng gãy cổ chết, những con khác đều khiếp sợ, hét lên quái dị tán loạn trốn tránh.

http://tieulun.hopto.org

Mà trên mặt đất, có một nhóm đọa thú nhỏ nghe tiếng quái điểu sợ hãi thì đều ngẩng đầu lên, cũng thấy mấy chiếc phi hành khí lao về phía xa.

Phi hành khí? Đọa thú tinh cầu sao lại có phi hành khí được?

Quần cư bên này cực kỳ hiếu kỳ, nhưng không đoán được nguyên nhân, liền đi săn như thường ngày – dù cho có phi hành khí cũng chẳng liên quan tới bọn họ, đi lo chuyện của mình đi thì hơn.

Tuy Renault đã đưa đồ ăn tới, nhưng vẫn nên đi săn, thừa còn hơn thiếu.

Mấy điểm sáng đã tắt, chắc các phi thuyền đều hạ xuống rồi… Ian nhìn về phía đó, cắn răng nói: "Chúng ta qua đó!"

"Hoàng hậu…" Báo hoa Ball kích động, nếu hắn có thể cùng những phi thuyền kia rời khỏi đọa thú tinh cầu,vậy có phải sắp được gặp á thú nhân và con trai của mình không? Nghĩ thế, đột nhiên hắn lại không tự chủ được biến về thú hình.

Mà khi biến về thú hình, Ball không thể nói chuyện, nhìn vị trí phi thuyền nơi xa, cúi thấp người xuống, ra hiệu cho Ian leo lên.

Tuy nói thú nhân sẽ chỉ chịu để á thú nhân của mình leo lên lưng, nhưng tình huống đặc biệt thì là ngoại lệ.

Báo hoa Ball đã có á thú nhân của riêng mình, thân phận hoàng hậu và cách biệt tuổi tác đều quá lớn, hắn cảm thấy giữa hai người không thể phát sinh quan hệ gì.

Ian sảng khoái leo lên, sau đó cưỡi báo hoa phóng vụt đi.

Bọn họ mới chạy chưa được bao lâu, phía trước xuất hiện phi hành khí, nhìn thấy chúng, trong lòng Ian nhảy lên một cái, báo hoa cũng dừng bước.

Bọn họ vừa dừng, phi hành khí cũng dừng, từ trên phi hành khí, một người nhảy xuống dưới, đôi mắt sâu thẳm nhìn Ian thật thâm tình.

Là Chris! Ian từ trên thân báo trượt xuống, kích động nhìn Chris, hai người không nói tiếng nào, nhưng ánh mắt trao nhau lại như thể chứa đựng ngàn lời yêu thương.

Chris và Ian gặp lại sau bao ngày xa cách, đều xúc động khôn cùng, ngay lúc ấy, báo hoa bên cạnh lại đột nhiên biến thành người, hoàn toàn khỏa thân.

Vốn đang định ôm người yêu dấu vào lòng, Chris nhất thời đen mặt, báo hoa cũng biết mình gặp xui xẻo rồi, hắn lại quên mất bản thân chưa khống chế được chuyện biến hình mà đứng ỳ ra ở đây…

Ball vội vã biến lại thành thú hình tránh khỏi lúng túng, thế mà cố mãi không được, gấp muốn chết, đột nhiên cảm thấy một cỗ uy thế lớn phóng lại gần…

Là một thú nhân thực lực kém cỏi, dưới áp lực như vậy, Ball trực tiếp biến thành thú hình.

Được rồi, lần này coi như thoát.

Ball co rụt lại một bên ngồi yên như tượng đá.

Chris vốn có rất nhiều lời muốn nói với Ian, nhưng nghẹn ngào không thốt nên lời, còn Ian dừng lại một hồi, bắt đầu lải nhải: "Chris, sao anh lại biến mình thành ra thế này? Xấu chết đi, đã bao lâu chưa ăn uống tắm rửa rồi? Mau ăn gì đi đã, em ngồi kể chuyện cho anh."

"Bọn em đều ổn, đừng lo lắng, trứng nhỏ phá vỏ rồi, một tiểu thú nhân rất hiếu động, chạy trốn nhanh lắm, em đuổi không kịp nó đâu."

"Mấy ngày nay sống rất tốt, không đói không rét."

"Em khỏe lắm, chỉ là… nhớ anh."

http://tieulun.hopto.org

85. Chương 85: Đọa Thú Khôi Phục

Ian phát hiện có phi thuyền hạ cánh, Edgar đương nhiên cũng đoán ra, thế nhưng Edgar và Thư Thư không thể sốt sắng quá được, bọn họ còn phải tu luyện.

Không cần giúp đọa thú chữa thú hạch, Twh Thư sẽ tiết kiệm được linh lực, mà tất cả cậu đều cho Edgar hết, để hắn khỏe lên nhanh hơn, thương thế rốt cục cũng chữa trị xong.

Hôm nay, trong cơ thể Edgar lại xuất hiện một vòng tuần hoàn linh khí mới.

Tuy chưa đủ để luyện thành nội đan, nhưng đây đã là khởi đầu tốt đẹp rồi, Edgar rốt cục cũng yên tâm hơn.

Trước kia hắn chưa từng biểu lộ ra ngoài, nhưng kỳ thực vẫn rất lo lắng, sợ mình không thể tiếp tục tu luyện, hiện giờ thì ổn rồi.

Chính ra lo lắng của Edgar là có cơ sở, yêu tinh nếu bị thương nặng đến tiêu hủy luôn nội đan đều rất khó để tu luyện lại từ đầu, nhưng mang trong mình dòng máu thần thú, lại có người ở bên chăm sóc điều trị vết thương, mọi chuyện lại khác.

Điều hòa linh lực, tốc độ càng lúc càng nhanh, linh lực cũng mỗi lúc một nhiều… Edgar đang chuyên tâm tu luyện, đột nhiên phát hiện có một luồng linh lực truyền vào cơ thể, còn dung nhập luồng linh khí trong cơ thể hắn ngay lập tức, khiến cho linh khí trong người hắn lớn thêm một vòng.

Khi mở mắt ra Edgar liền phát Thư Thư đang truyền linh lực cho mình… Hắn thở dài, dùng đuôi viết: "Trong bụng em còn hài tử, đừng dùng trên người ta."

"Không sao đâu, em đã giữ một ít cho nó rồi!" Thư Thư tươi cười đáp.

Tuy cậu nói như vậy, nhưng Edgar nhìn bụng Thư Thư đã hơi nhô ra, lòng ẩn ẩn đau. Thương con nhỏ, càng thương Thư Thư hơn.

Thư Thư mới một đứa đã mang thai đứa thứ hai, vốn đã tổn hại thân thể lắm rồi, vậy mà giờ hài tử cần linh lực lại không thể toàn tâm toàn ý cho nó… Edgar luôn cảm giác như mình đang bạc đãi vợ con mình vậy.

Chờ khi đứa trẻ này ra đời, hắn nhất định sẽ đối xử thật tốt với nó, càng phải thương yêu trân trọng Thư Thư hơn. Edgar đặt đuôi lên bụng Thư Thư, cẩn thận xoa nhẹ, đồng thời đem linh lực truyền vào bụng cậu.

Linh lực của hắn mới vừa chạm tới "nhọt" trong bụng Thư Thư, viên nhọt kia đã hấp thu sạch sành sanh, có thể thấy, đứa nhỏ đang đói tới cỡ nào.

Edgar lại càng thêm hổ thẹn, Thư Thư lại không quá để ý: "Anh đừng lo, linh lực ít đi thì lớn chậm tí thôi, không sao mà. Linh lực của anh cũng ít, vẫn nên giữ lại đi." Trước kia tuy cậu có đau bụng một thời gian, nhưng giờ không cảm thấy gì nữa, có thể thấy hài tử vẫn phát triển khỏe mạnh bình thường.

"Người nói câu ấy phải là ta mới đúng, giờ ta khỏe lên nhiều rồi, ngần ấy linh lực sẽ tu luyện lấy lại nhanh thôi." Edgar rất muốn hôn Thư Thư, nhưng hắn là một con rắn, còn là một con rắn to lớn thô kệch, làm sao có thể hôn Thư Thư đây? Cuối cùng chỉ đành dùng đuôi gãi gãi lòng bàn tay Thư Thư.

"Hừ!" Thư Thư bị nhột, hừ hừ mấy tiếng, tốc độ tu luyện của Edgar thật khiến người ta ganh tỵ mà!

Edgar cọ cọ Thư Thư, lại dùng thân thể cuốn cậu lên, Thư Thư hiện giờ không sợ hắn nữa, bọn họ nên thân mật một chút đi.

Kết quả chưa được mấy hồi, bên ngoài chợt có tiếng hô – đọa thú ai cũng không dám vào, hô lên từ bên ngoài để nói chuyện với bọn họ.

"Chúng ta đi xem xem." Thư Thư nói, nhưng chưa cất bước, chờ Edgar ra ngoài rồi bám theo sau. Nhiều thú hoang đang rình sẵn ngoài đó, cậu nhất định phải lấy Edgar làm bia chắn mới được.

http://tieulun.hopto.org

Edgar vừa ra tới ngoài đã thấy đọa thú nôn nóng vây quanh cửa động, đang thi nhau gào rú, nhưng vừa nhìn thấy hắn thì im bặt, bắt đầu viết chữ lên đất.

Edgar cúi xuống nhìn, phát hiện bọn họ đang nói… Nhìn thấy phi thuyền?

Có phi thuyền đồng loạt hạ cánh, Edgar gần như ngay lập tức nghĩ tới Chris, phụ thân sau khi bọn họ mất tích vẫn sẽ nỗ lực tìm kiếm bọn họ, bây giờ tìm đến đây cũng không ngoài sở liệu.

Jonathan muốn phá hủy phi thuyền, nhưng sự đời đâu đơn giản như vậy? Huống chi khi hắn cuốn lấy khoang cứu sinh trôi nổi giữa vũ trụ, còn tận lực giật vài mảnh vỡ ra ngoài, để lại dấu vết dẫn đường cho Chris tới tìm họ.

Edgar viết xuống một hàng chữ, sau đó yết hầu ngưng tụ linh lực, phát ra âm thanh: "Chúng ta chờ đi."

"Rống!" Đọa thú đều lùi về sau một bước, dáo dác nhìn quanh đề phòng, muốn biết âm thanh phát ra từ đâu.

"Là ta!" Edgar vỗ đuôi.

Đọa thú xung quanh đều nhìn Edgar, trợn tròn hai mắt, đọa thú chỉ biết rống gầm, bọn họ sống chung lâu như vậy tuy là có cách giao tiếp riêng, nhưng không thể nói chuyện bình thường được, thế mà bây giờ, Edgar lại nói!

Thật quá lợi hại!

Edgar biết nếu là Chris, chắc chắn chẳng bao lâu nữa sẽ tìm tới mình, hắn ung dung đứng tại chỗ chờ người, Thư Thư cũng vậy.

Mà Chris quả thực tới rất nhanh, chỉ là không đi tìm Edgar ngay mà là kiếm cháu mình.

Đã trông mong có đứa cháu bế bồng bao năm rồi, so với con cái, hắn càng muốn gặp cháu nội hơn. Phá vỏ rồi! Có phải nhịn ăn nhịn ngủ thêm mấy ngày nữa cũng đáng!

Đám người Renault khá gần chỗ Ian, trên tay có máy truyền tin, nơi phát tín hiệu, Chris cho người đưa phi hành khí tới thăm dò.

Renault và Jones hôm nay đang đưa rắn nhỏ đi chơi, hùng sư Kiệt Tây cũng làm hết chức trách, tư vấn đủ cách phương pháp chăm sóc trẻ nhỏ. Tỷ như nên ăn cái gì, bao lâu phải uống nước một lần, tiểu thú nhân nên tắm rửa thế nào vân vân.

Kiệt Tây có kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ, chỉ là chủng tộc khác nhau phương pháp sẽ khác nhau, rắn nhỏ quá hiếu động, bọn họ không khỏi có chút luống cuống tay chân… Đương nhiên, cũng một phần do Kiệt Tây chưa khống chế được thân thể mình, rắn nhỏ phải để Renault và Jones thường xuyên để mắt mới được, thậm chí Renault còn cầm theo sẵn cái khăn, Kiệt Tây mà biến thành người là trùm lên ngay – hắn quyết không để á thú nhân của mình nhìn thấy nam nhân khác khỏa thân đâu!

Sơ ý một chút, rắn nhỏ sẽ quậy, quậy thì thôi đi, giờ lại là hình người, một đứa bé béo trắng, tắm rửa cũng thực phiền phức, vậy mà ngay lúc ấy Kiệt Tây còn biến hình, Renault chỉ có thể bắt hắn viết chữ, sau đó dựa theo đó luống cuống tay chân tắm cho thằng cu con.

Con mình còn chưa có mà chăm đây, còn phải đi chăm con nhà người, Renault tay chân cứng đờ tắm cho rắn nhỏ xong, không nhịn được hỏi Kiệt Tây: "Con rắn con này rõ phiền phức! Tiểu thú nhân hình sói có phiền toái vậy không?"

Jones đứng cạnh vừa vặn nghe câu ấy, nhéo tay hắn: "Hỏi gì đó? Không muốn chăm thằng nhỏ thì đưa đây cho em?"

Jones đưa tay định đón lấy, Renault lại không chịu – á thú nhân của mình lại đi ôm thú nhân khác? Dù chỉ là một đứa bé cũng không cho, hắn không thích trên người Jones có mùi của thú nhân khác.

Renault đang mải trốn Jones, tiểu thú nhân trong ngực hắn lại cứ thế tè ra xùy xùy, ngực Renault ướt hết một mảng lớn, toàn thân tỏa ra mùi nồng đậm của rắn con…

http://tieulun.hopto.org

Renault đang phiền muộn cực kỳ, đột nhiên ngẩng đầu liền thấy cảnh tượng phi thuyền bên kia, quay sang nhìn Jones, hai người cùng nghĩ tới một thứ.

Ian là hoàng hậu, Edgar là Hoàng thái tử, hiện giờ có phi thuyền tìm tới, chắc hẳn là để đón người!

Cho nên, bọn họ có thể rời khỏi đây rồi?

Renault bị tè ướt áo, nhưng không thèm để ý nữa, chỉ nhìn phương xa đăm chiêu suy nghĩ điều gì.

Hắn tới đọa thú tinh cầu sắp tròn 30 năm, trong 30 năm ấy, bên ngoài e là đã thay đổi tới chóng mặt rồi, nếu giờ một lần nữa bước chân ra đó, liệu sẽ gặp phải những chuyện gì? Hắn, còn có thể cho Jones một cuộc sống thoải mái chăng?

Renault nghĩ tới xuất thần, đứa nhỏ trong ngực hắn liền nhân cơ hội này biến thành rắn nhỏ, cong đuôi chạy rồi.

Renault vội vã đuổi theo.

Cho nên, khi Chris gặp được bọn họ, đúng dịp thấy Renault ngực còn ướt đang tóm lấy rắn nhỏ có chân.

Chris ngực một cái liền phát hiện vệt nước kia tản ra mùi của rắn con, vậy rốt cuộc là cái gì không cần nói cũng biết…

"Chris, bắt lấy cháu trai ngươi này." Renault ném rắn nhỏ trên tay qua.

Chris vươn tay đỡ được, ngẩng đầu trừng Renault, dù cực lực áp chế, trên mặt vẫn lộ ra vẻ vui mừng: "Không ngờ còn có thể gặp lại ngươi." Renault thành đọa thú xong hai người chưa từng tái ngộ, hắn từng giúp đỡ để Renault có hoàn cảnh sinh hoạt tốt hơn, nhưng Renault cự tuyệt, chỉ nhờ hắn chăm sóc Jones thật tốt.

Từ đó về sau, hắn liền coi như không còn được thấy Renault nữa, nhưng bất ngờ thay, 30 năm sau, họ lại gặp nhau, Renault thậm chí còn giữ được hình người!

Renault đã khôi phục, hắn không còn là đọa thú nữa rồi!

Chris không khắc chế được tâm tình kích động của mình. Tin tức tốt hôm nay đến dồn dập quá… Ôm rắn nhỏ vào lòng, hắn thầm cảm tạ trời xanh.

"Renault tướng quân!" Trợ thủ của Chris khiếp sợ - hắn đang thấy gì thế này? Renault tướng quân đã thành đọa thú lại đang đứng sờ sờ trước mặt hắn!

Theo sau Chris có không ít người, mới nãy thấy báo hoa Ball đã kinh ngạc vô cùng, không hiểu sao trên đọa thú tinh cầu lại có thú nhân xuất hiện, nhưng giờ thấy Renault, bọn họ lại bị dọa cho không nói nên lời.

Chuyện này rốt cục là thế nào? Đọa thú còn có thể khôi phục?

Bọn họ khi mới hạ xuống đọa thú tinh cầu còn đang rầu rĩ, lo sợ bị đọa thú công kích, nhưng giờ…

Hoàng hậu bình an đã là một chuyện đáng chúc mừng, mà đọa thú lại còn có thể khôi phục… Đây quả thực là tin bom tấn, tuyệt đối có thể nổ tung cả đế quốc Thú Nhân!

Nan đề đã bao năm vây khốn đế quốc Thú Nhân, hiện giờ đã được giải quyết?

86. Chương 86: Thư Thư Lợi Hại

Sinh vật trên đọa thú tinh cầu vốn ít ỏi, lúc nào cũng thực yên ắng, khu vực sa mạc còn vắng vẻ hơn, nhưng dạo này bên biên giới sa mạc lại náo nhiệt vô cùng, rất nhiều đọa thú đều tụ tập về đây.

Hôm nay lại càng rộn ràng hơn nữa.

http://tieulun.hopto.org

Từng chiếc phi thuyền bay qua đây, xung quanh có vài phi hành khí bay theo hộ tống, đội ngũ hùng hậu che kín cả vùng trời, gây ra âm thanh vô cùng lớn.

Đọa thú ở các khu quần cư vài ngày trước đã nhận được tin tức, nói rằng nơi vương giả Renault mà nhóm đọa thú luôn tôn sùng đang ở mới là an toàn nhất.

Bây giờ chứng kiến cảnh nhiều phi thuyền như vậy đều bay tới bên đó, tất cả đều kinh ngạc không thôi.

"Vẫn chưa tới kỳ tiếp tế, sao lại có nhiều phi thuyền tới vậy?"

"Nhiều thật đó! Cái nào cũng lớn!"

"Tìm Renault đại nhân sao?"

"Chắc thế, Renault trước khi tới đây là Đại tướng quân đấy!"

Bọn họ đang thảo luận sôi nổi, đột nhiên có người hỏi: "Những phi thuyền kia, hình như là của hoàng thất!"

Lời vừa dứt, mọi người mới phát hiện trên phi thuyền có dấu ấn hoàng gia.

Phi thuyền hoàng thất tới đây làm gì? Đọa thú tinh cầu có thứ gì mà hoàng thất để ý? Hay là... chắc không phải hoàng thất cũng có đọa thú chứ?

Các khu khác cũng xì xào bàn tán, lại có người nói: "Hay là qua đó xem sao?"

Một đám ăn no rảnh việc, ngoài kiếm ăn ra thì đúng là không có việc gì làm, hiện tại liền thống nhất lên đường đi hóng hớt một phen.

Cùng lúc đó, bên kia sa mạc từng chiếc phi thuyền đáp xuống, bọn họ vừa dừng hẳn, phi hành khí, cơ giáp đều bay ra, còn có rất nhiều thú nhân quân trang chỉnh tề từ trên đi xuống.

Ngay ngắn trật tự, vô cùng khí thế, quả thực chính là cảnh tượng huy hoàng thường thấytrong phim ảnh.

Edgar và Thư Thư vẫn đứng chờ ở cửa động, thủ hạ của Renault cũng vậy, cảnh tượng này bọn họ đều chứng kiến hết.

Đọa thú ở đây tới đọa thú tinh cầu có sớm có muộn, bọn họ không nhận ra thú hình của Edgar, không quen Thư Thư, nhưng cơ bản đều biết Ian là hoàng hậu, cũng sớm đoán được thân phận của nhóm người Edgar.

Biết thì biết, nhưng chuyện Thư Thư có cách chữa trị thú hạch quá kinh thiên động địa, thân phận gì đó liền trở thành không đáng nhắc tới.

Sống chung càng lâu, bọn họ càng quên mất việc này.

Hoàng thái tử có thú hình mạnh mẽ ai cũng nhìn ra, nhưng hoàng hậu và Thái tử phi... Nhìn đâu khác gì á thú nhân bình thường a!

Tuy luôn lấy lòng nhóm người Thư Thư, nhưng không phải vì thân phận bọn họ, thậm chí tới tận lúc này mới cảm nhận được nhóm người Thư Thư và bọn họ khác biệt cỡ nào.

Hết thảy đoạt thú đều an tĩnh lại.

Chris đỡ Ian từ trên phi hành khí xuống, đọa thú đều dạt qua nhường đường.

Chris, vị hoàng đế này bọn họ đều đã từng thấy trên tin tức, nhưng chưa từng nghĩ có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy.

Chris đã ăn lót dạ rồi, trên đường tới đây mất mấy phút, tranh thủ chỉnh đốn lại diện mạo mình, cả người tuy gầy nhưng thần thái cao quý, không còn vẻ chật vật như lúc mới gặp lại Ian nữa.

"Phụ thân." Edgar kêu một tiếng, Thư Thư cũng vẫy tay: "Phụ thân tới rồi! Thật tốt quá!"

Chris nhìn thú hình của con trai hé miệng nói chuyện, giật cả mình, trên mặt lại không để lộ chút kinh ngạc nào: "Edgar, Thư Thư, vất vả cho các con rồi."

Chris nói chuyện với Edgar điềm tĩnh như thế chứ những người khác trấn định không nổi, người đi cùng Chris vừa bị Renault dọa xong lại nhận tiếp một đòn này.

http://tieulun.hopto.org

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Tại sao Thái tử điện hạ đang trong thú hình lại nói được tiếng người?

"Đây là chuyện con phải làm." Edgar nói, liếc Thư Thư, hắn cảm thấy Thư Thư mới vất vả nhất.

Chris hít sâu một hơi, trong lòng vừa kích động vừa áy náy.

Nếu không phải là con trai hắn, e mạng cũng chẳng còn… May là Edgar ra tay cứu người, nhưng đúng là… con trai hắn và Thư Thư đều phải chịu khổ.

Edgar thành đọa thú, Thư Thư thì bụng nhô ra, Chris lập tức quay ra sau: "Các ngươi mau tới khám cho Thái tử và Thái tử phi đi."

Đội ngũ y tế trên phi thuyền đã sớm chuẩn bị xong, nghe Chris nói lập tức mang máy móc tới bên hai người làm kiểm tra.

"Bệ hạ, thú hạch của Thái tử điện hạ không còn nữa!" Một nhân viên y tế kinh hãi hô lên.

"Tình trạng thái tử điện hạ đang rất nguy hiểm!"

"Điện hạ ngài ấy…"

Mấy nhân viên y tế vây quanh Edgar đều sắc mặt khó coi, Thái tử thành đọa thú, đối với hoàng thất là đả kích cỡ nào?

Thái tử phi mang thai, đây là chuyện đáng mừng a! Dòng dõi hoàng gia đã bao đời chưa sinh được hai đứa bé rồi?

Nhưng là… Thái tử phi trước khi bị bắt không phải mới sinh con xong sao? Sao lại có bầu nhanh như vậy? Thái tử phi không sao chứ? Đứa bé có ổn không?

Nhân viên y tế đang định kiểm tra kỹ lưỡng cho Thư Thư, nhưng bị cậu dứt khoát từ chối – cơ thể cậu khác á thú nhân bình thường, sao có thể để người khác tùy tiện kiểm tra được?

"Đứa bé không sao chứ?" Edgar bất chấp bản thân, vội vã hỏi nhân viên y tế bên người Thư Thư.

"Điện hạ, chúng tôi chưa xem được tình trạng đứa bé." Nhân viên y tế áy náy nói, buồn bực hơn, động vật phát ra tiếng hoàn toàn khác con người, tuy có một số động vật có thể bắt chước tiếng người, nhưng rắn thì tuyệt đối không thể, tại sao Thái tử điện hạ lại nói được? Giọng nói còn không đổi?

Đọa thú tinh cầu, đâu đâu cũng toàn chuyện kỳ quái.

Thấy hết thảy người Chris mang tới đều lơ ngơ, Edgar nói: "Ta không sao, dù giờ không còn thú hạch, một thời gian sau sẽ khôi phục bình thường."

"Điện hạ!" Một bác sĩ già kích động nhìn Edgar: "Điện hạ, ngài nói ngài có thể khôi phục?"

"Đúng vậy." Edgar khẳng định.

"Điện hạ ngài thành đọa thú còn có thể khôi phục… Ngài…" Vị này là bác sĩ nổi tiếng, từng phát biểu rất nhiều luận văn y học, tiếng tăm không hề kém Jones, bây giờ lại bị kinh sợ líu cả lưỡi.

"Không chỉ điện hạ, các đọa thú khác cũng có thể." Jones kéo tay Renault, cùng bước xuống khỏi phi hành khí.

Renault đi thay bộ đồ đẫm nước tiểu của rắn nhỏ ra, hiện giờ một thân quân trang càng lộ vẻ anh tuấn kiên cường. Vị bác sĩ kia tuổi đã lớn, từng thấy Renault trước kia, giờ gặp được, mừng rỡ sắp phát điên: "Renault đại nhân thật sự khôi phục? Jones, cậu nghĩ ra phương pháp chữa trị cho đọa thú rồi sao?"

"Renault khôi phục không phải nhờ tôi, mà là Thái tử phi điện hạ." Jones nói.

Thú hạch của đọa thú chữa được là chuyện không giấu được, cũng không cần phải giấu giếm, còn sau này xử lý làm sao, bọn họ đã sớm bàn bạc thống nhất rồi.

Vinh quang nhất định phải dành cho Thư Thư, tới lúc công bố càng phải để lộ một chút về cậu.

http://tieulun.hopto.org

"Thái tử phi điện hạ trước đây có cùng ta nghiên cứu, về phương hướng thì… Trước kia chưa có cơ hội thí nghiệm, nhưng vừa hay rơi xuống đây, có điều kiện thử sức, vậy nên Thái tử phi đã thành công. Thật lấy làm hổ thẹn, chuyện này từ đầu tới cuối ta lại không giúp đỡ được gì." Jones lại nói.

Những nhân viên y tế kia biết Jones đã cống hiến gần như cả cuộc đời mình để nghiên cứu việc chữa trị thú hạch, thấy Renault cứ ngỡ là công sức y bỏ ra đã được đền đáp, nhưng không ngờ y lại nói…

Thái tử phi quá lợi hại đi? Không phải nói chỉ là một á thú nhân bình thường từ tinh cầu xa xôi tới, trình độ lớp tân nương thôi sao?

Giang hồ đồn đại quả không đáng tin!

"Thái tử phi vậy mà có thể tìm ra phương pháp kia, thật quá lợi hại!" Vị bác sĩ kia nhìn Thư Thư đẩy kính nể: "Không biết có thể cho ta theo học tập một chút hay không? Điện hạ ngài yên tâm, ta nguyện ý làm học trò của ngài."

"A?" Thư Thư mờ mịt, ông lão này muốn bãi mình làm sư phụ?

"Cái này e là hơi khó à nha." Jones lắc đầu: "Kỹ năng thiên phú của Thái tử phi là trị liệu, hơn nữa… trị thương cho Renault phải dùng tới vỏ trứng của tiểu điện hạ đó."

Hóa ra là vậy? Nan giải đây. Bác sĩ kia tiếc hùi hụi, nhưng lại nhanh chóng tiếp lời: "Dù vậy, đây cũng là một chuyện vô cùng đáng mừng! Ta tin tưởng sau này Thái tử phi nhất định sẽ lưu danh sử sách!"

Lưu danh sử sách? Tức là lợi hại hơn Meillet? Thư Thư sướng rơn, long lanh cặp mắt to tròn.

Nhưng mới vui sướng chưa được bao lâu, cả người lại cứng ngắc.

Con rắn nhỏ kia không biết mon men tới từ lúc nào, còn chui vào ống quần của cậu, dọc theo chân cậu bò lên trên…

Thư Thư căn bản không dám nhúc nhích, may mà Edgar phản ứng nhanh, tóm ngay đuôi rắn con kéo ra ngoài – hắn tuyệt đối không cho phép kẻ nào chiếm tiện nghi á thú nhân của mình, dù là con trai mình cũng đừng hòng tơ tưởng!

"Edgar, anh thật tốt!" Thư Thư cảm kích nhìn Edgar, ôm lấy hắn.

Xa xa, người đang đi xuốngtừ trên phi thuyền đều bị cảnh tượng này làm cho cảm động không thôi, nhìn xem Thái tử phi có bao nhiêu nhân hậu, Thái tử điện hạ dù đã biến thành đọa thú nhưng cậu ấy vẫn gắn bó không rời, thậm chí còn tìm ra phương pháp chữa trị cho người thương!

Thái tử điện hạ nhất định sẽ khôi phục, sau đó hai người bọn họ sẽ có cuộc sống viên mãn suốt đời!

87. Chương 87: Ồn Ào Trên Thế Giới Ảo

Mấy ngày nay, trên mạng vẫn rất náo nhiệt, từ bữa video phát sóng trực tiếp Thư Thư bị Donald gài bẫy tới giờ vẫn chưa từng ngưng "hot".

Dân tình mới nghe ngóng được hoàng thất có đời sau, hoàng đế phát lì xì vô số, toàn thể nhân dân ăn mừng… Mới đang chia sẻ chuyện vui, hoàng hậu lại bị bắt cóc!

Tuy đế quốc Thú Nhân sớm thực thi chế độ quân chủ lập hiến, nhưng hoàng thất vẫn có được rất nhiều quyền lợi, thủ phủ của đế quốc đó, bởi vậy, kẻ dám ra tay, thậm chí dám bắt cóc người hoàng thất chẳng có mấy ai, nói đúng hơn là chưa từng đắc thủ, nhưng lần này lại thành công, còn trói hoàng hậu bắt đi mất.

Bởi kẻ đứng sau chuyện này, chính là á thú nhân đệ đệ của hoàng đế.

Chris hết sức dung túng người em này, cha mẹ hắn nhận nuôi Jonathan, chăm sóc y rất tốt, cho tới nay, biết bao người vẫn luôn mơ ước được như Jonathan.

http://tieulun.hopto.org

Kết quả, Jonathan mưu hại Thái tử phi không thành, lại quay sang bắt cóc Hoàng hậu và tiểu vương tử… Thật đúng là thứ vô ơn bạc nghĩa!

Thời đại thông tin lan truyền nhanh, rất nhiều chuyện không bưng bít được, hơn nữa chuyện Jonathan bôi nhọ Edgar và phái Donald gài bẫy Thái tử phi đã sớm bị lộ ra, chuyện Ian bị bắt cóc hoàng thất không rảnh che giấu nữa, còn giãy bày sự thật, đồng thời phát video cảnh Ian bị Jonathan bắt lên phi thuyền.

Đã thế, Jonathan đúng là hố đen hút gạch đá, chuyện thêm 1 tiểu vương tử sắp ra đời thì không ai để ý, chỉ chăm chăm chỉ trích Jonathan.

Jonathan đã gả cho công tước Monde, có con rồi, bề ngoài trước mặt truyền thông thì tỏ vẻ thân thiết, té ra lại còn tơ tưởng hoàng đế, thậm chí xuống tay với cả Hoàng thái tử và Thái tử phi, còn bắt cả hoàng hậu…

"Những ai nghĩ y vì u mê chuyện tình cảm nên mới ra tay với hoàng thất, ta chỉ có thể nói các ngươi quá ngây thơ rồi, y rõ ràng là muốn một lưới bắt hết, thâu tóm tất cả rồi leo lên ngôi vị hoàng đế kia… Phải biết y cũng là người thừa kế ngôi vị đó."

"Đúng vậy, nếu không phải âm mưu bị bại lộ, nói không chừng Hoàng thái tử đã sớm mất mạng rồi! Sau này hoàng thất còn không về tay y đi!"

"Kẻ này quá độc ác đi! Thật hối hận trước kia còn coi y là tấm gương để noi theo!"

…

Nhiều người đang phân tích động cơ của Jonathan, mong chờ hoàng đế mau mau đi cứu hoàng hậu về… Mọi người đều cầu nguyện cho hoàng thất, cảm thấy bọn họ nhất định sẽ bình an trở lại thủ đô tinh.

Kết quả, mọi người còn đang lót dép chờ, lại thấy tin báo treo thưởng của hoàng thất.

Bất kể là ai, chỉ cần cung cấp manh mối, đều sẽ được thưởng lớn.

Tin tức này vừa truyền ra, rất nhiều người suy sụp tinh thần, lại có nhiều người bắt tay vào tìm kiếm hoàng hậu, muốn đoạt được giải thưởng Chris đang treo kia.

Nhưng là, bắt được bao nhiêu tinh đạo rồi mà vẫn không thấy Ian đâu. Không những thế, còn có người phát hiện… Hoàng thái tử và Thái tử phi, đã rất lâu rồi chưa xuất hiện!

Hoàng hậu bị bắt cóc, hoàng đế lập tức mang hạm đội hoàng gia đuổi theo, Hoàng thái tử và vợ ngài đều đã lâu chưa xuất hiện, điều này nói lên cái gì?

Thài tử và Thái tử phi… Có chuyện rồi?

Hẳn là vậy, vì cứu hoàng hậu và đứa nhỏ kia, lén lút lên phi thuyền của Jonathan, bây giờ cùng mất tích!

Hoàng thất ngoài Chris ra, còn lại đều không rõ sống chết, nhất thời, trên mạng phun trào. Nhiều người ngày đêm cầu nguyện, vài người khác lo lắng theo dõi tình hình tiến triển tới đâu, nhưng mỗi lần có tin thì đều là tin xấu.

Phi thuyền tư nhân kia đã phát nổ giữa vũ trụ rồi!

Phi thuyền nổ, người bên trong còn sống nổi sao?

"Jonathan kia thật đáng ghê tởm!"

"Tiểu vương tử còn trong trứng nước, cứ vậy ra đi trong không gian, thực đáng thương…"

"Thái tử điện hạ nhất định sẽ không sao đâu! Thái tử phi và hoàng hậu nữa, bọn họ không thể xảy ra chuyện được…"

…

Bầu không khí căng thẳng nghị luận, mọi người đều không để mắt tới phương diện giải trí, một vài bộ phim truyền hình bị hoãn chiếu hoặc xuống giá bất thường…

Vừa lúc đó, trên mạng xuất hiện tin tức – "Hạm đội hoàng gia báo tin, hoàng hậu và gia đình nhà Hoàng thái tử đã được tìm thấy!"

http://tieulun.hopto.org

Tìm được người rồi? Mọi người mừng rỡ mở tin tức, sau đó thấy có một video.

Hoàng thất phát ngôn đơn giản chuyện Chris tìm được đoàn của hoàng hậu đang ở trên đọa thú tinh cầu, còn nhắc tới tiểu vương tử đã phá vỏ, sau đó bi ai tỏ vẻ, dù không tử vong, song trong lúc hỗn loạn giữa không gian, Hoàng thái tử Edgar vì bảo vệ cho những người còn lại mà thú hạch vỡ vụn, đã thành đọa thú.

Cái gì? Hoàng thái tử thành đọa thú? Người xem ai nấy đều bị kinh sợ. Đặc biệt là những người trẻ tuổi sùng bái Hoáng thái tử, càng không thể chấp nhận được sự thật này.

Hoàng thái tử lợi hại như vậy, làm sao lại thành đọa thú được?

Ngay lúc ấy, người phát ngôn đại diện cho hoàng thất hơi dừng một chút, sau đó đột nhiên nói: "Thế nhưng xin mọi người đừng lo lắng, Thái tử phi đã nghiên cứu ra phương pháp chữa trị thú hạch, mặc dù còn nhiều hạn chế, song đã xác định có tính khả thi, tôi tin rằng Thái tử điện hạ sẽ sớm khôi phục thôi."

Người này nói gì vậy? Thái tử phi nghĩ ra phương pháp chữa trị thú hạch? Đùa nhau à?

Nghe một tràng phát ngôn gây sốc, ai cũng tưởng mình nghe nhầm, vừa lúc đó, trong đoạn video, người phát ngôn tránh mặt, phát hình ảnh tại đọa thú tinh cầu lúc này, thậm chí cả mấy lời hoàng đế và hoàng hậu đang trò chuyện.

Bọn họ thấy tướng quân Renault 30 năm trước đã biến thành đọa thú giờ đang đứng đó, một lần nữa trở lại làm thú nhân, thoạt nhìn vẫn cường đại và anh tuấn như thế.

Bọn họ cũng thấy cả mấy thú nhân khác đã được chữa trị, nhưng chưa ổn định được việc biến hình đang sinh sống trên sa mạc, cùng chơi đùa với tiểu vương tử, kết quả do một đám đều không khống chế được biến hình liên tục gây ra đủ loại chuyện khôi hài.

Bọn họ còn thấy một vị bác sĩ tiếng tăm đang đuổi theo Thải tử phi đòi học tập các loại tri thức, đồng thời thấy Thái tử phi dùng kỹ năng thiên phú trị thương cho vài người xung quanh trong chớp mắt.

Video này dù quay chẳng ra sao, chất lượng khá tệ, nhưng ai nấy xem xong đều khóc nấc, thậm chí còn không rõ vì sao mình khóc nữa.

"Renault đại nhân từng là thần tượng của ta, hắn khôi phục rồi, thật tốt quá!"

"Tiểu vương tử thật là đáng yêu! Hiếu động y như điện hạ hồi còn nhỏ, sau này lớn lên nhất định sẽ phi thường mạnh mẽ!"

"Thái tử phi mạnh dzữ!"

"Xem đi Thái tử phi và Thái tử điện hạ mới ấm áp làm sao, Thái tử điện hạ đã biến thành đọa thú, thoạt nhìn thật đáng sợ, Thái tử phi còn không thèm để ý…"

…

Đủ loại bình luận, á thú nhân của báo hoa Ball xem video xong, khóc òa lên.

Y là một á thú nhân bình thường, dung mạo bình thường, còn hơi béo nữa, thân thể không được khỏe, nhưng Ball vẫn đối xử với y rất tốt, thế nhưng ngay lúc y đang hạnh phúc nhất, bọn họ lại gặp nguy hiểm, Ball biến thành đọa thú.

Ball bị đày tới đọa thú tinh cầu xong, cuộc sống của y ngày càng đi xuống, không có Ball chăm sóc, thậm chí duy trì sinh hoạt hàng ngày cũng thực khó khăn, cuối cùng mãi cho tới khi tìm được một công việc phúc lợi xã hội mới tạm ổn định được.

Dù vậy, y vẫn quyết không tái hôn với thú nhân lưu manh kia.

Đã có rất nhiều người khuyên y nên tìm thú nhân nào đó mà sống chung, nhưng y không muốn, Ball vì cứu y và con trai mới biến thành đọa thú, y không muốn phụ lòng hắn.

Cũng đã có lúc y từng mê ma không biết liệu lựa chọn của mình có sai hay không, nhưng nhìn Ball trong video đang lớn tiếng nói rằng hắn muốn gặp y, muốn nhìn thấy hài tử, y đột nhiên cảm thấy sự kiên trì của mình đã được trả công xứng đáng.

http://tieulun.hopto.org

Ngài Ball ra, cha mẹ Kiệt Tây cũng nhìn thấy con trai mình trong video ấy.

Kiệt Tây là một bác sĩ, cha mẹ hắn cũng vậy, cả nhà đều sinh sống trên cùng một tin cầu, có một phòng khám khang trang, ngày qua ngày sống rất tốt, tiếc là sau đó có một á thú nhân sau khi khám ở chỗ bọn họ xong thì đột ngột qua đời, bạn đời của bệnh nhân kia mang theo thuốc nổ muốn liều chết với bọn họ... Kiệt Tây cũng gặp biến cố.

Bọn họ cứ ngỡ con trai mình đã chết, ai ngờ không chỉ còn sống sót, mà còn khỏe mạnh như vậy.

Đôi vợ chồng già mừng đến phát khóc.

Đồng thời, nhiều người cũng sôi sục tinh thần.

"Cha tôi là một người lính, ông đã thành đọa thú, liệu có phải còn có cơ hội trở về?"

"Con trai tôi khi còn bé gặp tai nạn bất ngờ bị vỡ thú hạch, khi đưa tới đọa thú tinh cầu còn nhỏ lắm, nó có thể trở về sao?"

"Tôi muốn gặp em trai mình, không biết ở nơi đó nó sống có ổn không?"

...

Trên mạng mọi người thảo luận hăng say, thậm chí có người còn đứng ra tổ chức một đội mạo hiểm, dự định tới tận nơi xem tận mắt nơi kỳ tích đã xảy ra.

Rất nhiều người trước đấy từng nói xấu Thư Thư đều ngỏ ý xin lỗi, dù cho Thư Thư không thể thấy được.

Còn bấy giờ trên đọa thú tinh cầu, hạm đội hoàng gia đã bắt đầu xây dựng điểm nghỉ chân.

Edgar phải mất thêm một thời gian nữa mới khôi phục được, đọa thú trên tinh cầu cũng cần giải quyết lần lượt, dưới tình huống đó, bọn họ e là phải ở lại một thời gian dài, đã vậy thì xây chỗ ở cũng là việc nên làm.

Đọa thú tinh cầu còn xa xôi hơn Thiêm tư, đừng nói là lên internet, ngay cả mạng nội bộ cũng còn không có, Thư Thư dĩ nhiên chẳng hề hay biết chuyện trên mạng sôi nổi ra sao, chỉ biết là cậu đang phấn khởi muốn thiết kế phòng riêng cho mình, đồng thời hưởng thụ một thời kỳ dưỡng thai rất chi là ăn chơi sa đọa!

Nếu là chuột thì qua loa thôi, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, chỉ thỉnh thoảng bị chủ nhân nhấc lên trêu đùa một tí, phải lấy lòng chủ nhân, nhưng hiện tại không những được ngủ được ăn, mà còn có cả người máy khiêu vũ cho xem, rồi còn cả các loại chương trình biểu diễn xiếc do đám đọa thú đảm nhận nữa chứ!

Đây tuyệt đối là cuộc sống cậu vẫn hằng mong ước mà!

88. Chương 88: Thật Nhiều Chỉ Đọa Thú

Tìm được Ian xong, Chris cho dùng kênh liên lạc khẩn cấp của quân đội truyền tin tới thủ đô tinh, thuật lại tình hình hiện tại, nhưng chưa trở về ngay được.

Hẳn đổ bệnh.

Thú nhân ít khi sinh bệnh, nhưng Chris tuổi đã khá cao, đã chịu kích thích rất lớn, còn cố chịu đựng tới tận giờ, dĩ nhiên không còn nổi nữa, sự tình tạm ổn, hắn liền gục ngã.

Mới đầu chỉ là uể oải thôi, nhưng rất nhanh cả người dều đau đớn mệt mỏi, đồng thời vài vết thương cũ cũng phát tác, bắt đầu sốt nhẹ.

Chris dù sinh bệnh nhưng vẫn chịu đựng được, dù sao Ian đang ngày đêm chăm sóc bên giường hắn.

Cảm giác được chăm sóc này thực hiếm có, phải biết rằng, thân là thú nhân, trước nay đều là hắn chăm sóc Ian chứ không phải y chăm sóc hắn.

http://tieulun.hopto.org

Thậm chí ngay cả khi chăm sóc Ian… Hắn quá bận rộn, cho nên không có nhiều thời gian chăm sóc Ian, thậm chí đã lâu chưa từng ở chung.

"Em nấu canh, anh ăn một chút đi." Ian từ ngoài tiến vào, trên tay bưng một bát canh cá: "Con cá này cũng chẳng là giống gì, chỉ là đo thấy giàu dinh dưỡng, anh ăn nhiều một chút nha."

Thấy Ian, Chris nở nụ cười, đột nhiên nhớ lại thuở những ngày đầu gặp gỡ. Khi đó bọn họ chỉ là một cặp đôi bình thường, Ian nấu cơm cho hắn, sau đó…

Tài nấu nướng của Ian người máy có bắt chước thế nào cũng không tới, bọn họ lại bận rộn, dần dần đến cả Ian cũng không có thời gian vào bếp, mãi tới tận giờ, hắn mới lại được thưởng thức tay nghề của Ian lần nữa.

Canh cá kỳ thực mùi vị không tốt lắm, nhưng đây là do chính tay á thú nhân của mình làm… Chí bưng bát lên uống một hớp lớn, sau đó cầm đũa, gắp đồ ăn.

Á thú nhân khi ăn đều cẩn thận từng tí một, chỉ sợ mắc xương, nhưng thú nhân không để ý nhiều như vậy, con cá Ian nấu không lớn, Chris nhai cả xương, nuốt ực một hơi hết nguyên con cá.

Có người đang núp góc phòng nhìn Chris ăn mà thèm thuồng kia! Một chú rắn nhỏ mon men lại gần tới trước mặt Chris, đột nhiên biến thành một đứa bé béo trắng, sau đó lom lom nhìn Chris, rồi nhìn bát canh cá đầy thèm thuồng.

Chris dưỡng bệnh không nhàm chán chút nào, ngoài Ian luôn ở bên, còn một nguyên nhân khác, cháu trai luôn quanh quẩn bên hắn.

Hắn gần gũi với con trai cỡ nào thì còn cưng cháu nội hơn thế nữa, chỉ nhìn thôi cũng thấy khoan khoái cả người. Tới khi nghe Thư Thư còn một đứa nữa trong bụng, tâm tình càng tốt khỏi phải nói.

Vốn cứ tưởng hoàng thất sẽ tuyệt hậu, không ngờ còn sinh được những 2 đứa.

"Tiểu Bảo cũng muốn uống canh?" Chris tươi cười, dùng muôi múc một muỗng thổi cho nguội, đưa tới trước mặt đứa bé, nó liền hé miệng, rất nể mặt ông nội uống cạn, rồi lại lom lom nhìn Chris như trước.

Lúc Thư Thư và Edgar qua đây, đứa nhỏ này không chỉ uống canh cá, còn ăn rất nhiều thứ khác rồi, đang sờ sờ bụng mình thỏa mãn nằm ngửa trên giường, tay chân mũm mĩm nhìn thật đáng yêu.

"Tiểu Bảo!" Thư Thư rất quý trẻ nhỏ, nhìn thấy đứa bé là muốn ôm hôn mấy cái, tiểu Bảo ôm lại Thư Thư, cũng hôn hôn cậu, còn gọi "Mẹ" – nó còn nhỏ, chưa nói chuyện được, hiện giờ chỉ phát âm được vài từ đơn giản.

"Tiểu Bảo đã nói được rồi, giỏi quá đi!" Thư Thư ôm hài tử, thưởng cho nó mấy cái hôn nữa.

Tiểu thú nhân rất dễ nuôi, ít khóc nháo, giờ được Thư Thư ôm hôn, nó cười khanh khách, còn ôm Thư Thư hôn trả một cái.

Edgar theo sau tiến vào, vẫn duy trì hình rắn nên hắn không làm ăn được gì, thấy cảnh này càng thấy thiệt chướng mắt: "Thư Thư, em đừng cưng chiều tiểu thú nhân đó."

"Em nào có?" Thư Thư không phục nhìn Edgar, cậu chỉ ôm ôm hôn hôn con trai mình thôi mà.

"Edgar, với trẻ con không thể quá nghiêm khắc được." Ian nói: "Trẻ nhỏ phải dạy dỗ từ từ, làm chuyện sai thì nhất quyết không nuông chiều, nhưng đâu thể bỏ mặc nó… Có nhiều chỗ trong cách dạy con của thú nhân mấy người có mấy người ta vẫn luôn không ủng hộ." Tiểu Bảo đáng yêu cỡ nào a! Y cũng muốn ôm mấy hồi đây.

Edgar chỉ có thể trông chờ hướng về phụ thân, hắn nhớ hồi còn bé phụ thân thường nói không thể nuông chiều hắn, tiểu thú nhân hư là sưng mông, thầm mong ông ấy sẽ đứng về phe hắn lần này.

Kết quả… Chris ho khan hai tiếng: "Hài tử còn nhỏ, chờ khi nào 3 tuổi thì cẩn thận dạy dỗ sau, tiện thể mang tới quân doanh rèn luyện mấy ngày."

Edgar: "…" Thú nhân biết nhận thức từ rất sớm, trong ký ức hồi còn bé của hắn, Chris khi đó không có nói vậy a!

http://tieulun.hopto.org

"3 tuổi đã tới quân doanh?" Thư Thư tròn mắt kinh ngạc, định phản bác, đột nhiên lại nhớ ra tốc độ phát triển của thú nhân hình như khác với con người.

E rằng thú nhân thực sự có thể đi lính từ khi còn nhỏ... Ngẫm lại, chuột đồng bình thường có đứa nào sống nổi tới 3 năm đâu.

"Thú nhân 3 tuổi đã có thể làm rất nhiều chuyện." Ian mỉm cười nhìn Thư Thư: "Chờ khi về thủ đô tinh, ta sẽ gởi cho con video quay lúc Edgar 3 tuổi."

"Được a." Thư Thư gật đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Mọi người đều phải về sao?"

"Chúng ta mấy ngày nữa phải trở về." Ian gật đầu, Edgar giờ còn là đọa thú, chưa thể theo cùng, y và Chris phải về, dù sao còn rất nhiều chuyện đang chờ họ giải quyết.

Sau mấy ngày thì Chris và Ian rời đi, Thư Thư ở lại cùng Edgar trên đọa thú tinh cầu, đồng thời, hạm đội hoàng gia cũng để lại vài chiếc.

Thủ đô tinh nhiều sự vụ, ai ai cũng bận bịu, thông thường sẽ có người sẽ tìm một tinh cầu xa xôi nghỉ dưỡng, không lo nghĩ gì nữa, cách ly internet, nhưng chỉ vài ngày thôi, nếu là thời gian dài, bọn họ tuyệt đối chịu không nổi.

Người đã quen có thế giới ảo, đâu thể chịu đựng được cuộc sống mà không có wifi?

Hoàng thái tử và Thái tử phi là bất đắc dĩ phải trụ lại tinh cầu này một thời gian dài nữa, nhiều người đều cảm thấy đau khổ thay cho họ, thực tế, bất kể là Edgar hay Thư Thư đều thích ứng và hài lòng với cuộc sống như thế này.

Trước kia điều kiện sinh sống còn khắc nghiệtt hơn, bây giờ có hạm đội hoàng gia, cuộc sống đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Tu luyện rồi chơi với hài tử, một ngày chớp mắt liền qua, còn lên mạng... Thư Thư hiện tại chỉ cần một cái Palm-top có download sẵn mấy bộ phim truyền hình là có thể thư giãn rồi, có lên mạng hay không mặc kệ.

Thời gian trôi, Edgar khôi phục thực lực nhanh chóng, cùng lúc đó, tin tức chấn động đã truyền đi – Hoàng thái tử và Thái tử phi còn đang trên đọa thú tinh cầu, Thái tử còn có thể giúp đọa thú phục hồi thú hạch!

Đọa thú tinh cầu vô cùng lớn, mới đầu chuyện này chỉ có đám đọa thú lân cận nơi Edgar ở biết tin, nhưng dần dần, tin tức bắt đầu lan truyền ra ngoài, sau đó ngày càng có nhiều đọa thú biết tới, kéo sang đây nườm nượp.

Có đọa thú nào lại không mong một lần nữa được trở lại làm thú nhân?

Dù có là đọa thú thần chí đã không còn tỉnh táo, bọn họ cũng muốn trở lại làm người.

Đế quốc Thú nhân hàng năm, số thú nhân biến thành đọa thú không nhiều, nhưng mỗi năm một ít, chẳng mấy chốc nay đã bảy, tám trăm mạng, có thời điểm nhiều còn lên tới hơn 2000, đã vậy, đọa thú tinh cầu ngày càng khan hiếm đồ ăn thức uống.

Khi Renault còn chưa tới đọa thú tinh cầu, đọa thú vẫn đang mải mê chém giết lẫn nhau, đã qua 30 năm, sự tình như vậy lại trở nên hiếm thấy.

Bây giờ đọa thú tinh cầu đã hơn 3 vạn đọa thú sinh sống, hiện tại, gần như ai ai cũng biết chuyện Edgar và Thư Thư cứu người.

Một đọa thú nhỏ gầy hình chó từ nơi rất xa trong rừng rậm, đánh hơi một đống đất trước mặt.

"Mic, bên ngoài có chuyện gì à?" Một con rắn lớn từ trong đống đất chui ra, nhìn về phía con chó kia, đuôi cuốn lấy cành cây viết lên đất, bọn họ sống trong rằng rậm, ít tiếp xúc với bên ngoài, nhận được tin tức cơ bản đều dựa vào loài chó... Đương nhiên, ở đọa thú tinh cầu thường cũng không có tin tức trọng yêu gì cho cam.

Chó rừng hú lên một tiếng, lo giải thích không rõ ràng, cuối cùng dùng móng vuốt viết, kể hết đầu đuôi thật tỉ mỉ.

http://tieulun.hopto.org

Từ dưới lòng đất, rất nhiều đọa thú lục tục kéo nhau bò lên, đủ chủng loại, nhiều nhất là rắn. Bọn họ đều đọc được dòng chữ trên đất, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm trầm thấp hay phun lưỡi phì phì. Có người có thể giúp đọa thú phục hồi thú hạch? Thật sao?

"Tất cả mọi người đều đã qua đó xem, tôi cũng muốn đi." Chó rừng viết.

Đọa thú chui từ lòng đất đều hưng phấn nhìn nhau, bọn họ cũng muốn đi, muốn phục hồi thú hạch để trở lại làm thú nhân!

Rắn lớn chui lên đầu tiên đột nhiên quật đuôi lên thân cây, trực tiếp đốn ngã nó, khiến cho đám đọa thú đang hưng phấn phải trật tự.

"Đừng quên vì sao chúng ta lại phải đợi ở chỗ này, các ngươi cảm thấy bọn họ sẽ giúp chúng ta sao?" Rắn lớn viết câu tiếp theo, khiến người khác đều phải im lặng.

Đúng đấy, dù biết có cơ hội, nhưng bọn họ vẫn không có cửa, những người kia làm sao lại nguyện ý vì một đám tội phạm mà phí sức chứ?

Nhưng là, chẳng lẽ vì như vậy mà bọn họ phải tiếp tục trốn ở đây chờ chết hay phát điên hay sao?

Trong mắt đám đọa thú đều không cam lòng, thú nhân hình rắn lại viết: "Trước tiên theo dõi tình hình đã rồi nói."

Chỗ Edgar bây giờ đang có vô số đọa thú tụ tập, chỉ là có Renault dẫn người đi giữ trật tự, lại bị hạm đội hoàng gia kinh sợ, hoàn toàn không để ảnh hưởng tới Thư Thư.

Dù vậy, Thư Thư vẫn cảm thấy thực áp lực.

Nhiều đọa thú như vậy, dù cậu có đủ vỏ trứng, nhưng muốn chữa trị cho nhiêu đây người chắc phải tốn 10 năm mất!

Thư Thư đột nhiên thực hối hận bản thân không biết giữ bí mật, vừa thấy Renault được chữa khỏi đã công khai… Sớm biết có nhiều đọa thú như thế, cậu đã khóa miệng lại rồi!

Có lẽ giờ hối hận đã muộn…

Thư Thư nôn nóng vô cùng, tâm tình này Edgar cũng cảm nhận được, suy nghĩ một chút, hắn giao phó thủ hạ, đi chuẩn bị một bữa tối có ánh nến.

Thư Thư rất dễ dụ, cho cậu ấy ăn ngon miệng, biết đâu lại vui lên thì sao?

89. Chương 89: Lãng Mạn Thành Lãng Xẹt

Từ khi rơi tới đây, biến thành đọa thú lần nữa, Edgar không thể giúp Thư Thư làm gì, bởi vậy, hắn vẫn lấy làm hổ thẹn, cũng đã sớm nghĩ xem nên làm gì để Thư Thư vui lên một chút… Bữa tối với ánh nến tựa hồ là một ý tưởng không tồi?

Hắn cho bếp trưởng trên phi thuyền làm vài món ăn mỹ vị, sau đó cho binh lính đi kiếm hoa tươi.

Đồ ăn ngửi thật thơm, không cần nghĩ cũng biết Thư Thư sẽ rất thích, còn có cả hoa tươi nữa thì…

Đọa thú tinh cầu thực vật không đa dạng chủng loại, đa số đều gai góc, hoa tươi đương nhiên khan hiếm, bởi vậy không kén chọn được, còn lẫn ít cỏ nữa.

Edgar biết không thể đòi hỏi nhiều, thấy hoa cỏ không hề tỏ ra phật ý, thậm chí còn thưởng cho người hái hoa một ít, sau đó, hắn tự mình sửa sang lại, đưa từng bông cắm vào bình.

Xong xuôi, Edgar đột nhiên phát hiện có một cây cỏ trong đám có chút kỳ lạ… Linh lực trên tinh cầu này vô cùng nồng đậm, nhưng trước hắn từng gặp qua động thực vật, không có linh lực, bụi cỏ này lại khác, linh lực tản mát ra chung quanh.

http://tieulun.hopto.org

Thảo dược mang linh lực? Chắc chắn Thư Thư sẽ thích… Edgar để chỗ cỏ này cắm chung một lọ thủy tinh với những đóa hoa đẹp nhất, đặt trên bàn.

Rắn nhỏ giao cho Kiệt Tây và Renault chăm nom, thực rảnh tay, Edgar liền chăng thêm ít đèn điện mờ ảo, tất cả đâu vào đấy, Edgar bắt đầu chờ đợi Thư Thư tới.

Xế chiều hôm nay Thư Thư bị Jones và vị bác sĩ một mực đòi bái sư gọi lại dây dưa, muốn thảo luận y thuật.

Trước kia học tập với Jones, Thư Thư đã ghi nhớ được chút ít kiến thức y học, nhưng căn bản chưa từng vận dụng, thậm chí mới đọc lý thuyết chưa thấy thực tiễn bao giờ, lúc tán gẫu liền lộ ra trăm ngàn sơ hở.

Jones thì không sao, y vốn đã hiểu rõ trường hợp của Thư Thư, chẳng lấy làm kỳ quái, vì bác sĩ kia thì đầy hoài nghi – một người ít hiểu biết như vậy, kiến thức cơ bản chưa nắm vững, thật sự có thể nghiên cứu ra phương pháp phục hồi thú hạch sao?

Bác sĩ này y thuật rất tốt, bởi hết thảy tâm tư đều dành để nghiên cứu y học, những phương diện khác thì kém lắm, ví như không thể che giấu được suy nghĩ của mình.

Vẻ mặt hoài nghi kia hiện rõ trên mặt, đến Thư Thư còn nhìn ra.

Mình lại bị xem thường… Thư Thư nhíu mày, quyết định muốn lấy ra chút bản lãnh, cho tên bác sĩ này phải sáng mắt ra! Nhưng ngẫm kỹ thì đúng là cậu chẳng có bản lãnh gì, tới đế quốc Thú Nhân chưa được bao lâu, mà khi ở Trái đất cũng chưa tìm hiểu y khoa cẩn thận bao giờ.

Đương nhiên, cậu biết một chút về đông y, bởi hồng ngọc chất chứa nhiều tri thức, nhưng là… Những thứ mà hồng ngọc cung cấp, đều không có trên thế giới này a!

Thư Thư rất là muốn khoe khoang một chút, khiến người ta phải nhìn mình với cặp mắt khác xưa, thế nhưng trong bụng bồn chồn lo lắng, đột nhiên nghĩ ra một thứ liên quan tới y thuật mà cậu biết, đó chính là huyệt vị và tĩnh mạch!

Thú nhân và á thú nhân tuy nhiều chỗ khác với nhân loại, nhưng cấu tạo thân thể tương tự, Thư Thư đã từng giúp Edgar trị thương rồi, dạy Jones cũng phải dùng linh lực khám cho thân thể bọn họ, tự nhiên tinh thông huyệt đạo… Thư Thư nhìn lão bác sĩ, hừ hừ hai tiếng: "Cái mà tôi học từ nhỏ không phải là y học như vậy."

"Hệ thống y thuật mà ngài học không giống bọn ta? Lẽ nào học vu y? Ta cũng có chút hiểu biết…" Lão thầy thuốc kia nói, thú nhân ở thời cổ đại khi khoa học kỹ thuật chưa phát triển, sinh bệnh không thoải mái sẽ tìm vu y, sau đó có khoa học kỹ thuật rồi thì những phương pháp như lấy máu đều bị bác bỏ là sai lầm, chỉ có một ít được cho là hữu dụng, cứ thế y thuật lưu truyền và chỉnh lý để hoàn thiện lên.

Bây giờ trên một số tinh cầu ở đế quốc, mọi người đều thích tìm vu y chữa bệnh cho mình.

"Không phải, thứ tôi học khác hoàn toàn với mấy người cơ!" Thư Thư đắc ý nhìn thầy thuốc kia, đột nhiên chỉ vào một vị trí nào đó trên người hắn: "Ấn vào đó, có phải thấy tê rần không?"

Vị bác sĩ kia thử, xác thực tê rần.

"Đã bảo mà, chắc chắn sẽ có cảm giác đó, bởi vì ấy là huyệt đạo!" Thư Thư nói, còn chen thêm đủ loại kiến thức vào… Xét thấy đã hiểu rõ thân thể thú nhân lẫn á thú nhân trong lòng bàn tay, càng nói càng rõ ràng mạch lạc.

Đương nhiên, có thể kể nhiều như vậy, còn một nguyên nhân khác, đó chính là thú nhân á thú nhân tựa hồ cũng có chút thiên phú tu chân, cho nên tác động lên huyệt đạo hiệu quả rất rõ rệt, nếu dùng tới một chút năng lượng nữa, tỷ như dòng điện yếu, kia càng tốt hơn.

Lần này đổi thành vị bác sĩ kia ngơ luôn, ánh nhìn từ hoài nghi chuyển thành sùng kính.

Ánh mắt như vậy khiến Thư Thư lâng lâng sung sướng, nói một ít về huyệt đạo xong lại chuyển sang phương diện luyện đan.

http://tieulun.hopto.org

"Quả thực có một ít thực vật có hiệu quả thần kỳ, lúc trước từng có một thú nhân vô tình ăn phải một quả màu đỏ xong thực lực đột nhiên tăng mạnh… Renault đại nhân mạnh mẽ như vậy, tựa hồ cùng vì một ít kỳ ngộ." Vị bác sĩ lên tiếng.

Jones vẫn luôn ngồi nghe chăm chú, gật đầu: "Đúng là vậy, trước đây Renault từng rơi xuống một khe núi, sống ở đó một thời gian dài, sau đó lúc ra khỏi thì thực lực tăng mỗi lúc một nhanh."

Còn có thể như vậy? Thư Thư hơi sửng sốt, lại có chút nóng lòng muốn thử - trên thế giới này lẽ nào cũng có linh thảo?

"Thái tử phi, ngài nói hệ thống y học ngài học là một hệ thống hoàn toàn mới, có thể thấy ngài cũng đang trong giai đoạn tìm tòi… Đây là do chính ngài tự nghĩ ra?" Bác sĩ kia hỏi.

Thư Thư rất muốn thừa nhận, nhưng ngại ngùng, cuối cùng vẫn cắn rắng phủ nhận: "Không phải, tôi có tham khảo tư liệu."

"Thái tử phi quá khiêm nhường rồi." Vị bác sĩ nói, hắn sống ngần này tuổi rồi, chưa từng nghe nói có tư liệu nào như vậy, suy nghĩ một chút, đoán chừng Thái tử phi đúng là tự phát hiện ra các vấn đề về huyệt đạo…

Nghĩ vậy, hắn càng cảm thấy Thái tử phi không tệ, lúc mới đầu thảo luận tri thức y thuật, dù có nhiều kiến thức chỉ nửa vời, nhưng đúng là đã xem qua rất nhiều sách!

Thái tử phi học rất nghiêm túc, không cần quá khắt khe… Không phải do còn nhỏ sao? Nhìn khuôn mặt Thư Thư, lão bác sĩ đột nhiên cảm thấy Thái tử có chút cầm thú.

Vị bác sĩ tiếp tục hàn huyên cùng Thư Thư, Jones cũng gia nhập, ba người tán gẫu càng hăng say.

Edgar chờ tới khi đồ ăn nguội hết vẫn chưa thấy Thư Thư về. Rõ ràng hắn bàn giao cho Jones nói là chỉ nói chuyện một lát thôi, sau đó phải đưa người về trước giờ cơm tối mà!

Jones trò chuyện với Thư Thư mấy hồi bỗng thấy đói bụng, liền lấy ra một ít đồ ăn trong không gian đưa cho bác sĩ và Thư Thư, đồng thời chính mình cũng ăn một ít, tiện thể lấy máy truyền tin ra xem.

"…" Có tin nhắn của Edgar, y… quên mất chuyện Edgar dặn rồi.

Jones đột nhiên nhảy dựng, giật lấy bánh bích quy trên tay Thư Thư: "Thư Thư, trễ quá rồi, cậu mau về đi thôi."

Thư Thư chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng đúng là có nhớ nhớ Edgar rồi…

Jones lấy lại bánh quy rồi, Thư Thư liền lấy ít đồ ăn trong túi ra, nhấm nháp dọc đường về.

Tới nơi, Thư Thư mở cửa, thấy bên trong đủ loại đèn nho nhỏ ánh sáng lập lòe, cả căn phòng cứ tối tối thế nào, lại có cả ánh nến cùng đồ ăn và hoa tươi trên bàn, cứ như đang bái tế cái gì, cuối bàn còn có một con rắn đen thùi lùi, hai con mắt lập lòe dưới ánh đèn u tối.

Thoạt nhìn mới khủng bố làm sao! Thư Thư kích động muốn chạy trối chết!

90. Chương 90: Đi Tìm Linh Thảo

Tỉ mỉ chuẩn bị một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, cuối cùng lại hù dọa người mình yêu… Edgar cuộn thân thể khổng lồ nằm yên một góc, đầu gác lên thân, tâm tình thực sự không thể tốt cho nổi.

Thư Thư tuy bị dọa sợ chết khiếp, nhưng sau đó chấn định lại, ngồi xuống bàn: "Sao anh lại biến phòng này thành như vậy?"

"Không có gì." Edgar nói: "Gần đây tâm tình em không tốt, ta cho người làm chút đồ ăn ngon miệng cho em."

http://tieulun.hopto.org

"Hóa ra là vậy." Thư Thư nhìn về phía bàn, lúc này mới phát hiện đúng là đẹp mắt thật, tuy đã nguội mất nên không còn thơm, nhưng cậu sợ nóng, vậy lại hay.

Nghĩ thế, Thư Thư dùng nĩa xiên miếng thịt, trực tiếp bỏ vào miệng, thỏa mãn nheo mắt lại – ăn ngon quá đi.

"Gần đây tâm trạng em không tốt lắm, làm sao vậy?" Nhìn Thư Thư ăn cao hứng, Edgar hỏi.

Nghe Edgar hỏi cái này, mới rồi Thư Thư còn cả người hưng phấn giống như bong bóng xì hơi: "Em đang lo, nhiều đọa thú như vậy… Phải mất bao lâu mới có thể chữa trị hết cho tưng đấy người?"

Mười năm sao còn được rảnh rỗi sao?

Thư Thư hóa ra đang lo vụ này… Edgar có chút buồn cười, nhưng hiện tại thân thể này có muốn cười cũng không được, dùng linh lực mô phỏng tiếng cười nghe quái quái, cuối cùng nói: "Đừng lo lắng, sau này ta sẽ phụ trách, rồi sẽ có cách thôi." Chờ thân thể hắn khôi phục hoàn toàn, những chuyện này đều phải để hắn, đâu thể để mình Thư Thư xoay sở cả ngày?

Nếu khôi phục xong hắn sẽ mạnh hơn Thư Thư nữa, chữa trị thú hạch gì đó cũng sẽ nhanh hơn.

Edgar dịu dàng nhìn Thư Thư, hắn hiểu tính cậu lắm mà, mới nghe xong Thư Thư đã cảm kích ôm lấy hắn, sau đó nói "Edgar anh thật tốt" hoặc là đại loại vậy.

Hiện tại hắn thân là đọa thú, chỉ dám hi vọng chút thân mật này.

Nhưng Thư Thư không cho hắn thỏa nguyện, nói mấy câu kia, ngược lại nhìn chằm chằm lọ hoa bên cạnh, không chớp mắt.

Edgar tủi thân, sau đó nói: "Hoa này rất đẹp phải không?"

Hoa? Lực chú ý của Thư Thư thả trên cách cắm hoa trong bình, tùy tiện nói: "Chẳng đẹp gì cả, xấu chết đi." Trên trái đất hoa muôn hương muôn sắc, đế quốc Thú Nhân còn nhiều hơn, học qua lớp tân nương dạy cắm hoa xong, đúng là bình hoa này Edgar cắm xấu thật.

Thư Thư mải nhìn chằm chằm lọ hoa, kỳ thực là cọng cỏ nhỏ trong đó kia.

Cỏ nhỏ trông có vẻ tầm thường kia phảng phất chút linh lực, tuy Thư Thư không biết tên nó là gì, nhưng cậu biết đây là một loại linh thảo.

Mới vừa nghe Jones và vị bác sĩ kia nhắc tới, không ngờ lại nhanh chóng gặp được như vậy!

Thư Thư hưng phấn nhìn linh thảo, lại có chút hối hận, lúc trước ở Thiêm tư không nên quanh quẩn trong hai phần mẫu đất ấy, đáng lẽ nên đi vài vòng xem xét mới phải.

Linh thảo này là thứ cực tốt để tăng cường tu vi a! Nếu có nó, khéo khi chẳng cần tu luyện nữa! Lén lút xem bộ tiểu thuyết tu chân của chủ nhân, Thư Thư hâm mộ nhất không phải là vai chính một đường gian khổ phấn đấu leo lên đỉnh cao, mà chính là vai phụ có thể ăn được đồ tốt mà thăng cấp.

Liệu có tác dụng với đọa thú chăng?

Thư Thư nhìn linh thảo, miệng ứa nước miếng.

Edgar trầm mặc, hắn muốn lãng mạn, thế nhưng… Rõ ràng triệt để thất bại rồi.

"Cỏ này ở đâu ra vậy? Còn có loại cỏ này sao?" Thư Thư cầm linh thảo hỏi Edgar.

"Là người khác tìm về, cụ thể nơi nào thì ta cũng không rõ." Edgar nói: "Loại cỏ này đặc biệt vậy sao?"Dù có linh lực, nhưng nhàn nhạt như thế, thoạt nhìn cũng chẳng có gì thần kỳ.

"Đều là bảo bối đó!" Thư Thư tìm ra các loại tri thức từ hồng ngọc, giải thích từ từ từng chút một.

Edgar trước đây nghe Thư Thư có nói, nhưng khi đó chỉ là nhắc thoáng qua, bởi vậy tới tận lúc này hắn mới hiểu được cặn kẽ.

Cũng không biết Thư Thư làm sao biết được nhiều như vậy.. Edgar thật tò mò, nhưng không hỏi tới.

http://tieulun.hopto.org

"Đúng là thứ tốt." Edgar tán thành, cũng nhận ra loại linh thảo này trân quý cỡ nào: "Ta sẽ cho người đi tìm thêm."

"Thú nhân chưa từng tu luyện, dù linh thảo trước mắt cũng không nhận ra đâu!" Thư Thư có chút mất mát nói, đột nhiên có ý kiến: "Bằng không, hai chúng ta cùng đi kiếm?"

"Vậy để ta đi sắp xếp." Edgar nói.

"Được." Thư Thư gật gật đầu, cậu biết cái gì gọi là sắp xếp, chính là có người đi cùng a, vậy cũng được – có người hầu hạ đương nhiên là chuyện tốt rồi!

Edgar nhanh chóng sắp xếp đâu vào đấy, hôm sau khi Thư Thư vừa thức dậy liền thông báo đã sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Đây là được ra ngoài dạo một vòng sao? Thư Thư hưng phấn reo lên: "Vậy mau đi thôi đi thôi!"

Edgar và Thư Thư lên phi hành khí rời đi nơi từng sống khá lâu, chỉ tới khi cất cánh Thư Thư mới phát hiện tuy bọn họ rơi xuống sa mạc, đã mấy ngày nay không thấy bất kỳ thực vật nào, vậy mà những nơi khác trên tinh cầu đều có cây cối um tùm, có điều hơi xấu xí, lại cùng 1 loại cây.

Chẳng trách Edgar lại cắm hoa khó coi như vậy, thực vật sinh trưởng trên tinh cầu này quá khan hiếm mà.

Thư Thư ngồi trong phi hành khí ngó ra ngoài, tiện thể cảm nhận sự thay đổi của mật độ linh lực, tâm trạng vui dần lên - càng đi càng nồng đậm linh lực.

Trên sa mạc dù linh lực đã nhiều hơn Thiêm tư, nhưng nơi khác còn nhiều hơn thế nữa.

Tâm trạng rắn nhỏ cũng rất tốt, từ lúc sinh ra nó vẫn quanh quẩn ở sa mạc, chưa từng thấy thế giới bên ngoài, nay đột nhiên được đi chơi xa, hớn hở không nỡ nháy mắt – rắn vốn không có mí mắt, không thể chớp mắt được, nhưng bọn họ không thực sự là rắn, vẫn chớp mắt được giống người.

Edgar và Thư Thư tới trạm thứ nhất, chính là nơi lần trước người lính kia hái hoa. Đây là một ốc đảo lớn vô cùng đẹp, còn có đủ loại sinh vật sinh sống…

Phi hành khí mới dừng lại, Thư Thư đã nhảy xuống đầu tiên, sau đó hưng phấn đi dạo quanh ốc đảo, khám phá ra cái hồ nhỏ giữa đảo, thích thú nói: "Phong cảnh ở đây đẹp quá… Trong hồ có cá không a?"

Edgar trầm mặc, hắn biết Thư Thư luôn có suy nghĩ khác người.

"Ta bắt cá giúp em." Edgar nói, thân rắn khổng lồ cứ thế trượt vào trong nước.

Thư Thư lập tức cho người chuẩn bị sẵn một cái bàn, xếp đủ loại vỉ nướng năng lượng mặt trời, chờ Edgar bắt cá trở lại.

Bốn cái chân đầy móng vuốt giữ chặt được một con cá, Edgar ngoi lên, sau đó nói với binh lính: "Nơi này tạm thời không có chuyện gì, các ngươi lên phi hành khí ăn chút gì đi."

"Vâng, thưa điện hạ." Nghe lệnh, những binh sĩ kia nhanh chóng rời đi, để cho Thư Thư và Edgar có không gian riêng tư.

Thư Thư chỉ nghĩ chắc Edgar thấy mấy người kia chướng mắt nên đuổi đi, chẳng suy tính nhiều, nắm lấy con cá Edgar vớt lên để sơ chế, vừa làm vừa nói: "Anh đập phát chết luôn được không?" Nơi này cá nước kỳ quái, còn bự tổ chảng thế này, nếu cứ giãy đành đạch thì cậu đúng là không xử lý nổi.

"Ta tìm được vài thứ hay lắm, cho em xem này." Edgar hé miệng, phun ra một ít rong tảo.

Trông nó rất đỗi bình thường, nhưng đều có linh lực! Thư Thư nhìn mà kinh hãi, con cá sơ chế được một nửa trong tay cũng không rảnh để ý tới.

"Dưới nước linh lực nồng đậm, dưới đáy hồ có rất nhiều rong tảo giống như này đang sinh trưởng." Lúc mới vào nước Edgar tính bắt cá trước, nhưng cảm giác được chỗ nồng đậm linh lực liền dò xét tới đó, sau đó trước khi lên bờ mới tiện đường bắt một con.

"Em không biết nó là gì, nhưng nó có linh lực, anh nói xem liệu có giúp linh lực tăng vọt không?" Thư Thư hưng phấn nhìn Edgar.

http://tieulun.hopto.org

"Ta có thấy cá đang ăn tảo, chắc không có độc." Edgar nói, lại chú ý tới dáng điệu thèm nhỏ dãi của Thư Thư, dứt khoát ăn thử trước một cọng: "Để ta nếm thử trước đã."

Miệng rắn không nếm ra mùi vị gì, Edgar thấy tàm tạm, hơi khô ráp vướng họng, nhưng ăn xong... Mới vừa tới bụng, một luồng linh lực đã tản ra đầy ngực bụng Edgar, tuy không nhiều nhưng cũng không ít, khiến Edgar khoan khoái cả người.

Đợi một hồi, Edgar ngoài thoải mái ra thì không có phản ứng phụ nào, lập tức nói: "Linh thảo này ăn được." Dứt lời còn thả một ít tảo non cạnh rắn con trong rương.

Đúng vậy, bọn họ mang theo rắn nhỏ, nhưng đãi ngộ hiển nhiên không tốt cho được – Edgar trước khi xuống nước đã thả nó vào trong một cái rương trong suốt rồi.

Đơn giản là rắn nhỏ không ghét, ngược lại còn khá thích uốn dẻo trong rương... Edgar thả tảo vào xong, nó càng vui vẻ măm măm.

Edgar ăn rồi vô sự, thậm chí rắn nhỏ cũng chả sao, Thư Thư không khách khí nữa, cầm một nhánh tảo ăn.

Nuốt vào tới bụng là thấy tác dụng liền, tốc độ tu luyện của Thư Thư vẫn luôn rất chậm, đột nhiên có được nhiều linh lực như vậy đối với cậu mà nói là cực kỳ quý giá, đang kích động, Thư Thư vội vã nhét hết rong tảo vào miệng.

Edgar há miệng một cái là ăn gấp mấy chục lần Thư Thư, khiến Thư Thư có chút không cam lòng.

"Phía dưới còn nhiều, nếu em muốn ăn, ta sẽ xuống lấy thêm." Edgar nói.

"Tạm thời không cần, nhiều linh lực như vậy, đủ để em hấp thu một thời gian dài rồi." Thư Thư tươi cười, đột nhiên sắc mặt đại biến, rồi ôm bụng quằn quại.

"Sao vậy? Bụng đau sao?" Edgar lo lắng hỏi, nhưng không ngờ một giây sau, Thư Thư đột nhiên biến thành chuột đồng ngay trước mắt hắn.

Chuột đồng nhỏ ngửa mặt nằm trên đất, bốn chân co giật nhẹ, tựa hồ không ổn rồi... Edgar chỉ cảm thấy huyết dịch bản thân như đông cứng lại: "Thư Thư!"

Thư Thư làm sao vậy? Liệu có phải rong tảo có độc không? Rõ ràng hắn ăn nhiều như vậy đâu có sao! Edgar dùng đuôi rắn cẩn thận đặt lên bụng Thư Thư, dùng linh lực thăm dò, nhưng sau đó lại phát hiện, Thư Thư cưỡng bách trở về nguyên hình, là do có quá nhiều năng lượng đột ngột xâm nhập cơ thể tiêu hóa không kịp mà thành.

Nhìn chuột nhỏ, Edgar đau lòng không thôi, thế mà hắn lại không thể bế cậu lên được, chỉ đành dùng đuôi nhẹ nhàng xoa xoa chuột nhỏ, đồng thời hấp thu bớt linh lực dư thừa giúp cậu.

Ngay lúc đó, Edgar lại phát hiện, đứa bé trong bụng Thư Thư, tựa hồ cũng đang giúp cậu hấp thu cỗ linh lực này.

Hài tử còn chưa sinh ra đời, tốc độ hấp thu linh lực đã vượt cả Thư Thư.

91. Chương 91: Học Lái Phi Hành Khí

Thư Thư vẫn biết mình tư chất kém cỏi, nhưng không ngờ lại kém tới độ ấy.

Chỉ mới ăn có tí ti thôi đã khó tiêu lăn đùng ra hiện nguyên hình.

Thật mất hết mặt mũi, rõ ràng Edgar ăn nhiều như thế không sao, rắn nhỏ ăn cũng không hề gì, làm sao tới lượt mình lại... Thư Thư giận tới hai má đỏ cả lên.

Linh lực tán loạn trong cơ thể nhờ có Edgar trợ giúp nên đã ổn định lại, đứa bé trong bụng cũng giúp một tay... Thư Thư vẫn duy trì hình thái chuột đồng, ngửa mắt lên trời giả chết.

http://tieulun.hopto.org

"Còn chỗ nào khó chịu chăng?" Edgar lo lắng hỏi.

Không có chỗ nào hết, chỉ lười nhúc nhích thôi… Thư Thư buồn bực trừng Edgar, thần thú thiên phú cao thâm chết tiệt, cậu chỉ là chuột đồng nhỏ nhoi kém cỏi, chênh lệch mới lớn làm sao, thật muốn cắn cho Edgar một cái.

Nhưng mà, răng cậu cắn không nổi… Bực thiệt chớ!

Edgar thấy chuột đồng mở to đôi mắt đen láy gây sự, không có vẻ gì đau đớn nữa liền biết Thư Thư hẳn không còn gì đáng lo, chỉ là mất hứng thôi, lập tức đổi đề tài: "Ta nướng cá cho em ăn nha?"

Chuột nhỏ nghe vậy nghiêng người nhỏm dậy, thận trọng gật đầu. Linh lực trong cơ thể bị tàn phá rõ đau, cơn đau qua đi lại hơi đói bụng…

Edgar dù giờ là đọa thú, nhưng so với lúc mới quen Thư Thư thì khá hơn nhiều rồi, dù sao giờ hắn còn có chân mà. Dùng móng vuốt sơ chế đơn giản cá xong, Edgar đặt lên vỉ nướng lên.

Vỉ nướng này không những hấp thu sử dụng năng lượng mặt trời mà còn đo lường và điều chỉnh nhiệt độ phù hợp, không lo nướng khét, bởi vậy Edgar gặp không mấy khó khăn nướng xong con cá, đặt lên mâm mang tới trước mặt chuột đồng.

Biến thành chuột xong Thư Thư còn bé hơn cả con cá Edgar bắt được, ngửi thấy mùi cá nướng thơm ngào ngạt trong không khí đã không kịp chờ bò vào trong mâm, say sưa hít hà hương vị tràn ngập trong không khí, chờ cá nguội, cậu nhanh chóng chén hết cả da lẫn thịt.

Edgar lấy cho Thư Thư hai miếng, sau đó mang hai miếng khác bỏ vào nấu cháo, còn đặt một ít trong rương cho rắn con.

Đương nhiên không bỏ gia vị, mùi vị e là chỉ có thể dùng từ "nhạt nhẽo" để hình dung, nhưng rắn nhỏ không hề ghét, ăn thỏa mãn cực kỳ.

Thư Thư cũng rất ngon miệng, đồng thời ăn xong trên người toàn mùi cá, thoạt nhìn giống như cục bông tẩm hương.

Ăn thế này chậm quá đi… Thư Thư nhìn miếng cá gặm nửa ngày mới ít đi một chút, rốt cục cắn răng biến lại thành người, mặc quần áo vào ngồi xuống cạnh bàn, lại tiếp tục sự nghiệp ăn uống… Ừm, tốc độ cũng không nhanh hơn bao nhiêu, lúc là chuột thì dễ dàng tiêu diệt xương cá dù lớn cỡ nào, nhưng giờ biến thành người rồi, xương cá lại trở nên phiền toái.

"Đã no chưa?" Edgar hỏi.

"No." Thư Thư đáp, vừa lau miệng vừa nhìn về phía đám rong còn sót lại: "Ăn nó có sức hẳn, em còn muốn ăn thêm…" Tuy mới nãy ăn nhiều làm linh lực tán loạn hơi khó chịu, nhưng giờ cảm thấy rất thoải mái, cậu thực sự rất muốn ăn thêm.

Đương nhiên, cái này cũng là muốn tốt cho đứa nhỏ trong bụng nữa – sau khi ăn xong, con trai cậu lớn lên trông thấy, bụng cậu đã hơi trồi lên.

"Chờ chút nữa đi, ăn ít lại một chút." Edgar nói, vừa rồi Thư Thư quả thật hù hắn sợ muốn chết, nhưng đúng là ăn vào mới có lợi cho con trai hắn…

Thư Thư gật gật đầu, tiếc rẻ, Edgar liếc nhìn vỉ nướng bên cạnh, đột nhiên hỏi: "Chờ chút nữa ta sẽ cho binh sĩ về trước."

"A? Tại sao?" Thư Thư thắc mắc, cậu mới tận hưởng cảm giác uy phong chưa đã ghiền…

"Bí mật của em không thể để người khác biết, chúng ta chỉ mang theo một người máy là đủ rồi." Edgar nói, Thư Thư có nhiều bí mật, có những chuyện quá xa lạ với thế giới này… Tạm thời nên giấu đi, nếu không còn đám người kia, bọn họ càng tiện hành động.

Edgar muốn tận hưởng thế giới 2 người là không thể, bởi Thư Thư nhất định sẽ giữ rắn nhỏ lại, cảm thấy bọn họ không thể vô trách nhiệm ném rắn nhỏ cho người khác mang về được.

Edgar đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Ngược lại giờ hắn là rắn, muốn làm gì cũng không tiện, Thư Thư muốn mang tiểu xà theo thì hắn mang thôi.

Trên ốc đảo đám binh sĩ giải tán mỗi người một ngả, Thư Thư và Edgar leo lên phi hành khí dạo một vòng.

Dù có chế độ lái tự động, nhưng cần có internet để xác định tuyến đường, ở đây lại ngoài vùng phủ sóng, chế độ kia tự nhiên cũng vô dụng.

"Thư Thư, em có thể học cách lái phi hành khí đi." Edgar đề nghị.

"Em học không nổi đâu!" Thư Thư vội vã từ chối, xe đạp còn chưa tập bao giờ, làm sao đòi làm phi công cho được?

"Thực ra cũng đơn giản lắm..." Edgar giải thích.

Khoa học kỹ thuật hỗ trợ khiến cho mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn, phương tiện giao thông cũng vậy, phi hành khí ở đế quốc Thú Nhân so với ô tô ở trái đất dễ điều khiển hơn – nó có nhiều chức năng, tỷ như tự động tránh chướng ngại vật, tỷ như bất kể bạn có dằn vặt máy móc cỡ nào, nó cũng sẽ giữ cho thân máy cân bằng giảm xóc, đảm bảo an toàn cho người bên trong.

Thư Thư nghe hai chức năng này xong lập tức an tâm, không do dự ấn công tắc khởi động phi hành khí, sau đó cầm tay lái bắt đầu học điều khiển nó.

Vì để tránh bị quái điểu trên không chú ý, Thư Thư chỉ dám bay tầm thấp chừng 1-2m so với mặt đất, tay lái không vững nên nhiều lần phi hành khí đều lao về phía cây cối hay đá tảng, nhưng hoàn toàn không cần lo lắng, bởi mỗi lần ngàn cân treo sợi tóc như vậy phi hành khí đều có thể tự động tránh né.

Chơi vui thiệt đó!

Thư Thư có cảm giác mình đang chơi điện tử, cậu điều chỉnh tốc độ chậm lại, bắt đầu vũ điệu quay cuồng múa may.

Ốc đảo này cách chỗ Thư Thư ở không xa, gần đây bên kia luôn rất náo nhiệt, ốc đảo bên này không khỏi có đọa thú chạy tới nghỉ chân.

Có một đám đọa thú tới đảo lân cận đây, liếc mắt nhìn phương hướng, cuối cùng bắt được con mồi, mà đọa thú này chính là con chó rừng vừa thông báo với đám đọa thú kia.

Đàn đọa thú này coi bộ rất hung hãn, đọa thú rắn cầm đầu trông âm lãnh hơn cả, phảng phất sát khí, bọn chúng mới ăn xong, giờ đang trao đổi gì đó.

Đã sống chung rất lâu, tự tạo cho mình phương pháp giao tiếp riêng, tiếng gào trầm thấp công với chữ viết, khiến cho bọn chúng có thể tán gẫu khá thoải mái.

"Sanders, Hoàng tử và Thái tử phi sống ở đây thật sao? Lát nữa chúng ta phải làm sao?" Một con mèo nhìn thủ linh hỏi.

Rắn lớn quật đuôi trên mặt đất: "Chúng ta phải tự nghĩ cách cứu lấy mình."

Đám đọa thú này đều đã từng phạm tội gì đó, trong quá trình phạm tội hay khi bị bắt xảy ra chuyện mới thành đọa thú, có vài kẻ trở mặt trả thù xã hội, mới thê thảm như giờ. Người như thế đáng lý phải giam trong ngục, nhưng nếu là đọa thú... Xét thấy đế quốc cũng không chuẩn bị ngục giam cho đọa thú, lãnh đạo cấp cao liền dứt khoát ném tới đọa thú tinh cầu.

Khi Renault chưa tới tinh cầu này, tội phạm như chúng mới xưng vương xưng bá, dù sao vốn bản tính hung ác, thế nhưng khi Renault tới đánh bại hết tất cả, chúng chỉ có thể lén trốn đi, sau đó thỉnh thoảng phạm tội liền bị Renault đánh đuổi.

Bọn chúng đã là đọa thú Thái tử phi dù có phương pháp phục hồi thú hạch cũng không đời nào chịu cứu chúng đâu... Dù cho cậu có đồng ý, còn bao nhiêu đang xếp hàng chờ tới lượt, chắc phải trăm năm nữa mới tới phiên bọn chúng, cho nên chúng chỉ có thể nghĩ cách tự cứu lấy mình.

"Có cách gì?" Có người hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Chỉ cần chúng ta bắt được Thư Thư kia thì đâu cần phải lo lắng nữa." Sander viết, lưng dài thẳng lên lóe ánh sáng lành lạnh.

Bọn chúng chạy thẳng một mạch tới đây, nhưng giờ lại là một đọa thú, Thái tử phi còn đang mang thai, muốn bắt người cũng không phải khó. Nếu thành công, không phải bọn chúng sẽ trở lại làm thú nhân rồi sao?

Mà nếu bọn chúng không thể lấy lại hình người, đám đọa thú kia cũng đừng hòng!

Bọn chúng đã quyết định như vậy, mấy ngày nay luôn điều tra hành tung của Edgar và Thư Thư.

Nhưng bọn chúng đang thương lượng, bọn đọa thú diều hâu đột nhiên từ đàng xa bay tới, sau đó đáp xuống trước mặt Sander: "Hoàng thái tử và Thái tử phi cho người lui về, còn hai người thì đang ở ốc đảo!"

Còn có chuyện đó nữa sao? Đọa thú mắt đều lập lòe, đột nhiên có một cỗ phi hành khí xẹt ngang bầu trời, xiêu xiêu vẹo vẹo bay sang bên kia.

"Đó là phi hành khí của điện hạ." Chim diều hâu viết một hàng chữ, hơi nghi hoặc. Bọn chúng tốn không ít công sức chạy tới đây, còn vừa vặn gặp Thái tử và Thái tử phi lạc đoàn, kết quả chưa kịp động thủ, người liền chạy mất?

Phí công thiệt chớ!

Đám đọa thú không vui cho nổi, ngay lúc đó, bọn họ thấy phi hành khí bên kia bay ngược trở về.

"Chúng ta đuổi theo." Sander quăng đuôi, ra hiệu đuổi tới. Nhưng phi hành khí nào dễ theo đuôi như vậy? Chân chúng sắp rụng cả ra rồi mà vẫn không đuổi kịp.

Phi hành khí này rõ là bay xiêu xiêu vẹo vẹo, còn uốn éo trên không trung liên tục, hoàn toàn không biết muốn đi hướng nào, có lúc bọn họ khổ cực đuổi được một đoạn, phi hành khí kia lại lộn nhào bay ngược trở về, quả thực làm người ta tức ói máu.

Đuổi được một hồi, Sander đang tính bỏ qua, thế mà, đúng lúc đó, phi hành khí lại dừng ngay trước mặt bọn chúng.

Thư Thư đã sớm phát hiện bị bám đuôi, đang thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cậu vẫn chưa biết nên sống chung với đám đọa thú suốt ngày lấy lòng mình thế nào, liền dứt khoát mặc kệ, cảm thấy bọn họ đuổi một hồi sẽ bỏ cuộc thôi, nhưng không ngờ đám đọa thú này lại kiên định ngoài ý muốn, cứ bám riết không tha.

Chạy mãi như thế, ngộ nhỡ gặp sự cố gì… Thư Thư đang muốn xuống nói chuyện rõ ràng, để bọn họ từ bỏ ý niệm này đi.

Phi hành khí vừa dừng lại, Thư Thư hô lên: "Này, các ngươi đừng có chạy theo ta nữa!"

Sander kéo người tiếp cận phi hành khí. Hắn biết Hoàng thái tử và Thái tử phi nhất định không biết bọn hắn, bởi vậy giả bộ làm đọa thú bình thường cũng dễ thôi…

"Ta phải đi đây, các ngươi tới ốc đảo chờ đi, đừng đi theo nữa." Thư Thư lại nói, cố gắng tránh nhìn Sander, chịu thôi, cậu sợ rắn mà.

Kết quả, lời còn chưa dứt, một con sói bên người Sander đã nhảy lên, định vồ lấy cậu.

"A!" Thư Thư sợ hãi hét lên, cùng lúc đó, Edgar quật đuôi rắn, một nhát đánh văng con sói lớn ra ngoài.

Sander cũng đã phát động công kích, thậm chí trực tiếp phun nọc độc, nhưng còn chưa kịp chạm tới Thư Thư đã bị chặn lại, cũng không biết thứ ngăn cản nộc độc là thứ gì.

Một đám đọa thú vây lấy phi hành khí, hau háu muốn làm chút chuyện "đại sự", Edgar nhìn bọn chúng, ánh mắt xem thường xen lẫn kích động.

Hắn dám một mình mang Thư Thư ra ngoài cũng phải có bản lĩnh, vài con đọa thú này mà đòi gây khó dễ cho hắn và Thư Thư sao?

http://tieulun.hopto.org

92. Chương 92: Khôi Phục Và Sinh Nở

Mấy ngày nay tâm trạng Edgar kỳ thực vẫn không quá tốt.

Hắn và Thư Thư mới kết hôn chưa lâu, đáng lẽ phải đang tình tứ bên nhau mới đúng, thế mà lại gặp đủ thứ chuyện, thú hạch nát bấy, thành ra người yêu bên cạnh mà nhìn được không ăn được.

Rất nhiều đọa thú trải qua thời gian dài trở nên mất tỉnh táo, hiện tại mỗi ngày hắn đều tu luyện cho nên mới giữ được đầu óc minh mẫn, nhưng không vui chút nào, đang muốn tìm ai trút giận đây.

Ấy thế mà không ai chịu đánh với hắn, đọa thú nào cũng chỉ trông ngóng ngày được Thư Thư chữa trị, không rảnh đi tiếp hắn, kể cả đi săn cũng không được… Bọn họ ở sa mạc, một con mồi cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Edgar đã nhịn lâu lắm rồi, bây giờ có người tới tận cửa gây sự, tự nhiên cũng muốn xông lên.

Rắn lớn phóng người xuống, đồng thời, lồng bảo hộ của phi hành khí cũng được thiết lập.

Thư Thư và rắn nhỏ an toàn trong phi hành khí, Edgar thì ra ngoài… Nhất thời, Thư Thư căng cứng cả người, đám đọa thú bên ngoài quả thực quá hung ác!

Lại muốn làm hại bọn họ! Thật đáng ghét!

Thư Thư bị kinh hãi lẫn phẫn nộ, thân thể run rẩy không ngừng, lại không quên để ý tình hình bên ngoài, sau đó liền thấy… Đọa thú bên ngoài, không có lấy một con đáng làm đối thủ của Edgar, trong chốc lát tất cả đều bị hạ gục, chất đống một chỗ.

Đọa thú hình rắn từ phía sau đánh lén bị Edgar tóm được, một con chim diều hâu đang định bay lên thì bị Edgar xé đứt cánh, đọa thú nào có chân đều bị hắn chặt cho hết đi đứng nổi luôn.

Nhịp tim của cậu còn chưa hồi phục, trận chiến đã kết thúc… Thư Thư nhếch miệng, vẫn chưa hoàn hồn.

Edgar thu dọn tàn cục, trở lại phi hành khí, lấy máy truyền tin gửi lời nhắn lệnh cho thuộc hạ xử lý đám đọa thú này, đồng thời cũng yêu cầu Renault chỉnh đốn tư liệu về đọa thú một lượt.

Đối với chuyện ngày hôm nay hắn đã sớm có dự liệu.

Đọa thú trên tinh cầu có tốt có xấu, hắn và Thư Thư không thể giúp đỡ tất cả được, nếu vậy, nhưng đọa thú không thể trở về làm thú nhân nhất định sẽ bất mãn.

Hắn và Renault đã suy nghĩ tìm lý do tiến hành thanh tẩy toàn bộ đọa thú, hiện tại vừa khéo có một cái cớ.

"Đã ổn rồi, chúng ta xuất phát thôi." Edgar ngắt máy truyền tin, nhìn Thư Thư, giải quyết đám gia hỏa chướng mắt xong, uất khí đã phát tiết bớt, hiện tại hắn nên cùng Thư Thư trải qua quãng thời gian riêng tư thôi.

"Ồ…" Thư Thư gật gật đầu, khởi động phi hành khí lần nữa, cậu học được một lúc rồi, hiện giờ phi hành khí bay đã vững vàng hơn.

Một lát sau khi Thư Thư đã lấy lại tinh thần mới bất bình lên án: "Đám đọa thú đó thiệt đáng ghét, lại ra tay với chúng ta! Thế nhưng cũng thật ngu ngốc, thực lực kém cỏi còn tự làm mình mất mặt thêm." Thủ đoạn của Jonathan kia lợi hại cỡ nào, suýt chút nữa hại bọn họ mất mạng, còn đám đọa thú này thì sao? Thoạt nhìn thực ngu xuẩn…

"Đọa thú đều ngu ngốc như nhau." Edgar nói, đầu óc của đọa thú sẽ thoái hóa dần, thực lực giảm sút, đều ngu ngốc dần đi, đương nhiên, nhưng tên kia động thủ, phỏng chừng là cùng đường mạt lộ mới làm liều thôi.

http://tieulun.hopto.org

Lại nói, Renault biến thành đọa thú còn sống được lâu như thế, hiện tại tinh cầu này còn có nhiều đọa thú sinh sống như vậy, mặc tuyệt đại đa số đọa thú đều thoái hóa chỉ là mức độ không quá nghiêm trọng, điều này đã đủ làm người ta phải kinh ngạc rồi.

Phải biết, từ lúc bị đưa tới đây thì đọa mấy thú thường chỉ mấy năm cho tới chục năm là tử vong, trước đó còn có khả năng thoái hóa thành thú hoang, cũng bởi vậy, đế quốc Thú Nhân mới mặc kệ nơi này tự sinh tự diệt…

Trước kia Edgar đã lấy làm lạ, từ khi ăn rong tảo xong mới lờ mờ đoán được nguyên do.

Đọa thú tinh cầu dù thiếu thốn đủ đường nhưng linh lực lại dồi dào, phỏng chừng là bởi vậy nên nhóm đọa thú ở đây mới kéo dài tuổi thọ, làm chậm lại quá trình thoái hóa.

Về phần tại sao đám Renault lại có sự thay đổi như thế… Trước khi Renault tới đây, đám đọa thú đều không chịu đi săn, chỉ biết sống dựa vào đồ tiếp tế từ đế quốc.

Ngồi trên phi hành khí, Edgar nhìn ra một vùng đất nguyên thủy mà bừng bừng sinh cơ.

Viên tinh cầu này, cũng không phải là thứ bỏ đi.

Edgar trong lòng đã có ý như thế, khi thăm dò cùng Thư Thư càng khẳng định điều này.

Ngoài rong tảo, bọn họ còn tìm được vài loại thực vật có linh lực khác, thậm chí ngay cả động vật cũng có, chỉ là chúng chưa khai mở linh trí… Đương nhiên chuyện này cũng dễ hiểu, số thực vật có thể đem đi luyện đan thì nhiều, nhưng yêu tinh thực vật tu luyện có được bao nhiêu?

Thư Thư xuống mỗi nơi trong sa mạc, đi một đoạn, bọn họ gặp được một mảnh đất xanh lục, linh lực dồi dào khiến cho Thư Thư hận không thể ở lại luôn.

Nếu nói trên trái đất, linh lực giống như hạt giống khô quắt, chỉ miễn cưỡng đủ no, Thiêm tư và thủ đô tinh linh lực lại như món ăn thường ngày, không chỉ no bụng mà còn thỏa mãn tâm hồn ăn uống của cậu, nhưng đọa thú tinh, linh lực lại đủ thỏa mãn tất tần tật cộng thêm một phòng đầy đồ ăn vặt nữa.

"Linh lực trên núi này thật dồi dào!" Thư Thư hạ cánh ở gần đấy, nhìn ngọn núi mà cảm thán một câu.

Edgar cũng thấy vậy, xuống khỏi phi hành khí, hắn căng người hấp thu linh lực xung quanh, chỉ cảm thấy mỗi mảnh vảy như được bàn chải nhỏ phớt qua đến là thoải mái.

"Chúng ta lên núi tìm xem, biết đâu lại tìm được linh thảo!" Thư Thư háo hức ra mặt, dù nói "biết đâu" nhưng thực tế… Cậu cảm thấy mình chắc chắn sẽ tìm được linh thảo mang về.

Trên tinh cầu này không có người tu luyện, đọa thú lại giống động vật thông thường không cảm nhận được linh lực, linh thảo chắc chắn sẽ rất khỏe mạnh.

Edgar gật đầu, cuốn lấy Thư Thư trườn lên núi.

Thư Thư ngồi chắc trên người rắn, phần eo bị rắn cuốn lấy, trong tay cầm chắc hộp đựng rắn con, tiến vào rừng cây thì phấn khởi nhìn ngó chung quanh, phát hiện phía trước có động tĩnh còn hưng phấn hơn: "Hình như có động vật đến!"

Quả thực là vậy, đó là một sinh vật dáng dấp khó coi, không xương, cứ như dân bản địa, chúng nó có hình thể không nhỏ, nhưng thực lực chẳng lợi hại gì, mấy ngày nay Edgar và Thư Thư đã gặp không ít, cuối cùng đều thành món ăn trên bàn nhậu thôi.

Cái giống này… không ngoại lệ.

Loại động vật này dung mạo không đẹp, mùi vị lại không tồi, lấp đầy bụng xong, Thư Thư và Edgar tiếp tục tiến về phía trước, đi một đoạn, quả nhiên tìm được một gốc cây linh thảo.

Điều duy nhất làm bọn họ phiền muộn chính là, loại linh thảo này hoàn toàn xa lạ với bọn họ! Hay là nói, ở nơi bọn họ đang đứng đây, không thể tìm được một loại cây nào từng gặp qua…

Thế nhưng, những linh thảo này đa số đều ăn được, khỏi cần nhọc sức luyện đan làm gì.

http://tieulun.hopto.org

"Edgar, loại linh thảo này linh lực dồi dào, anh ăn đi." Thư Thư đưa cho Edgar, còn bản thân thì lấy rong tảo ra, xé một miếng bỏ vào miệng.

Tìm được linh thảo tuyệt đối là chuyện đáng mừng, nhưng cũng có chỗ khiến Thư Thư phiền muộn, ví dụ như… Cậu vẫn không thể ăn nhiều linh thảo được.

Có điều, ăn ít nhưng chất lượng, trứng nhỏ trong người mỗi ngày một lớn, cứ như sắp sinh tới nơi.

Edgar không chối từ, trực tiếp ăn vào bụng. Mấy ngày nay Thư Thư kiếm đủ dùng, không lo thiếu linh lực, mà hắn xem ra còn được lợi nhiều hơn Thư Thư nữa.

Ban đầu ở Thiêm tư, tốc độ tu luyện của hắn tuy nhanh mà cũng phải tốn mấy tháng, rốt cục đạt tới Kim đan kỳ, nhưng giờ… Mới chỉ vài ngày thôi, hắn đã sắp xung kích Kim đan kỳ rồi! Bởi đã từng nhận lôi kiếp, thân thể đã qua rèn luyện, không cần lo lắng căn cơ bất ổn.

Linh thảo ăn vào bụng xong, luồng linh lực trong cơ thể Edgar bỗng nổ tung, hắn nhanh chóng vận chuyển linh lực trong cơ thê,r nhanh chóng hấp thu triệt để, linh lực nơi đan điền đã ngưng tụ thành chất lỏng, có dấu hiệu kết đan.

Lúc trước khi gặp thiên kiếp cũng là cảm giác này.

Edgar còn đang nghĩ như thế, linh lực dạng lỏng trong cơ thể lại ngưng tụ lại một chỗ… Đây là, sắp thăng cấp Kim đan kỳ?

Nghĩ tới thiên kiếp từng gặp, Edgar không chút nghĩ ngợi, rời xa Thư Thư, hiện tại đã có hiểu biết về tu chân, không còn ý định mang Thư Thư cùng đi né tránh lôi kiếp nữa.

"Edgar, anh làm gì vậy?" Thư Thư khó hiểu nhìn Edgar, sau đó nhanh chóng vỡ lẽ: "Anh… Đừng nói là thăng cấp nha?" Linh lực xung quanh tựa hồ đều kéo tới chỗ Edgar.

Edgar không lên tiếng, nhưng lại rời xa Thư Thư tu luyện, ngày càng nhiều linh lực bị hắn hấp dẫn tới, tiến vào cơ thể hắn, nhưng linh lực dạng lỏng trong cơ thể càng ngày càng thu nhỏ, cuối cùng cô lại thành thể rắn.

Một viên kim đan xuất hiện trong cơ thể Edgar, xoay vòng vòng, vật này không giống thú hạch nhưng lại có tác dụng tương tự.

Giúp hắn biến thành người.

Trong lòng Edgar thầm vui sướng, lại phát hiện… Hắn có vẻ sẽ không phải gặp thiên kiếp?

Kể ra vậy lại hay… Edgar thả lỏng thân rắn, ngưng tu luyện.

"Edgar, có phải thất bại rồi không?" Thư Thư có hơi buồn bực, cậu muốn Edgar mau mau biến thành người, thế mà… thất bại?

"Không, thành công." Giọng nói của Edgar vang lên, rắn lớn cứ thế biến thành người.

"Quá tốt rồi!" Thư Thư hưng phấn chạy tới ôm chầm lấy Edgar, cuối cùng cũng chịu biến về hình người rồi! Sau này cậu có thể mỗi ngày ôm Edgar ngủ mà không cần lo vảy hắn lạnh lẽo cứng rắn khiến mình không thoải mái nữa.

Đúng vậy, tốt quá rồi. Edgar ôm Thư Thư trong ngực, tâm tình cũng tốt vô cùng. Một lần nữa được làm thú nhân, cuối cùng không cần xoắn xuýt chuyện không thể ôm Thư Thư nữa.

Quan trọng hơn là…, rốt cục hắn cũng có thể làm chút chuyện thân mật giữa vợ chồng rồi.

Có với nhau đến 2 đứa con, số lần "thân mật" giữa hai người chỉ mới mấy chục lần, ngẫm lại mới đau khổ làm sao.

Thư Thư nhào lên người Edgar, hai chân quấn bên hông hắn, để Edgar đỡ mông cậu, cậu thì hôn hôn mặt Edgar: "Chút nữa lên phi hành khí, không cần để ý con đâu, anh…"

Mới nói được nửa câu, Thư Thư đột nhiên ngưng lại, lông mày nhíu lại.

http://tieulun.hopto.org

"Sao vậy?" Edgar lo lắng nhìn Thư Thư, chỉ sợ làm cậu khó chịu ở đâu.

"Em đau bụng." Thư Thư sờ sờ cái bụng đã hơi nhô lên, mấy ngày nay nó lớn lên rất nhanh, giờ đột nhiên lại đau… Cảm giác này… Là sắp sinh sao?

Thư Thư cứng ngắc cả người, đồng thời còn cảm giác có thứ gì đang đi xuống…

"Em sắp sinh, mau thả em xuống!" Thư Thư sốt ruột hô lên.

Tình huống phát sinh quá nhanh, Edgar có chút phản ứng không kịp, thế nhưng đã có kinh nghiệm một lần, ngửi thấy mùi chất lỏng kia, lập tức hiểu ngay.

Thư Thư sắp sinh! Edgar ngây ra, rồi theo bản năng ngã ngồi trên đất, đặt Thư Thư ngồi lên đùi mình.

Chất lỏng chảy ra ngày một nhiều, sau đó, Edgar còn chưa kịp cởi quần cho cậu, bên trong đã xuất hiện một thứ khác.

"May mà hôm nay mặc quần rộng…" Sinh con xong nhẹ cả người, Thư Thư không nhịn được nói.

"…" Edgar cạn lời, cởi quần Thư Thư, từ bên trong lấy ra một quả trứng.

Tiểu Bảo lúc trước đến quá bất ngờ, khiến người ta không kịp trở lại, ai dè lần này còn nhanh hơn… Nháy mắt một cái, hắn đã có thêm một đứa rồi.

"Anh trông chừng nó nha, em đi thay quần đây." Thư Thư xách quần, không hề có chút tự giác nào về quả trứng mới sinh, nhoi nhoi trên người Edgar muốn đứng dậy đi thay quần.

Cuối cùng Edgar lấy lại tinh thần, ôm lấy Thư Thư đi tới phi hành khí – á thú nhân của hắn mới sinh xong, cần phải được chăm sóc đặc biệt.

Lần này nhất định phải chăm sóc Thư Thư thật tốt.

93. Chương 93: Tìm Được Linh Thạch

Edgar cùng Thư Thư sử dụng một phi hành khí khá lớn hình hột táo, đầu hơi nhọn, buồng lái phía trước, không gian ở giữa bố trí thành một phòng bên trong có giường, bàn ăn và nhà bếp, nhà vệ sinh tách riêng, giống như một ngôi nhà di động trên trái đất, đầy đủ tiện nghi cho một nhà ba người sinh hoạt thoải mái bên trong.

Đương nhiên, xét thấy hình thể Edgar quá lớn, trước kia chỉ có thể cùng ngủ với hài tử dưới đất, hoặc trơ mắt nhìn Thư Thư ôm hài tử biến thành đứa bé ngủ trên giường, sau đó một mình hắn nằm dưới đất cô quạnh.

Hiện tại đổi đời rồi.

Ôm Thư Thư đi lên phi hành khí thật nhanh, đặt trứng nhỏ lên giường, Edgar liền đưa Thư Thư vào phòng tắm đa năng, giúp cậu tẩy rửa một lượt.

"Em tự tắm được mà." Mới vừa biến hình xong nên Edgar còn đang lõa thể, Thư Thư cứ thấy ngài ngại thế nào ý.

Đã lâu không thân mật, hai người lại dính sát vào nhau như vậy, tất nhiên dễ bén lửa, nhưng giờ không phải lúc thích hợp để làm chuyện đó.

"Sắp xong rồi." Edgar nói, phun nước rửa sạch sành sanh cho Thư Thư, lại lấy một khăn tắm lớn gói cậu lại, ôm lên giường.

"Quả trứng lần này giống hệt như tiểu Bảo trước kia vậy." Rốt cục rời khỏi vòng tay ôm ấp của Edgar, Thư Thư mượn khăn tắm che đi bộ phận nào đó đang rục rịch, ngồi xuống ngắm nghía trứng nhỏ trước mặt Edgar.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng một câu này mới nói ra liền bị Edgar chặn lại, đè xuống giường.

"Em nghỉ ngơi trước đi đã." Edgar nói xong đi tìm khăn lau khô cho trứng nhỏ.

Thư Thư cảm thấy hai cái trứng giống nhau y đúc, nhưng Edgar đã thấy chỗ khác biệt, ngoài đặc điểm bên ngoài, vỏ trứng này, tựa hồ không cứng như vỏ trứng của tiểu Bảo.

Chuyện này... Là vì vốn sinh ra đã kém cỏi?

Tiểu Bảo lúc trước vì bị nghi là nhọt mới khiến họ giảm bớt việc cung ứng linh lực, nhưng chí ít Thư Thư chưa bị thương, lần này thì khác...

Edgar ghé bên, chỉ hận không thể truyền hết linh lực mình có cho con.

Edgar thật biết chăm sóc hài tử, mình hình như lại rảnh rỗi rồi... Thư Thư nằm trên giường hơi buồn chán, liền ngó nghiêng tìm rắn nhỏ tới chơi.

Rắn nhỏ tuy là nghịch ngợm đấy, nhưng bình thường nó sẽ không chạy lung tung, hơn nữa bên cạnh còn có người máy coi sóc.

"Không thấy tiểu Bảo đâu?" Edgar giật mình, hắn nhanh chóng dùng linh lực quét toàn bộ phi hành khí, nhưng dò không ra một chút tung tích nào.

Mấy ngày nay bọn họ luôn mang con bên mình, chăm sóc vô cùng cẩn thận, cơ bản không để cho con nhỏ lạc mất, trước khi ra ngoài tìm linh thảo, vì con còn ngủ nên không mang theo, nhưng có mở lồng phòng hộ, thiết lập cả hệ thống báo động nữa.

Lồng phòng hộ vẫn còn, thiết bị báo động chưa từng kêu, người máy bên cạnh không có lấy một chút phản ứng, hài tử làm sao đột nhiên biến mất được?

Edgar lập tức mở hệ thống kiểm soát phi hành khí dò tìm tiểu Bảo, lúc này mới phát hiện nó đang nghênh ngang trườn ra ngoài, nhưng không có bất kỳ một thứ gì ngăn cản, người máy cũng chưa từng báo gì...

Chuyện gì thế này? Edgar cau mày, lập tức nhớ ra một chuyện – chỉ cần có linh lực bao phủ toàn thân thì có thể "tàng hình" trước hầu hết các sản phẩm công nghệ cao, rắn nhỏ từ bé đã thừa hưởng linh lực trong mình, tuy trước đây chưa từng thử, nhưng hẳn cũng có khả năng này...

"Ta đi tìm!" Edgar cau mày định chạy ra, ai ngờ lồng phòng hộ đột nhiên giật giật.

Một con rắn nhỏ đen thùi lùi cuốn lấy một khối đá đẹp đẽ bóng loáng từ ngoài bò vào, thân hình nhỏ còn kéo theo cục đá nên bò khá chậm, phải nói là bò lê bò lết. Đã vậy, viên đá kia còn cứ chực lăn xuống dưới, dù nó có nỗ lực dùng móng vuốt nâng cục đá lên đi về phía trước, cục đá kia quá mức trơn nhẵn lại lọt khỏi móng vuốt nó lăn đi.

Cục đá rơi xuống đất, hiển nhiên khiến rắn nhỏ cuống cả lên, cực nhọc mãi mới bò lên tới phi hành khí, cuối cùng nó dứt khoát xuống dưới, dùng đầu đẩy cục đá đi lên phía trước.

"Tiểu Bảo!" Thư Thư gọi một tiếng.

Rắn nhỏ ngẩng đầu nhìn Thư Thư, đột nhiên biến thành người bò lên giường cậu, tốc độ phát dục nhanh đến bất thường, tuy chưa đi được nhưng đã bò được rồi, bò lên tới nơi còn chống tay đứng thẳng lên, sau đó tặng cho Thư Thư một nụ cười rõ tươi.

Cười xong lại đặt mông ngã ngồi xuống, tụt xuống đất nắm lấy cục đá, lại đứng dậy, đưa cho Thư Thư.

Tuy thứ con trai tặng mình chỉ là một cục đá, nhưng Thư Thư lại cảm thấy lòng mình như được lấp đầy – con trai cậu đã biết tặng đồ cho cậu rồi, đáng yêu chết mất!

Thưởng cho con trai một cái hôn lên trán, Thư Thư cảm động nhận lấy cục đá kia... Ý khoan, cái này... đây căn bản không phải cục đá tầm thường!

Thư Thư nhìn khối gì như là bạch ngọc trên tay, tròn vo to chừng móng tay cái, trợn tròn mắt. Cục đá này có chứa linh lực... Giống hệt như trong truyền thuyết... Linh thạch?

"Viên đá này có linh lực?" Edgar cũng phát hiện ra điều này.

http://tieulun.hopto.org

"Đây là linh thạch!" Thư Thư kích động reo lên, linh thạch, viên hồng ngọc trong cơ thể cậu nói tu chân giới ai cũng dùng tới, mà cậu cuối cùng lại gặp được rồi.

Lại nói, trước kia đế quốc Thú Nhân phái người đi khảo sát tài nguyên trên đọa thú tinh cầu, có phát hiện được một ít quặng mỏ, đừng nói mỏ ngọc kia, thực chất lại là mỏ linh thạch nha?

Thư Thư sinh tới trái trứng thứ hai mới phát hiện ra linh thạch, cậu và Edgar hạ xuống chỗ này chính là nơi đang trong quá trình khai thác dở dang.

Đọa thú lúc trước vô cùng hỗn loạn, thậm chí là vô tổ chức vô kỷ luật, Renault có thể đảm bảo đọa thú ở cùng hắn không phải kẻ xấu, nhưng đọa thú khác thì không, hiện giờ bọn họ đang ở nơi hang ổ của tội phạm, những kẻ từng ức hiếp dọa nạt thậm chí là giết chết nhưng đọa thú khác.

Cũng đâu phải đọa thú nào cũng có thể trở lại làm thú nhân, đám tệ hại này đương nhiên càng không có cửa.

Tất cả đều từng phạm những tội danh không thể tha thứ, đa số đọa thú bị kết án đều không chịu nhận tội…

Binh lính hạm đội hoàng gia do Renault quản lý, hiện đang rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn thao luyện mấy hồi.

Đương nhiên, bọn họ thao luyện đọa thú, kỳ thực không phải muốn làm người tốt gì đâu, chỉ là biết một đám tinh lực dư thừa ở chung một chỗ kiểu gì cũng có chuyện, chờ đợi tới lượt để chữa trị thú hạch không biết tới bao giờ…

"Renault đại nhân, đọa thú mới bắt đang nháo nhào đòi trốn thoát." Một vị thượng úy hạm đội hoàng gia vội vàng chạy tới báo cáo.

"Bọn chúng chạy thoát nổi sao?" Renault hỏi.

"Chắc chắn không." Vị thượng úy kia đáp.

"Nếu đã vậy thì không cần quá bận tâm, những tên kia đói bụng mấy ngày là biết điều ngay thôi." Renault nói, đám đọa thú bị nhốt còn có sức ầm ĩ, xem ra hắn đã quá khoan dung, cho chúng ăn uống đầy đủ quá rồi… Vậy cứ bỏ đói mấy ngày đi.

"Vâng thưa ngài." Vị thượng úy tuân lệnh đi ra ngoài, chẳng ngờ ngay lúc ấy, bên ngoài đột nhiên có tiếng ồn ào, sau đó một chiếc phi hành khí từ xa bay tới.

Chiếc phi hành khí kia bọn họ đều rất quen thuộc, còn không phải của Hoàng thái tử đó sao?

"Thái tử điện hạ và Thái tử phi trở về rồi?"

"Có phải lại có ai đó được chữa trị thú hạch không?"

… Đọa thú đang tụ tập thao luyện trao đổi ánh mắt, rồi lại lom lom nhìn phi hành khí bên kia, sau đó thấy nó đậu lại trên phi thuyền khổng lồ.

Cửa mở, lập tức, một người nam tử cao lớn anh tuấn bước ra.

Nam tử trái ôm một đứa nhỏ, phải ôm một quả trứng, không phải Edgar thì còn ai vào đây?

Edgar, hắn biến thành người?

Thái tử phi, đã sinh thêm con?

"Tiểu tử này, mặt mũi được đấy…" Renault hơi kinh ngạc nhếch nhếch lông mày. Edgar so với Chris còn ưa nhìn hơn, may mà kém hắn cả một thế hệ, nếu không năm đó lại thêm một đối thủ rồi.

"Là Thái tử điện hạ!" Một vài đọa thú mới tới chưa được mấy năm kích động nhìn Edgar – bọn họ được thấy thần tượng của mình rồi!

"Thái tử điện hạ thực sự đang ở đọa thú tinh cầu!"

"Á thú nhân bên ngài chính là người có thể chữa trị thú hạch Thái tử phi?"

http://tieulun.hopto.org

"Không ngờ Thái tử điện hạ lại lấy vợ sớm như vậy…"

…

Đọa thú xôn xao bàn luận, rồi chú ý tới trứng nhỏ trong lồng ngực Edgar.

"Lại thêm một vị tiểu vương tử ra đời?"

"Quả trứng kia thật là đẹp!"

"Nghe đâu hai người mới kết hôn chưa được bao lâu… Bọn họ nhanh như vậy đã sinh được hai quả trứng, sau này không biết còn có thể sinh bao nhiêu đứa nữa đây…"

"Hình như muốn chữa thú hạch phải có vỏ trứng hỗ trợ? Quả trứng kia bao lâu mới nở a?"

…

Edgar đã khôi phục hoàn toàn thực lực của mình, lời bàn tán lọt vào tai rất rõ ràng, vì không ai nói xấu gì Thư Thư nên hắn không thèm quản, đang chờ Thư Thư xuống phi hành khí.

Thư Thư nhanh chóng cõng một bao kha khá nhảy xuống, đám dã thú bên ngoài làm cậu có hơi sợ sệt, nhanh chóng nép vào người Edgar.

Renault nhanh chân tới nghênh đón: "Điện hạ đã khôi phục rồi đấy à?"

"Đúng vậy." Edgar gật gật đầu đáp lại.

"Vậy tốt quá rồi!" Jones nhận được tin tức đi ra, vui mừng nhìn Edgar, rồi nhìn quả trứng trên tay hắn: "Thư Thư mới đó đã sinh rồi?" Edgar và Thư Thư lợi hại thiệt chớ, cứ cái đà này… Ba năm hai đứa đã tính là gì? Bọn họ không chừng mỗi năm ôm một ổ cũng nên.

"Đúng thế." Edgar gật gật đầu: "Bọn con còn tìm được một vài thứ tốt trên tinh cầu này, chữa trị thú hạch cũng sẽ nhanh hơn nhiều."

Edgar cũng nhỏ giọng lại, lời hắn nói đọa thú cách xa xa cũng nghe được, mà nhất là đám đọa thú bên người Renault, ai nấy đều kích động, xôn xao rỉ tai nhau.

Cũng không biết là đọa thú nào khởi xướng quỳ xuống đất, lộ rõ tư thế thần phục, đọa thú phía sau đều học theo răm rắp, động tác muôn con như một.

Nhất thời, toàn bộ đọa thú đều đã úp sấp cúi đầu.

94. Chương 94: Xem Biểu Diễn Xiếc Thú

Edgar và Thư Thư đi đào một ít linh thạch xong mới trở về!

Bọn họ tìm được trên núi một ít mỏ linh thạch, bên trong không nhiều lắm, nhưng đối với bọn họ cũng đã là thu hoạch được niềm vui bất ngờ rồi.

Edgar tu luyện lại từ đầu đến Kim đan kỳ, ra tay giúp đọa thú chữa thú hạch đơn giản hơn Thư Thư nhiều, hiện giờ có linh thạch càng như hổ thêm cánh… Đương nhiên, muốn sử dụng được nó còn cần học tập thêm.

Trở lại chỗ ở xong, Thư Thư và Edgar ngủ một giấc, sau đó bắt đầu học tập trận pháp – đây là phương thức sử dụng linh thạch thường dùng nhất.

Thư Thư viết những tri thức mà hồng ngọc cung cấp ra giấy, nghiên cứu cùng Edgar, gặp phải chỗ nào chưa hiểu sẽ hỏi hồng ngọc, hoặc là thử nghiệm vài lần.

Hai người bọn họ học hết sức chăm chú, không tới mấy ngày đã sử dụng thành thạo trận pháp sơ cấp Tụ Linh trận, mà thử nghiệm thành công xong, Thư Thư lập tức thả rắn nhỏ và trứng mới sinh vào.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đầu Thư Thư rất sợ rắn nhỏ, thực ra chuyện làm phụ huynh khó mà quen cho được, đứa nhỏ này đến quá bất ngờ, nhưng mấy ngày nay tiểu Bảo luôn quanh quẩn bên người, cậu lại chăm sóc nó một thời gian, đã từng bước chấp nhận thằng bé… Hoặc là nói, con rắn này.

"Tiểu Bảo, nếu buồn ngủ, con cứ ngủ luôn ở đây được không?" Thư Thư tươi cười nói với rắn nhỏ đã lớn thêm một vòng.

Rắn nhỏ gật đầu, híp mắt đung đưa thân mình, tỏ vẻ rất chi là thoải mái.

"Tiểu Bảo có phải thích lắm không?" Thư Thư lại hỏi.

Rắn nhỏ gật gù gật gù.

"Thế thì ngoan, đợi ở đây, mẫu phụ đi làm cho con một cái to hơn nha!" Thư Thư đưa tay vuốt ve cái đầu bóng loáng – con trai cậu thật thông minh, mới sinh chưa được bao lâu mà đã nghe hiểu cậu nói gì rồi!

Tuy đứa nhỏ này dáng dấp khó chấp nhận nổi, nhưng còn được cái thông minh a, nếu là con của cậu và một chuột cái nào sinh, chắc sẽ phải tốn khá nhiều công sức để nó mở linh trí kéo dài tuổi thọ, giờ thì sao? Đợi mấy năm nữa, cậu có thể hưởng phúc sai hài tử làm việc này việc kia rồi, haha!

Tán gẫu với tiểu Bảo xong, Thư Thư tiếp tục nghiên cứu trận pháp.

Nói đến mới thấy thật kỳ quái, tri thức về trận pháp, Thư Thư lại học nhanh hơn Edgar…

Edgar bày trận cứ phải xếp sao cho thật ngay ngắn, khoảng cách giữa các viên linh thạch phải bằng nhau, rồi nghiên cứu xem tại sao bày trận pháp như vậy lại hút được nhiều linh lực hơn, cứ thế bảo sao không chậm!

Thư Thư thì khác, cậu chủ yếu làm theo cảm tính, cuối cùng tùy tiện lại làm tốt hơn cả Edgar.

Thư Thư đã bắt đầu chuyển sang loại trận pháp thứ hai, Edgar vẫn còn đang loay hoay với Tụ Linh trận, thậm chí còn thất bại thêm một lần.

"Những linh thạch này to nhỏ khác nhau, lại còn ẩn chứa linh lực không đồng đều, muốn giữ cân bằng thật quá khó, ta vất vả tính toán khoảng cách, thay một đống linh thạch, lại phải tính lại lần nữa rồi." Edgar xoắn xuýt nhìn đống linh thạch trước mắt.

"…" Thư Thư trợn tròn mắt nhìn Edgar dùng máy vi tính mô phỏng trận pháp, vẽ sơ đồ, biểu tình có chút quái dị: "Anh đừng phức tạp hóa vấn đề lên như vậy được không? Hơn nữa… Theo như hồng ngọc nói, những người tu chân không bày trận pháp trên nền đất bằng, có lúc ra ngoài hoang dã cần gấp, thậm chí đang đánh nhau cũng có thể bày bố trận pháp, anh cứ vậy…" Cũng đâu cần đến máy móc tính toán từng li từng tí như thế chớ?

Edgar trầm mặc, hắn cũng biết làm vậy không hay cho lắm nhưng đối với chuyện này, hắn có chút chấp niệm.

Làm sao bày ra mấy viên đá liền xuất hiện các loại hiệu quả thần kỳ?

"Có lúc cần cảm thụ linh lực một chút, dùng cảm giác là đủ rồi." Thư Thư nói, tiếp tục đắc ý nhìn Edgar: "Anh xem em có giỏi không nè? Thông minh hơn cả anh rồi nha!"

"Phải đó, Thư Thư là thông minh nhất." Edgar không nhịn được ôm cậu hôn một cái.

Thư Thư nhiệt tình đáp trả, lục lọi trên người Edgar, nỗ lực câu dẫn, thế mà Edgar không hề bị lay động – Thư Thư mới sinh con không lâu, lúc trước còn bị thương, có một số việc phải biết nhẫn nại mới tốt.

"Edgar, anh sao vậy? Không muốn giao phối?" Thư Thư có chút buồn bực, nhân loại hay thú nhân, không phải đều có kỳ động dục sao?

"Em mới sinh con xong…"

"Đã khỏe hắn rồi mà!" Thư Thư vỗ vỗ lồng ngực nho nhỏ, đảo mắt một vòng: "Đừng nói là anh không "lên" được nha?" Dựa theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết các loại của cậu, nam nhân sợ nhất bị chê yếu sinh lý, một khi bị châm chọc, nhất định sẽ đòi chứng minh bản thân "có thể làm".

http://tieulun.hopto.org

Chuột đồng vốn là dục vọng cũng rất mạnh đó! Edgar không thể bỏ mặc cậu thế được!

Edgar quả thực không cưỡng lại nổi, ôm lấy Thư Thư chứng minh một phen.

Hắn tuyệt đối không có chuyện bất lực! Thực ra đã nhịn muốn chết, nhưng Thư Thư mới đẻ trứng được mấy ngày? Lúc này mà ra tay với cậu, hắn cảm thấy mình quả thực có chút cầm thú.

Vui sướng tình ái qua đi, Thư Thư thoải mái thở hắt ra: "Sướng quá đi mất… Anh mà không làm em sẽ tự "thẩm du"… Nhưng tự mình làm không thoải mái bằng, dù sao cũng không có ai truyền linh lực cho em như vậy." Edgar luôn săn sóc lo lắng cho cậu, thích thiệt chớ!

Edgar: "…"

Thư Thư không muốn có thêm hài tử, Edgar cũng không muốn cậu sinh sản liên tục, cho nên dù kích động tới đâu hắn cũng chú ý phòng ngừa, ngược lại giúp Thư Thư bớt được nhiều chuyện, chưa nói đến những cái khác, ít nhất chuyện tắm rửa đỡ hơn nhiều, Thư Thư thậm chí từ chối đi tắm, nghiêng người muốn ngủ luôn.

undefined

Edgar tắm rửa sạch sẽ, nằm xuống ôm lấy Thư Thư từ phía sau, có cảm giác thật viên mãn.

Sau khi chấp nhận sự thật là mình không thể hiểu hết về trận pháp xong, Edgar liền giáo chuyện này cho Thư Thư, bản thân thì đi nghiên cứu linh thảo, tiện thể nghĩ xem làm thế nà để nghiền vảy mình thành bột phấn.

Linh lực trong linh thảo khó bảo tồn, nhưng hấp thu rất nhanh, có thể ăn trực tiếp, linh thạch thì không, linh lực bên trong bền vững, nhưng nếu cứ thế nuốt một viên vào bụng… Trừ một vài chủng tộc đặc thù ra, có mấy ai tiêu hóa nổi cục đá chứ?

Edgar tính toán đủ mọi đường mới xem như tìm được cách giữ lại linh lực trong linh thảo, mà đây là do tham khảo phương pháp luyện đan.

Linh thảo làm thành từng viên thuốc, bên trong bỏ thêm ít vảy của Edgar… Chuẩn bị xong, Edgar tìm Renault, bảo hắn cho mượn vài đọa thú để thử nghiệm loại thuốc mới.

Edgar nói chưa chắc đã thành công, nhưng đọa thú vẫn tranh nhau đoạt lấy cơ hội này, rất nhanh, 10 đọa thú đã xuất hiện trước mắt.

Edgar lần lượt cho từng đọa thú vào Tụ Linh trận, khởi động trận pháp, chờ khi đọa thú tiến vào trạng thái tốt nhất, hắn mới vào Tụ Linh trận, sau đó đưa cho mỗi con đọa thú một viên thuốc.

Chữa thú hạch không phải ăn vỏ trứng sao? Sao lại thành viên thuốc rồi? Mười con đọa thú đều thắc mắc, lại không ai lên tiếng nghi vấn gì, cũng không hỏi tới thành phần viên thuốc.

Bọn họ ăn vào, yên lặng chờ đợi, Edgar liền động thủ…

Mười con đọa thú đều chữa trị thành công, chỉ là thú hạch nhỏ vô cùng, hệt như còn bé vậy, chuyện biến hình vẫn chưa thể khống chế được bản thân.

Một lần chữa trị được cho 10 người, điều này khiến cho nhóm đọa thú đang chờ đều nháo nhào lên.

"Có thêm 10 người được chữa trị thú hạch!"

"Vậy thì không bao lâu nữa sẽ tới lượt tôi!"

"Nhất định phải biểu hiện tốt một chút, thao luyện không được lười biếng!"

…

Đám đọa thú lại tràn trề niềm tin vào cuộc sống, luyện tập càng hăng say, tuy chủng loại khác nhau nhưng đều nghiêm túc nghe lệnh, sau đó dốc toàn lực thực hiện các động tác, kết thúc một ngày ai cũng bở hơi tai nhưng không than phiền lấy một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Thú nhân đều yêu thích chiến đấu, nhưng với tốc độ phát triển khoa học công nghệ ở đế quốc Thú Nhân, chiến tranh không có nhiều, cho nên nhiều thú nhân đã quen sống trong nhung lụa, chưa từng tiếp xúc với huấn luyện cường độ cao, đám đọa thú này cũng không ngoại lệ, nhưng giờ bọn họ đều ra sức, còn khiến cho bản thân mạnh mẽ lên từng ngày…

Thư Thư đang dùng mấy khối linh thạch to nhỏ bày bố một Tụ Linh trận thật lớn, vòng quanh mấy vạn người đang huấn luyện trong sân tập, tính dùng để cái thiện thể chất cho bọn họ.

Làm xong những thứ này, cậu liền một tay xách con, một tay ôm trứng ngồi trên cao xem xiếc thú… Không, là xem huấn luyện thú mới đúng.

Nhìn đám hổ kia kìa, bọn chúng đang dùng hai chân bước đi đó!

Nhìn đám sư tử xem, bọn chúng đang nhảy qua vòng lửa kìa!

Nhìn voi lớn a, bọn chúng đang nằm rạp xuống!

Còn đủ loại động vật, làm đủ tư thế khác nhau… Ở Trái đất, tuyệt đối không thể kiếm đâu ra chương trình biểu diễn xiếc thú đông đảo như vậy đâu!

Thư Thư xem say sưa ngon lành, cảm thấy thích thú cực kỳ, đám đọa thú phía dưới thao luyện đột nhiên phát hiện, hôm nay lúc bọn họ tập luyện có vẻ nhẹ nhàng hơn, tốc độ khôi phục thể lực cũng mau chóng thay đổi.

Bọn họ không biết tới sự tồn tại của Tụ linh trận, chỉ nghĩ là mình qua rèn luyện nên trở nên mạnh mẽ hơn, nhất thời hứng thú tăng cao, kết thúc buổi tập còn có người lưu lại, sau đó… Bắt đầu choảng nhau!

Có biểu diễn đấu thú a! Thư Thư càng xem càng phấn khởi, thậm chí bắt đầu suy nghĩ xem có nên hô lên cổ vũ hay không, để cho bọn họ đấu hăng một tí.

Edgar thì lại nhức đầu, á thú nhân của mình cả ngày đi nhìn thú nhân khác thế kia… Hắn có nên tham gia đánh một trận không a?

95. Chương 95: Có Phi Thuyền Tới

Muốn huấn luyện tốt một đám đọa thú quả không phải chuyện dễ dàng, dù sao chủng tộc đa dạng, cho nên không thể thống nhất được phương pháp.

Thế nhưng Renault cũng không có ý định huấn luyện họ trở thành quân chính quy, cho nên chỉ yêu cầu tuân thủ nguyên tắc, mọi chuyện lại thành đơn giản.

Mới đầu đám đọa thú còn lộn xộn nhốn nháo, hiện tại đã có thể sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề, cũng biết tuân mệnh làm được nhiều động tác có độ khó cao, tiến bộ lên trông thấy.

Ban ngày tiến hành huấn luyện, đến tối, Renault sẽ mở rạp chiếu phim ngoài trời, cho bọn họ xem các video về những quân nhân khác.

Các tư liệu về quân nhân chuyên môn đều được chọn lựa kỹ càng, tối mật buộc phải xóa, nhưng một số nghi thức thì có thể lấy ra xem.

Kể như người bình thường thì không thích hợp lắm, nhưng cho đám đọa thú này xem lại được, sau khi gặp biến cố, bị xã hội vứt bỏ, rất nhiều người đều căm ghét thú nhân và á thú nhân bình thường, với tâm trạng ấy, thật khó để hòa nhập với xã hội lần nữa.

Khâu chuẩn bị tâm lý cho bọn họ lúc này, chỉ có thể tạm thời như vậy đã.

Tối hôm đó, điện ảnh lộ thiên như thường lệ phát sóng.

http://tieulun.hopto.org

Mưa ở khu vực sa mạc vô cùng ít ỏi, tình cờ có cũng chỉ một hồi, Renault không chuẩn bị nơi ở cho đọa thú, chiếu phim cũng là tùy tiện tìm một chỗ đặt máy chiếu lên không trực tiếp phát sóng, nhóm đọa thú cơ bản chỉ có thể tìm một chỗ nằm úp sấp ngước lên coi, thế nhưng bọn họ đều vô cùng thỏa mãn.

Thân là đọa thú, trước đây không có lấy một hoạt động giải trí nào.

Tối hôm nay không chiếu phim, mà là một đoạn tư liệu hình ảnh.

Đừng nghĩ rằng đế quốc Thú Nhân bây giờ đã vô cùng vững mạnh mà không có quốc gia nào xung quanh muốn xâm lược bọn họ, trước đây bọn họ cũng đã từng trải qua rất nhiều phiền phức, khi mới bước vào thời đại các hành tinh, đế quốc Thú Nhân thậm chí còn phải chịu cảnh bị thực dân thống trị.

Đám ngoài hành tinh xâm chiếm đế quốc, bắt thú nhân làm nô lệ phục dịch, thăm dò các hành tinh mới, thậm chí xem thú nhân và á thú nhân như đồ chơi, ném các thú nhân vào lồng bắt ép bọn họ phải chiến đấu mua vui cho bọn chúng…

Sau đó, hoàng đế bệ hạ lâm thời dẫn dắt rất nhiều thú nhân phản kháng, đế quốc Thú Nhân mới thoát khỏi nỗi khuất nhục dưới ách thống trị của bọn thực dân, rồi sau đó, các thú nhân có thể mở rộng không gian sinh sống đều là nhờ chiến đấu mà có.

Mỗi lần chiến đấu như vậy đều có rất nhiều thú nhân phải hi sinh, cũng có người bị thương mà trở thành đọa thú, nhưng các thú nhân chưa bao giờ bỏ cuộc, tre già măng mọc tiến ra chiến trường.

Tình cảnh chiến đấu được ghi lại, biên tập hoàn chỉnh để trở thành tư liệu cho thế hệ sau.

Nhóm đọa thú dù ban ngày có huấn luyện gian khổ tới đâu, giờ đều khôi phục tinh thần, toàn bộ đều yên tĩnh nhìn màn hình cực lớn cách đó không xa.

Tuy bọn họ đã biến thành đọa thú, nhưng ít nhất còn được sống tự do, không cần như trong thời đại chiến tranh phải đi trước liều mạng làm đội quân cảm tử, thậm chí, bọn họ còn có cả hi vọng được chữa trị thú hạch nữa.

Hùng sư Bruno đã theo Renault nhiều năm, vì phân chia theo vị trí lãnh đạo, lúc xem video cũng chiếm được vị trí tốt nhất.

Renault cho bọn họ xem những hình ảnh này, lúc trước hắn còn khịt mũi coi thường, thậm chí mơ hồ nghĩ hoàng thất đang cố ý tẩy não bọn họ, lúc xem tất nhiên không nghiêm túc cho được.

Nhưng hôm nay, hắn vẫn bị nội dung video hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

Chứng kiến trận chiến khốc liệt kia, hắn thậm chí khó tránh khỏi có cảm giác không đất dung thân.

"Bruno." Kiệt Tây biến thành hình sư tử đi đến bên người Bruno, liếm láp bộ lông hắn: "Cậu đừng lo lắng quá, chỉ vài ngày nữa thôi, thú hạch của cậu cũng sẽ được chữa trị."

Lúc trước khi Edgar nói sẽ chữa trị cho Bruno sau cùng, mấy ngày nay hắn cứ ủ rũ mãi, Kiệt Tây lo lắng an ủi không thôi.

"Tôi không sao." Bruno nói: "Tôi không lo lắng đâu… Thật đấy."

Nói như vậy, Bruno rạp trên mặt đấtm ánh mắt phức tạp. Trước kia bị giáo huấn mấy lần rồi, nhưng vẫn cảm thấy mình không có lỗi, thậm chí có chút bài xích Edgar, nhưng giờ quay đầu nhìn lại, nghĩ kỹ xem, đột nhiên phát hiện, mình đã làm rất nhiều chuyện hơi bị "trung nhị".

Do hoàn cảnh riêng nên hắn có chút thành kiến với á thú nhân, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì, dù cho mẫu phụ làm hắn đau lòng đi chăng nữa, cũng đâu đồng nghĩa tất cả các á thú nhân đều như vậy.

Xoay người, Bruno dựa vào Kiệt Tây không nói một lời nào. Âm thầm thề rằng nhất định phải thể hiện tốt một chút, để Thư Thư phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, cũng để sớm có cơ hội chữa trị thú hạch.

Bruno thì đang tâm tình phức tạp, Renault lại đang hưng phấn bừng bừng.

Đọa thú trên tinh cầu rất đông đảo, cơ bản đều tỉnh táo, nhưng mỗi khu cư dân đều sẽ có một vài con ký ức bắt đầu thoái hóa, thậm chí thỉnh thoảng phát điên.

http://tieulun.hopto.org

Những đọa thú còn miễn cưỡng ý thức được bản thân là thú nhân không phải thú hoang, nghe được tin tức Thư Thư có thể cứu chữa thú hạch đều tìm tới nơi đây, nhưng giờ lại thành ra phiền phức.

Trước kia Renault rất lo lắng, chỉ sợ đám đọa thú thiếu tỉnh tảo, cuối cùng sẽ không thể biến thành người lại được, nhưng giờ…

Từ khi Thư Thư làm ra cái Tụ Linh trận kia xong, đám đọa thú đều thanh tỉnh hơn nhiều, trong đó một con từng quên mất bản thân là ai, một người bạn trước đây của hắn, bây giờ bắt đầu nhớ ra được hắn là ai rồi.

Phát hiện này khiến Renault rất vui mừng, càng kính nể Thư Thư hơn, nhớ ra Thư Thư rất thích xem đọa thú thao luyện, hắn còn lấy máy palm-top, thiết kế ra đủ loại động tác mới, để bọn họ có thể vừa rèn luyện vừa lấy lòng Thư Thư.

Thân là thú nhân, nên nỗ lực làm á thú nhân vui lòng a… Renault nghiêm túc thiết kế ra từng động tác độ khó tăng dần.

Hắn cũng vì muốn tốt cho đám đọa thú thôi! Hơn nửa đám còn độc thân, nếu biến thành thú nhân cũng phải theo đuổi á thú nhân, hiện tại học thêm chút, sau này á thú nhân có giận dỗi còn không phải lấy cái này đi dỗ dành người ta?

Hôm qua hắn lỡ chọc giận Jones, y nhốt hắn ở ngoài không cho vào phòng, cuối cùng lại dựa vào mấy chiêu diễn xiếc ảo thuật thậm chí là vẫy đuôi như thú cưng mới khiến Jones bật cười, cuối cùng leo lên giường Jones thành công.

Thư Thư cảm thấy gần đây cuộc sống của bản thân trở nên phong phú vô cùng.

Cậu có thể chơi với con, đi xem đọa thú thao luyện, nghiên cứu trận pháp, buổi tối còn kéo Edgar mang hài tử đi coi phim, rồi làm chút chuyện trên giường với Edgar khi đêm xuống…

Cuộc sống như thế, Thư Thư nghĩ, có sống lâu hơn nữa cũng chẳng thấy chán đâu!

Edgar thì hoàn toàn khác!

Đọa thú tinh cầu tốt thì có tốt đấy, nhưng sinh hoạt ở thủ đô tinh vẫn thuận tiện hơn, có thể cho con trai hắn được hưởng nền giáo dục tốt hơn… Là một người cha, Edgar nghĩ mình càng nên cố gắng gấp bội, sớm giải quyết vấn đề đọa thú, cũng nhanh được đưa gia đình về thủ đô tinh!

Mới đầu, Edgar chỉ giúp được 10 đọa thú một lượt, thời gian trôi đi, số lượng tăng dần, tới giờ, mỗi lượt hắn đã lo liệu được 20 đọa thú rồi!

Bởi vậy, trong căn cứ càng lúc càng nhiều kẻ chốc chốc biến người hóa thú lõa thể…

Những thú nhân có thú hạch chưa ổn định vẫn sẽ chung sống với đọa thú khác như thường, nhưng Edgar gặp 2 lần đọa thú hóa người, phát hiện Thư Thư còn hứng khởi quan sát vóc người đọa thú kia, hắn liền không chút do dự đuổi hết mấy kẻ đó ra ngoài, bắt bọn họ sang chỗ khác cư trú hoặc đi săn cho thật xa.

Đương nhiên, đây chỉ là kiếm cớ – hắn quyết định làm vậy là vì muốn tốt cho thú nhân kia, phải nhanh chóng làm quen với cơ thể mới đi!

Một ngày mới lại đến, bên ngoài phòng ở của Edgar và Thư Thư, 20 con thú hoang đã tụ tập.

Bọn họ đều đang chờ đợi hai người tỉnh lại, mong ngóng được chữa trị sớm một chút.

Khi hai người vừa bước ra, 20 con đọa thú đều ngoảnh lại nhìn, ánh mắt nóng bỏng khiến người ta phải sợ hãi, thế nhưng cả Edgar và Thư Thư đều đã quen bị nhìn chăm chú như vậy rồi.

Edgar nhìn 20 con đọa thú trước mắt, có cả Bruno, không nói gì, chào hỏi một tiếng, dẫn họ vào phòng lớn bên cạnh.

Căn phòng này đã bày xong một Tụ Linh trận, thu giữ rất nhiều linh lực, đọa thú vừa mới tiến vào đã thấy cả người đều thư thái…

20 con đọa thú nhanh chóng có lại thú hạch một lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, linh lực cũng tiêu hao sạch sẽ, Edgar đang định trở về nghĩ biện pháp tăng hiệu suất chữa trị, liền thấy Calvin từ tới từ đằng xa.

Chris mang Ian rời khỏi đọa thú tinh cầu mang theo vài chiếc phi thuyền và đoàn tùy tùng, nhưng lại bỏ quên Calvin và công tước Monde.

Edgar đang rất bận, hơn nữa Jonathan suýt hại chết cả gia đình hắn khiến còn ghi hận, chưa từng nghĩ tới Calvin, Calvin liền tận lực tránh né hắn, cho nên dù gặp mặt hai người cũng chưa từng chào hỏi qua.

Calvin gầy đi nhiều lắm, công tử nhà giàu lại tiều tụy thế này, Edgar liếc qua, gọi hắn: "Calvin."

"Điện hạ." Calvin hành lễ, ánh mắt nhìn Edgar có chút hổ thẹn. Hắn luôn coi Edgar là người bạn tốt nhất, Edgar, hoàng đế và hoàng hậu đều quan tâm chăm sóc hắn, thế mà, mẫu phụ hắn lại hại Edgar suýt chết những hai lần.

"Ngươi có dự định gì không?" Edgar hỏi.

"Tôi muốn nhập ngũ." Calvin đáp.

Trước đây ở thủ đô tinh hắn là cục trưởng cục cảnh sát, địa vị rất cao, nhưng giờ cách chức, nếu vào quân đội, e là phải làm lại từ cấp bậc thấp nhất đi lên… Edgar vốn muốn nói thêm, nhưng nhìn vẻ mặt kiên định của Calvin, lại nhịn xuống, chỉ nói một câu: "Bảo trọng."

"Tôi đã biết." Calvin hít sâu một hơi.

Edgar không nói gì nữa, hắn biết mối quan hệ giữa mình và Calvin khẳng định không trở về như trước được nữa. Những chuyện Jonathan đã làm càng không thể xóa bỏ được.

Giữa lúc cả hai đều trầm mặc, một người lính trong hạm đội hoàng gia chạy tới: "Điện hạ, có phi thuyền tới đọa thú tinh cầu!"

"Là loại phi thuyền gì?" Edgar hỏi.

"Một chiếc là của hoàng thất, còn lại là phi thuyền dân dụng, một chiếc tư nhân, không có ký hiệu." Binh sĩ báo cáo.

Chris về thủ đô tinh trước, cũng đã dùng thông đạo liên lạc báo cho bên thủ đô tinh về tình hình bên này, để thủ đô tinh gửi vật tư tới.

Đọa thú tinh cầu tuy cách xa thủ đô tình, có lẽ giờ Chris còn chưa về tới nơi, nhưng vật tư gửi tới lại đến đúng chỗ rồi.

Bên trong có nhiều vật tư khan hiếm, nghe đâu còn cử cả người đỡ đẻ nữa… Edgar hỏi ngay: "Phi thuyền ở đâu?"

"Còn đang ngoài khí quyển, sẵn sàng hạ cánh bất cứ lúc nào." Binh sĩ đáp.

"Lập tức sắp xếp chỗ hạ cánh." Lại nhớ ra điều gì, Edgar nói: "Cho người thông báo tới Thái tử phi." Hắn phải chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon miệng đẹp mắt, Thư Thư nhất định sẽ thích cho mà xem.

O

96. Chương 96: Tiểu Thú Nhân Chuột Đồng

Ba chiếc phi thuyền chậm rãi hạ xuống, dừng ở căn cứ mới xây không lâu giữa sa mạc, phi hành đoàn đã chu du thời gian dài trong vũ trụ chỉ muốn bước xuống lập tức.

Trọng lực và không khí ở đọa thú tinh cầu đều khác với thủ đô tinh, hoàn cảnh mô phỏng trên phi thuyền cũng không giống nhau, cửa vừa mở, nhiều người khựng lại mãi mới kịp thích ứng, sau đó mới nhìn rõ cả khung trời đều là cát vàng.

http://tieulun.hopto.org

Thủ đô tinh không có sa mạc, đọa thú tinh cầu lại có sa mạc rộng lớn khiến người ta kinh ngạc không thôi, sau đó mbojn họ còn thấy xa xa có rất nhiều đọa thú.

Quả nhiên danh bất hư truyền, đông đảo thiệt a!

"Điện hạ, cận vệ quân hoàng gia Khải Văn đưa tin." Một nam tử anh tuấn nhảy xuống khỏi phi thuyền, đứng trước mặt Edgar cúi chào, thấy Edgar vẫn duy trì hình người, hắn hơi run, kích động thốt lên rằng: "Điện hạ người đã khôi phục? Thật tốt quá!"

Đội cận vệ hoàng gia phụ trách bảo vệ hoàng thất, rất thân thiết, Khải Văn từng là đàn em học khóa dưới với Edgar, càng thêm gần gũi.

"Khải Văn." Edgar gật đầu chào, sau đó cho người hỗ trợ dỡ hàng xuống.

Khải Văn mang theo nhiều người, trong đó có tới 3 người hỗ trợ sinh con, còn lại đều là quân nhân. Những quân nhân sau khi thích ứng với môi trường mới đều rất trật tự, phi thuyền vừa dừng, bọn họ liền vận chuyển vật tư đâu vào đấy.

Bên này ngay ngắn trật tự là thế, hai chiếc phi thuyền bên kia lại có vẻ loạn cào cào.

Người trên phi thuyền dân dụng kia đều uể oải suy sụp, bọn họ tranh nhau muốn xuống phi thuyền nhanh nhanh một chút, càng khiến cho xung quanh nhốn nháo hơn, mà xuống đến nơi ai nấy đều ngơ ngác, không biết nên làm cái gì tiếp.

Về phần chiếc phi thuyền tư nhân, nó mới dừng lại, hai thú nhân liền bước xuống, đang lo lắng tìm bác sĩ, tựa hồ chủ phi thuyền bị bệnh rồi.

Đọa thú tinh cầu còn thiếu quản lý, Edgar không mong có quá nhiều người tới, hai chiếc phi thuyền này hắn càng không hoan nghênh, nhưng người đã tới rồi, hắn lại không thể không quản.

Cho binh lính ghi nhận người trên phi thuyền dân dụng xong, thuyết phục bọn họ ở lại trên phi thuyền, lại để Renault mang Jones tới phi thuyền tư nhân kia, Edgar rốt cuộc có thể đi bồi Thư Thư rồi.

"Edgar, có nhiều đồ ăn ngon lắm a?" Thư Thư chạy hơi vội, hai con mắt sáng lấp lánh.

"Ừm." Edgar gật đầu, hắn sớm đã chọn mỹ thực để riêng, giờ thấy Thư Thư lại đây, lập tức lấy cho cậu một hộp giữ tươi thật lớn.

Mở hộp ra, Thư Thư liền thấy bên trong đủ loại hoa quả món tráng miệng.

Hộp giữ tươi này bảo quản lạnh luôn, hoa quả bên trong cũng đóng băng, Thư Thư lấy ra một miếng đặt trong miệng, lập tức thỏa mãn nhắm hai mắt.

Khối bánh ga tô kem nguội bớt, giữa tiết trời nắng nóng của sa mạc trở nên vô cùng vô cùng ngon miệng, quả thực là cực phẩm mỹ vị a.

Ăn bánh ngọt xong, Thư Thư lại chọn một quả vỏ cứng hình cầu bọc trong lớp vỏ giòn giòn… Vỏ giòn, ở giữa là chất lỏng thơm ngọt, Thư Thư không biết nó là gì, chỉ biết nó mát lạnh ăn lại càng ngon.

Thư Thư bắt đầu không ngừng ăn hết cái này tới cái khác, có cái thì ăn ngay có cái lại giấu đi. Một lát sau, một đôi tay nhỏ nắm lấy cậu, ôm chân cậu lắc lắc.

"Măm… măm…" Tiểu Bảo ôm lấy chan Thư Thư, phát ra mấy âm tiết đơn giản, nhìn cái hộp trên tay Thư Thư không ngừng nuốt nước miếng. Gần đây mỗi ngày đều nằm trong Tu Linh trận, thời gian duy trì hình người ngày càng lâu.

Tiểu hài tử ăn điểm tâm được, món tráng miệng có được ăn không a? Thư Thư không dám cho tiểu Bảo ăn quá nhiều đồ ăn vặt, cuối cùng lấy một quả ngọt bỏ vào miệng nó.

Thân là thú nhân, tiểu Bảo đương nhiên không thích ăn hoa quả, nhưng ở đọa thú tinh cầu hiếm khi được ăn quả ngọt, hiện giờ mới được nếm thử nên rất thích thú, ăn xong lại há to miệng đòi thêm.

Thư Thư lại cho nó trái nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư ăn ba trái thì cho hài tử một trái, còn cho con trai uống nước ép trái cây, chỉ một chốc, hai người đã càn quét sạch sẽ đồ ăn trong hộp.

Edgar tiếp nhân cái hộp đã trống rỗng trên tay Thư Thư, lại đưa cậu một hộp khác đầy ắp.

"Edgar anh thật là tốt!" Thư Thư nhận lấy, vui vẻ hôn Edgar một cái.

Đôi môi mềm mại chạm lên má, khiến Edgar tê dại, từ gương mặt tê dại đến tận sâu trong lòng... Edgar không thể trước mặt mọi người làm gì quá thân mật được, cho nên thẳng thắn ôm lấy tiểu Bảo, hôn lên mặt nó một cái, một miếng toàn nước ép trái cây.

"Edgar." Khi mà ba người đang phô diễn một màn "cả nhà thương nhau", tiếng ai đó vang lên.

Nghe quen quen, Thư Thư vội quay lại nhìn, phát hiện người tới lại là Meillet.

Một Meillet trong trí nhớ của Thư Thư giờ lại tiều tụy vô cùng, gầy xác xơ, những không tới mức như bệnh sắp chết, y đang mừng rỡ khi nhìn thấy Edgar, nước mắt dâng lên khó che giấu. Thế nhưng y vẫn cố kìm lại, không rơi một giọt lệ nào, giữ cho mình bình tĩnh lại, vẻ mặt kích động cũng giấu mất.

"Meiller?" Edgar hơi ngạc nhiên, lại nhìn phi thuyền phía sau, thế mới biết chiếc phi thuyền tư nhân kia là của Meillet.

Meillet thân là con công tước, bản thân lại tài hoa hơn người, sở hữu một chiếc phi thuyền tư nhân cũng không có gì là lạ, chỉ là hắn không ngờ y cũng ngàn dặm xa xôi chạy tới đây.

"Tôi nghe nói thú hạch của cậu đã vỡ... Cậu đã khỏi rồi?" Giọng Meillet hơi run.

"Tôi không sao, Thư Thư đã giúp tôi chữa khỏi rồi." Edgar nói, nhắc tới Thư Thư, vẻ mặt càng nhu hòa, sau đó nghĩ tới điều gì: "Cậu tới tìm Calvin? Hắn ở bên kia cơ."

Trong ấn tượng của Edgar, Meillet và Calvin rất thân thiết, Calvin còn thích Meillet nữa... Hai người này sớm đã bị hắn gán ghép thành một đôi lâu rồi.

Hô hấp của Meillet hơi ngưng lại, cười khổ.

Y biết chuyện Edgar xong lo lắng tới cỡ nào, ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, trên đường đổ bệnh mấy hồi, kết quả khi y kiên cường chống đỡ bước xuống, cuối cùng lại nhận được kết quả này.

Tuy đã sớm biết mình và Edgar đã không còn cơ hội, nhưng cho tới tận giây phút này, y vẫn không cam lòng.

Edgar, chưa từng có chút tình ý nào với y.

Meillet ngẩng đầu, nhìn thấy Calvin đứng cách đó không xa nhìn mình, hít sâu một hơi đi tới.

Ba chiếc phi thuyền tới đã mang lại sức sống tràn ngập cho căn cứ.

Lúc trước căn cứ dù nhiều đọa thú nhưng lại không nói chuyện được, thoạt nhìn như sở thú cỡ lớn mà không có bóng người, hiện tại có thêm tiếng cười nói sôi nổi hẳn lên.

Một vài đọa thú có người thân tới đoàn viên, khiến cho căn cứ xuất hiện nhiều tiếng cười, đương nhiên cũng có vài người không tìm được người thân của mình, cuối cùng thần sắc âm u.

Bất quá đây không phải việc mà Edgar có thể lo hết được, bởi đứa con thứ hai của hắn và Thư Thư đã sắp phá vỏ rồi.

Đứa bé này ngốc trong bụng Thư Thư tương đối lâu, đang chuyển động, đạp ra vài vết nứt trên vỏ trứng.

Tiểu Bảo mới sinh bị nhiều người thấy, nhưng bộ dáng đứa nhỏ này ra đời thế nào, Thư Thư và Edgar lại muốn giấu đi – khéo khi lại là một á thú nhân, mà á thú nhân trần trụi, sao có thể để người nhìn?

Trứng nhỏ được Thư Thư ôm ấp, được Edgar nhẹ nhàng vuốt ve, hai người còn không ngừng cung cấp linh lực cho nó... Thế nhưng tốc độ phá vỏ của nó vẫn vô cùng chậm, tựa hồ nó không vội chui ra cho lắm.

"Đứa nhỏ này phá vỏ sao lại lâu vậy a?" Thư Thư đợi mãi chẳng thấy vết nứt mở rộng thêm, có hơi buồn bực: "Em đói muốn chết rồi đây nè>"

http://tieulun.hopto.org

"Ta đi chuẩn bị đồ ăn cho em." Nghe Thư Thư kêu đói, Edgar lập tức xuống bếp, không lâu sau liền bưng ra một ít đồ ăn nóng hổi.

Lần này mời tới hai vị đầu bếp, hiện giờ bọn họ phụ trách nấu ăn cho tiểu Bảo và Thư Thư, bảo đảm 24/7 đều sẵn sàng phục vụ, đồ ăn được nấu với tốc độ nhanh nhất.

Ở đế quốc Thú Nhân còn có cơm tẻ, món Thư Thư thích nhất, đầu bếp sẽ chú ý nấu cho cậu, nhưng hôm nay lại đổi thành cơm chiên.

Nguyên liệu đa dạng kết hợp với nhau tạo thành mùi hương đặc trưng, Thư Thư ứa cả nước miếng…

"Ta yêu ngươi, yêu ngươi, tựa như chuột yêu gạo…" Thư Thư hát lên, há to miệng ăn cơm chiên ngay trước mặt con mình, đang lúc ăn vui vẻ, trứng trên tay đột nhiên có âm thanh cào gãi.

Đứa bé trong trứng, hình như đang cào vỏ trứng… Thư Thư ngừng ăn cơm, nhìn trứng nhỏ chằm chằm không rời mắt.

Động tĩnh ngày một lớn, cái khe cũng mở rộng hơn, đột nhiên, trên vỏ trứng xuất hiện một cái lỗ nho nhỏ.

"Con sắp ra ngoài rồi kìa!" Thư Thư kích động reo lên, cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sáng là sẽ có một con rắn chui ra từ cái lỗ đó rồi, nhưng không ngờ rằng lỗ nhỏ kia càng lúc càng lớn, sau đó bên trong chìa ra một cái móng vuốt nhỏ nhỏ màu trắng.

Móng vuốt? Cho nên… Không phải á thú nhân mà là thú nhân? Thư Thư và Edgar thấy cảnh này, đều thất vọng, rồi có chút ngạc nhiên – Edgar và rắn con đều đen tuyền, đen tới tận móng chân, cái móng hồi nãy làm sao lại màu trắng? Hài tử đột biến gen? Thư Thư nghi hoặc, bất chợt, móng vuốt bên trong lại chìa ra ngoài…

Chuyện này… Móng vuốt hoàn toàn khác Edgar.

Chuyện gì thế này? Đứa nhỏ này sao có thể lớn lên mà không nghĩ tới cảm thụ của cha nó thế chớ?

Thư Thư nhíu mày không rõ, Edgar lại vui mừng ra mặt: "Thư Thư, đứa nhỏ này giống em!"

"Giống em?" Thư Thư cả kinh, lúc này mới để ý móng vuốt kia giống của chuột đồng.

Trong lòng cậu đang sung sướng như điên, nhất thời hận không thể mở vỏ gặp hài tử ngay lập tức. Đương nhiên cuối cùng vẫn kìm lại được – giúp hài tử mở vỏ không tốt lắm, cậu đâu thể làm vậy.

Mình lại sinh được một tiểu chuột đồng, là chuột đồng a! Thư Thư nhìn cái móng nhỏ đang đấu tranh với vỏ trứng, chỉ cảm thấy lòng mình mềm nhũn.

Tiểu bảo bối của cậu, chính là đứa bé dễ thương nhất trần đời… Đúng rồi, chuột đẻ chuột đều là sinh con, sao cậu lại đẻ trứng, còn bắt con cậu cạy vỏ trứng bò ra ngoài, đây không phải là làm khó nó sao?

Thư Thư có chút đau lòng, nhưng thấy vỏ trứng lắc dữ dội hơn, một cái mũi chuột nhỏ xíu nhô ra ngoài dò xét, cái mũi phớt hồng hít hít ngửi ngửi, tựa hồ hô hấp không khí cho quen.

"Là tiểu chuột đồng, là tiểu chuột đồng thật này!" Thư Thư vui sướng reo lên.

Edgar cũng vui lắm, giờ hắn yêu chuột đồng mà, chỉ là… Đứa nhỏ sinh ra mang dáng dấp của chuột đồng, vậy thì sẽ là thú nhân chuột đồng sao?

Thú nhân chuột đồng a… Edgar liếc nhìn Thư Thư, có hơi sầu não.

Kỳ thực nói về thực lực, Thư Thư rất mạnh, nhưng chuột đồng lại nhát gan, thực lực dù có cũng khó phát huy được, nếu con trai hắn lại là thú nhân chuột đồng…

Edgar đem Thư Thư ghép vào thân hình một thú nhân cao lớn cường tráng, suy nghĩ tỉ mỉ một hồi, khóe miệng giật giật. Khi biết Thư Thư là thú nhân hắn còn không thấy ngại, nhưng tới con hắn thì lại khiến hắn hơi lo lắng.

Nhưng là… Trường hợp của Thư Thư rất đặc biệt, có lẽ con trai cũng vậy chăng?

Edgar cảm thấy giờ mà đi lo lắng có hơi sớm quá, ánh mắt lại nhanh chóng rơi xuống quả trứng.

http://tieulun.hopto.org

Móng vuốt nhỏ thò ra nhỏ xíu xiu, hiển nhiên hài tử bên trong cũng nhỏ vô cùng… Nghĩ tới việc mình sẽ có một đứa con nho nhỏ để cưng nựng trong lòng bàn tay, Edgar càng chờ mong được âu yếm nó.

Thế rồi vỏ trứng động đậy mạnh hơn, sau đó một bé chuột nhỏ xíu chui hẳn đầu ra ngoài, trên người đỏ hỏn không có lấy một miếng lông, khiến người cảm thấy mong manh tới mức không thể chạm vào…

97. Chương 97: Tiểu Chuột Đồng Tham Ăn

Lỗ hổng trên vỏ trứng chỉ bằng móng tay, tiểu chuột đồng thử vài lần phát hiện chui không lọt, thế là dừng mọi động tác lại.

Nhưng chỉ một lát sau, lại bắt đầu cử động, gian nan gặm vỏ trứng.

"Đã mọc răng rồi!" Thư Thư kinh ngạc nhìn tiểu chuột đồng, trước đây cậu đã từng thấy chuột con mới ra đời đều móm nguyên hàm, căn bản không có chuyện cắn được vỏ trứng thế này đâu.

"Thú nhân không có thời kỳ cho con bú, cho nên đã phát triển trong trứng và có răng rồi." Edgar giải thích, nhìn tiểu chuột đồng thầm khen con trai có bản lĩnh.

Thư Thư gật đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm trứng nhỏ không dời mắt.

Tiểu tử đã gặm được lỗ hổng rộng ra một chút, vừa vặn chui lọt cả người ra ngoài.

Chuột đồng mới sinh về lý mà nói thì chưa mở mắt được, trên người cũng trụi lông, thoạt nhìn cực kỳ mong manh non nớt, nhưng tiểu chuột đồng này có vẻ hơi khác, tuy phấn nộn nhưng đã có lông tơ, mắt cũng mở ra được rồi.

Nó chỉ lớn chừng ngón cái Edgar, thoạt nhìn nhỏ nhắn tinh xảo, khiến người ta khó mà tưởng tượng ra được nó đủ sức chui ra khỏi vỏ trứng… Thư Thư lại hơi đau lòng vì mình sinh trứng chứ không phải bào thai.

"Thật đáng yêu làm sao." Edgar nhìn đứa con nho nhỏ, trong lòng tràn ngập yêu thương, cũng chẳng dám đưa tay xoa xoa cho con mình: "Nó còn nhỏ quá…"

"Phải a, sao lại nhỏ xíu như vậy chứ? Trứng thì rõ là to, chỉ để đựng một con chuột nhỏ bằng ngón cái?" Thư Thư không hiểu nổi còn nhấc trứng lên nhòm vào trong xem, trong vỏ rỗng tuếch, chẳng có thứ gì sất.

"Em cũng đâu có lớn hơn nó bao nhiêu đâu." Edgar liếc nhìn Thư Thư, rồi lại nhìn đứa con mới chào đời, ngay lúc ấy, tiểu Bảo liền bò tới, phun lưỡi rắn thăm dò tiểu chuột đồng.

Một con rắn, ngay cạnh một tiểu chuột đồng mới sinh thoạt nhìn ngon lành không cần lo vướng lông… Thấy cảnh này, Thư Thư căng thẳng, theo bản năng túm lấy tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, biến thành người!"

Cậu biết thằng con lớn không có ác ý với em nó, nhưng tình cảnh trước mắt thật khiến cậu khó mà làm ngơ được…

Rắn nhỏ chẳng hiểu vì sao nên ngơ ngác nhìn Thư Thư, có linh lực tẩm bổ, nó đã có thể khống chế tốt việc biến hình của mình, nghe Thư Thư nói thế, phun lưỡi rắn thăm dò lần nữa xong, nó liền biến thành đứa bé, sau đó tò mò nhìn tiểu chuột đồng.

Rắn nhỏ biến thành đứa bé, Thư Thư hoàn toàn gỡ bỏ chướng ngại tâm lý, nhấc tiểu chuột đồng lên, đặt vào lòng bàn tay thằng con lớn: "Đây là em trai con, con phải chăm sóc kỹ lưỡng cho em, biết chưa?"

"Tiểu Bảo còn chưa kiểm soát được sức mạnh, sao em lại đưa con cho nó?" Edgar cau mày, đồng thời nhìn chằm chằm rắn nhỏ đề phòng nó làm tiểu chuột đồng bị thương, cũng dạy dỗ con trai: "Tiểu Bảo, đây là em trai, con là anh trai, sau này nhất định phải chăm sóc em trai thật cẩn thận, quyết không được để em con bị thương tổn…"

Rắn nhỏ vừa nhìn liền biết da dày thịt béo, chịu đòn rất tốt, có lẽ đứa bé này… Edgar cảm thấy, ngay cả hắn có dùng sức đánh chưa chắc nó đã biết đau.

http://tieulun.hopto.org

Rắn nhỏ cái hiểu cái không ngoan ngoãn gật đầu, nó cũng vừa mới chào đời chưa lâu, tuy thú nhân phát triển nhanh, lại có linh lực trợ giúp nên càng lớn nhanh hơn, nhưng không phải cái gì nó cũng hiểu.

Có điều… lòng bàn tay cảm nhận sự ấm áp, rắn nhỏ cũng mơ hồ cảm thấy mình nhất định phải bảo vệ vật nhỏ trong lòng bàn tay này.

Một con vật nhỏ như vậy, nếu nó không cố gắng bảo vệ, sơ ý một chút thì còn kiếm đâu ra để bù lại đây?

Nhìn tiểu chuột đồng trong lòng bàn tay, lông mày rắn nhỏ nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thoạt nhìn nghiêm túc cực kỳ.

Tiểu chuột đồng chợt cử động, ngẩng đầu lên nhìn Thư Thư.

"Tiểu tử, con muốn mẫu phụ ư?" Thư Thư lại nhấc tiểu chuột đồng từ tay rắn nhỏ lên, cậu thích gần gũi với nó, muốn hôn con trai mình, nhưng mà… đứa bé này nhỏ quá rồi nha!

"Rốt cục con đang nhìn gì vậy?" Thư Thư vô cùng thắc mắc.

Edgar không dám sờ loạn, chỉ đứng gần nhìn ngắm thôi, nhưng từng biểu hiện của con hắn đều không bỏ sót, đột nhiên nói: "Nó đang nhìn cơm chiên đó."

"A?" Thư Thư sững sờ.

"Chắc là nó nhìn đồ ăn." Đứa nhỏ này giống Thư Thư y như đúc, Thư Thư chẳng phải cũng thấy đồ ăn liền muốn nhào qua sao?

Thư Thư nhìn chằm chằm đứa con trên tay một hồi, cuối cùng đặt nó trên bàn, sau đó thấy con trai nhanh chân bò tới chỗ cơm chiên bên cạnh, dùng móng vuốt bám lấy cái đĩa cố gắng trèo lên. Đáng tiếc cái đĩa này quá lớn, mép đĩa cũng mỏng, động tác của nó chưa vững vàng, hoàn toàn lực bất tòng tâm, chỉ đành giương mắt nhìn trân trối.

"…" Thư Thư nhất thời câm nín, đồng thời nhớ ra một chuyện – đứa nhỏ này ở trong trứng lâu như thế chẳng thấy động tĩnh, thế rồi cậu mang cơm chiên tới gần, nó lại chiến đấu quyết liệt đòi ra cho bằng được… Chẳng lẽ vì ngửi thấy mùi thơm?

Con trai cậu sao lại thế chớ? Thèm ăn như vậy mà coi được a? Thư Thư buồn bực.

"Nó giống em, mắt lúc nào cũng nhìn đồ ăn chằm chằm." Edgar nói, nhếch miệng cười trộm.

"…" Thư Thư buồn bực lắm nha.

Tiểu chuột đồng loay hoay một vòng quanh chiếc đĩa, vẫn chưa tìm được cách nào tới chỗ đồ ăn được, rốt cục ngưng lại.

"Con trai ngoan, con mới sinh nên chưa ăn cơm chiên được đâu…" Thư Thư đang định khuyên nhủ đôi câu, không ngờ ngay lúc ấy, tiểu chuột đồng đột nhiên biến thành người.

Một đứa bé tóc lơ thơ trần như nhộng xuất hiện trên bàn ăn, sau đó chúi đầu về phía đĩa cơm, ngã vào mâm rồi còn cố ngoạm đầy một miệng.

Con trai ta thật lợi hại! Thư Thư bế hài tử lên, phát hiện mặt nó dính đầy cơm nhưng không ngại chút nào, lại còn nhai ngon lành như thế, đột nhiên có hơi nể phục.

Lúc cậu mới ra đời chỉ có thể cướp đồ ăn của anh chị em, con trai cậu còn lợi hại hơn, trực tiếp cướp cả cơm của cha mẹ.

"Ta đi lấy thức ăn cho bé." Edgar nói, phi thuyền mang theo nhiều vật tư, trong đó hẳn sẽ có thực phẩm phù hợp với trẻ nhỏ, còn cơm chiên… Tiểu thú nhân có thể trực tiếp ăn thịt, ăn đủ thứ mà thú nhân thành niên ăn được, nhưng không nên cho ăn gia vị, cả muối cũng phải kiêng, thế mà món cơm chiên của Thư Thư lại đủ cả.

Lúc chăm sóc rắn nhỏ hắn chỉ thấy một đứa nhỏ thô ráp không cần quá chăm bẵm, rắn nhỏ thích ăn cơm hắn cũng chẳng ngăn, nhưng tới phiên đứa bé này… Nghĩ tới tiểu tử còn chưa đủ lông kia, Edgar cầm đồ ăn cho thú nhân sơ sinh xong, còn tiện tay lấy cả đồ ăn cho á thú nhân sơ sinh bỏ vào nút áo không gian.

http://tieulun.hopto.org

"Edgar, đứa bé ra đời sao? Là thú nhân hay á thú nhân?" Jones vẫn luôn để mắt tới Edgar và Thư Thư, lập tức tìm tới.

"Là tiểu thú nhân." Edgar nói.

Lại là tiểu thú nhân? Jones có hơi thất vọng, nhưng nghĩ mình tới giờ đến một mụn con còn chưa có, lại có chút ước ao: "Chúc mừng cậu."

Edgar gật đầu cười: "Ta còn có việc, đi trước."

Edgar nhanh chóng rời khỏi, Jones đứng tại chỗ, không nhịn được sờ sờ bụng mình.

"Em cũng muốn có một đứa?" Renault bất thình lình xuất hiện phía sau, tóm lấy eo Jones, ôm y về phòng: "Anh nhất định sẽ cố gắng!"

Edgar mới vừa rời đi, đứa bé một đầu còn cắm trong mâm lại biến thành chuột đồng.

Thư Thư thở phào nhẹ nhõm, đặt cơm chiên vào hộc tủ… Ăn thì ăn rồi, nhưng cậu không để nó có cơ hội ăn tiếp đồ ăn cho người lớn đâu.

Thế nhưng, lúc xong xuôi quay sang nhìn thì đã thấy tiểu chuột đồng kia lấy trong miệng ra một hạt cơm, móng vuốt giữ chặt bắt đầu nhấm nháp.

Chắc là hồi nãy nhân cơ hội lén giấu cơm vào túi ăn, giờ biến thành chuột đồng thì chậm rãi thưởng thức đây mà!

Thư Thư nhìn rắn nhỏ đang ngồi cạnh tò mò nhìn tiểu chuột đồng, đột nhiên phát hiện đứa con lớn của mình kỳ thực cũng rất đáng yêu.

Edgar trở về mang theo đồ ăn cho á thú nhân sơ sinh, kết quả tiểu chuột đồng khịt mũi coi khinh, mãi về sau khi hắn lấy miếng thịt cho tiểu thú nhân ra, nó mới nể mặt hắn, vừa ăn vừa giấu vào túi.

Đứa nhỏ này tuy mới ra đời nhưng đã biết giấu đồ ăn, còn biết kén cá chọn canh nữa chứ.

So với nó, rắn nhỏ ngoan ngoãn hơn nhiều, Edgar đem đồ ăn của tiểu á thú nhân cho nó ăn, nó không chê chút nào, múc từng muỗng lớn bỏ vào miệng, cuối cùng còn không quên vét tô cho sạch sẽ.

Tiểu chuột đồng hơi tham ăn, nhưng các phương diện khác thì không có vấn đề, rất dễ nuôi.

Chỉ là, nó còn nhỏ quá, khiến cho Thư Thư luôn thấy lo lắng, chỉ sợ lơ là một chút là mất dấu, rơi xuống đất thì thôi đi, nhỡ mà không cẩn thận giẫm một cước…

Tối hôm đó, Thư Thư tìm một cái hộp bỏ tiểu chuột đồng vào, đặt ở đầu giường mình, sau đó mới chui vào ngực Edgar mà ngủ, khi ấy, chuyện cậu và Edgar có thêm một tiểu thú nhân đều đã truyền ra ngoài căn cứ.

Nhóm đọa thú vô cùng vui mừng, ai nấy đều thầm chúc mừng hai người, nhìn cảnh tượng bên ngoài vui vẻ, Meillet lại thấy lòng mình đắng chát.

Y vẫn nghĩ mình xuất sắc hơn Thư Thư nhiều, kết quả? Thư Thư sở hữu kỹ năng "trị liệu" thiên phú, còn nghiên cứu ra được phương pháp chữa trị thú hạch cho đọa thú nữa.

Đến giờ, hài tử cũng đã có hai đứa rồi.

Đứa con thứ hai của Edgar và Thư Thư thoát xác, người trong căn cứ ai ai cũng biết tin này, liền ngóng trông được nhìn thấy tiểu thú nhân đáng yêu.

Thế nhưng, Hoàng thái tử và Thái tử phi buông thả rắn nhỏ bao nhiêu thì lại giấu kỹ đứa con thứ hai bấy nhiêu, đã được mấy ngày rồi mà mọi người vẫn chưa được thỏa nguyện.

Người trong căn cứ đều hiếu kỳ, không biết tiểu thú nhân kia có điểm gì thần bí đến thế, còn Thư Thư lúc này đang nhìn một rắn một chuột trước mặt mà rối rắm.

Tiểu chuột đồng mới sinh sẽ bò, chưa tới mấy ngày động tác đã cực kỳ linh hoạt, sau đó ngày càng nghịch ngợm hơn.

Vốn dĩ đó không phải vấn đề, chỉ là tình cảnh trước mắt…

http://tieulun.hopto.org

Một con chuột con đang cắm đầu chạy, phía sau một con rắn mọc chân đuổi theo, tới lúc bắt kịp còn cuốn chặt lấy không buông… Dù cho đây không phải lần đầu nhìn thấy cảnh này, nhưng vẫn cảm thấy trai tim mình có chút không chịu nổi.

Cậu có ý muốn ngăn cản rắn nhỏ truy đuổi tiểu chuột đồng, nhưng bản thân cậu cũng rất sợ rắn, nếu làm vậy rắn nhỏ sẽ đau lòng lắm? Dù sao nó cũng chỉ muốn chơi đùa với em trai thôi mà…

Đắn đo một hồi, Thư Thư chợt nảy ra một ý, đôi mắt bừng sáng lên.

98. Chương 98: Tiểu Thú Nhân Tàn Tật

"Tiểu Bảo, em con còn nhỏ, con cứ đuổi bắt như vậy sẽ làm em mệt có biết không?" Bắt được rắn nhỏ, Thư Thư nghiêm túc răn đe.

Rắn nhỏ quấn lấy tay cậu, khó hiểu nhìn Thư Thư, lưỡi rắn phun ra tìm tòi tìm tòi.

Thư Thư chưa quen được cái cảm giác này, nhưng vì thương con vẫn nhịn xuống, còn sờ đầu nó: "Con là anh trai, phải tận lực chiếu cố em nhỏ, con đuổi em, em sẽ sợ rồi chạy loạn, va phải đồ vật gì thì nguy, hay là để em đuổi con đi."

Rắn nhỏ gật gật đầu.

"Còn nữa, bình thường bồi em chơi, phải biến thành người, em con nhìn hình người của con sẽ sớm biến thành người hơn." Thư Thư lại nghiêm túc dặn dò.

Rắn nhỏ biến thành người.

Một đứa bé ngoan ngoãn béo trắng thoạt nhìn mới đáng yêu làm sao, Thư Thư yêu nó vô cùng. Ôm lấy rắn nhỏ, Thư Thư hôn lên khuôn mặt nhỏ mấy cái: "Tiểu Bảo, nói cho con nha, thú nhân biến được thành người mới là lợi hại nhất, con nhìn đi, thú nhân bên ngoài ai biến được thành người chẳng uy phong a!"

Bé con tỏ vẻ suy tư, nó nói chuyện chưa rõ ràng, nhưng đã nghe hiểu rất nhiều thứ, cả ngày chạy ra ngoài đều cùng chơi với những thú nhân có thể biến thành người, cho nên bây giờ nghe mẫu phụ nói xong, bỗng nhiên có cảm giác tỉnh ngộ.

Tiếc là nó chưa kiểm soát được hoàn toàn…

Rắn nhỏ có hơi ủ rũ, thấy thế, Thư Thư vội vã khen: "Tiểu Bảo con yên tâm đi, con đã lợi hại lắm rồi, bên ngoài có nhiều chú còn không giỏi bằng con đâu!"

Rắn nhỏ rất nhanh được dỗ dành, sau đó dưới sự chỉ đảo của Thư Thư tiếp tục chơi đùa với em trai nhỏ.

Hôm nay Edgar vẫn đi chữa trị thú hạch cho đọa thú như thường lệ, tiêu hao linh lực không còn một mống xong, hắn liền vội vã trở về phòng.

Rắn nhỏ bò rất nhanh, thường hơi không để ý liền bỏ xa tiểu chuột đồng, sau đó nó sẽ dừng chậm lại chờ tiểu chuột đồng bắt kịp rồi mới chạy tiếp.

"Hai đứa chơi vui ghê a." Edgar nhìn một màn thân thiết này mỉm cười hài lòng.

"Đúng đó." Thư Thư nghiêm túc gật đầu: "Bọn chúng chơi vui như thế, em cũng vui lây."

Thư Thư cũng vui lây? Tại sao? Edgar tò mò nhìn sang.

"Chuột con đã giúp em hoàn thành giấc mộng suốt đời rồi!" Thư Thư nói rất nghiêm túc. Trước kia chỉ mơ một ngày nào đó có thể đuổi bắt rắn rết, phải đuổi cho chúng nó tè ra quần luôn, kết quả tu luyện thành công, nhưng bản năng vẫn còn nên không thể thực hiện được lý tưởng ấy… Đứa con thứ hai của cậu thì khác, nó vừa mới ra đời, chưa biết sợ rắn, cho nó đuổi rắn là được! Thực sự là anh hùng của tộc chuột đồng a!

http://tieulun.hopto.org

Giấc mộng á thú nhân của mình mới nhỏ bé làm sao… Edgar giật mình: "Nếu em thích thì chỉ cần nói một tiếng, ta sẽ thu nhỏ để em đuổi mà. Ta sẽ chạy chậm lại, em đuổi tới còn có thể gặm ta cũng được." Thư Thư có cắn hắn cũng chẳng đau đâu…

"Em mới không cần gặm một con rắn đâu!" Thư Thư không chút do dự cự tuyệt, sau đó liền thấy đứa con lớn nghe thấy lời Edgar nói liền chậm hẳn lại để chuột con đuổi kịp.

Đoán chừng là từ mùi vị nên đoán được rắn nhỏ là anh em với mình, tiểu chuột đồng không hề sợ rắn nhỏ, còn rất thích chơi đùa với nó, lúc bắt kịp rắn nhỏ xong, nó thật sự dùng đến răng mình mà cắn lên.

Vì quá nhỏ, căn bản không thể thương tổn gì rắn nhỏ, cắn cắn cũng chỉ đủ làm ướt đuôi rắn nhỏ thôi, rắn nhỏ vẫy vẫy đuôi, thả chuột đồng lên lưng, sau đó bắt đầu cõng tiểu chuột đồng chạy khắp phòng, vì lo sẽ làm rơi em trai trên lưng, nó còn bò thật chậm mà chắc.

Đứa con thứ hai của mình là thiên tài! Không những đuổi rắn mà còn cưỡi được rắn luôn! Thư Thư nhìn được một màn mãn nhãn này, quyết định sau này nhất định phải cổ vũ hai đứa thêm mới được.

Chơi là phải như thế chứ!

Edgar nhìn bộ dáng ước ao của Thư Thư, cười rộ lên: "Thư Thư, em có muốn cưỡi anh không?"

"Em không muốn cưỡi rắn đâu." Thư Thư đáp, vảy trên người Edgar trơn láng, nếu muốn ngồi vững phải ôm chặt, nhưng ôm chặt một con rắn đâu phải trải nghiệm tốt gì cho cam.

"Em có thể cưỡi hình người mà." Edgar lại cười rộ lên.

"Sắc lang!" Thư Thư dùng tiếng Trung mắng.

"Ta đâu phải sói." Edgar cũng dùng tiếng Trung đáp trả.

Tiểu Bảo liếc nhìn cha mẹ, nhíu mày, cưỡi người?

Biến thành một đứa bé con, tiểu Bảo đặt tiểu chuột đồng lên đầu mình, lại cẩn trọng bò tiếp.

"…" Thư Thư cạn lời, đột nhiên vồ tới Edgar, sau đó cắn lên tay hắn một cái – những điều như vậy không được nói trước mắt trẻ con, cậu và Edgar dạy hư con trai mất rồi!

Edgar tốn một phen công phu mới dỗ dành được Thư Thư đang thẹn quá hóa giận, sau đó nhắc tới một chuyện: "Thư Thư, tiểu Bảo và tiểu bối sinh ra xong chưa có khám sức khỏe kỹ càng, ta tính mai dẫn tụi nhỏ đi kiểm tra xem."

"Kiểm tra gì chớ?" Thư Thư thắc mắc.

"Mọi mặt, tố chất thân thể, thú hạch thú châu, năng lực thiên phú…" Edgar giải thích sơ bộ: "Kỳ thực muốn kiểm tra chính xác phải làm ở bệnh viện lớn ở thủ đô tinh, nhưng tình huống của em có chút nhạy cảm, hai đứa bé không chừng cũng sẽ vậy, ta cảm thấy cứ kiểm tra ở đây luôn đi, thiết bị cũng có sẵn nữa."

"Vậy ngày mai kiểm tra liền đi." Thư Thư ủng hộ.

Việc kiểm tra sức khỏe cho hai đứa bé lần này lại phải nhờ cậy vào Jones và vị bác sĩ muốn bái sư kia rồi.

Vị kia là một thú nhân tên Dean, lần trước có giao lưu với Thư Thư, được cậu phổ cập một đống kiến thức về huyệt đạo kinh mạch xong, vẫn còn đang mất ăn mất ngủ nghiên cứu, chuyện khác đều bỏ ngoài tai, nhưng lần này mới nghe hai tiểu vương tử cần kiểm tra sức khỏe lại tạm thời gác lại chuyện nghiên cứu.

Jones biết Thư Thư có chỗ khó nói, Edgar rất tin tưởng y, còn Dean, vốn đã hợp tác nhiều năm với hoàng thất, là bác sĩ riêng cho nên đã ký hiệp nghị bảo mật trước rồi, chắc chắn sẽ không để lộ thông tin mật ra ngoài đâu.

Khi cả gia đình Edgar kéo quân tới phòng y tế, Jones và Dean cũng đã chờ sẵn bên trong.

"Mọi người tới rồi." Jones cười chào hỏi, ngó ngó cái giỏ Thư Thư mang bên mình: "Cậu đem vương tử mới sinh tới? Cậu ấy có đẹp trai không? Hay là bóng loáng?" Hài tử ra đời y liền muốn chứng kiến tận mắt, nhưng Edgar và Thư Thư giấu như giấu vàng, y vẫn chưa liếc được cái nào.

http://tieulun.hopto.org

"Đẹp lắm, nhưng không có vảy." Thư Thư đáp, thú hình của con trai xinh đẹp cực kỳ, so với con lớn còn dễ nhìn hơn gấp trăm, gấp vạn lần ấy!

Không có vảy? Chẳng lẽ dị tật? Jones nghe vậy cả kinh, chợt thấy Thư Thư xóc khăn lụa che giỏ lên.

Ở đế quốc Thú Nhân, hài tử đều sinh ra trong trứng, mới ra đời dù là thú nhân hay thú nhân đều nhỏ xíu xiu. Hài tử nhỏ thì đã đành, thú nhân còn biến hình tùy hứng, mà dáng dấp thú hình ôm không tiện, sau này có người phát minh ra cái giỏ xách rất tiện lợi.

Đây là một cái giỏ chất liệu siêu nhẹ, có thể để thú nhân hoặc á thú nhân sơ sinh bên trong, như vậy bọn họ có thể dắt con đi chơi khắp nơi, thuận tiện cực kỳ.

Thư Thư mở khăn lụa che kín giỏ lên, Jones liền thấy tình huống bên trong, nhưng rõ ràng là rống tuếch…

"Đứa nhỏ đâu?" Jones thắc mắc.

"Ngay đây chứ đâu." Thư Thư lấy từ dưới đáy giỏ ra một chú chuột đồng nho nhỏ.

"!!!" Jones nhìn tiểu chuột đồng trên tay Thư Thư, hoảng hốt: "Tại sao lại là chuột đồng?"

"Nó giống tôi mà!" Thư Thư đắc ý.

"Nhưng mà… Thú nhân thường theo gien cha." Jones bối rối, con cái sinh từ thú châu của cha, quá trình thai nghén chính là một trận chiến đấu giữa các gen trội với nhau.

Nếu bên cha thắng thế, phôi thai sẽ là thú nhân, còn nếu ngược lại là á thú nhân.

Chính vì vậy, một cặp phu phu sinh ra hài tử đã là thú nhân thì nhất định phải là cha nào con nấy, nếu là á thú nhân thì mới cùng chủng tộc với mẫu phụ.

Tuy nói hài tử là thú nhân và á thú nhân cùng tạo thành, nhưng trong cơ thể thú nhân có đến 90% gen di truyền từ người cha, tương tự á thú nhân sẽ có 90% gen của mẫu phụ.

Nhưng giờ… Tiểu thú nhân vì sao lại mang thú hình khác hẳn Edgar, còn giống với Thư Thư là thế nào?

Lẽ nào… Thư Thư… là thú nhân? Jones đột nhiên nghĩ tới Thư Thư từng biến thành chuột đồng ngay trước mắt mình… Thư Thư mang trên mình nhiều bí mật, còn có thể biến thành chuột đồng, đứa nhỏ này… bình thường không đây?

Jones suy luận một hồi liền ngộ ra, vị bác sĩ già Dean lại quy kết: "Thật kỳ quái, con thú nhỏ này chẳng lẽ có quá nhiều nhiễm sắc thể của Thái tử phi? Nếu vậy thì phải là á thú nhân chứ?"

Dean cho đây là điềm xấu, đang định nói gì, cuối cùng lại ngậm miệng. Thái tử phi mới sinh đứa thứ nhất đã mang bầu đứa thứ hai, sau đó trải qua vụ bắt cóc kinh hoàng suýt mất mạng, nghe đâu trải qua một quãng thời gian cực khổ đủ đường, dưới tình huống đó, hài tử có lẽ cũng phải chịu không ít thương tổn, cho nên mới… đột biến gien?

Khó trách hai người lại giấu con kỹ đến thế, hóa ra là đứa bé có vấn đề!

Dean vô cùng đau lòng thay cho đứa bé trước mặt, cuối cùng chỉ hỏi: "Kiểm tra cho bé nào trước đây?" Ngoài tiểu chuột đồng thì còn rắn nhỏ nữa, nhưng bình thường đều rất "tăng động" quấn quýt trên người Edgar, suýt thì hắn cũng quên mất.

"Kiểm tra cho tiểu Bảo trước đi." Edgar kéo rắn nhỏ trên người xuống.

Rắn nhỏ thừa hưởng 90% gen của Edgar, các số liệu đều vô cùng tốt, còn hơn cả Edgar khi còn bé, quá trình phát triển lại vượt mức quy định.

"Thú châu rất sáng, thú hạch hơi khác thường, nhưng sóng năng lượng rất mạnh, lớn lên nhất định sẽ trở thành một thú nhân cường tráng, khéo còn vượt qua cả phụ thân đó." Dean và Jones kiểm tra xong, hết khích lệ lại ngợi khen – tiểu thú nhân mạnh mẽ cường đại như vậy, bọn họ quả thực là được mở mang tầm mắt.

Tới phiên tiểu chuột đồng.

http://tieulun.hopto.org

Đầu nhỏ quá sức khiến việc kiểm tra hơi phiền toái, nhưng vẫn là tiến hành thuận lợi, mà theo kết quả kiểm tra từng mục, sắc mặt của Jones và Dean ngày càng nghiêm túc lên.

"Đứa nhỏ này… Không có thú châu trong người." Dean nói xong, mặt đầy khó xử, một thú nhân không có thú châu, đồng nghĩa với việc không có khả năng sinh dục, quả thực giống như người tàn phế vậy.

Đứa bé thứ hai của Thái tử và Thái tử phi, vậy mà không có thú châu…

Edgar nghe vậy cũng hơi kinh ngạc, mày khẽ nhíu lại.

Hài tử không có thú châu, vậy còn là thú nhân sao? Nếu không phải thú nhân, vậy tương lai… Edgar đột nhiên nghĩ tới, Thư Thư cũng là một thú nhân không thú châu, sau đó… Cậu ấy sinh hài tử cho hắn.

Tiểu tử nhà mình kỳ thực cũng đâu phải thú nhân truyền thống, mà giống như Thư Thư vậy, "á thú nhân"?

Dù còn hơi bận tâm, nhưng suy xét tỉ mỉ thì lo lắng này lại tan thành mây khói, chỉ còn lại vui sướng mà thôi.

Hắn luôn muốn được có một hài tử á thú nhân, giờ được thỏa nguyện rồi!

Edgar nghĩ tới đây, Thư Thư cũng đoán được, rất vui sướng – hài tử giống hệt cậu, tốt quá a! Còn thú châu gì đó… Cậu cũng đâu có, vẫn ngon lành cành đào nha.

Hai người đều vui vẻ, nhìn vẻ mặt bọn họ, Jones cũng yên lòng phần nào, ở đây lẻ loi vị bác sĩ - "ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu".

"Điện hạ, tiểu vương tử dù không có thú châu, hình thể nhỏ không thích hợp chiến đấu, nhưng vẫn rất khỏe mạnh." Dean ra sức an ủi vợ chồng Hoàng thái tử, rồi không nhịn được thương hại nhìn tiểu chuột đồng, một tiểu thú nhân như vậy, sau này chịu làm nền dưới ánh hào quang của ca ca mới ảm đạm tối tăm làm sao.

Thậm chí, hoàng thất không chừng sẽ đem cậu ấy giấu tới một nơi nào không ai biết…

"Ta biết, đứa bé rất khỏe mạnh." Edgar nói, nhìn bộ dáng Dean liền biết hắn hiểu lầm gì rồi, nhưng không có ý định giải thích.

Tiểu chuột đồng bị lật tới lật lui có chút thiếu kiên nhẫn bò vào trong giỏ, Edgar trao đổi vài câu, dặn Jones và Dean không được phép tiết lộ chuyện này ra ngoài, sau đó ôm Thư Thư và tụi nhỏ trở về.

Edgar và Thư Thư đều không để ý mấy tới kết quả, Jones thì suy nghĩ đã thông, nhưng Dean vẫn không yên lòng, đương nhiên, dù vậy, khi đối mặt với người bên ngoài hắn vẫn rất kín miệng, thậm chí chẳng tỏ vẻ gì bất thường, vẻn vẹn vài ngày sau tìm tới Edgar, đưa ra một lời đề nghị, hi vọng có thể cách vài ngày tới khám định kỳ cho đứa bé một lần, ghi chép theo dõi quá trình phát triển của trẻ.

"Cách vài ngày kiểm tra một lần? Có cần làm tới mức đó không?" Edgar hỏi.

"Không nhiều đâu, kỳ thực điện hạ khi còn nhỏ cũng vậy, chỗ ta còn lưu giữ số liệu khi đó của ngài… Lúc đó ngài đúng là lớn nhanh thật đó." Dean trả lời. Kỳ thực không kiểm tra cũng được, nhưng hắn rất không yên lòng về tiểu vương tử không thú châu kia, muốn ghi chép lại chi tiết về cậu ấy, sau đó nghiên cứu xem có biện pháp nào kích thích thú châu xuất hiện không.

Edgar cân nhắc hồi lâu, đồng ý với yêu cầu này.

Tiểu Bảo thì không sao, trường hợp của tiểu bối lại đặc thù, hắn cảm thấy cần ghi lại quá trình phát triển của nó để ngộ nhỡ sau này hoàng thất có hài tử giống vậy được sinh ra, sẽ có tiền lệ để tham chiếu.

Rắn nhỏ và tiểu chuột đồng, cứ thế cách mấy ngày lại phải kiểm tra. Mới đầu chúng đều hiếu kỳ với các loại máy móc, tiểu chuột đồng còn không nhịn được gặm dây điện, nhưng sau này liền hiểu chuyện hơn.

Thế rồi, một ngày đẹp trời nọ, Dean phát hiện ra một vấn đề nữa trên người tiểu chuột đồng.

Tiểu chuột đồng, quá chậm lớn!

Thú nhân mới sinh đều nhỏ như nhau, nhưng lớn nhanh như thổi, thường chỉ vài tháng đã rất to xác, như rắn nhỏ giờ cân nặng hay chiều dài đều tăng rất nhiều so với trước rồi.

http://tieulun.hopto.org

Còn tiểu chuột đồng, chậm lớn, nếu tiếp tục như vậy… Sau khi lớn lên chắc bằng nắm tay quá!

99. Chương 99: Bắt Chước Thú Nhân

"Điện hạ, tiểu vương tử quá chậm lớn, chuyện này vô cùng đáng lo ngại, cậu ấy…" Dean đau lòng nhìn tiểu vương tử. Sinh ra quá tí hon đã đành, giá mà lớn nhanh thì còn bắt kịp các thú nhân khác, nếu tiểu vương tử có hình thể cao to, vậy thì dù cho là một con chuột đồng cũng sẽ dễ dàng gặm nát được rắn, đè ép lão hổ.

Ấy thế mà… Đứa nhỏ này ở thời kỳ đáng lẽ phải phát triển nhanh nhất lại không chịu lớn gì cả!

Dựa theo các hạng mục dữ liệu đo lường, tiểu vương tử… E là cả đời cũng không cao lên được.

Vẻ mặt hắn càng khó coi hơn: "Chất kích thích tuy giúp hình thể phát triển, nhưng vẫn ảnh hưởng không tốt tới cơ thể người, hình người của tiểu vương tử lại phát dục bình thường, không thể dễ dàng sử dụng được…"

Tiểu chuột đồng được Edgar nâng trên lòng bàn tay. Vì sợ làm tổn thương tới nó, động tác của Edgar có hơi cứng ngắc, thậm chí ngứa ngáy cả người – con trai mình bé xíu xịu xìu xiu, hắn cảm giác như chỉ cần hơi dùng sức một chút sẽ đè bẹp nó mất.

Dáng dấp ấy rơi vào mắt Dean lại thành Edgar không chấp nhận nổi sự thật này, khiến hắn càng lo lắng hơn.

May mà Edgar nhanh chóng phản ứng lại, nói với Dean: "Không sao, thú nhân bây giờ dù ở chiến trường cũng chưa chắc muốn lộ thú hình để chiến đấu, thú hình to nhỏ thế nào chưa đủ để phán xét thành tựu một người, đây là con trai ta, ta tin tưởng những phương diện khác nó nhất định không thua kém bất kỳ ai."

Edgar tuyên bố rất dõng dạc, nói xong còn nhìn tiểu chuột đồng đầy trìu mền. Tiểu chuột đồng nhún nhún trên bàn tay hắn thấy thực phiền, dứt khoát dọc theo cánh tay hắn trèo lên, thành ra Edgar cứng đờ chẳng dám cử động, chỉ sợ lỡ cái lại làm con trai rơi xuống đất.

Có điều, vẫn không quên tỏ vẻ: "Con trai của Edgar ta, tự ta sẽ có cách che chở nó cả đời."

Dean cảm động, rắn nhỏ nhìn bộ dáng của cha, hơi suy tư.

Mỗi lần nó bò lên người mẫu phụ, cha mẹ đều đông đá, trước kia không hiểu là tại sao, ai dè giờ em trai trẻo lên người cha cha cũng cứng đờ…

Cho nên, bọn họ thực ra không quen với thú hình của con cái sao?

Rắn nhỏ trèo lên đùi Edgar, vẫy vẫy đuôi với tiểu chuột đồng.

Bọn chúng đã chơi rất nhiều ngày, sớm có cách giao lưu riêng, tiểu chuột đồng nhìn thấy động tác này của tiểu xà, lập tức bò xuống, bắt đầu truy đuổi ca ca.

Tiểu chuột đồng leo xuống xong, Edgar mới dám thở phào một hơi, nói với Dean: "Tiểu Bối là con trai ta, thân thể rất đặc thù, chuyện này ngươi tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, còn chuyện sau này nó sẽ trải qua những gì… nó vẫn sẽ mãi là bảo bối của chúng ta."

Dean nhìn bóng dáng tiểu chuột đồng đuổi rắn nhỏ chạy khắp nơi, còn trèo lên lứng rắn diễu võ dương oai, gật đầu thở ra nhẹ nhõm. Dù cho có là đột biến gen đi chăng nữa, chỉ cần có người thân ở bên thì nhất định vẫn sẽ sống rất tốt.

Edgar và Dean nói chuyện một phen xong mới mang hai đứa bé trở lại, sau đó đem kết quả báo lại cho Thư Thư.

Thư Thư chẳng thèm bận tâm, họ chuột đồng lớn có bấy nhiêu thôi, cậu to bằng nắm tay đã là lợi hại lắm rồi đó, con trai lớn bằng chừng ấy không phải rất bình thường sao?

http://tieulun.hopto.org

Còn chuyện không giỏi chiến đấu… Đang yên đang lành lại đi choảng nhau làm cái gì a?

Cậu khổ cực tu luyện như vậy để biến thành là để làm gì? Còn không phải vì nhân loại không có hở chút là động chân động tay, còn ăn thịt lẫn nhau sao?

Đế quốc Thú Nhân tiến vào thời đại làm chủ vũ trụ, khoa học kỹ thuật mới là lĩnh vực cần đầu tư phát triển, á thú nhân cũng không hóa thú được, không phải vẫn kiếm được nhiều tiền hơn cả thú nhân đó thôi?

Con trai cậu chỉ cần học cho giỏi sau này tìm một công việc tốt, đây mới là cuộc sống bình dị a!

Đối với một Thư Thư luôn ngóng trông được trở thành một phần của thế giới loài người mà nói, cậu chỉ có một yêu cầu nho nhỏ: "Nếu nó xuất sắc được như Meillet, vậy thì còn gì phải lo lắng nữa?"

"Ta cũng nghĩ vậy." Edgar nói: "Có điều còn một vấn đề, đó là tiểu bối không có thú châu, giống á thú nhân vậy, không chừng lại giống em có thể nhận thú châu hình thành tử cung, nếu vậy, chúng ta có thể nói với người ngoài rằng nó là á thú nhân chăng?"

Thư Thư và tiểu Bối đều hóa thú được, lại trời sinh giống á thú nhân không có thú châu, càng khiến hắn không biết nên phân biệt giới tính kiểu gì đây.

Là thú nhân? Kỳ thực không phải. Là á thú nhân? Rõ ràng biến hình được mà.

Nghe Edgar hỏi như vậy, Thư Thư cũng xoắn xuýt: "Nhưng nói tiểu bối là á thú nhân, lỡ sau này nó thích á thú nhân thì phải làm sao?"

"Không hề gì, hiện tại ở đế quốc, quan hệ đồng giới cũng không phải chuyện to tát." Edgar nói thẳng, tuy không ủng hộ, nhưng vì con cái vẫn nên tính toán chu toàn.

"Nói cách khác, tiểu bối là thú nhân, không cần lo lắng nó thích một thú nhân khác sẽ bị gièm pha?" Thư Thư tò mò hỏi.

"Đương nhiên." Edgar gật đầu.

Nghe được đáp án này, Thư Thư ra quyết định: "Nếu đã vậy, cứ nói với bên ngoài tiểu bối là thú nhân đi." Cậu tính rồi, tuy con trai thoạt nhìn yếu ớt nhưng linh lực trong cơ thể lại dồi dào, khí lực mạnh, sau này muốn hạ gục thú nhân khác không phải vấn đề, cho nên làm thú nhân vẫn hơn, sau này tìm việc làm cũng có thêm nhiều cơ hội.

So sánh các mặt thì thú nhân vẫn tự do hơn cả.

Thư Thư đã quyết định, Edgar sẽ không phản đối, đem bàn bạc với Chris và Ian về chuyện này.

Vì vậy, khi hoàng thất phát thông báo, ngoài việc vợ chồng Hoàng thái tử đang giúp đỡ nhóm đọa thú trên đọa thú tinh cầu phục hồi thú hạch ra, còn nhắc tới một chuyện – gia đình hai người mới đón thành viên mới, một tiểu thú nhân đáng yêu vừa phá vỏ!

"…" Người trên internet đọc thông báo xong, trăm người như một, cạn lời.

Đúng là gặp quỷ mà, chuyện này rốt cuộc là sao? Hoàng thái tử và Thái tử phi mới kết hôn được bao lâu a, đứa bé thứ hai đã thoát xác?

Rốt cuộc Thái tử phi sinh kiểu gì a?

"Á thú nhân hình chuột dễ đậu thai, chu kỳ sinh con cũng ngắn, nhưng không tới mức độ này đâu…"

"Hoàng thái tử sao vậy? Sao có thể khiến bạn đời mình mau mang thai thế! Ôi, thật hâm mộ!"

"Gato gato gato! Ta kết hôn đã 10 năm rồi còn chưa có lấy một đứa!"

"Cầu Thái tử phi chia sẻ bí kíp mang thai, nếu mang thai chỉ cần một tháng không ảnh hưởng tới công tác, ta tình nguyện mang thai một đứa."

…

http://tieulun.hopto.org

Trên mạng nhao nhao như ong vỡ tổ, nhất thời ngay cả tin tức đọa thú trên đọa thú tinh cầu đang khôi phục nhanh chóng, Hoàng thái tử phục hồi thú hạch cũng không thể bì được với đứa bé thứ hai mới mở mắt chào đời này.

Cho tới nay hoàng thất mỗi đời chỉ một, lần này có tới hai đứa, không biết có xảy ra tranh ngôi đoạt vị hay không, ngẫm lại thật hưng phấn a!

Đáng tiếc là hoàng thất rất kín tiếng về vị tiểu vương tử thứ hai này, ngoài một tấm hình chụp gò má trẻ con ra thì không phát thêm tin tức gì, ngược lại đại vương tử thì thỉnh thoảng lại có ảnh được đăng lên.

"Hoàng thất đây là tính để đại vương tử thừa kế ngôi vị? Còn tiểu vương tử có lẽ chỉ cần sống thật vui vẻ là được, cho nên mới giấu tin kỹ như thế chứ."

"Cách nhau có mấy tháng, chỉ vì sinh chậm thì không có tư cách lên ngôi sao? Thương cho tiểu vương tử."

"Đọa thú tình cầu quá xa xôi, nếu không đã có thể chụp được vài tấm của tiểu vương tử rồi."

"Đại vương tử đáng yêu quá, thật muốn nhìn xem tiểu vương tử có phải cũng đáng yêu như vậy không a!"

...

Dân tình trên mạng đang phiền muộn cực kỳ, bởi thông tin vãng lại từ đọa thú tinh cầu tới quá chậm, còn có nhiều người kiến nghị nên cho xây dựng nhiều trạm thông tin đưa đọa thú tinh cầu hòa mạng tổng bộ.

Đương nhiên, ý kiến này đã bị bác bỏ ngay lập tức.

Đọa thú tinh cầu còn xa xôi hơn cả Thiêm tư, muốn hòa mạng phải hao phí vô số tiền bạc của cải, dù đế quốc có thừa tiền cỡ nào cũng không đi làm chuyện ngu ngốc này được.

Huống chi, hiện tại đọa thú tinh cầu đã trở thành tinh cầu tư nhân rồi.

Hoàng đế Chris nhận được tin nhắn từ Edgar đã mua đứt tinh cầu này.

Chris làm vậy là vì cảm thấy nơi đây mang chút kỷ niệm đáng nhớ, xét thấy hoàng thất nhiều tiền quá lại không có chỗ tiêu, phe đế quốc hoàn toàn không nghi ngờ lý do này, bởi đọa thú tinh cầu vừa không có cư dân thường trú hay cơ quan đơn vị giao nhận thuận lợi nào, cho nên thủ tục xét duyệt rất nhanh đã thông qua.

Hoàng thất mới ngu ngốc làm sao a... Bọn họ đã sớm kiểm tra tới lui mấy lần đọa thú tinh cầu, căn bản không có lấy một miếng tài nguyên, một viên tinh cầu như vậy còn dùng cái giá đó để mua lại, hoàng thất đầu óc không vấn đề gì chứ?

Có điều, kể ra cũng là lẽ thường... Lúc trước Hoàng thái tử gặp được Thái tử phi ở Thiêm tư, sau đó hoàng thất tận lực kiến thiết lại nơi ấy, giờ cũng xem như là phồn hoa... Lại nói, nếu Hoàng thái tử và Thái tử, cộng thêm hai vị tiểu vương tử bị bỏ lại tinh cầu xa xôi bị xem là vô bổ kia, hoàng thất liệu có khai phá hay mua lại, giảm bớt gánh nặng cho đế quốc chăng?

Chris mua lại đọa thú tinh cầu xong, ngược lại rất vui vẻ.

Edgar đã nói qua, trên đọa thú tinh cầu có nhiều tài nguyên quý giá, còn có linh thạch, quả là chỗ tốt để làm ăn!

"Chris, tiểu bối đáng yêu quá!" Ian vừa thấy Chris xong việc trở về, nói.

"Ừm." Chris tán thành, tôn tử hắn đứa nào cũng đáng yêu, nếu có cơ hội, hắn rất muốn đưa nó đi khắp nơi thăm thú một lượt.

"Nhỏ như vậy, có thể bỏ túi mang đi... Chris, em muốn tới đọa thú tinh cầu thăm tụi nhỏ!" Ian nói, y đã có hai tôn tử, đều không gặp được, thật đau lòng mà.

"Chúng ta giờ chưa thể đi được, nhưng em yên tâm, hai đứa bé sẽ về trong vòng tay chúng ta sớm thôi." Chris đáp.

Ian nghi hoặc nhìn sang, lại thấy vẻ cao thâm khó dò của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Edgar và Thư Thư cũng không biết vợ chồng Chris đã nhớ thương hai đứa bé tới trình độ ấy, bọn họ còn đang bận rộn với những công việc hàng ngày ở nơi xa, chỉ là Thư Thư xem xiếc thú… Không, xem đọa thú thao luyện, số lượng đọa thú ngày càng ít đi, bên cạnh đã xây dựng căn cứ mới, các thú nhân tùy thời biến thân sẽ ở bên này.

Lúc mới huấn luyện, Renault chỉ muốn bọn họ phát tiết tinh lực dư thừa, nhưng sau đó, hắn lại tính toán đường xa hơn.

Đọa thú đều nhận được đại ân từ Edgar, xử lý tốt, bọn họ sau này tuyệt đối có thể trở thành thuộc hạ trung thành nhất của Hoàng thái tử điện hạ.

Bây giờ dù là thời bình, hoàng thất không cần nuôi quá nhiều quân binh, nhưng quân chủ lực giỏi không phải càng được việc giúp hoàng thất hay sao?

Ý nghĩ đã thông, Renault lại tăng cường độ luyện tập, Edgar cũng bắt đầu tự mình huấn luyện những người này.

Thời gian cứ vậy trôi qua thật nhanh.

100. Chương 100: Jones Mang Thai

Bất tri bất giác đã qua một năm.

Mới đầu, Thư Thư và Edgar vẫn sống trong căn cứ giữa sa mạc, nhưng sau này cân nhắc về hai đứa bé, bọn họ phải dời đi, chọn lấy một nơi phong cảnh tú lệ linh khí dồi dào trên núi.

Ngọn núi cách căn cứ hơi xa, nhưng có chỗ cho phi hành khí hạ cánh, Edgar vẫn có thể một ngày ba bữa về nhà ăn cơm, tối ngủ lại nhà, quan trọng nhất là, từ khi dọn tới đây xong, hai đứa bé có thể nô đùa chạy nhảy khắp quả núi – Edgar đã sửa sang lại nơi đây một lượt, người máy dưới chân núi xây tường vây lại, cho nên không cần lo gặp nguy hiểm gì.

Mấy bữa nay khí trời có hơi lạnh, Thư Thư tuy đã tỉnh giấc nhưng còn chưa muốn rời giường, tới khi bên ngoài dẫn vào mùi thơm nghi ngút của thức ăn, cậu mới vươn mình từ trên giường bò dậy, sau đó nhanh chóng tròng lên cái áo ngủ thoải mái nhất chạy ra: "Edgar, anh nấu gì mà ngon vậy?" Thư Thư sáng sớm dậy không nổi, cho nên bữa sáng đều do Edgar chuẩn bị.

"Anh làm bánh tart trứng và cháo gà." Edgar cười đáp.

Đọa thú tinh cầu không có gà, cho nên đã lâu lắm rồi Thư Thư chưa được thưởng thức, nghe vậy sung sướng reo lên: "Trứng và thịt gà từ đâu đến vậy?"

"Thủ đo tinh phái thêm một phi thuyền tới, mang theo nhiều vật tư." Edgar vừa múc cháo vừa nói.

Thư Thư không thích ăn cháo đầy mỡ, cháo thịt gà thì làm từ nước nấu gà, hớt sạch mỡ mới chịu, bên trong là ức gà xé và ít cải xanh, màu sắc hài hòa, mà còn có bánh tart và salad ăn kèm nữa.

Thư Thư lấy một bánh trứng, mãn nguyện cắn một miếng, rồi lại gặp một đũa salad ăn: "Kỳ thực ăn cháo phải có dưa muối ăn kèm mới phải…" Rau trộn giấm tương củ cải ướp nữa cơ.

"Trẻ con không ăn mặn quá được." Edgar nói, đặt hai đứa bé lên hai ghế riêng, múc cho mỗi bé một tô.

Hai đứa nhỏ ở nơi linh khí dồi dào, "thú hạch" khác thường trong cơ thể đã phát dục vô cùng tốt, bây giờ đã có thể duy trì hình người, muốn thành thú hình thì thành thú hình, hoàn toàn tự do khống chế.

Nhưng lúc ăn cơm, tụi nhỏ tuyệt đối sẽ giữ hình người, dù sao chỉ có hình dáng này mới có thể thưởng thức được hết mùi vị của món ăn, cũng chỉ có hình dáng này mới ăn nhanh hơn một chút được.

Bây giờ thú hình của rắn nhỏ đã lớn hơn tiểu chuột đồng gấp mấy trăm ngàn lần, nhưng hình người chỉ hơn em trai có một chút, dù vậy, nó đã quen chiếu cố đệ đệ, vừa lên bàn liền gắp một cái bánh trứng cho em.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu chuột đồng nhận được bánh trứng, lập tức gặm một cái, sau đó miệng nhỏ nhai nhai nhai rất nhanh… Bởi vì ăn quá vội, suýt nữa nghẹn mất, húp mấy ngụm cháo mới nuốt xuống được.

Tốc độ ăn của tiểu chuột đồng tuy rằng nhanh, nhưng thực tế, ăn nhanh hơn lại là rắn nhỏ… Nó không nhai được, liền nuốt chửng bánh trứng, một bàn thịt kia, phần ăn của Edgar và nó quả thực rất tương xứng với hai thùng cơm là hai cha con.

Thư Thư ăn bánh trứng và cháo gà no rồi, nhưng ngửi thấy mùi thịt, lại không nhịn được nhìn sang, Edgar liền gắp một miếng đưa qua cho cậu nếm thử.

Tiểu chuột tha thiết mong chờ không khác chút nào, rắn nhỏ học theo Edgar, gắp một miếng cho đệ đệ.

Thư Thư và tiểu chuột đồng ăn xong, hài lòng xoa bụng, không buồn nhúc nhích. Edgar đã sớm quen với cảnh này, trên mặt lộ ý cười, hắn đem miếng thịt cuối cùng bỏ vào miệng, ôm Thư Thư và tiểu chuột đồng ra salon, cuối cùng xách rắn nhỏ ra nốt, tiện tay chuyển kênh hoạt hình giáo dục trẻ nhỏ cho bọn trẻ xem.

Làm xong xuôi, Edgar lái phi hành khí đi qua căn cứ, huấn luyện đọa thú, ba người Thư Thư say sưa ngon lành ngồi coi phim cả buổi.

Bộ phim hoạt hình 10 phút một tập, nội dung đặc biệt thú vị, Thư Thư và hai đứa bé xem chằm chằm không chớp mắt, xem xong 5 tập liền đóng máy, đuổi hai đứa nhỏ ra ngoài, cho chúng nó chơi loanh quanh trong núi, còn cậu bắt đầu lấy linh thạch ra luyện tập bố trí trận pháp.

Qua 3, 4 tiếng sau, lại thấy đói bụng, Thư Thư thả linh thạch trên tay xuống, đứng dậy tới nhà bếp sơ chế đồ ăn, sau đó đứng trên đỉnh núi dùng linh lực gọi: "Con trai! Về ăn cơm!"

Linh lực vang khắp quả núi, rắn nhỏ và tiểu chuột đồng nghe xong cùng chạy về nhà, mà lúc này, Edgar cũng về tới nơi.

Một nhà bốn người ăn cơm, Edgar mở phi hành khí rời đi, một hồi sau, Jones và Dean lại qua đây, chiều nào bọn họ cũng sẽ tới dạy thêm cho Thư Thư, đủ loại kiến thức về y học, cách mấy ngày còn kiểm tra định kỳ cho hai đứa bé nữa.

"Thư Thư, Renault dẫn người phát hiện được một thực vật ăn được, mùi vị ngon lắm, tôi mang cho cậu một ít." Jones vừa xuống đã nói với Thư Thư.

Thư Thư vui sướng cực kỳ: "Thật sao? Là gì vậy?" Cậu chạy nhanh tới, tò mò nhìn Jones.

"Là một loại hành họ cây quyết, bên trong mọng nước, còn rất ngọt không chứa thành phần gây hại nào, có thể nhai ăn sống được đó." Jones lấy ra một ít cho Thư Thư nếm thử.

Thư Thư hồn nhiên nhai nhai… Giống cây mía a, ngon thật! Cứng hơn mía, ngứa răng nhai cũng đã lắm, rất hợp với cậu.

Thư Thư hài lòng gặm mía, bên kia, Dean đã kiểm tra cho tiểu bối xong, nhưng lại trầm mặc, cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Thú hình tiểu vương tử vẫn nhỏ như vậy, cũng không biết tại sao hình người lại có khí lực lớn vô cùng, nếu chỉ tính riêng về hình người, so với tuyệt đại đa số thú nhân đều cường đại hơn.

Tiểu vương tử như vậy, chỉ cần tương lại không để người khác phát hiện thú hình của mình, chỉ e dù là ai cũng phải công nhận đây là một thú nhân vô cùng mạnh mẽ… Biết đâu lại giấu được đến cuối đời.

Nghĩ tới đây, Dean cảm giác như tảng đá nặng trĩu trong lòng rốt cục được thả xuống, không khỏi nhẹ lòng.

Lúc dạy cho Thư Thư, bình thường Dean vẫn buông lỏng giờ lại nghiêm khắc hơn, khiến Thư Thư đột nhiên có chút áp lực…

"Hôm nay học tới đây thôi." Chờ Dean nói ra câu này, Thư Thư thực hận không thể nhảy cẫng lên.

"Thái tử phi điện hạ, ngài bây giờ đã có tri thức lý luận phong phú, chỉ còn thiếu thực tiễn mà thôi, ta tin tưởng chỉ cần có đủ cơ hội thực hành, ngài nhất định sẽ trở thành một bác sĩ xuất sắc." Dean khích lệ, không khỏi nhìn cậu đầy thán phục… Phải biết, lời khích lệ này thực ra vì lo Thư Thư sẽ lấy làm kiêu nên đã giảm bớt, tri thức lý luận của Thư Thư không chỉ phong phú mà còn vượt qua cả hắn và Jones, xét thấy

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư với năng lực thiên phú về trị liệu, những thứ mà cậu gọi là có linh lực đều vô cùng thần kỳ… Hắn tin tưởng Thư Thư ngay lúc này đã là một bác sĩ xuất sắc rồi.

"Tôi biết tôi lợi hại mà!" Nghe Dean nói, Thư Thư liền dương dương đắc ý.

Dean: "…" May là mới khen có một câu, nếu không đuôi Thái tử phi sẽ ngẩng tới tận trời mất!

Dean và Jones đã dốc hết vốn liếng chỉ dạy cho Thư Thư mọi thứ, Thư Thư đã gặp là không quên nên ghi nhớ hết tất cả, hai người cũng tỏ ý sau này sẽ không tới nữa.

"Mai không tới nữa? Vậy mai tôi đi tìm hai người, chúng nhau cùng nhau chơi." Thư Thư lập tức nói.

Jones không khỏi bật cười, lẽ nào trong mắt Thư Thư, mấy ngày nay bọn họ chỉ tới chơi nhà sao?

Tuy vậy Jones lại không chút phản đối: "Vậy ngày mai cậu tới đi, bên kia có nhiều bệnh nhân lắm, cậu có thể qua giúp bọn họ xem xem."

"Được a." Thư Thư gật đầu đáp ứng.

Hôm sau, Thư Thư hai nách hai con đi tới căn cứ của Edgar.

Edgar tự mình lái phi hành khí qua đây, đọa thú tinh cầu chưa có trạm trung chuyển, phi hành khí phải để tốc độ cao nhất mới tới kịp, nhưng hôm nay có hai đứa bé lại phải chậm lại, cho nên mãi nửa giờ sau, bọn họ mới tới được căn cứ.

Bên kia, một vài thú nhân được Edgar trọng dụng đang chờ Edgar không rõ có chuyện gì, tới thẳng nơi hắn thường đậu phi hành khí chờ sẵn, sau đó liền thấy… Hoàng thái tử mang theo Thái tử phi và hai đứa bé cùng tới!

Bọn họ cả kinh, sau đó đồng loạt nhìn sang tiểu vương tử đang được Thái tử phi ẵm.

Hai vương tử đều sống trên đọa thú tinh cầu, đại vương tử đã từng chơi đùa với họ nhiều rồi, nhưng tiểu vương tử thì đây là lần đầu mới gặp, quả thực hiếu kỳ vô cùng!

Hiện giờ bọn họ rốt cục đã được thấy tiểu vương tử rồi! Theo lý thì thú nhân này phải có hình dáng giống phụ thân mới đúng, tiểu vương tử lại giống với Thái tử phi, con mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ tròn vo, da dẻ non mịn, thoạt nhìn vô cùng khả ái…

Một đám thú nhân quây lấy tiểu chuột đồng nhìn ngắm mãi, tình cảnh này khiến Edgar khó chịu cau mày, tiểu Bảo hắn có thể cho người khác tùy tiện xem, thú nhân đều vậy, phải trưởng thành trong đòn roi chiến đấu, nhưng tiểu bối…

Tiểu bối quả thực là phiên bản nhỏ tuổi của Thư Thư, đâu thể tùy tiện ai muốn xem là xem được? Edgar đứng một bên chặn hết ánh mắt đám thủ hạ đang nhìn Thư Thư và tiểu bối lại, còn hừ lạnh một tiếng.

Hoàng thái tử điện hạ có thể đánh gục tất cả bọn họ, khí thế càng kinh người hơn… Nghe tiếng hừ lạnh này, đám thú nhân kia lập tức không dám nhìn loạn nữa.

Edgar lúc này mới dẫn Thư Thư đi tìm Jones, để Thư Thư mang tiểu bối cùng đi chơi, còn rắn nhỏ thì theo hắn đi xem huấn luyện.

Trong căn cứ có xây một bệnh viện, chính là nơi Jones công tác.

Trong bệnh viện chẳng hề bận bịu mấy, nhưng hôm nay Jones có hơi mệt mỏi, chỉ là không để lộ ra, thấy Thư Thư đến, hắn cười kéo cậu tới cạnh mình, sau đó vừa giảng giải vừa xem bệnh làm mẫu cho Thư Thư.

Trong bệnh viện có đủ loại máy móc có thể kiểm tra cho thú nhân và á thú nhân, rất là chu đáo, Thư Thư có chút hứng thú, đáng tiếc bệnh nhân không nhiều, Jones làm xíu là xong, ngược lại cậu thấy hơi mất mát.

Jones nhìn biểu tình này của cậu có chút buồn cười, mắt thấy không còn chuyện gì nữa mới thẳng thắn mời cậu đi dùng cơm.

Trước đây vốn luôn sống một mình, tay nghề rất khá, am hiểu mấy món điểm tâm ngọt, Thư Thư vui vẻ đi tới, chờ Jones mang mỹ thực lên.

http://tieulun.hopto.org

"Mấy ngày nay không rõ vì sao tôi thấy có hơi mệt, không làm được nhiều món cho lắm." Jones nhìn vẻ mặt thèm thuồng của Thư Thư và tiểu Bối, cười rộ lên.

"Không sao đâu, dù chỉ có mấy món rau xào cũng ngon lắm rồi!" Thư Thư đáp.

Tiểu bối được Thư Thư ẵm cũng gật đầu liên tục, bình thường nó toàn ăn món do Edgar và Thư Thư nấu, thỉnh thoảng còn tự mình vào bếp, cho nên lần này được ăn món do Jones đích thân vào bếp thì cảm động cực kỳ, càng thấy yêu quý Jones hơn.

Jones làm đồ ăn không nhiều, nhưng rất tinh xảo, ngoài cơm nước bình thường còn nướng 3 phần thịt, một phần để dành cho Renault, hai phần còn lại cho Edgar và rắn nhỏ.

Rắn nhỏ bị Renault xách tới, hình như đi cả đoạn đường đều là tư thế này.

Lúc rắn nhỏ bảo trì hình rắn, Edgar có xách nó thế nào Thư Thư cũng không ý kiến, hơn nữa hình rắn thì ôm kiểu gì, nhưng bây giờ nó đang là hình người, xách như thế thì chịu làm sao! Thấy Edgar đi tới cậu liền vội vã chạy tới đỡ hài tử: "Edgar anh cẩn thận chút coi!"

Đối xử với thú nhân cần gì phải cẩn thận?

Edgar hơi bất đắc dĩ, có điều chỉ nghĩ chứ không nói ra miệng.

Đứa tiểu Bảo cho Thư Thư ôm, Edgar đột nhiên hỏi: "Thư Thư, một tháng sau chúng ta sẽ rời đọa thú tinh cầu."

"Cái gì?" Thư Thư sững sờ.

"Chúng ta phải về thủ đô tinh." Edgar nói.

Một năm qua Thư Thư đã quen sốngi ở đây rồi, cũng cảm thấy rất tốt, đột nhiên nghe tin phải rời đi, không nhịn được mà lưu luyến.

Edgar nhìn Thư Thư liền hiểu cậu nghĩ gì, cười nói: "Khi nào về thủ đô tinh, đủ loại món ngon em muốn ăn đều có, hoàng thất còn mấy phòng ăn em chưa thưởng thức hết đâu."

Vẻ lưu luyến trên mặt Thư Thư không cánh mà bay, hào hứng hỏi: "Sao đột nhiên lại về? Cụ thể khi nào đi?"

"Ta đã chữa trị cho đọa thú xong hết rồi, tất nhiên phải đi chứ." Edgar hôn lên trán cậu.

Tốc độ phục hồi thú hạch trong năm kia càng lúc càng nhanh, mà hôm nay, rốt cục hắn đã hoàn thành xong toàn bộ.

Đọa thú chỉ cần nghỉ ngơi, bọn họ nên về thủ đô tinh thôi, chờ khi về rồi, hai đứa con của hắn sẽ được giáo dục tốt hơn, hắn còn có thể bồi Thư Thư đi khắp nơi, rồi hưởng thụ tuần trăng mật bù nữa chứ.

Sau khi kết hôn cứ bao nhiêu chuyện liên tiếp kéo tới, hắn luôn cảm thấy có lỗi với Thư Thư, cũng muốn đưa cậu đi thăm thú khắp nơi để bù đắp phần nào.

"Khi nào về, em muốn ăn XXX, YYY, ZZZ,..." Thư Thư bắt đầu liệt kê không ngừng nghỉ.

"Không thành vấn đề." Edgar đáp ứng ngay.

Bên kia, Renault cũng đang bàn với Jones: "Khi nào trở về, chúng ta kết hôn đi? Anh nhất định sẽ tổ chức một lễ cưới long trọng để đón em." Một năm qua giúp Edgar huấn luyện đọa thú, Edgar đã đồng ý trả lương cho hắn, hắn có tiền tổ chức hôn lễ rồi!

Renault tâm trạng đang vô cùng tốt, nhưng hắn mới dứt lời, sắc mặt Jones lại tái nhợt đi.

"Jones, em không vui sao?" Renault lo lắng hỏi, á thú nhân của hắn đổi ý? Nếu Jones mà đổi ý, vậy hắn... Hắn sẽ biến thành thú hình đứng bằng hai chân sau vẫy đuôi phần phật cầu bao dưỡng được không?

"Không phải, em hơi khó chịu trong người." Jones nhíu mày, nhìn Renault đi tới trước mặt mình, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy có chút phiền.

Khó chịu trong người? Renault cuống lên: "Anh đi tìm bác sĩ cho em."

http://tieulun.hopto.org

"Không cần." Jones nhíu mày càng chặt, không nhịn được vung tay với lấy tay Renault: "Em chính là bác sĩ đây này, em không sao." Trước đây không lâu mới kiểm tra sức khỏe, thân thể còn khá hơn mấy năm trước nhiều lắm.

"Thầy không thoải mái chỗ nào? Để tôi xem cho?" Thư Thư nói, Jones có vẻ không ổn, trước đây y có hơi ghét Renault, cũng rất ngọt ngào với người ta, còn bây giờ sao nhìn như lại ghét bỏ nữa rồi?

Jones vẫn luôn cảm kích Thư Thư, hơn nữa cậu ấy luôn cho y cảm giác thoải mái, nghe cậu nói, không chút do vươn tay: "Được, cậu xem giúp tôi một chút đi."

Thư Thư nắm lấy tay Jones, linh lực tiến nhập cơ thể.

"Thế nào rồi?" Renault sốt ruột hỏi, gần đây tính tình Jones hơi khó gần, không biết là sao vậy nữa…

"Thân thể khỏe, không có sao hết." Thư Thư đáp.

"Không sao là tốt rồi." Renault nghe vậy nhẹ lòng, lại thắc mắc, nếu không vấn đề thì là chuyện gì đây?

"Nhưng nhọt trong người lớn lên rồi." Thư Thư lại nói, Jones ăn thú châu Renault xong cũng nổi nhọt, hiện giờ còn to lên nữa.

"Nhọt?" Renault sững sờ.

"Cậu nói tôi có thai sao?" Jones phản ứng rất nhanh, khiếp sợ nhảy dựng.

Thú nhân và á thú nhân có tuổi thọ dài hơn con người, nhưng tuổi sinh dục thường kéo dài khoảng mười năm thôi, lúc trước Renault bị thương thành đọa thú, tuổi tác cả hai đã lớn, lại qua 30 năm sau… Y và Renault đều đã qua tuổi sinh sản rồi, đâu còn là trẻ trung gì cho cam.

Tuy Renault luôn la hét đòi làm y mang thai, nhưng Jones kỳ thực không ôm hi vọng, dù sao đậu thai khó khăn, không phải Ian và Chris kết hôn bao năm sau mới sinh ra một mình Edgar đó thôi?

Kết quả… y đã ngần này tuổi còn mang bầu?

Jones trợn mắt há ồm, Renault giật mình, đột nhiên mất kiểm soát biến thành thú hình, đuôi không ngừng vẫy vẫy.

Hắn có con rồi! Hắn vẫn có thể có con!

Một con sói trắng cực lớn cọ đến bên người Jones, liếm liếm hắn, liền bị Jones vỗ mũi một cái, lần này, Jones quyết không dung túng nữa: "Đừng qua đây, em thấy anh liền phiền muốn chết!"

Cái tên này đêm qua làm loạn khiến y không tài nào ngủ ngon được, hôm nay mới mệt thành như vậy… Đêm nay nhất định phải đuổi hắn ra khỏi phòng mới được!

101. Chương 101: Chính Văn Kết Thúc

Jones đúng thực là mang thai.

Khi còn trong thai kỳ Thư Thư đặc biệt khiến người khác yên tâm đến bất ngờ, Jones thì hoàn toàn ngược lại, có Thư Thư dùng linh lực điều dưỡng, dù mang thai nhưng thân thể rất khỏe mạnh, nhưng dù vậy y vẫn thấy khó ở.

Mỗi ngày đều cực kỳ uể oải, mà trong người không khỏe thì tâm trạng cũng tệ theo, còn hay cáu giận vô cớ với người khác… Đương nhiên, cái "người khác" này chính là đầu sỏ Renault.

Trước mặt người ngoài, Jones vẫn sẽ cố nhịn, nhưng khi chỉ còn hai người, y sẽ xả hết, nhưng Renault lại vui vẻ chịu đựng hết.

http://tieulun.hopto.org

Jones mang trong người con trai hắn, hắn có con rồi! Tin tức này làm hắn hưng phấn không ngủ yên, cả ngày phởn phơ quẩn quanh Jones, đừng nói là giận dỗi, dù cho Jones có đánh hắn, hắn cũng chỉ lo tay Jones có bị đau không thôi.

Mà bộ dáng này lại khiến Jones như đấm bịch bông, tức càng thêm tức.

Phôi thai trong bụng Jones dần vặt y khổ sở đủ đường, qua một tháng sau, tình hình cũng chuyển biến tốt lên, nhìn Renault không thấy phiền chán nữa, còn yêu thích được âu yếm, cấp độ thân mật của hai người ngọt ngào thêm một bậc.

Thế rồi bọn họ cũng lên phi thuyền trở về thủ đô tinh.

Á thú nhân có thai kỳ thực không thích hợp ngồi phi thuyền, nhưng Renault không yên lòng nếu để Jones sinh tại đọa thú tinh cầu, lại có Thư Thư bảo đảm cho Jones dọc đường sẽ không để xảy ra chuyện gì, mọi người đều cùng nhau rời khỏi đọa thú tinh cầu.

Nhóm đọa thú được Edgar chữa khỏi thú hạch sẽ chia nhau ngồi ở mấy phi thuyền vận chuyển hàng hóa, lần lượt ghé qua đưa họ về tinh cầu của mình, trong đó nhưng người có bản lĩnh đều được Edgar mời vào làm việc cho hoàng thất, dù là thú nhân phổ thông, hoàng thất cũng tỏ vẻ chỉ cần bọn họ đồng ý, sẽ để họ đảm nhiệm những vị trí tương xứng ở hạm đội hoàng gia hay sản nghiệp hoàng thất.

Tuyệt đại đa số đều đồng ý, số ít từ chối, hoặc là vì bản thân có gia cảnh giàu có hoặc bị thương hay lớn tuổi không thích hợp cho vị trí công tác nữa.

Edgar rất hài lòng với kết quả này, công sức hắn bỏ ra xem như không hề bị lãng phí.

Đương nhiên, hắn và Thư Thư chữa trị cho họ vốn không mong nhận báo đáp gì.

Tin tức từ đọa thú tinh cầu hơn nửa năm nay đều được gửi về thủ đô tinh, những đoàn thám hiểm hay người thân của thú nhân trên đọa thú tinh cầu đã ghi lại rất nhiều ảnh và video, sau đó mang về thủ đô tinh, phát trên internet.

Đọa thú tinh cầu xa xôi một lần lại một lần được ra mắt thủ đô tinh và các tinh cầu lân cận, đáng chú ý nhất là họ được chứng kiến sự thay đổi khôn lường của nhóm đọa thú.

Nan đề khốn nhiễu đế quốc hàng thế kỷ kia đã được Hoàng thái tử và Thái tử phi giải quyết rồi!

Thú nhân một khi đã biến thành đọa thú, coi như cả đời bị hủy hoại, thậm chí một số thú nhân có thú hạch trục trặc cũng phải chịu chung số phận bi kịch ấy.

Các thú nhân vẫn luôn e sợ chuyện này, á thú nhân thì càng sợ hãi hơn. Nhưng hiện tại đế quốc đã tìm ra lối thoát.

Những đọa thú chưa từng phạm pháp đều sẽ được chữa trị thú hạch để trở lại làm thú nhân.

Edgar vốn luôn được các thú nhân ở đế quốc sùng kính, hiện giờ càng đáng ngưỡng mộ hơn, ngay cả Thư Thư trước kia bị cho là không xứng làm Thái tử phi, sau khi thấy cậu chăm sóc Edgar không rời dù hắn đã thành đọa thú, lại nghiên cứu ra phương pháp phục hồi thú hạch, mọi người đều đã công nhận cậu, cũng kính trọng thêm vài phần.

Và đối với á thú nhân, cậu chính là thần tượng suốt đời.

Giờ nghe tin vợ chồng Hoàng thái tử đang trên đường trở về thủ đô tinh, dân mạng đều vui mừng khôn xiết, có nhiều thú nhân và á thú nhân còn ra khỏi nhà, muốn đi đón Hoàng thái tử và Thái tử phi đã phiêu bạt bên ngoài hơn năm trời.

Số lượng người đông đảo khiến đế quốc không thể không phái quân đội xuống đường duy trì trật tự.

"Thái tử điện hạ sắp về!"

"Thái tử điện hạ lần trước về cũng thật hoành tráng, không ngờ lần này cũng vậy!"

"Đâu phải chỉ vậy, lần này còn đông hơn lần trước mấy chục lần ấy! Bị chặn lại bớt rồi đấy!"

http://tieulun.hopto.org

"Bị chặn lại +1, ta muốn được nhìn thấy Hoàng thái tử, kết quả mới tới đường cái đã bị chặn không cho qua."

"Ta muốn ngó vương tử và tiểu vương tử một cái cũng không được TAT."

...

Vô số người còn đang tiếc hùi hụi thì Edgar và Thư Thư đã lặng lẽ về tới hoàng cung rồi.

Lần trước Edgar trở về gióng trống khua chiêng là để dân chúng biết hắn vẫn khỏe mạnh, ngăn chặn các thế lực đang rục rịch khắp nơi, nhưng giờ đâu có lý do để làm vậy.

Edgar ôm hai đứa bé, mang theo cả Thư Thư lặng lẽ trở về, vốn tưởng Ian và Chris sẽ chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn chờ bọn họ trở về, không ngờ trong hoàng cung lại vô cùng náo nhiệt, tổ chức tiệc rượu linh đình.

Ian và Chris không phải vẫn thấy tổ chức tiệc rất phiền sao? Hôm nay tự dưng tổ chức làm gì? Lại còn trang hoàng rực rỡ xanh vàng đủ kiểu? Edgar liếc nhìn hoàng cung như khoác áo mới, đẹp đẽ mà xa lạ.

Nhưng còn chưa kịp tới hỏi cha mẹ, Ian đã kéo người qua đây: "Edgar, Thư Thư, cuối cùng cũng về tới nơi rồi."

"Mẫu phụ." Edgar và Thư Thư chào hỏi, hai đứa bé cũng đến: "Bà nội."

"A, bảo bối ngoan lắm!" Ian nhìn hai tôn tử, y đã biết chuyện đứa thứ hai giống Thư Thư từ trước, tuy ngoại hình của thú nhân nhưng không có thú châu, kể ra có hơi đau lòng, nhưng thôi, y vẫn tiến lên ôm lấy nó, giục giã: "Mau đi thay quần áo, sau đó đi gặp mọi người với ta, cũng để mọi người làm quen với hai đứa bé nữa."

Nghe Ian nói vậy, Edgar vỡ lẽ vì sao lại có tiệc rượu này, là tiệc ra mắt của rắn nhỏ và tiểu chuột đồng đây mà.

Hai đứa bé này là thế hệ được chờ đợi đã lâu của hoàng thất, đúng là cần phô trương một chút.

Edgar và Thư Thư thay lễ phục trang trọng, hai đứa bé cũng có lễ phục riêng, sau đó một người dắt một đứa đi xuống sảnh yến hội.

Bọn họ vừa xuất hiện liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Lúc Thư Thư mới tới thủ đô tinh, tham gia tiệc lần đầu tiên, rất nhiều người tuy mặt không biểu hiện gì, nhưng thực ra đều cho cậu là không đáng quan tâm, thế mà giờ, ai nấy đều không dám coi thường cậu nữa.

Không chỉ vậy, có người còn nghĩ Edgar đúng là may mắn với rước được một á thú nhân như thế về nhà.

Một á thú nhân dù bạn đời đã thành đọa thú cũng không rời không bỏ, còn nghiên cứu ra phương pháp cứu người trở về, ai lại không muốn? Chớ nói chi chưa tới hai năm, á thú nhân này đã sinh cho hắn hai đứa bé rồi!

Hoàng thất vốn luôn hiếm người, lần này... Nếu Hoàng thái tử không tránh thai, hắn và Thái tử phi liệu có phải dễ dàng sinh cả đội bóng chăng? Hay là hai đội bóng để tổ chức một trận đấu giao hữu...

Hoàng thái tử thật khiến người khác phải ganh tị!

Hai vị tiểu vương tử thật đáng yêu!

Mọi người trầm trồ nhìn hai vị tiểu vương tử, ai cũng nở nụ cười thân thiện, Thư Thư vốn không quen cũng thích ứng với ánh nhìn từ xung quanh, nhưng cậu và Edgar lại không biết, trên mạng bây giờ, hoàng thất đã cho người nói rõ.

Hoàng đế bệ hạ biểu thị, hắn sẽ nhường ngôi cho Hoàng thái tử Edgar.

Chuyện trên mạng thế nào người đang tham gia yến hội đều không biết, nhưng rất nhanh tin tức này cũng đến tai bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

Chris hôm nay mặc trang phục rất có tinh thần, hắn giới thiệu hai tôn tử với mọi người, khen ngợi Thư Thư và Edgar một phen, sau đó chuyển đề tài, đột nhiên nói mình tuổi đã cao, trước kia hoàng hậu mất tích thân thể đã tổn hại, cho nên hắn sẽ giao lại ngôi vị và tài sản hoàng thất cho Edgar quản lý, còn bản thân thì dự định về hưu trước hạn.

Thư Thư mới nghe thì chẳng có cảm giác gì, Edgar thì đột nhiên vỡ lẽ, hắn mình phụ thân gài rồi.

Hắn còn trẻ, mới vừa kết hôn chưa được bao lâu, hắn còn muốn bồi tiếp Thư Thư đi chơi đó đây kia!

Hắn đã lên kế hoạch cho tương lai, thậm chí xem qua sổ tay du lịch, nhưng giờ, mọi tính toán đều thành công toi!

Quyết định này của Chris đến quá bất ngờ, còn công bố trực tiếp trước mặt bao người ở đây, Edgar không thể nào từ chối được, uất ức muốn chết, thế mà người chung quanh thì cứ tới chúc mừng rồi lại chia vui cái gì…

Edgar mặt liệt nhận hết.

"Edgar, chuyện này hơi đột ngột, ta hi vọng con có thể thông cảm cho ta." Chris nói: "Ta đã bận rộn mấy thập niên rồi, hiện giờ có chút chịu không nổi nữa."

Chris hôm nay dù vui vẻ nhưng vẫn hơi uể oải, nhìn phụ thân như vậy, chút không cam lòng của Edgar nháy mắt đều tiêu tan, ngược lại thấy hổ thẹn với lòng mình.

"Con đã lớn rồi, ta tin tưởng so với ta, con sẽ còn làm được tốt hơn nữa." Chris lại nói.

Edgar gật đầu: "Phụ thân, con nhất định sẽ không để người phải thất vọng đâu."

"Ta biết." Chris vui mừng nói, vỗ vỗ vai Edgar: "Ta biết trọng trách này rất nặng nề, còn trói buộc con nhiều thứ, nhưng con đã có hai đứa con, 20, 30 năm nữa thì tiểu Bảo sẽ khôn lớn thôi."

Ý của phụ thân là… 20, 30 năm sau, hắn có thể truyền ngôi cho tiểu Bảo, sau đó giải thoát cho bản thân? Edgar nhất thời câm nín, nhưng không thể phủ nhận, đây đúng là một ý hay.

Trước khi hắn kịp phiền muộn gì thì phụ thân đã ra tay rồi…

Hoàng đế Chris thoái vị, Hoàng thái tử Edgar đăng cơ, đế quốc Thú Nhân đều ủng hộ, bởi thực chất hoàng thất chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, đổi hoàng đế không phải chuyện đại sự gì, hơn nữa, so với Chris, kỳ thực bọn họ lại thích Edgar làm hoàng đế hơn, như vậy tin tức cả ngày đều sẽ nói về Edgar.

Duy chỉ có một người không vui vẻ chút nào – Edgar.

Sau khi lên ngôi, hắn trở nên bận rộn điên cuồng, vô cùng vô cùng bận.

"Thư Thư, xin lỗi em." Edgar nói, trước kia hắn đã hứa sẽ đưa cậu đi du lịch, nhưng giờ lại không thực hiện được.

"Sao vậy?" Thư Thư hỏi lại, Edgar rất bận, nhưng mấy ngày nay cậu được người máy hầu hạ cũng thoải mái lắm…

"Sắp tới ta sẽ có rất nhiều việc, e là không đưa em đi chơi ngay được."

"Bao lâu?" Thư Thư hỏi.

Liếc nhìn rắn nhỏ cách đó không xa, Edgar nói: "Ít nhất phải 20, 30 năm."

"30 năm? Không vấn đề gì." Thư Thư phất phất tay, đối với yêu tinh mấy ngàn năm như cậu, 30 năm thì tính là cái gì.

Chỉ cần Edgar cho cậu ăn ngon uống say, cậu không ngại để Edgar nuôi cả đời đâu.

Không, tốt nhất là nuôi hết đời này, đời sau nuôi tiếp…

Thư Thư tính toán một hồi, đột nhiên nghĩ tới hình rắn của Edgar… Cậu chắc chắn là con chuột đồng can đảm nhất trên thế giới này, dám bắt một con rắn phải nuôi mình! Chuột đồng nào có bản lãnh này? Nghĩ tới đây, Thư Thư lại thấy đắc ý.

http://tieulun.hopto.org

"Thư Thư, cảm ơn em." Edgar tặng Thư Thư một nụ hôn.

Thư Thư hôn lại Edgar, đột nhiên nghĩ ngoài ăn uống ra, cậu quên mất còn một chuyện Edgar cần làm – Edgar phải chịu trách nhiệm với cậu, phải giúp cậu thoải mái, không thể tơ tưởng tới người khác!

Thư Thư cứ thế sống những ngày tháng vô cùng sung sướng, trở thành hoàng hậu, hai đứa bé thì từ vương tử thành hoàng tử.

Mà hoàng hậu đang bối rối nhất chính là… Con trai nhỏ của cậu đã quen sống trong ổ rắn, không những không sợ rắn, còn thích ngồi xổm trên đầu ông nội hình rắn rồi đuổi ca ca hình rắn chạy vòng vòng.

Nhìn bộ dáng diễu võ dương oai kia mà xem… Thực ghen tị với nó mà!

102. Chương 102: Phiên Ngoại 1: Chuyện Làm Hoàng Hậu (1)

Lễ đăng cơ tổ chức long trọng, còn phát sóng trực tiếp trên toàn mạng tổng bộ.

Lễ đăng cơ hoàng cung rộng cửa đón khách, thị vệ mặc chế phục hướng dẫn khách vào trong, rất nhiều người tụ tập bên ngoài cầm theo hoa tươi tới chúc phúc.

Đế quốc Thú nhân nhiệm kỳ mới không có hỗn loạn gì, thường thường dân tình chỉ lên mạng bàn luận về quần áo trang sức của hoàng thất.

Biểu hiện lần này của Thư Thư vẫn hoàn mỹ như vậy – lần trước quả thực giống như muốn đi ôm chân Phật phải hi sinh biết bao nhiêu!

Nắm tay hai đứa nhỏ theo sát bên người Edgar, Thư Thư thoạt nhìn vô cùng nghiêm túc, chỉ là gương mặt vẫn búng ra sữa có hơi không phù hợp….

"Hoàng hậu đáng yêu ghê!"

"Hai vị hoàng tử càng đáng yêu hơn, nhìn khuôn mặt ra dáng quá kìa, hihi."

"Hoàng hậu mang hai đứa nhỏ như là hai đứa em trai ý, không biết dưỡng da thế nào a."

"Mới 20 mà…"

…

Mọi người kính nể nhìn Thư Thư, mới 20 tuổi, nhiều người 20 tuổi còn đang đọc sách chưa xong, hoàng hậu đã làm được biết bao nhiêu là chuyện.

Thư Thư cố chịu tới hết lễ đăng cơ, sau khi kết thúc thì nằm liệt trên sô pha, vừa ăn vừa đọc tin tức, xem đến hớn hở mặt mày.

Nhiều người khen cậu nè, xem đi, cậu mới tuyệt vời làm sao.

Còn nữa, hoàng hậu đương nhiệm thiệt uy phong a… Thư Thư nhìn người trên mạng gọi mình hoàng hậu, chợt liên tưởng tới mấy bộ phim hoàng cung bí sử mình từng xem cùng chủ nhân.

Nhiều nữ nhân tranh đến tranh đi, còn không phải vì vị trí hoàng hậu này sao? Giờ cậu là hoàng hậu rồi… Thư Thư trở mình, đột nhiên nhìn về phía Edgar: "Hoàng thượng, về sao ngài đừng bắt thiếp phải sinh thêm một đám tiểu yêu tinh nha."

Tiểu yêu tinh là cái gì? Edgar có hơi băn khoăn, sau đó nhớ ra hình như Thư Thư vẫn hay tự gọi mình là yêu tinh thì phải. Thế con tiểu yêu tinh… Edgar thoáng nhìn tiểu chuột đồng đang ngồi bên cạnh chơi xếp gỗ: "Nghe em hết, em không muốn sinh thì không sinh nữa." Có hai đứa nhỏ hắn đã thấy mỹ mãn lắm rồi.

Có ý gì? Cậu nói tiểu yêu tinh có sinh cũng không phải cậu sinh cơ mà! Thư Thư trừng Edgar, giận.

Edgar chỉ thấy không thể nào hiểu được, chẳng hiểu sao mình lại bị trừng nữa, hắn nói gì sai sao?

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư chẳng qua nhớ ra mấy câu đối thoại trong phim cung đấu nên hỏi một câu, không hỏi được thì thôi, lấy đồ ăn vặt ra cắn răng rắc.

Tiểu chuột đồng liếc nhìn Thư Thư, bắt chước cậu lấy đồ ăn ra cắn răng rắc.

Nhìn Thư Thư và tiểu chuột đồng ăn vặt liên hồi, rắn nhỏ buồn bực, nó không có túi ăn, trên người không mang đồ gì theo được, thế nhưng lăn lộn một vòng cũng thấy đói bụng lắm…

Hài tử đáng thương… Edgar cho người bưng lên một mâm thịt lớn.

Thịt này chuẩn bị cho rắn nhỏ ăn, không cắt nhỏ, rắn nhỏ cầm từng miếng lên ngoạm xuống.

Rắn nhỏ ăn ngon miệng như vậy, tiểu chuột đồng mon men lại gần cọ cọ, sau đó mâm thịt nhanh chóng giảm bớt, chốc sau chỉ còn một nửa… Tiểu chuột đồng chắc chắn không thể ăn nhiều được cỡ đó, hẳn là giấu hết vào túi rồi đây.

"…" Edgar cạn lời, lại cho người bưng thêm mâm nữa.

Chris và Ian từ ngoài vào liền thấy tôn tử đang ăn thịt viên, cái miệng nhỏ nhai căng phình lên, thoạt nhìn càng đáng yêu hết sức.

Ian lập tức bay thẳng qua chỗ tiểu chuột đồng: "Gary, ăn thịt có ngon chứ? Con muốn ăn thứ khác không nào?"

"Còn Fred có muốn uống miếng nước không?" Hỏi tiểu chuột đồng xong lại hỏi rắn nhỏ.

Gary? Fred? Thư Thư theo bản năng nhìn sang Edgar – gì đây?

"…" Edgar trầm mặc một hồi mới nói: "Lúc trước ta có hỏi em muốn đặt tên con là gì, em nói tùy ý, nên ta lấy hai tên này, có nhắc với em rồi, em còn khen hay mà." Á thú nhân của hắn thật không giống người thường, á thú nhân nào cũng sốt sắng tìm tên cho con, Thư Thư thì sao?

Lúc trước hai người ở bên nhau bao lâu? Thư Thư vẫn cứ rắn nhỏ mà gọi, hoàn toàn không có ý định đặt tên cho nó, chờ khi đứa thứ hai ra đời rồi, lại kêu đứa thứ hai là tiểu chuột đồng, hoặc tiểu Bảo tiểu Bối, nhũ danh chẳng tốn tâm tư này dùng tới giờ… Hắn cũng không biết nên nói gì mới tốt đây.

Thư Thư nghe Edgar giải thích mới nhớ, đúng là lúc ở đọa thú tinh cầu Edgar đã nhắc chuyện đặt tên cho hai đứa, tiếc là cậu nghe rồi để đấy quên khuấy mất…

Hóa ra hai đứa này, một đứa tên Fred, một đưa là Gary a… Thư Thư yên lặng lẩm nhẩm mấy lần, ghi nhớ trong lòng, âm thầm nhắc bản thân không được phép quên.

Ở đây Thư Thư đang nỗ lực nhớ tên hài tử, bên kia, Chris đang chuyển giao sản nghiệp cho Edgar.

Dưới sự trợ giúp của luật sư, các hạng mục tài sản của hoàng thất dưới danh nghĩa của Chris đều chuyển tới cho Edgar, đương nhiên, Chris vẫn giữ lại quyền hưởng hoa hồng cho mình.

Đối với Edgar mà nói, nếu chỉ làm hoàng đế thôi thì còn nhàn rỗi, nhưng bao nhiêu sản nghiệp như vậy… Edgar cảm giác mình không thể nào thả lỏng nổi – bao năm trước kia hắn đều ở trong quân đội, chưa học kinh doanh bao giờ, lúc này lại phải học đủ thứ.

"Mấy ngày này ta sẽ lưu lại giúp đỡ con, chờ khi con quen việc ta sẽ tới tinh cầu Groos nghỉ dưỡng một thời gian." Chris nói.

Edgar gật đầu, bắt đầu nghe cha giảng giải các hạng mục sản nghiệp cần tiếp quản.

Chris và Edgar nói chuyện hồi lâu, xem như chuyển giao gần hết, cùng Edgar và Thư Thư ăn cơm chiều, sau đó mới mang Ian rời đi.

Vừa rời khỏi, Chris mới nãy còn tỏ vẻ mệt mỏi lập tức cười cười với á thú nhân của mình: "Thế nào? Em có vui không? Lần này chúng ta nhẹ nợ rồi nha."

"Trên đời có người nào bẫy con trai mình như anh không?" Ian trừng Chris, trong mắt lại có ý cười.

http://tieulun.hopto.org

"Ta nếu bẫy người, cũng không biết trên đời này sẽ có bao nhiêu trông mong bị hố đâu." Chris nói, lại dặn dò Ian: "Mấy ngày nay em dành nhiều thời gian chơi với tụi nhỏ chút, biết đâu lúc đi nghỉ dưỡng lại dụ được chúng nó theo." Trước kia hắn rất bài xích thú nhân khác, dù có là con trai duy nhất, Edgar, hắn cũng khó mà thân cận được, nhưng giờ…

Thú nhân lớn tuổi rồi sẽ thích những thú nhân còn nhỏ hoạt bát đáng yêu, hắn cũng không ngoại lệ.

Ian lập tức tán thành.

Chủ ý này của Chris, y thích!

Edgar đăng cơ xong, Thư Thư liền thành hoàng hậu, mà sinh hoạt khi là hoàng hậu… Thư Thư phát hiện chẳng khác xưa là mấy, chỉ cần ăn ăn ngủ ngủ là được rồi.

Thư Thư vốn không có dã tâm gì, không ăn không ngủ thì chính là lên mạng chơi trò chơi bác sĩ.

Chú ý tới từng động tĩnh của Thư Thư, Ian giới thiệu cho cậu một công việc: "Trước khi kết hôn ta là quân y, sau đó không đảm bảo nổi chức nghiệp, liền mở một bệnh viện, chủ yếu làm từ thiện, tiếp đãi những người thiếu thốn tiền bạc, mỗi ngày tiếp nhận hồ sơ thường xuyên, rất an toàn, con có muốn tới đó làm việc không?" Ian giới thiệu công việc này rất lý tưởng, thời gian thoải mái tự do, còn là sản nghiệp nhà mình, sẽ không phải chịu ủy khuất…

Thư Thư suy xét một hồi liền đồng ý – cậu đang lo thiếu chỗ tôi luyện tay nghề đây, Ian đây là thấy cậu buồn ngủ cho cậu gối đầu a!

Hơn nữa giờ không còn là chuột nữa, làm người phải cho ra dáng, phải có nghề nghiệp đàng hoàng.

Không ngờ một con chuột đồng như mình mà lại có ngày được trở thành bác sĩ được người người tôn kính… Thư Thư đắc ý hết một buổi tối, khoe tới khoe lui với Edgar đã bảy tám lần, sau đó hứng trí bừng bừng đi tới bệnh viện công tác.

Edgar: Chỉ làm bác sĩ thôi mà, có cần hưng phấn tới vậy không?

Bệnh viện này do Ian mở, trước kia y tới lui thường xuyên, không ai còn lạ gì thân phận của con dâu y nữa, ở bệnh viện Thư Thư còn có thể tiếp xúc với đủ loại người bệnh, giúp đỡ bệnh nhân xong còn nhận được sự cảm kích từ bọn họ, cho nên càng ngày càng thích làm công việc này.

Sau đó, chuyện chăm sóc hai đứa nhỏ đương nhiên giao cho Ian lo.

Thư Thư không ý kiến, cậu biết phải hài tử xứng đáng được mọi người yêu thương, nhưng công việc cụ thể phải chăm sóc hài tử thế nào, Ian càng rõ hơn cậu.

Thư Thư nghĩ thoáng nên không phát hiện, còn Edgar đã đoán được chủ đích của Ian rồi nhưng không nói mà thôi.

Hai đứa nhỏ nếu cứ quanh quẩn bên người sẽ chiếm mất sự chú ý của Thư Thư, hiện giờ có người chịu tiếp nhận… Cũng đâu phải chuyện gì xấu?

Ian đúng thực là muốn bồi dưỡng tình cảm với hai đứa cháu, mấy ngày nay quấn quýt không nỡ rời, thế nhưng cũng không có ý chia tách hai đứa nhỏ với gia đình nó, chỉ cần Thư Thư tan tầm sẽ dắt hai đứa đi tìm Thư Thư, hôm nay, y mang hai đứa tới thăm ban của Thư Thư và Jones.

Lúc bọn họ tới, Thư Thư còn đang chẩn bệnh.

Tuy có linh lực nhưng Thư Thư hiểu rõ, nếu ỷ lại vào nó, y thuật sẽ không tiến bộ được, cho nên tận lực hạn chế, hiện giờ đang dùng khoang chữa bệnh kiểm tra toàn thân cho người bệnh, ra dáng làm việc cực kỳ nghiêm túc.

Ian chờ bệnh nhân kia kiểm tra xong, đang định gọi Thư Thư thì thấy cậu quay đầu sáng, nét mặt tươi cười hô một tiếng: "Tiểu Bảo tiểu Bối!"

"Mẫu phụ!" Tiểu Bảo tiểu Bối cũng chạy vọt qua, chui vào lòng cậu, sau đó được cậu hôn mỗi đứa một cái thật kêu.

http://tieulun.hopto.org

103. Chương 103: Phiên Ngoại 1: Chuyện Làm Hoàng Hậu (2)

Thư Thư thân thiết với hai đứa nhỏ một trận mới nhớ mình chưa chào hỏi Ian, lập tức có chút ngượng ngùng.

Ian đã sớm biết lai lịch của Thư Thư có hơi nhạy cảm, không rành cách đối nhân xử thế, nhưng tập mãi thành quen, trấn an cười khẽ.

Thư Thư thấy thế lập tức yên lòng, chào hỏi xong còn nhắc Jones có muốn kiểm tra hay không.

Bệnh nhân tới bệnh viện từ thiện đều là bệnh nặng không kham nổi tiền thuốc men, ấy mà mang thai… Đế quốc Thú Nhân cho khám thai miễn phi, tất nhiên chẳng ai tới nơi này, bởi vậy ngoài Jones ra Thư Thư không phải khám thai cho á thú nhân nào khác, trong bụng Jones mới có cái lòng đỏ trứng, chẳng nhìn ra bên trong là hình thù gì, nhưng còn một tuần trăng là sinh rồi, hài tử trong bụng vậy cũng coi như phát dục tốt.

Nhìn bụng y, Thư Thư hết sức tò mò – không biết là tiểu thú nhân hay tiểu á thú nhân đây…

Bản thân Jones cũng là bác sĩ, đã sớm tự khám cho mình, thế nhưng dụng cụ máy móc đều vô dụng, chỉ có Thư Thư dùng linh lực thăm dò may ra đoán được chút xíu…

"Là á thú nhân." Thư Thư đột nhiên nói.

"Thật sao?" Jones kinh ngạc nhìn Thư Thư, đế quốc Thú Nhân vẫn luôn thiếu á thú nhân, hầu như ai cũng đều mong sinh được một tiểu á thú nhân hết.

Á thú nhân mới ngoan a, thú nhân vừa lớn cái liền theo đuổi á thú nhân chạy mất. Á thú nhân thì sao? Thân thiết với cha mẹ, dù tương lai có bạn đời… Chẳng phải người bạn đời ấy còn phải lấy lòng ba mẹ vợ dài dài đó sao?

Ian cũng vui lây: "Vậy mà lại được á thú nhân!" Trời mới biết y mong có á thú nhân bảo bảo tới cỡ nào, đứa nào cũng là manh vật a! Đương nhiên, tiểu chuột đồng Gary cũng đáng yêu không kém!

Thư Thư không chấp nhất với á thú nhân lắm, chỉ cần không đẻ ra thêm con rắn nào là may lắm rồi, nhưng hiển nhiên, người khác vui cậu cũng sẽ thấy vui mà.

Từ lúc biết Joens có hài tử xong, Renault càng thêm nỗ lực cả ngày đi kiếm tiền, thề nhất định phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền để nuôi dạy hài tử cho tốt, mà Jones thì đang nghiên cứu đủ phương pháp nuôi dạy trẻ, thậm chí có ý định lấy Gary ra thử nghiệm xem…

Gary hoàn toàn không phối hợp chút nào, đồ ăn cho á thú nhân bảo bảo nó tuyệt đối không chịu, đồ ăn thú nhân thì lại ăn cực nhiều, kể từ đó, tình hình phát dục đều chiếu theo thú nhân.

Á thú nhân bảo bảo rất chậm lớn, phải nuôi dạy tỉ mỉ như trẻ con nhân loại vậy, còn dễ sinh bệnh, Gary lại khác, hay ăn mau lớn béo tròn chắc nịch, còn chưa bao giờ biết cảm sốt là gì, một chút cũng không giống á thú nhân.

Ian bất đắc dĩ phải chăm sóc Gary và Fred như nhau, thậm chí trơ mắt nhìn hai đứa nhỏ đánh trận giả… Fred con cẩn thận chút a, đừng làm em trai con bị thương!

Ian lại xông ra răn dạy một phen. Rắn nhỏ vâng lời gật đầu, bất đắc dĩ bị chuột đồng đuổi chạy khắp nơi. So với đệ đệ, nó lợi hại hơn rất nhiều, ít nhất đệ đệ dùng móng vuốt cào cũng không rơi cái vảy nào, nhưng nếu ngược lại nó cào lại một cái…

Lần trước mải chơi quên mất, hơi dùng sức một tí liền làm rách da em trai, Gary quá yếu ớt, đúng là không nên động thủ, vẫn nên để em mình đè đầu cưỡi cổ diễu võ dương oai đi.

Bất quá, tiểu chuột đồng tuy là yếu hơn rắn nhỏ, nhưng so với thú nhân bình thường thì mạnh hơn chút, khiến cho bác sĩ Dean vẫn luôn tưởng nó là dị dạng mừng phát khóc – hoàng tử mất này được kia, tốt xấu gì cũng rất mạnh a! Tương lại hẳn cũng sẽ tìm được á thú nhân cho mình sống yên ổn một đời!

http://tieulun.hopto.org

Edgar nỗ lực quen dần với lối sống của một vị hoàng đế, rắn nhỏ ngày nào cũng mang tiểu chuột đồng đi chơi khắp nơi, Thư Thư thì phát hỏa.

Tới bệnh viên chữa trị cho người nghèo, ca nào cũng trầm trọng, thậm chí có khi còn vô phương cứu chữa, chỉ có thể dùng thuốc cầm cự qua ngày.

Nhưng mà, Thư Thư lại có thể cân được cả những ca như thế.

Từ lúc cậu tới bệnh viện đã được phân công đảm nhận một á thú nhân, cơ thể suy nhược bẩm sinh, khí quan vô cùng tồi tệ, bệnh tình chỉ có thể cầm cự chứ không chữa dứt điểm được.

Người bệnh như vậy chỉ cần dùng khoang chữa bệnh là được, dùng thuốc thích hợp sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, cho nên mới để Thư Thư lo, về sau chẳng ai quan tâm nữa, nhưng Thư Thư lại một lòng muốn chữa bệnh cho người này.

Những ca như vậy thường không đủ sức khỏe để thực hiện phẫu thuận, chỉ dựa vào thuốc men thì không thể hồi phục lại thân thể đã hư nhược, nhưng mà Thư Thư có linh lực.

Mỗi ngày truyền linh lực kèm theo chút linh thảo từ đọa thú tinh cầu đã khiến các khí quan của y chuyển biến tốt đẹp, sau đó, Thư Thư mới tiến hành giải phẫu, giúp trái tim của y khỏe mạnh trở lại.

Tới khi cảm thấy bệnh đã trị tận gốc, Thư Thư mới cho người rời đi, á thú nhân này vẫn còn ngây ngốc – tại sao ta mới giải phẫu xong đã trở nên cường kiện như vậy?

Đúng rồi, trước kia không phải cho ta uống một đống thuốc sao? Sao lần này không thấy?

Á thú nhân nghi nghi hoặc hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo thú nhân của mình về nhà nghỉ ngơi. Thân thể của y không khỏe, từ nhỏ đã là cô nhi, cho nên mới phải tới bệnh viện từ thiện trị liệu, hiện giờ đã 20 tuổi rồi, hơn một năm trước kết hôn cùng một thú nhân cũng là cô nhi.

Y không thể làm việc, thú nhân của y tuy đã nỗ lực nhưng kiếm được bao nhiêu lại đem chữa bệnh cho y hết, bởi vậy mấy năm nay chẳng tiết kiệm được gì, mỗi lần bệnh tình trở nặng chỉ biết trông chờ vào bệnh viện từ thiện trợ giúp thôi, tỷ như lần này y đột nhiên bất tỉnh mới đưa tới bệnh viện.

Thú nhân của y thấy y khỏe lên thì mừng lắm, mua bao nhiêu đồ ăn ngon về cho y tẩm bổ, sau đó trong không khí vui vẻ hiếm có họ lại về động phòng lần hai.

Lần đầu tiên mới làm tới nửa chừng thì y không thoải mái, thú nhân kia cũng không dám tiếp tục, nhưng lần này… Bọn họ thuận lợi mà hoàn thành, sau đó á thú nhân còn nói mình vẫn còn sức làm tiếp.

Thân thể y, giống như Thái tử phi đã nói, khỏe mạnh như người bình thường rồi!

Bất quá, dù có là vậy đi chăng nữa, bọn họ cũng không dám làm quá mức, lúc sau không dám cùng phòng, kết quả qua hơn một tháng, á thú nhân này làm thấy không khỏe, đưa vào bệnh viện kiểm tra… Y mang thai rồi!

Á thú nhân tức khắc ngơ luôn, thân thể y vốn yếu đến mức không thể mang thai được, dù có hình thành tử cung cũng khó phát triển ổn định, giờ sao bỗng dưng lại có thai?

Bọn họ lại kiểm tra tỉ mỉ lần nữa, sau đó phát hiện… Thân thể y dù không khỏe lắm, nhưng không có vấn đề gì lớn, hoàn toàn có thể mang thai, về sau cũng có thể tham gia công tác!

Y khỏe mạnh ư?

Á thú nhân này triệt để ngốc luôn, người trong bệnh viên cũng ngây dại. Dù là thú nhân hay á thú nhân, đã từng đến đây khám bệnh thì đều ký xác nhận đồng ý cho phép bệnh viện xem xét hồ sơ bệnh án.

Người ở bệnh viên đều nghi hoặc không rõ, người bệnh này dù có dưỡng bệnh tốt cỡ nào, theo lý thì chỉ sống thêm được vài năm ngắn ngủi nữa thôi.

"Là Thái tử phi… Là Hoàng hậu đã chữa khỏi cho tôi." Á thú nhân đột nhiên thốt lên.

Hoàng hậu có thể nghiên cứu ra phương pháp phục hồi thú hạch đã là kỳ tích, thế nhưng còn có thể cứu chữa cả bệnh nan y!

http://tieulun.hopto.org

Tuy là có năng lực trị liệu thiên phú, nhưng vẫn thật khó lường!

Chuyện này vừa đồn ra ngoài, tin tức Jones mang thai khi đã lớn tuổi cũng tung lên internet, rồi những ai đã từng có mặt ở đọa thú tinh cầu đều lên ca ngợi Thư Thư.

Hoàng hậu quá lợi hại, có thể trị bệnh nan y, có thể khiến á thú nhân hết tuổi sinh nở mang bầu!

Thư Thư cứ thế phát hỏa.

Một ngày sau, bệnh viện từ thiện đưa tới một bệnh nhân, hi vọng cậu có thể chữa khỏi cho hắn.

Hai ngày sau, bệnh viện đưa tới rất nhiều người bệnh, cũng đều hi vọng cậu có thể chữa khỏi cho từng ấy người.

Ba ngày sau, có người quyên hết gia sản vào bệnh viện ở, chỉ vì muốn kiếm một đường sinh cơ.

Thư Thư: "…"

Sau Edgar, Thư Thư là người kế tiếp bận không nhìn thấy ánh mặt trời, khám xét cho từng bệnh nhân, ưu tiên cho những người có công với đế quốc, nhưng mà đứa hạnh không tốt, cậu cũng cho ra rìa.

Linh lực mỗi ngày tiêu hao hết sạch, ngay cả thời gian chăm con cũng không có, dù vậy, người tới bệnh viện vẫn tới lui không ngớt.

Số ca nan y được chữa trị tăng lên, danh tiếng của cậu càng vang xa, nghe nói ngay cả người từ các tinh cầu khác cũng lục tục kéo về Thủ đô tinh, muốn được cậu đích thân xem bệnh.

Vậy phải làm sao mới tốt đây?

Đế quốc có bao nhiêu tinh cầu như vậy, cư dân nhiều không kể xiết, người bệnh đương nhiên đâu đâu chẳng có, mỗi ngày chỉ có tăng không có giảm, nhiêu đó người, dù cậu có không ăn không ngủ chỉ lo trị liệu, e là cả đời cũng không kham hết được.

Thư Thư bị dọa thật rồi.

"Edgar…" Buổi tối hôm nay, Thư Thư tội nghiệp cầu cứu Edgar, muốn nhờ hắn tìm đường thoát cho mình. Đường đường là Hoàng hậu, đáng lý phải đang nhàn hạ hưởng phúc, công việc chỉ là làm cho vui thôi, đâu thể bắt cậu quần quật chết đi sống lại ở bệnh viên được chứ?

Gần đây đều phải dựa vào linh lực Edgar truyền cho cậu mới khôi phục được tinh thần, thật sự ngẫm lại càng tủi thân.

"Em là Hoàng hậu, cứ chữa bệnh miễn phí cho mọi người, không nhất thiết phải tăng ca, về sau cứ theo lịch hẹn trước mà làm thôi." Edgar nói.

"Sau đó thì sao?" Thư Thư lại hỏi, chứng kiến cảnh còn nhiều người bệnh đang trông chờ mình, cậu không thể nhắm mắt làm ngơ được, sau này… Bệnh viện đông đúc kín người, biết phải làm sao?

"Về sau em đừng tới bệnh viên từ thiện chữa bệnh nữa, tìm nơi nào non xanh nước biếc tự xây bệnh viện riêng cho mình đi." Edgar lại nói: "Những ai muốn được em chữa bệnh cho phải bỏ ra thật nhiều chi phí thuốc men, chỉ tiếp khách VIP, cũng không phải làm chuyện gì xấu, muốn chữa hay không cứ để bọn họ tự chọn lựa."

"Vậy còn bệnh viện từ thiện thì sao?" Thư Thư hỏi, những người ở bệnh viện từ thiện thật đáng thương a! Còn nữa, đòi chi phí thuốc men cao để làm gì? Nhà cậu giờ đã giàu có bậc nhất ở đế quốc rồi mà?

"Em thu tiền thuốc men nhiều lên để làm từ thiện, mở rộng bệnh viện từ thiện, mặt khác, dù là bện viện từ thiện em vẫn có thể bố trí Tụ linh trận được mà." Edgar hôn Thư Thư nhẹ nhàng giải thích.

"Ý kiến hay!" Hai mắt Thư Thư sáng rực lên, bệnh viện từ thiện nếu có Tụ Linh trận, người bệnh sẽ thoải mái hơn rất nhiều, bên kia tuyển chọn người bệnh gắt gao, cậu càng đỡ mệt.

Thư Thư cứ quyết định vậy, mau chóng triển khai, người khác đa số cũng đều đồng tình.

http://tieulun.hopto.org

Hoàng hậu dù sao cũng chỉ là một á thú nhân, bọn họ cũng biết cậu không thể ngày đêm miệt mài chữa bệnh mà không ăn không ngủ được. Hiện tại hoàng hậu đã nguyện ý quyên tiền chữa bệnh bên kia cho quỹ từ thiện cũng đáng quý lắm rồi!

Đương nhiên cũng có người ồn ào cho rằng Hoàng hậu chữa bệnh còn lấy tiền là không phúc hậu, nên tiếp tục miễn phí cho người ta, cho nên dỗi bỏ về - ngươi có bản lĩnh thì đi mà làm việc không lương xem! Dựa vào cái gì bắt Hoàng hậu chữa bệnh không lấy tiền?

Chuyện chữa trị là ngươi tự chọn lấy, chê đắt thì đừng tìm ta, cớ sao ta phải chữa trị miễn phí cho ngươi đây? Thư Thư nhìn bình luận kia, quyết định tăng giá.

Kết quả… Thư Thư vừa có động thái, đột nhiên phát hiện bản thân vẫn thu được tiền, so với tưởng tượng còn nhiều hơn nhiều hơn rất nhiều!

Trước kia đều là miễn phí trị liệu, giờ thì sao? Tiền chữa bệnh cho một người đã đủ để mua một phi thuyền xa hoa rồi kia!

Lời to rồi!

Thư Thư nhìn con số khổng lồ kia, hai mắt to tròn.

"Có số tiền này, bệnh viện sẽ được nâng cấp hơn rất nhiều." Edgar cười nói.

Thư Thư đột nhiên quay đầu, đáng thương hề hề nhìn Edgar: "Edgar, nhiều tiền như vậy em tiếc lắm, phải làm sao bây giờ?"

Edgar: "…"

Thư Thư rốt cuộc vẫn đem toàn bộ tiền đi làm từ thiện, sau đó Edgar cho cậu thật nhiều tiền tiêu vặt bù lại.

Cậu tính rồi, số tiền Edgar cho đem đi gửi ngân hàng lấy lãi đã đủ tiêu xài, nếu vậy, có nhiều tiền hơn nữa cũng đâu để làm gì phải không?

Hoàng hậu Thư Thư cứ vậy bắt đầu chuỗi ngày đi làm tại bệnh viện của chính mình, nhẹ nhàng kiếm được nhiều mối lớn, thanh danh mỗi lúc một vang xa…

Sau đó, cơ hội được cậu đích thân chữa bệnh phải đem đi đấu giá, cho nên tiền chữa bệnh kiếm được đã nhiều còn nhiều hơn, một hoàng hậu tận sức với từ thiện như thế, ai chẳng thích?

Những người đó thích cậu đã đành, nhưng ngay cả giới thượng lưu, quý tộc hay chính khách đều dành thiện cảm đặc biệt cho cậu.

Không thể đắc tội, chỉ nên lấy lòng! Tuy nói muốn được Hoàng hậu chữa bệnh phải tham gia đấu giá, nhưng kỳ thực nếu có quan hệ giao hảo, Hoàng hậu ngầm đồng ý một tiếng thì tiền cũng không cần tiêu không phải sao…

Bọn họ nhất định phải tranh thủ quan hệ tốt với Hoàng hậu!

Thư Thư cứ thế trở thành á thú nhân được hoan nghênh nhất đế quốc, nhiều nhà hàng xa xỉ đều không dám thu tiền cậu, mọi người chỉ hận không thể biếu tặng thêm.

Tới sinh nhật, những người có tiếng trên đế quốc đều cho mang lễ vật tới tặng.

Dù lúc đầu chỉ là một nhân vật mới nổi trên mạng, nhưng các nhóm thế lực cũng không thể không nể mặt cậu.

Phỏng chừng giờ cậu có xì hơi mọi người cũng sẽ khen thơm… Ngay cả Edgar, dù đã lên ngôi hoàng đế cũng không có loại đãi ngộ này.

Thư Thư đắc ý cực kỳ, hiện tại cậu đã là người ai gặp đều yêu rồi, bông hoa rực rỡ nhất trần gian chính là cậu!

Edgar có thể tìm được cậu là phúc mấy đời đó! Một buổi tối nọ, Thư Thư đắc ý dào dạt khoe khoang với Edgar.

http://tieulun.hopto.org

Edgar khẽ cười một tiếng, cho Thư Thư một ít quả hạch trên tinh cầu mới khai phá.

"Ngao! Edgar anh thật tốt! Em gặp được anh đúng là may mắn hạnh phúc quá đi!" Thư Thư nhào tới đoạt đồ ăn, sau đó thuận tiện bị Edgar "ăn".

Mùi vị thật thơm!

104. Chương 104: Phiên Ngoại: Cô Dâu Nuôi Từ Bé (1)

Đôi khi Renault cảm thấy những ngày tháng này đẹp tựa như đang mơ vậy.

Hắn đã thành đọa thú, thế mà còn khôi phục được, còn được cưới á thú nhân mình yêu, thậm chí có cả đứa con bé bỏng sắp chào đời.

Hắn thật sự quá may mắn, quả thực là người may mắn nhất trên đời này!

Có điều, tuy rằng hiện tại thực sự hạnh phúc, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ gặp vài tình huống chịu không nổi.

Ngay cả khi biết mình thành đọa thú hắn vẫn có thể mau chóng chấp nhận hiện thực, chưa từng khóc lóc chưa từng sợ hãi như Renault, vậy mà khi Jones sinh hài tử lại khóc lóc vật vã, tới mức hôn mê luôn.

Hắn theo Jones vào phòng sinh, sau đó, bác sĩ lớn tuổi điềm tĩnh đỡ đẻ, hắn bắt đầu run lên khóc nức nở, khi Jones thuận lợi sinh xong đứa bé, hắn liền lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Jones: "..." Khoa trương tới vậy sao? Tên gia hỏa này trước kia bị người ta đánh tới huyết nhục mơ hồ còn cười được kia mà? Hiện tại sao lại vô dụng như vậy?

Nhờ có Thư Thư điều dưỡng thân thể mà y sinh con vô cùng thuận lợi, nhưng vẫn còn đau, có hơi bực với Renault, kết quả, y đang định cáu kỉnh, Renault lại ngất mất rồi.

Y, một á thú nhân vừa sinh xong hài tử, còn phải lo chăm sóc cho cả thú nhân của mình nữa hay sao?

Vốn dĩ nên là Renault ôm y tới giường bên kia, hiện tại... Jones chỉ đành để người máy giúp đỡ, sau đó người máy lại đi ôm trứng và xách Renault lại đây.

Làm xong hết thảy, Jones lấy máy liên lạc, liên hệ bạn bè, báo cho họ biết mình đã vượt cạn thành công.

"Renault đâu? Sao không phải hắn báo?" Ian cau mày nhìn Jones tiều tụy đi không ít, á thú nhân mới sinh xong hẳn không nên tự mình làm gì mới phải.

"Hắn hôn mê rồi." Jones chuyển camera sang.

"!!!" Ian không chút nghĩ ngợi nói: "Tôi qua ngay!"

Ian xác thực nói là làm, thoáng cái đã xuất hiện trước mắt Jones, còn mang theo Chris và thằng cháu lớn tới nữa – hiện tại rắn nhỏ chủ yếu do họ đảm nhận chăm sóc.

"Renault sao vậy?" Chris lại gần, lo lắng nhìn ngó.

"Hưng phấn quá độ." Jones giật giật khóe miệng. Ian đã giúp xửa lý trứng sạch sẽ, rắn nhỏ thì đứng bên cạnh nhìn chằm chằm quả trứng xem xét không ngừng.

Rắn nhỏ lớn nhanh như thổi, giờ đã nuốt được một trái trứng chừng nắm tay rồi, Jones còn tận mắt thấy nó ăn một lần. Lần đó nó một ngụm nuốt trọn quả trứng, bụng phồng lên một khối to, sau đó quăng người một cái, trứng trong bụng liền vỡ nát, hình thể nó cũng khôi phục bình thường...

Nghĩ tới cảnh tượng kia, Jones có chút lo lắng: "Fred, quả trứng này con không được ăn đâu đấy."

Ian nhất thời hắc tuyến: "Fred đâu phải bạ gì ăn nấy."

http://tieulun.hopto.org

"Đầu tôi hồ đồ rồi… Gary mới là muốn gặm trứng kia…" Jones đỡ trán.

Gary? Nhắc tới mới nhớ… Đứa nhỏ kia nhìn thấy quả trứng lớn cỡ này chắc sẽ chảy nước miếng thật mất… Ian ngồi trên ghế ôm trứng, nói với Fred đang ở thú hình: "Fred, bên trong quả trứng này có tiểu Bảo bảo con biết không? Đó là một á thú nhân rất đáng yêu."

Con rắn nhỏ nhìn quả trứng kia, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc, mẫu phụ nói nó là thú nhân, không thể quá gần gũi với á thú nhân, bao gồm cả mẫu phụ, nhưng tương lai nó có thể cưới một á thú nhân làm vợ, mà đã là vợ thì sẽ thân mật được, còn sinh cho nó một con rắn nhỏ nữa.

Trong trứng này là á thú nhân, tức là vợ tương lai của nó sao?

Nó không muốn lấy một người vợ tròn xoe không có lấy một khuôn mặt đâu…

Nhìn quả trứng kia, rắn nhỏ có chút ưu thương, may mà nó sực nhớ ra một chuyện.

Á thú nhân đâu phải chỉ có mình quả trứng này, nếu không cưới quả trứng này, nó có thể cưới Jones hoặc là ông Ian cũng được a!

Le le lưỡi rắn, hứng thú của rắn nhỏ với quả trứng đã trôi về phương xa.

Đúng lúc này, Renault đột nhiên bừng tỉnh: "Đừng mà!"

"Đừng cái gì mà đừng?" Jones xách gối chụp lên mặt hắn: "Anh cũng thật biết chọn thời điểm quá a!"

Gối đầu chụp lên mặt không đau tí nào, hơn nữa còn có mùi hương của Jones khiến Renault tỉnh táo lại, sau đó ôm chặt lấy y hôn hôn.

"Khụ khụ." Ian ho khan hai tiếng nhắc nhở Renault, hai tên gia hỏa này, chẳng biết giữ ý tứ, dạy hư trẻ nhỏ.

Rắn nhỏ ngồi bên người Ian, mở to hai mắt gắt gao nhìn Renault chằm chặp, có hơi ghen ghét. Phụ thân nó cũng hôn mẫu phụ như vậy, tiếc là không cho nó hôn… Hừ! Chờ nó có vợ, nó cũng nhất định sẽ hôn vợ thiệt nhiều cho coi!

Renault tỉnh hẳn, Ian không lưu lại quấy rầy nữa, xách rắn nhỏ rời khỏi, chờ bọn họ đi rồi, Jones lại ném gối đầu lên mặt Renault: "Rốt cuộc anh bị sao vậy? Anh… Anh…" Làm trò con bò trước mặt người ngoài.

"Anh mơ thấy ác mộng." Renault nhìn về phía Jones.

"Ác mộng gì?" Jones nép vào lồng ngực hắn.

"Không có gì." Renault đáp, tuy ngoài miệng nói vậy nhưng tim vẫn đập thình thình, trong lòng không thôi run sợ.

Giấc mộng kia, thật sự làm hắn kinh hãi.

Trong mơ, ban đầu hắn mới biến thành đọa thú, tuyệt vọng nhưng không nỡ tìm tới cái chết, sau đó bị phi thuyền mang tới đọa thú tinh cầu.

Lúc đi, hắn có chút sa ngã, không ngờ vừa tới đã gặp cướp, nhưng lại giúp hắn tỉnh táo đôi phần.

Jones từng nói với hắn, sẽ gửi đồ cho hắn thường xuyên, tuy không chắc đối phương có giữ lời hay không, nhưng không thể để người khác trực sẵn dưới điểm tiếp tế rồi cướp mất đồ mà Jones gửi tới được?

Hắn tìm mọi cách đánh bại những đọa thú đó, trở thành thủ lĩnh một phương.

Sau đó, năm nào cũng nhận được đồ Jones gửi tới, ấy chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong năm.

Cứ vậy suốt 30 năm, hắn đã làm thủ lĩnh suốt 30 năm, mọi người đều ngưỡng mộ, rồi một năm kia, thể lực chống đỡ hết nổi, nhưng vẫn kiên định đứng dưới trạm tiếp tế chờ, cõi lòng đầy mong chờ đoán xem năm nay Jones sẽ gửi tới cho mình thứ gì đây.

Kết quả, thứ mà hắn chờ được lại là thi thể của Jones.

http://tieulun.hopto.org

Jones ngoài ý muốn bỏ mạng, vì di chúc để lại nói muốn sau khi chết mai táng ở Đọa thú tinh cầu, thi thể liền được đưa tới đây.

Hắn chưa từng dám gửi tin tức gì về mình, sinh mệnh của đọa thú rất ngắn ngủi, Jones chỉ e tưởng rằng hắn đã chết mới lưu lại di chúc như vậy, sau đó để cho hắn được nhìn thấy thi thể ái nhân lần cuối.

Hắn rốt cuộc không chống đỡ được nữa, ngã gục xuống mặt đất.

Renault bừng tỉnh ngay lúc đó, sau khi tỉnh lại vẫn còn sợ hãi tột độ, cho tới khi ôm lấy Jones trong vòng tay, tim hắn mới chậm lại bình thường.

Jones không chết, bọn họ còn có hài tử, giấc mộng kia là giả thôi!

Renault ôm chặt Jones một hồi lâu, bò dậy bế quả trứng Jones mới sinh lên, cũng hôn lên mãnh liệt.

Sau đó, Renault ngoài giờ làm việc đều bỏ hết thời gian chăm sóc cho Jones và hài tử, đôi khi nửa đêm tỉnh giấc không ngủ nữa, an tĩnh ngắm Jones và hài tử thật lâu thật lâu.

Rất nhiều thú nhân phải đợi tới khi hài tử phá vỏ mới có ý thức về tình thương của cha, nhưng có lẽ Renault quá chú ý tới hài tử, dù cho con mình vẫn chỉ là một quả trứng, hắn đã yêu thương nó khôn xiết, mỗi ngày đều hôn nó không biết bao nhiêu lần, còn không ngừng kể chuyện ngày xưa cho con nghe.

Kiểm tra thời gian phá vỏ cho con xong, hắn còn xin nghỉ phép một tuần, thề phải được tận mắt chứng kiến giây phút con mình phá vỏ chào đời, cũng phải đích thân chăm sóc con những ngày đầu non nớt.

Nhưng mọi chuyện không được như hắn đã tính toán trước…

Một ngày trước tuần nghỉ phép của Renault, Jones mang trứng nhỏ tới bệnh viện mới mở, muốn nhờ Thư Thư kiểm tra trứng lần cuối.

Từ khi dọn tới bệnh viện mới, Thư Thư mỗi ngày chỉ nhận trị liệu cho một người, hết sức nhàn nhã, thậm chí mang cả hai đứa nhỏ ở nhà tới bệnh viện chơi, bởi vậy vô cùng vui vẻ kiểm tra giúp Jones, gần đây chuyện này đã thành thói quen mất rồi.

Chính trứng của cậu dò linh lực không ra, quả trứng của Jones lại để cho linh lực xuyên vỏ tiến vào, tình hình bên trong thế nào cậu đều biết hết, thú vị cực kỳ.

Quả trứng của Jones không lớn, nhưng lại có một đứa bé đang cuộn mình nằm bên trong.

Chuột trên trái đất hầu hết đều không lớn, chuột mới sinh chỉ lớn chừng hạt đậu phộng, gấu trúc dù hình thể không nhỏ, gấu con mới ra đời cũng nhỏ xíu, đế quốc Thú Nhân cũng vậy thôi.

Bất quá, hài tử tuy nhỏ, ngũ quan đã khá rõ ràng, còn biết làm nhiều động tác, Thư Thư thậm chí còn có thể thấy được nó nắm tay đánh đấm lên vỏ trứng.

Tiểu á thú nhân thoạt nhìn mềm mại cực kỳ, rất đáng yêu, Thư Thư cũng tính là thân quen, truyền cho nó chút linh lực.

Con của Jones khác với rắn nhỏ và tiểu chuột đồng nhà cậu, không thể hấp thu quá nhiều linh lực, Thư Thư truyền từng chút một hết sức thận trọng, thoáng một chút lại buông tay ra.

"Đứa bé rất khỏe mạnh." Thư Thư ôm trứng nhỏ nhìn Jones, không ngờ đúng lúc đó, cậu đột nhiên cảm giác được, từ cái tay nhỏ của đứa bé, móng vuốt thật dài thật nhọn bắt đầu vươn ra.

Á thú nhân đều nửa thú hóa, đặc biệt khi mở vỏ trứng, bọn họ đều dựa vào móng vuốt cào vỏ chui ra…

Thư Thư vốn tính xem xét cẩn thận, ai dè lại thấy tiểu á thú nhân dùng tay phủi đi, vạch một đường trên vỏ trứng, sau đó động tác mạnh hơn, bắt đầu ra sức cào cào đấu tranh đòi ra ngoài.

Nó sắp phá vỏ rồi!

http://tieulun.hopto.org

105. Chương 105: Phiên Ngoại: Cô Dâu Nuôi Từ Bé (2)

"Đứa bé sắp ra ngoài rồi!" Thư Thư kêu lên, sau đó liếc sang Jones, đứa nhỏ này hấp thu linh lực của cậu, mới có sức làm càn… Jones sẽ không trách cậu chứ?

Jones đương nhiên không trách cứ gì Thư Thư, thực ra chính y cũng không nghĩ tới điều này, chỉ kích động nhìn trứng nhỏ: "Sắp ra ngoài? Ta nên làm gì đây? Đúng rồi, hẳn là nên ghi lại video…" Hiện giờ y chỉ biết lo âu nhìn chung quanh, sau đó lại luống cuống tay chân lấy camera từ nút áo không gian ra, chuẩn bị ghi hình.

Mà lúc này, trên vỏ trứng đã nứt ra một khe nhỏ, hài tử bên trong tựa như càng thêm hăng hái lao ra ngoài, nghênh đón cuộc sống mới.

Jones xem không dám chớp mắt, cuối cùng mặc kệ hết thảy, Thư Thư thì lấy ra ít đồ ăn vặt, nhìn đứa bé trong trứng đã bất động tựa hồ mệt lả rồi, cậu còn sờ nhẹ lên vỏ trứng, cho nó ít linh lực như là cổ vũ.

Có Thư Thư viện trợ, không tới nửa giờ, đứa nhỏ đã mở được một lỗ hổng lớn trên vỏ trứng, mọi người đều có thể xuyên qua đó nhìn thấy hết tình hình bên trong.

Tuy hài tử rất nhỏ, không gian trong vỏ trứng giờ đã không còn đủ cho nó vẫy vùng nữa, tiểu á thú nhân kẹt trong vỏ trứng giãy giụa giãy giụa, giãy giụa giãy giụa, còn òa khóc.

"Mẫu phụ!" "Mẫu phụ!" Hai thanh âm vang lên, Thư Thư quay đầu, hóa ra là rắn nhỏ và tiểu chuột đồng tới.

Hai đứa nhỏ hiện giờ đã có thể nói được ngôn ngữ phổ thông, cũng khá hiểu biết về thế giới của tụi nó, giờ đang nhìn vỏ trứng bên này đầy tò mò.

Fred: "Tiểu Bảo bảo muốn ra khỏi vỏ rồi sao?" Nó nhớ rõ Ian từng nói bên trong có á thú nhân, muốn ra ngoài rồi?

"Đúng vậy, tiểu Bảo Bảo sắp ra rồi đó." Thư Thư nói: "Các con cũng giống em ấy, trước đây đều từ vỏ trứng mà ra, nhưng mà khi ấy là thú hình, không khóc nhè, khác á thú nhân ở chỗ đó." Ian đặc biệt chiều chuộng Gary, cưng nựng như á thú nhân vậy, nhưng Thư Thư lại coi Gary như á thú nhân, cậu muốn nó phải thật mạnh mẽ.

Cậu và Gary đều là nam nhân mà, nam nhân đó! Phải thật hiên ngang như những thú nhân!

Thư Thư đang nói, một tiếng giòn vang vang lên, vỏ trứng bể vỡ, một bé con đáng yêu ướt đẫm từ bên trong lăn ra.

Đứa bé này tuy đáng yêu nhưng không mấy mới lạ gì, Jones đã kích động mất hình tượng, đến nỗi hai đứa nhỏ kia…

Fred lần đầu tiên nhìn thấy tiểu á thú nhân, đôi mắt long lanh không chớp, Gary lại không dám hứng thú, tùy ý liếc liếc vài cái rồi thôi, bò tới chỗ Thư Thư đòi ôm ôm.

"Tôi nên làm gì? Tôi…" Tiểu á thú nhân lăn ra đây xong, ước chừng là thấy không gian rộng rãi thoải mái hơn nhiều, có vẻ rất thích chí, múa may đôi tay nở cười khanh khách, mà Jones nhìn cảnh này lại càng thêm cuống quýt, không dám chạm vào bé con nho nhỏ kia, giống như chỉ sợ hơi dùng sức sẽ làm nó bị thương.

Jones đụng cũng không dám đụng, Fred lại khác, Gary mới sinh ra nó đã cùng em trai chơi đùa, chẳng sợ làm tổn thương em nhỏ này gì cả, ôm lấy tiểu á thú nhân, còn hôn lên mặt tiểu á thú nhân một miếng.

Nó cứ vậy đã cướp đi nụ hôn đầu đời của bé tiểu á thú nhân.

Tiểu á thú nhân lần đầu tiên bị người chạm tới, đôi mắt tròn xoe tò mò nhìn Fred, sau đó nở nụ cười thật tươi với đối phương.

Bảo bảo mới sinh luôn bị che kín dịch nhầy, tản ra mùi vị đặc trưng, nhưng Fred không thấy ghét, còn thích nữa là đàng khác, nó lại hôn tiểu á thú nhân thêm cái nữa, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Tiểu á thú nhân càng cười, mặt Jones lại càng đen. Con y mới sinh đã bị thú nhân chiếm tiện nghi mất!

http://tieulun.hopto.org

"Mẫu phụ, con muốn em ấy làm vợ của con!" Fred đột nhiên thốt lên, nó cũng muốn có một người vợ để ôm hôn gần gũi, như vậy dù cha mẹ ngủ cùng nhau đuổi nó ra ngoài nó, ông bà nội ngủ cùng nhau cũng đuổi nó đi, nó vẫn có thể ôm á thú nhân của riêng mình cùng nhau ngủ!

"Nếu con có thể theo đuổi người ta thành công, người ta đương nhiên sẽ thành vợ con, tới lúc đó phải đối xử với vợ tốt vào biết chưa?" Thư Thư thuận miệng nói.

"Dạ đã biết!" Fred gật gật đầu, đột nhiên đưa tay giật lấy quả hạch trên tay Thư Thư, đút cho tiểu á thú nhân: "Cho em ăn nè…"

"Tiểu Bảo bảo không ăn được cái đó đâu." Jones bị kinh sợ không kịp nghĩ nhiều, đoạt lại con mình, hài tử của y còn nhỏ, chưa gì đã mặc người định đoạt như vậy? Còn nữa, nào có á thú nhân nào mới sinh đã ăn được quả hạch chứ?

Nếu để Renault biết chuyện vừa phát sinh khéo sẽ nổi bão mất… Từ từ, y mải xem con phá vỏ quen gọi Renault tới mất rồi?

Ôm chặt hài tử, Jones ngẩn người.

Ánh mắt Fred vẫn rất tập trung vào tiểu á thú nhân, có chút tủi thân bỏ quả hạch vào miệng, sau đó đột nhiên nghĩ ra… Hình như vỏ trứng ăn cũng ngon lắm mà?

Cầm vỏ trứng tiểu á thú nhân để lại, Fred há miệng cắn một miếng, sau đó chân mày nhíu lại – hương vị của vỏ trứng này, không ngon như vỏ trứng của nó tí nào…

Bất quá mùi vị cũng dễ ngửi, đương nhiên, thơm nhất vẫn là tiểu á thú nhân kia.

Đấy là vợ nó kia mà, nhất định phải đối xử tốt với em ấy mới được.

Fred mãn tâm mãn nhãn có "vợ yêu", nhưng Jones vốn luôn yêu quý nó giờ ôm "vợ yêu" đi mất rồi. Cuối cùng nó chỉ đành trơ mắt nhìn "vợ yêu" rời khỏi tầm mắt.

Nhưng mà lần sau tới thăm bác sĩ Jones là lại được gặp vợ rồi! Nghĩ tới đây, Fred thấy vui cực kỳ.

Fred vui bao nhiêu thì Renault điên người bấy nhiêu.

Hắn không được tận mắt nhìn hài tử của mình ra đời a!

Đã vậy thì thôi đi, hài tử của hắn vừa mới sinh đã bị một tiểu tử thúi chiếm tiện nghi!

Ngửi thấy mùi quen thuộc của Fred trên người con trai, rồi dấu răng trên vỏ trứng, Renault thực muốn cho tên tiểu tử này một trận.

"Trước kia không phải anh nói Fred rất mạnh, chỉ sợ tương lai còn vượt qua cả Edgar, nhất định sẽ là thú nhân mạnh nhất, cho nên tán thưởng nó lắm mà?" Jones nhìn Renault nghiến răng nghiến lợi có hơi cạn lời, trước kia lúc ở đọa thú tinh cầu, Fred vẫn do Renault và mấy người nữa chiếu cố, cho nên bọn họ đều rất thích nó, Renault càng khen không ngớt lời, sao giờ lại biến sắc nhanh như vậy?

Tuy thấy con mình bị Fred chiếm tiện nghi có chút mất hứng, nhưng nếu cẩn thận suy ngẫm lại thì, nếu con của hắn có thể thành đôi với Fred, kể ra cũng không tồi a.

"Dù ta có khen ngợi nó thế nào, nó làm vậy cũng không được!" Renault nghiến răng nói, tức nghẹn trong chốc lát, đột nhiên nghẹn ra một câu: "Em và Ian là bạn bè, tính theo vai vế thì Fred là chú của con mình, bọn nó ở bên nhau kiểu gì đây?"

Jones: "…"

Renault mỗi lần xem video quay lúc con phá vỏ, rồi thấy cái vẻ mặt đắc ý khi Fred chiếm tiện nghi con mình, rồi để lại dấu răng trên vỏ trứng, sau đó tặc lưỡi nhìn vỏ trứng bị hư.

Nói thế chứ, hắn đang cân nhắc thật kỹ càng, Fred còn nhỏ, hiện giờ có hứng thú với tiểu á thú nhân, tương lai có còn hứng thú hay không là chuyện khác…

Renault đã tính toán kỹ càng, nhưng có một chuyện lại không phát triển theo dự tính ban đầu của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Fred vẫn luôn yêu thích tiểu á thú nhân, hơn nữa càng lớn càng yêu sâu đậm.

Tiểu á thú nhân không giống Gary để chơi cùng hắn, nhưng dù chỉ là cùng chơi nấu ăn với tiểu á thú nhân thôi, nó cũng rất vui vẻ cam tâm tình nguyện.

Tiểu á thú nhân so với nó còn nhỏ hơn nhiều, biết em ấy không bằng mình nhưng nó không coi thường người khác chút nào, còn thích kể chuyện ngày xưa cho tiểu á thú nhân nghe, chờ khi em ấy lộ ánh mắt kính nể xong càng kích động không thể kể chuyện ba ngày ba đêm cho đã ghiền.

Đó là khi còn nhỏ, còn tới lúc bọn họ trưởng thành…

Fred không chút do dự hạ gục tất cả các thú nhân có ý đồ tiếp cận tiểu á thú nhân của mình. Đây là vợ của nó, không thể để người khác đoạt mất được!

Mà mỗi lần Fred đánh xong, nhìn tiểu á thú nhân đều phát hiện ánh mắt sùng bái của cậu ấy, khiến nó hận không thể đánh thêm vài hiệp nữa mới đã!

Đối với tình huống này, Renault mới đầu còn thấy hơi buồn bực, nhưng sau đó lại thành lo lắng.

Fred quá ưu tú, con trai hắn rõ là có cảm tình với Fred rồi, nếu sau này nó quay sang coi trọng á thú nhân khác… Con của hắn sẽ đau lòng chết mất?

Mới tưởng tượng thôi Renault đã đứng ngồi không yên rồi, không chỉ không dám răn dạy Fred, mà giờ còn chẳng dám ngăn cản Fred gần gũi con mình nữa cơ.

Hắn không muốn con mình phải đau khổ, hắn hi vọng con trai sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn nhất.

Nghĩ như vậy, Renault càng liều mạng lao đầu vào sự nghiệp, Fred không chỉ có gia thế tốt, bản thân nó cũng xuất sắc, hắn không thể để con mình bị coi thường được… Dù cho Fred không để ý nhưng hắn vận bận lòng.

Cuối cùng, Renault đã được thăng cấp Nguyên soái.

Rốt cuộc hắn cũng không cần lo lắng người khác nói con mình không xứng với Hoàng thái tử Fred nữa rồi! Renault cực kỳ vui vẻ, đắc ý nói cho Jones và con trai mình, tính toán thời gian ra mắt, tốt nhất bàn chuyện cưới xin luôn đi, miễn cho đêm dài lắm mộng Fred lại tơ tưởng người khác.

Tiểu á thú nhân nhìn phụ thân mình, có chút bất đắc dĩ: “Phụ thân, người lo xa quá rồi.”

“Nào có? Con còn không mau trói lấy Fred đi, sau này nó có người khác thì phải làm sao?” Renault phản bác, con hắn mới thành niên không lâu, lúc này còn chưa biết yêu là gì, hắn không muốn con trai bị tổn thương lại tuyên bố cả đời không yêu ai nữa đâu!

“Fred đã cho con ăn thú châu rồi, không dám ngoại tình đâu.” Tiểu á thú nhân vô cùng tự tin.

“Cái gì?” Renault lại phát điên.

Hắn nhất định không dễ dàng gả con đi nữa đâu!

106. Chương 106: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (1)

Thoáng một cái Thư Thư đã làm hoàng hậu tròn 3 năm.

Một năm về trước, sau khi yên chí ném lại toàn bộ sản nghiệp cho cậu con trai duy nhất, Chris và Ian đã “rủ nhau đi trốn”, rời khỏi thủ đô tinh lên đường đi phượt xuyên vũ trụ, tiện tay xách luôn hai thằng cháu Fred và Gary cùng đi.

Hai đứa nhỏ lần đầu xa mẹ, tuy lúc ở bên Thư Thư vẫn thấy chúng nó thực phiền phức, nhưng người đi rồi lại thấy nhớ.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên, nhớ nhau để đấy thôi, cậu phải công nhận, không có hai đứa nhỏ, cuộc sống của cậu thật thoải con gà mái…

Sáng sớm ăn một ít đồ ăn, sau đó tới bệnh viện xem bệnh qua loa 2-3 tiếng, hết việc, giải tán. Giữa trưa về nhà ăn cơm, buổi chiều hoặc đi bệnh viên từ thiện, hoặc ở nhà xem TV hay lên mạng, thích gì thì làm, chờ tới tối Edgar về, bọn họ cùng nhau ăn bữa cơm, sau đó bắt đầu lăn giường hoặc là ra ngoài đi dạo rồi lăn giường.

Cuộc sống như vậy thiệt tốt đẹp biết bao nhiêu!

Lúc trước sống chung, chưa kịp yêu đương gì đã kết hôn, mới kết hôn đã có hài tử, Thư Thư cũng chẳng biết rốt cuộc yêu là cái gì, cho tới tận lúc này mới có cơ hội được hưởng thụ chút ngọt ngào lãng mạn.

Không biết làm sao lại lên vài ký, khuôn mặt đã tròn càng tròn hơn, thứ duy nhất không thay đổi chính là vẻ trẻ con non nớt trên gương mặt ấy.

Biết sao được, cậu không phải thú nhân mà là yêu tinh, biến ra lúc mấy tuổi thì sau này cũng vẫn thế, muốn làm mình già đi phải học thêm pháp thuật gì gì kia.

Mà loại pháp thuật này tạm thời cậu chưa có hứng học, thấy trên mạng người ta khen cậu là Hoàng hậu bất lão mà.

Hôm nay là lễ hội tình nhân của đế quốc, Thư Thư lên mạng tìm hiểu các cặp tình nhân thường làm gì vào dịp đặc biệt này xong liền kéo Edgar đi xem phim rạp.

Edgar không thích xem phim cho lắm, thậm chí vẫn còn bóng ma tâm lý, nhưng Thư Thư muốn xem, hắn tự nhiên cũng muốn bồi.

Hai người ngụy trang kỹ lưỡng, lên đường.

Mua hết bắp rang và đồ ăn vặt mỗi thứ một phần, Edgar che mũ, ôm một đống đồ ăn cùng Thư Thư vào rạp chiếu phim: "Ở nhà cũng xem được, tội gì phải kéo nhau tới đây?"

"Thiết bị ở rạp tiên tiến nhất, ở nhà không có cảm giác hưởng thụ như vậy." Thư Thư ôm bắp rang, vừa bỏ miệng vừa nói.

Edgar trầm mặc, kỳ thực rạp chiếu phim hoàng cung trang bị còn tiên tiến hơn nơi này, thậm chí màn hình lớn… Vì đã sắm sửa đủ trang thiết bị hiện tại phục vụ chiếu phim, màn hình hoàn thiện nhất cũng được đưa vào hoàng cung rồi…

Thế nhưng nếu Thư Thư thích ra ngoài coi phim thì hắn chiều, cậu vui là được.

Nhìn bắp rang trong tay Thư Thư đã không còn một miếng, Edgar đưa cậu một hộp gà viên.

Thư Thư nhận lấy, tiếp tục ăn.

Gần đây cậu càng ngày càng thích lên mạng, còn mê mua sắm online, lần này vé chiếu phim cũng là đặt trên mạng: "Edgar, anh biết không, phim này em săn được, rạp chiếu phim cũng phải tranh mua, em là người nhanh tay nhất mới giật được phòng tình nhân đó! Phòng tình nhân hạng sang nhất mà em không tốn một đồng đã giành được, lợi hại chưa?"

"Lợi hại." Edgar nghiêm túc gật đầu, Thư Thư tốt xấu gì cũng là yêu tinh, tuy nhát gan nhưng tốc độ kinh người a, hơn nữa… Tốc độ đường truyền hoàng cung tuyệt đối nhanh hơn bất kỳ nơi nào khác, bởi vậy Thư Thư nhanh tay giật được phần thưởng cũng dễ hiểu.

Gần đây Thư Thư thực sự say sưa với cái này, thế cho nên đồ mua về nhà đều bỏ xó… Tỷ như mấy hôm trước cậu mê một bộ trang điểm, sau đó nhân dịp giảm giá khuyến mãi mua về bao nhiêu mỹ phẩm, sau đó…

Mỹ phẩm dưỡng da lúc lau không hết bết dính khó chịu, quay người liền ném, đồ trang điểm thì sao? Da cậu đã như da em bé rồi, có làm đẹp cũng chỉ đẹp tới thế thôi, phiền toái như vậy, ném đi cho rồi…

Cuối cùng, chỉ có quà tặng kèm, Thư Thư lại không có hứng thú.

http://tieulun.hopto.org

Edgar nhìn Thư Thư mang đồ cũ tung lên web 2hand bán, cần kiệm như vậy, quản gia có lời khen.

Thư Thư không biết suy nghĩ trong đầu Edgar lúc này, cậu còn đang mải hưởng thụ thành tựu "quá nhanh quá nguy hiểm" của mình, kéo kéo chồng vào phòng chiếu, sau đó nói: "Hôm nay là lễ tình nhân, em đã chọn một bộ phim tình yêu, có diễn viên thú nhân vô cùng nổi tiếng XXX, đóng chung với á thú nhân XXX, nghe đâu họ cực kỳ đẹp đôi!"

Edgar mới nghe "phim điện ảnh tình yêu" là lại nhớ tới bóng ma tâm lý bộ phim về Hoàng thái tử và á thú nhân kia, trong lòng "lộp bộp" rơi vỡ, sau đó lên mạng tra trước nội dung phim ngay tức khắc.

Vẫn may, không liên quan tới hoàng thất, chủ yêu là tâm lý tình cảm, nghe nói hiểu lầm triền miên khó gỡ khó đỡ khó bên nhau gì đó.

Vậy xem đi!

Thư Thư và Edgar đều nghiêm túc xem phim.

Chuyện xưa kể rằng hai nhân vật chính là thanh mai trúc mã, tuy không giàu sang phú quý gì nhưng tình cảm vẫn rất bền chặt, tiết kiệm tiền dự định kết hôn, mua nhà, lễ cưới có thể không cần long trọng nhưng phải thật ý nghĩa.

Hai người thoạt nhìn tưởng rằng sẽ rất hạnh phúc, Edgar tỏ vẻ vô cùng hài lòng, hóng đợi cái kết, ai dè…

Thú nhân kia khi lái phi hành khí bất cẩn va phải con trai độc nhất của nhà tài phiệt, một á thú nhân, á thú nhân kia chửi mắng hắn một hồi, bắt hắn bồi thường phi hành khí, sau đó chạm mặt nhiều lần quay sang thích người ta, thú nhân kia không mảy may phát hiện tâm tư của y, càng lúc càng thân thiết, khiến cho thanh mai trúc mã của mình ghen tị.

Phim điện ảnh ấy à, giữa hai người kiểu gì cũng có kẻ thứ ba, tình cảm luôn phải trải qua ít trắc trở mà… Edgar tiếp tục bình tĩnh xem.

Sau đó… Con trai độc nhất của nhà tài phiệt lại khuyên thú nhân lấy thú châu ra cầu hôn, cuối cùng đoạt được thú châu nuốt mất!

Đây là hướng phát triển quái gở gì? Edgar hết chỗ đỡ, hành vi của thú nhân kia hoàn toàn nằm ngoài phạm vi Edgar có thể lý giải được. Muốn xin lỗi á thú nhân của mình lại phải đi cầu cạnh á thú nhân khác làm quân sư… Kể cả là hỏi thì cũng nên hỏi thú nhân khác mới phải chứ?

Còn thú châu nữa, đã thích á thú nhân kia lâu như vậy rồi, không thể ngầm tặng cho người ta trước được sao? Nếu vậy đã khỏi phải lo y đi tìm người khác.

Giờ thì hay rồi, thú châu của mình thì đưa người khác ăn, chẳng lẽ muốn cưới con trai tài phiệt mà không thành?

Thực hiển nhiên, rõ ràng là phim ảnh ca ngợi tình yêu, thế mà lại không phát triển theo Edgar tượng tưởng.

Tuy thú châu bị con trai tài phiệt ăn mất, nhưng trong sâu thẳm con tim thú nhân vẫn yêu thanh mai trúc mã, nửa cuối phim vẫn là đấu tranh với chính mình, cuối cùng vẫn lấy thanh mai trúc mã, mà con trai tài phiệt dù có thú châu nhưng lại không có được tình yêu.

Edgar: "…" Lầy lội tới vậy sao? Còn không chịu để cho hai vai chính được sống yên ổn mà. Vì cái gì biên kịch cứ nhất định phải đẻ ra thêm một á thú nhân lui tới chen chân?

"Ô, vai phụ kia quá xấu đi!" Thư Thư lau mặt, khóc tới rối tinh rối mù, những người khác trong rạp cũng tương tự.

"Đừng đau lòng, hiện thực nào có á thú nhân như vậy, á thú nhân chẳng bao giờ coi trọng thú nhân kém cỏi mình còn có người yêu rồi đâu." Edgar an ủi, hắn vẫn cảm thấy con trai tài phiệt kia đầu óc rõ là có vấn đề.

"Thật không?" Thư Thư dụi dụi mắt, đôi mắt ầng ậng nước long lanh nhìn Edgar.

"Đương nhiên rồi." Edgar đáp. Á thú nhân có tiền có diện mạo mới không ăn bậy thú châu hố mình cả đời đâu.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư còn sụt sịt, nhưng đỡ hơn nhiều rồi, vỗ tay một cái, nói với Edgar: "Em muốn ăn thêm bắp rang."

"Ta đi mua cho em." Edgar cười nói.

Edgar mua một bắp rang lớn, đang tính đưa cho Thư Thư, bỗng dưng máy truyền tin vang lên. Bộ trưởng bộ Ngoại giao gọi tới – có một công chúa ngoại tinh tới thăm đế quốc, bộ Ngoại giao hi vọng hoàng thất sẽ đi tiếp đón cùng.

"Giờ đã tối rồi." Edgar cau mày nói, hắn làm việc rất nghiêm túc, nhưng buổi tối tuyệt đối không nhận việc, nhất định phải dành thời gian bồi Thư Thư. Bằng không, á thú nhân của hắn lâu ngày cô đơn lẻ loi đi tìm người khác thì sao? Bộ phim mới rồi cho hắn một bài học, thú châu vẫn chưa đủ bảo hiểm trọn đời.

"Camilla liên bang lệch múi giờ với đế quốc ta." Bộ trưởng có chút bất đắc dĩ, bọn họ phụ trách tiếp đón, đều phải hoàn thành vào buổi tối mà.

Camilla liên bang sẽ cho người tới là chuyện Edgar đã sớm biết, cũng đoán chắc mình phải đi tiếp đãi, nhưng giữa đêm lễ tình nhân thế này… Quà tặng tình nhân hắn đã chuẩn bị vẫn chưa kịp tặng Thư Thư mà.

"Công chúa ngoại tinh? Em muốn đi xem!" Thư Thư nghe được hai chữ "ngoại tinh", hưng phấn hai mắt tròn xoe, cậu đã thấy người ngoài hành tinh bao giờ đâu, còn là công chúa nữa chứ, nhất định phải đi xem mới được.

"Chúng ta cùng nhau đi." Edgar vui lên hẳn, có Thư Thư cùng đi, tốt xấu gì cũng có nhau kề vai sát cánh.

Phi hành khí tư nhân rất nhanh có mặt đưa họ đi, trên đó có một phòng chuyên biệt, bên trong gồm nhiều vật phẩm tư nhân, con có lễ phục hoàng thật chuẩn bị sẵn.

Vừa lên phi hành khí, Edgar đã bắt đầu thay quần áo, Thư Thư nhìn trang phục của Edgar, có hơi lúng túng.

Chỉnh trang trịnh trong đi đón tiếp công chúa ngoại tinh, tới lúc đó chắc chắn sẽ nói chuyện không dứt ra ngay được, chắc chắn không thể ăn được gì, cũng không thể nhìn chằm chằm người ta, như vậy không phải phép cho lắm…

"Em không muốn mặc lễ phục hoàng thất đâu." Thư Thư đột nhiên nói.

Edgar nhìn thoàng qua: "Vậy em cứ thay một bộ lễ phục bình thường đi!"

"Không, em không mặc quần áo gì hết!" Thư Thư đột nhiên kêu lên.

Không mặc quần áo? Edgar kinh hãi, sau đó trơ mắt nhìn Thư Thư đột nhiên biến mất ngay trước mắt mình, từ trong bộ quần áo rơi trên mặt đất, một chú chuột đồng nhỏ tròn tròn mũm mĩm lắc lắc bò ra.

Vì quá mập mạp nên không thấy chân đâu, động tác lại nhanh nhẹn lạ kỳ, bò lên bàn, sau đó nhảy tưng tưng vào trong ly giấy bắp rang, vui vẻ sảng khoái ăn bắp.

Edgar: "…" Được rồi, cứ vậy đi cũng được.

107. Chương 107: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (2)

Địa điểm đón tiếp công chúa Camilla là ở Thú Cung.

Thú Cung kỳ thực vốn là một bộ phận thuộc hoàng cung, một cung điện nguy nga tráng lệ, có lịch sử lâu đời và mang ý nghĩa chính trị độc đáo – năm xưa, chính tại nơi đây, hoàng đế đế quốc Thú Nhân đã tuyên bố thay đổi đế chế, tổ chức hội nghị, Thủ tướng đầu tiên cũng tuyên bố nhậm chức tại nơi này.

Vì những lý do đó, chính phủ đế quốc Thú Nhân thường mượn nơi này để tổ chức một vài hoạt động, tuyển cử và nhậm chức càng phải cử hành ở đây.

http://tieulun.hopto.org

Hoàng thất của nhiều người ít, càng không thiếu phòng ở, cung điện này cơ bản không dùng tới, sau này dứt khoát cống hiến cho chính phủ… Cho nên hiện tại, Thú Cung không còn thuộc sở hữu của hoàng thất, nhưng lại là tiêu điểm của đế quốc Thú Nhân.

Trong đại sảnh, đèn điện sáng trưng, ngay cả con đường gần đây cũng được ánh đèn chiếu rọi sáng như ban ngày, khi phi hành khí của Edgar vừa dừng ở cửa, mọi người đều nhìn qua đây.

"Bệ hạ." Bộ ngoại giao tới nghênh đón.

Edgar lại chưa xuống ngay, hắn còn bận ôm ly bắp rang có chú chuột nhỏ bên trong: "Em vẫn ổn chứ?"

Chuột đồng ô ô hai tiếng, bắt đầu dùng tốc độ ánh sáng bỏ bắp rang vào miệng ngấu nghiến.

Thư Thư biến thành chuột đồng xong liền nhảy vào ly giấy, hưởng thụ cảm giác nằm trên bắp rang thơm ngon ngọt ngào, ý muốn Edgar phải ôm ly giấy đi, cậu có thể vừa thong thả ăn bắp rang, vừa nhìn xem công chúa ngoại tinh trông như thế nào.

Nhưng là, Edgar nguyện ý mang cậu tới Thú Cung, nhưng không muốn phủng theo một ly giấy đựng bắp rang đi đâu – mang "thú cưng" đi đón tiếp công chú ngoại tinh thì có thể hiểu lầm rằng hoàng đế rất nhân ái yêu thương động vật, nhưng nếu là bắp rang của rạp chiếu phim, bên trong còn có một chú chuột đang răng rắc ăn không ngơi miệng… Mọi người sẽ nghĩ hắn có tật xấu đi? Không chừng còn chỉ trích hắn ngược đãi đồng vật, chuột đồng đâu phải cái gì cũng cho ăn được.

Huống chi, lễ phục hoàng gia thực sự không hợp với bắp rang chút nào.

Cho nên, vừa tới Thú Cung, Edgar đã muốn ôm chuột đồng ra khỏi ly giấy. Nhưng là, hiển nhiên chuột ta không chịu – Thư Thư còn lưu luyến bắp rang, cậu muốn ăn hết sạch cơ, hoặc không chí ít cũng phải bỏ nó vào túi ăn xong đã.

Cho nên mới có một màn ăn uống điên cuồng này.

So với lần đầu biến về nguyên hình thì Thư Thư đã mập lên nhiều, cũng không biết có ảnh hưởng gì xấu tới sức khỏe không nữa… Edgar nhìn Thư Thư đang cố nhét đầy miệng bắp rang, khẽ cười một tiếng phủng cậu trong lòng bàn tay.

Khắp người Thư Thư giống như vừa ướp hương bắp rang xong, mùi rất ngọt, Edgar ngửi ngửi một chút, lại đưa tay vuốt ve.

Mấy cái khác không biết chứ… Sau khi Thư Thư béo lên, sờ cũng thích hơn hẳn.

Lễ phục của Edgar có chút tương tự quân trang, hắn bỏ Thư Thư vào túi áo ngực, bước xuống từ phi hành khí.

Người của bộ ngoại giao liếc mắt liền thấy trên túi áo bệ hạ có một chú chuột nhỏ thò đầu ra ngoài ngó nghiêng, đã tập mãi thành quen rồi.

Bệ hạ nuôi chuột đồng như thú cưng, cả đế quốc đều biết rồi – bệ hạ mang chú chuột này xuất hiện trước công chúng bao nhiêu lần, sau đó còn bị chụp ăn cơm chung rồi khiến dân tình nổi lên một hồi sóng to gió lớn.

Lần này công chúa Camilla đột ngột ghé thăm, bọn họ tiếp đãi cũng chưa thực chu đáo, bệ hạ mang thú cưng tới cũng chẳng hề gì.

"Công chúa Camilla tới?" Edgar vừa xuống đã xác nhận lại.

"Bệ hạ, bọn họ đại khái chỉ còn ở lại khoảng 2 phút thôi." Bộ trưởng bộ ngoại gia nói.

"Ừm." Edgar đi vào trong.

Sự tình phát sinh quá bất ngờ, Thú Cung còn chưa kịp bố trí gì, may mà đây vốn là cung điện đặc sắc nhất đế quốc, không cần sắp xếp cũng đã rất có phong vị, cho nên mới không thất lễ.

Edgar vào đây xong liền hàn huyên với mấy vị quan chức chính phủ, báo cho người bên liên bang Camilla.

http://tieulun.hopto.org

Edgar từng gặp người liên bang đó rồi, Thư Thư thì nhô cái đầu nhỏ ra, hai mắt to tròn tò mò nhìn về phía cửa – có người ngoài hành tinh tới! Thật muốn xem xem bộ dáng người ngoài hành tinh như thế nào a!

Người bên Camilla nhanh chóng tiến vào, phía cuối đoàn là mấy người giống với nam nhân trưởng thành ở trái đất, mà dẫn đầu thì lại là một mỹ nữ diện váy hồng rực rỡ, chiếc váy kia phải gọi là vô cùng vô cùng bự, quả thực có thể đủ chỗ giấu mấy người luôn ấy.

Nữ nhân này giống con người bình thường thôi, chỉ có mỗi tóc là khác, từng sợi đều thô như cây đũa ấy…

Từ từ! Đây là một cô gái! Nữ nhân đó a!

Thư Thư đột nhiên phát hiện, công chúa của liên bang Camilla, là một công chúa chân chính, nàng là nữ nhân, có ngực kìa!

Chủ nhân trước đây của cậu cơ bản đều là nữ, nhưng từ khi tới đế quốc Thú Nhân, cậu liền chưa từng thấy nữ nhân bao giờ… Nhìn bầu ngực căng phồng của mỹ nữ, Thư Thư ngây ngẩn cả người.

Không ngờ trong tinh tế còn có nữ nhân, sớm biết thế… Ý khoan, dù có biết trước, chắc cậu vẫn chọn Edgar, Edgar đối xử với cậu tốt thế cơ mà.

Nhưng mà, giá như Edgar không phải rắn mà là một nữ nhân thì tốt biết mấy… Cậu vẫn luôn mốn sờ sờ thử ngực nữ nhân, không biết có mềm như trong truyện viết thiệt không.

Edgar không hề hay biết Thư Thư đang chê hắn ngực bằng phẳng, thấy công chúa tới liền dùng ngôn ngữ Camilla chào hỏi.

"Bệ hạ tôn kính của đế quốc Thú Nhân, chào ngài." Vị công chúa hơi xách chiếc váy vừa to vừa rộng vừa dài của mình lên, cúi chào, sau đó rất hứng thú nhìn Edgar: "Không hoàng đế của đế quốc lại trẻ tuổi như vậy, thật khiến người ta phải kinh ngạc."

Vị công chúa này nói bằng ngôn ngữ đế quốc, giọng còn siêu chuẩn, Edgar cũng trở về với tiếng mẹ đẻ đáp: "Công chúa cũng mỹ lệ kinh diễm lòng người."

"Bệ hạ thấy ta xinh đẹp sao?" Ánh mắt công chúa lấp lánh, nhìn Edgar không chớp mắt, đột nhiên nói tiếp: "Không biết ta có vinh hạnh được cộng độ một đêm chăng?"

Cộng độ một đêm? Là giống như cách hiểu của mình phải không? Edgar nhíu mày. Liên bang Camilla chia làm hai phái giống cái giống đực, giống đực thì hệt như thú nhân đế quốc khi là hình người, xưa nay trầm mặc kiệm lời ít nói, Edgar từng gặp rất nhiều người đều là giống đực, cho nên đang hoang mang không biết liệu là giống cái phi thường bạo dạn, hay là do mình hiểu sau ý tứ người ta.

"Ý công chúa là?" Edgar cười hỏi lại. Người ở Camilla lấy ngày làm đêm, hắn nghĩ "cộng độ một đêm" có lẽ là do khác biệt văn hóa đây mà.

"Ta dùng ngôn ngữ của các ngài, vậy mà ngài không hiểu?" Vị công chúa này nhíu nhíu mày: "Ta sẽ nói thật rõ ràng… Hoàng đế đế quốc Thú nhân nghe đây, ta là Elena, là giống cái cường đại nhất của liên bang Camilla, ta muốn *beep beep* với ngài, ngài có đồng ý hay không?"

Elena nhìn Edgar đầy chờ mong, còn Edgar thì khóe mắt co giật rồi, nhanh tay che lại chú chuột đồng trong túi áo, thẳng thắn cự tuyệt: "Ta không đồng ý."

"Vì sao chứ, không phải ngài nói ta rất xinh đẹp sao?" Elena không hiểu nổi vì sao Edgar lại cự tuyệt.

"Ta đã có bạn đời rồi." Edgar nói, đang nói dở lại phát hiện ngón tay mình bị cắn, trên tay hơi tê dại, hiển nhiên Thư Thư vẫn còn đang nghiến răng gặm hai ngón tay hắn.

Da hắn đúng là cứng thật, không nên làm răng Thư Thư bị thương…

"Ta không ngại." Elena tỏ vẻ.

Ta để ý! Thư Thư phẫn nộ tột cùng, nếu không phải Edgar kìm giữ cậu, cậu nhất định sẽ nhảy khỏi túi áo hắn, sau đó cào cho nữ nhân trước mắt này mấy cái. Dám tơ tưởng nam nhân của cậu, không thể tha thứ!

http://tieulun.hopto.org

Sao vừa rồi cậu lại có thể nghĩ nữ nhân này xinh đẹp được? Nữ nhân này rõ ràng là đại phôi đản sửu bát quái! Hừ! Edgar chắc chắn sẽ không thích nữ nhân lớn lên dị hợm như vậy đâu!

"Xin lỗi, đế quốc Thú Nhân và liên bang Camilla có phong tục khác biệt, chúng tôi đều thủy chung với bạn đời duy nhất." Edgar nói, hắn biết một chút về phong tục ở Camilla, nơi đó giống cái có thể chọn nhiều giống đực để sinh con đẻ cái, đây là khác biệt quá lớn khi so với đế quốc.

"Thế thì tiếc thật…" Elena nói: "Ngài rất đẹp trai, ta rất thích ngài đó."

"Ta lại chỉ thích bạn đời của mình thôi." Edgar nói, không nói hắn chỉ thích Thư Thư, dù có thíc người khác cũng không đến lượt giống cái Camilla đâu… Đúng là kỳ quái, so với bọn họ, giống đực còn dễ gần hơn.

Giống cái, hắn vốn nghĩ chắc chỉ có đầu và chân khác biệt một chút, không ngờ ngực còn sưng vù lên…

Thư Thư căn bản không biết bộ ngực nữ nhân mà cậu muốn sờ thử đã bị Edgar cho là sưng lên quái dị, cậu vẫn còn đang lâng lâng sung sướng, Edgar thổ lộ trước mặt mọi người khiến cậu có hơi áy náy – hắn chung tình như vậy mà cậu lại tơ tưởng sờ người khác, thật đáng trách mà!

Chuột nhỏ lấy lòng liếm ngón tay Edgar, đôi mắt đen lúng liếng thoạt nhìn sáng lấp lánh.

"Đây là gì vậy? Ngài mang theo đồ ăn khuya sao?" Ánh nhìn của Elena dời đi, thấy chuột nhỏ trong túi áo Edgar, định đưa tay tới bắt.

Ăn khuya? Người Camilla hình như đều thích "ăn" vật sống… Edgar nhanh chân lui về sau một bước, đồng tay đưa tay che túi áo, chỉ sợ Thư Thư bị thương – người đế quốc Camilla, nhất là giống cái, rất khát máu.

"Tốc độ của ngài nhanh thật đó!" Elena với tay bị Edgar né tránh lại không tức giận, còn hứng thú hơn nhìn Edgar.

Váy nàng vô cùng lớn, tưởng khó hành động nhưng vụt cái lại lao về phía Edgar muốn bắt Thư Thư trong túi áo Edgar.

"Công chúa Elena, dừng lại!" Edgar càng né tránh, sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng Elena căn bản không hề có ý định nghe theo, nàng quơ quơ váy, thoáng cái lại vụt tới bắt chuột.

Edgar tránh được hai lần, nhưng lần này không tránh nữa, trực tiếp tóm lấy tay Elena, dùng linh lực làm tay nàng mất cảm giác, đồng thời quăng Elena ra ngoài.

Yến hội tổ chức để tiếp đãi Camilla sao lại thành như thế này? Bộ trưởng bộ ngoại giao chết đứng, nhìn tình cảnh trước mắt đầu đầy hắc tuyến. Hắn nhíu nhíu mày, đang tính can thiệp giúp Elena, ai ngờ mới ngẩng đầu liền thấy vị Hoàng đế mới đăng cơ lại không chút thương hoa tiếc ngọc đối đãi với công chúa như thế, ánh mắt có phần nóng nảy, thế rồi vị công chúa kia lại xách váy xông lên…

Thảm! Bộ trưởng kinh hãi trợn tròn mắt, yến hội còn có á thú nhân bị dọa rồi!

Nữ nhân này muốn làm gì? Thư Thư trốn trong túi áo Edgar, lấy hai chân trước che mắt – đang dự hội mà lại nhấc váy lên như vậy, quả đúng là lưu manh… Đừng nói nàng tính câu dẫn Edgar bằng cách đó nha?

Thư Thư che mắt một bộ kiên quyết không xem, nhưng kẽ hở giữa các ngón chân lớn lắm, căn bản không che được, đồng thời cậu cũng nghĩ mình phải hỗ trợ Edgar tùy cơ ứng biến. Quyết không thể để Edgar đi nhìn cơ thể người khác!

Sau đó, Thư Thư liền thấy được "quang cảnh dưới váy công chúa".

Đây là cái quỷ gì? Vì sao một đại mỹ nữ, dưới váy lại không phải chân mà là nhiều xúc tu thô tráng như cánh tay?

Tiểu chuột đồng hơi há hốc miệng, bị dọa ngây người, đây… Là bạch tuộc tinh?

Không sai, vị công chúa Elena này dưới váy đầy xúc tu, hình hài khá giống con mực mà Thư Thư ăn kèm nước tương, từ lúc váy bị vén lên, chúng liền duỗi tỏa ra xung quanh, tỏ vẻ giương nanh múa vuốt.

"Như vậy thoải mái hơn nhiều." Elena nói, người đi theo nàng lại không hẹn mà đồng loạt lui về sau, tránh chỗ cho nàng có không gian duỗi thân.

http://tieulun.hopto.org

108. Chương 108: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (3)

Thư Thư nhìn sinh vật trước mắt, có cảm giác bị lừa gạt, mới nãy còn tưởng cô ta là mỹ nhân…

Đây căn bản còn không phải là nữ nhân nữa kia, yêu quái a! Còn mọc xúc tu dài ngoẵng a!

Tuy cậu thích ăn mực nướng, nhưng nữ nhân đang vặn vẹo xúc tu không ngừng này không làm cậu thèm ăn chút nào, ngược lại còn ghê sợ - cái nào cái nấy như rắn ngo ngoe, thật kinh dị muốn chết!

Ý nghĩ muốn sờ sờ đối phương đã sớm không biết ném đi nơi nào rồi, lúc nào chỉ muốn trốn đi càng xa càng tốt, thế nhưng "mỹ nữ" trước mắt lại đòi bắt cậu bằng được – những xúc tu kia cứ nhằm cậu mà xoắn tới!

Thư Thư trốn kỹ trong túi Edgar, không dám thò đầu ra ngoài nữa, Edgar cũng nổi giận – cái người gọi là công chúa này thực khiến người khác chán ghét, năm lần bảy lượt ra tay với Thư Thư!

Edgar đánh trả.

Người Camella đều có sức chiến đấu rất mạnh, không biết giống cái thế nào chứ giống đực, có liều mạng cũng không phải đối thủ của hắn.

Lấy thực lực kỳ Kim đan của Edgar lúc này, dù không biến hình cũng có thể nhẹ nhàng thu phục được cô công chúa đỏng đảnh từ Camella.

Tuy thế nhưng dù gì người này cũng là công chúa, dù dễ dàng đả bại cũng phải biết chừng mực… Edgar vươn chân đá bay tất cả các xúc tu có ý đồ tới gần, mà nhưng xúc túc kia một khi bị hắn đá trúng sẽ mất đi sức chiến đấu, mềm oặt rơi xuống đất.

Edgar động thủ không lưu tình chút nào, xem ra nhất quyết kiên trì bắt công chúa phải đầu hàng, không ngờ thực tế lại ngược với ý đồ của hắn.

Elena càng đánh càng hăng, ánh mắt nhìn Edgar như thể muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy!

Ánh mắt này khiến Edgar vô cùng khó chịu, bởi vậy mỗi lần xúc tu tấn công, hắn sẽ dùng linh lực ngưng tụ một con dao chém đứt!

Xúc tu bị chém, rơi xuống bên cạnh không ngừng vặn vẹo, đồng thời máu lam từ chỗ bị thương phun ra, nàng rốt cuộc khắc chế không nổi kinh hô một tiếng.

Nghe tiếng kêu của Elena, Thư Thư liền ngó ra ngoài hóng chuyện, nhìn thoáng qua một lát rồi lại rụt trở về.

Người ngoài hành tinh thật đáng sợ a! Cậu muốn về nhà!

Máu của công chúa kia không giống con người đã đành, nhưng xúc tu bị chém đứt còn nhích tới nhích lui kinh dị cực kỳ, đương nhiên, thứ cậu sợ nhất cũng chưa dừng lại ở đó.

Những cái mà cậu cứ ngỡ là sợi tóc thô cứng kia lại không phải tóc, mà là xúc tu a!

Theo tiếng hét của Elena, đầu "tóc" rối tung của nàng dựng thẳng nhảy nhót, làm cho những á thú nhân tới yến hội chưa hiểu biết về liên bang Camilla đều được một phen kinh hãi.

Thư Thư trốn trong túi áo Edgar mà run lên bần bật, bộ dáng Elena giống y chang Medusa trong truyền thuyết Hy Lạp, mà sinh vật đó lại chính là nỗi sợ hãi lớn nhất của cậu.

Một đầu toàn rắn! Đây có khác nào thú hình của Edgar nhân bản lên nhiều lần? Huống chi cái thứ đầu toàn rắn kia còn muốn bắt lấy cậu…

Chỉ mới tưởng tượng mình bị xúc tu cuốn lấy thôi, Thư Thư đã cứng ngắc cả người rồi.

"Đừng sợ, sẽ không sao đâu." Edgar cảm giác được Thư Thư đang rất sợ, vẻ mặt lãnh lệ có chút nhu hòa hơn, an ủi lại đưa tay vuốt ve chuột nhỏ trong túi.

http://tieulun.hopto.org

Elena nhìn biểu tình ôn hòa của Edgar, xúc tu múa may trên đầu chậm rãi bình tĩnh trở lại, nàng buông váy của mình ra, làm như không thấy đoạn xúc tu bị chém của mình, lại mỉm cười đi tới chỗ Edgar: "Ngươi rất mạnh, là giống đực cường đại nhất ta từng thấy, ta muốn sinh hài tử với ngươi!"

Edgar vừa mới trấn an Thư Thư, nghe được câu này, mày lại gắt gao nhăn lại.

Giống cái Camella không phải quý trọng nhất là xúc tu của mình sao? Xúc tu hắn cũng chém rồi, người này còn muốn cùng mình sinh hài tử?

"Ta từng thề phải sinh hài tử với người mạnh hơn mình, ngươi chính là người đó!" Máu lam còn đang từ váy chảy ra, Elena lại tỏ vẻ chẳng để ý, còn nhìn Edgar đầy chờ mong.

"Chỉ có bạn đời mới cùng nhau sinh hài tử được." Edgar nói, dứt lời xoay người rời đi. Nếu còn tiếp tục ở đây, hắn cảm thấy mình nhất định sẽ không nhịn được chém hết xúc tu của giống cái này mất…

"Hoàng đế đế quốc Thú Nhân, ta thực lòng muốn sinh hài tử với ngươi, hãy suy xét một chút đi!" Elena nhìn Edgar bỏ đi, xách váy vặn vẹo xúc tu muốn đuổi theo, lại bị quan chức đế quốc Thú Nhân ngăn cản.

Công chúa Camella này đúng là lạ, hắn không thể để nàng đuổi theo bệ hạ, đây là vì muốn tốt cho bệ hạ, cũng là tốt cho nàng.

Nếu thật sự chọc giận bệ hạ, không biết chừng nàng sẽ thực sự mất mạng, nàng chết cũng chẳng sao, nhưng quan hệ bang giao hai nước sẽ bị phá hỏng thì không tốt chút nào… Tuy hai quốc gia vì khá xa nhau nên không tiếp xúc nhiều lắm.

Elena rốt cuộc vẫn bị ngăn cản, Edgar một đường đi thẳng mang Thư Thư trở về hoàng cung.

Vừa về đến nhà, Thư Thư liền biến lại thành người, khua tay múa chân: "Công chúa kia thật đáng giận! Nàng ta còn dám mơ tưởng muốn sinh con với anh, nghĩ tới mỹ đi nhá!" Edgar là của cậu, của cậu! Mặc kệ là ai đi chăng nữa cũng đừng hòng đoạt mất!

"Em yên tâm, ta tuyệt đối không có ý gì với nàng đâu." Edgar dám khẳng định, dù chỉ là một tí hứng thú với công chúa ngoại tinh kia thôi hắn cũng không có.

"Anh đương nhiên không thể thích cô ta, giống loại quá khác biệt đi." Thư Thư rất tức giận, nhưng cậu biết Edgar sẽ không bỏ cậu mà thích cô Elena kia đâu… Edgar thích cậu là đúng rồi, mắt thẩm mỹ vẫn còn dùng được, sao có thể đi thích bạch tuộc tinh được chứ!

"Đúng đó." Edgar gật gật đầu, hai bên giống loài khác biết, chẳng biết giống cái Camilla kia nghĩ gì mà lại đòi sinh con cho hắn… Chỉ có Thư Thư đã ăn thú châu của hắn mới sinh được thôi, hơn nữa, con của bọn họ mới là kết tinh của tình yêu giữa hai người.

"Nhưng mà kể cả là vậy, về sau anh cũng không được đi gặp cô ta nữa!" Thư Thư lại nói, cậu biết mình ích kỷ hẹp hòi, nhưng thực lòng cậu không muốn Edgar đi tiếp đãi con bạch tuộc tinh kia chút nào!

"Được." Edgar gật gật đầu, sau đó hôn trán cậu: "Ta có chuẩn bị quà tặng cho em, muốn mở ra xem không?"

"Quà tặng gì cơ?" Thư Thư mở to hai mắt nhìn Edgar, mặt đầy chờ mong. Mỗi lần ăn tết Edgar đều tặng quà cho cậu, không biết lần này là gì nhỉ…

"Em nhắm mắt lại trước đi." Edgar nói.

Thư Thư lập tức nghe theo, chờ tới khi Edgar hôn lên mặt mình mới mở mắt ra.

Nhưng khi mở mắt liền thấy… Hai Edgar?

"Đây là tượng điêu khắc từ loại gỗ cứng rắn nhất tinh cầu phụ cận, ta tự mình làm, còn thêm chút màu sắc cho đẹp mắt nữa này." Edgar cười nói.

"Anh đưa em tượng khắc hình anh làm gì?" Thư Thư thắc mắc.

"Không phải em luôn tìm vật gì đó gặm đỡ ngứa răng sao? Đồ gỗ này hẳn em sẽ thích." Edgar giải thích, loại gỗ này tuy cứng rắn, nhưng Thư Thư hay ngứa răng, hơn nữa vị gỗ này khá ngọt, dinh dưỡng lại phong phú…

http://tieulun.hopto.org

“Cho nên, anh muốn em gặm cho ”anh” tan nát luôn sao?” Thư Thư hỏi.

“…” Edgar câm nín. Hắn cất công tìm một loại gỗ phù hợp nhất với Thư Thư, nhưng quà tình nhân đâu thể nào là một khúc gỗ trơn nhẵn được? Như thế có hơi không thành ý, hắn liền vắt óc suy nghĩ xem nên điêu khắc thành hình gì…

Hắn không muốn Thư Thư gặm thứ gì khác, dứt khoát chọn hình tượng bản thân, cảm thấy được Thư Thư gặm thực lãng mạn làm sao, nhưng lại bị câu nói vừa rồi của cậu giội một gáo nước lạnh…

“Hắn” bị gặm nát, nghe hơi rờn rợn a?

“Em gặm từ đầu đi, lỡ mà gặm hết chừa lại cái đầu thì cũng khủng bố quá!” Twh Thư nói, hương vị gỗ này cậu rất thích, có thể gặm Edgar thì càng không tồi?

Edgar: “…”

“Edgar, em cũng chuẩn bị quà cho anh nè.” Thư Thư đột nhiên nói.

“Là gì vậy?” Edgar tò mò hỏi, trước đây Thư Thư không để ý ngày lễ mấy, cho nên thường không chuẩn bị quà cáp gì.

“Là bộ tránh thai siêu mỏng em mới giật được trên mạng đó! Bao cao su mỏng nhất tốt nhất đế quốc nha! Bình thường mua mất mấy trăm khối, em chỉ cần trả nửa giá đã mua được rồi đó!” Thư Thư lấy hộp quà ra huyên thuyên PR.

Edgar: “…” Tuy không rõ Thư Thư đoạt được nửa giá bằng cách nào, nhưng quà này… hắn thích.

Một phen đè chặt Thư Thư, Edgar quyết định không phụ lòng cậu, nhất định phải thử ngay mới được, hơn nữa vì muốn biểu đạt lòng cảm kích đối với quà tặng của vợ yêu, hắn quyết định dùng hết một lần.

Trên giường hai người bắt đầu quay cuồng triền miên…

Phim tình cảm tuy khó coi, sau đó còn chui đâu ra một công chúa ngoài hành tinh, nhưng tổng thể mà nói, Edgar vẫn rất hạnh phúc, rốt cuộc món quà Thư Thư tặng rất vừa ý hắn.

Chỉ là, hắn thì vui rồi, Thư Thư lại không… Hôm sau Edgar thấy Thư Thư biến thành tiểu chuột đồng, còn gặm mất cái mũi tượng gỗ, liền biết cậu tâm trạng không được tốt.

Đúng vậy, hôm qua cậu bị lăn qua lộn lại lâu thiệt lâu, eo đau gối mỏi còn rút gân, tới giờ mới được gặm mũi tượng xả giận, nhưng nhìn Edgar đang ngồi trên giường cười với mình, cậu lại không khỏi ngây người, sau đó ngây ngốc ngừng ngấu nghiến.

“Ta mang em đi ăn chút gì nha?” Edgar hỏi.

Thư Thư không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Edgar ôm tiểu chuột đồng lên, bước xuống dưới lầu, vừa xuống tới nơi, người máy đã bưng đồ ăn ngon lên, thậm chí còn mang quần áo tới cho Thư Thư thay.

Thư Thư biến thành người mặc đồ ngủ vào rồi ngồi xuống bàn, sau đó lấy máy truyền tin lên mạng, hiện giờ cậu đã trở thành yêu tinh nghiện net rồi, chỉ cần có thời gian rảnh liền lên mạng lướt web.

Mà ăn cơm hay đi vệ sinh, cậu đều sẽ định nghĩa đó là thời gian rảnh.

Nếu Fred hay Gary ngồi bên cạnh lấy máy ra lên mạng, Edgar nhất định sẽ răn dạy, nhưng Thư Thư… Edgar không nỡ, dứt khoát mắt nhắm mắt mở cho qua.

Vừa đăng nhập tài khoản xong, Thư Thư liền phát hiện bình luận chưa xem đã lên tới trăm triệu.

Có chuyện gì vậy? Mỗi lần phát động thái đều có người truyền bá, đã lâu lắm rồi cậu không đăng status, bình thường dù có người xem hoạt động trước đó rồi để lại bình luận, nhưng chưa tới hàng vạn thông báo, sao hôm nay đột nhiên lại có trăm triệu thế này?

Bình luận gì nhiều thế, Thư Thư chẳng dám xem nữa, dứt khoát đóng tài khoản xã hội đi coi tin tức.

http://tieulun.hopto.org

Dưới bài viết có nhiều bình luận như vậy chắc chắn là có đại sự gì đó, mà trong bản tin thời sự khẳng định phải có rồi.

Lại nói, nhiều chuyện của hoàng thất, Hoàng hậu đây cũng là nhờ bản tin thời sự mới biết được đó...

Trong bản tin quả thực có chân tướng, hôm nay đầu đề chính là "Công chúa liên bang Camilla lớn mật bày tỏ tình yêu với Hoàng đế bệ hạ".

109. Chương 109: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (4)

Ở đâu ra cái tin này vậy? Thư Thư nhìn tiêu đề giật tít kia, tổn thương sâu sắc, Edgar là của cậu, kẻ nào mơ tưởng hắn đều đáng ghét hết!

Khoan đã, Elena kia nói chuyện đó với Edgar là khi ở Thú Cung, công tác bảo mật vô cùng tốt, sao lại để lọt ra ngoài như vậy?

Thư Thư lập tức mở tin tức ra coi.

Và cậu đã nhận được đáp án... Elena kia thực sự lớn mật bày tỏ tình cảm a! Hôm qua rời khỏi Thú Cung xong nàng gặp một số nhà báo đế quốc tới phỏng vấn, trong đó còn có đài phát sóng trực tiếp từ trung ương, sau đó... Nàng coi cả nước như đang đứng trước mặt Edgar mà thổ lộ, nàng yêu hoàng đế đế quốc Thú Nhân, muốn sinh con cho hắn!

Edgar đã chặt đứt một chân của nàng, không, một cái xúc tu chứ, sao còn làm trò con bò đòi sinh con cho Edgar trước mặt bao nhiêu người như vậy a! Thư Thư nhìn Edgar ngồi gần đó, tâm trạng buồn bã cực kỳ.

"Sao vậy?" Edgar hỏi.

"Còn không phải tại anh quá đào hoa!" Thư Thư giận dỗi, sau đó lại mở tài khoản xã hội của mình, tính đọc bình luận.

"Hoàng hậu có người tơ tưởng cướp Hoàng đế khỏi ngài, ngài nghĩ sao?"

"Hoàng hậu xin yên tâm, bệ hạ khẳng định sẽ không coi trọng cô công chúa kỳ quái kia đâu."

"Hoàng hậu ngài yên tâm đi, bệ hạ sẽ không đi theo công chúa gì đó không sinh được con cho mình đâu."

"Hoàng hậu, nếu bệ hạ có mới nới cũ, ngài gả cho ta đi!"

"Hoàng hậu, nếu bệ hạ ngoại tình ta sẽ gả cho ngài!"

...

Cái quỷ gì a... Thư Thư lướt lướt bình luận, có chút cạn lời, nhưng thật ra không hề tức giận.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều tin rằng Edgar sẽ không coi trọng công chúa kia, chỉ coi đây là trò đùa vui, nếu vậy cậu còn giận dỗi làm gì?

Hơn nữa với tình hình tối qua, Elena như vậy chẳng qua là vì vấn đề phong tục Camilla khác biệt, nếu Edgar đã không muốn, nàng cũng đâu xơ múi được gì đúng không?

Càng ngẫm càng thấy mình lo nghĩ nhiều quá rồi, Thư Thư không tức giận nữa, nhưng thực chất khi nhìn ảnh chụp của Elena cậu cũng hơi xuất thần.

"Em đang xem gì vậy?" Edgar đã nắm được tình hình trên mạng, lại không hiểu vì sao Thư Thư lại ngẩn người khi thấy hình của Elena.

"Công chúa này nếu bỏ qua tóc và xúc tu, trông cũng xinh đẹp đó chứ, em thích những người đẹp như vậy." Thư Thư trả lời, càng nói càng thấy Elena đẹp lạ.

http://tieulun.hopto.org

Edgar: "…" Xem ra tối qua hắn làm chưa tới, hộp quà Thư Thư mới dùng ba phần, đáng lẽ phải một đêm xài hết mới phải.

Edgar dù rất muốn làm ngay lập tức, nhưng nghĩ kỹ lại thôi, hôm nay hắn đã hẹn với vài người, tới giờ phải đi rồi…

Edgar đi công tác, Thư Thư chạy về phòng ngủ, lập tức nhào vào ổ chăn, nằm một lát, sau đó cầm lấy tượng gỗ Edgar tặng lên giường.

Đắp chăn cho tượng gỗ, sau đó lại nằm dài, vừa gặm đầu tượng gỗ vừa lên mạng lướt web.

Xem hết một lượt đủ loại tuyên bố khôi hài trên tin tức xong, Thư Thư lại mở "Lễ tình nhân xui xẻo" và "FA tận hưởng lễ tình nhân thế nào" lên coi.

"Ha ha ha mấy tên đó xui xẻo thiệt chớ!"

"Hay thật, phương pháp trả đũa bạn trai cũ đáng ghét quá sáng tạo!"

Thư Thư xem đến vui vẻ, nhạc vừa tắt liền bắt đầu lao vào chiến trường shopping online.

Kết quả, trang web còn chưa kịp mở lên đã thấy tin tức giật tít – "Công chúa Camilla tới tham gia chương trình phát sóng trực tiếp, "Chuyện mới lạ ở đế quốc" hoan nghênh nàng."

Thư Thư hấp tấp click vào xem, mà nhìn thống kê số lượt xem cũng không hề nhỏ a.

Tuy cảm thấy Hoàng đế bệ hạ và công chúa ngoại tinh không thể nào, nhưng thích xem náo nhiệt là bản tính ăn vào máu rồi.

Dẫn chương trình của "Chuyện mới lạ ở đế quốc" là một á thú nhân tên Tây Tần, là tình nhân trong mộng của rất nhiều thú nhân, thần tượng của rất nhiều á thú nhân, chương trình vừa lên sóng, như thường lệ y giới thiệu một lượt, sau đó Elena lên sân khấu.

Vẫn là váy bồng cực lớn, che khuất hết xúc tu, mỗi bước đi đều thực có phong tình.

"Trang phục lộng lẫy thật!"

"Váy nàng nhìn thật kiều diễm."

"Đẹp thì có đẹp nhưng không tiện lắm nhỉ, cửa nhỏ đi không lọt."

"Ngực nàng sao lại sưng lên vậy?"

"Ta cũng đang tò mò không biết ngực nàng bị sao, Camilla luôn thần thần bí bí, lên mạng cũng không tra ra được thông tin gì, trước kia mỗi lần tới đế quốc đều là giống đực mà."

…

Các loại bình luận xoát xoát bay lên, Thư Thư bĩu môi – Đế quốc Thú Nhân mấy người đều quê một cục, nữ nhân mà cũng không biết… Nhưng vị công chúa kia chẳng biết có được xem là nữ "nhân" hay không nữa.

Tây Tần tươi cười giao lưu với khách mời: "Công chúa Elena, nghe nói tối qua nàng bày tỏ tình cảm với Hoàng đế điện hạ?"

"Đúng vậy." Elena thẳng thắn thừa nhận: "Ta rất thích hắn, muốn sinh hài tử cho hắn."

"Nàng có biết Hoàng đế điện hạ đã có bạn đời rồi chăng?" Tây Tần hỏi.

"Ta không ngại, cũng không phải kết hôn, sinh con thôi mà." Elena mỉm cười đáp.

"Nhưng từ trước tới nay thú nhân ở đế quốc ta đều rất chung tình với bạn đời." Tây Tần nhíu nhíu mày, thú nhân và á thú nhân có thú châu ràng buộc lẫn nhau, tự cổ chí kim một vợ một chồng, dù chuyện ngoại tình là khó tránh khỏi, nhưng hành vi như vậy để lộ ra ngoài sẽ bị khinh rẻ, điều này thì không thể chối cãi.

Chính bởi vậy, dù trước đây không ít á thú nhân thích Edgar, nhưng tới khi hắn kết hôn, họ đều dứt khoát từ bỏ ý định.

http://tieulun.hopto.org

Elena ồn ào đòi sinh con cho Edgar, hành vi này Tây Tần cho là vô cùng thất đức. Nhưng nàng là người quốc gia khác, phong tục tập quán khác nhau, bởi vậy đâu thể áp đặt tiêu chuẩn của mình lên người khác mà đánh giá được, chỉ là nên giải thích rõ ràng một chút cho nàng hiểu thì hơn.

"Ta biết." Elena nói.

"Nếu đã biết, nàng cũng hiểu mình không thể sinh con cho Hoàng đế điện hạ được. Vì sao còn nói như vậy?" Tây Tần khó hiểu: "Hơn nữa thứ lỗi cho tôi nói thẳng, ngài và Hoàng đế điện hạ chủng tộc bất đồng, chưa nói tới chuyện Hoàng đế đã tặng thú châu cho Hoàng hậu, chỉ riêng vấn đề chủng tộc cũng đã là rào cản rất lớn rồi."

"Phương diện sinh dục ở đế quốc Thú Nhna bị hạn chế, nhưng ở Camilla thì đó căn bản không phải điều cần lo lắng!" Elena đầy tự tin: "Giống cái Camilla có thể dung hợp đủ loại gen để sinh con đẻ cái, không cần biết chủng tộc bất đồng hay không, cũng không cần phải ăn thú châu mới sinh được hài tử." Elena giải thích sơ lược về sự khác biệt.

Đối với giống cái ở Camilla, sinh nở là chuyện vô cùng dễ dàng, xúc tu của các nàng có thể tiếp nhận gen của giống đực qua tiếp xúc cơ thể, chỉ cần các nàng động tình là có thể phân bố trứng phao, lập tức mang thai.

Mà gen các nàng đã muốn lấy thì có thể lấy trực tiếp từ bên ngoài thân thể đối phương.

Còn có thể như vậy? Tây Tần sợ ngây người, nói vậy thì chỉ cần Hoàng đế tiếp xúc với xúc tu là sẽ khiến nàng mang thai rồi?

Không chỉ y mà tất cả những ai đang theo dõi chương trình đều bị dọa tới, bọn họ biết người ngoại tinh có nhiều phương pháp để sinh con không cần thú châu, nhưng trực tiếp lấy mẫu gen từ bên ngoài thân thể thì quả thực…

"Quá mạnh mẽ đi!"

"Chẳng lẽ chỉ cần chạm vào nàng liền khiến nàng mang thai?"

"Trời ạ!"

…

Thư Thư chết cứng, Edgar hôm qua đã đụng tới nữ nhân này bao nhiêu lần chứ, gen bị lấy mất rồi cũng nên? Đây…

"Đương nhiên, muốn chúng ta động tình phóng trứng phao cũng không dễ thế đâu." Elena lại nói, mặt ửng hồng: "Nhưng mà ta cảm thấy, Hoàng đế bệ hạ hẳn là có thể dễ dàng làm ta động tình đó."

Khi người Camilla động tình, giống cái sẽ dùng xúc tu bao chặt giống đực, sau đó không ngừng xoa nắn… Ma sát như vậy sẽ tạo khoái cảm cho đôi bên, không câu nệ chủng tộc, mà giống đực càng cường đại, càng dễ khiến giống cái động tình, nếu giống đực yếu ớt… Xin lỗi, giống cái căn bản không có hứng thú với loại này.

Mới đầu thích Edgar, muốn qua đêm với hắn là muốn bọc lấy Edgar xoa nắn mấy hồi, nhưng giờ nàng đổi ý rồi. Xoa nắn thôi làm sao mà đủ? Nàng còn muốn lấy gen của Edgar, sinh hạ hài tử kia.

"Tôi nghĩ bệ hạ hẳn là khó mà đồng ý được." Tây Tần vẫn nhăn mày.

"Chưa chắc." Elena đột nhiên nói: "Ngươi biết ở Camilla tỷ lệ nam nữ là bao nhiêu không?"

Tây Tần đúng thực là không biết. Camilla và đế quốc Thú Nhân dù có giao thương qua lại, hai bên tiếp xúc khá nhiều, nhưng bên Camilla đều là giống đực ra mặt, còn kiệm lời ít nói chuyện, cho nên dù có biết nhưng không dám xưng hiểu liên bang Camilla.

"Ở Camilla, cứ 100 người thì chỉ có 1 giống cái thôi." Elena nói. Đế quốc Thú Nhân ít á thú nhân như vậy, nhưng tốt xấu gì cũng được tới 20% dân số, Camilla còn khan hiếm hơn, ở Camilla, giống cái là đặc biệt trân quý.

http://tieulun.hopto.org

“Tỷ lệ nhỏ đến độ đó ư? Vậy vấn đề sinh sản của các vị…” Á thú nhân đều khiếp đảm, giống cái đảm nhận sinh sản ít như vậy, bọn họ tính sinh hậu đại kiểu gì đây?

”Chúng ta một lần mang thai 10 đứa. Hơn nữa, ta là nhà cầm quyền ở Camilla, Hoàng đế bệ hạ của các người lại vô cùng lợi hại, ta tin con của chúng ta nhất định sẽ đủ tư cách kế thừa vị trí của ta, thậm chí còn làm được tốt hơn nữa!

Elena nói xong, đầy tự tin nhìn về phía Tây Tần.

Nàng đã nghe kể về chuyện hoàng thất đế quốc Thú Nhân, con cháu hiếm muộn. nếu có thể ngay lập tức có nhiều con như vậy, nàng không tin Edgar không động lòng. Phải biết ở liên bang nàng, nguyện vọng lớn nhất của giống đực chính là có thể khiến nàng sinh con cho bọn họ.

Càng đừng nói tới con của nàng còn được trở thành nhà cầm quyền tại Camilla!

110. Chương 110: Phiên Ngoại: Tình Địch Liên Tục Ra Chiêu (5)

Elena rất tự tin rằng Edgar nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng nàng sinh ra lớn lên ở Camilla từ nhỏ, căn bản không hề biết thứ mà các thú nhân chân chính muốn là gì…

Nàng tự cho là thực hiểu biết về đế quốc Thú Nhân, nhưng thực tế một chút cũng không.

Ít nhất, ở đế quốc Thú Nhân không có thú nhân nào muốn một lần sinh đến mười mấy hài tử cả.

Các thú nhân hầu hết đều thích trẻ con, nhưng một lần mười mấy đứa… Nếu ngay lập tức có nhiều con như thế, chăm sóc thế nào cho xuể? Chỉ sợ cuối cùng nuôi dạy không đủ tiền cho nó đi học cũng nên.

Nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của Elena, người trên mạng ai nấy đều cạn lời.

“Tuy ta rất muốn có con, nhưng một lần nhiều như vậy… Thà không có còn hơn.”

“Ha ha ha hoàng thất đột nhiên đẻ một đống như thế, Hoàng đế bệ hạ chắc phải buồn lắm a?”

“Ta đột nhiên rất muốn phá đám! Nếu hoàng thật đột nhiên sinh đẻ không kế hoạch, bọn họ chắc chắn sẽ không còn là giàu nhất đế quốc nữa đi?”

“Lầu trên não phẳng quá nha, đừng quên Hoàng hậu rất mát tay đó, có sinh bọc trăm trứng cũng đủ sức nuôi tụi nó thành đại phú ông.”

“Hoàng hậu có thể kiếm tiền +1, á thú nhân tốt như vậy ta tìm đỏ mắt không thấy, tuy ta cũng là á thú nhân nhưng không ngại gả cho cậu ấy đâu!”

“Uy, mấy người nghĩ cái gì vậy a! Hoàng hậu là thần tượng của ta, ta nói nghe, nếu Hoàng đế bệ hạ thực sự ngoại tình, ta ủng hộ ngài ấy ly hôn!”

…

“Edgar, nếu anh dám lăng nhăng, em nhất định sẽ ly hôn đó.” Thư Thư “bang” một cái buông máy tính trên tay xuống nói với Edgar.

Edgar mặt đen như đít nồi, Thư Thư được lắm, nói thích Elena, giờ còn dám dọa ly hôn với hắn.

“Anh nhìn em làm gì? Em nói anh đó, không cho anh đụng vào người khác!” Thư Thư hươ hươ tay hô lên, chỉ mới tưởng tượng Edgar ở bên người khác, cậu đã giận sôi lên rồi.

Edgar nhìn bộ dáng cậu, đột nhiên không tức giận nữa, còn có chút buồn cười: “Được.”

“Tuyệt đối không được có con với ai khác!” Thư Thư lại nói.

http://tieulun.hopto.org

"Nhất định không." Edgar giữ chặt tay Thư Thư: "Nhưng nói vậy chứ, em có muốn sinh cho ta một đứa nữa không?"

Thư Thư nghĩ nghĩ, rối rắm nói: "Cũng không phải là không thể..."

"Được rồi, ta có Fred và Gary hai đứa là đủ rồi, chỉ là không ngờ lại có người muốn chen vào giữa hai chúng ta." Edgar nhìn Thư Thư tưởng thật, vội vàng giải thích.

"Dù gái hay trai chỉ hai là đủ", hắn không muốn thêm 1 đứa nào nữa, càng đừng nói tới mười mấy đứa... Cho dù có là Thư Thư sinh đi chăng nữa hắn cũng thấy da đầu hơi tê dại.

Dù thích tiểu chuột đồng như Gary tới cỡ nào, mười mấy đứa cũng nhọc lòng quá a!

"Kỳ thực một đàn con đông đúc cũng nào phải chuyện xấu..." Thư Thư đột nhiên nói: "Một thai mười mấy đứa có gì mà đắc ý a! Ở chỗ em, chuột đồng một tháng sinh hai lứa, mỗi lứa gần chục đứa kia, nếu em không về sống với anh mà đi tìm chuột cái, sống một năm phải sinh được mấy chục đứa chứ chẳng đùa đâu."

Edgar: "..." Cho nên hắn đang làm giảm năng suất sinh sản của Thư Thư?

"Nhưng mà em yêu anh, không cần bọn chúng sinh con cho mình nữa." Thư Thư bổ sung, cậu biết nên lấy lòng người khác thế nào mà.

Edgar hôn hôn trán Thư Thư, rồi hôn môi cậu...

Bọn họ hai người rốt cuộc không rảnh quản chuyện thiên hạ nữa, càng chẳng thèm quan tâm Elena đang buồn bực ở đâu đó.

"Hoàng đế đế quốc Thú Nhân vì sao không muốn để ta sinh con cho hắn?" Elena thắc mắc mãi, hỏi giống đực cùng chủng tộc hộ tống mình.

"Công chúa, quan niệm người ở đây kỳ quái, bọn họ đều thích giống đực hơn." Một tên vệ sĩ nói.

"Nam nhân cứng rắn có gì tốt, ta có xúc tu mềm mại không phải đáng yêu hơn sao?" Elena còn chưa chịu thôi.

"Đương nhiên không bằng! Công chúa có xúc tu mới là hoàn mỹ nhất." Giống đực kia không cần suy nghĩ mà nói ngay, hắn cũng cảm thấy người ở đây đầu óc có vấn đề, bọn họ đều không thích giống cái xinh đẹp... Trời mới biết hắn muốn tìm giống cái làm chủ nhân còn khó khăn cỡ nào!

"Haiz..." Elena thở dài: "Nếu lấy được gen vị bệ hạ kia thì tốt rồi, hậu đại của ta nhất định sẽ tiến hóa, như vậy Camilla của chúng ta sẽ ngày càng giàu mạnh hơn... Các ngươi có cách nào để ta tiếp cận hắn không?"

Mấy giống đực ngơ ngác nhìn nhau, đều không đưa ra được diệu kế nào. Nếu vị bệ hạ kia không cường đại, bọn họ còn có thể trói mang về, nhưng hiện thực mới phũ phàng làm sao...

"Bằng không, xuống tay từ Hoàng hậu đi?" Có một giống đực đột nhiên đề xuất.

"Xuống tay thế nào?" Elena hỏi.

"Xúc tu của người có thể khiến người ta hưởng thụ như lên thiên đàng, vậy để Hoàng hậu nếm thử, nhất định sẽ trầm mê, không chừng kéo cả Hoàng đế vào cùng thì sao."

"Cũng phải..." Elena gật gật đầu. Xúc tu giống cái Camilla thần kỳ ở chỗ đó, chủng tộc nào tiếp xúc qua cũng đều bị mê hoặc, quỳ dưới váy nàng nguyện sống chết, chỉ cần cho tên gọi là Hoàng hậu kia thử, nàng sẽ tranh thủ phân bố chất độc kia, khiến cậu ta phải si mê mình... Chờ thu phục được Hoàng hậu, vậy muốn lôi kéo Hoàng đế sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Elena lên mạng, bắt đầu tra cứu về Hoàng hậu đế quốc Thú Nhân.

"Đáng yêu quá, ta không chờ nổi tới lúc được âu yếm cậu ta mất!" Nhìn ảnh chụp, Elena hơi kích động, nhưng thực mau lại lộ ra vẻ mặt thất vọng: "Đáng tiếc nhìn yếu ớt như vậy, nhất đinh không thể làm ta mang thai được rồi."

Á thú nhân hẳn là giống cái đi? Giống đực bên cạnh hơi xoắn não, nhưng đành kệ, á thú nhân với thú nhân lớn lên từa tựa nhau, đúng là giống đực.

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư không biết bản thân đã bị đưa vào tầm ngắm, để tránh phiền toái, mấy ngày nay Edgar đều mang việc về nhà làm, muốn họp hành gì cũng tổ chức tại nhà, nhưng Thư Thư nghỉ ngơi được hai ngày lại đòi đến bệnh viện như thường lệ.

Vừa tới nơi, xuống khỏi phi hành khí cậu đã bị ngăn lại, là người của Elena.

Đây là tình địch muốn phá hoại hạnh phúc gia đình của mình a! Tuy thích dung mạo của Elena, nhưng khi thực sự thấy được con người của nàng, bao nhiêu ấn tượng tốt đẹp đều đã để gió cuốn đi hết rồi, ánh mắt đầy đề phòng, sẵn sàng lao tới cào người bất cứ lúc nào.

"Thật đáng yêu." Elena lại nói, đi qua.

"Cô muốn làm gì?" Thư Thư chống nạnh nhìn Elena: "Tôi nói cho cô biết, tôi tuyệt đối không cho phép cô và Edgar sinh con riêng đâu! Edgar là của tôi!"

"Ta không sinh với hắn nữa, sinh với ngươi thì sao?" Elena cười nhìn Thư Thư, bắt đầu phóng xuất mùi vị mời gọi của giống cái, cả người còn bày ra vẻ phong tình vạn chủng…

Nhìn bộ dáng của Elena, Thư Thư hoảng hốt, không biết vì cái gì đột nhiên cảm thấy nữ nhân trước mắt này thực mê người… Không đúng a! Sao cậu có thể cảm thấy một nữ nhân có xúc tu mê người được chớ?

Nữ nhân này rõ ràng thực đáng sợ mới đúng!

Thư Thư cảm thấy không ổn, vận chuyển linh lực bắt mình phải giữ tỉnh táo, sau đó phát hiện xúc tu của Elena sắp vươn ra đây…

"!!!" Nữ nhân này tính làm thật đấy à? Nàng muốn sinh con với mình thiệt sao? Thư Thư bị dọa thật rồi, xoay người định chạy: "Đừng qua đây! Tôi không cần cô sinh con cho tôi đâu!" Sinh rắn con đã sợ muốn chết rồi, giờ còn sinh ra một đám bạch tuộc con… Cậu kiên quyết nói không!

"Đừng chạy a, cậu không thích ta sao?" Elena buông váy, xúc tu nhanh chóng đuổi theo.

"Tôi không thích cô đâu!" Thư Thư càng chạy càng nhanh.

"Nhưng ta thích cậu nha." Elena bám riết không tha.

Hai người cứ vậy chạy vòng quanh bệnh viện.

Ngay từ đầu Elena căn bản không có ý định làm thật, nàng có chút hiểu biết về á thú nhân, đó là một loài sinh vật còn yếu nhược hơn cả giống đực Camilla, nàng không hứng thú nổi, nhưng hiện tại…

Á thú nhân này chạy nhanh hơn cả nàng ư?

Tốc độ chạy của nàng đã là siêu tốc rồi, ở Camilla người có thể đuổi kịp nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng hiện tại, một á thú nhân mà còn chạy nhanh hơn cả nàng… Có cái gì sai sai rồi đó!

"Các ngươi mau ngăn cậu ta lại!" Elena hét vào máy liên lạc, rất nhanh, trước mặt Thư Thư liền xuất hiện một phi hành khí, còn có mấy giống đực nhảy xuống.

Thư Thư căng tròn hai mắt, sợ muốn chết, cậu đã cầu cứu rồi, nhưng cứu viện chưa thể tới ngay được, giờ…

Cắn răng, Thư Thư phủ kín linh lực quanh người tránh bị lấy mất gen, sau đó vươn tay với bộ móng vuốt đã hơi dài ra…

Ta cào, ta cào, ta cào, ta cào cào cào, cào chết ngươi!

Đối với Elena, Thư Thư đành phải xuất ra tuyệt chiêu của chuột đồng thôi!

Đôi tay chém ra tàn ảnh tấn công Elena, Elena dùng tay đỡ vài chiêu, tức khắc trên tay bị cào ra bốn vết máu, nàng kinh hô một tiếng, vươn một xúc tu tới chắn công kích của Thư Thư, sau đó liền bị Thư Thư cào lại mãnh liệt hơn.

Xúc tu nàng tuy rất mềm mại, nhưng dao cũng chưa cắt được da nàng, hiện tại… Xúc tu nàng đã bị Thư Thư cào rách, huyết nhục mơ hồ.

http://tieulun.hopto.org

Lúc trước bị Edgar chém đứt một xúc tu đã rất đau, nhưng bị Thư Thư cào như vậy so với trực tiếp chém đứt lìa còn đau hơn nhiều!

Xúc tu vô cùng quan trọng với giống cái, xúc tu càng nhiều thực lực càng mạnh, bởi vậy, dù xúc tu bị cắt đứt vẫn có thể mọc lại, nhưng giống cái vẫn sẽ luyến tiếc, Elena vốn không định sống mái với Thư Thư làm gì, vội vàng thối lui: "Không đánh nữa không đánh nữa!"

Thư Thư lập tức ngừng tay: "Thế nào? Sợ rồi sao? Tôi đã nói rồi, tôi cũng rất lợi hại đó, tốt nhất cô đừng có mà léng phéng với nam nhân của tôi!" Bị cào ác liệt như thế, cậu không tin Elena còn dám tơ tưởng nam nhân của cậu nữa!

"Ta sẽ không để ý nam nhân của cậu!" Elena nói không chút do dự, sau đó nhìn Thư Thư ái mộ: "Ta muốn sinh con cho cậu, có nguyện ý chăng?"

"Không muốn!" Thư Thư lui về sau một bước.

"Thoải mái lắm ý, thử chút đi! Ta cam đoan cậu thử rồi còn muốn nữa cho xem!"

"Tôi mới không thèm!"

"Vì sao chứ, cậu không muốn có con sao?"

"Ai muốn nhiều con như vậy, mang bầu mệt muốn chết!" Thư Thư cự tuyệt ngay.

"Cậu không cần mang bầu a! Chúng ta có thể giao cho người khác mang thai hộ, ta cam đoan không phiền toái cậu chút nào!" Elena cam đoan lần nữa: "Cậu yên tâm đi, giống đực Camilla đều rất sẵn lòng chăm con cho cậu!"

Edgar vội vàng chạy tới nơi lại thấy một màn này: "..." Công chúa này không phải là thích hắn sao? Sao lại theo dõi Thư Thư?

"Cậu rất mạnh, không hề thua kém Edgar chút nào, ta rất thích cậu, cậu đồng ý với ta đi mà!" Elena lại nói, Thư Thư rất mạnh lại hòa nhã dễ nói chuyện, nàng quyết định dời mục tiêu.

Edgar một chân đá Elena ra ngoài, khiêng Thư Thư đi mất.

Bọn họ nhất định phải tránh cô công chúa ngoại tinh này càng xa càng tốt!

Sau khi Thư Thư bị mang đi, Elena lại tuyên bố thay đổi đối tượng, từ Hoàng đế đế quốc Thú Nhân sang Hoàng hậu đế quốc Thú Nhân.

Bá tánh đế quốc: Chuyện gì thế này? Mới nói Hoàng thượng xong lại chuyển thành hoàng hậu, định lừa tình nhau à?

Bởi cảm giác bị xoay mòng mòng, phóng viên không chút khách khí chạy tới phỏng vấn: "Công chúa Camilla, cô chọn người tùy ý sao? Hẳn cô phải có nhiều con lắm?"

Phóng viên hỏi câu này có ý châm chọc, nhưng Elena lại không nghe ra, ngược lại gật đầu: "Không sai, chỉ cần đủ mạnh, ai cũng có thể cùng ta sinh hài tử! Đến nỗi con cái chật cả nhà kia... Sao ngươi biết hay vậy?"

Khi Elena tò mò hỏi được cậu ấy, phóng viên mặt đã dại cả ra.

Elena mặc kệ hắn, lại thổ lộ lần nữa: "Hoàng hậu, ta đã sinh 3 lứa rồi, tổng cộng 52 hài tử, kinh nghiệm dày dặn, cậu muốn sinh hài tử nhất định phải tới tìm ta nha!"

Năm... năm mươi hai?

Dân tình trên mạng ai cũng há hốc mồm.

"Trời ạ, cả đời ta cũng không sinh nổi nhiêu đó!"

"Có sinh cũng nuôi không nổi a! Tốn kém lắm đó!"

"Trước kia còn tưởng nàng muốn làm kẻ thứ ba, xem ra trách oan rồi, hoàn cảnh người ta sinh sống khác chúng ta nhiều lắm..."

http://tieulun.hopto.org

…

"Mới 52 đứa thôi mà, có gì ghê gớm chứ!" Thư Thư hừ hừ, cậu sinh sản cũng nhanh lắm đó, một năm bảy tám đứa, sống đến mấy trăm năm thì tính mà coi…

Thư Thư hưng phấn ngồi tính cùng Edgar.

Edgar: "…" Hắn đột nhiên rất muốn ban sắc lệnh kế hoạch hóa sinh nở nha.

Khi Elena thổ lộ với Edgar cũng không ai nói gì, mọi người đều chờ xem trò vui, ai dè nàng lại thổ lộ với Thư Thư…

Thư Thư là ai cơ chứ? Chính là bác sĩ giỏi nhất đế quốc! Không chỉ chữa được mọi loại bệnh, cậu còn có thể khiến người ta như cải tử hoàn sinh, làm một người khí quan suy kiệt hấp hối sắp chết kéo dài sinh mệnh sống khỏe thêm mấy năm nữa!

Bọn họ còn đang xếp hàng chờ tới lượt được cậu xem bệnh đây, một thần y như thế, còn lâu mới để người khác câu mất nha!

Kẻ có tiền, nhà cầm quyền tại đế quốc Thú Nhân đều không thích điều này!

Trên mạng mọi người đã bắt đầu thảo phạt Elena, nhấn mạnh Thư Thư thuộc về đế quốc!

"Hoàng hậu là người của đế quốc Thú Nhân, người Camilla mau biến đi!"

"Hoàng hậu là của Hoàng đế bệ hạ, người khác đừng hòng mơ tưởng tới!"

"Hoàng hậu là của ta, người Camilla đừng mơ tranh đoạt!"

…

Elena nghĩ trăm lần không ra, người đế quốc Thú Nhân rốt cuộc bị gì vậy, chỉ là sinh con thôi mà? Sao cứ cứng đầu bất hợp tác như vậy? Nàng nguyện ý tự sinh tự nuôi cơ mà! Bọn họ có phải trả giá gì đâu?

Thẳng tới mấy ngày sau bị đóng gói nhét vào phi thuyền tiễn đi, Elena vẫn rất chi là trăn trở, đồng thời tiếc nuối không nguôi.

Hai cường giả, nàng chưa cua được người nào, thực đau khổ làm sao!

Vô số xúc tu múa may, Elena bắt lấy một giống đực Camilla tới an ủi mình.

Giống đực kia vinh hạnh phải biết, vùi đầu vào xúc tu, nỗ lực làm Elena mang thai…

Bên kia, Thư Thư và Edgar mua 4 bộ phim điện ảnh khác nhau về xem.

"Đều có xúc tu! Mau đóng lại, em bị ám ảnh bởi xúc tu rồi." Thư Thư bất mãn nói, mấy bộ phim này sẽ khiến người ta lạc vào ảo giác bị xúc tu bủa vây, thật đáng ghét!

Edgar yên lặng thay đĩa, lấy bao ra.

111. Chương 111: Phiên Ngoại : Hoàng Đế Ăn Thịt Chuột

Edgar đăng cơ xong bận bịu trăm bề, chuyện kinh doanh, chuyện hạm đội hoàng gia, còn các loại hoạt động của hoàng thất nữa, hắn vội tới chân không chạm đất, ban ngày cơ hồ không có thời gian rảnh ở chung với Thư Thư.

Thư Thư cũng bận rộn một khoảng thời gian, nhưng sau đó lại nhanh chóng được nhàn rỗi. Bên bệnh viện chỉ cần làm nửa ngày, hai đứa nhỏ lại theo Chris và Ian đi du lịch rồi… Cậu không có việc gì để làm, rất mau nhớ Edgar, chỉ muốn bồi bên người hắn.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng đại khái ngồi cạnh nhìn Edgar xem văn kiện thì không hay cho lắm, mình ngồi cạnh không chừng ngủ mất tiêu? Để người khác thấy được hỏng hết hình tượng a. Bọn họ sẽ cảm thấy Hoàng hậu không khí chất không bản lĩnh cho mà coi…

Thư Thư nghĩ tới nghĩ lui mấy lần, cuối cùng tìm được một biện pháp tốt, đó chính là biến thành tiểu chuột đồng, trốn trong túi áo Edgar để ở bên hắn.

Trước kia chủ nhân cũng thích mang cậu đi khắp nơi, Edgar chắc cũng vậy, nếu hắn dám không thích… Hừ hừ!

Edgar xem văn kiện, Thư Thư liền ngồi trong túi áo hắn gặm nhấm gì đó, Edgar tăng ca, Thư Thư liền ngủ quên trong đó, Edgar mở cuộc họp, Thư Thư liền mò vào trong quần áo liếm bụng hắn…

Được rồi, chuyện chính vẫn chưa làm tới, nhưng như vậy đâu phải không có lợi, ít nhất tình cảm đôi bên cũng không bị công tác bận rộn của Edgar ảnh hưởng, thậm chí ngày càng bền chặt ấy chớ!

Thời gian sau, cậu càng nhận thấy quyết định này thực đúng đắn.

Biến thành chuột đồng xong, cậu liền không cần tự đi đường, còn được ở bên Edgar mọi lúc mọi nơi, có thể tùy hứng ăn bất cứ món gì không cần chú ý lễ nghi hay lo lắng bị người ta nói là Hoàng hậu không có phong thái nữa.

Yêu cầu của mọi người đối với Hoàng hậu vẫn rất cao, tuy cảm thấy Hoàng hậu đương nhiệm rất tốt, nhưng thỉnh thoảng cũng có kẻ bắt bẻ cậu, tỷ như nói quần áo không hợp hoàn cảnh gì đó, nhưng còn tiểu chuột đồng, dù người khác có không thích cũng chẳng ai đi chỉ trích nó cả, kể cả nó mất hình tượng cỡ nào, mọi người cũng không ai so đo với một con chuột bao giờ.

Lần trước cậu cào một quan viên bị dân tình lên án, mọi người cũng chỉ giương mắt nhìn, nếu đổi lại thành Hoàng hậu đánh người… Kia còn chẳng phải đầu đề ầm ĩ tới tận trời xanh sao?

Thư Thư ngày càng thích biến thành tiểu chuột đồng đi theo Edgar ra cửa mà không phải với thân phận Hoàng hậu đó.

Kể từ lúc ấy, Thư Thư dường như đã lui về ở ẩn, còn toàn thể dân chúng ở đế quốc Thú Nhân biết thêm một sự kiện – Hoàng đế bệ hạ sủng ái chú chuột đồng này còn hơn cả vợ mình.

"Bệ hạ đúng là người nhân ái, nuôi cả thú cưng trong nhà!"

"Nhìn bệ hạ mang theo tiểu chuột đồng thật hòa ái làm sao!"

"Cách bệ hạ nhìn tiểu chuột đồng cũng thật dịu dàng!"

"Cả ngày mang theo tiểu chuột đồng ra cửa mà không mang theo Hoàng hậu, không sợ Hoàng hậu ghen sao?"

…

Hừ, tôi mới không ăn giấm đâu, đó chính là tôi a! Nhìn bình luận trên mạng, Thư Thư đắc ý dào dạt, lại lướt web tìm phim coi.

Cậu nhất định là tiểu chuột đồng đẹp nhất thế giới này đi!

Dân tình trên mạng còn mải bình luận ảnh chụp bệ hạ và tiểu chuột đồng, cơ bản đều ủng hộ.

"Hiện giờ dân chúng có vẻ thích xem các nhân vật có tiếng tăm mang con nhỏ hay là thú cứng theo cùng, nhiều chính trị gia sẽ cố tình tung các bức hình tỏ vẻ mình nhiệt tình yêu thương động vật… Về sau em có thể ra ngoài với ta nhiều hơn." Edgar nhìn đánh giá trên mạng, cười nói với Thư Thư.

Hắn vẫn hi vọng mãi mãi được mang Thư Thư đi tới bất cứ nơi đâu như thế.

"Anh không sợ gặp phải chuyện gì a?" Thư Thư hỏi.

"Có thể gặp chuyện gì đây?" Edgar cười, chỉ là chăm bẵm một bé chuột đồng thôi mà…

Edgar tự tin sẽ không phát sinh chuyện gì, nhưng không ngờ mới được mấy ngày đã bị tỉnh mộng.

http://tieulun.hopto.org

Ở thủ đô tinh có một nhà hàng vô cùng nổi tiếng, tên là Nhà hàng trên không, được xây lơ lửng giữa trời, các vị khách sẽ ngồi trong một căn phòng treo trên cao, người phục vụ đi trên một đường thẳng bắc ngang mang đồ ăn tới.

Nơi này có nhiều món ăn đặc sắc, không thể tìm được ở bất cứ đâu khác, Thư Thư đã sớm ứa nước miếng muốn nếm thử, lần này cậu cùng Edgar tham dự yến hội gần đấy, mà đi yến hội thì không được ăn no, vậy là phải tới nhà hàng này ăn thêm.

Ưm, từ đầu tới đuôi cậu đều duy trì hình thái chuột đồng, ăn cơm cũng không chịu biến về hình người.

Ngày hôm nay cũng như thường lệ với Edgar và Thư Thư, nhưng cái bình thường này, ngày hôm sau lại trở thành "có chuyện".

Trên mạng đột nhiên phát tán ảnh chụp Edgar cùng ăn chung với chuột đồng Thư Thư.

Edgar bị chụp lén ăn cơm với thú cưng, chuyện vốn chẳng có gì đáng nói, nhưng là… Ảnh chụp này quá ảo diệu đi.

Trên ảnh, Edgar ngồi bên cạnh bàn, cúi người muốn hôn chuột đồng, mà tiểu chuột đồng nằm trên mâm của Edgar, hai mắt nhắm nghiền ngẩng đầu chu miệng một bộ chờ đợi được hôn môi như thế…

Nếu Thư Thư là hình người, đây tuyệt đối là một màn tình cảm siêu ngọt ngào, nhưng lúc ấy cậu lại mang hình chuột.

Một màn này…

Hoàng đế bệ hạ đây là muốn làm gì a? Vì sao lại đi hôn một chú chuột đồng? Hắn thế mà… đùa giỡn với một con chuột a?

Người trên mạng ai cũng bàn tán xôn xao, não bung ra đủ thứ.

"Bệ hạ tính gì đây? Đùa giỡn với thú cưng?"

"Bệ hạ sao ngài có thể như vậy, ngài không thấy hổ thẹn với Hoàng hậu sao?"

"Bệ hạ ngài lại đi làm chuyện điên rồ như vậy với một con chuột, giờ ta mới nhìn thấu bản chất của ngài!"

"Còn không phải show ân ái sao? Ai sợ ai a! Lão tử cũng có chuột cưng! Ta hôn, ta hôn, ta hôn hôn hôn!"

…

Đương nhiên, thỉnh thoảng sẽ lọt ra vài bình luận tương đối bình thường.

"Bệ hạ thoạt nhìn thực âu yếm, không ngờ hắn cũng có một mặt dịu dàng như vậy!"

"Tiểu chuột đồng đáng yêu thiệt đó!"

"Đột nhiên rất muốn mua chuột đồng về nuôi!"

…

Nhưng mà những bình luận như vậy quá ít ỏi, tuyệt đại đa số đều là châm chọc.

Dưới tài khoản xã hội của Thư Thư càng thêm dậy sóng.

"Hoàng hậu đừng khóc, nổi dậy đi."

"Hoàng hậu cứ yên tâm, kể cả Hoàng đế bệ hạ có ngoại tình với một con chuột đồng, ta vẫn yêu ngài như cũ."

"Hoàng hậu, Hoàng đế bệ hạ ngoại tình với tiểu chuột đồng, ngài có muốn giáo huấn hắn mấy hồi không?"…

Nhìn đống bình luận này, Thư Thư dở khóc dở cười.

Chỉ là một ảnh chụp thôi mà, sao lại ầm ĩ tới mức đó chứ?

"Edgar, giờ chúng ta phải làm sao?" Thư Thư rối rắm nhìn Edgar.

http://tieulun.hopto.org

“Không cần quan tâm bọn họ, một thời gian nữa sẽ ổn cả thôi.” Edgar nói.

Thư Thư đồng ý.

Nhưng qua một thời gian sau mọi chuyện vẫn không bình ổn được, lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

“Mấy người nhìn nhầm rồi, Hoàng đế bệ hạ nào muốn đùa giỡn tiểu chuột đồng, hắn muốn ăn thịt tiểu chuột đồng thì có!”

“Tiểu chuột đồng đáng thương bị bỏ vào mâm, đang chờ nếm vị!”

“Nghe nói rắn thích ăn chuột, Hoàng đế bệ hạ chẳng phải là thú nhân hình rắn sao, phỏng chừng ăn chuột đồng thật đó!”

“Từ góc độ tâm lý học phân tích một chút, Hoàng đế bệ hạ rất có thể là từ nhỏ thường bị cha mẹ dùng tiểu chuột đồng dụ dỗ, cho nên thích ăn chuột đi.”

“Ha ha ha!”

”Bệ hạ thực đáng thương…

…

Edgar: “…” Uy, nói vậy mà nghe được a?

Thư Thư nhìn nghía ảnh chụp, lại nhìn Edgar, hạ quyết tâm từ nay về sau không bao giờ ngồi trong mâm nữa.

Bị bọn họ bàn tán một phen, hình ảnh này trở nên thực khủng khiếp.

Trên mạng còn nhiều người nhây không dứt, có người còn in thành hình ảnh biếm họa, thêm chữ viết này kia.

Cái gì mà “Đừng nhúc nhích, ta muốn hôn ngươi”, cái gì mà “Ngoan ngoãn nằm trên mâm cho ta ăn”, đủ kiểu cần gì có đó.

Nhất thời, trên mạng đều tràn ngập hình ảnh Edgar và chuột đồng hôn môi.

Tiểu chuột đồng của Hoàng đế bệ hạ cứ vậy trở thành nhân vật nổi tiếng.

Bên ngoài chỉ hi hi ha ha mọt phen, cảm thấy Edgar kỳ thực không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, bên trong là người rất yêu thương động vật, nhưng Ian và Chris đều biết tiểu chuột đồng kia là Thư Thư.

“Các con về sau khắc chế một chút, đừng ở bên ngoài khanh khanh ta ta…” Ian rối rắm nhìn con trai mình: “Ta không muốn một ngày nào đó lại đọc được tin con trai mình có sở thích yêu đương với động vật…”

Edgar: “…”

Fred bắt đầu thấy nhớ vợ yêu của mình.

Đến nỗi Gary… ôm chặt chân Thư Thư: “Mẫu phụ, con cũng phải tới đó ăn cơm!”

Sự tình cuối cùng kết thúc bằng sự kiện Edgar mang Thư Thư và tụi nhỏ tới nhà hàng trên không ăn một bữa hoành tráng.

Lần này, nhà hàng trên không miễn phí cho họ, lần trước bọn họ tới đây ăn cơm còn bị chụp lén, giờ nhà hàng đâu thể không biết xấu hổ lấy tiền của họ nữa chứ?

Mà ban đêm…

Edgar nắm Thư Thư kéo vào trong chăn.“Uy, anh làm gì a!” Thư Thư cố ý tỏ vẻ bị giật mình kêu lên.

“Ăn chuột đồng.” Edgar nói, ăn là phải từ từ chậm rãi nhấm nháp mới hưởng được hết mùi vị kia.

Một thời gian sau, khi công chúa Camilla lên mạng tra tin tức về Hoàng đế Edgar, chuẩn bị cho quan hệ giao lưu ngày càng tốt đẹp…

http://tieulun.hopto.org

"Công chúa điện hạ, Hoàng đế đế quốc Thú Nhân tựa hồ thích ăn chuột!" Một giống đực mang bức hình tới hồi báo.

"Đưa ta xem... Đã nhỏ còn nhiều lông, ngon ở chỗ nào..." Elena bĩu môi, sau đó chú ý tới bộ dáng Edgar: "Hắn lớn lên đẹp trai thật đó, ta muốn XX với hắn!"

"Công chúa điện hạ, nói XX là không hay đâu, chúng ta nên dùng từ hàm súc một chút thì hơn."

"Vậy phải nói thể nào?"

"Liền nói... cộng độ một đêm?"

Vì thế, công chúa Elena khi gặp được Hoàng đế đế quốc Thú Nhân liền hỏi: "Không biết ta có vinh hạnh được cùng bệ hạ cộng độ một đêm chăng?"

Bị cự tuyệt xong, nàng nỗ lực níu kéo, chỉ vào động vật nhỏ trong túi áo Edgar mà nàng đã quên nó gọi là gì: "Đây là gì vậy? Ngài mang theo đồ ăn khuya sao?"

112. Chương 112: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (1)

Một thuyền quân hạm dựa theo lộ trình định sẵn đi tới, đây là quân đoàn tuần tra biên cảnh của đế quốc Thú Nhân. Gần đây khu vực do quân đoàn số 1 và số 3 đóng giữ không ngày nào được yên ổn, khi thì rò rỉ khí ga, khi lại có thuyền buôn mất tích, bởi vậy quân đoàn số 3 đã phái một trung tá cùng thuyền chiến đấu đi tìm cho bằng được chiếc thuyền thương lái nọ.

Chiến thuyền vô cùng lớn, có thể chịu tải trọng của 10 vạn binh lính và trang vũ khí hiện đại, đương nhiên, nhờ có khoa học kỹ thuật mà vũ khí đã trở nên nhỏ đến tinh vi, trọng lượng không đáng kể, binh lính số lượng không bằng chất lượng, cho nên phi thuyền hiện tại chỉ mang tổng cộng 1 vạn người, trong đó một nửa lại là chiến sĩ không bắt buộc tham gia chiến đấu.

Gary không phải chiến sĩ, mà là một chuyên gia cơ giáp quân đội, nhờ vượt qua gian nan thử thách, sau 10 năm tòng quân, cậu đã có quân hàm thiếu tá.

Trong quân hạm cậu có một người bạn tốt kiêm trợ lý: "Will, mau đi thôi không hết gà phô mai mất." Hiện giờ là thời gian ăn cơm, ngại ngùng nên không dám ăn vụng trước mặt thuộc hạ, Gary đã đói lắm rồi.

Will là một á thú nhân dáng người cao gầy, ngang ngửa thú nhân như Gary, thu thập đồ đạc xong, y vội vàng đuổi theo Gary, sau đó nhíu mày: "Gary, tôi cảm thấy cậu không nên ăn uống như vậy nữa, sẽ bị lên cân đó."

"Nào có, tôi còn chưa đạt thể trọng trung bình của thú nhân nữa kia." Gary nói, sờ sờ khuôn mặt phúng phính của mình.

"Đó là vì cậu quá lùn." Will không chút lưu tình giội nước lạnh.

"Will cậu thực đáng ghét." Gary câm nín.

Will trừng mắt.

Gary biết bạn tốt vốn thẳng tính, lập tức cười nói: "Được rồi Will, cậu đâu cần chạm vào nỗi đau của tôi a? Cậu phải tin tôi, sớm muộn cũng sẽ có một ngày tôi giảm béo thành công." Tuy miệng nói vậy nhưng Gary hiển nhiên chẳng để trong lòng, dù cậu hơi phúng phính thiệt, nhưng chưa tới mức béo, như vậy không phải khá đẹp sao? Còn giảm cân ấy a... Chỉ cần cậu muốn, bắt chước mẫu phụ kiên trì không ăn bất cứ thứ gì trong một khoảng thời gian, nhất định sẽ gầy đi trông thấy, có gì to tát đâu.

Will nhìn bộ dáng Gary, có chút nhụt chí: "Gary, tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu, Green hắn..."

"Green làm sao?" Gary hỏi. Green là người yêu của cậu, luôn săn sóc tỉ mỉ từng chút một, còn không biết kiếm hoa tươi từ đâu tặng cho cậu nữa... Đây là quân hạm a, đúng là làm khó hắn rồi.

http://tieulun.hopto.org

"Gary, cậu phải cảnh giác với tên Emir, tôi cảm thấy hắn tâm thuật bất chính." Will lại đột nhiên nhắc tới một người khác.

Gary sửng sốt, Will xưa nay rất thực tế, y nhắc nhở cậu hẳn có nguyên nhân, mà nguyên nhân này… E là có liên quan tới Green. Emir và Green qua lại với nhau? Sao có thể?

Tên Emir này, kỳ thực Gary không còn lạ gì. Một kỹ sư á thú nhân nhỏ nhắn dễ thương, mà mấy tháng trước, Green đã từng nhắc tới, nói rằng Emir thổ lộ với hắn.

Green là người có quân hàm cao nhất trên phi thuyền này, có được quyền kiểm soát cả hạm đội, rất nhiều á thú nhân trên thuyền đều hâm mộ hắn, Emir có thích hắn cũng là chuyện thường tình, nhưng Gary và Green chưa từng công khai quan hệ yêu đương, dưới tình huống đó Emir còn thổ lộ với Green, rốt cuộc cũng thấy hơi quá phận, Gary dứt khoát ném y tới khoang dưới cùng phụ trách bảo trì máy móc dưới đó, miễn cho y có cơ hội lắc lư ở khoang trên.

Sau đó… Mấy ngày nay cậu đang vội chế tác cơ giáp giúp Green, thời gian ngủ cũng không có, hoàn toàn quên bẵng tên Emir này, không lẽ giữa hai người đó có chuyện gì rồi?

Gary đem lời nhắc nhở của Will ghi tạc trong lòng, vẫn duy trì thái độ tươi cười với y: "Will, tôi sẽ chú ý. Nhưng dù nó có tâm tư, cũng phải xem đối phương có tình ý đáp trả không đã?"

"Cậu yên tâm về Green vậy sao?" Will hỏi.

Gary sửng sốt: "Chúng tôi có 10 năm tình cảm kia mà."

"Cậu a! Cậu hết lòng hết dạ với Green, tiền lương còn tiêu sạch làm cơ giáp cho hắn hết, vì hắn mà không ăn không ngủ, coi chừng mất cả người lẫn của lúc nào không biết đó."

Trước đây Will có ấn tượng khá tốt với Green, giờ đột nhiên nói lời này… Gary nheo mắt.

Cậu quen Green từ hồi học ở Học viện hoàng gia, lúc ấy cậu thuộc hệ sửa chữa cơ giáp, Green thuộc hệ điều khiển cơ giáp.

Học viên hoàng gia hệ cơ giáp đều được các giáo sư ném cho một mớ hỗn độn để thực hành, những thứ hỏng hóc là thứ họ cần học cách sửa chữa, cậu là học viên có kỹ thuật tốt nhất, mỗi lần có cơ giáp hư hại đều sẽ giao cho cậu làm.

Một ngày đẹp trời cậu thấy một tờ giấy trên cơ giáp, có viết: "Thực xin lỗi, hình như tôi làm hỏng cơ giáp ở đâu đó rồi…" Ký tên Green.

Sau đó bọn họ quen nhau, cậu liền biết được mấy cơ giáp bị hỏng hóc kia đều là tác phẩm của Green.

Green là học viên nổi tiếng nhất hệ cơ giáp khóa ấy, chiến đấu cơ giáp đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nhưng cũng có khuyết điểm riêng, đó chính là quá hăng máu, thế nên thường xuyên làm cơ giáp bị đập nát.

Học viện cơ giáp phải bồi thường tiền như cơm bữa, bọn họ làm hỏng tìm người tu sửa giá càng cao thêm… Green học hệ cơ giáp, gia cảnh cực khá, nhưng cũng tới lúc chịu hết thấu, thường là thu không đủ bù chi.

Mà dùng phương thức này để kết thân với Gary, kỳ thực là có mục đích – hắn muốn tìm một học viên giúp hắn sửa chữa cơ giáp, nhưng vậy sẽ bớt được ít chi phí.

Gary đồng ý, từ lúc đó trở đi cậu phụ trách tu sửa cơ giáp cho Green, hơn nữa còn giúp đỡ Green trong việc thí nghiệm cơ giáp mới lắp ráp.

Lúc ấy còn đang đi học, chưa có kinh nghiệm nhiều, tuy đa phần thời gian đều giúp Green sửa chữa này kia, nhưng thỉnh thoảng cũng làm rối tung hết cả, có khi Green đang chiến đấu, cơ giáp đột nhiên có vấn đề, cuối cùng mất kiểm soát nhảy bắn lên, chạy ra xa, khiến hắn bị thua toàn tập.

Nhưng dù là vậy, Green cũng không trách cứ gì cậu.

Hai người ở bên nhau càng lâu, không tránh khỏi nảy sinh tình cảm, mà cậu có thể cảm giác được, Green cũng thích cậu.

Quả nhiên, đêm trước khi tốt nghiệp, Green tỏ tình.

http://tieulun.hopto.org

Cậu đã nhận lời tỏ tình của Green, đi theo hắn tới quân đoàn số 3, trở thành chuyên gia phụ trách kỹ thuật quân hạm, tới giờ đã được 10 năm.

Tuy cả hai đều là thú nhân nên không thể công khai qua lại nhận lời chúc phúc từ mọi người, nhưng 10 năm kia bọ họ đã sớm coi đối phương là một phần không thể thiếu trong cuộc đời mình, thân mật khăng khít gắn bó.

Cậu thực sự không tài nào tưởng tượng nổi cảnh Green sẽ phản bội mình, khoảng thời gian trước đây Green luôn tận dụng mọi lúc chăm sóc cậu, tặng quà cho cậu không phải sao?

Đến nỗi cậu cảm thấy Green hoang phí quá nhiều tiền cho mình đi… Lúc trước còn ở trường còn nhận tiền của hắn, tới khi cả hai có việc làm rồi, mỗi tháng Green đều đem 2/3 tiền lương gửi vào tài khoản cho cậu, cậu tu sửa cơ giáp cho Green cũng không lấy tiền nữa.

Cậu yêu Green, cải tạo cơ giáp nhất thiết phải dùng vật liệu tốt nhất mà làm, giá trị chỗ vật liệu ấy thậm chí còn vượt hơn cả số tiền lương của Green, càng đừng kể tới cơ giáp cậu từng làm miễn phí cho hắn.

Cậu đúng là tốn không ít tiền cho Green, nếu tính ra, chỉ e là tiền lương tiền thưởng bao năm nay đều đã dùng hết, thậm chí còn muốn tiếp tục duy trì, khó trách Will lại bất bình thay cậu.

Thế nhưng, tiền bạc không phải thứ cậu bận tâm… Phải biết, nhà cậu chính là đại gia số 1 đế quốc đó.

Cha cậu là hoàng đế, mẫu phụ là hoàng hậu, ca ca là Hoàng thái tử… Tuy cậu chưa từng ra mắt công chúng, nhưng ông bà cha mẹ và anh trai đều yêu thương cậu hết mực, cho nên khéo khi bây giờ cậu còn giàu có hơn cả anh trai nữa kia.

Tiền bạc cậu có thể không để bụng, nhưng tình cảm của Green thì lại khác… Xong việc nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Green mới được, hỏi xem có hiểu lầm gì ở đây hay không.

Gary thầm quyết định như vậy, đi tới nhà ăn cùng Will, tới đó xong liền thẳng hướng khu đồ ăn cho á thú nhân gọi món.

"Đại thúc, mỗi món lấy một phần giúp con!" Ngửi được mùi hương mê người kia, Gary nói ngay.

"Được, cậu Gary chờ chút!" Chú nấu bếp tươi cười nói, bắt đầu múc đồ ăn, ông yêu quý Gary nhất trên phi thuyền này, bởi Gary luôn động viên cổ vũ tay nghề của ông.

Gary ăn tưởng là nhiều nhưng so với thú nhân thì còn kém xa. Thú nhân chẳng bao giờ qua bên này, phải biết, suất ăn của họ riêng phần thịt thôi đã gấp mười bên này rồi.

Will tuy cao ngang Gary nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một á thú nhân, lấy hai phần thịt hai phần đồ chay là đủ, nhìn Gary hớn hở bưng khay đồ ăn, trên mặt lộ biểu tình bất đắc dĩ.

"Tôi cảm thấy cậu sinh nhầm giới tính rồi." Will không nhịn được nói, giá mà Gary là một á thú nhân thì tốt biết mấy…

"Tôi cảm thấy làm thú nhân tốt mà." Gary cười rộ lên, nếu là á thú nhân, cậu chắc chắn không được tự do như bây giờ, phỏng chừng ngay cả cơ giáp cũng chẳng được động tới.

Khi còn nhỏ, cậu vẫn rất tự hào rằng mình là một thú nhân, luôn tâm niệm muốn cưới á thú nhân, tiếc là sau này không biết thế nào lại thích Green…

Thân thể cậu rất đặc thù, giống như mẫu phụ thì đáng lý phải là á thú nhân, không có thú châu, hơn nữa ăn thú châu người khác còn mang thai được nữa, hiện giờ lựa chọn ở bên một thú nhân, về sau nói không chừng lại thành á thú nhân thật„,

Nghĩ tới đây, Gary ít nhiều có hơi buồn bực, nhưng nghĩ tới Green, chút buồn bực kia liền tan biến đi đâu hết.

Green lớn lên tuấn tú hơn người, nếu có thể cùng hắn sinh con đẻ cái… Theo như mẫu phụ cậu nói, sinh con rất nhanh lại không đau tí nào, sinh tới đứa thứ hai dễ như trở bàn tay.

Gary vừa nghĩ ngợi vừa giải quyết chỗ đồ ăn trước mặt như lũ quét.

http://tieulun.hopto.org

Đang đưa khăn giấy lau miệng, Gary đột nhiên nghe thấy có người nói: "Rõ ràng là một thú nhân lại đi quậy phá, tranh đồ ăn với cả á thú nhân, đúng là không biết xấu hổ."

Hiển nhiên đang nói mình rồi, Gary nhíu mày.

Cậu thích những món ăn ngon, nhưng đồ ăn thú nhân đều là máy móc chế biến, cho nên mới tới khu cho á thú nhân ăn cơm, khi gia nhập quân đoàn cậu cũng xin phê chuẩn rồi mà.

Cậu có kỹ thuật tốt, quân đoàn số 3 không ngại cho cậu loại phúc lợi này, nếu đã vậy, người khác có quyền gì mà lời ra tiếng vào?

Giương mắt nhìn lại, Gary phát hiện người đang nói là một á thú nhân áo blouse trắng, hiển nhiên là nhân viên y tế trên phi thuyền.

Là một chuyên gia duy tu sửa chữa, những thứ như chữa bệnh hay chăm sóc gì đó không thuộc thẩm quyền của cậu, cậu cũng không rõ đàng ấy thế nào, nhưng quân hàm của cậu rõ ràng cao hơn y.

Nhìn á thú nhân kia, Gary nhíu mày nói: "Ngươi không biết thấy trưởng quan phải hành lễ sao? Không biết phép tắc?"

Ở nhà ăn, dù không cam lòng, nhưng một khi Gary đã nhắc nhở, người nọ nhất định phải hành lễ, nếu không muốn gánh thêm tội danh "bất kính" với cấp trên.

Á thú nhân kia rõ là uất ức, vành mắt đã đỏ lên.

"Xin lỗi thiếu tá, y không thuộc bộ phận tu sửa, cho nên mới không nhận ra ngài." Một á thú nhân bên cạnh đột nhiên đỡ lời.

Gary nhìn qua, bỗng nhiên phát hiện á thú nhân đang nói chuyện lại là tên Emir mà Will nhắc cậu cần để mắt.

Emir thực ra rất xinh đẹp, tuy Gary có làn da khá tốt, nhưng so ra vẫn kém y. Nhìn Emir và tên á thú nhân vừa chỉ trích mình đứng chung một chỗ, chân mày Gary cau lại.

Hai người này nếu như đã có quan hệ, vậy thì… Emir dám tới khiêu khích mình, rốt cuộc vì cái gì?

Gary dù chưa tiếp xúc với nhiều người, nhưng tiếp thu nền giáo dục của hoàng thất, đại khái không ngốc nghếch như mẫu phụ đâu.

Suy luận một hồi, trong lòng Gary bỗng có một dự cảm chẳng lành.

"Cậu không phải đang công tác dưới tầng chót sao? Sao lại lên đây rồi?" Gary nhìn Emir. Phi thuyền rất lớn, mỗi tầng mấy nghìn người, có nhà ăn riêng, người dưới tầng chót không lý gì lại xuất hiện ở nơi này.

"Tôi ở vị trí điều động." Emir liếc nhìn Gary, có chút sợ hãi cúi đầu: "Thiếu tá, thực xin lỗi."

"Cậu vẫn ở bộ phận kỹ thuật chứ?" Gary chẳng thèm để ý.

"Vâng." Emir đáp.

"Khoang phế liệu thiếu người quét dọn, ngày mai cậu qua bên đó phân loại đi." Gary trực tiếp hạ lệnh. Khoang phế liệu là nơi tập hợp những loại linh kiện hư hỏng hoặc bị mài mòn, vừa nhiều vừa bừa bộn, bắt một á thú nhân tới đó làm việc quả là làm khó dễ y.

Cậu không biết Emir đi lên là có ý gì, nhưng tóm lại không phải chuyện tốt, tống cổ đi sớm ngày nào hay ngày đó.

"Thiếu tá, ngài không thể như vậy, tôi là kỹ sư, không phải lính cần vụ." Emir có chút hoảng sợ nhìn Gary: "Ngài làm vậy là trái với nguyên tắc."

"Vị kỹ sư này." Gary nhìn qua, "Trước khi gia nhập quân đoàn chẳng lẽ không ai nói với cậu, nhất thiết phải tuân lệnh cấp trên sao?"

Khuôn mặt Emir đỏ bừng, đúng lúc đó, một quan quân thú nhân vội vàng chạy từ ngoài tới, cũng mang quân hàm trung tướng, đó là Green, bạn trai của Gary.

http://tieulun.hopto.org

"Gary, có chuyện gì vậy?" Green tháo mũ xuống nhìn Gary, khóe miệng liếc qua Emir.

"Có người không tuân lệnh cấp trên phân phó." Gary nói, cậu vừa thấy Emir và á thú nhân bên cạnh thở ra nhẹ nhõm một hơi, đây là…

"Trung tá Green, thiếu tá Gary muốn điều tôi xuống khoang phế liệu phân loại linh kiện… Kia hẳn là công việc quét dọn của người máy a." Emir có chút ủy khuất nhìn Green cầu cứu.

"Trung tá Green, thiếu tá Gary nhắm vào chúng tôi!" Bạn của Emir cũng nói.

Gary trầm sắc mặt, nhìn Green.

"Gary, đừng làm khó dễ á thú nhân." Chân mày Green cau lại, rõ ràng không ủng hộ: "Chúng ta là thú nhân, nên rộng lượng một chút."

Gary không nói lời nào, Green lại hỏi: "Vì sao em lại nhắm vào bọn họ?"

"Tôi còn đang muốn hỏi anh đây, trước kia chưa bao giờ thấy anh quan tâm chuyện bộ phận kỹ thuật, sao giờ lại nói đỡ cho á thú nhân vậy?" Gary nhìn thẳng vào Green, thần sắc lạnh lùng: "Còn nữa, không phải anh nói không rảnh ăn cơm cùng tôi sao? Vì sao giờ lại tới? Mà dựa vào cái gì nói tôi nhắm vào bọn họ?"

"Gary, em đừng như vậy." Trên mặt Green có chút chột dạ.

Lần này, cả Gary cũng trầm xuống.

"Đây là mệnh lệnh, nếu không tuân theo, mời rời khỏi bộ phận kỹ thuật." Gary nhìn thẳng Emir gằn giọng, sau đó nói với Green: "Green, anh nên cho tôi một lời giải thích!"

Hai người trước mắt rõ ràng đều có vấn đề, vị trí điều động của Emir, là do Green nhúng tay vào? Hèn chi gần đây Green đột nhiên siêng tặng quà cho cậu, hóa ra vì chột dạ a?

Gary chỉ cảm thấy cơn giận dữ đang sôi lên, nhưng vẫn phải kiềm chế bản thân, không thể có hành vi nào mất mặt ở chốn đông người được.

Có lẽ… Green có nỗi khổ riêng?

"Còn muốn giải thích gì nữa? Ngươi rõ là một thú nhân lại bám riết lấy một thú nhân khác không buông, đúng là không biết xấu hổ!" Nhân viên y tế vừa chỉ trích Gary lại tiếp tục gán cho cậu tội danh "không biết xấu hổ".

"Thiếu tá Gary, ngài là một thú nhân, lại đi chèn ép một á thú nhân quá mức, ngài như vậy căn bản không xứng đáng là một thú nhân." Phụ tá phía sau Green cũng đứng dậy bất bình.

"Gary, ngài cứ quấn lấy trung tá Green không tha, trung tá Green sẽ không muốn ở cùng với một thú nhân như ngài đâu!" Phía sau Green lại xuất hiện thêm một người.

Gary vẫn biết nhưng người bên cạnh Green đều không thích mình, mà hi vọng hắn có thể cưới một á thú nhân, trải qua cuộc sống bình thường, nhưng đột nhiên bị chỉ trích như vậy, cậu vẫn thấy khó chấp nhận nổi.

"Im miệng!" Green nạt phụ tá, hắn nhìn Gary đang chần chờ, cuối cùng mới mở miệng: "Gary, chúng ta nói chuyện đi?"

"Được." Gary xoay người đi ngay, kết quả vừa cất bước, phía sau có tiếng kinh hô của Emir.

"Emir, cậu làm sao vậy?" Bạn của y có chút sốt ruột hỏi.

"Bụng tôi đau, Green, tôi đau quá." Emir cau mày nói.

Gary liếc mắt một cái liền biết y đang diễn kịch, nhưng là… Thấy dáng vẻ đầy lo lắng của Green, cậu cảm thấy chính mình như bị người khác không lưu tình đâm cho một nhát dao.

Green là người cậu thích, đời này cậu chưa từng thích một ai như vậy, nwhng hiện giờ, trong mắt người ấy chỉ có á thú nhân kia!

Cậu cũng không biết chuyện này rốt cuộc là sao nữa.

http://tieulun.hopto.org

Gary xoay người cất bước, không thèm ngoảnh lại nhìn người phía sau, cậu đi rất nhanh, thậm chí còn không nghe thấy tiếng Will đang gọi phía sau.

Giữa cậu và Green vốn đã tồn tại rất nhiều vấn đề, cậu nên sớm nghĩ tới mới phải, chỉ là lúc trước bị tình cảm làm cho mù quáng cho nên mới không để ý mà thôi.

Bạn bè của Green đều không thích cậu, nhưng Green chỉ tận lực không để cậu và bạn bè hắn tiếp xúc với nhau, chưa từng nghĩ cách thay đổi cái nhìn của bạn bè hắn.

Người nhà Green luôn phản đối bọn họ kết giao, Green chỉ bảo cậu chờ đợi, lại chưa từng đấu tranh lấy chút nào.

Còn thú châu… Hai thú nhân đã lựa chọn vĩnh viễn sẽ bên nhau đều trao cho đối phương thú châu như biểu thị lòng quyết tâm của mình, giống như các thúc thúc của cậu vậy.

Cậu không có thú châu, không có cách nào trao đổi cùng hắn được, chỉ có thể tránh đề cập chuyện này, nhưng từ đầu tới giờ, Green cũng chưa từng đề cập qua.

Trước kia cậu còn nghĩ, nếu Green chủ động đề nghị trao đổi thú châu, cậu sẽ nói cho hắn biết về thân phận và đặc thù cơ thể mình, nhưng tới giờ điều đó vẫn là dự định.

Bởi phải che giấu thân phận, dù cho Green còn nhiều thiếu sót cỡ nào, cậu cũng chấp nhận hết, thậm chí có chút áy náy với hắn, nhưng hiện tại…

Bàn tay cậu nắm chặt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ngồi một mình trong phòng hồi lâu, máy liên lạc cậu đột nhiên vang lên, là từ Green, hắn nhắn cậu hãy mở cửa.

Trầm mặc một lát, Gary đứng dậy mở cửa phòng, cậu sẽ cho Green một cơ hội để giải thích, sau đó… Bọn họ đại khái sẽ chia tay?

“Gary, anh và Emir không có quan hệ gì hết.” Vừa mới vào cửa, Green đã nói.

“Vừa rồi sao còn giúp y?” Gary hỏi.

“Anh chỉ cảm thấy bắt nạt một á thú nhân thì không hay cho lắm, Gary, dù sao em cũng là một thú nhân…”

“Tôi không muốn nghe những lời này, anh cũng không cần nói mấy lời dối trá đó nữa.”

Green trầm mặc, cuối cùng nói: “Gary, anh yêu em, nhưng cha mẹ không cho phép chúng ta ở bên nhau Gary, hãy thông cảm cho anh một chút…”

“Anh muốn tôi phải thông cảm kiểu gì?” Gary hỏi lại, trong lòng đã sớm thất vọng tột độ.

“Gary, chúng ta có thể bí mật bên nhau…”

“Cút!” Gary cho Green một bạt tai, cậu chưa bao giờ dám nghĩ Green lại nói ra những lời đó với mình.

“Gary…” Green vừa định nói thêm cái gì, phi thuyền bọn họ đột nhiên chấn động kịch liệt.

113. Chương 113: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (2)

Cùng với chấn động là tiếng “loảng xoảng” rất lớn vang lên, Gary quay đầu liền phát hiện ảnh chụp chung của cậu và Green đều đã rơi xuống đất, bình hoa thủy tinh đầu giường cũng đã vỡ thành từng mảnh nhỏ, hoa tươi mà Green tặng cậu mấy hôm trước đều đã tan tác.

Tất cả đều là những kỷ vật minh chứng cho đoạn tình cảm bao năm qua của hai người… Gary không khỏi sửng sốt, nhưng cậu hồi phục tinh thần rất nhanh, vừa mở cửa phòng vừa liên lạc với bên phòng điều khiển: “Xảy ra chuyện gì vậy? Tình trạng phi thuyền sao rồi?”

http://tieulun.hopto.org

Cửa phòng vừa mở, cậu vội vã lao ra ngoài – phi thuyền đột nhiên bị chấn động mạnh, chắc hẳn là va chạm rồi, người thuộc bộ phận kỹ thuật hẳn đã phân công nhau làm nhiệm vụ.

Nhưng cậu còn chưa chạy tới cửa ngoài, phi thuyền lại rung lắc kịch liệt, còn nghiêm trọng hơn vừa rồi nữa, cậu không kịp chuẩn bị, cả người chao đảo suýt chút ngã sóng soài.

Vận chuyển linh lực, Gary trấn định lại tinh thần, Green từ phía sau lại ôm chặt lấy cậu: "Gary, cẩn thận!"

Cái ôm của Green vẫn đầy ấm áp như vậy, Gary chỉ thấy mắt cay cay, nhưng rồi rất nhanh, hai mắt lại mở lớn.

Cậu ngửi thấy mùi vị trên người của Green.

Loại mùi này nhàn nhạt, từ trên người chứ không phải quần áo của Green truyền tới!

Gary dứt khoát đẩy Green ra, nhìn hắn quan tâm mình khiến cậu thiếu điều muốn phun ra.

Người này, thế nhưng lại thân mật tiếp xúc với Emir!

Cả hai người bọn họ đều là thú nhân, không giống á thú nhân có khí quan đặc thù tiếp nhận đối phương tiến vào, đều muốn ở trên, lại sinh hoạt trong quân đội thực bất tiện, chưa từng tiến tới bước cuối cùng, nhưng ôm hôn gì đó vẫn có, cậu còn thích được nắm tay Green cùng nằm song song trên giường chuyện trò tâm sự…

Nhưng rồi Green dần ít tới ký túc xá cậu, mới đầu là vì tránh làm phiền cậu bận rộn với cơ giáp, sau đó lại lấy cớ bản thân hắn bận việc này kia…

Green đúng thực là bận, bận cùng Emir kia thân thiết!

"Gary!" Bị đẩy ra Green có chút nôn nóng.

Hiện giờ tới một cái liếc mắt Gary cũng lười cho hắn, chạy thẳng ra ngoài, tới cửa thì phát hiện có Emir đợi sẵn từ lâu, cậu càng thấy dạ dày đảo lộn, buồn nôn ghê tởm.

Đời này cậu không muốn gặp lại hai người này nữa! Chờ nhiệm vụ lần này kết thúc, cậu sẽ xin xuất ngũ ngay lập tức!

Mười mấy năm thanh xuân của cậu lại lãng phí cho một con người tệ bạc!

Gary chẳng biết cảm giác lúc này là gì nữa, trước kia rõ ràng Green không phải người như vậy, thời niên thiếu, hắn luôn toàn tâm toàn ý với cậu, khi cậu kêu đói muốn ăn bên ngoài, Green dù trời đã tối mịt vẫn sẵn sàng chạy đi mua.

Cho tới khi bọn họ tòng quân, nhiệm vụ huấn luyện nặng nề, nhưng dù mệt cỡ nào, mỗi đêm hắn vẫn tới thăm cậu. Binh lính đều bị cấm đi lại ban đêm, hắn không ở lại lâu được, thậm chí vừa tới đã phải chạy về, nhưng chưa bao giờ kêu ca.

Một Green chu đáo ân cần như vậy đã thay đổi tự khi nào?

Nghĩ tới chuyện trước đây, hốc mắt cậu lại ướt, có hơi tự trách – có lẽ là vì mình không nói cho Gary về thân thể mình, cho nên mọi chuyện mới ra nông nỗi này chăng?

Nếu Green biết cậu có thể như á thú nhân, cũng có thể sinh hài tử, liệu rằng bọn họ có phải đã sớm kết hôn rồi không? Chờ kết hôn có con rồi, Green sẽ chung thủy một lòng với cậu như lúc trước…

Đủ loại cảm xúc cơ hồ bủa vây lấy Gary, cậu dụi dụi mắt, rốt cuộc vẫn đè nén hết cảm xúc xuống.

Cậu thực sự nghiêm túc muốn gìn giữ tình cảm cho Green, cha và anh trai cạu ngay từ đầu đã phản dối cậu chọn một thú nhân không đủ xuất sắc như vậy làm bạn đời, nhưng cậu đã rất cố gắng thuyết phục, thậm chí đã thành công, chuẩn bị đưa Green về ra mắt gia đình…

Cuối cùng, Green cự tuyệt. Cha mẹ hắn vẫn không ủng hộ bọn họ, Green cảm thấy chưa tới lúc thích hợp, liền nói chưa muốn gặp mặt cha mẹ cậu.

Kỳ thực… Có lẽ Green chưa từng nghĩ muốn cùng cậu đi tới cuối con đường.

http://tieulun.hopto.org

Dù hiện giờ thú nhân yêu nhau nhiều lắm, nhưng có thể trở thành bạn đời hạnh phúc bên nhau vẫn là hiếm thấy.

Bất luận mọi chuyện ra sao, với tình hình hiện tại, cậu với Green đã hết hi vọng rồi. Cậu chỉ còn lại niềm kiêu hãnh của bản thân để tiếp tục ngẩng cao đầu mà bước tiếp thôi.

Rốt cuộc lấy lại được bình tĩnh, Gary lấy máy liên lạc, nắm bắt tình hình cụ thể trên phi thuyền.

Bọn họ gặp phải phiền toái, đụng độ kẻ thù hiếu chiến nhất vũ trụ - đội quân Kiến.

Đội quân kiến là một loài sinh vật đáng sợ, tuy nhỏ bé nhưng khi tụ lại với nhau phối hợp hành động lại có thể ăn mòn mọi thứ cản đường, ngay cả sinh vật khổng lồ như voi cũng sẽ trở thành món ăn trên mâm của bọn chúng.

Kiến vũ trụ đương nhiên khác với trên tinh cầu, đặc biệt là tập tính.

Kiến vũ trụ đầu lớn ngang đầu người, thường tụ lại nối thành cây càu, sau đó chu du khắp vũ trụ, mà hễ đụng tới chúng nó thì dù là phi thuyền hay thiên thạch đều sẽ bị ăn mòn sạch sẽ.

Nếu chúng lựa chọn đáp xuống một tinh cầu nào đó, đồng nghĩa với việc viên tinh cầu kia bị xóa sổ khỏi thế giới này.

Loại sinh vật này dẫu có đáng sợ, nhưng đế quốc Thú Nhân dù đã có khoa học kỹ thuật phát triển, có thể dùng vũ khí nổ chết tụi nó.

Theo lý thì có thể dùng vũ khí để tự vệ, nhưng đoàn quân Kiến đã đụng tới phi thuyền, thậm chí bắt đầu gặm cắn khắp mọi nơi rồi, bọn họ bỗng có cảm giác lực bất tòng tâm.

"Bọn kiến vũ trụ đã gặm hết lớp vỏ bảo vệ của phi thuyền!" Nhân viên quan sát thuộc phòng điều khiển kêu lên, thanh âm thông qua loa vang vọng khắp phi thuyền.

Mới ba phút trước, một viên thiên thạch nhỏ lao về phía họ, thực sự là rất nhỏ cho nên bọn họ mới lơ là cảnh giác, ai ngờ viên thiên thạch đó bỗng chốc tản ra, biến thành đoàn quân kiến vũ trụ!

Ngay sau đó, còn có một viên khác lớn hơn, lại là kiến vũ trụ kết khối tấn công bọn họ!

"Chiến sĩ cơ giáp chuẩn bị, nghe lệnh sẵn sàng tham chiến!" Giọng của Green vang lên, hiển nhiên đã vào vị trí chỉ huy.

Kiến vũ trụ đã bám lên khiến nhiều vũ khí không thể sử dụng được, chỉ có thể phái chiến sĩ cơ giáp phản công từ bên ngoài, những người còn lại…

"Binh sĩ bình thường mang Ks009 tới cửa sổ xạ kích, nhân viên kỹ thuật và nhân viên y tế sẵn sàng chờ lệnh, tùy thời cứu viện chiến sĩ cơ giáp…" Tiếng Green vang vọng khắp phi thuyền khiến Gary thực khó chịu, nhưng rốt cuộc lấy đại cục làm trọng, cậu bắt đầu phân phó vị trí cho cấp dưới.

Chiến sĩ cơ giáp nhanh chóng ra ngoài tiền hành chiến đấu, bọn họ có thể dễ dàng giết chết những sinh vật vũ trụ đó, nhưng bọn chúng quá đông, đương nhiên không thể diệt sạch trong chốc lát ngay được.

Nhất thời bọn họ bị một vài con bám lấy, gặm ra vài lỗ thủng trên cơ giáp, không những vậy, kiến cánh còn nhận được tín hiệu từ đồng loại bay qua đây.

Khu vực này xem ra nhiều kiến hơn dự đoán.

Kiến vũ trụ thích ăn nhất là kim loại, kim loại càng tốt chúng càng thích, mà quân hạm này hiển nhiên trở thành bữa tiệc lớn của chúng, lực công kích của từng con rất ít, nhưng nếu chúng bu lại với nhau…

Thông qua camera nhìn ra cảnh tượng bên ngoài, Gary cuối cùng đã biến vì sao nơi này lại có nhiều thuyền buôn bán mất tích – đụng phải một đội quân hung hãn cơ này, dù có là quân hạm cũng chưa chắc đã chạy thoát được, càng đừng nói tới thuyền thương gia!

"Khoang năng lượng bị tấn công! Đội cơ giáp mau qua cứu viện! Kỹ sư cũng di chuyển luôn, không được để lũ kiến đó làm hỏng nguồn năng lượng!" Green hô lên.

Gary lập tức mang người đi theo lệnh điều động.

http://tieulun.hopto.org

Đó là nơi chưa nguồn năng lượng thiết yếu để duy trì ổn định cho cả phi thuyền, tuyệt đối phải cố thủ tới cùng.

Nếu nguồn năng lượng ổn định, dù nơi nào có bị đục thủng, người bên trong cũng vẫn an toàn, nhưng một khi khoang năng lượng bị phá hư, bọn họ chỉ còn nước "trần trụi với thiên nhiên", chờ chết!

Khi người của Gary đuổi tới khoang năng lượng, trên thân tàu đã xuất hiện mấy lỗ thủng, mà chiến sĩ cơ giáp thì đang vật lộn lấy thân mình che lấp lổ hổng ấy đối phó với lũ kiến bên ngoài.

Sức người có hạn, lũ kiến lại quá đông, một số con vượt qua phòng tuyến bò loạn trong khoang, đang cắn nát thiết bị… Gary xông vào, một chân giẫm chết một con kiến đang định tấn công mình, sau đó mở đường cho đội kỹ sư theo sau.

"Gary, cậu có thể dẫm chết loài côn trùng ghê tởm đó!" Một sĩ quan chỉ huy kinh ngạc nhìn Gary. Xác kiến rất cứng rắn, không dễ gì giẫm chết như vậy đâu!

"Tôi lợi hại sẵn rồi." Gary tùy ý nói đùa, đồng thời bắt tay vào công tác.

Tuy cậu giống mẫu phụ ngại đánh đấm, nhưng kỳ thực thực lực rất mạnh mẽ, phụ thân cậu và đại ca được công nhận là chiến sĩ mạnh nhất đế quốc, nhưng gặp cậu cũng chỉ biết chịu bị đánh…

Được rồi, là bọn họ nhường cậu, nhưng cậu chỉ hơi yếu hơn tí ti thôi.

Đội kỹ sư đảm nhận bảo trì cả nguồn năng lượng lẫn tiếp tế cho chiến sĩ cơ giáp, cực kỳ cực kỳ vội, nhưng Gary mới là người gấp rút nhất.

Cậu vừa phải hoàn thành việc sửa chữa vừa phải chỉ huy người khác làm việc.

Đội kỹ thuật coi cậu như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, đôi khi chưa cần mệnh lệnh rõ ràng, chỉ một ánh mắt thôi họ cũng đã biết mình phải làm gì.

Emir đứng một bên nhìn cảnh này, không khỏi có chút ghen ghét. Y mới tới nửa năm, kỹ thuật chưa tốt, chỉ được làm trợ lý cho người khác, Gary thì đã là thiếu tá rồi…

Emir cắn môi, lại tò mò thông qua lỗ hổng ngó ra ngoài xem tình hình thế nào.

Những chiến sĩ cơ giáp đang chiến đấu quyết liệt với đàn kiến khổng lồ, mà dẫn đầu và cũng là tiêu điểm là một cơ giáp màu hoàng kim.

Khác với mấy chiếc còn lại đều đã bị kiến gặm ít nhiều, cỗ cơ giáp này lại không tổn hao gì mấy, mà chung quanh nó, số lượng kiến bu lại còn đông hơn những chỗ khác nhiều.

Người điều khiển cơ giáp kia, chính là Green, Green mà y yêu, tương lai sẽ trở thành chồng của y nữa.

Emir nhìn Green, trên mặt một trận hoảng hốt, tay cũng dừng động tác.

"Nếu không muốn làm việc thì cút ra ngoài!" Gary giẫm chết mấy con kiến nữa, tiện thể kéo Will khỏi đám quấy nhiễu, liếc thấy Emir đang phát ngốc đàng kia, tức khắc nổi đóa.

Emir đột nhiên bị nhắc nhở, lại ủy khuất.

Nhưng Gary không rảnh để ý tới Emir, người khác cũng chẳng hơi đâu đi an ủi cậu ta.

"Lui lại! Từ bỏ khoang năng lượng!" Giọng nói của Green vang lên, Gary ngẩn người ngẩng lên nhìn, đột nhiên thấy vô số kiến đang vọt tới bên này, mà giữa đàn kiến đông nghìn nghịn ấy, cơ giáp hoàng kim của Green như một cỗ máy giết chóc đang tiêu diệt sinh mạng của kẻ thù.

Bộ cơ giáp kia là do chính tay cậu chế tác, dùng tới nhiều vật liệu quý, thậm chí cả linh thạch mà mẫu phụ mang từ đọa thú tinh cầu cũng lấy ra dùng, cậu đã đổ biết bao nhiêu tâm huyết vào đấy để hoàn thành.

Nếu sớm biết người này sẽ phản bội mình, cậu sẽ không bao giờ làm được một bộ cơ giáp như vậy… Nhưng ngẫm lại thì đúng là buồn cười, nếu gặp phải phiền toái, tất cả mọi người đều sẽ vào bụng kiến cả thôi…

Đàn kiến như thủy triều kéo tới ùn ùn, chiến sĩ cơ giáp đều đã bị bu kín, gặm tới lộ thân ra ngoài, chỉ để lại tiếng hét thảm qua máy liên lạc.

http://tieulun.hopto.org

Gary rất muốn ra ngoài cứu viện, nhưng tình hình trong này cũng chẳng khá hơn bên ngoài là bao.

Sau khi vượt qua hàng phòng tuyến của các chiến sĩ cơ giáp, đàn kiến đã tràn vào trong khoang thuyền, tính mạng của đội ngũ kỹ sư và nhân viên y tế đều đang bị đe dọa.

Nắm lấy hai á thú nhân bên người, Gary không chút nghĩ ngợi ném bọn họ ra sau, tiếp đến lại cứu thêm một người nữa.

"Gary!" Will đã bị cắn đứt một miếng đùi, bị Gary ném về phía đội lính bảo hộ phía trong, vội vàng hét lên: "Bỏ đi, rút lui đi!"

Là một kỹ sư, tuy là thú nhân, nhưng Gary có quyền rút lui, với tình hình trước mắt… Gary từ chối con đường ấy, vọt vào giữa trận địa người và kiến, anh dũng chiến đấu, hi sinh cứu người.

"Cứu mạng!" Một tiếng kêu quen thuộc vang lên, Gary vừa ngẩng đầu liền thấy tên Emir mà cậu chán ghét nhất.

Nhân viên kỹ thuật đều đã rút lui an toàn, còn lại Emir không biết sao lại lọt lại sau, y chạy ngược lại, ôm cây cột kim loại cầu cứu.

Nơi đó vốn có mấy trăm binh lính đang ra sức tiêu diệt kiến, nhưng hiện tại hầu hết đã hi sinh, chỉ còn dư lại mười mấy người. Bảo hộ á thú nhân là thiên tính, cho nên mấy mười mấy thú nhân này đều đang dùng cả tính mạng để bảo vệ quanh người Emir.

Chung quanh đều là kiến, nếu không đi cứu bọn họ, bọn họ sẽ cầm chắc cái chết… Gary chạy qua bên kia, bắt lấy một binh sĩ ném ra sau, tiếp đến là người thứ hai thứ ba…

"Cứu ta! Cứu ta!" Tiếng kêu của Emir càng thêm thê lương.

Gary ném binh sĩ cuối cùng trở về, mặc dù có chút không vui, nhưng rốt cuộc vẫn vươn tay đón lấy Emir, ai ngờ ngay lúc ấy, cây cột kim loại lại bị kiến gặm đứt.

Gary vốn tính túm lấy cổ áo Emir nhưng cuối cùng chỉ với được tay cậu ta, đã đành là vậy, Emir không biết làm sao lại hất tay cậu ra.

Người này mới rồi không phải vừa kêu cứu sao? Giờ lại chảnh chó cái gì? Gary đang thắc mắc, đột nhiên phát hiện có đạn pháo bắn kiến bên này, đồng thời một cơ giáp màu hoàng kim xuất hiện trước mặt cậu.

"Green!" Gary theo bản năng có hơi kinh hỉ.

Cậu tưởng rằng Green sẽ như trước đây đưa tay về phía mình, sau đó kéo cậu vào cơ giáp, không ngờ động tác máy móc ấy vẫn còn, nhưng người được hắn cứu lại là Emir.

Đàn kiến đã không còn gì có thể ngăn cản nổi, bọn họ phải rút lui tới tận các khoang cứu nạn hoặc chia nhau lên các phi thuyền nhỏ, phân tán đào thoát, cho nên Green cũng mang thủ hạ lui về.

Cơ giáp đều đã nát bung, ngay cả cơ giáp của Green đều đã bị lồi lõm đủ chỗ rồi. Bọn họ thoát được còn rất hốt hoảng, nhưng Green vẫn không quên bỏ Emir vào khoang điều khiển cơ giáp của mình.

Nhưng hắn không có ý đồ nhồi nhét thêm.

Được Green cứu vào khoang điều khiển, Emir đắc ý liếc Gary một cái, giây phút này đây, y chính là người chiến thắng, còn Gary là kẻ thua cuộc thảm hại.

Gary gần như chết lặng, trước đây còn cố tìm lý do biện hộ cho Green, cảm thấy hắn vẫn còn chút tình cảm với mình, nhưng hiện giờ, cậu đã bị hiện thực phũ phàng hung hăng cho một bạt tai.

Green căn bản còn không thèm để cậu vào mắt!

Ngay vào thời khắc đối diện với sinh tử, Green chọn cứu á thú nhân kia, bỏ lại cậu mà cao chạy xa bay!

Nhìn cơ giáp hoàng kim bay đi, Gary cứng đờ cả người, thẳng tới khi trên đùi tê rần, một con kiến đang xuyên qua tầng linh lực bảo hộ cắn lên đùi cậu, cậu mới tỉnh táo lại chút.

http://tieulun.hopto.org

Người phía sau đều đã lui đi, cậu nghe được tiếng kêu của Will, rõ ràng rất lo lắng cho mình, nhưng bọn họ cũng không có năng lực phản kháng, cuối cùng bị binh lính kéo đi.

Gary vung chân đá văng con kiến ra ngoài, hiện giờ tầm mắt cậu đã bị đàn kiến che kín.

Mới rồi cứu người đã làm linh lực của cậu tổn hao quá nửa, nhưng chung quanh càng ngày càng đông, quây lấy cậu thành một cái kén cực lớn.

"A…" Cười khẽ một tiếng, Gary lôi cơ giáp trong không gian cá nhân ra.

Tuy là một kỹ sư, ít khi lái cơ giáp, nhưng kỳ thực trình độ điều khiển của cậu rất khá, thậm chí có được một cơ giáp mạnh nhất đế quốc Thú Nhân.

Đại sư cơ giáp giỏi nhất đế quốc, Meillet, từng vơ vét vô số tài nguyên, tiêu tốn 10 năm để chế tác ra một cơ giáp độc nhất vô nhị trên đời này, mà 10 năm sau, ông lại truyền cho đệ tử duy nhất của mình, Gary.

Cái này cũng chưa tính, trong 10 năm đó, mỗi lần Gary được nghỉ phép về đoàn tụ với gia đình, Meillet còn tới thăm cậu, dạy cho cậu nhiều tri thức quý báu, giúp cậu cải tiến thêm cho cơ giáp này.

Số lượng cơ giáp ở đế quốc là hàng ngàn hàng vạn, cơ giáp định chế cũng là vô số, nhưng Gary có thể khẳng định cái của mình tuyệt đối là mạnh nhất, thậm chí ngay cả cơ giáp mà cậu dày công chế tác cho Green cũng chưa thể sánh bằng.

Đương nhiên, đã hết giờ quảng cáo.

Gary thả cơ giáp đỏ rực lửa của mình ra, quả thực như một quả cầu lửa, mà khi cậu nhảy vào cơ giáp, nó lập tức tự bốc cháy – tất cả những con kiến nào bu quanh cơ giáp đều nháy mắt bị thiêu rụi thành tro tàn.

Đám kiến chung quanh không dám tới gần cơ giáp của Gary, đúng lúc này, Gary hành động…

Cơ giáp lửa đỏ bay nhanh một vòng ra sức chém giết, một màn này vừa đẹp tuyệt diệu vừa khiến người ta phải sùng bái kinh động nhân tâm.

Đám người trốn trong quân hạm nhìn thấy cơ giáp kia đều ngây dại.

"Đó là ai vậy?" Sĩ quan phụ tá Green tò mò hỏi, người kia quả thực quá mạnh mẽ! Nói đúng hơn là cơ giáp kia quá ngầu lòi! Cứ tưởng Green đã là giỏi nhất rồi, nhưng luận về sức chiến đấu, e là người kia hơn Green cả trăm lần ấy chớ!

"Tôi không biết." Green khiếp sợ, vừa rồi khi sử dụng cơ giáp mà Gary chế tác cho, hắn còn đang sung sướng, cảm thấy không có cơ giáp nào vượt trội hơn được nữa, hiện tại… Bộ cơ giáp màu đỏ kia so với cái của hắn còn mạnh hơn nhiều!

Hắn càng nhìn càng ngây ngốc – tới khi nào hắn mới được mạnh mẽ như vậy đây?

"Green, ngươi dám ném Gary lại, tên khốn kiếp nhà ngươi!" Một á thú nhân què chân đột nhiên vọt ra, cầm một mũ giáp phòng hộ ném về phía Green.

Green bắt lấy mũ giáp, sắc mặt thay đổi: "Gary chưa về? Chuyện là sao?"

"Đàn kiến đông cỡ nào? Ngươi ném cậu ấy lại, còn muốn cậu ấy về thế nào?" Will thống hận rủa xả: "Tên khốn kiếp này! Ngươi nhất định sẽ gặp báo ứng!"

"Ngươi phát điên cái gì, tình hình khi đó khẩn cấp, chúng ta sao có thời giờ đâu mà cứu cậu ta?"

"Tự cậu ta chạy ra ngoài, còn có ý đồ mưu hại á thú nhân, vì sao chúng ta phải cứu cậu ta?"

"Cậu ta đáng bị vậy!"

…

Những chiến sĩ cơ giáp bên cạnh Green cũng nhao nhao đáp trả.

"Đủ rồi, đừng nói nữa!" Green ngăn họ lại, dù nghe nói Gary khi đó còn muốn đi hại Emir hắn rất tức giận, nhưng biết Gary chưa trở về hắn lại có thấy thực trống rỗng. Gary cậu ấy… không trở về?

http://tieulun.hopto.org

"Các ngươi có đi cứu Gary chưa?" Green nhìn sang những chiến sĩ bên cạnh. Khoang điều khiển cơ giáp trừ hắn ra chỉ đủ chưa thêm một người, cho nên lúc trước kéo Emir vào xong hắn không rảnh lo tới Gary.

Gary là kỹ sư giỏi nhất quân đoàn, mang quân hàm thiếu tá, thuộc hàng ngũ ưu tiên cứu viện... Hắn cứ ngỡ chiến hữu nhất định sẽ lo cho Gary, kết quả... Những người này lại mặc cậu ấy sống chết ngoài đó?

Chiến sĩ cơ giáp bên cạnh Green đều căm giận cãi cùn: "Vì sao phải cứu cậu ta?" Bọn họ vốn rất ghét tên thú nhân suốt ngày quấn lấy Green này.

Một Green được bọn họ sùng bái có thể cưới một á thú nhân dịu dàng lại bị Gary bám riết không tha, thậm chí tiền lương hàng tháng còn nộp lại cho cậu ta.

"Đúng thế, lúc đó cậu ta còn muốn hại Emir kia!" Bọn họ trốn về đều thấy Gary rõ ràng có thể giữ chặt tay Emir lại hất tay đẩy người ta xuống.

"Nói nhăng cuội gì đó, Gary rõ ràng là tới cứu người!" Will hô lên, đồng thời mấy binh lính thú nhân cũng đi tới: "Đúng vậy, thiếu tá Gary liều mình tới cứu chúng tôi mà!"

"Rõ ràng cậu ta hất tay Emir ra!" Phụ tá của Green nói.

Hai bên đang tính tranh chấp, đúng lúc đó nhân viên điều khiển đột nhiên reo lên: "Có viện binh! Chúng ta được cứu trợ!"

Bọn họ đã phát tín hiệu cầu cứu, không ngờ thực sự có thuyền cứu viện tới!"

Phía đuôi thuyền đã bị gặm gần hết, đàn kiến có thể đuổi tới bất cứ lúc nào... Cứu viện tới lúc này quả thực đúng là ngay lúc cấp thiết nhất.

Green theo bản năng nhìn qua, liền thấy 3 phi thuyền tới, trên đó đều khắc một con bạch hổ uy phong lẫm liệt.

"Là quân đoàn số 1 bạch hổ quân! Lẽ nào là thượng tá Monde?" Một chiến sĩ cơ giáp kinh hỉ reo lên.

30 năm trước, con trai độc nhất của công tước Monde, Calvin, vì mẫu phụ Jonathan ra tay với hoàng thất, thậm chí bắt cóc Hoàng hậu và những người khác, tự nhận lỗi từ chức ở cục cảnh sát, gia nhập quân đoàn.

Kiêu dũng thiện chiến, không sợ sinh tử, năm đầu tiên bắt gọn tất cả thủ hạ đào vong của mẫu phụ, sau đó liên tiếp lập nhiều chiến công, cuối cùng xây dựng nên đội quân bạch hổ của riêng mình ở quân đoàn số 1.

Hiện giờ Calvin kế thừa tước vị của cha, đồng thời sở hữu quân hàm thượng tướng, cũng vì mẫu phụ mà lấy công chuộc tội, được người người kính ngưỡng, 10 năm trước, con trai hắn, Louis cũng theo gương cha gia nhập quân đoàn.

Louis nhập ngũ khi mới thành niên, vừa tròn 18 tuổi, nhưng so với người khác còn hiếu thắng hơn, mới 10 năm mà đã xông pha hoàn thành nhiều nhiệm vụ, chưa tới 30 tuổi đã lên làm thượng tá, thậm chí có lời đồn đại rằng hắn rất có thể sẽ trở thành thiếu tướng trước tuổi 30. Vị thượng tá này quả thực là thân phận cao quý thực lực cường đại, là thần tượng của nhiều người, Green cũng rất sùng bái hắn, nếu là bình thường sẽ lập tức tới tiếp đón, nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho phép... Chuyện của Gary còn đè nặng trong lòng, hắn vẫn còn thất thần phát ngốc.

Nhân viên kỹ thuật thông đường liên lạc, hình ảnh thượng tá Monde xuất hiện trên màn hình.

Qua màn ảnh, thượng tá Monde so với tuyệt đại đa số bọn họ còn trẻ hơn tựa hồ có chút mất hứng: "Tình huống thế nào rồi?"

"Thượng tá, chúng ta thương vong thảm trọng..." Green còn chưa dứt lời, đột nhiên phát hiện Monde nhìn qua hướng khác.

Vị thượng tá này đang nói chuyện lại quay đi đâu, không biết đang xem cái gì nữa.

"Giữa đoàn kiến lại có một cơ giáp màu đỏ?" Thượng tá Monde phát hiện có người, hỏi lại đám người bên này.

"Đúng vậy." Có người trả lời.

http://tieulun.hopto.org

"Lập tức qua bên đó! Cho đội cơ giáp tới cứu viện! Không, để ta tự mình đi!" Thượng tá Monde vừa dứt lời đã xoay người đi mất, thủ hạ nhận mệnh theo sau.

114. Chương 114: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (3)

Tác chiến với đội quân kiến, phi thuyền không thể tới gần, bởi một khi bị chúng leo lên phi thuyền, sinh vật kia liền giống như ung nhọt hủy hoại dần mòn không thể trừ bỏ.

Dựa theo tình hình trước mắt, quân đoàn số 1 tới chiến trường bày phòng tuyến, sau đó cho toàn bộ khu vực bị kiến bao phủ cùng phi thuyền của quân đoàn số 3 đã bị ăn gần hết nổ tan tành mây khói.

Bởi vậy đáng lẽ cơ giáp màu đỏ kia dù có bị bao vây, nhưng mệnh lệnh nên là rút lui chứ không phải là tiến lên cứu viện.

Thế nhưng thượng tá Monde lại nói muốn đích thân ra đó.

Đám Green nhìn hành động này với một dấu hỏi to đùng trên đầu, nhưng bên kia, phòng điều khiển quân đoàn số 1 lại nhìn nhau một lúc, ai nấy đều bừng tỉnh đại ngộ.

"Là cậu ấy?"

"Hẳn là vậy rồi?"

"Chắc chắn luôn ấy!"

"Nhất định không lệch đi đâu được!"

...

Những người này sôi nổi gật gù, mặt ai cũng hưng phấn, nhìn cơ giáp màu đỏ trên màn hình, trong mắt phảng phất như muốn tỏa sáng.

"Các cậu nói gì vậy?" Một thiếu tá mới được điều tới quân đoàn số 1 thắc mắc – nghe chẳng hiểu mấy người này đang to nhỏ cái gì.

"Có thấy cơ giáp của lão đại bao giờ chưa?"

"Thấy rồi, sao?"

"Không phát hiện gì sao? Cơ giáp màu đỏ kia với cơ giáp của lão đại ấy, chỉ khác màu còn lại giống nhau y đúc!"

"Đúng ha, mà thế thì đã sao?" Thiếu ta kia vẫn mặt ngu, cơ giáp giống nhau đâu phải chuyện gì lạ?

"Bị ngu a, không biết mẫu phụ của lão đại là đại sư cơ giáp giỏi nhất đế quốc sao? Cơ giáp của lão đại là do đích thân mẫu phụ lão đại làm, đáng lẽ là độc nhất vô nhị, giờ lòi ra một đứa giống y xì đúc, chắc chắn có chuyện vui để coi rồi a!"

"Đúng đó! Nếu bề ngoài giống nhau đã đành, đằng này hỏa lực cũng ngang tài ngang sức... Hì hì, chắc chắn có gian tình."

"Lão đại luôn nói hắn thích một thú nhân rất mạnh mẽ, nhưng không nói rõ là ai, bây giờ sắp được gặp mặt rồi!"

"Lão đại cũng thật là, cơ giáp đính ước đã trao nhau rồi, còn làm bộ không theo đuổi được người nọ? Diễn trò con bò khiêu khích FA sao?"

"Đúng đấy, ta còn an ủi lão đại bằng mấy chầu rượu... Phải bắt hắn hoàn tiền!"

"Hèn chi cứ bắt chúng ta tới nơi này, hóa ra là người ấy ở đây a!"

http://tieulun.hopto.org

...

Đám người này nghị luận sôi nổi, vừa trò chuyện vừa bố trí phòng tuyến, chỉ còn chờ lão đại trở về liền phát động công kích.

Thiếu tá mới tới vẫn còn hơi mờ mịt, ngây người ra một lúc, đột nhiên nói: "Ý mấy người là, thượng tá Monde thích thú nhân?" Người điều khiển cơ giáp kia rõ là thú nhân a!

"Giờ mới biết sao? Cứ tưởng phủ sóng toàn quốc rồi chứ." Tham mưu trưởng Archie liếc nhìn thiếu tá kia: "Mấy năm trước lúc bầu chọn "thú nhân được nhiều á thú nhân muốn gả cho nhất", thượng tá xếp thứ hai, không phải đã tuyên bố trước toàn dân thiên hạ hắn thích thú nhân sao?

Thượng tá Louis có phụ thân đồng thời là thượng tướng Calvin, mẫu phụ Glider kiêm đại sư cơ giáp Meillet, 3 đại công tước nhà hắn có hai rồi, tuyệt đối là có tiền có thế, đương nhiên lọt top "muốn gả cho nhất", số phiếu chỉ kém người xếp nhất... 3 lần thôi.

Hoàng thái tử Fred chiếm số phiếu vượt trội nghiễm nhiên trở thành người được "thèm khát" nhất đế quốc.

Đáng tiếc là sau lần bình chọn đó, Hoàng thái tử lại tuyên bố mình sắp kết hôn, ái nhân là thanh mai trúc mã, sau đó tới lượt Louis oanh liệt tuyên bố mình thích thú nhân.

Hai vị này tỏ rõ thái độ đã khiến bao con tim vụn vỡ, về sau danh hiệu "muốn gả cho nhất" chuyển thành vị Nhị hoàng tử chưa từng được hoàng thất công bố kia.

Tuy tiểu vương tử chưa từng lộ diện, thần bí cực kỳ, nhưng cha mẹ gen tốt con cái chắc chắn sẽ chẳng vừa đâu. Nghe đâu Hoàng đế Hoàng hậu còn yêu thương cậu ấy hơn cả Hoàng thái tử nữa!

"Ta cứ ngỡ thượng tá gạt người..." Thiếu tá kia buồn bực. Thượng tá Monde tuy tuyên bố trước mặt mọi người là thích thú nhân, nhưng đã nhiều năm chưa từng qua lại với thú nhân nào, bởi vậy trên mạng đều cho là hắn đang bịt mắt thiên hạ.

"Lừa làm cái mốc gì? Thượng tá sớm có đối tượng rồi, chỉ không biết thú nhân kia trông như thế nào thôi..." Archie nhìn màn hình, lúc này ngoài cơ giáp màu đỏ còn xuất hiện thêm một cơ giáp màu lam, chính là của Louis.

Gary giết kiến điên cuồng như phát tiết, người cậu yêu thương tha thiết phản bội, thậm chí còn bỏ mặc cậu trong thời khắc cái chết cận kề... Từ nhỏ sống trong tình yêu thương của gia đình, cậu chưa từng phải chịu ủy khuất như vậy!

Chung quanh Gary chất đầy xác kiến, che kín cả người cậu, những con kiến từ xa vừa gặm xác đồng loại vừa tiến lên, liên tục phát động công kích.

Linh lực hao tổn khá nhiều, Gary cuối cùng bình tĩnh lại, cũng tính toán làm sao để rời khỏi nơi này.

Mới rồi dám ở lại giữa một bầy kiến đông nhung nhúc kỳ thực là ỷ vào cơ giáp cường đại, trên người còn trang bị vũ khí và bom mìn, muốn che chở cả phi thuyền mà rời đi thì khó, nhưng nếu là một mình chạy trốn thì lại rất đơn giản.

Phất phất tay, một quả cầu lửa từ tay cơ giáp ném ra, nổ mạnh giết chết hàng loạt con kiến đang bay qua đây.

Nhân lúc chúng bị vụ nổ ảnh hưởng, Gary nhanh chóng bay vụt, thoát y chiến trường.

Bay tới một nửa, Gary đột nhiên bị ai đó bắt được, sau đó bị kéo đi thật nhanh rút lui.

Là ai? Gary nhìn màn hình trước mặt, sau đó thấy một cơ giáp cực kỳ quen thuộc màu lam.

Lúc trước thầy Meillet làm chiếc cơ giáp màu đỏ này cho cậu, cũng làm cho con trai y một cái y chang màu lam... Hai chiếc cơ giáp không chỉ giống nhau về trang bị, ngay cả bề ngoài cũng thiết kế từ một khuôn, làm cái cứ thấy quái quái, lúc đầu khó mà tiếp thu được, chỉ là...

Cơ giáp này thiết kế quá mức tinh diệu hoàn mỹ đi!

Không ai có thể cự tuyệt được một cơ giáp như thế, cậu đương nhiên càng không thể!

http://tieulun.hopto.org

Rốt cuộc cậu vẫn nhận cơ giáp, chỉ ngượng ngùng dùng, sau phát hiện Louis vốn bị cậu xem như em trai lại có ý tứ với mình, cậu càng thấy ngượng ngùng sao đó.

Trước kia, hàng năm khi cần tham khảo kỹ thuật cơ giáp cậu mới lấy cơ giáp ra dùng.

Chính mình vừa bị bồ đá, lại dùng cơ giáp này, đảo mắt liền đụng phải Louis, làm cho Gary có chút không được tự nhiên, theo bản năng giãy dụa thoát khỏi vòng tay hắn, cắm đầu chạy trối chết.

Cơ giáp màu lam nhìn cơ giáp màu đỏ bỏ chạy lại không đuổi theo mà quay đầu ngược lại đối phó với bọn kiến.

Đàn kiến vũ trụ rất nhiều con đã chết, số còn lại đang mải đánh chén xác đồng loại không tiếp tục đuổi tới nữa… Cơ giáp màu lam lúc này mới quay lại đuổi theo cơ giáp màu đỏ.

Hai chiếc cơ giáp một đỏ một lam lần lượt về tới phòng tuyến quân đoàn, chỉ chờ có thế, quân đoàn số 1 đồng loạt nổ súng, công kích đàn kiến vũ trụ hại người.

Hai chiếc cơ giáp không trở lại phi thuyền ngay, số lượng kiến quá đông, bom nổ không hết, chiến sĩ cơ giáp phải phụ trách diệt sạch những con lọt lưới.

Hai chiếc cơ giáp nhanh chóng triển khai diệt kiến vòng ngoài, đồng thời, chiến sĩ cơ giáp của quân đoàn số 1 cũng nối đuôi nhau phóng ra, bắt đầu giúp đỡ lũ kiến khốn khổ nhanh đi gặp diêm vương.

Rất ít kiến có thể tránh thoát đợt mưa bom bão đạn này, công việc của Gary nhẹ nhàng hơn hẳn, một đao chém lũ kiến thành hai nửa, buồn bực trong lòng cũng trút ra hết.

Giống như tình cảm với Green, từ giờ phút này trở đi, cậu và Green nhất đao lưỡng đoạn, đường ai nấy đi.

"Gary, những người khác đều đã bỏ chạy rồi, sao anh còn ở lại trong đám kiến đó?" Giọng Louis vang lên, Gary lúc này mới phát hiện đối phương đã đả thông liên lạc giữa hai cơ giáp.

Tôi bị người ta vứt bỏ mà… Gary có chút mất mặt, dứt khoát trầm mặc chống đỡ.

"Thực xin lỗi, em hỏi nhiều rồi." Louis thấy Gary không đáp lời nào, có chút uể oải. Từ nhỏ hắn đã thích Gary, lại không biết nên làm gì để Gary vui. Hồi nhỏ thân thể hắn khá yếu ớt, mẫu phụ phải đợi tới năm hắn 2 tuổi mới kiếm được cơ hội được Hoàng hậu trị liệu, sau đó hắn liền gặp được Gary hơn hắn 4 tuổi ở bệnh viện kia.

Gary rất giỏi, nghĩ ra đủ trò chọc hắn vui vẻ, còn biến ra các loại đồ ăn vặt cho hắn ăn.

Vì thân thể không tốt, mẫu phụ quản hắn rất nghiêm, tuy là thú nhân nhưng lại thiệt thòi hơn bạn đồng trang lứa, đồ ăn vặt càng không được ăn, sinh hoạt vô cùng nặng nề buồn chán, mà khi gặp được Gary xong, mọi thứ đều thay đổi.

Hắn theo Gary đi chơi, Gary còn cho hắn ăn đủ món…

Tuy chạy theo Gary rất mệt, ăn vào bụng toàn đau, thỉnh thoảng cảm giác như sắp tắc thở, nhưng mẫu phụ Gary vẫn kịp thời xử lý được.

Mấy tháng sau, thân thể hắn hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh, nhưng duyên phận giữa hai người còn chưa đứt.

Phụ thân hắn lúc ấy đang bận đi chinh chiến, mẫu phụ cũng bận rộn cả ngày, hắn chỉ có một mình cô độc ở trang viên.

Mẫu phụ cấm hắn ra ngoài, nhưng Gary thường sẽ tới thăm hắn, nghe nói Hoàng thái tử tìm vợ nhỏ yêu đương rồi, Gary cũng nhàm chán quá nên chạy tới tìm hắn chơi cùng.

Khi đó hắn liền nghĩ, hóa ra xem nhau như vợ chồng thì sẽ qua lại thường xuyên được, thế thì để hắn coi Gary như vợ yêu đi?

Ưm… Gary thường tới tìm hắn, nói không chừng đã coi hắn là vợ yêu trước mắt rồi!

Hắn âm thầm suy nghĩ rất lâu, cũng trộm đắc ý rất lâu, thẳng tới khi phát hiện một chuyện – hắn và Gary đều là thú nhân, theo lý không thể ở bên nhau.

http://tieulun.hopto.org

Hắn ở thủ đô tinh tới năm 8 tuổi, ở bên Gary 6 năm, sau đó rời khỏi thủ đô tinh tới đoàn tụ với cha mẹ, lại qua 6 năm nữa, 14 tuổi trở lại thủ đô tinh, tiếp thu giáo dục tại nơi này.

6 năm sinh hoạt trong quân doanh, lớn rất mau, thế cho nên khi gặp lại hắn không còn là tiểu tử vô dụng suốt ngày "Gary ca ca" nữa, hắn phát hiện ra giờ đây mình đã cao hơn cả Gary rồi!

Sau đó, tình cảm của hắn với Gary, không biết làm sao lại thay đổi.

Hắn thích một thú nhân, lại còn thân phận cao chót vót, thực lực rõ là mạnh – tuy Gary lùn hơn hắn, nhưng hắn đánh không lại Gary.

16 tuổi, hắn thẳng thắn nói với cha mẹ chuyện này, hi vọng bọn họ không ngăn cản cũng như đừng ép hắn cưới người khác. Sau đó… Phụ thân hắn hung hăng cho hắn một trận, tống hắn tới một tinh cầu xa xôi, nói là không thể để hắn ở cạnh dạy hư Gary. Thẳng cho tới 2 năm sau, hắn mới được phụ thân tha cho mà trở về.

Ở tinh cầu xa xôi kia hắn đã tôi luyện được bản lĩnh, được trở lại thủ đô tinh lần nữa, tự nhiên xuất sắc hơn nhiều, nhưng chưa tới gặp Gary ngay, bởi hắn phát hiện cha mẹ có gì đó bất thường.

Phụ thân lo lắng hắn sẽ dạy hư Gary nên mới tống hắn đi xa, kết quả Gary lại bị người khác dạy hư mất – Gary mà hắn thích, thích một thú nhân khác.

Tốt nghiệp học viên hoàng gia xong, Gary liền cùng thú nhân kia tòng quân, mà ngoài nhờ mẫu phụ đem cơ giáp chế tác riêng cho mình tặng cho Gary ra, hắn không thể làm gì hơn.

Cha mẹ hắn không muốn hắn và Gary ở bên nhau, hắn vẫn kiên trì theo đuổi, khó khăn lắm mới thuyết phục được bọn họ, Gary lại bị người khác cướp mất…

Cùng năm đó, hắn cũng tòng quân, phụ thân hắn còn cho hắn cơ giáp của chính mình, mà cơ giáp này lại giống hệt như cơ giáp lúc trước mẫu phụ tặng Gary.

10 năm tiếp theo, hắn ra sức tranh đua thành tích trong quân đội, biểu hiện còn hiếu thắng hơn thú nhân mà Gary thích gấp mấy lần, thú nhân kia vừa thành trung tá, hắn đã lên hàm thượng tá, chính là, Gary vẫn không thích hắn.

Có lẽ, Gary vì muốn giữ chân đàn kiến cho người nọ có cơ hội chạy thoát nên mới lưu lại chăng?

Nếu người Gary thích là hắn, hắn sẽ cùng Gary chiến đấu tới hơi thở cuối cùng, chứ không phải để Gary làm vật hi sinh như thế, tên gia hỏa kia đúng là không ra gì mà!

Louis trong lòng hung hăng chửi mắng Green một phen, lại không dám nói chuyện với Gary nữa.

Chuyện hắn thích Gary tự nhận là đã giấu rất kỹ nhưng 5 năm trước vẫn bị Gary nhìn ra, sau đó một Gary từng rất thân thiết với hắn lại không còn muốn ngồi riêng với hắn nữa, hắn chỉ có thể nhờ mẫu phụ tìm Gary thảo luận về cơ giáp để được yên lặng dõi theo Gary từ xa…

Gary thật sự rất giỏi, thực lực mạnh mẽ lại có kỹ thuật cơ giáp tốt, trên thế giới này chắc chắn không có ai lợi hại hơn!

Người khác đều nói Hoàng thái tử mới xứng đáng với ngôi vị mạnh nhất, nhưng hắn cảm thấy vị trí đó phải dành cho Gary, dù cho Hoàng thái tử đánh chiến cơ giáp giỏi thật, nhưng cậy mạnh thì có gì hay mà khoe? Hắn dám khẳng định Hoàng thái tử nhất định không biết cơ giáp được chế tạo ra như thế nào đâu!

Louis không nói gì, Gary đương nhiên không chủ động mở miệng, hai người cứ vậy trầm mặc không nói với nhau câu nào.

Quân đoàn số 1 đã tiếp nhận đủ số người sống sót trên phi thuyền quân đoàn số 3.

Will vẫn luôn dùng ánh mắt cừu hận trừng Green, người của đội kỹ thuật cũng tránh xa cách chiến sĩ cơ giáp, ngoài Emir đứng chung một chỗ với bọn họ, không ai nguyện ý tu sửa cơ giáp cho đám người ấy.

Emir kỳ thực nguyện ý giúp đỡ, nhưng kỹ thuật của y kém cỏi, căn bản không thể động tới những cơ giáp bị tổn hại nghiêm trọng.

http://tieulun.hopto.org

"Các ngươi tự chỉnh đốn lại, cần gì thì kêu người máy lấy cho." Phụ trách quân đoàn số 1 sắp xếp cho bọn họ vội vàng bỏ lại một câu rồi đi thẳng – bên ngoài còn đang chiến đấu căng thẳng, bọn họ còn rất nhiều việc phải làm.

Green lúc này lại ngăn cản: "Ta là chiến sĩ cơ giáp quân đoàn số 3, muốn tham gia chiến đấu."

Không khí trong khoang thuyền thực cổ quái, hắn cảm thấy không thể ở đây lâu thêm một phút nào nữa, còn Gary nữa… Cậu ấy liệu còn sống chăng? Cơ giáp màu đỏ kia liệu có cứu được Gary chưa?

Green rất muốn đi xem xem.

"Vậy đi theo tôi." Người đó nói.

"Chúng tôi cũng đi!" Một vài binh lính quân đoàn số 3 cũng nhao nhao.

"Cơ giáp bị hư hao nghiêm trọng không thể ra mặt trận, những người khác đều được!" Người nọ lại nói: "Còn nữa, kỹ sư có thể đi tới cửa khoang hỗ trợ sửa chữa lỗ thủng trên thân tàu."

Trong chiến tranh kỹ sư đóng vai trò rất quan trọng – nếu chẳng may trong quá trình chiến đấu tàu hỏng không ai sửa, vậy những người trên phi thuyền dù có mạnh cỡ nào cũng chỉ còn nước chờ chết!

Quân đoàn số 3 vốn 1 vạn người giờ chỉ còn 5-6 ngàn, những người từng kề vai sát cánh với họ đều đã bỏ mạng dưới miệng kiến, bọn họ đều tràn ngập hận thù với đàn kiến kia, ai nấy đều sẵn lòng dốc sức hỗ trợ.

Quân đoàn số 1 mở rộng thêm một khoang hình cánh sao, cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho chiến sĩ cơ giáp, người của quân đoàn số 3 đều được sắp xếp nghỉ tại chỗ này.

Vừa lên tới nơi, Green nhảy vào cơ giáp màu hoàng kim, kết quả đang định xuất chiến thì thấy cơ giáp màu đỏ đánh đâu thắng đó bay tới, theo sau là cơ giáp màu lam của thượng tá Monde.

Khoảng cách thu lại, Green mới phát hiện hai cơ giáp này bề ngoài giống nhau y đúc, còn có chút tương tự với cơ giáp của hắn.

Green phát hiện điểm này, Louis đương nhiên cũng nhìn ra.

Cơ giáp trên người gia hỏa này là do Gary làm đi? Tự dưng cơ giáp "cặp" của hắn và Gary lại lòi đâu ra một tiểu tam.

Không, gia hỏa này không phải tiểu tam, hình như ở đây hắn mới là tiểu tam thì phải.

Ý thức được điểm này Louis uể oải cực kỳ, lại không ngờ, giây tiếp theo, chuyện khiến hắn khiếp sợ liền xảy ra.

Cơ giáp màu đỏ đột nhiên lao tới, xả rụng một cánh tay của cơ giáp màu hoàng kim!

Chưa dừng lại ở đó, thừa dịp cơ giáp hoàng kim chưa kịp phòng bị, cơ giáp màu đỏ chớp mắt liền vặn bung cơ giáp màu hoàng kim ra!

Mở ra đã đành, còn đập cho te tua tơi tả, chừa lại có mỗi khoang điều khiển ở giữa.

Chuyện gì đây? Người điều khiển cơ giáp màu đỏ điên rồi sao? Giết hại lẫn nhau trong quân đội sẽ bị nghiêm phạt đó!

Người chung quanh đều bị dọa sợ ngây người, lúc này, cơ giáp màu đỏ đem khoang điều khiển còn sót lại, thô bạo bẻ ra làm đôi.

Green chật vật bị quăng ra khỏi khoang điều khiển, phẫn hận nhìn cơ giáp kia: "Ngươi là ai! Muốn làm gì hả?" Cơ giáp mà Gary cực khổ chế tác cho hắn lại bị người này phá hủy!

Phi thuyền đã bị gặm sạch, đây có lẽ là vật cuối cùng Gary để lại cho hắn… Green đau lòng, lại hận không thể xé nát kẻ trước mặt ra.

Louis nhìn một màn này mà đơ như cây cơ, Gary sao vậy nhỉ? Đột nhiên động thủ là sao? Còn làm thế với người yêu…

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mà Gary lợi hại thiệt chớ! Tư thế phá hủy cơ giáp soái không thể soái hơn! Louis sùng bái nhìn Gary, còn cố ghi nhớ động tác của cậu, tính toán khi nào về sẽ luyện theo.

Ân, tiện thể còn được thưởng thức bộ dáng chật vật của tình địch, hắc hắc!

115. Chương 115: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (4)

Chiếc cơ giáp kia là Gary tự tay mình chế tác, mỗi linh kiện cậu đều quá quen thuộc, phá hủy cơ giáp nhanh cũng là chuyện thường tình, nhưng cậu làm vậy cũng là có nguyên nhân.

Nguyên nhân đầu tiên, cậu không muốn cơ giáp mà mình vất vả chế tác lại để cho Green và Emir cùng nhau cưỡi. Nguyên nhân thứ hai, cơ giáp này sử dụng một ít kỹ thuật tối mật không thể tiết lộ ra ngoài.

Bên trong cơ giáp có linh thạch, Tụ linh trận… Nếu Green vẫn còn là người cậu yêu, cơ giáp này sẽ do cậu bảo trì, nhưng giờ lại khác.

Green và Emir qua lại, không chừng cơ giáp này sẽ giao cho Emir nghiên cứu, kỹ thuật mà cậu dày công nghiên cứu nào dễ để Emir hưởng lợi? Tụ linh trận càng phải giấu kỹ.

Cơ giáp này là bao tâm huyết của cậu dồn vào đấy, hủy đi thật quá đáng tiếc, nhưng nếu không hủy… Cậu không muốn giữ lại thứ gợi nhắc chuyện ngu xuẩn mình đã làm.

Cơ giáp dưới chân đã nát vụn thành mảnh nhỏ, nhìn đống sắt vụn này Gary lại thấy nhẹ nhõm, lại cảm giác như thấy được biển rộng trời cao.

Đời người ai chẳng gặp mấy kẻ đểu cáng, về sau chỉ cần mở to mắt mà nhìn người là được.

"Ngươi ra đây! Ta phải cho ngươi ra hầu tòa án quân sự! Khốn kiếp!" Green nghiến răng nghiến lợi nhìn cơ giáp màu đỏ.

"Quân đoàn số 1 các người có ý gì đây?" Phụ tá Green cũng lên tiếng.

"Các người dựa vào đâu mà đòi phá cơ giáp của chúng tôi?" Lại có người hùa theo.

Các nhiều người mặc cơ giáp vào, đòi liều mạng với Gary: "Quân đoàn số 1 khinh người quá đáng! Có bản lĩnh thì đánh một trận đi!"

Những người này… Không biết cơ giáp màu đỏ là Gary? Louis nhìn cảnh tượng trước mắt thấy rờn rợn. Trước cứ tưởng Gary cầm chân nên chủ động ở lại sau, lẽ nào hiểu sai rồi?

Gary vốn không có ấn tượng tốt với đám thủ hạ của Green, bọn người kia đều ăn cháo đá bát, bắt người khác sửa chữa cơ giáp cho mình còn bày ra vẻ mặt khó chịu với cậu, trước kia cậu đúng là đầu óc có vấn đề mới vì Green mà chịu nhẫn nhịn.

Thời khắc ấy, những người này vốn thừa sức cứu cậu lên thuyền nhưng đều làm ngoảnh mặt làm ngơ…

Đột nhiên phóng tới mấy cơ giáp, Gary trực tiếp hạ gục hết tất cả, còn động tay động chân mấy chỗ, tất cả cơ giáp đều ầm ầm ngã xuống, mất đi năng lực hành động. Dùng cơ giáp tốt nhất đối chọi với một đống rách nát, cảm giác cũng khá thú vị đó.

"Quân đoàn số 1 các người muốn gây chiến với quân đoàn số 3 chúng ta phải không?" Green la lớn: "Ta sẽ báo cáo chuyện này lên Mullen nguyên soái!" Mullen là nguyên soái phụ trách quân đoàn số 3, luôn ưu ái Green, tuổi trẻ tài cao đã làm trung tá, mối quan hệ này có thể xem là rất đáng dè chừng.

Một âm thanh nhè nhẹ từ cơ giáp màu đỏ, khoang điều khiển cơ giáp bật mở, lộ ra Gary bên trong: "Không liên quan tới quân đoàn số 1, tôi cũng không phải người bên đó!"

"Gary?" Green khiếp sợ nhìn Gary, sau đó vui mừng ra mặt: "Em không sao chứ? Tốt quá rồi!"

http://tieulun.hopto.org

"Gary?" Người bên quân đoàn số 3 cũng bị kinh sợ? Người bên trong cơ giáp màu đỏ sao lại là cậu ấy? Gary sao có thể lợi hại như thế? Rõ ràng chỉ là một thú nhân không biết xấu hổ suốt ngày quấn lấy Green!

"Sao lại là cậu? Chuyện này không thể là thật, làm sao cậu biết điều khiển cơ giáp được?" Phụ tá Green bàng hoàng nhìn Gary.

"Sao tôi không thể điều khiển cơ giáp?" Gary cười nhạo, nhà cậu nhiều tiền mà, từ nhỏ cơ giáp sang quý cũng chỉ là món đồ chơi, biết lái cơ giáp là chuyện đương nhiên.

"Gary, rốt cuộc chuyện là thế nào? Sao em lại mạnh được như vậy?" Em…" Green nhìn Gary, đầy mặt bi thương, đã quen biết lâu như vậy, hắn chưa từng biết thực lực cậu lại mạnh mẽ đến cỡ đó, hơn nữa còn có một cơ giáp siêu việt như vậy.

Green đột nhiên có cảm giác bị lừa gạt, cảm giác này khiến hắn khó chịu cực kỳ.

"Gary, ngài rõ ràng mạnh như vậy, vì sao trước đó không cứu chúng tôi?" Đúng lúc này, Emir vẫn luôn kè kè bên người Green lên tiếng.

Lời này vừa thốt ra, chiến sĩ cơ giáp bên người Green mắt đều đỏ.

Bọn họ chiến đấu khốc liệt tới cỡ nào, nhiều chiến sĩ bị kiến ăn không còn mộ mảnh, hiện tại nghĩ tới Gary thấy chết không cứu…

Vốn sẵn định kiến với Gary, tức khắc hận thấu xương.

Gary nhìn đám người trước mắt, lại cười nhạo một phen. Lúc ấy kiến bu đông kín chỗ, thêm một người liệu khá hơn được là bao? Nếu cậu xông pha chiến đấu, chỉ sợ mấy người còn lại trên tàu cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Huống chi ở hậu phương, cậu cũng đã cứu được rất nhiều người, chỉ là đám người này đang làm như không thấy đó thôi.

"Gary, dù ghét chúng tôi cỡ nào cũng đâu thể trơ mắt nhìn chúng tôi chịu chết a!" Emir tiếp tục thêm dầu vào lửa.

"Gary, cậu thật quá đáng!"

"Không ngờ cậu lại độc ác như vậy!"

"May mà trung tá không ở cạnh loại người như cậu nữa!"

…

Người bên Green nhao nhao chỉ trích Gary.

Gary đáp lại họ bằng nụ cười khinh bỉ, đột nhiên từ trên cơ giáp nhảy xuống trước mặt Emir, sau đó đá cho y một cước.

Emir là một thú nhân, lại bị đột kích không kịp né, Gary đá một cái đã văng ra ngoài, ngã chổng vó. Green lảo đảo về sau mấy bước, nổi giận đánh Gary, hai người liền giao chiến.

Linh lực của Gary tiêu hao ít nhiều nhưng thân thể vốn cường tráng ngang sức thú nhân, từ nhỏ đã tập trận giả với Edgar Fred Louis tất cả đều là cường giả, bản thân cậu cũng tôi luyện kỹ năng từng ngày.

Gary lười đánh nhau, chưa từng xuất thủ trước mặt người khác, nhưng cũng như mẫu phụ, cậu không làm thì thôi, đã ra tay thì đủ kinh người…

Cuối cùng, Green lại bị Gary thấp hơn hẳn nửa cái đầu, còn hơi bụ bẫm lấy thịt đè người đánh cho bầm dập!

Gary đánh tới hả lòng hả dạ, người chung quanh đều chết sững. Tại sao lại như vậy? Green không đánh lại Gary? Quá vô lý! Emir vừa rồi bị đá một cái đang lồm cồm bò dậy, kết quả mới ngẩng lên liền thấy một màn này.

http://tieulun.hopto.org

"Gary, Green nhường ngươi, ngươi còn đánh hắn như vậy, thật quá quắt!" Emir ôm bụng kêu lên, y không tin Gary đánh thắng được Green, chắc chắn là Green đang nhường, chắc chắn thế!

Nghe lời Emir nói, các thuộc hạ của Green đều bừng tỉnh đại ngộ - bọn họ sao có thể nghĩ Green bị hạ gục được, hóa ra là nhường Gary a?

"Gary, đừng có được nước lấn tới!" Một thủ hạ của Green hô lên, tiến lên định đánh Gary. Những người khác thấy vậy cũng đều tiến lên bao vây.

Nhưng còn chưa kịp tới gần, đột nhiên từ trên cao một người giáng xuống ngay trước mặt họ, còn giơ nắm đấm.

Sĩ quan phụ tá Green lãnh một quyền giữa mặt, mũi miệng đầm đìa máu tươi, thống khổ rống lên một tiếng, biến thành thú hình.

Người phía sau cả kinh, đồng thời thấy rõ bộ dáng người chặn đường- người nọ dáng người còn cao lớn hơn cả Green, khuôn mặt lạnh lùng, rõ ràng là tuấn tú, nhưng lại làm người ta không dám nhìn thẳng… Thượng tá Monde chứ còn ai vào đây?

Sao ngài ấy lại cản đường bọn họ?

Những người nào đang định xông lên đều khựng lại, Louis lại không hề dừng tay mà vọt tới người đối diện, tay đấm chân đá…

Đám người kia mới chiến đấu một hồi giờ đang căng thẳng thần kinh muốn chết, giờ lại bị ăn đánh… Nhất thời ai cũng chịu hết nổi, cuối cùng biến thành thú hình hết loạt.

Thú hình của thú nhân đều rất cuồng bạo, lao tới Louis không lưu tình, Louis chỉ cười lạnh một tiếng, không thèm tránh mà đứng nghênh đón.

Dùng hình người đối chiến với thú hình các thú nhân khác là rất bất lợi, nhưng Louis không hề có ý định biến hình.

Gary càng không, trước kia có người có thể áp chế thú hình của cậu, từ đó trở đi cậu trở nên cực ghét biến hình, mà thói quen này ngoài cậu, Fred cũng thế.

Bọn họ là người chứ không phải thú, duy trì được hình người mới là kẻ có bản lĩnh!

Louis giữ nguyên hình dáng, xách thú nhân đã thú hóa lên, dùng chính thú nhân này đập cho đám thú nhân chung quanh một trận.

Mới rồi nghe đoạn đối thoại kia, hắn đã đoán ra được đại khái.

Người Gary thích bắt cá hai tay, mà đám người trước mắt này lại đối xử với cậu không ra gì!

Louis từ khi được Hoàng hậu trị bệnh cho xong, thân thể trở nên rất khỏe khoắn, năng lực phục hồi cũng mạnh, xách theo một con dã thú, cứ thế đập cho đám xung quanh nằm bẹp xuống.

Gary trước tiên hạ gục Green, nhìn sang Louis đã đánh xong, cười nói: "Có tiến bộ a."

Đột nhiên được người mình sùng bái nhất khích lệ, Louis hưng phấn tột cùng, theo bản năng ưỡn ngực thu bụng, chào theo nghi thức quân đội: "Vâng!"

Mới vừa dứt lời, lại cảm thấy như vậy không thích hợp lắm, Gary sẽ cảm thấy hắn đang tự cao tự đại đi?

Mới tưởng tượng thôi, hắn đã hấp tấp giải thích: "Không, không phải… Ta… Em…" Cứ nói chuyện với Gary là hắn lại lắp bắp thế đấy.

Gary nhìn bộ dáng này của hắn mà bật cười: "Louis, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp." Louis mừng rỡ chào lại, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, lại tiếc nuối nhìn tay Gary – tại sao cậu không bắt tay hắn a?

Quân đoàn số 3 đều bị dọa chết trân tại chỗ, Gary quen biết với thượng tá Monde kìa! Thượng tá bối rối thế làm gì a?

http://tieulun.hopto.org

116. Chương 116: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (5)

Will vừa nhìn thấy Gary đã muốn chạy tới hỏi han ngay, nhưng y bị kiến cắn què chân, tốc độ khiến rùa cũng phải khinh bỉ, chưa kịp tới gần, Gary đã tóm lấy Green ẩu đả rồi.

Hô hô đánh đã lắm, Will hả hê đứng một bên xem kịch vui, thẳng cho tới khi Gary đánh xong mới gọi.

Kết quả… Thượng tá Monde đây là sao?

Trước kia Will rất tán thưởng Green, bởi hắn thực sự xuất sắc, nhưng dù vậy đi chăng nữa, trên đời này vẫn có người còn lợi hại hơn, tỷ như thượng tá Monde đây.

Louis lớn lên còn soái hơn cả Green, quân hàm cao hơn, trẻ tuổi hơn… Quả là hơn về mọi mặt, đáng tiếc không thích á thú nhân mà đi thích thú nhân…

Lúc trước khi nghe hắn thừa nhận điều này y còn đau khổ một khoảng thời gian, còn tìm Gary than thân trách phận oán giận hồi lâu, vẻ mặt của Gary khi đó cứ quái quái sao đó, lúc đấy y cũng chả nghĩ nhiều, nhưng giờ…

Cơ giáp của hai người này hình như là đồ đôi a! Người thượng tá Monde thích là Gary? Will đột nhiên vỡ lẽ.

Chỉ mình y nghĩ vậy, đám người còn lại đều đang khiếp sợ đây.

Đám thủ hạ nhiều chuyện của Louis ở quân đoàn số 1 bắt đầu bà tám…

"Lão đại đỏ mặt thì phải? Sao lại đỏ mặt chó?"

"Lão đại của chúng ta đó sao? Tại sao… nhìn như á thú nhân thẹn thùng khi gặp người yêu vậy?"

"Chắc luôn, người nọ chính là người lão đại ngày nhớ đêm mong đó!"

…

Quân đoàn số 1 đổ xô lên boong tàu, nhìn Gary sùng bái, người này có thể làm lão đại bọn họ lộ ra biểu tình này, tuyệt đối không thể coi thường.

"Gary, rốt cuộc chuyện là sao?" Green không nhịn được hô lên, trước nay hắn không ngờ mình lại có một ngày bị Gary đánh cho không đứng dậy nổi… Còn thượng tá Monde, có quan hệ gì với Gary?

"Liên quan gì tới anh, từ hôm nay trở đi, chúng ta cắt đứt quan hệ, ai lo chuyện người nấy." Gary thẳng thừng.

"!!!" Louis nghe được lời này, hưng phấn nhộn nhạo, lại vô thức ưỡn ngực thu bụng. Gary không cần tên Green này nữa, có phải tới lượt hắn rồi không? Hắn thực sự thích Gary lắm lắm luôn!

"Em nói sao?" Green không dám tin vào tai mình, đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Có phải là vì hắn?" Gary mang cơ giáp giống hệt của thượng tá Monde… Green đột nhiên có cảm giác mình bị lừa, trước kia cơ giáp được hắn coi như bảo bối giờ chẳng thèm để mắt. Nó tựa hồ chỉ là một sản phẩm giả mạo đi?

"Gary, ngươi phản bội Green!" Phụ tá của Green lại gân cổ gào lên.

"Gary, Green luôn chăm sóc cậu, cho ngài tiền tiêu, trước ngài thấy chết không cứu đã đành, lại còn phá hủy cơ giáp, đả thương hắn, làm người sao có thể như vậy!" Emir cũng nói, sau đó liếc nhìn Louis, không biết thái độ của thượng tá đối với Gary sao lại kỳ quái như thế, nhưng y mong thượng tá có thể thấy rõ "bộ mặt thật" của Gary ngay lúc này.

Nghe mấy người đó nói, Gary lại chỉ mỉm cười: "Rốt cuộc là ai phản bội ai chính ngươi là người rõ nhất, còn nói hắn nuôi ta ấy a… Đây là chuyện tức cười nhất ta từng nghe trong đời. Ta phá hủy cơ giáp sao, đó là đồ của ta, ta muốn phá thế nào thì phá."

http://tieulun.hopto.org

"Cái gì, kẻ nào phát ngôn bừa bãi? Gary ca… Gary sư huynh sao có thể cần người nuôi?" Louis lập tức lên tiếng, trước kia quen miệng gọi Gary ca ca, tiếc là Gary không chịu, bắt hắn gọi sư huynh cơ.

Có phải tại hắn không còn nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu như hồi bé nên Gary mới hết thích hắn rồi không? Rõ ràng đang tốt đẹp, Gary còn thích xem hắn biến thành bạch hổ, sau đó ôm hắn vào trong ngực…

"Mỗi tháng Green đều đưa 2/3 lương cho ngươi, việc này chúng ta đều biết!" Sĩ quan phụ tá cười lạnh nói, đây là nguyên nhân khiến họ bất mãn nhất, thu nhập của Green dù cao, nhưng thường ít chi tiêu hơn cả cấp dưới, bởi phần lớn đều cống nộp cho Gary rồi.

"Tiền hắn đưa còn chưa đủ để sửa cơ giáp nữa." Gary đáp trả. Quân đội có chia ra từng cấp bậc sử dụng cơ giáp, nếu đúng theo cấp bậc thì cơ giáp quá tầm thường, nhỡ mà đang chiến tranh hư hao cần sửa chữa cũng có hạn ngạch, quân bộ hiển nhiên không làm miễn phí bao giờ.

Mà Green… Tuổi còn trẻ đã là trung tá, dĩ nhiên có bản lĩnh, cơ bản là do tự lực rèn luyện mà thành.

Siêng năng chiến đấu mới trở thành cao thủ, mà càng chiến đấu thì cơ giáp càng hư hao.

Đúng là cậu cầm tiền của Green thật, nhưng cậu nâng cấp cơ giáp, bổ sung năng lượng xong cũng chẳng dư lại gì, trước kia cải tiến cơ giáp đều là cậu tự bỏ tiền bù thêm.

Cơ giáp là cỗ máy thiêu tiền thứ thiệt, chỉ kẻ có tiền mới dám chơi, chỉ dựa vào tiền lương của Green, thật đúng là kham không nổi.

"Nói bậy gì đó, Green là trung tá, thu nhập sao lại không đủ được?" Emir căn bản chẳng tin. Lương của trung tá ở đế quốc rất cao, sao lại không đủ dùng?

Emir phủ nhận, còn Green thì sửng sốt, tật xấu của mình hắn biết rõ, hắn biết mình phá cơ giáp cỡ nào, hơn nữa lại thích mặc cơ giáp khi chiến đấu…

Lúc trước còn đi học, vì cái thú vui này mà lần nào cũng phải mượn tiền sinh hoạt, cho tới khi gặp được Gary…

Mười năm sau đó, hắn chưa bao giờ phải nhọc lòng vì cơ giáp nữa, càng yêu thích chiến đấu hơn, mỗi lần phát hiện cơ giáp có lắp ráp thêm vũ khí, hắn đều nổi máu muốn thử một vòng…

"Đây là cơ giáp trước đây của hắn, các người cứ xem đi thì biết, cải tiến như vậy, đánh giá xem phí tổn bao nhiêu thì hợp lý?" Gary lấy cơ giáp cũ của Green từ trong nút áo không gian ra.

Louis đang rất muốn chống lưng cho Gary mà chưa tìm được cơ hội, hiện tại có rồi, lập tức hỗ trợ kiểm tra cơ giáp trên tay.

Hắn là chiến sĩ cơ giáp, xem không ít tư liệu nghiên cứu cùng mẫu phụ và Gary, đã quá quen thuộc với thứ này, tùy ý kiểm tra một chút rồi phán: "Cải tạo hoàn toàn, kích thước quá khác biệt, linh kiện bên trong đều dùng loại tốt nhất, 10 năm tiền lương trung tá mới đủ mua một cơ giáp cao cấp này, ân, nếu không tin lời ta nói, sau này cứ việc tìm người kiểm tra xem, nếu ta tính sai, tới lúc đó thiếu bao nhiêu ta bù tiền cho."

"Hắn mới lên làm trung tá chưa được bao lâu." Gary nói.

Cho nên, người này rõ ràng là lãng phí tiền bạc của Gary! Louis khinh thường liếc Green: "Ta mới tình tài liệu nghiên cứu, chưa cộng chi phí sửa chữa đâu, Gary sư huynh đây là học trò xuất sắc nhất của mẫu phụ ta, trước kia ai muốn nhờ sư huynh ra tay mà chẳng phải tặng cả đống tiền? Tiền lương một tháng của ngươi căn bản không đáng cho sư huynh để vào mắt!"

Gary nhìn sang Louis. Cậu chưa từng giúp ai sửa cơ giáp, trừ người quen ra, nhưng đúng là với kỹ thuật và tên tuổi là học trò của Meillet, chi phí sửa chữa có thể hét giá tới tận trời.

Thấy cũng hợp lý, cậu không phản bác nữa.

Gary là học trò của Meillet đại sư?

Chẳng trách cơ giáp giống Louis như đúc, chẳng trách Louis lại có biểu hiện như vậy… Quân đoàn số 3 bừng tỉnh đại ngộ, có chút xấu hổ.

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ đa số đều tưởng rằng Gary phụ thuộc vào Green.

Tuy biết kỹ thuật của Gary rất xuất sắc, nhưng Gary luôn đi theo Green, chưa từng thể hiện bản thân, mà cách cậu sửa chữa các cơ giáp, cũng như tân trang, hay là cải tiến hoặc thay thế phụ tùng tốt gì đó… Dần đà bọn họ quen được hưởng thụ, lại coi đó là đương nhiên.

Gary là một thú nhân lại bám dính lấy một thú nhân khác suốt ngày, bọn họ vẫn luôn cảm thấy rõ ràng là kẻ kém cỏi, thế mà…

Gary là học trò của Meillet đại sư, thực lực của bản thân rất mạnh thậm chí vượt trội hơn cả Green… Tất cả đã đập nát hoàn toàn ấn tượng cũ về cậu, cũng nhắc họ nhớ lại một vài chuyện trước đây, càng khiến họ không biết phải đối mặt với Gary như thế nào.

"Gary, cậu là học trò của Meillet đại sư thật sao?" Will tìm mãi mới có cơ hội lên tiếng: "Thần tượng của tôi chính là Meillet đại sư đó! Cậu xin chữ ký giúp tôi được không?"

"Lá thư lần trước cho cậu có chữ ký của thầy đó còn gì." Gary đáp.

"Thế mà cậu lại nói là cậu viết!" Will vốn luôn trầm ổn bỗng nhảy dựng lên, lấy cuốn sách trong nút áo không gian ra, sau đó nhìn cuốn sách cũ kỹ mà ảo não than thở: "Biết ngay sách này không nên xem mà!"

Nhìn Will như vậy, tâm trạng Gary rốt cuộc khá lên một chút.

Louis thấy vậy, lập tức nói: "Sư huynh, anh có muốn đi nghỉ ngơi một chút không? Anh yên tâm, số kiến còn lại cứ giao cho em, em sẽ tận diệt chúng nó." Hắn không muốn Gary nói chuyện với Green nữa đâu…

"Tôi ra đánh tiếp." Gary nói.

"Sư huynh, anh cứ nghỉ đi, anh lo về kỹ thuật, ra chiến trường làm gì? Quân bộ không yêu cầu nhân viên kỹ thuật phải tham gia chiến đấu a!" Louis vừa nói vừa liếc qua đám người vừa chỉ trích Gary thấy chết không cứu.

Thuộc hạ của Green đều bối rối khó xử, hồi nãy chỉ trích Gary thì rõ hợp tình hợp lý, nhưng kỳ thực vẫn có điểm chột dạ, lúc ấy bọn họ cũng thấy Gary sắp chết không cứu… Hơn nữa Gary là kỹ thuật viên, đúng thực là không cần ra chiến trường.

Ai nấy đều trầm mặc, nhưng Green chưa thể chấp nhận thái độ hối lỗi này ngay được.

"Gary, em chưa từng nói cho anh biết." Green nhịn không được nói.

"Anh chưa từng hỏi qua." Gary có hơi mất kiên nhẫn: "Tôi kêu anh về gặp gia đình và bạn bè tôi, anh cũng không chịu kia mà."

Vẻ mặt cậu thoạt nhìn cực kỳ xa cách, Green có cảm giác mình sắp đánh mất người này, trong lòng bắt đầu khủng hoảng tột độ.

117. Chương 117: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 6

"Gary, thực xin lỗi, anh…" Green không biết mình còn có thể nói được lời nào, đối mặt với ánh mắt nhìn thấu hết thảy kia, hắn chỉ thấy toàn thân lạnh toát.

"Không cần phải diễn nữa, chúng ta kết thúc tại đây đi." Gary chốt lại một câu.

"Không, Gary, anh yêu em mà!" Green không chút nghĩ ngợi liền nói.

Hắn yêu Gary sao? Đương nhiên là yêu, hắn vĩnh viễn không quên được cảm giác vui sướng khi được ở bên cậu.

Gary không phải á thú nhân, nhưng hắn vẫn điên cuồng yêu cậu, thậm chí chủ động theo đuổi, khi đó, thực lòng hắn đã cho rằng hai người sẽ mãi mãi ở bên nhau.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là, dù sao Gary cũng là thú nhân.

Khi người khác nói hắn sẽ không có con, giễu cợt hắn lại đi thích thú nhân, rồi có á thú nhân xinh đẹp bày tỏ với hắn, hắn sẽ không tránh khỏi sinh bất mãn với Gary.

Nhưng chỉ cần được gặp Gary, bất mãn này sẽ tan thành mây khói, rốt cuộc hắn thực sự trầm mê.

Thế rồi, càng trưởng thành, càng lý trí, hắn càng hiểu rõ mình với Gary là không thích hợp.

Cha mẹ hắn sẽ mãi mãi không chấp nhận hắn và một thú nhân khác ở bên nhau, mà con đường thăng tiến trong sự nghiệp của hắn, nói không chừng cũng sẽ vì thích thú nhân mà chịu ảnh hưởng.

Vì sao Gary lại không phải là á thú nhân?

Khi Emir thổ lộ với hắn, bản thân hắn không có chút cảm giác nào, thậm chí còn cười nói cho Gary nghe, nhưng sau đó nghe thủ hạ báo lại là Gary cố ý gây khó dễ cho Emir, sắp xếp cho cậu ta xuống khoang dưới cùng, hắn lại thương cảm cho Emir.

Gary là thú nhân, sao có thể chèn ép một á thú nhân như vậy?

Rốt cuộc hắn vẫn còn yêu Gary, không muốn chia tay với cậu, cho nên chỉ lẳng lặng điều động vị trí công tác của Emir thôi… Kết quả, hành động này của hắn lại khiến Emir cả ngày quấn quýt bên hắn.

Khi ấy Gary bận bịu chế tác cơ giáp, chưa hồi âm tin nhắn của hắn, hắn đang cảm thấy nhàm chán thì lại thấy tin nhắn của Emir gửi tới, hai người nhắn qua nhắn lại dần thân thiết hơn, rồi tình cảm chệch hướng từ lúc nào, thiên tính muốn bảo vệ á thú nhân trỗi dậy khiến hắn không dứt bỏ được Emir.

Khi Emir sinh bệnh, nói với hắn là rất khó chịu trong người, sau đó hắn cũng chẳng biết làm sao lại phát sinh quan hệ với Emir nữa.

Á thú nhân có một sức hút rất lớn với thú nhân, trước kia ở bên Gary hắn chưa từng kích động như vậy…

Hắn biết Gary là người khá bảo thủ, lại biết Gary cũng muốn nằm trên, cho nên trước nay luôn phải khắc chế, nhưng ở cạnh Emir, hắn lại chẳng phải lo lắng điều gì, cũng chẳng cần đắn đo gì hết.

Hắn có thể tận tình phát tiết trên người Emir.

Khoảng thời gian kế tiếp, hắn và Emir càng thân mật, mà hết thảy chuyện này, tự nhiên không gạt được thuộc hạ, tất cả mọi người đều khuyên hắn nên chia tay với Gary để đến với Emir, nhưng hắn vẫn cứ chần chờ, thậm chí chẳng dám đi gặp Gary nữa.

Thẳng tới khi Gary và Emir nảy sinh xung đột, hắn mới ra mặt, thế rồi chuyện kế tiếp phát sinh đều nằm ngoài dự liệu của hắn, thân phận của Gary càng khiến hắn bất ngờ.

Gary tất nhiên biết Green yêu cậu, cậu cũng yêu đối phương, nhưng dù tình cảm còn cũng chẳng thể cứu vãn được nữa.

Gary mặc kệ Green, đi thẳng vào trong, đúng lúc ấy, Emir bò dậy, mặt trắng bệch nhưng vẫn cố ngăn cản Gary.

Mới cách đây không lâu y còn tận hưởng niềm vui của kẻ chiến thắng, có được Green, nhưng hiện giờ Green lại bày tỏ tình yêu với Gary mà quên mất y.

Dựa vào cái gì? Gary là một thú nhân, dựa vào cái gì mà được Green yêu thích?

"Gary, lúc ấy cậu đẩy tôi, muốn hại chết tôi, cậu phải ra tòa án quân sự!" Emir nói. Lúc ấy Gary cứu chiến sĩ bên người y, lại chần chừ không cứu y, y đã rất lo lắng, sợ Gary sẽ ném y xuống, lúc Gary túm tay càng sợ Gary sẽ quăng mình vào giữa bầy kiến điên cuồng kia.

Ngay lúc đó, y nhìn thấy Green đã trở lại… Y bèn hất tay Gary, để Green cứu lấy mình.

Thế nhưng lúc ấy đám người đi cùng Green đều tưởng rằng Gary đẩy y…

Lời này vừa nói ra, giữa sân lại im phăng phắc.

http://tieulun.hopto.org

Theo sau đó là giọng của Green: "Emir, im đi! Gary không cố ý, ta thay mặt cậu ấy xin lỗi cậu. Nếu không còn chuyện gì nữa, chuyện này coi như bỏ đi."

"Green!" Emir bàng hoàng nhìn Green, dù tin rằng Gary đẩy y, nhưng lại nói là không cố ý, còn thay Gary xin lỗi? Green thật sự thích Gary chứ không thích y sao?

Vì để được ở bên Green, y đã phải trả giá rất nhiều, thế còn Green, hắn coi tất cả những việc y đã làm đó là gì chứ?

Emir càng đau khổ, Gary càng thấy nực cười, cậu căn bản đâu có làm chuyện như vậy, Green dựa vào cái gì thay cậu xin lỗi? Green cho rằng vì tình cảm cá nhân mà cậu sẽ đi làm hại một á thú nhân sao?

Tại sao trước đây cậu lại có thể thích một người như vậy?

"Muốn kiện thì kiện đi, tôi chờ!" Gary ném lại một câu, dứt khoát mặc kệ hai người đó.

"Gary sư huynh sao có thể hại một á thú nhân? Thật nực cười!" Louis cũng ném lại một câu rồi đuổi theo Gary. Gary ca ca của hắn vẫn luôn là một người rất kiêu hãnh, chuyện á thú nhân kia rõ là vu khống mà.

Thực lực của Gary ai cũng đều đã rõ. Còn lời của Emir kia, khó mà tin cho được.

Nếu Gary thực sự muốn hại, cậu ta còn sống được tới giờ sao?

"Lúc ấy Gary nên mặc kệ ngươi giữa đàn kiến đó mới phải." Will cười lạnh liếc Emir, xoay người bỏ đi.

Hắn cứ lo Gary bị Green phản bội sẽ thống khổ, thậm chí là làm loạn cả quân đoàn, giờ thì khỏi cần nữa rồi.

Gary là học trò của Meillet đại sư, dù rời khỏi quân đoàn vẫn có vô số người sẵn sàng chào đón! Huống chi… Thượng tá Monde rõ là có ý tứ gì đó… Will thả lỏng cả người, mang đội kỹ sư đi làm việc trở lại, Green cùng đội cơ giáp quân đoàn số 3 thì ngây ngốc ngồi một chỗ - bọn họ vừa phải chịu đả kích quá lớn.

"Green…" Emir lo lắng nhìn Green.

"Lúc đó Gary không hề đẩy cậu, đúng không?" Green đột nhiên nhìn Emir.

"Sao anh lại nghĩ oan cho em như thế! Anh thấy rõ là cậu ta đẩy em mà!" Emir chột dạ phản bác.

"Nếu thật sự muốn hại cậu, tại sao cậu lại không hề gì?" Green nhìn Emir, hàm răng càng cắn chặt. Lúc đó Gary và người này cùng một chỗ, vì sao hắn lại không cứu Gary mà lại cứu người này chứ?

Nếu lúc ấy cứu Gary… Tình cảm nhiều năm như vậy, Gary sẽ không đối xử lạnh lùng với hắn như thế.

"Anh nghi ngờ em?" Emir giận dỗi: "Hứ, anh thích Gary thì đuổi theo cậu ta đi! Nhưng giờ có thượng tá Monde rồi, Gary nhất định sẽ chẳng còn thích anh nữa đâu!"

Emir nói xong liền xoay người chạy đi, Green theo bản năng định đuổi theo, nhưng rồi lại dừng bước.

…

Đàn kiến vây công đã bị quân đoàn số 1 giết kha khá, khu vực bên này không có lấy một con. Kiến vũ trụ là loài sinh vật cần dốc toàn lực tiêu diệt, nhưng đây không phải là việc mà một tiểu đội có thể làm được.

Những chuyện này Gary biết nhưng không quan tâm, giờ cậu đã thấm mệt, chỉ muốn kiếm chỗ nghỉ ngơi thôi.

"Gary sư huynh, đây là phòng cho anh." Louis dẫn Gary tới một phòng, mở cửa.

Gary đi vào trong, bước được hai bước liền phát hiện… Phòng này tràn ngập mùi của Louis, hơn nữa còn rất nồng đậm!

Đây là phòng của Louis… Gary đột nhiên khựng lại, cau mày nhìn tên phía sau.

"Trên phi thuyền chỉ có phòng này còn khá một chút." Louis đỏ mặt, hấp tấp giải thích.

Phi thuyền quân dụng cũng vậy, đúng là không chuẩn bị phòng cho khách, mà ở trường hợp của cậu thì dù ngủ ở phòng thú nhân hay á thú nhân đều không thích hợp, hơn nữa, cậu cũng lười đi tìm phòng. Gary tiến

http://tieulun.hopto.org

vào trong, thuận tay đóng cửa lại, nhốt Louis bên ngoài. Làm xong chuyện, rốt cuộc mệt mỏi quá, ngã lên mặt đất, biến thành tiểu chuột đồng.

Chưa bao giờ cậu để lộ thú hình ra bên ngoài, bởi cậu biết thú hình của bản thân khác thường, nếu bị người ta nhìn thấy sẽ gây ra phiền phức rất lớn.

Nhưng hiện giờ cậu không gắng gượng thêm được nữa.

Căng thẳng cả về thể xác lẫn tinh thần làm cậu không đủ sức duy trì hình người nữa, biến thành chuột đồng rồi ngủ một giấc thật sâu, giữa chừng có mơ mơ màng màng tỉnh lại một lát, sau đó lại trở mình ngủ tiếp.

Cuối cùng, cậu bị tiếng phá cửa đánh thức.

Ngoài cửa hình như có ai quậy phá, dựa theo kinh nghiệm của cậu thì cái cửa sắp banh chành rồi đây… Gary vẫn chưa tỉnh ngủ lắm, sau đó đột nhiên nhớ ra có gì đó sai sai ở đây – cậu vẫn đang trong hình dáng chuột đồng!

Thú hình của cậu quyết không thể để người khác nhìn thấy! Nếu giờ biến thành người thì sẽ lõa thể… Trong một giây ngắn ngủi mang tính quyết định, Gary nhảy lên giường, chui vào chăn biến thành hình người.

"Phanh" một tiếng lớn, cửa bị đẩy ra, Louis vội vọt vào: "Gary, anh không sao chứ?"

"Tôi có thể có chuyện gì được?" Gary thò đầu ra khỏi chăn, lạnh lùng nhìn Louis.

"Em cứ lo anh có chuyện gì, em…" Louis nhìn ánh mắt bình tĩnh của Gary, có chút lúng túng, đúng lúc đó, hắn thấy dưới đất có bộ quần áo…

Đó là của Gary mà, bên trong có cả đồ lót…

Cho nên nói, Gary đang khỏa thân trên giường hắn?

Mũi nong nóng lên, máu mũi phun trào. Louis định che mũi mà không kịp, cuối cùng đành mặt đỏ tai hồng nhìn Gary: "Xin, xin lỗi…"

Vừa xin lỗi vừa lui dần ra ngoài, sau đó cắm đầu bỏ chạy… Nhưng rồi mới chạy vài bước đã thấy trở lại: "Đều tại em không tốt, làm hư cửa rồi… Em sẽ canh cửa giúp anh." Gary đã ngủ một ngày một đêm, cậu nhắn tin không thấy phản hồi, gõ cửa cũng vô dụng, cuối cùng sốt ruột quá mới phá cửa, ai dè lại khó xử thế này.

Tuy thân thể Gary bị chăn che kín mít, nhưng chỉ mới tưởng tượng "quang cảnh" dưới chăn thôi, hắn liền… Máu mũi hình như chảy càng nhiều rồi, mất máu, mất máu a…

"Thượng tá, Nguyên soái có lệnh điều quân về Thủ đô tinh, chuyện kiến vũ trụtrogn sẽ do trung tướng Basque phụ trách." Một thủ hạ tới báo cáo, vừa lúc nhìn thấy Louis đang bịt mũi đứng trước cửa phòng đã bị hỏng cửa, thế chưa là gì, máu tươi đang chảy từ trên tay Louis xuôi xuống dưới, nhuộm đỏ ngực áo hắn.

Đây… Thượng tá bị bạo lực gia đình? Máu mũi chảy ghê quá, gãy mũi rồi chắc?

"Chuyện ở đây vì sao không để ta tiếp tục xử lý?" Louis hỏi.

"Thưa thượng tá, bên Thủ đô tinh xảy ra chuyện lớn rồi."

"Chuyện lớn gì?" Louis nhíu mày.

"Liên quan tới hoàng thất, hoàng đế bệ hạ đột nhiên tuyên bố thoái vị." Archie nói: "Hoàng đế bệ hạ thoái vị, nghi thức đăng cơ của Hoàng thái tử đã bắt đầu tổ chức, Nguyên soái mong ngài mau chóng trở về."

"Chúng ta còn diệt kiến còn chưa đã tay đã phải về rồi sao?" Có người lầu bầu.

"Về thủ đô tinh chẳng tốt hơn sao?" Louis trừng mắt, đồng thời hiểu ra tình hình trước mắt.

Tuy hắn là người thừa kế tước vị, nhưng tân hoàng đế đăng cơ không nhất thiết phải trình diện, chính là hắn có thể không đi, nhưng Gary lại muốn về.

Thân phận Gary người dưới quyền không ai biết, tướng soái của quân bộ đều quá rõ ràng, bọn họ đã ban lệnh như thế, kỳ thực chính là hộ tống Gary trở về thôi.

http://tieulun.hopto.org

Chuyện giết kiến đúng là cần đội chuyên nghiệp, nhưng rõ ràng Gary quan trọng hơn… Louis lập tức nói: "Chúng ta lập tức xuất phát trở về Thủ đô tinh."

Liên tiếp vài mệnh lệnh, cuối cùng Louis nói: "Không còn việc gì nữa thì các ngươi đi trước đi."

Mọi người đang tính xoay người rời đi, được vài bước lại lo lắng quay lại nhìn Louis: "Lão đại, anh không sao chứ?"

"Ta thì có chuyện gì được?" Louis khó hiểu.

Đám Archie cười đê tiện nhìn Louis: "Lão đại, chị dâu thân thủ không tồi a…"

Tới giờ Louis mới sực nhớ vẻ mặt mình lúc này, chắc chắn mấy người này lại nghĩ đi đâu đâu rồi, quẫn bách nói: "Biến đi!"

Tới khi Louis đuổi hết đám người này, Gary rốt cuộc mặc xong quần áo từ trong bước ra.

Vừa rồi mấy người này nói gì cậu đều nghe thấy hết, mà chuyện phụ hoàng thoái vị cậu lại chẳng thấy có gì là lạ.

Phụ thân đã sớm cân nhắc chuyện thoái vị, có thể nhẫn nại tới tận giờ cũng đã là kỳ tích rồi đó.

"Gary, chúng ta sắp về Thủ đô tinh, anh có dự tính gì không?" Louis lấy khăn tay lau máu mũi, quan tâm nhìn Gary. Trước kia Gary gia nhập quân đoàn số 3 là vì Green, sau này…

"Tôi sẽ tiếp nhận một ít sản nghiệp gia đình." Gary nói. Phụ thân để lại nhiều tài sản, trong đó bao gồm cả công ty chế tạo cơ giáp và lắp ráp phi thuyền lớn nhất đế quốc, cậu cảm thấy mình có thể tiến hành thử nghiệm nghiên cứu ở đó, chắc chắn thoải mái hơn cả ngày sinh hoạt trên phi thuyền nhiều.

"Em… Tới lúc đó em cũng sẽ tiếp nhận một ít sản nghiệp trong nhà." Louis đột nhiên nói, cười rộ lên với Gary, lộ ra hàm răng trắng sáng.

"Cậu không thích quân đội?" Gary tò mò hỏi.

Louis đương nhiên là thích, tuy lúc trước nhập ngũ vì Gary, nhưng một thời gian sau bản thân hắn cũng thấy gắn bó, nhưng đã bỏ lỡ Gary một lần, bây giờ khó khăn lắm mới chờ được Gary chia tay với Green, nếu giờ không bồi Gary, ai biết sẽ có thú nhân khác xuất hiện hay không chứ? Nghĩ vậy, Louis có chút bướng bỉnh nhìn Gary chằm chằm.

Gary nhìn bộ dáng này của Louis có chút thất thần.

Louis kém cậu tới 4 tuổi, cậu vẫn luôn coi người này là em trai, nhưng hiện giờ lại thấy… Bất tri bất giác, Louis đã trưởng thành tự khi nào, nếu giờ ai đó không quen biết nhìn bọn họ, hơn nửa sẽ cảm thấy Louis còn lớn hơn cậu nữa kia.

"Gary!" Một giọng nói quen thuộc vang lên, Gary quay đầu liền thấy Green đang đi tới.

Green dù gì cũng là trung tá, quân đoàn số 1 không hạn chế hành động của hắn được, cho nên hắn mới có thể chạy đi tìm Gary.

Gary đã nghỉ một ngày một đêm, nhưng Green lại không ngủ được, hiện giờ thoạt nhìn khá tiều tụy: "Gary, em nghe anh giải thích."

"Tránh ra." Louis tiến lên một bước ngăn cản Green.

"Louis, đây là chuyện giữa tôi và Gary, đừng nhúng tay vào!" Green cau mày nhìn Louis, sau đó lại nhìn về phía Gary: "Gary, trước kia là anh sai, anh xin lỗi, em…"

Vẻ mặt Green đột nhiên thay đổi – trên người Gary có mùi của Louis.

Gary và Louis rốt cuộc là quan hệ gì?

Nếu Gary và Louis ở bên nhau, vậy hắn…

Green vẫn luôn rất tự tin rằng bản thân mình xuất sắc hơn người, nhưng Louis là ngoại lệ.

http://tieulun.hopto.org

Vốn dĩ còn muốn nói rất nhiều thứ, nhưng giờ khắc này, hắn đột nhiên không biết phải nói gì.

Gary thờ ơ rời khỏi, Louis đắc ý nhìn Green một cái, sau đó chạy theo sau.

Gary không muốn quan tâm tới Green nữa, khi phá hủy cơ giáp, đánh Green xong, cậu đã quyết định sẽ không tìm Green nữa.

Green và Emir, hai người đó không đáng để cậu phải bận tâm.

Thế nhưng, dù cậu không muốn đi tìm bọn họ, trên đường về Thủ đô tinh, hai người đó vẫn cứ nghĩ đủ mọi cách tới làm phiền.

118. Chương 118: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 7

Dù sao cũng đang trên phi thuyền quân đoàn khác, Gary sẽ không đi lung tung, cậu chỉ muốn tới gặp đội kỹ thuật của mình.

Mà đúng là hành động này của cậu đã tạo cơ hội cho Green và Emir tìm tới.

Green hết lần này tới lần khác xin lỗi, hi vọng được cậu tha thứ, Emir càng khóc lóc cầu xin cậu đừng tiếp tục dây dưa với Green.

Rõ nực cười, cậu dây dưa với Green khi nào? Rõ ràng là hai tên gia hỏa này cứ bám riết không tha.

Gary nhẫn nhịn 2 ngày, sau đó phát hiện hai người này bỗng dưng biến mất.

Hiển nhiên là Louis làm cái gì rồi… Gary thở phào nhẹ nhõm, kế tiếp ngoài nghỉ ngơi ở phòng Louis ra, cậu ra ngoài chính là để tìm Will.

Phi thuyền quân đoàn số 3 đã bị kiến ăn trơ trụi, nhưng một vài đồ đạc còn sót lại, có thể sửa được gì thì đội kỹ thuật đều mang về sửa hết.

Trừ lần đó ra, có một vài người thuộc quân đoàn số 1 có tìm tới nhờ cậu sửa cơ giáp, cậu cũng vui vẻ giúp đỡ. Từ nhỏ đã thích đùa nghịch các loại linh kiện, hết lòng với công việc của mình, cho nên luôn sửa chữa không biết chán.

Có điều, cậu nguyện ý giúp chiến sĩ cơ giáp của quân đoàn số 1 chứ không phải số 3, trước nay cứ phải làm thánh mẫu lấy ơn báo oán, dù mấy người đó ghét cậu, tốt xấu gì cậu cũng không biểu hiện ra mặt cái gì, có thể không so đo, nhưng giờ hai bên đã thẳng thắn với nhau, cậu sẽ tỏ rõ thái độ cho họ thấy, mình không phải ai gọi cũng phải tới.

Vì chuyện này mà người quân đoàn số 3 ngoài đội kỹ thuật ra, ai cũng bất mãn với Gary, nhưng cậu chẳng quan tâm – đã hạ quyết tâm rời quân đội còn để ý mấy người này làm chi?

Hôm nay Gary lại giúp bên quân đoàn số 1 sửa một bộ cơ giáp, trong quá trình làm có điều chỉnh lại một chút.

"Thiếu tá Gary, cậu tuyệt thật! Tôi chưa bao giờ được dùng một cơ giáp tốt như thế này!" Thiếu tá quân đoàn số 1 thử mặc cơ giáp xong, ánh mắt nhìn Gary càng thêm nóng cháy: "Thiếu tá Gary cậu tham gia đội chúng tôi đi? Chúng tôi nhất định sẽ cho cậu đãi ngộ tốt nhất! Chúng tội còn có thể cống hiến mà làm trâu làm ngựa cho cậu và lão đại được luôn."

Lúc người này vừa bắt đầu biểu đạt lòng cảm kích, tâm tình Gary thực vui vẻ, so với người quân đoàn số 3, người bên này luôn biết khích lệ người khác thực sự quá dễ mến đi.

Chính là, đang yên đang lành nhắc tới Louis, Gary lại không khỏi nhíu mày. Gần đây mấy người này cứ hở ra một cái là lại gán với ghép cậu và Louis.

http://tieulun.hopto.org

"Tôi không thiếu người làm trâu làm ngựa." Gary nhìn về phía thiếu tá kia, đột nhiên hỏi: "Còn nữa, ai kêu cậu tới đây?"

Thiếu tá kia sờ sờ mũi, xấu hổ bỏ chạy.

Chờ thiếu tá đi rồi, Gary càng giật giật chân mày, tâm tư Louis cậu biết, chính bởi vậy cậu đã tận lực tránh tiếp xúc, nhưng rất nhiều có muốn tránh cũng chẳng được.

Đang nghĩ miên man chợt Gary thấy Louis tới.

Hắn mang một hộp cơm chạy tới trước mặt Gary, rõ ràng một người vốn rất có khí thế, nhưng chỉ cần nhìn thấy Gary liền nhu hòa như nước: "Gary, em kêu phòng bếp làm món anh thích ăn này."

"Cảm ơn, lần sau đừng phiền toái vậy nữa." Gary nói.

"Không phiền không phiền đâu, em không thấy phiền tí nào hết!" Louis xun xoe.

"Vậy cậu có thể về rồi." Gary hạ lệnh đuổi khách.

Louis chẳng dám cãi lời Gary, rốt cuộc đành rời đi.

"Gary, cậu không suy xét chút được sao?" Will khập khiễng tới gần hỏi.

"Tạm thời không muốn." Gary thở dài, hiện giờ cậu không biết nên đối mặt với Louis thế nào nữa.

"Thượng tá Monde đối xử với cậu tốt thế kia mà." Will lại nói.

Gary trầm mặc một hồi rồi nói: "Green trước đây không tốt sao?" Mang đồ ăn tới, chuyện mà Louis làm, trước đây Green cũng chẳng thiếu cái nào, thậm chí còn làm tốt hơn.

Will nghĩ tới chuyện trước đây, thức thời giữ im lặng.

Hôm nay trên đường vội trở về, Green lại xuất hiện trước mặt Gary.

"Gary, em và Louis đang ở bên nhau?" Green nhìn Gary, trong mắt tràn đầy không cam lòng. Mấy ngày nay hắn luôn bị người quân đoàn số 1 canh chừng, không thể tới gần Gary thì thôi, những người đó còn nói Gary đang ở chỗ Louis nữa.

"Liên quan gì tới anh?" Gary có chút phiền chán.

"Mấy ngày nay em vẫn ở chỗ cậu ta, hai người ở bên nhau đúng không?" Green khẽ rít qua hàm răng cắn chặt.

Gary nhấc chân tính rời đi, lúc phát hiện bị Green phản bội, cậu cũng rất rất khó chịu, nhưng một thời gian sau thì đỡ hơn nhiều, giờ nhìn Green cũng đã hết bị dao động kịch liệt như trước.

"Gary, em nghĩ hắn sẽ mãi ở bên em sao? Cha mẹ anh không đồng ý anh ở cùng thú nhân khác, lẽ nào cha mẹ hắn đồng ý?" Green đột nhiên nói: "Công tước Meillet và công tước Calvin cũng chỉ có một đứa con duy nhất, bọn họ sẽ chấp nhận con trai mình không có hậu đại hay sao?"

Gary không biết Meillet và Calvin có chấp nhận chuyện đó hay không, cũng chưa từng nghĩ tới, rốt cuộc là cậu chưa từng suy xét sẽ ở bên Louis: "Thì đã sao nào?"

"Gary, em và Louis sẽ không có kết quả, cha mẹ hắn cũng sẽ phản đối, không chừng còn tổn thương em. Gary, tha thứ cho anh đi, chúng ta quay lại như xưa được không? Anh thề, anh nhất định sẽ thuyết phục cha mẹ mà." Green cam đoan.

"Ai nói cha mẹ ta không đồng ý ta và thú nhân khác bên nhau?" Đột nhiên giọng Louis vang lên, cùng lúc đó, vụt một cái, từ bên kia thông đạo hắn chạy tới bên Gary, tiện thể cho Green một cái trừng mắt – tên gia hỏa này dám lừa người của hắn chạy tới tìm Gary, thật đáng giận!

"Cha mẹ ta đã sớm đồng ý rồi!" Louis nhấc lại, đồng thời len lén để ý nét mặt Gary.

Gary theo bản năng nhìn lại Louis, bất chợt ánh mắt chạm nhau, cậu cũng thấy được tình cảm sâu kín trong ấy.

http://tieulun.hopto.org

Cậu biết lời Louis nói là thật, người này chưa từng lừa gạt cậu, hơn nữa… Thái độ Meillet thỉnh thoảng cũng hơi là lạ thật.

Cậu đã sớm biết Louis thích mình, nhưng không ngờ tới mức thuyết phục cả gia đình sẵn luôn rồi, đây là chuyện mà cho tới giờ Green vẫn chưa làm được.

"Không thể nào!" Green gạt phăng: "Cha mẹ cậu đời nào lại đồng ý chuyện đó được!"

"Cha mẹ đã cho phép từ lâu rồi." Louis nhấn mạnh, cười nhạo Green: "Ngươi tưởng ai cũng hèn nhát giống ngươi sao?"

Green chết đứng, từ đáy lòng cảm giác thất bại đang dâng lên.

"Gary… Em…" Louis đột nhiên phát hiện chính mình giống như vừa thổ lộ, tức khắc tay chân lại luống cuống. Hắn làm việc gì cũng quyết đoán, trước không dám nói cho Gary biết là vì bị Green nhanh chân hơn, nếu thổ lộ sẽ bị phân rõ giới hạn, nhưng giờ Gary đang độc thân mà.

"Gary, em vẫn luôn thích anh, đã thích mười mấy năm rồi!" Louis dõng dạc bày tỏ.

Liếc sang Green đã thần hồn phách lạc bên cạnh, Gary nói với Louis: "Đi theo tôi."

Green suy sụp ngồi bệt xuống đất.

"Green!" Emir không biết từ đâu chạy ra, tèm lem nước mắt nhìn Green: "Anh định vứt bỏ em sao?"

Green nhìn Emir khóc lóc sướt mướt, không hiểu sao đột nhiên thấy thật phiền chán.

Hắn thích chiến đấu, thích những hoạt động thật kích thích, bởi vậy lựa chọn Gary chứ không phải á thú nhân, thế rồi… Thế quái nào hắn lại đi tìm á thú nhân?

Đứng dậy phủi bụi trên quần áo, Green chẳng thèm liếc Emir lấy một cái, đi thẳng về.

Phía sau, Emir lau khô nước mắt, cắn chặt khớp hàm: "Gary… Đều tại Gary…"

Gary dẫn Louis về căn phòng vốn thuộc về hắn.

Cửa bị đạp hỏng đã sửa rồi, mùi vị Louis trong phòng cũng không còn nữa, chỉ còn lại mùi hương của Gary – cậu giống mẫu phụ, địa bàn mình phải tẩy sạch mùi của người ngoài.

"Louis, tôi không thể nhận lời cậu được." Gary đột nhiên nói, nếu từ chối Louis trước mặt Green, không chỉ làm Louis khó xử, không chừng còn khiến tên vô sỉ kia tưởng còn hi vọng, cho nên cậu dẫn Louis về phòng, nói rõ ràng với hắn.

"Gary, em có chỗ nào chưa tốt sao? Em có thể sửa ngay mà."

"Cậu rất tốt, nhưng tôi chưa tính toán tới chuyện bắt đầu yêu ai khác." Gary đáp.

"Chỉ thế thôi a? Nói vậy anh vẫn sẽ cho em ở cạnh anh?" Louis mới uể oải lại lấy phấn khởi lên: "Gary, em thích anh lâu lắm rồi, anh không nhất định phải thích lại, nhưng hãy đồng ý cho em theo đuổi anh đi."

"Chỉ sợ tôi mãi mãi chẳng mở lòng với cậu được." Gary lại giội nước lạnh.

"Em sẽ nỗ lực hết sức khiến anh thích em." Louis cực kỳ kiên định.

Nhìn Louis như vậy, Gary hé miệng tính nói gì rồi lại thôi.

Ngày tiếp theo, Gary dứt khoát làm tổ trong phòng, tìm một ít linh kiện tiếp tục nghiên cứu cơ giáp.

Sau khi chiến đấu với kiến vũ trụ, cậu nảy ra ý tưởng mới, cần nghiệm chứng gấp, đương nhiên còn vì một lý do khác, đó chính là tránh mặt Louis.

Mới vừa kết thúc một cuộc tình, cậu không muốn bắt đầu cái khác ngay, như vậy là không công bằng với Louis.

Louis không gặp được Gary, chỉ biết thỉnh thoảng ghé qua quanh quẩn ở cửa phòng người ta mấy vòng, sau đó thừa dịp người máy mang đồ tới cho Gary mà tranh thủ ngó một cái.

http://tieulun.hopto.org

Dù vậy hắn cũng thấy rất chi là mỹ mãn, ít nhất thì Gary đang ở trên phi thuyền của hắn, không như trước đây, mỗi người một tinh cầu.

"Lão đại, trong số người trẻ tuổi ở đế quốc thì anh đã là xuất sắc nhất rồi, người ta còn không vừa ý gì nữa vậy?" Đám người thân thiết đi theo Louis đều thấy thương cho lão đại mình.

"Mấy người biết cái gì, Gary còn lợi hại hơn ta nhiều!" Louis lập tức nói, Gary khiêm tốn đó thôi, bằng không… Người khác nếu vừa thông minh vừa thực lực mạnh, lại còn có năng lực thiên phú như Hoàng hậu, sợ là đã thành thú nhân được hoan nghênh nhất ở Đế quốc Thú Nhân từ lâu.

Được rồi, Gary dù khiêm tốn vẫn là thú nhân được hoan nghênh nhất đế quốc…

Louis thật lòng nghĩ như vậy, nhưng thuộc hạ đều cho là "tình nhân trong mắt hóa Tây Thi", nói cho cùng Gary giỏi thật đấy, nhưng sao sánh với trình độ của Louis được.

Ít nhất Gary bụ bẫm không anh tuấn bằng Louis.

"Nhưng lão đại à, cứ như vậy cũng đâu phải cách hay."

Có lý, Gary kia chính là trốn tránh lão đại a!

"Ta cũng biết thế, nhưng đành bó tay." Louis bất đắc dĩ nói, đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Các ngươi mau nghĩ cách giúp ta đi?"

"Cái này… Bí kíp theo đuổi á thú nhân, vô dụng với thú nhân thì phải?"

"Đúng thế, chúng tôi mới chỉ theo đuổi á thú nhân thôi a."

"Tôi ngay cả á thú nhân cũng chưa theo đuổi bao giờ…"

Thuộc hạ ai nấy nhìn nhau, cả ngày trong quân đội, kỳ thực còn "ngây thơ trong sáng" lắm.

"Thế nếu có thú nhân theo đuổi các ngươi, các ngươi hi vọng hắn sẽ làm gì cho mình?" Louis lại hỏi.

"Nếu có thú nhân theo đuổi tôi, tôi chắc chắn sẽ đánh hắn tới cha mẹ nhận không ra!"

"Tôi không có hứng thú với thú nhân!"

"Tôi kiên quyết không nằm dưới… Khoan đã, lão đại, thú nhân anh thích chắc khó mà chịu nằm dưới, anh lại quá cường, có lẽ là vì vậy nên người ta mới không chịu đồng ý chăng?"

Green kia căn bản đánh không lại Gary, có thể bị đè, lão đại thì khác, thú nhân cao lớn cường đại như vậy… Gary kia không muốn bị đè cũng dễ hiểu thôi.

Louis đăm chiêu.

Chuyện này hắn chưa từng nghĩ tới, nhưng giờ cẩ thận ngẫm lại, phát hiện đúng là một vấn đề lớn.

Hôm nay nhân lúc người máy tới đưa cơm, Louis mặt dày theo vào.

Gary nhíu mày, định đuổi người lại phát hiện nam nhân cao lớn đang nhìn mình bằng ánh mắt cún con, thần thái hệt như lúc nhỏ.

Hồi nhỏ cậu thường sẽ mềm lòng khi Louis như vậy, mặc kệ quan hệ hai nhà có chút nhạy cảm, hết lần này tới lần khác chạy tới xem Louis, lần này cũng không ngoại lệ: "Cậu có việc gì sao?"

"Gary, em có thể nằm dưới, á thú nhân làm được thì em cũng có thể, em còn có thể học tập, anh đừng nhìn em cao to vậy thôi, em…" Louis nghiêm túc nhìn Gary, tuy mỗi lần nằm mơ đều là mình chủ động, nhưng chỉ cần Gary nguyện ý ở bên, hắn đành cố chịu đựng vậy!

Gary: "…"

Gary đuổi thẳng cổ Louis ra ngoài, đuổi người xong lại có chút dở khóc dở cười.

Từ đặc điểm nhận dạng thì xem ra cậu có khuynh hướng nằm dưới hơn… Mấy năm nay thích thượng Green, mẫu phụ đã nói chuyện riêng mấy lần, cậu đã hết bài xích với chuyện nằm dưới rồi.

http://tieulun.hopto.org

Rốt cuộc… Theo như cách nói của mẫu phụ thì phía dưới có vẻ nhẹ nhàng hơn, còn có thể chỉ huy bạn đời làm này làm kia nữa…

Huống chi, cậu còn định sinh trứng kia!

Có điều, nghĩ thì nghĩ vậy thôi, cậu chưa biểu hiện gì trước mặt Green, trước nay Green với cậu cứ nhắc chuyện kết hôn là lại bất hòa, cũng khiến cậu khó mở lòng hoàn toàn với Green được.

Louis chán nản về tới khoang điều khiển chính, những người khác ngó thấy vẻ mặt của hắn liền đoán được chuyện gì rồi.

"Kỳ thực có cách này có thể chứng minh được thành ý của mình…" Có người nói nhỏ.

"Cách gì?" Louis nhìn qua.

Người nọ đang định nói thì bị người khác ngăn lại, nhưng dù vậy Louis cũng đã đoán được người kia định nói gì rồi.

Hôm nay giờ cơm chiều, Louis lại theo người máy vào phòng.

"Cậu muốn nói gì nữa?" Gary hỏi.

Louis hít sâu mấy hơi, làm đầy phổi mình bằng hương vị của Gary, sau đó hộc ra Thú Châu: "Gary, em đã sớm muốn tặng nó cho anh…"

Nhìn Thú châu trên tay Louis, Gary ngây ngẩn cả người.

Cậu lớn từng này tuổi rồi, mới nhìn thấy thú châu Fred thôi, khi đó một thú nhân không có thú châu như cậu thấy thú châu hâm mộ cực kỳ, muốn nhìn kỹ thêm tí nữa, nhưng Fred đã nhanh chóng nuốt trở lại, nói là để dành cho vợ tương lai, bản thân cũng chả dám xem nhiều.

Sau đó khi vợ chưa cưới của Fred vừa thành niên, Fred đã cho người ta ăn thú châu rồi, kể từ lúc đó cậu chưa từng thấy thú châu của ai khác.

Green… Càng chưa từng cho cậu xem qua, thậm chí luôn tìm cách đánh trống lảng.

"Gary, em tặng nó cho anh, anh phải tin tưởng em, em thật lòng muốn ở bên anh cả đời, trừ anh ra, em sẽ không lấy một ai khác." Louis lại nói.

"Nếu tôi không chịu đưa thú châu cho cậu thì sao?" Gary hỏi.

"Không sao hết." Louis nói, thú châu đã muốn đưa Gary lâu rồi, chẳng hi vọng xa vời được nhận lại… Gary và Green ở bên nhau lâu như vậy rồi, chỉ sợ đã sớm trao đổi thú châu, nếu còn chưa… Yêu Green 10 năm còn chưa trao thú châu cho Green, vậy càng không thể tặng thú châu cho mình ngay không phải sao?

Gary đột nhiên nhớ tới cha mẹ từng kể, phụ thân từng tưởng mẫu phụ là thú nhân, cứ ngỡ sẽ tuyệt tự, liền lấy thú châu cho mẫu phụ giữ, còn nói với người khác là ném thú châu đi rồi…

Khi đó cậu cảm động biết bao, chỉ hi vọng mình có thể tìm được một người bạn đời như thế, kết quả… Green mà cậu yêu không làm được điều này, nhưng Louis lại làm được.

"Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi." Gary nói.

"Thú Châu…" Louis giơ thú châu của mình ra.

"Đó là vật để cầu hôn, cậu chưa theo đuổi đã đòi cầu hôn sao?" Gary cười lạnh.

Louis thất vọng cực kỳ, rồi chợt nghĩ – ý của Gary, hình như là… Hắn có thể theo đuổi Gary?

Louis ngây ngây ngốc ngốc rời phòng, định chờ lần sau có người máy lại vào tiếp, sau đó phát hiện Gary từ chối để người máy đưa cơm.

"Nút áo không gian của ta cũng có đủ đồ ăn, không cần đưa cơm nữa." Gary phát một tin ra ngoài, sau đó đóng chặt cửa, nhưng cũng không tiếp tục nghiên cứu cơ giáp nữa.

Tâm tình vốn đã không yên được, giờ càng chẳng bình tĩnh nổi.

http://tieulun.hopto.org

Gary đột nhiên phát hiện, cậu không biết nên đối mặt với Louis thế nào... Hiện giờ cậu chưa yêu Louis, nhưng không thể phủ nhận, cảm giác mà cậu dành cho Louis đã bắt đầu biến hóa, rốt cuộc chẳng thể coi Louis là em trai được nữa.

Tại sao trước đây người cậu thích lại không phải Louis? Nếu là hắn, hiện tại bọn họ đã hạnh phúc bên nhau rồi.

Tự nhốt mình trong phòng, ngày qua ngày thực thanh tịnh, nhưng chưa được mấy hôm phi thuyền đã về tới Thủ đô tinh!

Phi thuyền quân dụng có thể ẩn mình khỏi tín hiệu, phi thuyền này bảo mật nên luôn chặn tín hiệu, khi tới nơi mới gỡ bỏ, máy liên lạc của Gary liên tục reo, đủ loại tin nhắn từ ông bà, cha mẹ, còn có anh trai và vợ anh ấy nhắn tới.

Chuyện bọn họ gặp phải kiến vũ trụ đã truyền đi, tuy người nhà biết cậu vẫn ổn nhưng vẫn không yên lòng, cho nên mới gửi tới nhiều tin như vậy.

Mẫu phụ càng tỏ ý muốn tới đón.

Nhìn máy liên lạc, trong lòng Gary ấm áp dào dạt, buồn bực trong lòng cũng tiêu tán đâu hết. Ghé lên giường, cậu lướt lướt đọc tin nhắn.

Cùng lúc đó, ở phía đuôi thuyền, có người đã lên mạng chia sẻ vài thông tin.

Phi thuyền ổn định hẳn, có người tiến hành kết nối máy móc kiểm tra, xác nhận trên tàu không mang theo sinh vật ngoài hành tinh hay đồ gì lạ về mới cho phép phi thuyền hạ cánh.

Gary không vội, lát nữa sẽ có người tới đón cậu, bèn chờ người khác đi hết rồi mới thu dọn đồ đạc bỏ vào nút áo không gian, một thân nhẹ nhàng bước xuống khỏi phi thuyền.

Phi thuyền chở nhiều người, bên ngoài đang cãi cọ ồn ào, Gary nhìn quanh, lấy máy liên lạc gọi cho mẫu phụ, để mẫu phụ tới gặp mình.

Kết quả, chưa kịp báo tin, đột nhiên có người lao về phía cậu: "Gary, tôi xin cậu đừng quấn lấy Green nữa, cậu đã có thượng tá Monde rồi, hãy buông tha Green đi!"

Emir? Lại là gia hỏa này? Mắt thấy Emir định quấn lấy mình, Gary theo bản năng nhấc chân tung cước, đá văng Emir ra xa.

Emir ngã trên mặt đất, kinh hô một tiếng, khóc rống ầm ĩ, cùng lúc đó, một vài phóng viên không biết từ đâu chạy ra, bao vây lấy Gary.

119. Chương 119: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 8

"Gary tiên sinh, vì sao ngài lại ẩu đả với một á thú nhân?"

"Gary tiên sinh, chúng tôi nhận được tin nóng, nói trên phi thuyền ngài câu dẫn thượng tá Monde, việc này liệu có thật chăng?"

"Gary tiên sinh, nghe nói ngài vứt bỏ tình nhân của mình để đến với thượng tá Monde, ngài nghĩ thế nào?"

"Gary tiên sinh, là một thú nhân mà lại dây dưa với thú nhân khác, ngài có thấy mệt không?"

...

Có rất nhiều phóng viên vây lấy Gary như cá mập ngửi thấy mùi tanh của máu tươi, đồng thời đâm chọc đủ loại vấn đề bén nhọn, cơ hồ tất cả đều muốn gây bất lợi cho Gary.

Gary chẳng cần suy nghĩ nhiều liền biết ý đồ của lũ ruồi bọ này, sắc mặt âm trầm: "Tránh ra!"

http://tieulun.hopto.org

Fred càng lớn càng giống Edgar, còn Gary thì ngày càng giống hệt Thư Thư.

Cậu không có dã tâm, là người hiền hòa dễ gần, chẳng thích đánh giết gì cho phiền phức, luôn dồn hết tâm tư vào nghiên cứu hay ăn uống, bởi vậy thoạt nhìn có hơi non nớt dễ bắt nạt.

Nhưng chớ nhìn mặt mà bắt hình dong.

Khi phá vòng vây kiến đông nghìn nghịn cậu đã bùng nổ một lần, đập cho Green một trận, mà hiện giờ vẻ mặt khó coi này, linh lực vận chuyển cuồn cuộn, toát ra hơi thở nguy hiểm toàn thân.

Trong đám phóng viên có thú nhân có á thú nhân, vừa nghe Gary nói "Tránh ra", theo bản năng rụt lại một bước, không dám dồn dập đặt câu hỏi nữa.

Josie là một phóng viên của một trang web, nửa giờ trước bọn họ thu được một phần tư liệu cũng từ trang web này.

Tư liệu này đều liên quan tới Gary, theo như tin tức này thì thú nhân này lúc đầu quấn lấy một thú nhân tên là Green, sau đó dựa hơi người này lên làm thiếu tá, tiếp đó lại thông đồng với thượng tá Monde, vứt bỏ người yêu trước của mình…

Trong tư liệu còn nói mỗi tháng thú nhân Green còn chu cấp tiền cho Gary, thậm chí bài viết còn đăng cả ảnh chụp thượng tá Monde và thú nhân tên Gary này nữa.

Vừa có được phần tài liệu này, giới truyền thông đều nhao nhao hưng phấn.

Có thú nhân lừa gạt tình cảm người khác, đây căn bản chẳng phải tin tức gì đáng chú ý, nhưng liên quan tới Louis thì lại khác! Thượng tá Monde là ai? Đó là công tước chi tử từng đạt hạng nhì "thú nhân được á thú nhất hoan nghênh nhất"!

Vị thượng tá này vô cùng xuất sắc, cách biệt với tai tiếng, tuy từng tuyên bố trước mặt mọi người là thích thú nhân, nhưng chưa có ai từng thấy hắn gần gũi với thú nhân nào, đương nhiên càng không thấy đi với á thú nhân nào.

Nga, có thú nhân thân với hắn, đã từng có người chụp được hắn ăn cơm với Hoàng thái tử Fred… Nhưng mà hiển nhiên không thể nào, ai chẳng biết Hoàng thái tử cực kỳ thích thái tử phi?

Giờ có tin nóng thượng tá Monde và một thú nhân tên Gary cặp với nhau, đây chính là tin siêu siêu hot a! Đặc biệt là thú nhân Gary này tựa hồ còn không phải người tốt gì cho cam…

Paparazzi lập tức nhận ra giá trị của tin tức này, Josie cũng chạy tới đây, nhưng vừa tới liền phát hiện hắn có rất nhiều bạn đồng hành.

Còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ tới đục nước béo cò thôi!

Những người này chờ bên vòng ngoài đường ranh, rất muốn xem thú nhân tên "Gary" kia liệu có thực sự tồn tại hay không…

Thú nhân này xác thực tồn tại, chờ ít lâu liền xuống phi thuyền, so với ảnh chụp gầy hơn một ít, tướng mạo cũng chẳng xuất chúng, nhưng khí chất ôn hòa, làm người ta khó mà tin tưởng cậu ta lại thối nát như trong tư liệu.

Kết quả… Ngay khi bọn họ dâng lên chút hoài nghi, muốn biết tình huống cụ thể chạy tới truy hỏi, liền thấy thú nhân này đánh một á thú nhân!

Cậu ta thân là thú nhân mà lại ẩu đả với một á thú nhân! Gia hỏa này chính là nỗi sỉ nhục của thú nhân đế quốc!

Ở đế quốc Thú Nhân, hai thú nhân dù đánh nhau tới tối tăm trời đất, người khác sẽ không quản, nhưng nếu có thú nhân đả thương á thú nhân… Thú nhân chung quanh nhất định sẽ xông lên đập cho thú nhân kia nằm bẹp dí!

Phóng viên có mặt đều nổi giận bất bình, bọn họ mang chức trách cầu nối thông tin cho công chúng, lập tức mở phát sóng trực tiếp, sôi nổi chất vấn.

http://tieulun.hopto.org

Kết quả, mới hỏi vài câu đã bị khí thế trên người thú nhân này kinh sợ, cuối cùng theo bản năng mà thối lui…

Josie là một á thú nhân nên không thấy mất mặt, nhưng những phóng viên thú nhân bên cạnh mặt đều đã đỏ bừng, một người trong số đó còn cố tiến lên một bước, cắn răng chất vấn: "Gary, cậu định ra tay với cả phóng viên sao?"

Có thú nhân này dẫn đầu, những người khác cũng sôi nổi tiến lên: "Gary, nghe nói cậu được lên chức ở quân đoàn số 3 đều là nhờ trung tá Green, có thật không?"

"Gary, á thú nhân cậu vừa ẩu đả có quan hệ gì với cậu?"

..

Gary nhìn đám người này liền biết mình bị hãm hại, mà kẻ đâm sau lưng cậu còn ai vào đây nữa, chắc chắn là Emir kia.

Trên phi thuyền đã nói rõ ràng với Green, cứ tưởng hai người này sẽ không làm phiền mình nữa, ai dè Emir cứ như âm hồn bất tán đuổi không đi.

Cau mày nhìn Emir gần đấy, Gary cảm thấy tâm tình mình không tốt cho nổi.

Emir dùng tay che miệng giả bộ khóc lóc, thực chất lại đang cười đắc ý.

Lúc ở trên phi thuyền, Louis luôn đứng cạnh kêu Gary sư huynh, nói cha mẹ đã sớm chấp nhận chuyện hắn thích thú nhân…

Nhưng Emir không tin.

Công tước Monde và công tước Meillet chỉ có Louis là đứa con duy nhất, sao có thể chấp nhận chuyện này?

Huống chi, y còn biết vài tin cơ mật liên quan tới Louis.

Cha mẹ y khá giàu có, có quen biết công tước Meillet, mà nhiều năm về trước, cha mẹ đã nói cho y nghe một chuyện – công tước Monde từng ném con trai Louis tới tinh cầu xa xôi, bỏ mặc hắn!

Đứa con duy nhất mà họ luôn vô cùng thương yêu, làm sao lại ném đi xa thế? Lúc ấy cha mẹ y cũng thấy khó hiểu, nhưng sau đó Louis nói thích thú nhân, bọn họ là vỡ lẽ.

Bởi Louis thích thú nhân, cha mẹ hắn liền ném hắn đi xa, 18 tuổi trở về liền bắt nhập ngũ, còn sắp xếp toàn nhiệm vụ khó khăn…

Không còn nghi ngờ gì nữa, cha mẹ Louis phản đối chuyện hắn thích thú nhân, cho nên những lời Louis nói trên thuyền đều là nói dối.

Kể cũng lạ, nếu Louis thật lòng thích Gary, cha mẹ hắn lại không phản đối, sao không đi theo hắn đi, còn dây dưa Green làm gì?

Tuy y rất thích Green, nhưng không thể phủ nhận, Green so với Louis còn kém xa.

Gary có một cỗ cơ giáp lợi hại như vậy, trước nay lại chưa lấy ra dùng, rõ là học trò của Meillet, lại kín tiếng giấu đi, cũng không thấy liên hệ gì với thầy mình… Chỉ sợ là chột dạ, lo cha mẹ Louis tìm tới phiền toái!

Trước kia quấn lấy Green là vì biết cặp với Louis không có kết quả chứ gì!

Càng nghĩ càng thấy hợp lý, cuối cùng y phát tán tin tức này cho truyền thông.

Nhìn phóng viên quây chặt lấy Gary, trong lòng Emir đắc ý cực kỳ.

Sau hôm nay, đảm bảo Gary sẽ trở thành kẻ bại hoại khắp nơi phỉ nhổ, công tước Monde và công tước Meillet cũng sẽ chán ghét cậu hơn.

"Chào cậu, tôi có thể phỏng vấn chút không? Cậu có biết chuyện giữa Gary và thượng tá Monde chăng? Vì sao cậu ấy lại đánh cậu?"

http://tieulun.hopto.org

Phóng viên bên cạnh Gary quá đông, không dễ gì chen vào được, vài phóng viên đảo mắt, dứt khoát chọn Emir để phỏng vấn.

Bị phóng viên vay quanh, Emir lập tức khóc lên: "Tôi… Tôi không dám nói."

Nhìn Emir khóc lóc, lại nghe y nói vậy, những phóng viên kia càng tò mò.

"Kỳ thực, tôi là người được trung tá Green yêu mến, tôi cũng rất thích trung tá Green." Emir đột nhiên phát biểu.

Phóng viên điều tra thu được rất ít tin tức về Gary, nhưng tới phiên trung tá Green thì lại tra rất nhiều thứ.

Vị trung tá kia kiêu dũng thiện chiến, là người trẻ tuổi xuất sắc ở quân đoàn số 3, một người như vậy lại thích thú nhân, nói thật bọn họ rất kinh ngạc.

Mà á thú nhân này lại nói y là người trung tá Green yêu mến… Mối tình gì lung tung lộn xộn vậy?

"Tôi thích trung tá Green, thiếu tá Gary phát hiện liền sắp xếp tôi xuống tận khoang dưới cùng, sau đó trung tá Green giúp tôi, cậu ta lại…" Emir lấy đoạn ghi hình từ chỗ sĩ quan phụ tá Green ra.

Video kia là ghi hình lúc chiến đấu với đàn kiến vũ trụ, vừa lúc ghi được cảnh Gary "đẩy" Emir.

Tuy Gary đã giải thích chuyện này rồi, đám người Will cũng kiểm chứng, nhưng chiến sĩ cơ giáp quân đoàn số 3 không tán thành cách giải thích này.

Bọn họ hi sinh nhiều chiến sĩ, lại bị Louis đánh, mất hết thể diện, nào có thể chịu nghe Gary? Càng đừng nói tới lúc sau bị Louis hạn chế hoạt động, Gary và tổ kỹ thuật đều làm lơ bọn họ, Green oán trách bọn họ… Bọn họ từng áy náy với Gary, nhưng được mấy hôm đâu lại vào đấy, thậm chí còn ghét Gary hơn.

Rõ ràng do cậu ta giấu nghề, bọn họ mới khinh thường cậu ta, dựa vào đâu mà trách bọn họ được?

Gary nếu mạnh như vậy, còn là học trò của Meillet đại sư, sao không nói cho họ biết, trước kia cũng chưa thể hiện bản lĩnh bao giờ… Bọn họ ủng hộ Emir cho Gary một bài học nhớ đời.

Quân đoàn số 1 và số 3 đụng phải đàn kiến vũ trụ, chuyện này ai cũng biết, nhưng không ngờ ngay trong giờ phút chiến đấu cam go, lại có người mưu hại á thú nhân!

Đoạn video kia thoạt nhìn như là Gary đẩy Emir, nhưng kỳ thực vẫn còn khả năng khác, chỉ là mọi người bị cuốn theo câu chuyện nọ, liền suy đoán một chiều.

Emir đang khóc lóc kể lể nói xấu Gary, bên kia, Gary lạnh mặt: "Tất cả đều là giả dối!"

Edgar và Fred phải đối mặt với đủ loại phóng viên, nói chuyện với bọn họ thành thạo ra sao, nhưng Thư Thư lại không làm được, Gary cơ hồ chưa từng đụng phải giới báo chí, càng khó đối phó.

"Các người phạm tội vu khống! Tôi sẽ cho luật sư gửi thư mời ra tòa sau!" Gary lại nói.

"Gary, cậu xác nhận đây là lời vu khống?" Josie hùng hổ dọa người nhìn Gary. Rõ là một thú nhân, còn cầm tiền thú nhân khác bao dưỡng, thật chướng mắt!

"Gary, cậu bạo lực với á thú nhân, tôi đã báo cảnh sát rồi, sẽ có người tới đây ngay thôi!" Có người nói.

Bọn họ trước là vì chuyện Louis mới tới, giờ đổi lại là chuyện khác rồi.

Thú nhân tên Gary này thực quá đáng giận, nhất định bọn họ phải cho cậu ta bị trừng trị, không thể để thượng tá Louis bị lừa bịp được!

"Tình nhân tai tiếng của thượng tá Monde bị đưa ngoài ánh sáng?" Có người đọc được tiêu đề trên trang web tin tức liền nhấp vào, kết quả bên trong kể ra bao nhiêu chuyện thú nhân tên "Gary" đã làm.

Không lâu trước đây người này còn bên trung tá Green, chỉ chớp mắt liền quấn lấy thượng tá Monde? Đúng là không biết xấu hổ!

"Đùa ai đây?"

http://tieulun.hopto.org

"Thượng tá Monde sao lại thích một người như vậy được, nếu thích cũng phải chọn Hoàng thái tử điện hạ a!"

"Ta cũng nghĩ là giả, thượng tá Monde có mắt nhìn người lắm chứ!"

"Gary này quá đáng giận! Còn đánh cả á thú nhân!"

...

Trên internet đã xuất hiện một đám người thảo phạt Gary.

120. Chương 120: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 9

"Thượng tá, có chuyện rồi!" Một chiến sĩ cơ giáp của quân đoàn số 1 chạy tới báo cáo.

Phi thuyền vừa hạ cánh Louis đã phải đi trình diện cấp trên, họp bàn một số việc, giờ mới xong.

Đang thu dọn đồ tính đi tìm Gary lại nghe báo tin, Louis nhíu mày: "Đã xảy ra chuyện gì? Không quan trọng thì thôi, cậu hỗ trợ Archie xử lý nốt chuyện đi, tôi có việc."

Nghe nói trước kia nhà hắn và hoàng thất rất thân thiết, nhưng từ khi mẫu phụ của phụ thân hãm hại hoàng thất xong, quan hệ hai nhà liền đi xuống, cho nên hắn khó mà qua cửa gia đình Gary được, chỉ có thể nghĩ cách để chạm mặt nhau trong một sự kiện nào đó.

"Thượng tá, đó là chuyện của ngài a... Ngài lên mạng xem đi, giờ mọi người đều đang nói Gary không biết xấu hổ." Chiến sĩ cơ giáp lại nói.

Kỳ thực quân đoàn số 1 cũng có người dị nghị, cho rằng Gary không xứng để được Louis đối xử tốt như thế... Nhưng Gary giúp ai sửa chữa cơ giáp, người đó đều cảm kích cậu.

Tuy rằng bản lĩnh Gary kém hơn Louis, nhưng rất lợi hại, vừa có thực lực vừa biết sửa chữa cơ giáp!

"Cái gì?" Vừa nghe có chuyện liên quan tới Gary, Louis lập tức chú ý.

"Bên ngoài có một đám phóng viên đang vây lấy Gary."

"Ta đi xem!" Louis không chút nghĩ ngợi lao ra ngoài.

Gary lúc này sắp bị đám phóng viên chọc tức: "Chuyện gì không làm tôi sẽ không nhận, sao bảo báo cảnh sát rồi? Chờ cảnh sát đến giải quyết đi!"

"Gary, cậu và thượng tá Louis có quan hệ yêu đương thật không? Cậu làm thế nào để thượng tá thích mình vậy?" Có phóng viên đưa microphone ra, suýt đụng trúng mũi Gary!

Louis vừa ra liền thấy cảnh này, nhanh chóng xông lên, kéo Gary ra phía sau mình, chất vấn ngược lại đám phóng viên: "Các người muốn làm gì?"

"Thượng tá Monde!"

"Thượng tá Louis!"

Đám phóng viên vừa thấy Louis đều kích động, trước còn chưa rõ thật hư, ai dè chớp mắt liền thấy Louis xuất hiện, còn mang tư thái bảo hộ Gary như thế.

Hai người này có gian tình thật sao?

"Thượng tá Monde, xin hỏi ngài và Gary thiếu tá có phải đang hẹn hò?"

"Thượng tá Monde, ngài có biết bộ mặt thật của thiếu tá Gary chăng?"

"Xin hỏi ngài thấy thế nào về hành vi hại chết á thú nhân của thiếu tá Gary? Quân bộ không xử phạt thiếu tá Gary có phải nhờ ngài can thiệp?"

http://tieulun.hopto.org

...

Nhờ phúc của Emir mà giờ mọi người đều xem được video kia, càng thêm ác cảm với cậu.

"Nói hươu nói vượn, với thực lực của Gary, muốn giết á thú nhân thiếu gì cách, sao phải chọn phương thức phiền toái còn để lại sơ hở như vậy?"

Giọng Louis thêm lạnh lùng: "Các ngươi đang xúc phạm danh dự Gary! Ta sẽ truy cứu trách nhiệm các người trước pháp luật!"

Mới nãy Gary có nói bao nhiêu cũng không lại, nhưng Louis vừa mở lời lại khiến bọn họ bớt lời đi rất nhiều, rốt cuộc chọc giận Louis và hai vị công tước hậu thuẫn, bọn họ sẽ lãnh đủ.

"Các người nếu có nghi vấn gì, sau này sẽ có người đứng ra giải thích, video sẽ cho công bố trên mạng, ta tin tưởng Gary sẽ được trả lại sự trong sạch, còn bây giờ, mời tránh đường, ta có việc phải đi!" Louis lại nói, làm cái động tác liền có người tới vây quanh mở lối cho họ ra ngoài.

Cuối cùng Gary cũng được thở phào nhẹ nhõm quan sát tình hình chung quanh.

Emir và thuộc hạ của Green đang bị cánh phóng viên vây lấy, e là sẽ nói bậy gì đó, còn có Green đang ngay đó đứng nhìn.

Green luôn miệng nói yêu cậu, muốn được cậu tha thứ, thế nhưng thời điểm này lại đứng xa xa, chẳng buồn giải thích giúp cậu một câu.

Ánh mắt Gary tràn đầy châm chọc, Green có chút chật vật dời đường nhìn. Hắn vốn muốn nói giúp Gary vài câu, nhưng rồi lại nghĩ nếu Gary gặp phiền toái, Louis biết đâu sẽ từ bỏ, hắn sẽ có cơ hội theo đuổi Gary lần nữa, liền chần chờ.

Chần chờ một lần, tới lúc hối hận thì đã không còn kịp nữa rồi.

Green còn đang tiếc nuối thì nghe thấy thanh âm quen thuộc, hắn ngẩng đầu, hóa ra là cha mẹ hắn tới.

Mẫu phụ nhìn thấy hắn từ xa đã gọi: "Gary, cậu đứng lại đó, dựa hơi con trai ta lên làm thiếu tá, lừa tiền con trai ta, còn muốn chạy? Nào có chuyện ngon ăn như thế?"

Gary từng gặp cha mẹ Green, hai người này lúc ấy đã khó chịu ra mặt, cậu chả muốn dây dưa, tìm lý do rời đi, sau đó chưa từng gặp lại, không ngờ hôm nay lại chạm mặt nhau ở đây.

"Ngươi nói năng tôn trọng người khác cho ta!" Louis lại chắn trước mặt Gary.

"Thượng tá Monde, ngài cũng đừng để tên này lừa! Một thú nhân lại quấn lấy thú nhân khác, căn bản không phải thứ tốt lành gì đâu." Cha Green lại nói, hắn chẳng thèm che giấu thái độ khinh bỉ đối với Gary.

"Gary quấn lấy người khác khi nào? Càng không lừa tiền người khác, rõ ràng là con trai các người lấy tiền của anh ấy đi nâng cấp cơ giáp, sao lại thành Gary lừa tiền?" Louis nổi giận, càng đau lòng cho Gary. Người thế này làm sao về một nhà? Nếu sớm biết tên Green này tệ bạc đủ đường, hắn đã sớm... Được rồi, khi đó hắn cũng chỉ đành trơ mắt đứng nhìn...

Louis cực kỳ buồn bực, cha mẹ Green không tin lời hắn nói.

Con trai bọn họ trong quân đội biểu hiện rất khá, tiền lương đưa Gary gần hết, bọn họ đã bất mãn từ lâu: "Nâng cấp cơ giáp cần nhiều tiền cỡ đó? Bớt kiếm cớ đi!"

"Cha, Gary thật sự giúp con nâng cấp cơ giáp đó." Green lúc này mới ra mặt, cha mẹ hắn bỗng dưng xuất hiện... Cứ tiếp tục như vậy, Gary thực sự sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn mất!

"Cơ giáp đâu?" Cha Green hỏi.

Gary và Louis cùng nhìn về phía Green, trước đó nói rõ ngọn ngành xong có ném lại cơ giáp cũ cho Green – Gary không muốn giữ đồ của người khác nữa!

Mặt Green trắng bệch, chiếc cơ giáp kia đã bị Emir mang đi rồi! Hôm nay tất cả đều nằm trong kế hoạch của Emir, điều này trong lòng hắn rõ nhất, nhưng nếu đã vậy, cơ giáp kia khẳng định ra bị tháo dỡ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Emir đang tận lực bôi nhọ Gary đây mà.

"Chúng ta khởi tố lên tòa án, thảo luận vấn đề bồi thường." Phụ thân Green lại nói với Gary.

"Các người muốn con trai ta bồi thường? Vì cái gì?" Một giọng nói trong trẻo vang lên, mọi người nhìn qua mới phát hiện một á thú nhân mang kính râm đang đi tới.

Á thú nhân này vừa nói "con trai ta"… Là cha của Gary a? Cánh nhà báo chăm chú theo dõi tình tiết sự việc, càng chờ mong hơn.

"Con trai ta rốt cuộc làm sao?" Thư Thư khó hiểu nhìn người chung quanh, chưa rõ tình hình lắm, vốn đang vui vẻ đi đón con trai, lại thấy đông người bu lại đây… Có gì hot?

"Con trai chú làm gì chú còn không biết sao? Nó lừa tiền con trai tôi!" Cha Green nói: "Còn nữa, các người dạy con kiểu gì vậy? Nó thích thú nhân mà không quản sao?"

Thư Thư tự dưng bị mắng có chút ngây ngốc, từ khi tới đế quốc Thú Nhân, trừ lần bị bắt cóc ra vẫn thực xuôi chèo mát mái, Edgar còn chiều chuộng tới tận trời, chưa từng bị ai chỉ trích như vậy bao giờ.

Thoáng mờ mịt nhìn sang Gary, Thư Thư không nhịn được nói: "Con trai ta thích thú nhân thì đã làm sao? Mắc mớ gì mà ngươi xen vào?" Chính Thư Thư cũng thích thú nhân a.

"Hóa ra là gia giáo có vấn đề! Các người thấy con trai tôi có tiền đồ mới quấn lấy chứ gì? Giờ có mục tiêu tốt hơn liền quăng nó đi? Tôi chỉ ước chúng nó chia tay sớm ngày nào tốt ngày ấy, nhưng tiền nó lấy của con trai tôi, nhất định phải trả lại." Cha Green cực kỳ không khách khí. Từ khi Gary xuất hiện, Green chả thèm nghe cha hắn nói, không chỉ Gary, mà người nhà của Gary hắn cũng bất mãn lâu rồi.

"Con trai ta cầm của con trai ngươi bao nhiêu tiền?" Thư Thư thuận miệng hỏi.

"Tôi có ghi lại hết rồi…"

"Cha!" Green ngăn cản: "Cha đừng như vậy!"

"Green, cha cũng vì muốn tốt cho con." Cha Green nhìn lướt qua con mình, lại nói với Thư Thư: "Tốt nhất mau mau giải quyết đi, đừng chờ công tước Monde tới tìm chú phiền toái."

Cũng như Emir, cha mẹ Green cũng cảm thấy công tước Monde sẽ phản đối chuyện con trai mình và Gary ở bên nhau, bởi vậy bọn họ mới mạo hiểm tới đây gây bất lợi cho Gary trước mặt Louis.

Mà đây cũng là ý tưởng của Emir và đội cơ giáp quân đoàn số 1, bọn họ muốn phá đám cho Gary nếm mùi đau khổ chút…

"Gary, con thiếu tiền sao?" Thư Thư nhìn con trai mình, cậu rất hào phóng với con trai a, Edgar càng hào phóng hơn nữa, sao lại thiếu được nhỉ?

"Không thiếu." Gary há miệng thở dốc, nhìn mẫu phụ đầy hâm mộ, cậu cũng muốn có một người bạn đời luôn che chở cho mình, để mình luôn giữ được tâm hồn ngây thơ đơn thuần như mẫu phụ vậy. Ngẩng đầu hơi liếc qua Louis: "Con giúp anh ta sửa cơ giáp!"

"Nghe thấy chưa, con trai ta sửa cơ giáp nên lấy tiền phí." Thư Thư nói với cha Green.

Cha Green khịt mũi coi thường, Gary lại nói: "Mẫu phụ, đừng nghe bọn họ nói năng lung tung, sao con có thể coi trọng một thú nhân như vậy được, hắn còn không xứng để xách dép cho con nữa kìa, còn nói con để hắn bao dưỡng, nghe mới tức cười làm sao! Tiền hắn đưa còn chưa đủ mua đồ lặt vặt cho con nữa!"

Gary cố nói những lời thật cay nghiệt, Thư Thư nghe mà sửng sốt, tuy chưa hiểu tình hình lắm, nhưng cũng biết kia là thú nhân con cậu từng thích, tên Green thì phải?

Nhưng thôi con trai nói thế nào thì theo ý nó đi, có chi đâu… Edgar thấy chuyện tình cảm của Gary có vấn đề đã nhắc nhở mấy lần, cậu thì không quan tâm lắm, cứ tùy ý con trai thôi.

Cha mẹ Green phẫn nộ, Gary nói vậy là có ý gì? Con trai bọn họ có gì không tốt?

"Giờ cậu đu bám được thượng tá Monde rồi liền chướng mắt con trai chúng ta chứ gì? Hừ, cậu nghĩ nhà Monde dễ vào cửa lắm sao?" Mẫu phụ Green cười lạnh.

http://tieulun.hopto.org

"Nếu Gary đồng ý, ta sẽ cho phép Louis tới nhà cậu ta." Calvin nhận được tin tức của con trai vội vàng qua đây, vừa lúc nghe thấy câu này, lập tức lên tiếng.

Con trai hắn quyết tâm thích Gary, phỏng chừng cả đời không thể cứu vãn, tuy hắn khó xử, nhưng không ngăn cản được gì, tâm tình cầu mà không được này, hắn cũng đã từng trải qua.

Lúc trước đã tính cả đời không kết hôn, nhưng sau đó Meillet nguyện ý chấp nhận hắn, với hắn cứ như miếng bánh từ trên trời rơi xuống vậy!

Calvin vừa dứt lời thì thấy Thư Thư đứng đó, tức khắc chột dạ, con trai mình mong nhớ con nhà người ta, vốn hắn đã áy náy lại thêm áy náy.

Phóng viên chung quanh vừa thấy Calvin xuất hiện, lại nghe hắn nói như thế đều giật mình. Monde công tước đồng ý cho Louis và Gary ở bên nhau? Công tước biết chuyện Gary chưa? Còn nữa, nói cứ như người một nhà vậy là sao?

"Mẫu phụ, người bỏ kính râm ra đi." Gary đột nhiên nói với Thư Thư.

"Nga…" Thư Thư nghe theo tháo kính râm to bản xuống, rồi thắc mắc: "Gary, con với Louis là thế nào vậy? Hai đứa yêu nhau?" Nói rồi lại chột dạ liếc sang Louis. Lúc trước khi Meillet tốn một đống tiền để cậu trị liệu cho Louis, kết quả chữa mãi không xong, Gary còn cho Louis ăn một đống đồ linh tinh, thiếu chút nữa hại chết Louis… Tuy sau đó cấp cứu kịp thời, nhưng chuyện này vẫn khiến cậu áy náy với Louis lắm.

"Đâu có, cậu ấy theo đuổi con, con có chưa đồng ý mà." Gary nói, còn nhìn lướt đám người xung quanh một lượt.

Lúc này ai nấy đều hóa đá, mắt gắt gao nhìn Thư Thư.

Mấy năm nay cậu ít xuất hiện trước công chúng, nhưng độ nhận diện của khuôn mặt vẫn rất cao, đây chính là Hoàng hậu a! Là vị Hoàng hậu mà tùy tiện động chân động tay một tí là kiếm được cả đống tiền đó!

Á thú nhân này lại là Hoàng hậu, vậy Gary…

Hoàng thất hình như có một hoàng tử chưa từng lộ diện?

e Satku0K

121. Chương 121: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 10

Edgar và Thư Thư có hai người con, việc này ai cũng biết hết, nhưng cho tới nay, vị Nhị hoàng tử thần bí kia rốt cuộc trông như thế nào, tên là gì, công chúng chưa từng được tiết lộ.

Nhưng dù kín tiếng như thế vẫn có rất nhiều người hâm mộ cậu ta, thậm chí xếp hạng "thú nhân được á thú nhân hoan nghênh nhất" cũng xếp cậu vào hàng ứng cử viên sáng giá.

Vô số người chờ được thấy gương mặt ngoài đời của Nhị hoàng tử, nhưng tới lúc gặp rồi thì lại quá bất ngờ.

Người trên mạng vẫn đang theo dõi từng giây từng phút, biết tin lập tức bùng nổ:

"A a a! Louis đẹp trai quá, vì sao lại thích thú nhân chứ không phải á thú nhân?"

"Là một thú nhân, ta vẫn luôn thích á thú nhân, nhưng nếu là Louis, chợt thấy cũng đáng thay đổi lắm…"

"Gary kia chướng mắt quá đi, Louis sao thích cậu ta được!"

"Ta thấy Green cũng tuấn tú, Gary may mắn thiệt…"

"Ta cảm thấy công tước Monde mới là đẹp trai nhất, ta thích đại thúc trưởng thành."

…

http://tieulun.hopto.org

Rồi khi thấy Thư Thư…

“Không nhìn lầm chứ? Hoàng hậu a!!!”

“Chắc đúng rồi đó, thảo nào cứ thấy quen quen, hóa ra là Hoàng hậu.”

“Thế thì Gary là con trai của Hoàng hậu, tức là…”

“Cho nên cậu ta là…”

“Ta vẫn luôn hiếu kỳ xem tiểu vương tử trông như thế nào, ai ngờ thỏa nguyện nhanh vậy!”

“Nhìn kỹ xem, Gary đúng là giống Hoàng hậu lắm, chỉ là trông ra dáng chững chạc hơn… Hoàng hậu cứ mãi mang bộ dáng vừa mới thành niên thật khiến người ta phải ghen tị a!”

…

“Sao mấy người còn bàn luận dung mạo làm gì? Vấn đề bây giờ là… Tiểu vương tử mà ta thầm nhớ nhung bao lâu nay lại là một tra nam, vỡ mộng a!”

“Lầu trên, đừng kết luận vội, phát hiện Gary là tiểu vương tử xong, ta liền thấy chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ!”

“Có điểm đáng ngờ +1, tiểu vương tử dù thế nào cũng đâu cần lừa tiền một trung tá? Còn nói nhờ trung tá kia mà lên làm thiếu ta nghe còn tức cười hơn, còn cái gì mà câu dẫn dây dưa Louis… Mọi người nói xem, Louis còn chưa có cửa theo đuổi cậu ấy đâu.”

“Thân phận cậu ấy cao hơn Louis cỡ nào, nói ai quấn lấy Louis trục lợi kia…”

“Còn cái video nói tiểu vương tử mưu hại á thú nhân kia nữa, mất khúc đầu rồi, sao làm chứng cứ được đây?”

…

Trên mạng thảo luận không ngừng, người chung quanh Gary đang dại ra lúc này mới lấy lại được tinh thần.

Phóng viên Josie chuyển ánh mắt từ Thư Thư sang Gary, đột nhiên rất muốn tự tát cho mình vài cái.

Hắn đã làm gì a… Dám nói tiểu vương tử ăn bám…

Hoàng thất là nhà giàu nhất đế quốc, tiểu vương tử còn phải bám người khác sao, kể cả có là Louis đi chăng nữa… Nghe nói hoàng thất sắp chuyển quyền sở hữu công ty cơ giáp và đóng thuyền cho tiểu vương tử, bởi vậy, giá trị con người chỉ e đã vượt qua cả công tước Monde luôn rồi.

Càng đừng nói vị tiểu vương tử này thừa hưởng tài năng thiên phú về trị liệu như Hoàng hậu, chỉ cần chữa bệnh thôi đã đủ kiếm tiền đè chết người rồi.

Josie buồn bực cực kỳ, cố gắng rúc vào góc khuất tránh để Gary và Thư Thư nhìn thấy mình, gia đình Green và đám người Emir cũng đánh tránh không kịp đang run bần bật lên.

Gary… Sao có thể là tiểu vương tử trong truyền thuyết?

Bọn họ tính sai rồi sao? Chắc là mẫu phụ Gary chỉnh hình cho giống Hoàng hậu đi?

Công tước Monde tiến lên cung kính chào hỏi: “Hai vị điện hạ, đã lâu không gặp.”

“Lâu rồi không gặp.” Thư Thư gật đầu chào lại, cậu thấy Calvin bình thường, chỉ thấy Meillet, tình địch cũ hơi khó ưa.

“Chào chú Monde.” Gary thưa một tiếng, công tước đã biết chuyện Louis thích cậu, điều này ít nhiều khiến cậu không được tự nhiên.

“Gary cậu yên tâm, lần này cậu bị người vu khống, quân bộ nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho cậu. Thực lực của cậu vẫn luôn hơn Louis, tôi cũng không tin cậu hại á thú nhân mà còn chọn cách phiền toái như vậy đâu.” Công tước Monde nói.

http://tieulun.hopto.org

Gary mạnh hơn Louis? Nghe công tước Monde nói, ai nấy đều sửng sốt, nhưng sau đó lại thấy rất bình thường.

Huyết thống hoàng thất quá mức siêu việt, Hoàng hậu cũng rất mạnh, con trai của Edgar và Thư Thư… Nhìn Fred thì biết, Gary xem chừng chẳng kém là bao, tuy thoạt nhìn có hơi nhỏ con…

Fred mới sinh ra đã thức tỉnh huyết thống, thực lực thuộc hàng vô địch, Gary có kém cũng chỉ kém sau người đó thôi!

"Đúng vậy, Gary muốn giết người thì quá đơn giản." Thư Thư gật đầu đồng ý, giờ lấy video của Emir đăng trên mạng coi, lập tức khinh thường bĩu môi: "Cái gì mà Gary đẩy người, Gary đang định giữ chặt thì bị hất tay ra thì có."

Nghe Thư Thư nói, các thánh soi trên mạng ra tay, càng khẳng định rất hợp lý.

"Đúng vậy, lúc đó thấy á thú nhân này gặp nạn, tôi đã định xách về, kết quả cậu ta hất tay tôi ra để được trung tá Green cứu." Gary nói: "Đáng ra cũng chả có gì, trên phi thuyền tôi đã giải thích rồi, ai ngờ cậu ta vẫn nghĩ tôi quấn Green không bỏ, thế là lấy ra hãm hại tôi."

Dọc đường trở về Gary không ăn được mấy, gầy đi rất nhiều, nhưng nhìn ổn trọng hơn: "Đúng là tôi với trung tá Green từng có một đoạn tình cảm, mến mộ lẫn nhau, nhưng sau khi phát hiện hắn và á thú nhân này có quan hệ ái muội sau lưng tôi xong, tôi đã nói lời chia tay rồi, ấy thế mà hai người này cứ bám riết lấy gây sự."

Gary đã muốn giải thích với cánh phóng viên rồi, nhưng lúc đó cậu nói không ai nghe, hiện giờ mọi người mới chịu yên lặng nghe cậu nói.

Thủ hạ của Green kẻ nào cũng sợ trắng mặt, kỳ thực trên phi thuyền cũng nhiều người tin lời Gary nói rồi, lần này còn gây sự với cậu, chỉ là sợ Gary một bước lên trời sẽ trả thù, kết quả… Bản thân Gary đã có gia cảnh bề thế…

Bọn họ đang cực kỳ hối hận, rồi lại thống hận Gary, Gary là hoàng tử, vì sao không nói sớm? Nếu cậu nói ra, bọn họ sẽ không đi đắc tội cậu!

Emir mới đầu cũng trợn tròn mắt, bàng hoàng nhìn Gary, không hiểu sao người này là hoàng tử còn đi tòng quân, còn cực khổ giúp người sửa cơ giáp, vì sao còn thích Green.

Rõ ràng Gary trông rõ bình dân! Chỗ duy nhất khác với thú nhân bình thường khác chính là thích ăn đồ ăn của á thú nhân thôi, sao có thể là hoàng tử?

Cậu ta luôn ở trong quân đoàn số 3, chẳng lẽ vì Green? Nhưng nếu thích Green tới như vậy, vì sao không nói cho Green biết thân phận của mình, nếu nói ra, Green chắc chắn sẽ không chịu chia tay đâu!

Dòng suy tưởng của Emir bắt đầu bay cao bay xa bay luôn, Green thì vô cùng hụt hẫng, Gary giấu hắn quá nhiều bí mật, điều này khiến hắn vừa thất vọng lại tổn thương, thậm chí rất muốn hỏi rõ ngọn ngành.

Nhưng hắn đột nhiên nhớ ra Gary từng muốn dẫn hắn về ra mắt gia đình, lúc ấy, là chính hắn đã từ chối.

Hắn sợ cha mẹ Gary hối thúc kết hôn, liền cự tuyệt gặp mặt, kết quả…

Hắn biết gia cảnh nhà Gary rất khá, nhưng không ngờ lại tốt tới vậy.

Đám người Green đều quẫn bách, còn người theo Louis lại đều vui mừng.

Hóa ra người mà thượng tá của bọn họ thích lại là vị tiểu vương tử thần bí!

Bọn họ vui thì có vui, nhưng còn hơi rối rắm… Tiểu vương tử lợi hại như vậy, thượng tá nếu ở bên cậu ta, chỉ e sẽ phải chịu thiệt thòi, haiz…

"Tư liệu liên quan, chờ điều tra xong sẽ được công bố kết quả trên internet, còn giờ, tôi phải đi, tránh đường." Gary nói, dứt lời kéo mẫu phụ cùng ra ngoài.

"Gary, em đưa anh đi." Louis lập tức đi theo.

Lần này, rốt cuộc đường rộng thênh thang không chướng ngại.

http://tieulun.hopto.org

Mẫu phụ Green lúc trước chán ghét Gary cực điểm, giờ đột nhiên lại chuyển sang Emir, sau đó giơ tay cho y một bạt tai: "Thứ ti tiện này! Đều tại ngươi!"

Emir là người báo tin cho họ, nói thích Green, còn giới thiệu bản thân này nọ.

Gia cảnh khá lại là á thú nhân, bọn họ tự nhiên ưng ý, ước gì Green sớm đá Gary để thành đôi với Emir.

Chỉ là… Gary vậy mà lại là người hoàng thất!

Tại Emir, không những Green chia tay Gary mà bọn họ còn đắc tội hoàng thất!

Cha mẹ Green hận chết Emir, nhưng chưa từng nhìn nhận lại bản thân, còn Emir lại dồn nỗi hận ấy lên người Green.

Rõ ràng Green không cưỡng lại được cám dỗ đến với y, dựa vào đâu mà trách y chứ?

Nếu hắn chung tình với Gary thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra.

Gary mặc kệ tất cả, cậu đã quá mệt mỏi rồi.

Vốn bỏ qua chuyện cũ, hai người này cũng chẳng phạm pháp gì, hơn nữa cậu căn bản không muốn tiếp xúc với loại người đó nữa.

Nhưng giờ… Nếu không giáo huấn, bọn họ lại tưởng cậu dễ bắt nạt!

122. Chương 122: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 11

"Gary, rốt cuộc là sao vậy?" Vừa vào phi hành khí Thư Thư đã lo lắng nhìn con trai, máy liên lạc của Gary réo liên tục, tin nhắn tới đều của Edgar và Fred.

Trong lòng Gary chua xót, cậu… lại làm người nhà mình phải lo lắng thì phải?

"Mẫu phụ, không sao đâu, tên Green kia ngoại tình bị con vứt bỏ thôi." Gary mau chóng điều chỉnh cảm xúc, cười đáp.

"Cái gì? Tên kia dám bắt cá hai tay? Quá đáng giận!" Thư Thư nghe xong liền nổi sung.

"Hắn ngoại tình bây giờ đỡ hơn là kết hôn rồi mới ngoại tình mà mẫu phụ." Gary giúp Thư Thư nguôi bớt.

"Đã quen nhau 10 năm còn dám làm thế?" Thư Thư nhíu mày, đột nhiên nói: "Tình cảm mong manh vậy sao? Con nói liệu cha con có ngoại tình sau lưng ta không?"

Gary: "…" Cậu mới ấn nhận tin nhắn từ cha xong.

Edgar bên kia đầu dây: "…" Hắn trông không đáng tin cậy vậy sao? Hắn đối với Thư Thư là toàn tâm toàn ý, huống chi nào có ai thương Thư Thư được bằng hắn?

"Nhưng mà ta vừa trẻ vừa đẹp, còn tài giỏi như vậy, phụ thân con chắc chắn không nỡ ngoại tình đâu." Thư Thư lại nói.

Gary nhìn phụ thân bên kia gật gù, hiển nhiên ủng hộ suy nghĩ tự kỷ của mẫu phụ, trong lòng lại càng hâm mộ hơn.

Phụ thân quen biết mẫu phụ xong một lòng một dạ chưa từng thay đổi, dù mẫu phụ có là thú nhân vẫn thực kiên định ở bên, còn Green…

Cha mẹ yêu thương nhau bao năm nay, cậu cũng hi vọng tình cảm giữa mình và Green mãi mãi không thay đổi, nhưng Green thay lòng đổi dạ, còn Louis…

"Gary con yên tâm, con giống ta, nhất định sẽ tìm được thú nhân tốt." Thư Thư an ủi con trai, rồi chợt nhớ tới Louis: "Đúng rồi Gary, Louis kia là sao nữa? Cậu ta theo đuổi con?"

http://tieulun.hopto.org

"Ừm." Gary trả lời.

"Từ nhỏ con hành hạ cậu ta thảm vậy mà cậu ta còn thích con tới tận giờ, cũng đã là kỳ tích." Thư Thư cảm khái vỗ vai Gary.

Lần đầu Gary thấy Louis, cho hắn ăn bậy xém ngộ độc chết, sau đó càng nghĩ đủ trò nghịch ngợm… Louis có thú hình bạch hổ, nhưng lúc bé quá nhỏ gầy, nhìn cứ như mèo trắng, Gary coi như thú cưng, ôm tới ôm đi còn kéo đuôi…

Vì Gary lăn lộn Louis quá tay, trong lòng Thư Thư rất áy náy, càng ra sức chữa trị, sau đó…

Khi ra viện Louis khỏe mạnh rắn rỏi, Meillet và Calvin đều rất cảm kích.

"…" Gary kỳ chỉ muốn kéo Louis đi chơi, không có ý hành hạ hắn.

Nhưng mà, Louis thích cậu tới giờ, thật tốt…

"Có điều nếu hai đứa bên nhau thật, ta nhất định sẽ thấy bứt rứt lắm…" Thư Thư lại bổ sung, tuy Meillet chưa từng làm gì thất lễ, nhưng cậu vẫn chưa quên tình địch này từng gây áp lực tới mình thế nào đâu.

"Vì sao chứ?" Gary thắc mắc: "Là vì chuyện của tổ mẫu phụ của Louis?" Meillet từng thích Edgar nhưng chưa thể hiện ra ngoài, gần như bí mật chôn sâu trong lòng, hoặc ít nhất là Gary không biết.

"Cũng không có gì." Thư Thư đáp, đã là chuyện hơn 30 năm trước, cho qua được thì nên cho qua đi.

Hai người chuyện trò, thoáng cái đã về tới hoàng cung, Edgar đang chờ sẵn.

"Phụ thân!" Nhìn thấy Edgar, Gary hơi kích động, đã lâu lắm rồi cậu chưa về thăm người nhà.

"Về là tốt rồi." Edgar vỗ vỗ bả vai con, tiện thể ôm Thư Thư vào ngực: "Vào ăn cơm nào."

Fred và á thú nhân Laura của hắn đang chờ bên trong.

Mọi người cùng ngồi vào bàn, Fred bắt đầu hỏi thăm em trai.

Gary và Laura biết nhau từ bé, trước mặt Laura cậu không cần giấu giếm gì, mau chóng kể rõ đầu đuôi.

Cuối cùng, người một nhà vừa dùng cơm vừa thảo phạt Green làm niềm vui.

Bữa cơm mới đầu thực vui vẻ, sau đó…

Phụ thân mình chiếu cố mẫu phụ, ca ca chiếu cố Lauro, chỉ mình cậu đơn côi lẻ bóng…

Mới vừa bị Green phản bội, cậu từng nghĩ sẽ không muốn yêu thú nhân khác nữa, nhưng ngay lúc này cậu lại cần một vòng tay yêu thương.

Đang nghĩ miên man thì Louis nhắn tin tới: "Gary, em đã tố cáo cánh phóng viên đưa tin sai sự thật với đám người Green rồi, anh yên tâm, em sẽ kiếm vài luật sư cho bọn họ chịu hình phạt thích đáng!"

"Ừm." Gary nhắn lại.

Nhận được hồi đáp, dù chỉ là một chữ, Louis cũng vui mừng ra mặt, tâm trạng tốt hẳn lên.

Các phóng viên gần đây còn đang buồn thúi ruột như nhà có tang, mới được chốc lát bọn họ đã nhận được thông báo từ luật sư bên đó, Louis quá nhanh tay đi.

Emir không chỉ bị tố cáo mà còn bị cảnh sát còng tay áp giải đi.

Green quan sát Louis, trong mắt tràn đầy thống khổ, Gary là hoàng tử, lại nguyện ý vào quân đội cùng hắn, hi sinh vì hắn rất nhiều, nhưng hắn đã vuột mất người yêu mình thật lòng ấy rồi.

Cảm giác sa ngã này, cho tới khi cảnh sát còng tay hắn, hắn cũng hoàn toàn không phản kháng.

Emir và Green lần lượt bị quân bộ thẩm tra.

Emir giữa lúc chiến tranh tự tiện hành động rời vòng bảo hộ, hại chết nhiều chiến hữu, mưu đồ vu hại người khác, cuối cùng bị phán đi đày tới tinh cầu khoang sản khai hoang… Kỳ thực hạn tù rất ngắn, dù vậy đối với á thú nhân vẫn là cực hình khó tiếp thu.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng đây vẫn là việc nhỏ, đối với Emir, chuyện làm y thống khổ hơn là những ngày kế tiếp kia.

Cha mẹ y có tiền, nhưng chưa sánh được với thương nhân đại phù hào gì, giờ lại đắc tội hoàng thất, đối tác đều đòi hủy hợp đồng, cha mẹ y cũng chẳng buôn bán nổi nữa, e là sắp phá sản tới nơi.

Bọn họ rất thương yêu y, nhưng gặp loại chuyện này, khó tránh khỏi nổi hận ý…

Tiền đồ bị hủy hoại, người nhà thì xa lánh…

Emir ôm mặt khóc thống khổ cực kỳ. Y không biết sao mình lại tới mức đường này nữa. Lúc mến mộ Green, y cứ ngỡ hắn cũng sẽ thích mình, cho nên cứ lao vào như thiêu thân. Khi gặp kiến tấn công, ỷ vào mình là á thú nhân, thú nhân đều phải liều mình giải cứu, bọn họ có chết cũng là do bọn họ kém cỏi…

Green cứu y bỏ lại Gary, y đã rất đắc ý, chỉ chờ Gary bị kiến ăn sạch.

Y còn bày kế hại Gary người gặp người ghét… Ai ngờ tới cuối cùng, Gary chẳng hề gì, y lại gậy ông đập lưng ông?

Emir bị tù đày, Green lại được miễn, chỉ bị giáng chức – công sức bỏ ra vất vả lắm mới lên trung tá, giờ lại xuống thiếu tá, với lỗi kỷ luật chỉ huy sai lầm trong trận chiến với kiến vũ trụ, gây thương vong quá lớn, cũng vì tác phong trong lúc chấp hành nhiệm vụ có vấn đề.

Hình phạt nghe qua không nghiêm trọng lắm, kỳ thực đã hủy hoại tương lai hắn.

Cha mẹ hắn biết nguyên soái Mullen rất vừa ý Green, nghe hình phạt liền tới tìm nhờ giúp đỡ, nhưng kết quả…

Nguyên soái Mullen biết rõ thân phận của Gary, coi trọng Green đa phần là vì Gary, hiện tại… Green và người nhà hắn đã hết giá trị sử dụng.

Tất cả chuyện này Louis đều báo lại cho Gary.

Mấy ngày nay Gary không ra khỏi cửa, cùng lắm là lên mạng đọc tin tức, nhưng giờ đa phần đều đề cập tới cậu.

Đa số mọi người đều đồng cảm, số ít lại anti.

"Là hoàng tử liền muốn làm gì thì làm? Kể cả á thú nhân Emir kia không phải người tốt, nhưng cậu ta là thú nhân lại đánh á thú nhân thế là không được!"

"Đánh tới 2 lần! Xem video thấy lúc phá cơ giáp của Green còn kinh khủng hơn!"

"Green và Emir đều đã chịu bị pháp luật trừng trị, thế mà cậu ta đánh người lại chẳng bị gì, chỉ vì cậu ta là hoàng tử?"

"Chẳng lẽ là thú nhân hoàng thất thì được tùy tiện đánh á thú nhân chắc?"

…

Sự kiện kia hoàn toàn công khai, ai cũng hiểu lúc đó cậu cứu chứ không phải hại Emir, nhưng người ta vẫn tìm được điểm đen của cậu.

Cậu đánh Emir.

"Khi đó em giận mất khôn." Khi Fred hỏi, Gary ảo não trả lời.

"Qua rồi, đừng lo lắng quá. Cậu ta không bị thương, không có báo cáo khám nghiệm, càng chẳng làm gì được em. Tin trên mạng… sẽ được áp xuống mau thôi." Fred nói.

Quả nhiên tin trên mạng đều bị trấn áp – Edgar đã xác định thời điểm cử hành lễ thoái vị và truyền ngôi cho Fred xong xuôi.

http://tieulun.hopto.org

123. Chương 123: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 12

Hoàng đế đế quốc Thú Nhân lại đổi…

Hoàng đế đời trước, Chris, tuy thoái vị nhưng lúc ấy tuổi đã khá cao, còn Edgar? Mới hơn 60 tuổi, trông còn phong độ thế mà đã thoái vị rồi!

Edgar tại vị 30 năm, đã cống hiến cho đế quốc rất nhiều, sự nghiệp từ thiện của Thư Thư càng sáng rỡ, điều này khiến dân chúng lưu luyến khôn nguôi.

Kể từ đó người bàn tán chuyện Gary ngày càng ít, tuy vẫn có người bất mãn mà siêng năng lên mạng hack Gary, nhưng thường là mới ngoi lên lại bị vùi dập không thương tiếc.

Bọn họ còn đang bận theo dõi từng động tác cử chỉ của Gary, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót!

Tuy đánh á thú nhân không hay cho lắm, nhưng một á thú nhân độc ác như vậy, bọn họ cũng thấy đáng đời!

Gary mới đầu còn kiêng dè này nọ, sau lười quản, tiếp tục say sưa công việc nghiên cứu cơ giáp.

Mẫu cơ giáp cậu dùng tuy rất tuyệt, song chưa phải là thích hợp nhất với bản thân, cậu muốn chế tạo một cơ giáp dành riêng cho mình, sau đó… đưa cho mẫu phụ dùng.

Phụ thân và mẫu phụ tính toán thoái vị xong sẽ học theo ông bà ra ngoài du ngoạn, cậu muốn tặng họ ít quà, mà thích hợp nhất chính là cơ giáp.

Nghĩ tới trước đây mình chưa làm cho người thân đã làm cho Green một cái, Gary không khỏi áy náy, càng thêm tâm huyết, bởi vậy, Louis liền bị gác qua một bên.

Đương nhiên, điều này cũng có phần trốn tránh trách nhiệm.

Louis nhỏ hơn cậu tới 4 tuổi, đang từ em trai lại thành người yêu, cậu thấy khó mà chấp nhận ngay được.

Gary muốn có thời gian để bình tâm lại, dứt khoát đóng máy liên lạc, từ chối nhận thông tin từ bên ngoài. Louis gặp phải tình huống này, sốt ruột không yên.

Ngày xưa không dám thổ lộ là vì sợ nói ra thì tình bạn giữa hai người cũng biến mất, nhưng giờ… Gary dù đã ám chỉ hắn có thể theo đuổi, nhưng rõ ràng ngay cả cơ hội theo đuổi cũng không cho.

Nếu bản thân giậm chân tại chỗ, Gary thích người khác thì biết làm sao?

Louis nôn nóng cực kỳ, thậm chí đã tới cầu cứu Fred mấy lần, tiếc là Fred cũng không giúp được.

"Mẫu phụ, người có liên hệ được với Gary chưa?" Meillet vừa về tới nhà, Louis đã tới hỏi.

Meillet nhìn con trai đã cao hơn y một cái đầu mà còn dùng đôi mắt cún con trông mong nhìn mình, có chút vô lực: "Liên hệ rồi, nhưng không nghe máy." Gary chắc tắt máy rồi, không ai gọi được cho cậu ta hết.

Louis tức khắc ngây ra như người mất hồn.

Meillet nhìn con trai, có chút hận rèn sắt không thành thép, cũng thấy quái quái. Y từng yêu thầm Edgar, tuy sau này kết hôn với Calvin liền lựa chọn quên Edgar đi, nhưng trong lòng vẫn còn vương vấn, thế mà con y lại đi thích con trai Edgar.

Louis quả thực có điểm giống với mình trước đây… Meillet cười khổ.

Lúc mới biết Louis thích thú nhân, y cực kỳ phẫn nộ, nhưng con trai y vẫn rất kiên trì, cuối cùng y đành phải chấp nhận… Đối với Louis, y có hơi áy náy.

Lúc mang thai Louis y còn bận công tác, vốn chẳng có gì, chỉ là ngay trước khi sinh thì xảy ra sự cố, buộc phải sinh non.

Louis sinh non đã đành, vỏ trứng cũng vỡ nát… Trứng người khác sinh ôm đến ôm đi, trứng y sinh lại phải đưa vào cấp cứu, sau đó chỉ có thể bị đặt trong lồng ấp đặc thù…

Ngày ra khỏi vỏ cũng chẳng thuận lợi, bác sĩ phải giúp một tay.

http://tieulun.hopto.org

Louis lọt lòng nhỏ xíu, suy yếu mong manh, bác sĩ đều kết luận khó sống sót được, Calvin cũng sầu não vì chuyện này.

Cuối cùng, Thư Thư lại cứu được Louis tưởng sống không nổi này, thậm chí còn khỏe mạnh hơn so với người thường… Bởi lẽ đó, mỗi lần đối mặt với Thư Thư y đều vừa khó xử vừa cảm kích.

Nếu con trai mình thích người khác, y có lẽ sẽ phản đối lâu hơn, nhưng Gary…

"Louis, nếu thật lòng muốn chung sống với Gary thì tặng thú châu cho người ta đi." Meillet đột nhiên mở lời. Giờ chẳng nhờ cậy được ai, đành hi vọng tự con trai chủ động vậy.

Hắn đã tặng rồi mà Gary chê đó chớ… Louis càng rầu rĩ, nhưng không nói cho mẫu phụ biết, chỉ khẽ "Dạ" một tiếng.

"Kể cả Gary đang tránh mặt con, mấy ngày nữa Fred đăng cơ sẽ phải chạm mặt nhau thôi, con nhớ chuẩn bị cho thật chỉn chu vào." Meillet lại căn dặn.

Louis cuối cùng phấn chấn lên.

Hồi trước Gary không xuất hiện trước báo giới, nhưng giờ thân phận đã bại lộ, tự nhiên không cần che giấu nữa.

Bản thân hắn ở trong quân đội căn bản chưa từng để ý mấy chuyện làm đẹp làm gì, nhưng lần này còn thuê cả stylish tới giúp tạo hình, lại khoác lên lễ phục đầy khí chất, giá trị con người lập tức vọt lên tận trời.

Louis nhìn Gary xa xa, ánh mắt nóng cháy.

Đang nghỉ ngơi trong nhà, Green xem phát sóng trực tiếp trên mạng quan sát Gary, lòng đầy hối hận. Gary tựa như hoàng tử rực rỡ ánh hào quang, không, cậu ấy chính là hoàng tử, còn hắn? Mình bây giờ, nên gọi là gì đây?

Sau hàng loạt các nghi lễ rườm rà, Fred trở thành Hoàng đế đế quốc Thú Nhân, tiếp nhận hầu hết sản nghiệp, đương nhiên, phần còn lại thuộc về quyền sở hữu của Gary.

Gary lập tức thuộc hàng giàu có bậc nhất đế quốc.

Nghi lễ kết thúc, truyền thông rời đi, các nhân sĩ tiến vào sảnh trong hoàng cung, tham dự yến hội thết đãi.

Gần đây Hoàng hậu đều không thích tổ chức yến hội, bọn họ muốn tới hoàng cung tham gia yến hội thực không dễ dàng gì… Nhiều người bước vào còn choáng ngợp vì lâu quá rồi mới được quay lại đây.

Louis cũng cảm khái, hắn và Gary quen biết nhau từ nhỏ, thế mà số lần vào hoàng cung chỉ đếm trên đầu ngón tay…

"Louis, nghe nói cậu đang theo đuổi vị hoàng tử Gary kia a?" Một thú nhân tới cạnh Louis, vỗ vỗ vai hắn.

"Ừm." Louis thừa nhận, ánh mắt lại quét chung quanh tìm Gary.

Người đang nói chuyện với Louis là ban thân nhất của hắn, nhìn bộ dáng hắn lúc này, không nhịn được "tấm tắc" hai tiếng: "Đã sớm biết cậu thích thú nhân, ai dè người cậu thích lại là tiểu hoàng tử."

"Ừ." Louis thất thần trả lời, hắn… không thấy Gary đâu.

"Louis, không ngờ cậu lại thích thú nhân thật! Em tôi nghe xong mà đau lòng muốn chết." Lại có người tới.

Mấy năm nay Louis thiêu đốt thời gian trong quân đội, nhưng mỗi năm sẽ về Thủ đô tinh ở một tháng, mối quan hệ khá rộng rãi, giờ đám bạn đều đang quây lại đây trêu chọc hắn.

"Louis, cậu quen tiểu hoàng tử kia từ trước rồi? Cậu cũng thật là, sao không nói cho anh em biết với."

"Louis, vị hoàng tử kia có dễ gần không? Cậu ta cũng thích thú nhân giống cậu chứ?"

"Louis, hai người đã hẹn hò chưa vậy?"

"Thủ đô tinh ngoài hoàng thất ra thì cậu là xuất sắc nhất rồi, yên tâm đi, tiểu hoàng tử nhất định sẽ thích cậu."

http://tieulun.hopto.org

…

Tìm không thấy Gary còn bị người khác thi nhau động vào nỗi đau trong lòng, Louis càng hậm hực, đúng lúc có người máy bưng rượu đi qua liền lấy một ly, một hơi cạn sạch.

Quân đội cấm uống rượu, hắn không thích cũng chẳng thể uống, lần này lại hết ly này tới ly khác.

"Sảng khoái!" Bạn bè bên cạnh sôi nổi cổ vũ.

Louis lại cầm ly rượu uống cạn.

"Xem kìa, người hoàng thất ra rồi." Có người nói, Louis vội vàng quay đầu nhìn lại. Đương nhiên trong mắt chỉ toàn hình bóng Gary.

Gary thay một bộ lễ phục, thoạt nhìn càng đẹp trai hơn hồi nãy! Louis ngắm tới si ngốc, cứ đứng ngây cả ra.

Bạn bè bên cạnh thấy hắn như thế, bó tay luôn. Bọn họ chưa từng nghĩ một Louis luôn cao lãnh lại có biểu tình hoa si này… Thú nhân Gary mà Louis phải lòng có chút giống Hoàng hậu tiền nhiệm, tuy khá đáng yêu, nhưng tuyệt đối không phải là đại mỹ nhân a!

Ánh mắt thiêu đốt của Louis khiến Gary không thể coi như không thấy được, chỉ cảm thấy người mình cũng nóng ran.

"Gary, Louis vẫn nhìn con chằm chặp đó." Tư Thư quay sang, ra vẻ thần bí nói với Gary.

"Mẫu phụ, con biết rồi mà…" Gary có chút cạn lời, còn cần mẫu phụ nhắc nhở sao…

Edgar chỉ phát biểu đơn giản vài câu, giới thiệu chính thức Gary rồi mang cậu đi gặp vài người.

Suốt buổi lễ, một ánh mắt vẫn chặt chẽ dõi theo Gary.

Yến hội có bao nhiêu người đang nhìn mình, Gary đều có thể bỏ qua, chỉ duy nhất có ánh mắt ấy là cậu không làm gì được.

Chờ Edgar giới thiệu một vòng xong, Gary hít sâu một hơi, đi tới chỗ cái người vẫn nhìn mình chằm chặp nãy giờ: "Cậu qua kia với tôi."

"Được!" Louis gật đầu khí thế, đôi mắt càng sáng rực, rồi lại ngốc ngốc ngây ngô.

Gary tới gần mới ngửi thấy mùi rượu nồng đậm trên người hắn, nhìn nhìn bộ dáng Louis lúc này… Người này có gì đó là lạ, hình như… say rồi?

Gary đi lên phòng nghỉ trên lầu, Louis nhắm mắt theo đuôi phía sau, thực mau chóng vào phòng nghỉ.

"Cậu ngồi đi." Gary nói, bản thân cũng ngồi xuống sô pha.

Nhưng Louis cũng chưa chịu ngồi xuống, đột nhiên quỳ gối trước mặt Gary: "Gary, tôi thích em!"

Gary suýt chút nhảy dựng, sau đó liền thấy Louis lấy ra thú châu.

"Gary, tặng em."

"Cậu giữ lấy…" Gary còn chưa nói xong, trên tay đã cảm nhận được độ ấm cơ thể còn lưu lại trên thú châu rồi.

"Gary, tôi thực sự rất thích em, nếu em không cần thì hãy ném nó đi!" Louis nói xong lại lắc lắc đầu: "Không, không được ném, ném đi bị người khác nhặt được thì tiêu, nếu không cần thì hủy hoại nó."

Gary nắm thú châu trên tay, cảm giác như sắp bị phỏng: "Louis, cậu say rồi."

"Tôi không có say, tôi rất tỉnh táo, tôi phải chứng minh lòng quyết tâm của mình, trừ em ra, tôi sẽ không ở bên ai khác, thú châu giữ lại ích gì." Louis nói.

Rõ ràng say rượu còn cãi ngang, Gary không rảnh cãi nhau với ma men, nhét lại thú châu vào miệng hắn: "Ăn đi, đừng làm loạn nữa."

http://tieulun.hopto.org

Louis ngây ngốc nhìn Gary, đột nhiên giật lại thú châu từ tay Gary, định bóp nát: "Tôi phải hủy nó đi, đã cho rồi sẽ không lấy lại nữa…"

Còn chưa kịp dùng sức, Gary đã đập mạnh gáy hắn, Louis trực tiếp hôn mê.

c hm)

124. Chương 124: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến (13)

nơi, bưng trà rót nước hầu hạ tận tình, Gary bảo hắn đi hướng đông tuyệt đối không ngó hướng tây, Gary kêu hắn ăn gà tuyệt đối không ăn vịt, kể cả Gary có nói trên trời cá bay, hắn cũng sẽ nghiêm túc phụ họa theo.

Tất cả khác xa với những gì Gary tưởng tượng, nhưng cậu không ghét, thậm chí chẳng bao lâu liền quên được Green.

Người ta vẫn nói cách tốt nhất để quên đi tình cũ là bắt đầu một cuộc tình mới còn gì, lời này quả thật không sai.

Có một đại soái ca quanh quẩn bên mình cả ngày, hơi đâu còn nhớ bạn trai cũ nữa chứ?

Gary và Louis vốn đã quá hiểu đối phương, tới khi thật sự ở chung, cảm giác quen thuộc càng tăng thêm, tình cảm càng bền chặt.

Một tháng trôi qua, Gary phát hiện tình cảm của mình dành cho đối phương ngày càng sâu đậm, lúc không thấy Louis đâu sẽ nhớ hắn, cái gì cũng muốn chia sẻ với Louis, khi Louis làm gì đó cho mình, tim cậu sẽ đập nhanh hơn.

Cậu thậm chí không còn coi hắn là em trai được nữa, thậm chí còn có xúc động muốn động chạm thân thể với Louis.

Không biết từ bao giờ mà mình đã trở nên háo sắc như thế… Gary yên lặng thu tay đang đặt bên hông Louis lại.

Louis cảm giác được Gary thu tay về, cảm thấy cực kỳ nuối tiếc – sao Gary không sờ sờ thêm tí nữa? Nếu là hắn, tay đã đặt lên rồi thì sẽ không buông ra đâu…

Nghĩ tới mấy ngày nay Gary càng ngày càng thân mật với mình, lá gan Louis to thêm, đột nhiên bắt lấy tay Gary.

Gary không tránh được, sau đó liền cảm giác Louis đang nắn nắn ngón tay mình, nắn trái nắn phải luyến tiếc buông tay, thăm dò thấy cậu không phản đối, còn hôn lên mấy cái.

Bị Louis hôn xong, Gary vẫn còn thấy ngưa ngứa trong lòng, giật mình tỉnh lại mới hắng giọng.

"Cậu tính khi nào mới buông ra vậy?"

"Em…" Louis nắm chặt không bỏ, hắn vẫn chưa dám tự tin, hiện tại xác nhận được một chuyện, Gary không bài xích mình, hẳn là nảy sinh tình cảm rồi đi.

Nếu vậy, tội gì phải buông tay? Nhưng mà cứ nắm mãi như vậy, có lẽ Gary hơi khó chịu chăng? Rốt cuộc Gary vẫn thích chủ động: "Hay là, anh nắm tay em đi?"

Gary: "…"

"Chuyện của chúng ta, cậu có tính toán gì chưa?" Gary lại hỏi.

"Nghe anh hết." Louis nói ngay, chỉ cần Gary không đòi chia tay, cái gì hắn cũng chịu hết.

"Ồ, vậy tôi chọn ngày đẹp, chúng ta đi đăng ký nha!" Gary nói.

http://tieulun.hopto.org

"!!!" Louis nhìn lại, có cảm giác sắp ngất xỉu vì sung sướng.

Fred đăng cơ mới hơn một tháng, truyền thông mới vừa chuyển hướng mấy hồi, hoàng thất lại tuôn ra một tin khủng – tiểu vương tử vừa ra mắt công chúng chưa lâu, sắp kết hôn!

Hoàng tử Gary sẽ kết hôn với thượng tá Monde Louis?

Edgar và Thư Thư tôn trọng quyết định của Gary, Meillet và Calvin càng vui hơn – con trai bọn họ không cần phải cô đơn cả đời rồi!

Hai bên ủng hộ, hôn lễ nhanh chóng được chuẩn bị chu đáo… Ngay trước hôn lễ, Gary nhận được tin báo từ bác sĩ Jones, nói rằng mong cậu có thể tới kiểm tra sức khỏe một lượt.

Gary suy nghĩ một lát liền đồng ý.

Từ khi sinh ra tới giờ cậu vẫn phải theo dõi liên tục như vậy, các số liệu cơ thể đều ghi lại, giờ trước khi kết hôn cũng nên kiểm tra xem, chỉ là tình trạng cơ thể lúc này e sẽ dọa bác sĩ Dean mất.

Bác sĩ Dean luôn cảm thấy cậu là thú nhân bất thường, nhưng giờ thân thể này, phỏng chừng ngay cả thú nhân cũng chẳng phải nữa.

125. Chương 125: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 14

Gary và Dean tới gặp Jones ở bệnh viện tư nhân của Thư Thư, mà vừa tới nơi, hai vị này liền cười hiền hòa với cậu.

"Gary, chúc mừng." Jones nói.

"Gary, tên Louis kia khá đó, chúc mừng cậu." Bác sĩ Dean cũng nói.

Hai người nhìn cậu lớn lên từng ngày, dành cho cậu rất nhiều yêu thương, hiện giờ cậu sắp kết hôn, bọn họ cũng thấy mừng cho cậu.

Chúc mừng Gary xong, bọn họ nhanh chóng chuẩn bị cho Gary tiến hành buổi kiểm tra.

Ba mươi năm qua, bác sĩ Dean vốn đứng tuổi càng thêm già cỗi, thậm chí mắt đã mờ, nhưng động tác chuẩn bị vẫn nhanh thoăn thoắt.

"Gary, cậu về chung một nhà với Louis thì phải lấy được thú châu của cậu ta biết không…" Vừa làm kiểm tra cho Gary, bác sĩ Dean vừa dặn dò.

Tiểu hoàng tử tuy sinh ra khỏe mạnh nhưng vẫn khiến hắn lo lắng chuyện lập gia đình, giờ chọn được Louis rồi, hắn mới yên lòng được phần nào.

Gary không có thú châu, dù kết hôn với thú nhân hay á thú nhân đều không thể có con, hiện giờ lấy thân phận thú nhân chung bước với Louis, lại có được thú châu của Louis… Đây tuyệt đối là phương án tốt nhất.

"Gary thân thể cường kiện, ngoài Fred và Edgar ra không ai sánh bằng đâu." Bác sĩ Dean khích lệ: "Các phương diện đều tốt, không có bệnh tật gì… Ấy, sao lại có dữ liệu sai lệch, tử cung phát triển?"

Bác sĩ Dean ngây ra, xoa xoa đôi mắt ngỡ mình nhìn nhầm, nhưng sự thật sờ sờ ra trước mắt… Bay nhanh tới chỗ máy móc, Dean vội vàng kiểm tra từng thiết bị xem có trục trặc gì không.

Dựa theo tình trạng trên máy thì chỗ đó của Gary phát triển một bộ phận, đó là… một túi mang thai nho nhỏ.

Chỉ có á thú nhân ăn thú châu mới hình thành nên chỗ này, thế nào mà Gary lại có một cái.

Gary ăn thú châu của Louis xong liền biết mình thay đổi thế nào, còn dùng linh lực kiểm tra "vật nhỏ" trong người nữa, Jones cũng đã đoán được trước, chỉ có bác sĩ Dean là bị dọa sợ.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu hoàng tử không phải thú nhân sao? Vì sao lại có tử cung được?

Cho nên… kỳ thực là trước giờ hắn vẫn luôn phán đoán sai giới tính của tiểu hoàng tử?

Kể cũng lạ, thú nhân phải thừa hưởng thú hình từ phụ thân, tiểu hoàng tử lại không phải rắn mà là chuột đồng… Có lẽ hơi khác người, nhưng tiểu hoàng tử không phải là thú nhân bất thường mà là á thú nhân bất thường!

Hèn chi tiểu hoàng tử thích ăn đồ ăn của á thú nhân, hèn chi tiểu hoàng tử ghét chiến đấu!

Dean lại bắt đầu tự dằn vặt, là tại hắn phán đoán sai giới tính của tiểu hoàng tử, còn áp đặt các tiêu chuẩn của thú nhân lên cậu… Đối với một á thú nhân như vậy là quá hà khắc đi!

"Gary, có lẽ cậu không phải thú nhân mà là á thú nhân." Dean rốt cuộc mở miệng kết luận, trong mắt tràn đầy kích động. Gary là á thú nhân, giờ tử cung cũng có rồi, về sau chung sống với Louis, nhất định sẽ được hạnh phúc!

"Con cũng cảm thấy vậy… Bác sĩ Dean, bác cứ kiểm tra tỉ mỉ giúp con đi." Gary dù có mẫu phụ tham chiếu nhưng mẫu gen không giống nhau hoàn toàn, cậu cảm thấy cẩn thận kiểm tra vẫn hơn.

"Tôi nhất định sẽ kiểm tra kỹ càng." Dean kích động, lại khiến Gary thấy áy náy. Thật ra cậu biết rõ thể trạng mình từ lâu nhưng vẫn gạt bác sĩ Dean, kể ra không tốt cho lắm…

Buổi kiểm tra cuối cùng kết thúc, báo cáo xuất ra 6 chữ: Rất thích hợp để thụ thai!

Cầm giấy báo cáo, Gary cơ hồ nghĩ ngay tới một sự kiện – đang dễ thụ thai, có nên chuẩn bị vài phương pháp tránh thai không? Mới kết hôn đã có con, hơi nhanh thì phải?

Nhưng cso lẽ căn bản không cần quá lo lắng, vợ chồng Fred kết hôn tới bảy tám năm rồi chưa có con, cha mẹ sau này cũng không sinh thêm, cậu khéo khi phải mấy năm nữa mới có cục cưng ấy chớ!

Hơn nữa, cậu có hơi mong chờ muốn có con rồi.

Cất báo cáo vào không gian cầm tay, Gary quyết định để thuận theo tự nhiên.

Hôn lễ mau chóng cử hành, vô cùng náo nhiệt, dân chúng chỉ hơi thất vọng là phần trao nhau Thú Châu đã bị bỏ qua không rõ nguyên cớ.

Hiện tại… thú châu không chờ tới kết hôn mới trao nhau được sao? Người tham dự buổi lễ xôn xao.

"Hai nam thần của ta kết hôn với nhau, hảo ưu thương…"

"Hôn lễ tuyệt vời! Nhưng cả hai người đều không trao nhau thú châu, đây là đã sớm hẹn ước?"

"Chúc mừng chúc mừng chúc mừng! Hai người thật xứng đôi!"

"Louis không dời mắt khỏi Gary, trời xanh a, tới khi nào ta mới gặp được một thú nhân như vậy?"

…

Đa số dân mạng tới xem náo nhiệt, có người chúc phúc, cũng có những phần tử cực đoan phát ngôn cay độc:

"Bọn họ không trao nhau thú châu, khéo khi là vì Gary kia đã sớm tặng cho người khác rồi đó."

"Louis thật khờ, sao lại đi coi trọng cậu ta?"

"Cả hai đều không phải thứ gì tốt!"

…

Tuy không nhiều nhưng cũng chẳng ít người như vậy, mà thực ra chuyện cũng là do nhiều nguyên nhân.

Có người kỳ thị tình yêu đồng giới, có người là gato Gary có được mọi thứ, còn có… trên thế giới luôn có những người bất mãn với giới thượng lưu, giới cầm quyền, cho rằng bọn họ đều tham ô chèn ép dân lành, họ tin Emir vô tội, Gary cố tình gài bẫy người khác… Còn bày đặt phân tích chuyên nghiệp như họ là người trong cuộc vậy.

http://tieulun.hopto.org

Gary vô tình đọc được những dòng này, cảm thấy sa mạc lời.Tốn công đi gài bẫy Emir có lợi gì cho cậu?

Hơi khác với những gì Louis đã tưởng tượng, cơ hồ giống trong mộng xuân của hắn hơn, cái cảm giác được đè Gary… Ôi, Louis thấy như máu mình đều dồn thẳng lên đỉnh đầu.

Máu mũi cứ vậy phun ra…

Gary: "…" Dạo này câm nín hơi bị nhiều.

Chấn chỉnh bản thân xong, Louis lại run rẩy vuốt ve làn da của Gary.

Gary tính toán sẽ nằm hưởng thụ, đương nhiên phải làm chủ tình thế, thỉnh thoảng sẽ hôn Louis vài cái, vuốt ve thân thể hắn, tiện thể chỉ đạo Louis làm sao để lấy lòng mình.

"Trước tiên phải mở rộng."

"Ngón tay cậu thô ráp quá đó, thêm nhiều bôi trơn vào…"

"Được rồi, cho vào đi, từ từ thôi…"

…

Lúc đầu Louis rất nghe lời, nhưng tới khi thật sự "lâm trận" lại không sao chậm lại được.

Gary cũng hơi mất kiểm soát, ngoài tiếng rên rỉ thở dốc ra không nói được gì khác, ôm lấy Louis, cậu vận chuyển linh lực giảm bớt đau đớn trên cơ thể, sau đó… cũng chỉ còn lại luồng khoái cảm cuồn cuộn không ngừng.

Đêm tân hôn, Louis và Gary đều rất vừa lòng, mà Gary thích nhất chính là, hôm sau Louis không cần chỉ cũng biết hỏi cha hắn làm thế nào để chăm sóc vợ tốt hơn.

Tuy có linh lực trợ giúp nên không bị thương, nhưng được chiều chuộng vẫn thật là thích. Gary phóng mị nhãn về phía Louis, hắn càng hưng phấn, dọn bữa sáng lên đầy một bàn.

"Được rồi, ngồi xuống ăn cơm cùng đi, tối hôm qua cậu đổ máu mà, phải bồi bổ vào." Gary tủm tỉm nhìn Louis, gia hỏa này hôm qua còn phun máu mũi nữa chứ…

Mặt Louis xoát cái đỏ lựng lên, còn không phải là do đả kích quá lớn sao? Thân thể Gary quá đáng yêu đi… "Tối nay em nhất định sẽ cố gắng không đổ máu nữa đâu."

Calvin và Meillet sáng sớm đã qua rủ Edgar và Thư Thư tới xem đôi vợ chồng son thế nào, vừa mới tới cửa đã nghe được đoạn hội thoại gây shock này, đồng loạt chết sững.

Calvin và Meillet: Con trai chúng ta lại là phía dưới cái kia… Con trai ơi là con trai, lớn lên cao to mà sao kém cỏi quá vậy!

Edgar: Không ngờ Gary lại ở trên… Kỹ thuật còn non quá, xem ra về sau phải đối xử với Louis tốt hơn mới được.

Thư Thư: "Đổ máu? Louis bị thương sao? Có cần ta khám cho không?"

Mặt Louis càng đỏ hơn: "Dạ không, không cần đâu…"

"Cũng phải, có Gary chăm sóc con rồi mà." Thư Thư gật gù.

Calvin và Meillet nhìn nhau, đột nhiên có điểm chua xót – con trai bọn họ cứ thế gả tới nhà khác sao?

Kết hôn xong, Louis và Gary càng thêm thân mật, Gary phát hiện khi mình đối mặt với Louis càng tự tại hơn đối mặt với Green nhiều. Louis thích tất cả những gì thuộc về cậu, khiến cho cậu có thể thoải mái sống thật với bản thân mình.

Green kỳ thực có hơi ích kỷ, không thích chiếu cố người khác, khi ở bên hắn, Gary luôn phải tự lo cho mình, thậm chí còn phải chăm sóc ngược lại hắn, khác hẳn với Louis.

Louis luôn chu đáo lo cho cậu từng ly từng tí một.

http://tieulun.hopto.org

"Cưng ơi, lấy cho em ly nước." Gary biếng nhác nằm dài trên sô pha, chờ bạn đời tới rót nước cho mình, sau đó thấy Louis đỏ mặt chạy tới, hơi gượng gạo học theo cậu nói: "Cưng à, nước đây."

Cuộc sống như vậy thật mỹ mãn làm sao!

Gary uống nước xong, quyết định bàn bạc với Louis xem họ nên làm cái gì tiếp theo.

Cậu không muốn phục vụ quân đội nữa, sống trên phi thuyền mãi cũng bức bối, huống chi á thú nhân nếu có con sẽ không được phép lên phi thuyền.

Chắc không thể về sau cậu ở Thủ đô tinh nuôi con, Louis phấn đấu trong quân đội đi?

"Louis, anh có tính toán gì chưa?" Gary hỏi.

"Không phải anh đã nói rồi sao? Anh sẽ tiếp nhận sản nghiệp của cha mẹ." Louis nói: "Bọn họ đều không thích kinh doanh, đưa anh là được."

"Sẽ phải rời bỏ quân ngũ, anh có tiếc nuối không?"

"Không đâu, kỳ thực trong quân đội nhiều trói buộc, nhưng sinh hoạt mạo hiểm khá kích thích… 16 tuổi chẳng phải anh còn bị cha ném tới tinh cầu xa xôi sao? Chỗ đó sống rất hay nha! Gary, anh cảm thấy chúng ta mỗi năm nên đi du lịch một lần, thăm thú các tinh cầu chẳng hạn." Louis nói, hai người không vướng bận con cái, ràng buộc gia đình khó mà keo sơn như người ta, hắn cảm thấy cần có hoạt động bồi dưỡng tình cảm, mà du lịch chính là một ý tưởng hay.

"Được." Gary cũng hứng thú: "Tới lúc đó, em còn có thể thu thập tư liệu từ nhiều nơi khác nhau về nghiên cứu nữa."

"Đúng, đến lúc đó anh bồi em." Louis lập tức phụ họa.

Hai người kết hôn xong cùng nhau giải ngũ, mà đây cũng là cách làm của nhiều con em quý tộc – tuổi trẻ vào quân đội rèn luyện, kết hôn xong liền trở về kế nghiệp gia đình.

Louis tính giúp cha mẹ xử lý công việc, nhưng đối với một người chưa từng tiếp xúc với việc kinh doanh mà nói, kỳ thật có hơi khó khăn.

May là Edgar đang còn ở đây chỉ dạy cho Fred, tiện thể cho hắn đi cùng.

Vì thế, ngày nào Louis cũng chăm chỉ theo Edgar học tập đủ thứ, trước kia hắn hơi e dè sợ Edgar, nhưng sống chung một thời gian đột nhiên phát hiện, phụ thân của Gary kỳ thật rất ôn hòa, còn đặc biệt chiều vợ nữa.

Mỗi lần mẫu phụ của Gary ồn ào một tiếng, phụ thân đại nhân lập tức xuất hiện… Hắn nhất định phải noi gương học tập mới được!

Louis học rất nghiêm túc, kết hôn xong có rất nhiều chuyện, nhất là Gary, hắn phát hiện hoàn toàn không giống với tưởng tượng của mình.

Hắn cứ tưởng Gary tương đối cứng rắn, nhưng thực tế không phải vậy, đa số Gary đều đàm phán rất giỏi, thậm chí ở phương diện nào đó còn hơi thiếu quyết đoán.

Ngoài ra, Gary còn nấu ăn rất ngon! Tuy không hay xuống bếp, nhưng hễ rảnh là cậu sẽ nấu vài món ăn ngon, nếu hắn giúp Gary chuẩn bị nguyên liệu, Gary thậm chí không ngại vào bếp mỗi ngày kia!

Một Gary như vậy càng khiến Louis càng yêu thương, nụ cười của hắn cũng ngày một sáng lạn.

Đương nhiên, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ tiếc nuối.

Gary và hắn đã tiếp xúc thân mật rồi, nhưng hắn vẫn chưa được thấy thú hình của Gary lần nào…

Từ nhỏ Gary đã ghét để người khác thấy thú hình của cậu, giờ vẫn vậy, kết hôn xong cậu có thể yêu cầu Louis biến thành hổ trắng cho mình ôm chứ nhất quyết không chịu lộ thú hình cho hắn ngắm.

Hơn nữa, Gary cũng không chịu tặng thú châu cho hắn.

Chuyện này là vì hắn còn chỗ nào chưa đủ tốt chăng?

http://tieulun.hopto.org

Cuộc sống hiện tại khiến hắn vô cùng hạnh phúc, nhưng khao khát có được thú châu của Gary vẫn khiến hắn trăn trở.

Theo đuổi chưa thành công, phải nỗ lực hơn… Hôm nay trên đường về nhà, Louis vòng qua mua một phần đồ ăn ngon về cho Gary.

Về đến nhà, Louis liền thấy Gary đang cau mày ngồi trên sô pha, sắc mặt không tốt cho lắm.

"Gary, làm sao vậy?" Louis hỏi, từ sau khi kết hôn hắn chưa từng thấy Gary xụ mặt bao giờ.

"Có chuyện vô cùng nghiêm trọng muốn nói với anh." Gary nghiêm túc nhìn Louis.

Vẻ mặt này khiến Louis không khỏi lo lắng – đừng nói là hắn phạm lỗi gì đó, Gary muốn bỏ hắn mà đi nha?

Ý niệm này mới xẹt qua đã bị Louis phủ quyết, Gary tuyệt đối không phải người như vậy, hơn nữa hắn có thể cảm giác được, Gary thích hắn. Nếu không làm sao có thể nguyện ý để hắn mỗi ngày như này rồi như kia?

"Chuyện gì a?" Louis nhỏ giọng hỏi.

"Hình như… Em có thai rồi." Gary nói. Kết hôn xong cậu vừa phải chế tạo cơ giáp vừa học xử lý kinh doanh, ngày ngày bận rộn mà vui vẻ, mới thích nghi được một tháng đã mang thai rồi!

Fred kết hôn lâu như vậy rồi còn chưa có con, sao cậu chưa gì đã dính bầu?

Vốn định từ từ giải thích cho Louis, sau đó dẫn dắt tới chuyện sắp đón đứa con đầu lòng, kết quả… Đứa nhỏ này tới quá bất ngờ.

Gary đâm ra hơi lo lắng, sợ Louis biết mình lừa gạt hắn lâu như vậy hắn sẽ tức giận…

Tâm trạng Gary bây giờ rất phức tạp, Louis thì ngây ngẩn, hắn mới nghe gì vậy? Gary mang thai?

Gary là thú nhân, sao mang thai được? Chắc nghe lầm rồi chăng?

126. Chương 126: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 15

Gary chưa từng để lộ thú hình trước mặt người khác, nhưng chưa ai từng nghi ngờ cậu không phải thú nhân, đây là bởi cậu không có tai thú, đặc điểm bán thú hóa đặc thù của á thú nhân, cũng là vì cậu lớn lên dù hơi thấp bé hơn các thú nhân khác, song thực lực rất mạnh, ăn cũng nhiều nữa.

Trước kia có người từng cười nhạo nói cậu giống á thú nhân, nhưng bị Gary đập cho một trận, về sau không dám nói gì nữa.

Louis còn nhớ rõ chính mình thuở nhỏ bị Gary xách đi chạy khắp mọi nơi thế nào, cũng bởi những ký ức này mà hắn từng tự hỏi vì sao mình càng ngày càng thích Gary hơn…

Theo lý thì hắn là cường giả, chỉ sùng bái không yêu thích, nhưng khi gặp Gary, còn muốn bảo vệ che chở cho Gary…

Louis nghĩ miên man đủ kiểu, vẻ mặt vẫn cứ dại ra, bây giờ hắn thực không biết phải biểu hiện thế nào nữa.

"Em có thai rồi, anh có ý tưởng gì không?" Gary nhìn Louis, mày hơi nhăn lại.

"Dừng dừng dừng… Gary, em, em, em… Em là á thú nhân?" Louis lắp bắp.

"Chắc vậy." Gary đáp.

"Anh… Anh…" Louis chết trân tại chỗ, mãi mới nghẹn ra một câu: "Kế hoạch du lịch tuần trăng mật của anh hình như phải hủy rồi."

Gary túm lấy gối trên sô pha ném thẳng đầu Louis – lúc này còn muốn du lịch, có người nào như vậy không?

http://tieulun.hopto.org

Louis bị gối đập trúng, ngã ngồi xuống đất. Gary thấy vậy lại lo lắng, vội vàng chạy tới xem, sau đó thấy Louis trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Còn chưa lấy lại tinh thần đi?

Gary cạn lời nhìn hắn chốc lát rồi nói: "Em đói rồi!"

"Anh đi nấu cơm." Louis lập tức nhảy dựng.

Cơm nước xong, Gary đi ngủ sớm, Louis rối rắm nửa ngày, sau đó gọi điện thoại cho Edgar: "Bố vợ ơi, Gary nói có lẽ cậu ấy mang thai."

"..." Edgar nhìn Louis bên kia đầu dây, cảm thấy người này thật khó ưa... Hắn cứ tưởng Gary chiếm thế thượng phong, ai dè đã mang thai rồi...

"Phụ thân, giờ con phải làm gì đây?" Louis lại hỏi.

"Chăm sóc Gary cho tốt." Edgar nói: "Mai ta và Thư Thư qua xem."

Edgar nói xong định gác máy, Louis còn nói với theo: "Phụ thân, khoan đã."

"Còn chuyện gì nữa?" Edgar nhíu mày hỏi.

"Gary... Em ấy là á thú nhân? Sao lại thế được?" Louis vẫn chưa tin tưởng lắm.

"Nó giống mẹ." Edgar trực tiếp ngắt máy.

Louis nghe Edgar nhắc tới Thư Thư, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, đó là Thư Thư nghe nói đánh nhau rất giỏi...

Hèn chi Gary chưa bao giờ để lộ thú hình!

Hèn chi không cho hắn xem thú châu!

Hóa ra Gary là á thú nhân!

Nghĩ thông suốt xong, Louis càng thêm kích động, cũng hiểu ra vì sao lúc hắn định hủy hoại Thú châu Gary lai giận như vậy...

Hắn làm chuyện ngu ngốc rồi.

Gần đây Calvin và Meillet có việc ở lại thủ đô tinh, nhận được điện thoại của Louis xong, bọn họ cả đêm trằn trọc, sáng sớm hôm sau liền tới chỗ ở của Louis, sau đó liền thấy Louis, cũng thức trắng nguyên đêm, đang rất chi là tưng tửng.

"Gary mang thai? Gọi bác sĩ tới chưa? Đã kiểm tra chưa?" Meillet hỏi. Lúc trước khi mnag bầu Louis rất vất vả, hai tháng đầu luôn trong trạng thái mệt mỏi, vừa đỡ được một tí lại sinh non ngoài ý muốn... Vì đủ loại nguyên nhân mà khi biết Gary mang thai xong, y cũng nghĩ Gary sẽ giống mình.

Louis căn bản không nhớ ra là phải gọi bác sĩ, càng đừng nói tới kiểm tra, nghe nhắc xong đơ luôn.

"Còn chăm sóc vợ kiểu gì vậy? Sao lại vô tâm hệt như cha con vậy?" Meillet giận dỗi, Calvin lúc ấy cũng bận cả ngày trong quân đội bỏ mặc y, tới giờ y còn để trong lòng.

Calvin nỗ lực giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, Louis lại khiêm tốn nói: "Mẫu phụ, người muốn con chăm sóc Gary thế nào a?"

Meillet đang định truyền thụ kinh nghiệm, chuông cửa đã vang lên, Edgar và Thư Thư cũng có mặt.

Sắc mặt Edgar còn hơi xầm xì, Thư Thư thì vui tươi hớn hở, chạy vào trong liền hỏi: "Gary đâu? Nó đâu rồi?"

"Gary còn đang ngủ." Louis đáp.

Thư Thư lập tức đi tìm Gary, bị Edgar cản lại: "Để Gary tự xuống." Gary đã kết hôn, bọn họ lên phòng riêng tư có vẻ không hay cho lắm... Khéo lại nhìn thấy thứ không nên nhìn...

http://tieulun.hopto.org

Thư Thư gật đầu đồng ý, lập tức nhắn tin cho Gary, lại nói với Edgar: "Em sắp được lên chức rồi." Chuột nhà người ta hai ba tháng đã làm ông nội, cậu lại phải đợi nhiều năm như vậy, ngẫm lại sao mà chua xót.

Edgar "Hừ" một tiếng coi như trả lời, lại trừng mắt với Louis.

Tới tận lúc này hắn mới cảm nhận được cảm giác chuột nhà mình bị người khác gặm, thật sự là càng nghĩ càng khó chịu… Sớm biết thế hắn đã gây khó dễ cho Louis một phen rồi.

"Edgar, Gary… là á thú nhân." Calvin hỏi.

"Ừm." Edgar lên tiếng.

"Sao thế được? Nó không có đặc điểm của á thú nhân…" Calvin vẫn ngờ ngợ.

"Vì nó là á thú nhân rất lợi hại a! Giỏi hơn rất nhiều thú nhân khác nên mới như vậy đó!" Thư Thư nói, Edgar và Ian vẫn thường khen cậu như vậy a!

Gary từ trên nhà xuống, đúng lúc nghe mẫu phụ đang khen mình, bất giác cười rộ lên.

"Gary? Em tỉnh rồi à? Có chỗ nào khó chịu không? Gọi bác sĩ tới khám nha? Hay là ăn chút gì đó đã?" Louis vừa rồi nghĩ ngợi rất lâu, nghĩ được việc gì á thú nhân mang thai cần chú ý thì đều hỏi ra miệng.

"Em không sao." Gary đáp, cậu rất khỏe, một chút phản ứng cũng không có.

"Gary để ta khám cho con! Yêm tâm, có ta ở đây đảm bảo con sẽ khỏe mạnh." Thư Thư nói, cậu đã tiếp xúc với nhiều á thú nhân mang thai rồi, thậm chí sinh non cũng có, cho nên rất tự tin có thể giúp Gary sinh con bình an.

Gary biết cách sử dụng linh lực để trị liệu như mẫu phụ, tuy nhiên chưa từng tiếp xúc với á thú nhân mang thai, tình trạng của á thú nhân mang thai cái biết cái không, để mẫu phụ xem cho cũng phải…

Gary vươn tay đưa cho Thư Thư, để mẫu phụ kiểm tra cho mình.

Linh lực của Thư Thư nhanh chóng xâm nhập thân thể, mà Gary không bài xích, linh lực liền tới bụng, ở nơi đó, túi mang thai vốn rất nhỏ giờ đã lớn thêm một ít, bên trong có một sinh mệnh mới.

Gary kỳ thực cũng không rõ tình trạng của bản thân, tò mò quan sát Thư Thư, chờ Thư Thư kiểm tra xong, lúc này cậu thấy sắc mặt mẫu phụ đột nhiên thay đổi.

Điều này khiến mọi người cùng chung ý nghĩ – Sao vậy? Hay là xảy ra chuyện gì rồi?

"Làm sao vậy?" Edgar nhìn bạn đời sắc mặt lạ thường, lập tức hỏi ngay.

"Edgar, đứa bé trong bụng Gary lạ lắm!" Thư Thư nói.

"Cái gì?" Edgar cả kinh, đứa bé dị dạng? Vậy phải làm sao mới tốt?

Louis và vợ chồng Calvin càng nắm chặt tay, bọn họ mới đón nhận một tin vui, đừng để trong chốc lát tin vui lại biến thành tin dữ chứ!

"Trong bụng nó hình như có 3 đứa." Thư Thư lại nói.

3 đứa? Ai cũng kinh ngạc, chuyện gì đây? Sao lại là sinh ba?

"Những 3 đứa? Gary sẽ thế nào chứ?" Louis lo lắng, á thú nhân đế quốc đều mỗi lần một đứa, song sinh đã hiếm, sinh ba… Trong lịch sự từng có tiền lệ, nhưng kết cục đều rất xấu.

Cơ bản không á thú nhân nào có thể chịu nổi gánh nặng ấy, 3 đứa trẻ trong cơ thể tranh nhau chất dinh dưỡng, thế nào cũng sẽ khiến một hoặc hai đứa thân thể khuyết tật.

"Gary sẽ không sao hết, chỉ là 3 đứa bé thôi mà." Thư Thư nói, 3 đứa trẻ cần rất nhiều linh lực, nhưng bọn họ đã đào được rất linh thạch từ đọa thú tinh cầu kia mà! Gary hoàn toàn không cần lo lắng: "Nhưng về sau nuôi con vất vả lắm đó, một lần 3 đứa a…"

"Gary sẽ không sao, nhưng về sau cậu nhớ chăm sóc nó cẩn thận đấy." Edgar lại trừng mắt với Louis.

http://tieulun.hopto.org

Louis ngây ra, mờ mịt gật gật đầu, dù chỉ có một đứa hắn cũng sẽ chăm sóc Gary thật tốt, huống chi trong bụng cậu có tới tận 3 đứa.

Calvin và Meillet cũng đơ luôn. Khi Louis và Gary kết hôn xong, bọn họ đã từ bỏ mọi hi vọng được có cháu bế bồng, ai dè không những có, mà còn 1 lần 3 đứa, đây, đây…

Bọn họ đều bị chấn động, Gary là đương sự lại thấy kỳ quái, mình sẽ sinh ba sao… Ba đứa! Số lượng hài tử mà cậu nghĩ cả đời sẽ từ từ sinh, mới một lần đã sinh hết rồi?

Tin tức Gary mang thai quả nhiên đã cho Louis một quả bom.

Thẳng tới 1 tháng sau, dưới sự hỗ trợ của linh thạch, bụng cậu hơi nhô lên, Louis mới phục hồi tinh thần, nhận thức rõ ràng chuyện mình đã làm cha rồi.

Gary thật hết chỗ nói nổi, Louis tuy mơ mơ màng màng nhưng vẫn coi cậu là hàng dễ vỡ mà nâng niu chiều chuộng, cậu sắp chịu hết nổi rồi…

Trường hợp của cậu giống mẫu phụ, đứa bé lớn rất mau, chỉ chậm hơn mẫu phụ một chút, nhưng bản thân cậu một lần 3 đứa, tuy có chậm nhưng bụng to lên lại nhanh hơn.

Kể từ đó, Gary không thể tham gia nhiều hoạt động khác, Louis vì chăm sóc cậu cũng quanh quẩn trong nhà, cứ vậy sớm chiều ở chung, bọn họ càng gắn bó, nhanh chóng quen với cuộc sống vợ chồng, mà đây cũng là điều Gary mong muốn.

Đảo mắt, một tháng đã trôi qua.

Người trên mạng đột nhiên phát hiện, bọn họ đã rất lâu rồi không thấy tin từ cặp vợ chồng mới cưới Gary và Louis.

Nghe nói hai người vẫn đang ở Thủ đô tinh, nhưng lại không ra khỏi cửa như trước, Louis cũng không tới cửa hàng quen thuộc mua đồ ăn cho Gary nữa…

Thay vào đó, hắn sẽ kêu đồ giao tận nhà, còn tìm một người chuyên đi mua đồ cho mình nữa.

Kẻ có tiền làm vậy là rất bình thường, nhưng mấu chốt chính là, trước đây Louis đều tự mình đi mua!

“Dạo này không thấy Louis đi mua đồ, bọn họ cãi nhau sao?”

“Ta cũng thấy lạ, bao nhiêu hoạt động đều không thấy tham dự, rốt cuộc là làm sao?”

“Hồi trước Louis tới dự các hoạt động của công ty gia tộc Monde, cũng chưa từng mang Gary theo, còn vội vội vàng vàng bồn chồn sao đó, chắc không phải cãi nhau chứ?”

“Gary kia căn bản chẳng phải thứ tốt đẹp gì, chắc chắn Louis đã thấy rõ bộ mặt thật của cậu ta rồi!”

…

Trên mạng suy đoán không nể nang ai, người nào đó siêng năng kích động Gary càng tranh thủ phát biểu các tin tức bôi nhọ Gary và khẳng định Gary và Louis chắc chắn sẽ không hạnh phúc.

Horace chính là người ném đá giấu tay này, nếu Gary để ý sẽ phát hiện kỳ thật hắn chính là người trên phi thuyền bị kiến gặm kia, còn là á thú nhân thân thiết, từng bất bình thay cho Emir.

Không sai, Horace là bạn thân của Emir.

Emir và Green mới là một đôi, lại bị Gary cản trở, sau đó còn hại Emir bị lưu đày…

Sau khi đụng độ với kiến vũ trụ Horace không muốn ở lại quân đội, căm ghét Gary, lên mạng nói xấu Gary rất nhiều lần, y nghĩ, nếu không phải Gary che giấu thân phận, chuyện đâu tới mức này?

Hiện giờ thấy cuộc hôn nhân giữa Gary và Louis tựa hồ có vấn đề, y càng hả hê, Louis lợi hại như vậy, đẹp trai như vậy vì sao lại thích một kẻ bình thường như Gary?

Horace mang một bụng đầy mưu mô, thừa cơ đăng tin suy diễn cuộc sống hôn nhân của Gary và Louis.

http://tieulun.hopto.org

Louis rất ít khi lên mạng, phát ngôn gây sốc gì trước hắn chẳng quan tâm, nhưng dạo này mỗi ngày nếu rảnh rỗi sẽ lên tìm hiểu các kiến thức về chăm sóc á thú nhân và trẻ nhỏ, đăng ký mấy lớp học online, đều đặn hàng ngày dùng khoang mô phỏng nặc danh đi học.

Khi lên lớp phụ đạo chăm sóc con nhỏ, hắn nghe được hai người cùng lớp đang bàn luận chuyện mình và Gary.

"Cậu nói Gary với Louis có phải có vấn đề gì rồi không?"

"Tôi nghĩ là thật đấy, lúc trước Louis còn hăng hái kết hôn, giờ chắc hối hận rồi đi."

"Không thể nào... Tôi thấy Louis yêu Gary thật lòng a."

"Yêu thì đã sao? Thú nhân nào chịu nổi bị một thú nhân khác đè, bọn họ sớm muộn gì cũng có chuyện thôi."

...

Mấy người này nhiều chuyện thế làm gì? Còn trù ẻo mình với Gary cãi nhau? Louis phẫn nộ: "Các người đừng nói bậy, bọn họ đang sống rất hạnh phúc đó!"

Hai người đang cười nhạo liếc nhìn qua, kỳ thực bọn họ chỉ buôn dưa tí thôi, đột nhiên bị người cảnh cáo, mất hứng nói: "Nếu tình cảm tốt đến thế, sao lúc Louis đi tham dự hoạt động công ty không đưa Gary theo?"

"Chắc Gary không thoải mái." Gary mang thai, sao hắn có thể để cậu theo mình đi khắp nơi được? Lúc ấy hắn nhớ Gary tới mức chẳng còn để tâm trí vào hoạt động gì nữa.

"Đang yên đang lành có gì không thoải mái? Tôi thấy bọn họ đang chiến tranh lạnh thì có." Hai người kia càng khẳng định.

"Làm gì có chuyện!" Louis lại nói.

Hai người kia nhìn Louis: "Sao chú biết?"

"Bởi vì ta chính là Louis." Louis đột nhiên hủy bỏ chế độ nặc danh, đích thân ra mặt: "Quan hệ giữa ta và Gary cực kỳ tốt, các người đừng nói lung tung!"

Nói xong dứt khoát đăng thoát bỏ tiết, sau đó lên mạng báo cáo hết những bình luận dám nói vợ chồng hắn bất hòa.

Hạnh phúc của bọn họ, người khác dựa vào đâu mà dám suy diễn nguyền rủa?

Hành động của Louis đơn thuần là vì bảo vệ hạnh phúc gia đình, nhưng lại phản tác dụng đối với những kẻ lắm lời.

Nhiều phát ngôn trên mạng bị dỡ bỏ, lại có tin đồn Louis xuất hiện ở lớp chăm trẻ, ai ai cũng đoán già đoán non.

Louis và Gary đều là thú nhân, đời này không thể có con chung, vậy thì tin đồn Louis tham gia lớp chăm trẻ là có ý gì?

Louis đang tính chăm con cho ai đây?

"Hôn lễ bọn họ còn không có màn trao nhau thú châu, chắc không phải Gary hay Louis tìm á thú nhân khác sinh hộ đi?"

"Dựa vào đâu mà kẻ có tiền lại được lách luật mà ngoại tình?"

"Đúng thế, nếu bọn họ làm vậy, ta cũng thấy khinh bỉ!"

"Hai người này thật đáng giận!"

"Mấy người suy diễn như vậy có quá đáng quá không? Louis không thể học để chăm em trai được sao? Công tước Monde và công tước Meillet cũng đâu có lớn tuổi lắm."

http://tieulun.hopto.org

"Lầu trên quá ngây thơ rồi, kể cả là Meillet có con đi chăng nữa, có học cũng là công tước Monde đi học, hơn nữa mấy ngày này Meillet rất hăng hái tham gia hoạt động này nọ, vừa nhìn đã biết chả có bầu đâu!"

"Nhắc tới Meillet mới nhớ, mọi người có phát hiện ra điều gì chăng? Gần đây hình như ngài ấy có gì vui hay sao đó… Louis đi học chăm trẻ, chắc không thể là chăm con của Gary được, cho nên, là Louis có con riêng?"

…

Trên mạng lại xôn xao dư luận.

Louis: "…" Tại sao lại thành như vậy chứ?

Gary vừa ăn cơm dinh dưỡng Louis nấu vừa xem tin tức, đọc tới đây thì bật cười.

Tên ngốc Louis khi đó còn định hủy hoại Thú châu kia, làm sao có chuyện giấu cậu cặp kè với ai mà sinh con được?

Nghĩ thế, Gary đột nhiên đứng dậy, tiếp đến gọi: "Louis, anh qua đây chút đi."

Louis lập tức chạy tới: "Gary, có chuyện gì vậy?"

"Tới selfies chung một tấm." Vừa nói, Gary vừa chỉ chỉ bụng mình.

"Tách" một cái, hai người đã có một tấm hình, trong ảnh Louis mặc đồ ở nhà, mà bụng Gary đã lớn tới mức quần áo không che được, hơn nữa cậu cũng chẳng muốn che.

Kiểm duyệt bức hình lần cuối, Gary đăng thẳng lên tài khoản xã hội của mình, status "Mang thai".

127. Chương 127: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 16

Tài khoản trên mạng của Gary có rất nhiều người theo dõi, tuy trước kia ít đăng tin tức gì.

Bởi vậy, tấm hình vừa đăng lên, toàn bộ hệ thống mạng suýt bị đánh sập.

Mang thai? Cái quỷ gì vậy? Tại sao bụng Gary bự thế?

Mới đầu ai thấy tin này cũng phát ngốc, nghĩ nát óc chưa hiểu ai mang thai, hồi lâu sau mới có thánh phán: "Mấy người có để ý không, bụng Gary phồng lên như có thai ấy?"

"…"

"…"

"…"

Mọi người đều sa mạc lời.

Gary bỗng dưng đăng ảnh tự sướng, hẳn là không khoe chuyện người mang thai làm gì, cho nên… Cậu ta mang thai thật sao?

Một thú nhân lại có thể mang thai? Sao có thể?

Trên mạng ai nấy trầm mặc hồi lâu, sau đó bắt đầu chia sẻ bức ảnh kia với tốc độ chóng mặt, thế nhưng không một ai có đăng kèm lời bình nào, đơn giản vì… cạn lời rồi.

Horace mấy ngày nay đang rất hí hửng, vô cùng hưng phấn.

Gary và Louis xích mích, đây tuyệt đối là tin tức tốt với y, y đang rất háo hức chờ hai người đó ly hôn đây.

"Hoàng thất chắc chắn là chột dạ nên mới cắt bỏ bài đăng của ta!"

"Louis dự lớp chăm trẻ, ha hả, ta biết chắc hắn không định ở bên Gary tới cùng mà, công tước Monde cũng nhất định ép hắn phải có hậu đại cho xem!"

http://tieulun.hopto.org

"Ta sẽ chống mắt lên chờ xem bọn họ hạnh phúc được bao lâu!"

Xoát xoát từng tin nặc danh được đăng lên, Horace đang đắc ý, lúc này y chỉ tiếc mỗi cái là trên mạng không được chửi ầm lên…

Tài khoản trước đây phát ngôn thô tục đã bị đóng một lần, còn đề xuất bao nhiêu là lớp học văn hóa, tức chết y! Nhưng thôi không thô tục cũng được, mắng Gary cũng thấy đã rồi… Horace đang định tiếp tục sự nghiệp anti-fan, đột nhiên có người chia sẽ một tấm hình.

Gary đăng tin trên tài khoản mạng xã hội? Y vội vàng nhìn lại, sau đó trợn tròn mắt… Gary mang thai? Sao có thể?

Horace hóa đá.

Mà trên mạng còn có người bị shock nặng hơn cả Horace, đó chính là Green. Không, không chỉ shock, nhìn Gary và Green bên nhau hạnh phúc, hắn còn thấy thống khổ vạn phần.

Lúc đọc được tin đồn Gary và Louis trục trặc gì đó, hắn còn có chút hưng phấn, nghĩ rằng nếu hai người chia tay, không biết chừng hắn sẽ có cơ hội.

Dù hắn không có được Gary, Louis cũng đừng hòng có, mới nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Nhưng giờ… Gary mang thai? Ý cậu ấy là thế sao?

"Đây là sao? Hoàng thất giấu giới tính thật của tiểu hoàng tử?" Hồi lâu sau mới có người phản ứng lại.

"Hoàng thất đã công khai lên tiếng, nói Hoàng hậu sinh tiểu hoàng tử khi đang bị thương, cho nên tiểu hoàng tử thiếu hụt đặc thù của á thú nhân, nhưng lại không có thú châu, bởi thực lực tiểu hoàng tử rất mạnh nên mới cam chịu làm thú nhân, ai ngờ…"

Tiểu hoàng tử lại mang thai…

Hoàng thất đã công bố Gary đang mang trong bụng kết tinh tình yêu của cậu và Louis.

Cho nên, cái người trong video chiến đấu với kiến vũ trụ, có bản lĩnh phá hủy cơ giáp lẫn hành hung Green, thực chất là một á thú nhân?

"Trước kia nhiều người còn nói Gary đánh á thú nhân là không nên, giờ xem đi, Gary cũng là á thú nhân a!"

"Không ngờ trên đời này lại có á thú nhân mạnh như vậy!"

"Nếu ta cũng lợi hại được như vậy thì tốt biết mấy!"

…

Đa số người trên mạng đều chúc phúc cho Gary, số ít thì phẫn nộ.

Horace là một trong số đó: "Gary giấu giếm giới tính, hoàng thất đã lừa gạt chúng ta!" Y vốn ghét Gary phần lớn là do Gary thân là thú nhân lại cướp đi thú nhân xuất sắc trên phi thuyền của bọn họ… Giờ Gary lại nói cậu ta là á thú nhân? Bỗng dưng y có cảm giác phẫn nộ chẳng rõ vì sao.

"Hoàng thất sao phải lừa gạt chúng ta? Trước kia cũng chưa từng đề cập tới tiểu hoàng tử, ngay cả tên cậu ấy là gì cũng chẳng ai biết, giới tính đã là cái gì?"

"Kể ra thì tiểu hoàng tử cũng thực đáng thương, rõ ràng là á thú nhân, vậy mà lại bị ép theo khuôn khổ thú nhân mà lớn lên…"

"Trước kia cậu ấy ăn đồ ăn của á thú nhân còn bị người khác chỉ trích, giống như bị kỳ thị ấy… Tội nghiệp!"

"Green chắc giờ đang hối hận chết đi?"

…

Green đúng thật hối hận sắp chết tới nơi, lúc trước nếu hắn có thể hạ quyết tâm cùng Gary đến hết cuộc đời, sớm tặng Thú châu cho cậu, như vậy liệu có phải hai người đã sớm có con rồi chăng?

http://tieulun.hopto.org

Nhìn nụ cười hạnh phúc của Gary khi chụp ảnh, Green cười khổ, chán nản vô cùng, hắn lại nghe thấy cha mẹ mình tranh cãi.

"Đều tại bà, nếu không phải bà luôn chán ghét Gary, chúng ta cũng không ra nông nỗi này."

"Chẳng lẽ ông không có trách nhiệm? Lúc trước là aikhông muốn cho Gary tới nhà chơi?"

Cha mẹ càng lúc càng lớn tiếng, Green rốt cuộc nhịn hết nổi gào lên: "Phụ thân, mẫu phụ, hai người đừng cãi nhau nữa!"

"Green…" Hai người đều thận trọng nhìn hắn.

"Đều tại con, con không quý trọng cậu ấy, nếu không…" Đột nhiên Green đưa tay tự cho mình mấy bạt tai. Trong phòng yên ắng đáng sợ, chỉ còn lại tiếng tay của hắn.

Gary tung một quả "bom" lên mạng xong, mặc kệ dân tình bàn tán, trong bụng cậu có những 3 quả trứng, hơi đâu lo chuyện bao đồng.

Cơ giáp mà Gary muốn làm cho Thư Thư vẫn còn dang dở, nhưng từ lúc biết mình có thai xong mọi người đều cấm cậu động tay động chân, chỉ sợ cậu gặp chuyện ngoài ý muốn như Meillet.

Tâm trạng Gary khá tốt, để tránh nhàm chán sinh trầm cảm, cậu quyết định đi theo Meillet bổ sung kiến thức, đọc thêm tài liệu tham khảo.

Mấy ngày nay cậu khá bận rộn, hết đọc cả núi tài liệu còn phải nỗ lực tu luyện để đảm bảo cung cấp đủ linh lực cho con nữa…

Chụp ảnh xong cậu liền đuổi Louis đi, leo lên giường ngủ một giấc.

Louis vẫn luôn khao khát được khoe vợ con, nhưng sợ bạn đời không đồng ý nên không dám tỏ ra quá thân mật chỗ đông người, lúc này tranh thủ chụp trộm một tấm hình Gary đang ngủ, sau đó đăng lên tài khoản cá nhân: "Vợ yêu của ta, con yêu của ta."

Kỹ thuật chụp ảnh của hắn chẳng ra gì, nhưng một quân nhân lạnh lùng lại đăng một tấm hình ấm áp như thế…

"Ui cha, Louis mà cũng biết show ân ái nha!"

"Gary đang ngủ à? Trông thật ấm áp yên bình làm sao!"

"Bụng Gary lớn thế kia, hai người này lén lút qua lại bao lâu rồi chứ?"

…

Vừa rồi đã bị tin tức thú nhân mang thai đủ chấn kinh rồi, không để ý bụng Gary đã lớn tới cỡ nào, giờ nhìn kỹ mới thấy ngạc nhiên.

Lúc kết hôn nhìn vẫn bình thường mà, sao tự dưng to quá vậy? Hay tốc độ sinh sản cũng nhanh như Thư Thư?

Nói vậy có phải sẽ giống Thư Thư, một năm sinh hai đứa?

Đủ loại suy đoán được đưa ra, Louis thấy, toàn là tin vịt, làm gì có chuyện một năm hai đứa, Gary sinh ba mà!

Nhưng, mới hí hửng được một tí, hắn lại thấy lo, Gary mang thai những 3 đứa, lỡ phát sinh điều gì ngoài mong muốn thì sao?

Không không, Gary chắc chắn sẽ bình an vô sự, mình không thể nghĩ lung tung!

Tuy đã tự đánh lạc hướng bản thân, nhưng bụng Gary càng lúc càng lớn, Louis lại mỗi ngày một gầy sọp đi.

Một đêm hắn giật mình tỉnh giấc không biết bao nhiêu lần,lần nào cũng phải sờ sờ bụng Gary mới dám ngủ tiếp, khiến cho Gary cũng nóng ruộttheo, thậm chí bắt đầu lo không biết mình có thể sinh nở thuận lợi như Mẫu phụ hay không?

http://tieulun.hopto.org

Song, sự thật đã chứng minh, cậu nghĩ nhiều quá rồi.

Một tối nọ, Gary đang ngủ ngon thì đột nhiên bừng tỉnh vì bụng co rút đau đớn, sau đó dưới thân một dòng nước ào ạt trào ra, sau đó, có cái gì bắt đầu đẩy ra ngoài.

Cậu giống như là… sắp sinh! (Editor: Nếu không biết trước số chương ta còn nghĩ câu chuyện sẽ kéodài thêm mấy đời giống như Cô dâu 8000 tuổi, haiz!!!)

128. Chương 128: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 17

"Em sinh." Gary nói.

"Em sắp sinh ư? Để anh đi gọi bác sĩ!" Louis vừa nói vừa bò lồm cồm dậy, hắn đã chuẩn bị sẵn nguyên một bộ thiết bị chữa trị, Gary sinh sản chỉ cần gọi bác sĩ tới nữa là xong.

"Không cần, sinh xong rồi." Gary kéo Louis lại: "Anh tắm rửa giúp em đi, 3 đứa con cũng phải rửa sạch nữa."

Đã sinh rồi? Louis lại ngây ra, hắn cảm thấy hạnh phúc luôn tới với hắn thật đột ngột, đầu tiên là Gary chấp nhận cầu hôn, sau đó Gary đột nhiên mang thai, giờ… Gary sinh con vô tư vậy?

Ngẩn ngơ một hồi sau Louis mới phát hiện trong chăn có hơi ướt nhẹp, cho nên, con hắn đang ở trong chăn?

"Mau lên a." Gary thúc giục.

Louis xoay đầu giật giật như robot nhìn sang: "Hình như anh đụng phải một quả trứng… Anh bị ảo giác hay sao ấy."

Gary: "…"

Luống cuống tay chân một lúc, Louis cuối cùng cũng xử lý ba quả trứng đâu vào đấy, đặt chúng vào máy ấp trứng chuyên dụng, sau đó run rẩy lấy máy liên lạc báo cho người nhà hai bên.

Cơ hồ mấy phút sau, mọi người đều tới đông đủ.

Gary mang thai Fred không thường lui tới, nhưng lần này hắn đưa cả vợ tới thăm ba đứa cháu mới sinh: "Gary, không ngờ em còn có con trước cả anh, lại còn một lần ba đứa…" Em trai hắn quá ngầu đi.

"Nếu không phải anh thương vợ quá, hẳn đã có từ lâu rồi ấy chớ." Gary nói.

Fred sờ sờ mũi cười trừ, hắn kết hôn nhiều năm như vậy chưa có con là do không muốn vợ mình chịu cực… Mấy năm nay hai vợ chồng chịu khó tu luyện, chờ bạn đời hắn tu luyện thành công sẽ sinh con sau… Nhìn em trai hắn đi, sinh con nhanh thật a!

"Gary, thực xin lỗi, để em vất vả rồi." Louis nghe lời Gary nói thì áy náy, sao lúc trước hắn không lo chuyện tránh thai…

"Không sao, em ổn mà." Gary nhìn Louis vẫn còn đơ đơ, chắc bị dọa chưa hoàn hồn, chỉ đành quay sang trấn an hắn.

Louis cảm động muốn khóc, Gary là tốt nhất!

Bên này mấy người trẻ tuổi đang tán gẫu, bên kia, Thư Thư lấy máy liên lạc ra xoát xoát chụp ảnh, sau đó tung lên mạng, để status: "Cháu nội của tôi."

Gary sinh? Nhanh thật! Có điều… Sao lại có 3 trứng?

Người xem ảnh ai nấy đều thắc mắc, sinh đôi đã hiếm lạ, sinh 3 là càng chưa từng thấy, đây có phải hơi khiêu chiến khả năng tiếp thu của mọi người hay không a?

"Ta nhìn nhầm rồi phải không? Sao trên ảnh có những 3 trứng?"

http://tieulun.hopto.org

"Nhân bản vô tính a?"

"Ta có nghiên cứu qua, chưa có ca nhân bản nào thành công, chắc 3 trứng thật đó."

"Hèn chi bụng Gary lớn vậy… Hóa ra mang thai tận 3 đứa?"

…

Trên mạng lại lần nữa nổ tung.

Máy liên lạc của Louis cũng đổ chuông sắp nổ tới nơi rồi.

Trước kia Louis một lòng yêu thầm Gary bạn bè hắn đều không hiểu nổi, cảm thấy dù Gary có là hoàng tử đi chăng nữa thì vẫn kém á thú nhân, hiện tại… Những người này đều chuyển thành ghen tị tột độ với Louis rồi.

Louis năm nay mới được nhiêu tuổi? Vậy mà đã có 3 mặt con, 3 đứa! Thật khiến cả thế giới phải đố kỵ!

Louis ngây ngô cười nhận từng cuộc gọi từ đám bạn, mấy ngày kế tiếp, hắn đều quanh quẩn bên Gary cả ngày.

Thêm mấy ngày nữa, hắn lại tập trung công tác, bắt đầu nghiên cứu cơ giáp cùng Gary và chăm sóc 3 quả trứng, đột nhiên có cảm giác bản thân mình cố gắng vẫn chưa đủ.

Trước kia hắn tưởng mình sẽ không có con, kế hoạch tương lai sẽ là tận hưởng cuộc sống và du lịch cùng Gary, nhưng giờ đã có con rồi, lại 3 đứa chứ chẳng ít.

Louis đột nhiên nhận thức được rằng, bản thân mình cần phải có sự nghiệp vững vàng.

Nếu hắn ngay cả sự nghiệp cũng không có, sao có thể làm tấm gương cho bọn trẻ noi theo? Làm sao đảm bảo được tương lai cho con hắn được hạnh phúc?

Louis trước đã dụng tâm học cách làm ăn giờ càng chuyên tâm, chỉ là địa điểm cố gắng chuyển dần về nhà để tiện công chăm sóc vợ con.

Trước kia Gary sinh nở bất ngờ hắn không kịp trở tay, điều này đã khiến hắn tiếc hùi hụi, con trai phá vỏ hắn nhất định sẽ không bỏ lỡ đâu!

Một Louis mỗi ngày vội đến chân không chạm đất giờ lại có thêm sở thích rất nhẹ nhàng, đó là nói chuyện cùng con trai, hơn nữa mỗi lần nói chuyện đều chụp hình đăng lên mạng khoe, nhờ phúc của hắn mà ba quả trứng chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành 3 quả trứng "hot" nhất đế quốc Thú Nhân.

Một ngày đẹp trời Gary mở máy lên mạng dạo một vòng phát hiện, hình ảnh trứng mình sinh đã phủ sóng khắp mọi mặt trận…

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, mấy quả trứng đã có động tĩnh.

Hết thảy đối với Louis đều thật diệu kỳ, bọn họ ghi lại từng khoảnh khắc bên 3 quả trứng, mỗi ngày trước khi ngủ còn tâm tình với Gary: "Ba đứa con mình càng ngày càng hoạt bát nha."

"Ừm." Gary ôm một quả trứng chậm rãi vuốt ve, thuận tiên truyền linh lực vào trong.

"Em nói trong ba đứa có đứa nào là á thú nhân không? Nếu có thì mấy đứa a?" Louis học theo Gary vuốt ve quả trứng trong lòng.

Nghe hắn nói, Gary bỗng sửng sốt.

Liệu có á thú nhân không? Hình như cậu quên chưa giải thích rõ ràng trường hợp của mình cho Louis nghe rồi, Louis còn chưa thấy thú hình của cậu kia!

"Louis, em có chuyện muốn nói với anh." Gary đột nhiên nói.

"Chuyện gì cơ?" Louis ghé lại gần hôn Gary, mới kết hôn hắn luôn thấy bất an, nhưng tới giờ đã hoàn toàn ngược lại.

http://tieulun.hopto.org

Gary đã nguyện ý ăn thú châu của hắn, sinh cho hắn 3 quả trứng xinh xắn, chắc chắn yêu hắn rất nhiều, chỉ cần hắn đối xử với Gary đủ tốt, Gary sẽ không rời bỏ hắn… Một khi mở lòng tin tưởng, tình cảm từ hai phía càng tốt thêm.

Gary đẩy Louis đã hôn còn tính sờ loạn ra, hai người kết hôn xong đã nhanh chóng thừa nhận tình cảm của mình, sinh hoạt "xõa" như vợ chồng, giờ càng thêm trầm trọng… Louis giờ còn không thèm đánh răng trước khi hôn cậu nữa.

"Thú hình của em còn chưa cho anh xem." Gary nói.

Louis khó hiểu, hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không, Gary không phải là á thú nhân sao? Sao có thú hình được?

"Nếu không có thú hình thì sao cha mẹ em lại nói với người ngoài em là thú nhân được?" Gary nói.

"Em…" Louis vẫn mờ mịt, Gary có thú hình? Hắn biết Gary đã nhiều năm như vậy rồi, trước nay chưa từng thấy thú hình Gary bao giờ…

"Em cho anh xem thú hình của em." Đẩy trứng cho Louis, Gary trực tiếp biến thành chuột.

"Gary!" Louis cả kinh, lập tức nháo nhác nhìn quanh – Gary đột nhiên biến mất?

"Em ở đây nè." Gary dùng linh lực bắt chước tiếng người nói, lần lần bò ra khỏi đống quần áo.

Hamster nho nhỏ bò ra khỏi quần áo lắc lắc thân mình, thoạt nhìn xù xù lông thật đáng yêu, Louis cảm giác trái tim mình đã bị tan chảy trong ngọt ngào mất rồi.

Hắn cũng đột nhiên nhớ tới một chuyện, lúc mẫu phụ đưa hắn tới chỗ Thư Thư khám, có lần hắn từng thấy một con chuột nhỏ rất đáng yêu, khi đó thể trạng không tốt, chưa thấy động vật nhỏ bao giờ, thích không chịu nổi, cho chuột nhỏ ăn rồi còn ôm nó nửa ngày, sau đó lỡ tay nắn nắn cái đuôi chuột nhỏ, chuột nhỏ liền giận chạy mất.

Sau đó… Mỗi lần Gary bắt hắn biến thành thú hình đều đặc biệt thích túm đuôi hắn.

Lần kế gặp lại chuột nhỏ, khi đó hắn cũng đang trong thú hình, muốn đuổi bắt chuột chơi, kết quả đuổi không kịp, sau đó, Gary nói ghét hắn vì hắn giống mèo.

Hắn biết hoàng thất thích nuôi chuột, trước đó còn hỏi Gary có muốn mang một con về nuôi không, Gary liền đánh hắn một trận răn dạy mấy hồi… Hóa ra chú chuột mà hoàng thất vẫn nuôi là Gary a?

Không, chú chuột thường xuất hiện cùng Edgar hơi khác chú chuột này, cho nên…

"Mẫu phụ em cũng có thú hình là chuột đồng." Gary vừa nói vừa lấy quả khô trong túi ra, sau đó ngồi xuống cạnh quả trứng gặm gặm.

Oa, đáng yêu chết mất! Louis đặt trứng sang bên cạnh, dùng cả hai tay nâng Gary lên, sau đó hôn cậu vài cái.

Mùi của Louis đã trở nên vô cùng quen thuộc với Gary, cậu không bài xích chút nào, nhưng điều cậu không ngờ là, Louis hôn xong còn đòi liếm nữa!

Cậu lớn được nhiêu đâu? Louis liếm một lượt đã hết từ chân đến đầu rồi!

Gary vươn móng vuốt trảo ba đường khiến cằm hắn rướm máu.

Thực ra cậu không dùng sức lắm, lúc trước toàn cào Edgar và Fred như vậy, chỉ đủ gãi ngứa cho bọn họ, ai dè Louis lại bị thương, thấy vậy cậu lập tức biến thành hình người, lo lắng hỏi: "Louis, anh không sao chứ?"

Bạn đời trần trụi nhào vào lòng mình, Louis nào còn tâm tư nghĩ tới điều gì khác, lập tức ôm chầm lấy Gary.

"Đeo bao!" Gary vẫn nhớ được chuyện quan trọng nhất… Chưa gì đã 3 đứa rồi, cậu không muốn sinh thêm 3 đứa nữa đâu.

http://tieulun.hopto.org

Vận động kịch liệt qua đi, Louis xem qua 3 quả trứng lần nữa, đưa Gary đi tắm, sau đó ôm cậu nhào lên giường ngủ, hoàn toàn quên mất trên mặt còn vết thương.

Hôm sau Meillet tới thăm cháu nội liền thấy ba vết cào trên mặt con trai: "Con nuôi mèo?" Dấu vết này vừa nhìn đã biết không phải người cào, con y nuôi mèo sao?

"A?" Louis ngu ngơ.

"Mặt con bị con gì cào? Nuôi mèo con? Móng vuốt của mèo cũng không nhỏ tới vậy chứ?"

Louis cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề: "Không phải mèo, là một chú chuột nhỏ đáng yêu."

"Chuột? Nuôi chuột cũng hay, nhớ chăm sóc nó có tâm một chút." Meillet nói: "Mẫu phụ của Gary là á thú nhân họ gặm nhấm, Gary tuy không có tai chuột, nhưng chắc cũng giống mẫu phụ cậu ta, con đối xử với chuột không tốt, tới lúc đó cậu ta sẽ thay mặt dòng họ dạy cho con một bài học đó."

Con chuột cào con chính là Gary a… Có điều Gary cào hắn không phải vì hắn đối xử với chuột nhỏ tệ bạc, mà là hắn giở trò lưu manh.

Sờ sờ cằm, Louis rất là tưởng niệm xúc cảm tối qua khi sờ chuột nhỏ nha.

Tuy vậy, Gary tuyệt đối không phải người dễ dàng cho người khác vuốt ve đâu! "Anh biến thú hình cho em sờ đủ rồi, giờ cho anh sờ một lát đó."

Nghe điều kiện của Gary, Louis lập tức biến thành hổ trắng, ghé vào bên người Gary cọ cọ, sau đó vô cùng gian khổ dùng thú hình xem tư liệu.

Gary dùng chân nhún nhảy trên bụng Louis, càng nhún càng thích, sau đó biến nhỏ nữa nhỏ nữa chui vào lớp lông dài của Louis…

Louis tức khắc nằm thẳng đơ không dám động đậy, chỉ sợ thân hình to lớn của mình sẽ đè ngạt Gary…

Khoảng thời gian trước khi con trai phá vỏ, Gary dứt khoát để nguyên thú hình, đồng thời còn tranh thủ dạy Louis học tu luyện.

Nhà bọn họ ai cũng tu luyện, tuổi thọ kéo dài, nếu Louis không chịu tu luyện… Cậu không muốn trơ mắt nhìn Louis đi trước mình đâu.

Fred đã dạy bạn đời tu luyện từ lâu, nhưng hiệu quả không khả quan cho lắm, tiến độ rất rất chậm, vì thế, Gary cũng chuẩn bị sẵn tâm lý chiến đấu lâu dài, ai dè tốc độ tu luyện của Louis cực kỳ nhanh, mới một lát mà đã cảm nhận được luồng linh lực rồi.

Lúc đầu Gary thấy rất khó hiểu, nhưng cẩn thận ngẫm kỹ lại liền hiểu ra.

Louis là con trai công tước Monde, ở đế quốc Thú Nhân quý tộc dùng huyết thống để phân chia đẳng cấp, huyết thống của Louis rất tốt, hơn nữa hồi nhỏ yếu ớt còn được Mẫu phụ cậu dùng linh lực để tẩm bổ thân thể…

Kỳ thực lúc ấy, khi được cậu và Mẫu phụ cậu thay nhau tẩm bổ đã tốt lên biết bao nhiêu, nếu không, giờ hắn cũng chẳng mạnh được vậy đâu!

Thiên phú bẩm sinh mạnh mẽ lại có người bồi bổ thêm… Louis có được đầy đủ những yếu tố ấy mà còn luyện không ra hồn thì quá vô dụng rồi!

Khi Louis đã cảm nhận được linh lực, hơn nữa còn biết làm sao để truyền linh lực cho con xong, ba quả trứng liền có động tĩnh.

Chắc có lẽ đã bước vào thời kỳ thoát xác, quá trình này tốc độ thường tăng giảm thất thường, 2 trong 3 quả của cậu lại phá vỏ rất nhanh chóng, thoắt một cái đã thấy hai chú mèo con lông trắng như tuyết… khụ khụ, là hổ trắng uy phong đạp vỏ chui ra khỏi trứng, quả còn lại đã bị đục một lỗ nhỏ xíu xiu.

"Có cần mang đồ ăn ra dụ nó không? Ngày xưa Gary cũng ở lỳ trong trứng mãi, sau đó ngửi thấy mùi đồ ăn mới chịu ra đó." Thư Thư nói, cậu cảm thấy quả trứng còn lại chính là một con chuột con.

http://tieulun.hopto.org

Còn có cả chuyện này sao? Louis tò mò nhìn về phía Gary, sao vợ yêu của hắn lại có thể thản nhiên khi quá khứ đen tối bị đem ra ánh sáng như vậy chứ…

Hai con hổ con chụm vào nhau nô đùa đấu võ, chuột con vẫn không động tĩnh, Gary vốn chẳng muốn dùng tới biện pháp dụ dỗ bằng đồ ăn đâu, ai ngờ… Hữu dụng thật đấy à?

Một chú chuột đỏ hỏn trụi lông té lộn nhào từ vỏ trứng ra ngoài, chạy thẳng tới đĩa đồ ăn…

Hai con hổ con cũng ngửi thấy mùi đồ ăn, tạm hoãn lại trận đấu chạy tới, lại bị Louis tóm được, em út còn chưa được ăn, hai anh lớn đi tranh giành còn ra thể thống gì!

Thư Thư nhìn một màn này liền biết địa vị của bé út trong nhà này tương lai sẽ rất cao đây, tự dưng thấy mỹ mãn dễ sợ!

Đế quốc Thú Nhân thật là tuyệt, hậu thế của cậu sống ở đây không cần sợ rắn, dọa được cả mèo… Ý, là lão hổ luôn kia!

Càng nghĩ càng thấy chuột ta là lợi hại nhất quả đất, hắc hắc!

Thư Thư đang hả hê sung sướng, đem chuyện này nói cho Edgar nghe.

“Em là lợi hại nhất.” Edgar: “Ai dám không phục ta sẽ cho hắn biết tay.”

Thư Thư càng cười híp mắt.

Lúc này, dân tình trên mạng đã thấy ảnh chụp hai chú hổ con, cũng biết cả ba quả trứng đều đã nở.

“Hổ con nhìn yêu kinh khủng a a a! Không hổ danh là đệ nhất họ mèo!”

“Cả hai em hổ đều đẹp điên đảo, thật muốn nuôi một em!”

“Sao bảo có 3 mà chỉ cho chúng ta xem 2?”

“Đúng đúng đúng, có tận 3 em cơ mà?”

…

“Bé út là bảo bối của gia đình, chúng tôi phải giữ bí mật tất cả tin tức về nó.” Louis cũng đưa ra quyết định giống như Edgar.

“…”

“…”

“…”

“Cho nên bé út là á thú nhân?”

“A a a, thật tò mò muốn biết á thú nhân bảo bối trông như thế nào a!”

Louis bảo vệ con cưng khiến rất nhiều người trên mạng càng tò mò, Meillet và Calvin nhìn dòng tin này mà ngơ ngác nhìn nhau.

Louis nói đây là á thú nhân… Rõ ràng là thú nhân hình chuột nhỏ bé a!

“Hồi nhỏ Gary cũng giống vậy, cho nên hoàng thất mới nói cậu ấy là thú nhân.” Louis giải thích cho phụ huynh: “Bảo bảo không có thú châu, hẳn nó cũng là á thú nhân.”

Chuột con bé xíu bằng ngón cái trở mình, trong lòng Meillet run rẩy, xưa nay y tự nhận mình thông minh quảng đại, đột nhiên nghĩ: “Cho nên, Thư Thư cũng giống vậy?”

Edgar, tên kia từ trước tới nay chưa từng biết yêuthương động vật, kết hôn xong lại mang thú cưng đi khắp nơi cho thiên hạ đồn đại…

http://tieulun.hopto.org

129. Chương 129: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 18

Edgar vừa thoái vị xong đã tính dẫn Thư Thư ra ngoài ngao du khắp chốn.

Louis kết hôn xong cũng muốn mang Gary đi chơi.

Nhưng là… Đột nhiên Gary có thai, kế hoạch bị trì hoãn, thẳng tới khi ba nhóc tì tròn hai tuổi mới lên lịch đi chơi, hơn nữa còn nhập hội với Edgar và Thư Thư, đến nỗi Meillet và Calvin…

Con trai chạy rồi, bọn họ còn công việc dang dở, đành ở nhà trông cháu.

Đương nhiên bọn họ làm vậy cũng vì lười chạy khắp nơi, hai người hồi còn trẻ đã đi nhiều nơi, mỗi lần đi xa nhau thì nhiều gặp chẳng bao nhiêu, giờ chỉ muốn cùng nhau trải qua những ngày sinh hoạt bình lặng.

Còn người khác cũng không thể đi, tỷ như vợ chồng Fred… Thân là Hoàng đế và Hoàng hậu, bọn họ ra ngoài không tiện, hơn nữa… Lần này đoàn Edgar chọn hình thức du lịch bình dân.

Trước khi xuất phát, bọn họ đột nhiên phát hiện lái phi thuyền tư nhân ra ngoài chơi rất nhàm chán, dứt khoát đổi thành đi nhờ phi thuyền tới tinh cầu Thiêm tư, giống như thường dân đi hưởng thụ một kỳ nghỉ thật "bụi bặm".

Thư Thư rất hiếu kỳ với cuộc sống sinh hoạt của người bình thường, Edgar nghe cậu tuốt, Louis ưa thích mạo hiểm, Gary thì sao cũng được… Kế hoạch du lịch cứ thế tiến hành.

Bọn họ nhập hội với đoàn lữ hành "Ngôi sao nhỏ", nhờ Thư Thư lên mạng đặt được chỗ.

"Hơn 30 năm… Thật muốn xem xem Thiêm tư ngày nay thay đổi đến thế nào rồi." Ngồi khoang sau cho gia đình, Thư Thư đang hết sức hưng phấn.

Đích đến lần này của bọn họ là nơi mà cậu và Edgar tương ngộ, từ khi rời khỏi nơi đó vẫn chưa từng ghé lại lần nào…

Trước kia sống ở Thủ đô tinh rất sung túc, Thư Thư chưa từng nghĩ sẽ trở lại Thiêm tư, nhưng giờ sắp tới nơi đó, Thư Thư lại hoài niệm.

"Mẫu phụ, tinh cầu Thiêm tư giờ đẹp lắm đó, còn hòa mạng tổng nữa, phát đạt lắm rồi." Gary nói, khi còn nhỏ Chris và Ian đã từng dẫn cậu tới đó chơi một thời gian.

"Thật sao?" Thư Thư mừng rỡ, lại nói với Edgar: "Rắn bự, không biết động mình đào còn ở đấy không ha?"

"Vẫn còn." Edgar khẳng định.

"Thật sao?" Thư Thư kinh ngạc.

Edgar không đáp, đương nhiên là thật rồi, nơi gặp gỡ định mệnh linh thiêng ấy, sao hắn có thể không bảo vệ tốt?

"Rắn bự, lúc trước anh lén bám theo em, còn nhặt váy em về nha…" Thư Thư lại nói, mặt rất chi là giàu biểu cảm.

Gary và Louis hai người mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, chỉ coi mình như không khí đang bay ngang qua…

Edgar khiêng Thư Thư vào phòng ngủ bên cạnh, dứt khoát lên giường vào giấc.

Nhưng chỉ được một lát, trên thuyền phát thanh thông báo – tới giờ cơm trưa.

Phi thuyền này do công ty du lịch bao trọn, người trên phi thuyền ngoài thuyền viên còn lại đều là du khách, mà mọi người đều phải ăn cơm cùng với nhau.

Nhà ăn đông đúc, lữ khách mỗi người được nhận một phần cơm, nhưng nếu muốn ăn thêm có thể bỏ tiền ra mua.

Nhưng cơm phần ở đây, hương vị dở một cách rất đáng ăn đòn…

http://tieulun.hopto.org

"Xì! Đúng là du lịch giá rẻ, phần cơm gì mà chỉ có cháo dinh dưỡng với tí tẹo đồ ăn thế này!" Có người oán giận dò hỏi giá thịt nướng, cuối cùng chỉ đành cắn răng mua một phần, sau đó qua vừa ăn, vừa oán giận hương vị quá tồi.

Edgar và Louis lãnh cơm, bọn họ đều được rèn giũa trong quân đội, trước đây lúc gặp nhiệm vụ ăn uống còn tệ hơn thế này mà còn chịu được, chỉ lo Thư Thư và Gary không thoải mái: "Hai người muốn ăn gì để bọn tôi đi mua?"

"Không cần." Thư Thư từ chối, phi thuyền bé tẹo này có gì mà ngon? Chắc chắn không ngon bằng đồ ăn giấu trong túi của cậu đâu.

Thư Thư lén lút lấy ra một ít đồ trong túi, bắt đầu gặm gặm.

Gary liếc nhìn mẫu phụ, sau đó cao ngạo làm theo.

Edgar và Louis nhìn bọn họ ăn uống thản nhiên, yên lặng ngồi xuống ăn hết phần cơm.

Gary có chút thương cho Louis, lấy mấy bao thịt nướng đưa cho hắn, Thư Thư thì đang cắn hạt dẻ cho Edgar.

"Cái này lúc trước hái ở tinh cầu Thiêm tư đó, giữ tới tận giờ chưa ăn." Thư Thư nói, suýt nữa thì quên hẳn… Lúc trước ở Đọa thú tinh cầu từng lấy ra, xong lại có Renault bao ăn bao ở, cậu liền nhét lại vào túi, thời gian sau lâu quá quên béng mất.

Edgar nhìn Thư Thư mờ ám như thế thì biết ngay, cười rộ lên: "Khi nào tới Thiêm tư, ta lại bồi em đi hái hạt dẻ."

"Ừm." Thư Thư cười toe.

Đi du lịch kiểu này kể ra thì ngụy trang rồi nhưng không khác được bao nhiêu.

Tỷ như Thư Thư, đeo tai giả, gắn râu, nhưng so với bình thường vẫn giống tới 7 phần.

Do tuổi trẻ vững bền, hiện giờ trông cậu thoạt nhìn vẫn như mới thành niên, không xinh đẹp lộng lẫy nhưng lại là một á thú nhân rất thanh tú đáng yêu.

Nụ cười này càng khiến cậu tỏa sáng.

Trong đoàn du lịch có một đám thú nhân học đại học đều bị kinh diễm.

"Á thú nhân kia đẹp thiệt đó!"

"Chúng ta qua làm quen đi?"

"Nhưng người ta là hoa có chủ rồi…"

"Thú nhân kia phải ăn cơm công ty du lịch phát, vừa nhìn đã biết thiếu tiền a…"

…

Một đám trẻ trâu ngươi đẩy ta ta đẩy ngươi mãi, cuối cùng một thú nhân tự nhận là xuất chúng nhất bọn đi tới trước mặt Thư Thư: "Chào bạn, bạn đi Thiêm tư du lịch sao?"

Tiếp cận kiểu này có chút buồn cười, người nơi đây ai chẳng đi du lịch Thiêm tư? Gary cạn lời, nhưng Thư Thư rất vô tư hồn nhiên đáp lại: "Đúng vậy!"

"Bọn mình cùng đoàn du lịch đó, thật tình cờ, mình mời bạn ăn gì đó nha." Thú nhân kia lại nói.

"Cả bạn cậu nữa." Một thú nhân trẻ khác nói, hắn nhìn trúng Gary ngồi đối diện Thư Thư rồi.

Hai thú nhân tuổi đôi mươi tranh nhau thể hiện, đứa nào cũng tươi trẻ phơi phới ra, Edgar nhìn chúng dụ dỗ á thú nhân của mình ngay trước mặt mình, sắc mặt chậm rãi biến đen.

"Không cần đâu." Thư Thư từ chối thẳng thừng, đồ ăn của cậu còn ngon hơn đồ trên phi thuyền nhiều.

"Bạn yên tâm đi, tụi mình mang đủ tiền mời hai bạn mà." Học sinh kia lại nói.

http://tieulun.hopto.org

"Đúng thế, để bọn mình mời hai người một bữa đi." Học sinh bên cạnh phụ họa.

Mấy đứa mang tiền liên quan gì tới tôi? Tôi cũng mang tiền a… Thư Thư cau mày nhìn người trước mắt – cậu ghét mấy người này, nếu họ còn mặt dày đứng đây thì làm sao cậu lấy đồ ăn ra gặm tiếp được?

"Yên tâm, chúng tôi có mang đủ đồ ăn." Edgar lên tiếng, nhàn nhạt quét mắt nhìn đám học sinh, sau đó lấy trong không gian ra một bàn đầy những hộp giữ tươi đồ ăn.

Hộp giữ tươi không phải của hiếm lạ gì ở Đế quốc Thú Nhân, nhưng đồ thuộc sở hữu của Edgar nào có thể giống với hộp giữ tươi bình thường?

Được rồi, vì đam mê shopping của Thư Thư mà giờ trong hoàng cung, sản phẩm giảm giá nhiều không đếm xuể, nhưng hộp đồ ăn này vẫn là của trợ lý hắn chuẩn bị chứ không phải Thư Thư.

Đối với Thái thượng hoàng, trợ lý hoàng gia đã cất công chuẩn bị hộp giữ tươi hàng hiệu để bảo quản những món ăn của nhà hàng 8 sao.

Đồ ăn trên phi thuyền dù có đắt đỏ, nhưng sao có thể so được với một bàn này?

Edgar ấn nút mở hộp, máy móc bên trong liền bày biện đồ ăn ra bàn, món nào món đó tỏa ra hương vị mê người, vừa ngửi đã biết xa xỉ tới nhường nào.

"Đây là món chính của khách sạn Kars…" Học sinh đứng gần có vẻ nhà cũng khá giả, liếc mắt đã nhận ra món chiêu bài đầu bếp đích thân làm mà có tiền cũng chưa chắc đã mua được này.

Những học sinh đứng gần đều xấu hổ nhìn Edgar mở hộp giữ tươi, sau đó từng món ăn mỹ vị đều được bưng ra… Bọn họ vừa bị chơi một vố thật đau.

Học sinh mới tiếp cận kia càng thấy nghẹn uất, mấy người này bị gì vậy chứ, rõ ràng có tiền có thế lại giả dạng người nghèo…

Cả đám học sinh đều ngượng chín mặt, cuối cùng kéo nhau bỏ đi.

Chọ bọn chúng đi hết, Thư Thư quay sang Edgar: "Uy, đã nói là "đi phượt" rồi mà? Sao anh còn mang nhiều đồ thế?"

"Em không thích?" Edgar hỏi.

"Thích!" Thư Thư cắn răng chẹp miệng một cái, gắp mấy miếng lên thưởng thức.

Gary cũng không khách khí làm gì, nhìn họ ăn ngon lành, đám người chung quanh đều kinh ngạc nhìn họ như người ngoài hành tinh – bốn người này sao có thể như vậy a! Rõ ràng có tiền còn tham gia đoàn du lịch này làm gì?

Đường hàng không ở Đế quốc Thú Nhân đều rất an toàn, giữa đường 2 lượt tiếp viện, một đường thuận lợi tới Thiêm tư.

So sánh với một Thiêm tư trong trí nhớ của Thư Thư, diện mạo Thiêm tư ngày nay đã thay đổi rất nhiều, ít nhất đã có rất nhiều những tòa nhà chọc trời mọc lên. Đương nhiên, để bảo vệ cho cảnh quan ở Thiêm tư, cây cối vẫn để mọc quanh tòa nhà, nhìn xa trông như một tòa núi xanh cực kỳ hùng vĩ.

Thư Thư vui mừng nhìn cảnh trước mắt, tâm trạng Gary cũng rất tốt, Chris và Ian ở đây, cậu nhớ ông bà lắm rồi.

Đương nhiên, bọn họ phải đi theo đoàn trước, tham quan những danh lam thắng cảnh trứ danh ở đây… Mà điểm xưng là "danh lam thắng cảnh trứ danh" này, đương nhiên là nơi Edgar và Thư Thư đính ước.

Thiêm tư vốn đã xinh đẹp, trước Thư Thư chưa có cơ hội du ngoạn, lần này đi chơi rất tận hứng, tiếc là có vài điều khiến cậu không khỏi có chút hụt hẫng.

Tỷ như nói, đoàn du lịch được dẫn tới một cái hố to, sau đó nghe hướng dẫn viên giới thiệu: "Các vị, chúng đang đứng tại nơi Edgar bệ hạ khi còn là Thái tử thức tỉnh huyết thống, ở nơi đây, Edgar bệ hạ đã thức tỉnh huyết thống và trở nên vô cùng cường đại…"

Đây là chỗ bọn họ bị sét đánh te tua mà… Có cái gì đẹp! Thật nhàm chán!

http://tieulun.hopto.org

Kết quả… Khi đoàn du lịch vào rừng rậm, hướng dẫn viên lại chỉ vào một thạch động rất đẹp gần đấy: "Nơi này chính là nơi khi đó Edgar bệ hạ và Thư Thư điện hạ từng sinh sống…"

Thư Thư chấn kinh, cậu ở chỗ đó lúc nào a? Sơn động cậu đào tuy khá gần sơn động này, nhưng chắc chắn không phải ở đây a… Hơn nữa, sao cậu đào được cái hang đẹp vậy được! Vừa nhìn đã biết do người máy xây nên!

"Tinh cậu Thiêm tư có vô số cây hạt dẻ, đây là món ăn ưa thích trước đây của Hoàng hậu, người nào đã tới Thiêm tư thì cũng nên mua một ít mang về…" Hướng dẫn viên lại giới thiệu, sau đó bắt đầu đẩy mạnh tốc độ tiêu thụ hạt dẻ.

Thư Thư: "…"

"Bên kia là chỗ nào vậy?" Đột nhiên có một du khách chỉ vào tường lớn bên kia.

"Bên đó là trang viên, nghe nói là thuộc sở hữu của hoàng thất." Hướng dẫn viên du lịch nói: "Trang viên kia có cho phép ghé thăm một khu vực, chút nữa tôi sẽ dẫn các vị qua xem…"

Nghe hướng dẫn viên du lịch nói, đám người Thư Thư cũng ngó qua, đúng là tài sản hoàng thất, không những thế còn có nơi cư trú thực sự của hai người họ trước kia.

Hướng dẫn viên du lịch dẫn đoàn người tới khu vực phụ cận trang viên, bốn người Edgar liền tỏ ý rời đoàn.

Bọn họ tách đoàn, sau đó vào trang viên.

Đám học sinh vẫn luộn trộm theo dõi Edgar, kết quả phát hiện ra chuyện này.

Kia không phải trang viên của hoàng thất sao. Bọn họ cứ thế đi vào?

Rời khỏi đoàn du lịch, Thư Thư mặc kệ tất cả, cậu kéo Edgar tới chỗ sơn động hai người từng ở ngay và luôn.

Mấy năm nay sơn động luôn có người gìn giữ, dù vậy nó vẫn hơi xuống cấp.

Chui vào phòng ngủ trước kia mình đã đào, Thư Thư cảm khái: "Khi đó em sợ anh lắm đó, sợ anh ăn em lúc nào không biết."

"Đúng là lúc đó ta muốn ăn em." Edgar đáp, sau đó hôn trán Thư Thư.

"A?" Thư Thư kinh ngạc.

"Ta đặc biệt muốn ăn em tại nơi này." Edgar áp đảo, hôn lên môi cậu, khi đó còn tưởng mãi mãi không thể được âu yếm á thú nhân, ai ngờ Thư Thư đã thay đổi vận mệnh của hắn, hắn thật sự có thể "ăn" á thú nhân của mình tại đây rồi.

Bên ngoài sơn động, Gary và Louis nhìn tảng đá chắn ở cửa động, nhất thời câm nín.

"Chúng ta về phòng ngủ?" Louis đề nghị.

"Đi thôi." Gary nhanh chân trở về, đoàn du lịch đáng ghét thật đấy, nhưng những lúc như thế này thì vẫn còn hữu dụng chán!

130. Chương 130: Phiên Ngoại: Tiểu Vương Tử Thú Thú Luyến 19

Hoàng đế Fred đăng cơ đã 50 năm, hơn 20 năm trước sinh hạ một vị tiểu hoàng tử, hiện tại, vị hoàng tử này đã trưởng thành.

50 năm trước, dân chúng đế quốc Thú Nhân mỗi ngày đều dõi theo Fred và Gary, nhưng giờ đã đổi thành con của Gary và Fred.

http://tieulun.hopto.org

Mỗi ngày trên mạng đều là lời khen tiểu hoàng tử thật tuyệt thật đẹp trai, dần đà, không ai còn nhớ tới Thái thượng hoàng Edgar và Hoàng thái hậu Thư Thư nữa, thậm chí thời gian trôi đi, hai người này càng ít đăng hình trên mạng, cảm giác tồn tại càng lúc càng hạ xuống.

Thế nhưng trên mạng vẫn truyền tai nhau một truyền thuyết nói rằng Thái thượng hoàng Edgar và Hoàng thái hậu Thư Thư vẫn đang hưởng tuần trăng mật dài bất tận ở khắp mọi nơi, người nào may mắn gặp được bọn họ sẽ có được trợ giúp từ các vị quý nhân ấy.

Hơn 20 năm trước, người cầm quyền của tập đoàn tài chính Nordan suýt chút nữa thì bị em trai ruột hại chết cũng là nhờ Thái thượng hoàng và Hoàng thái hậu cứu mạng. Sau đó hai người lại đi tìm một vùng đất mới.

Bọn họ không tính dừng chân ở đây lâu, bởi tinh cầu này có dân số già nhất đế quốc, nhiều năm lịch sử cư trú, tinh cầu này đã bị khai thác cạn kiệt tài nguyên – nhiều năm về trước, các thú nhân căn bản đều không biết quý trọng cảnh quan hay môi trường.

Edgar và Thư Thư mới tới còn phải nhíu mày – không khí ô nhiễm, không biết có bao nhiêu vật chất có hại đang lơ lửng trong không khí nữa.

Tới khi xem xét thật kỹ, hắn thấy vô số kiến trúc, nhưng màu xanh của cây cối lại chẳng có bao nhiêu, càng phật lòng.

Thú nhân ở đây còn sử dụng những sản phẩm điện tử lỗi thời cũ rích, cách sống gần như ngang bằng mức sống trên Trái đất cổ xưa… Thư Thư lại thấy mừng.

"Em thích nơi này?" Edgar kinh ngạc nhìn Thư Thư.

"Cũng không hẳn, chỉ là thấy quen thuộc!" Thư Thư hưng phấn nhìn chung quanh: "Trước kia em không nhận ra Trái đất lại là như vậy."

Thư Thư đã sớm kể chuyện trước đây của mình cho Edgar nghe, chuyện cậu từng được rất nhiều người nhận nuôi, Edgar vẫn còn hơi buồn bực.

"Hoàn cảnh sống của em trước đây kém vậy sao?" Edgar hỏi.

"Khá tốt a!" Thư Thư nói: "Em thấy còn tốt hơn sống giữa rừng già, lại chẳng có nguy hiểm gì."

Edgar: "…" Điều này kể ra cũng đúng, viên tinh cầu này cơ bản không có động vật hoang dã, tất nhiên cực ít nguy hiểm.

Edgar và Thư Thư đã đặt phòng khách sạn tốt nhất trên tinh cầu, hạ cánh phi thuyền liền tới thẳng chỗ đó.

Kết quả…

"Phòng đặt trước của chúng tôi cho người khác?" Edgar cau mày nhìn nhân viên phục vụ trước mặt.

"Xin lỗi hai vị, phòng tổng thống hai người đặt hiện giờ đang được sử dụng, tuy nhiên khách sạn chúng tôi vẫn còn phòng khác, cũng không tệ, chúng tôi có thể chiếu khấu 5% cho hai vị."

Phòng tốt bị chiếm, Edgar ít nhiều có hơi bực dọc, nhưng đương nhiên không thể vì vậy mà nổi nóng được.

Nghe nói có thể đổi phòng, Edgar gật gật đầu: "Vậy đổi đi."

"Cảm ơn hai vị!" Nhân viên khách sạn lại nhắc nhở thêm: "Hai vị, trong phòng tổng thống hiện giờ có một nhân vật lớn! Nếu hai người có rảnh có lẽ nên tiếp xúc một chút."

"Được." Edgar gật đầu, lại chẳng tỏ vẻ gì, đối với hắn, chỉ có Thư Thư mới là nhân vật lớn mà thôi.

Tuy phòng tổng thống rất náo nhiệt, nhưng hai người không có hứng qua xem, ngày nào cũng ra ngoài chơi, tối về thì lăn giường…

Hôm nay khi đang bận "hành sự", bên ngoài đột nhiên ầm ĩ, thỉnh thoảng còn nghe nhắc "Thư Thư".

http://tieulun.hopto.org

Chuyện gì đây? Đáng lẽ không ai biết họ ở đây mới phải chứ? Thư Thư và Edgar nhìn nhau, sau đó cùng ra ngoài.

Ra tới nơi mới biết không phải gọi bên này mà là nơi phòng khác, tựa hồ là phòng tổng thống bị chiếm mất kia.

Rốt cuộc là sao vậy a?

"Thư Thư điện hạ, cầu xin ngài hãy cứu giúp con trai tôi! Cầu xin ngài!" Trước cửa phòng tổng thống, một á thú nhân ôm một đứa bé thú nhân hình heo tròn tròn nộn nộn, lặp lại lời thỉnh cầu.

"Mời đi cho." Một giọng nói dễ nghe vang lên, Edgar và Thư Thư nhìn qua, liền thấy một á thú nhân thoạt nhìn ôn tồn lễ độ đang đứng trước cửa phòng tổng thống, cau mày nhìn mẹ con trước mặt.

"Thư Thư điện hạ, cầu xin ngài…" Á thú nhân kia quỳ trên mặt đất, khẩn cầu nhìn người trung niên trước mặt.

Thư Thư: "…" Lẽ nào trùng họ trùng tên?

"Thư Thư điện hạ, chỉ cần ngài có thể cứu con trai tôi, tôi nguyện ý giao hết tài sản lại cho ngài." Á thú nhân kia lại nói, mà heo con trong lòng y rầm rì lên, bộ dáng rất thống khổ suy yếu.

Thư Thư nhạy bén cảm nhận được, đứa bé kia đã nát hết thú hạch rồi.

Thư Thư nhìn kẻ được gọi là "Thư Thư điện hạ" kia mới phát hiện, người này quả thật có chút giống mình.

Nếu cậu già đi chắc cũng sẽ từa tựa vậy.

"Xem như ngươi thành tâm…" Á thú nhân trung niên kia kéo dài giọng điệu, tựa hồ sắp đồng ý.

"Uy, ngươi là Thư Thư sao? Hoàng thái hậu Thư Thư ấy?" Thư Thư cau mày hỏi.

Nghĩ cũng phải, người hoàng thất sao có thể tới một tinh cầu sắp bị vứt bỏ này được? Y ở đây vẫn là an toàn nhất.

Nghĩ vậy. á thú nhân kia càng lên mặt, còn khinh thường liếc xéo Thư Thư.

"Ta cứ gọi đấy! Ông chú già ông chú già ông chú già!" Thư Thư làm mặt quỷ.

Lúc này, một tên lùn mập từ phòng tổng thống đi ra, phẫn nộ nhìn Thư Thư: "Ngươi là ai? Sao dám vô lễ với Thư Thư điện hạ như vậy!"

"Cái gì mà Thư Thư điện hạ, ta thấy y giống lừa đảo hơn! Nếu không thì Edgar đâu?" Thư Thư hừ lạnh.

"Thư Thư điện hạ và Edgar bệ hạ cãi nhau mới tới đây tránh mặt." Tên kia nói: "Anh bạn trẻ, đó không phải người cậu có thể đắc tội đâu, mau xin lỗi đi." Hắn nói còn cho Thư Thư ánh mắt thương hại, kiểu như: á thú nhân này còn trẻ người non dạ, có mắt không thấy thái sơn nhưng cũng đừng đắc tội với điện hạ chứ!

Chiến tranh lạnh với Edgar? Edgar sẽ không bao giờ cãi nhau với cậu đâu! Nếu hắn dám, cậu sẽ cho hắn mấy móng vuốt! Thư Thư thở phì phì nói: "Ta còn lâu mới xin lỗi, y là kẻ giả mạo, có bản lĩnh chữa khỏi cho đứa nhỏ này xem nào!"

"Đứa nhỏ này thú hạch đã nát rồi, muốn chữa khỏi đâu có phải chớp mắt là xong?" Á thú nhân trung niên nói, phất phất tay, tỏ vẻ không muốn nhiều lời với Thư Thư thêm nữa: "Đi đi, ta không muốn gặp mấy người nữa."

Người kia vừa nói, tên mập lùn liền phất tay ra hiệu, trong góc xuất hiện một đám người vây lấy Thư Thư và Edgar.

"Hai vị, mời đi cho." Những người đó nói.

"Anh yêu, xông lên!" Thư Thư nhìn đám người trước mặt, lớn tiếng hô. Lão hổ không phát uy các ngươi lại tưởng mèo Hello Kitty à?

Edgar giật giật khóe miệng, nghe lời xông ra, sau đó hạ gục hết đám người tính đuổi khách.

http://tieulun.hopto.org

Tên mập lùn bị dọa sợ, vội vàng chắn trước tên giả mạo Thư Thư: "Các ngươi muốn làm gì? Ngươi… Các ngươi…"

"Ngươi là quan chấp chính tinh cầu này?" Edgar nói với tên mập, mới rồi Thư Thư lên tiếng chất vấn hắn đã tranh thủ lên mạng tra xét, sau đó phát hiện ra tên mập này khá có địa vị ở đây.

"Phải… Thì sao nào?" Tên mập đáp, đồng thời âm thầm cầu cứu quận bộ thường trực tại tinh cầu.

Tuy rằng Thư Thư điện hạ muốn tránh bị phát hiện tung tích nên đã nhiều lần nhấn mạnh hắn phải kín tiếng, nhưng hiện tại gặp phiền toái, hắn nhất định phải phái quân đội tới bảo vệ điện hạ tới cùng!

Á thú nhân trung niên kia lúc này không khỏi nôn nóng, lại cố ra vẻ trấn định: "Các ngươi rốt cuộc là ai? Không sợ bị đế quốc truy nã sao?"

"Đương nhiên không sợ, ngươi mới bị đế quốc truy nã thì có." Thư Thư hừ hừ hai tiếng: "Lớn lên xấu xí như thế còn dám giả mạo ta, gan cũng lớn thật nha!"

Giả mạo cậu ta? Người này rốt cuộc là ai chứ?

"Edgar, lên!" Thư Thư lại lớn tiếng hô.

Edgar: "…"

Lau lớp ngụy trang trên mặt đi, Edgar nói: "Ta chẳng bao giờ xích mích với Thư Thư cả, Thư Thư của ta… cũng không già như thế."

Á thú nhân trung niên tức khắc chết sững.

Tên mập lùn ngay đơ.

Thư Thư thì đắc ý: "Đúng đó, ta xinh đẹp như hoa, mãi mãi tuổi thanh xuân nha!" Cậu nói, cũng định lau lớp ngụy trang, nhưng mà… Cậu không làm được động tác soái khí như Edgar, cuối cùng lớp ngụy trang cứ dính chặt không tháo xuống được.

"Edgar, giúp em một tay!" Thư Thư đành cầu cứu, tội nghiệp hề hề nhìn sang Edgar.

Edgar vội vàng hỗ trợ, rất mau đã giúp khuôn mặt dễ thương kia được vênh lên tận trời.

Người này… Giống hệt như Thư Thư lần đầu xuất hiện trước công chúng.

Khi đó… Hoàng thái tử còn bị nghi ngờ dụ dỗ trẻ vị thành niên…

Tên quan chấp chính: "…" Người kia quá giống Hoàng thái hậu Thư Thư đi…

Quá trẻ so với lẽ thường! Có điều… Đúng là giống hệt như ảnh chụp, bên cạnh còn có Edgar trẻ trung như ngày nào…

Thư Thư giả: Đúng là gặp quỷ mà! Rõ ràng Hoàng thái hậu lớn tuổi hơn ta không biết bao nhiêu, vậy mà mặt còn non choẹt thế kia!

"Hừ, ta đâu có già chát như vậy chớ!" Thư Thư đắc ý nhìn á thú nhân trung niên, lại nhìn bé heo, sau đó vẫy vẫy tay: "Không phải muốn chữa thú hạch sao? Còn không mau lại đây!"

Á thú nhân ôm heo con đã hồn bay phách lạc: " Nga…" Sự tình phát triển quá nhanh quá nguy hiểm y chưa bắt kịp…

Cho nên, bây giờ không cần tốn tiền vẫn chữa bệnh được cho con sao?

Đúng lúc đó, máy liên lạc của quan chấp chính vang lên, thân hình tướng quân xuất hiện: "Đại nhân, chúng tôi tới nơi rồi…"

"Các ngươi tới nghênh đón Edgar bệ hạ và Thư Thư điện hạ mau!" Quan chấp chính hô.

Mới rồi còn kêu tới bắt côn đồ mà? Tướng quân kia tròn mắt.

Quân chấp chính vừa buông máy liên lạc xuống thì đã thấy heo con đã biến lại thành người trong mấy chục giây ngắn ngủi.

http://tieulun.hopto.org

Thú hạch của nó đã lành rồi.

Người này… Là Thư Thư điện hạ thật a! Thư Thư bằng xương bằng thịt đang ở đây.

Hắn nhịn không được kích động lên.

Thư Thư và Edgar có mặt tại tinh cầu của bọn họ, về sau nhất định sẽ có nhiều người nghe danh mà tới đây, kéo theo vô số lượt khách tham quan du lịch, nếu thế thì tiền vào như nước còn gì,…

Tinh cầu này của bọn họ sẽ ngày một phát triển, phát triển rồi hắn sẽ có thật nhiều tiền!

Nhất định là như thế!

TOÀN VĂN HOÀN!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/huong-dan-chan-dat-thien-dich

http://tieulun.hopto.org